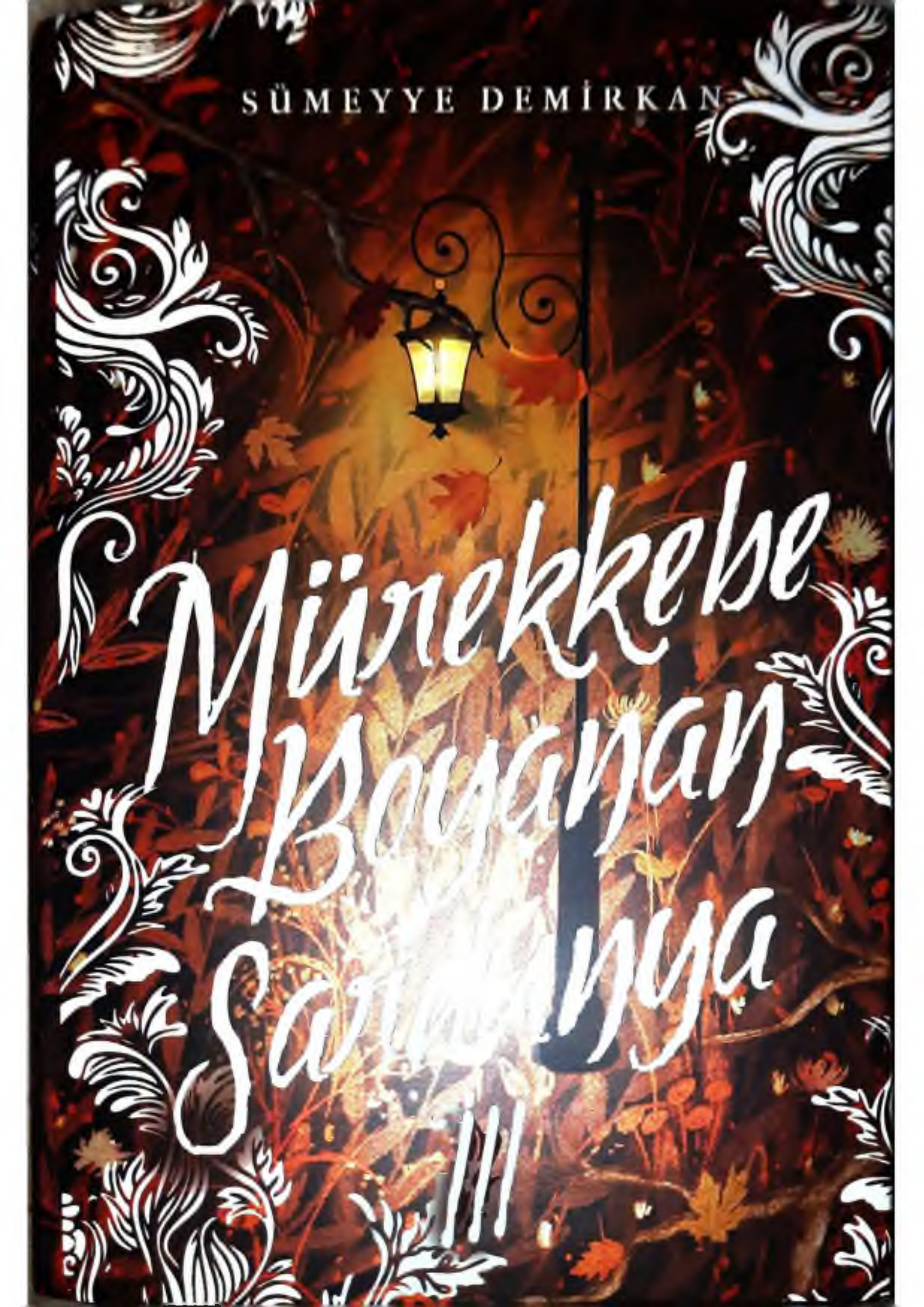
SÜMEYYE DEMİRKAN

Münekkebe Boyanan Sayfalar

SÜMEYYE DEMİRKAN

Mürekkebe Boyanan Sandunya

III

EPHESUS

I

"Göğüs Kafesinde Bir Ağrı"

NF- YOU'RE SPECIAL

Tüm sokaklar bize yandı bu gece ve tüm ışıklar bizim için parladı. Akif Selim benim için yakmıştı tüm ışıkları. Önce söndürmüş sonra da kalbimin en derinlerine kadar işleyecek ışıklar sunmuştu kalbiyle. O, beni kırdığı yerden öpmüştü aslında. O, incittiği yerden sarmaya çalışmıştı önce. O... Zaten adını söyledikten ve derin bir iç çekip, gözlerimin önünde onu yaşadıktan sonra söyleyeceğim cümlelerin ne anlamı kalıyordu ki? Adı bir çiçek bahçesi, ben de bahçesindeki koparmaya kıyamadığı o çiçeğim.

Kar Çiçeği'yim.

Şimdi birlikte el ele yürüyoruz bu sokaklarda. Hiç kimse yokmuş gibi yarınımız yokmuş gibi ama biliyorum ki şu an ölsem dünyanın en güzel sonunu yaşayacaktım. Onun yanında, onun ellerindeyken en güzel sonlar hep benimle, bizimle olacaktı. Akif Selim, sıcacık elleriyle ellerimi öyle güzel sarmıştı ki ve beni kendine öyle güzel çekmişti ki hani bir zamanlar omuzlarımız birbirine değdi diye bir saniyeye bir ömür hayal sığdıran ben, bu gece dudakları dudaklarımı öpünce bir ömrü onunla tamamladım. Onu yaşadım, bizi yaşadım.

Şey... Beni öptü. Hayal değildi, gerçekti.

Yer yer sırıtıyorum. Kandırdım. Acayip çok sırıtıyorum ama bunu fark ederse deli olduğumu sanabilir diye yüzüne bakamıyorum fakat o bana her an bakmak istercesine tutuyor ellerimden, kaçamıyorum.

Utanmıyordum da aslında. Sadece yüzüne bakınca aklım karışıyordu ve saçmalıyordum. Yüzü öyle güzel ki insanda mantık bırakmıyordu.

"Yoruldun mu?" diye sordu sakince.

Eve dönüyorduk ve taksi bizi eve kadar bıraksın istemedik, daha evvel indik çünkü yürümeyi, el ele yürümeyi seviyorduk. Kafamı iki

yana salladığımda gülümsediğini gördüm. İçim içime sığmıyordu ve bunu haykırmak istiyordum çünkü o kadar uzun zamandır seviyordum ki onu, şimdi bana verdiği bu dünya hayal ettiğim dünyanın çok daha ötesindeydi. Ağırlaşan adımlarla gözlerimi kısarak kafamı eğdim. "Akif Selim, ben bulutların üzerindeyim sanki." Sırıttım. "İçimde öyle bir mutluluk var ki bunu sana anlatamam bunu kendime de anlatamıyorum... Çok başka bir şey yemin ederim."

Duraksadı ve bizi birbirimize döndürdü. Sokakta neredeyse hiç insan yoktu. Kaldırımlar bomboştu. Gök karanlıktı ama güzel bir ay vardı. Diğer elimi de tuttuğunda parmaklarıyla parmaklarımı sevdi. Kalbimin ne kadar hızlı attığını bilse bana bunu yaptığı için kendine kızardı. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp çektiğimde gözleri bir anlığına dudaklarıma indi ama bu kısacık sürdü sonra yeniden gözlerimde son buldu. "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun," dedi.

Güldüm. "Yani seni."

Güldü. "Eh tabii, orası öyle."

Daha geniş güldüğümde kafamı hafifçe eğdim. Akif Selim de kafasını eğerek gözlerimi yakaladı. "Lütfen bir daha gülerken benden kaçırma gözlerini, kendini benden sakınma. Lütfen."

Afalladım. "Yok, ondan değil." Sonra yutkundum, *ah, biliyordum böyle olacağını işte.* Dayanamadım söyledim. "Senin gözlerine, yüzüne bakınca aklımı kaybedecek gibi oluyorum, konuşamıyorum ondan öyle."

Dudağının kenarını öyle bir kıvırdı ki az önce kurduğum cümleyi ispatladı. Güzel eli usulca yüzümü kavrarken başparmağıyla tenimi okşadı. İçim gitti. "Bu vakte kadar sana bakarken aklımı korumayı başardım Mislina, zor oldu ama başardım."

"Bana da öğretsene," diye çıkıverdi dudaklarımdan bir anda.

Gülümsedi sıcacık. Sonra da beklemediğim bir anda hemen dudağımın kenarına bir buse bıraktı. Öpüverdi. *Kalbimin dili olsaydı, onu bu kadar hızlı çalıştırdığın için sana kızardı ama kalbimin hisleri olsaydı da onu bu kadar güzel beslediğin için sana minnet duyardı. Hep yaptığı gibi.*

Kendini geri çektiğinde hemen uzağıma düşmedi. Masmavi gözleri onunla aynı renkte olan ama onun kadar güzel parlamayan gözlerime baktı. "Öğretmek değil işimiz, hissetmek Mislina, ki sen en güzel hislerin sahibisin. Biliyor musun? Yeryüzündeki en şanslı insan olabilirim. Sonsuz sevginin kollarındayım ve ne olursa olsun kollarında yaşayacağımı, kollarında öleceğimi biliyorum. Sen en güzel olansın." Fısıldar gibi tekrar etti: "Öğretmek değil, hissetmek..."

Gözlerimde yaşlar birikmemişti ama kapatsam onları, tüm denizler bizim olurdu. Elimi yüzüne götürdüm. Ona bu kadar yakın olmak, ona bu kadar yakınken bu sevginin ucu bucağı olmadığını görmek çok başkaydı. Gözlerini kapattı ve iç çekti. Gülümseyerek kafamı hafifçe eğdim. Gözlerini açtı. "Aslında aynı şeye çıkıyor." Onu sevdim, onu izleyerek. "Seni hissedince sevmenin ne demek olduğunu öğrendim."

Gözlerim parmağımdaki yüzüğe kayıverdi sonra. Sahi, parmağıma bir yüzük takmıştı. Çok zarifti. Akif Selim yüzündeki elimi kavradı ve öptü. "Hayatımızın sonuna kadar birbirimizden öğreneceğimiz çok şey var o zaman."

"Seve seve," diye gülümsedim.

"Seve seve."

Ellerimden tuttuğunda birlikte yürümeye devam ettik. Ona bir soru sormak istedim. "Akif Selim?"

"Efendim?"

"Bir gün evleneceğini ya da ne bileyim, bu kadar erken yaşta evleneceğini düşünüyor muydun? Tabii daha evlenmedik ama sonuçta evleneceğiz ya..." Kıkırdadım ve ellerimle ağzımı kapattım. "Ya biz cidden evleniyoruz. Bu gerçeklik beni her seferinde şaşkınlığa düşürüyor, alışmak zor."

Keyifle güldü. "Ama sen evliliğimizin beşinci yılında da böyle olursan ohoo... Bir uyanmışsın, yanında ben uyuyorum sen hâlâ gerçekliğini sorguluyorsun. Abo!"

"Asıl 'abo' olan şey beşinci yılımızı hayal etmen. Bak seni şimdiden uyarıyorum, benim gibi bir deliye o kadar yıl katlanırsan erkenden yaşlanacaksın."

"Senin gibi bir deli tüm saçlarımı beyaza boyayabilir."

Çocuk gibi sevinç kapladı tüm içimi. Adımlarım neşe kazandığında dudaklarımı ısırıp bıraktım. Akif Selim, "Ayrıca hayır, evlilik hayali falan kurmuyordum," dedi. Sakin ve netti. "Benim gibi bir insanın kurabileceği en uzak hayal bu olur zaten. Tabii senin gibi biriyle tanışmadıysa. Kaybedecek zamanım yok. Ben bir sabahımı, bir gecemi bile sensiz yaşamak istemiyorum. Senin de gönlün var zaten." Göz kırparak güldü. *Bilerek yapıyor resmen! Yap yap, çok hoşuma gidiyor.* "Bence tam evlenilecek bir adamım."

"Kesinlikle öylesin." Hayaller kurmaya başladım, tabii bunu dışımdan söyledim. Demiştim ya, artık tek kişilik değil iki kişilik hayaller yaşıyordum. "Çok abartmak istemiyorum ama hayali bile öyle güzel

ki. Tabii daha annemlere söylemedim, babam okulumu bitirmemi isteyebilir..."

Sözlerimi nazikçe kesti. "Onunla konuştuğumda fikrinin değişeceğine emin olabilirsin."

Gözlerim parladı. "Akif Selim, bir kalbim olduğunu hatırlar mısın?"

"Her gün onunlayım ya zaten, nasıl unutabilirim?"

"Aferin devam et böyle," dedim kafamı iki yana sallayıp gülerken. O da bana eşlik ettiğinde konuşmasını sürdürdü. "Ayrıca, acelemiz yok ki. Tabii bana kalsa yarın bile evleniriz ama her şeyin en iyisini hak ettiğin için yolu yordamı neyse bu işlerin öyle olacak. Bakar mısın halime? Okulu, dersleri bıraktım neyin hayalini kuruyorum? İşin tuhaf yanı zerre şikâyetim yok."

"Benim de," dedim tebessümle.

Hafifçe genzini temizledi. "Bir de benim iş bulmam gerek. Kim işsiz birini damat diye alır ki?" Duraksadı ve kendine hayret ederek saf saf gözlerime baktı. Kedi gibiydi. "Mislina, beni durdurur musun artık, damat falan demeye başladım ben... Ne oluyor yahu bana?"

"Sersemsin," dedim sırıtarak. "Parmağıma yüzük taktın, evlilik teklifi ettin ve kendine damat dediğin için seni susturmamı istiyorsun?"

"Tamam da bu çok şey oldu," dedi hoş sesiyle. Yürümeye devam ediyorduk. "Zamanında kulaklık takıp, kendinden başka hatta kendini bile dinlemeyen o insandan bu insana nasıl da evirildim ben? Tüm gece tavana bakarak bunu düşüneceğim, yapacak bir şey yok."

Kaşlarımı çattım. "Ben her gece yaşıyorum o anı. Sen biraz geriden geliyorsun galiba?"

Benimle alay etti. "Nasıl yani? Her gece nasıl damat olacağını mı düşünüyorsun?"

Durdum ve ona baktım. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Gözlerimi kısarak, "Harika bir mizahın olduğunu söylemiş miydim?" diye sordum.

"Hayır."

"Alkış bana, olmayan bir şeyi söylememişim."

"Bak bak," dedi kaşlarını havalandırarak. Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında dudaklarım titreyerek kıvrıldı. Yanağıma bir öpücük daha kondurduktan sonra yürümeye devam ettik. Alışmak değildi aslında mesele, bu hisleri dizginleyememekti. O beni yarın da öpse, ertesi gün de hatta on yıl sonra da öpse içim titrerdi benim. Bu alışmak değildi.

Yavaş yavaş eve doğru yaklaşmamızda, "Yarın kapını çalarım." dedi. "Birlikte gideriz."

"Olur," diye seslendim sakince. "Aslında ben, yarın akşam bizimkiler müsait olursa bize davet etmek istiyorum. Uzun zamandır güzel vakit geçiremiyoruz da. Hem sen de onlarla iyice kaynaşmış olursun. Olur mu?"

"Ben buna karışamam ki," dedi Akif Selim anlayışlı bir şekilde. "Ayrıca çok da güzel düşünmüşsün."

Gülümsedim. "İçimden geliyor işte. Sevde ve Ezgi'nin arası da birazz açık, onları da barıştırmış olurum."

"Nesin sen iyilik meleği mi?" diye bakındı tatlı tatlı.

"Estağfurullah," dedim kısık sesle. Bir şey demediğinde devam ettim: "Peki, yarın için bir şey ister misin? Okuldan geldikten sonra kendimi mutfağa atacağım da."

"Sen ne yaparsan severim, yerim."

"Tamam o zaman," dedim memnuniyetle. O sırada apartmanın kapısını açıp içeri girdik. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken ses etmemeye çalışıyorduk. Nihayetinde kapımın önünde durduğumuzda ondan ayrılmak istemediğimi hatta aynı evin kapısından içeri gireceğimi an için sabırsızlandığımı fark ettim. "Her şey için teşekkür ederim," diye bakıtım gözlerine kısık sesimle. "O kadar güzeldi ki o an Akif Selim... Ben sana ne desem eksik kalacak."

"Bana bir şey demene gerek yok," diye fısıldadı. "Evet dedin ya, dünyaları verdin bana."

"Başka şansım mı vardı sanki?"

"Yoktu."

Gülüştük ama sessizce. Kahkahalar atmadık ama gülüşlerimiz birbirimizin kulağını doldurmuştu. "Tamam, hadi sen gir artık eve, yarın erken kalkacağız," dedi Akif Selim.

"Biliyorum," diyerek soluklandım ve bir adım geri atıp ona manasızca el salladım. "O zaman sabah görüşürüz."

Gözlerini kapatıp açtı. "Görüşürüz canımın içi."

Dudaklarımdan bir kez daha öpmüş gibi hissettim. Aklımı kaybediyordum ya işte. Konuşursam kelimeler ağzıma gözüme bulaşırdı. Ben de istemeyerek arkamı döndüm ve anahtarımı kilide geçirip kapıyı sessiz olmaya çalışarak açtım. Ayakkabılarımı çıkarıp elime aldığımda içeri girdim. Akif Selim hâlâ bekliyordu. Elimdeki ayakkabılarımla ona dön-

düğümde yüzündeki sonsuz güven veren tebessümden öptü gözlerim. "Güzel geceler," dedi bana olduğu yerden bakarken.

Soluğumu bastırdım. "Sana da."

Sonra o gitti ben de bastırdığım soluğumu, hızla kapattığım kapıya sırtımı yaslayarak verdim. Elimi kalbimin üzerine koydum. Deli gibi atıyordu. Ben bu gece ne yaşamıştım? Ben bu gece neyi yaşamıştım aklım almıyordu. Yanımdayken her şey bu kadar normalken, kendimle kaldığımda nasıl da deliler gibi titriyordu her yanım böyle?

Koridor karanlıktı ve çok az ışık içeri giriyordu. Ellerimi göğsümün üzerinden çekip kıvrılan dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Evet Mislina, artık kendinle baş başasın. Akif Selim yanında olmadığına göre istediğin kadar kafayı yiyebilirsin. Beni öptü... Beni öptü... Beni öptü...

"Oha! Seni öpmüş!"

Işıklar bir anda yandığında Ezgi'nin şaşkın ama mutlu yüz ifadesiyle karşılaştım. Far görmüş tavşan gibi ona bakakaldığımda Ezgi sırıtarak ellerini ağzına götürdü. "Vallahi de öpmüş, billahi de öpmüş... Mislina! Mislina, anneciğim öpüştünüz mü siz?"

"Ezgi!" dedim saf saf. "Ne diyorsun ya?"

Dans etmeye başladı. "Gece gece uykumdan uyandım, torun sahibi oluyorum sanki. Sonunda öpmüş, helal olsun yukarıdakine."

"Sen kafayı yedin," dedim gülerek. Elimdeki ayakkabıları dolabın içine yerleştirdim.

Ezgi bir anda elimi tuttu ve parmağımdaki yüzüğe baktı. Gözleri büyürken, "Yuh," diye tepkisini belli etti. "Mislina, Akif Selim depar atmış sana niye söylemiyorsun kızım?"

"Ah Ezgi..."

"Cidden bu," dedi hayranlıkla yüzüğe bakarken. "İşin şakası çok güzel bir şey. Çok çok güzel hem de. Nasıldı peki?" diye sordu elimi bırakırken. "Lütfen anlat her şeyi. Bak uykumdan uyandım. Neredeydiniz? Nasıldı? Kesin acayip romantikti."

"Öyleydi," dedim kafamı sallarken. "Ama çok geç oldu sabah anlatsam olur mu?"

"Sabahın köründe yatakta sünüyorum kızım ben peynir gibi, anlat işte."

"İyi de uykum var," diye kandırdım onu.

"Cin gibisin be!"

Güldüm. "Tamam ama üzerimi bir değiştireyim olur mu?"

"Tamam," dedi sabırsızca. "Evladımın mürüvvetini görüyorum sanki, ondan bu heyecanım. Yoksa bilirsin, seni uykundan etmek istemem."

"Bilmez miyim?" diye homurdandım odama giderken. Ezgi de peşimden geldi. Üzerimdeki ceketi çıkarıp kenara koydum. Ezgi sabırsızca yatağımın kenarına oturarak anlatmamı bekledi. Sanırım kaçışım yoktu.

"Ee?" dedi Ezgi zorlayarak. "Direkt finale gel. Nasıl öptü? Tutkulu muydu, yoksa şefkatli mi? Gerçi sizden tutku beklemek de..."

Ayakta dikilerek konuşmaya başladım çünkü ona belli etmesem de içim kıpır kıpırdı. "Ay," dedim onunla alay eder gibi. "*Grinin Elli Tonu*'ndan fırladın sanki."

Gözleri büyüdü. "Bak sen şuna. *Grinin Elli Tonu* falan... Az değilsin."

"Abartma Ezgi," diye güldüm gözlerimi devirerek.

Ezgi, "Tamam, konuyu dağıtmayalım hadi," diye toparladı beni. Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde soluklandım ve parmağımdaki yüzüğe bakıp iç çektim. "Beni bir sokağa götürdü. Tüm sokak lambalarının ışıkları sönmüştü, biri hariç. Sonra onun altına gittik. Akif Selim bana güzel şeyler söyledi ve ummadığım bir anda dizlerinin üzerine çöktü, elinde bir yüzük..." Kalbim anın heyecanını yaşıyordu. "Kabul ettim işte. Sonra..."

Dudaklarım kıvrıldığında Ezgi'nin sesini duydum. "Sonra koçum Akif Selim yapıştı dudaklarına!"

Ona öylece bakakaldım.

Gülmeye başladı.

Gülmeye başladım.

Bu çok uzun sürmediğinde Ezgi, "Ee?" dedi dahasını isteyerek. "Sonra sonra?"

"Ne sonra?" dedim. "Bu kadar işte."

"Daha fazlasının olduğuna yemin edebilirim."

"Ha!" dedim kafamı sağa yatırarak. "Gözlerimi açtığım anda dünyanın en güzel gecesinde olduğumu anladım. Sönmüş tüm sokak lambaları beni öptükten sonra yandı. Hepsini benim için yaktı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama... Ezgi, çok güzeldi işte bak ben anlatamıyorum. O anı anlatmak bile zor, tarifi yok."

Ezgi'nin bakışlarındaki ifadeyi çizebilirdim. "Çok güzel," dedi durularak. "Ben böyle saçmalıyorum ama cidden hayal edemeyeceğim

kadar güzelsiniz. Akif Selim gibi bir adama da böylesi yakışırdı. Peki sen?" diye gülümsedi. "Nasıl bir andı? Ne hissettin? Bayılmadın yani?"

"Şükürler olsun bayılmadım," dedim kafamı sallarken. Ufak bir sessizliğin ardından bakışlarımı kaçırıp sanki odada benden başka kimse yokmuş gibi hayal ettim. "Böyle yaklaştı, yaklaştı ve öptü. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettiğim an kalbimde bir bomba varmış da patlayıvermiş gibi oldu."

"Onun da ilk miydi bari?"

"Evet," dedim onaylarken. "İlkti."

"Ben de ne soruyorsam sanki..." diye söylendi kendi kendine. Derin bir nefes alarak hareketlendi. "Neyse ben gazımı aldım. Milletçe derin bir nefes verdiğimize göre rahatça gidip uyuyabilirim."

"Aa!" dedim onu durdurarak. "Yarın akşam bizimkileri çağırmak istiyorum, sorun olur mu senin için?"

"Sizinkiler?"

"Berat, Kadir, Sevde," dedim. "Akif Selim de gelecek."

"Olur," dedi sakince. "Bana sormana bile gerek yok."

Gülümsedim. "Bu ev ikimizin ve sana sormamın gereği var. Hem Sevde ile de buzları eritirsiniz. Ben ikinizin kötü olmasını istemiyorum."

Umursamadı. "Bu seninle alakalı bir konu değil. Boş ver."

"Olsun," dedim inatla. "İkinizi de çok seviyorum ve ikinizin kötü olması beni de kötü ediyor."

"Neyse," diye geçiştirdi Ezgi. "Yarın olsun da bakarız ya. Ben yatıyorum. Sana da artık bol hayaller." Kulağıma yaklaşarak fısıldadı. "Öpücük tamam, bence bir sonraki evreyi düşün. *Grinin Elli Tonu* falan da görmüş geçirmiş kızsın. Hadi hadi!"

Dişlerimi sıkarak ona ters ters baktım. "Sen..."

Beni susturdu. "Biliyorum canım, harikayım. Hadi iyi geceler. Ateşli geceler pardon."

"Ezgi!" diye ona kızdığımda kaçarak kapıyı kapattı. Sinirim saman alevi gibi söndü, yerini muzip bir gülüşe bıraktı. Sinirli de değildim zaten, bir tuhaftım. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp pijamalarımı giydim sonra da yüzümdeki makyajı silerek lavabodaki işlerimi hallettikten sonra ışıklarımı kapatıp yatağıma girdim. Hadi bakalım, başlayalım tavanlarla olan izdivacımıza.

Ellerim karnımda sıntarak anılarımızı düşlerken elimi kaldırdım ve parmağıma baktım. Dişler görünür ve kalp atışları hızlanır. Birkaç da-

kika ya da daha fazlası olduğunda telefonum titredi. Artık emindim, ondandı. Alışmıştım. Elimi telefonuma uzattığımda Akif Selim bir fotoğraf göndermişti. Merakla fotoğrafa tıkladığımda dümdüz bir tavan fotoğrafı karşıma çıktı ama hissettirdiği şey bu kadar basit değildi. Yatağımın içinde kedi gibi kıvrılmaya başladığımda bir fotoğrafa ne kadar uzun süre bakılırsa baktım. Dümdüz bir fotoğraftı ama hiç kimse onun içinde görünmeyen bizi bilemezdi.

Sonra şöyle yazdı:

Akif Selim: *Şimdi ben bu tavanı izliyorum ya, günü geldiğinde aynı tavana bakacağız. İşte o zaman hayallerimi yaşamış olacağım.*

Kocaman bir tebessümle ben de hemen ona bir tavan fotoğrafı çekip attım.

Mislina: *Ben uzun zamandır tavanlarla barışığım zaten. Şimdi sen de geldin ya işte o zaman hayallerimi bana verdin.*

Akif Selim: *Senin hayallerinde yaşamak... Al işte, bir daha âşık oldum.*

Mislina: *Ya bak böyle olur olmadık söyleme şöyle şeyler...*

Akif Selim: *Sana*

Akif Selim: *ÂŞIĞIM.*

Akif Selim: *Hem*

Akif Selim: *De*

Akif Selim: *En*

Akif Selim: *Büyüğünden*

Akif Selim: *Öyle*

Akif Selim: *Böyle*

Akif Selim: *Değil*

Mislina: *Hım. Peki.*

Akif Selim: *ASDFGHJKLŞCFYUIBJHNM*

Mislina: *Neeeeeee*

Akif Selim: *Harbiden... Neeee*

Akif Selim: *Hayatımda ilk defa denedim. Adına random mu diyorlar? Oldu mu sence?*

Mislina: *Oldu oldu, merak etme.*

Mislina: *Farkında mısın, gün geçtikçe içindeki çocuğu görüyorum. Öyle güzel ki seninle bunları yaşamak. Hem çok eğleniyorum hem de çok mutlu oluyorum.*

Akif Selim: *Bunları kendimden beklemiyorum ama nihayetinde saçmalamak dedikleri şeyi insan en sevdiğinin yanında bile yapamayacaksa dümdüz yaşamanın ne anlamı var ki?*

Mislina: *Beraber sonsuza kadar saçmalayabilirim.*

Akif Selim: *Sonsuza kadar.*

Mislina: *:')*

Akif Selim: *:')*

Ertesi gün ilk derse girmiş ve yarım saat sonra başlayacak derse kadar vakit geçirmek için kafeteryaya inmiştik. Akif Selim bana tost ve portakal suyu ısmarlamıştı. Tostumdan bir ısırık daha aldığımda Akif Selim küçülen ama masmavi bakıp da umudunu yitirmediği gözleriyle yüzüme bakarken gülümsedim. Ağzımdakini bitirip, "Kilo alacağım bu gidişle," dedim. "Sabah Ezgi de bir şeyler hazırlamıştı."

"Aferin ona," diye onayladı beni. "Ye sen."

"Sen de yesen ya biraz," dedim direterek.

"Bir şeyler atıştırmıştım ben," diye konuştuğunda itiraz ederek tostumdan biraz böldüm ve ona uzattım. İstemediğinde kaşlarımı çatarak ona kararlığımı belli ettim. "O tostu yemezsen bundan sonra bana ısmarladığın hiçbir şeyi kabul etmem."

Dudağının kenarını kıvırarak gözleriyle parmağımdaki yüzüğü işaret etti. Hafif bir ürkeklikle parmağımdaki yüzüğe baktığımda kafamı öne eğdim. Akif Selim, "Efendim canım, duyamadım?" diye sordu. "Gerçekten kabul etmez misin yani? Anlamadım?"

"Ya ondan bahsetmiyorum ki," dedim gülerek. "Hem bu kabul edemeyeceğim bir şey değil."

"Ben de öyle düşünüyorum," deyip uzattığım tostu aldı ve ısırarak yemeye başladı.

İçim ferahlayarak geriye çekildiğimde parmaklarıma bakıp "Ben bunu çıkarmak istemiyorum hiç," dedim. "Ama okulda da nazar değecek diye korkuyorum. Belki saçma gelecek sana ama."

"Mislina," dedi gözlerime bakarken. "Güzelim benim, sana şu vakte kadar nazar değmediyse zaten bu, insanların sana karşı etkisiz eleman olduklarının göstergesi. Hem bu senin kararın. O yüzüğü okulda takmak zorunda değilsin ki, ne de olsa ben biliyorum."

Minnet dolu bir gülümseme sundum ona. "Biliyorum." Tekrar yüzüğe baktım. Alışılagelmiş tektaş yüzüklerden değildi ve Akif Selim yine kendini belli etmişti. Öyle zarif ve hoş duruyordu ki yüzük, baktıkça içim çekiliyordu. Portakal suyumdan bir yudum daha aldığım sırada Sevde nefes nefese kalmış bir halde yanımızdaki sandalyeyi çekip oturdu. Şaşkınlıkla ona baktığımda Sevde, "Ay yetiştim," dedi. "Uyuyakalmışım."

Güldüm. "Geç mi uyudun?"

"Sayılır," dedi. Kurumuş dudaklarını ıslatıp Akif Selim'e baktı. "Bu arada merhaba. Ben pat diye geldim oturdum ama."

"Sorun değil," diye konuştu Akif Selim anlayışlı bir ses tonuyla. Sevde memnun olur bir ifadeyle bana döndüğünde üzerindeki bu fazla heyecandan kurtulmak için derin bir nefes alıp verdiğinde nutku tutulmuşçasına gözlerini büyüttü ve derhal elime sarılarak kendine çekti. "Ne? Bir dakika... Ben şu an ne görüyorum? Mislina?"

"Yüzük."

Sevde bir evlilik teklifi aldığımı biliyordu ama yüzüğü görmeyi beklediğini ummuyordu. Şaşkınlığı usul usul dinmeye başlarken elimi bıraktı ve dudaklarını sarkıtarak gülümsedi. "Çok yakışmış." Ardından Akif Selim'e döndü. "Tebrik ederim Akif Selim. Vallahi bir açıldın pir açıldın."

Akif Selim gülümsediğinde bu konuşmasından daha ehemmiyetli bir cevap olmuştu. "Ee?" diye ekledi Sevde. "Düğün ne zaman?"

"Henüz düşünmüyoruz," dedim sade bir sesle. "Bazı şeylerin vakti var."

Sevde bir şeyler söylemek istediğinde bundan vazgeçti ve ben de arayı soğutmadan ellerimi masanın üzerine koydum, Sevde'ye dikkatle baktım. "Ben sana bir şey söyleyeceğim. Bu akşam birlikte yemek yiyelim mi? Sen, biz, Berat, Kadir ve Ezgi."

Sevde bu davetimden pek de memnun kalmazken, "Nerede?" diye sordu. "Ayrıca ben gelmesem olur mu Mislina?"

"Bizim evde," dedim hızla. "Ve hayır geleceksin. Uzun zamandır bir şeyler yapamıyoruz ki. Gelmezsen küserim."

"Küser," diye destek verdi Akif Selim.

Gülümsediğimde Sevde'nin de bir anlığına bana eşlik ettiğini gördüm. "Yani durumları biliyorsun," diye konuştu sessizce. "Üstelik Ezgi ile de aram kötü."

"Ya işte düzelir aranız da," diye ısrarlarıma devam ettim. "Ben etrafımdaki dostlarımın birbiriyle küs olmasını istemiyorum. Kötü hissediyorum."

Sevde güldü. "Canım öyle bir dünya yok ki."

"Bizim dünyamızda olmalı," dedim kafamı sallarken. Akif Selim'in beni hayranlıkla izlediğini görüyordum ama ona bakmıyordum. "Dersten sonra eve gideceğim ve bir sürü şey yapacağım bizim için. Gelmezsen eğer..."

"Tamam geleceğim," dedi gülümseyerek. Bu beni çok mutlu etmişti. "Çok gecikmem. Sana yardım etmeye gelirim ama?"

"Canıma minnet ki," diye sırıttım.

Sevde ile birbirimize tebessüm ederken Sevde yüzünü Akif Selim'e çevirdi. "Akif Selim, sana kötü bir haberim var: Sanırım hayatının tüm şansını Mislina'yla beraber yitirdin. Ama güzel haber şu: Hayatında o varsa tüm güzellikler zaten senin olmuş."

Bu beni biraz utandırdığında hafifçe kafamı iki yana salladım. Sevde söylediklerine şaşırarak yerinde hareketlendiğinde, "Şükürler olsun sonunda okuduğum bölüme uygun iki düzgün laf edebildim," dedi. "Yani umarım."

"Ettin ettin," dedi Akif Selim gözlerini kapatıp açarken.

"E o zaman bana müsaade," diye ayaklandı Sevde. "Size bol muhabbetler. Sınıfta görüşürüz."

"Görüşürüz," diye güldüm o giderken. Sevde gittiğinde tostumdan bir ısırık daha aldım. Akif Selim, Kadir ve Sevde arasındaki durumları bilmiyordu. Gerek olup olmadığını bilmiyordum ama ne de olsa saklayacağım bir durum değildi. Akif Selim hafifçe kaşlarını çattığında, "Durumları biliyorsun derken neyi kastetti?" diye sordu. "Kötü bir şey mi var?"

"Hayır," dedim boğazımı temizlerken. "Yani aslında bunu bilmek zorunda değilsin ama madem sordun söyleyeyim. Kadir, Sevde'yi seviyor ama Sevde'nin Burak'la güzel giden bir ilişkisi var."

"Sevde biliyor mu?"

Ağır ağır kafamı salladığımda Akif Selim yorum yapmaktan kaçtı çünkü gözlerinde kendimi görme şansını yakalamıştım. Yüzünde bir gerilme meydana geldiğinde yutkunarak, "Işıl'ı yanımda gördüğünde seni istemeden de olsa çok üzdüm değil mi?" diye sordu. Gözlerinde kendimi gördüğümü söylemiştim.

Gülümsedim. "Evet ama bunu bilerek yapmıyordun. Hem kimseyi suçlayamam ki sonuçta senin benden haberin yoktu. Haberin olsa da bana karşı bir şey hissetmedikten sonra yanında biri var diye seni suçlayamazdım da. Her insan sevgisinin karşılığını almak ister ama sevdiğin

insan seni sevecek diye bir kural yok ki. Öyle olmuş olsaydı yeryüzünde bu kadar çok kalp kırıklığı olur muydu?"

"Ama bazen insanlar birbirini severken daha çok kırıyor ve kırılıyor."

Gözlerimi ninni dinleyen bir bebek gibi kapatıp açtım. "İşte o da çok sevmekten."

İç çekerek kafasını eğdi. "Biz birbirimizi çok seviyoruz ya, o zaman sürekli kırılacağız."

"Biz istisna olsak ya?" diye mırıldandım gülerek.

"Bu bizim elimizde," dedi. "Ama biliyorsun ki hiçbir hayat kırmadan, kırılmadan devam etmez. Seni ömrüm boyunca bırakmayacağım, daima ellerinden tutacağım ama muhakkak ki kırılacağımız anlar olacak işte o zaman..."

Sözlerini kestim. "İşte o zaman bile seni çok seveceğim, Akif Selim."

Afalladı ama elimi tutması uzun sürmedi. "İstemeden de olsa kalbini kırarsam bana küs ve bana ceza ver, ver ki yaptığım bu aptallığın bir bedeli olsun. Böyle konuşuyorum diye sakın korkma." Güldü. "Ben hayatımda ilk kez bir kızı bu kadar çok seviyorum ve sen ilksin benim için. Sadece kendimi bilmiyorum. Seslerimizi yükseltmedik ya da bağırmadık birbirimize. Öyle bir an yaşarsak seni kırmaktan deli gibi korkuyorum."

"Ben de seni," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Ama yine de korkmayalım çünkü ikimiz de şunu iyi biliyoruz: Bizim evimiz kalplerimiz ve biz, kalbimiz olmadan ne ısınabiliriz ne de yaşayabiliriz."

Sözlerimden sonra Akif Selim'in bana dalıp gittiğini fark ettim çünkü konuşurken bazen direkt kendi kalbimle yaşıyordum. Ellerimi severken şöyle bir şey dedi: "Sevde haklı. Hayatımın tüm şansını seninle kullandım. İyi ki."

Bundan sonra konuşacağım hiçbir şey onun bana güzel bakan gözleri kadar olamayacaktı. Ben de sustum çünkü bazen insan sustuğu severdi ve ben onu bu vakte kadar öyle sevmiştim.

Ders bitiminden sonra Akif Selim ile vedalaşarak okuldan ayrıldım. Biraz alışveriş yapacaktım o da kendine uygun birkaç iş bakacaktı. Kitapçıdan ayrıldığı için mutlu olsam da yine de yeni bir iş arayışı içinde olması üzmüyor da değildi. Çok zaman harcamadan alışverişimi yaptım ve eve geldim. Elimdeki poşetleri mutfak tezgâhının üzerine bırakıp doğruca ellerimi yıkayarak üzerimdeki ceketi çıkardım. O sırada kapı çaldı. Gidip kapıyı açtığımda Sezer'i karşımda gördüm. "Merhaba Mislina abla?" diye gülümsedi tatlı tatlı. "Nasılsın?"

"İyiyim Sezer, sen nasılsın?" deyip onu içeri davet ettim. "Geçsene."

"Yok abla," dedi. "Öğretmenimiz bugün raporlu da okula gitmedim. Çakır'ı yürüyüşe çıkarayım mı?"

Gözlerim parladı. "Çok düşüncelisin."

"Ne demek abla," diye güldü. "Benimkiyle iyi anlaşıyorlar."

"Hım," dedim belli belirsiz bir mırıltıyla. "Tamam o zaman bekle burada." Sezer kapıda bizi beklemeye devam ederken Çakır'ın tasmasını taktım. Sezer, ipini eline aldığında Çakır dışarı çıktı. "Çok gecikmeyiz abla."

"Sorun değil canım," diye gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"O zaman size keyifli yürüyüşler."

"Şimdi de ben teşekkür ederim," deyip sırıttığında, "Rica ederim," diye karşılık verdim. Sezer ve Çakır merdivenleri inmeye başladığında kapıyı kapattım ve odama giderek üzerime rahat bir şeyler geçirdim sonra da saçlarımı tepeden bir topuz yapıp kollarımı sıvadım ve önlüğümü boynumdan geçirdikten sonra işe koyuldum. Önce ocağa bir çorba koydum sonra da patlıcan oturtması için patlıcanları tezgâha çıkardım. Tavuk sote ve pirinç pilavı da yapacaktım. Salatayı en sona bırakırken tatlı için de malzemelerimle bakışmayı ihmal etmedik. Müzik açmayı da ihmal etmedim tabii. Yaklaşık iki buçuk saatin ardından patlıcan ve çorbamı yapmıştım. Tatlı için de hamuru hazırlamıştım. Şekil vereceğim sıra kapı çaldı. Gelen Sevde'ydi. Ellerimi yıkayıp onu karşıladıktan sonra birlikte mutfağa girdik. Sevde gözlerini irileştirerek, "Ohoo," dedi. "Bana bir şey bırakmamışsın ki sen."

"Pilav, tavuk ve salata kaldı," diye tebessüm ettim. "Ama sen geç otur şöyle ben sana bir kahve yapayım ya da başka bir şey içer misin?"

"Sen zahmet etme, ben bir bardak su içerim sadece," deyip raflardan bir bardak alıp su doldurdu. Sandalyeye oturduğunda suyunu içti. Ben de tatlılarıma şekil vermeye başladım. Sevde gülerek, "Akif Selim bir daha âşık olacak desene," dedi. "Nazar değmesin."

Güldüm. "Annemden öğrendiğim şeyler işte."

"Maşallah," diye ekledi gülmeye devam ederken.

"Ayrıca," dedim elimdeki hamuru tepsiye koyarken. "Bunu hepimiz için yapıyorum. Çok özledim uzun uzun keyifli bir şeyler yapmayı."

"Hayatlarımız sürekli aynı çizgi üzerinde ilerlemiyor," diye mırıldandı. "Ama yalan yok ben de özledim eski ortamımızı."

Buna sevinmiştim. "Burak'la nasıl gidiyor peki?" diye sordum sonra.

Sevde güven veren bir tavırla kafasını aşağı yukarı salladı. "Güzel. Arada tartışıyoruz ama ciddi şeyler değil. Her ilişkide görünecek şeyler. Onu seviyorum, Mislina. Onu kaybetmek de istemiyorum. Bana gerçekten çok iyi geliyor."

"Senin adına çok mutluyum," dedim sakince. "Umarım hep böyle devam edersiniz."

"Umarım," diye iç çekti büyük bir umutla. Sonra da ayaklanarak yanıma geldi. "Ya o değil de o gün Kadir dedi ya, Berat'a işte gizli aşkların kralı falan diye... Ne alaka ki? Berat'ın bir sevdiği mi var?"

"Bilmem," dedim dudaklarımı sarkıtırken. "Yani bilirsin Berat tüm duygularını içinde yaşayan biri oldu hep. Biz zorlamadıkça o asla konuşmaz. Birini seviyorsa ne mutlu ona. Sorarız ama," dedim gülerek. "Kadir boş konuşmaz."

"Orası öyle tabii," diye kabullendi Sevde. Birkaç saniye bekledikten sonra ekledi. "Kadir ile eskisi gibi olmayı isterdim biliyor musun? Biz onunla çok yakındık. Vallahi aptal aptal gülüşürdük ama sonra..."

"Sonra hayatına Burak girdi Sevde," dedim onun sözlerini keserek. "İstemeden de olsa böyle olmanız çok normal. Tabii ki Kadir'in hislerini bilmiyordun ve bu senin suçun da olamaz ama Kadir, seni görüyordu ve her şeye bu kadar şahitken seninle eskisi gibi gülmesi imkânsızdı. Keşke eskisi gibi olsanız ve belki olursunuz da ama hiçbir şey ilk kaldığı gibi olmaz. Muhakkak izler taşır."

"Biliyorum," diye söylendi kuru bir sesle. Geçiştirdi. "Neyse kanlı bıçaklı değiliz ve olmamız da saçma olurdu. Ben bu akşamı eskisi gibi olmak için yaşamak istiyorum. Olmasak da o tadı almak istiyorum. Özledim bizi."

"Ben de."

Sevde ile duygusal konuşmaların ardından ben tatlıyı fırına verdim o da pirinçleri yıkadı. Birlikte yemekleri de hallettikten sonra salonu ve diğer odaları süpürdüm. Ardından sildim. Vakit geçiyordu. Hava kararmaya yakın Sezer, Çakır'ı getirdi. Ona teşekkür ederek yaptığım tatlıdan bir tabak verdim. Aradan dakikalar geçerken Ezgi de eve geldiğinde, "Sevde burada," dedim onu karşılarken.

Gözlerini devirdi.

Kaşlarımı çattım. "Ya lütfen."

"Tamam Mislina ben bir şey yapmıyorum," dediğinde Ezgi ile mutfağa girdik. Sevde otururken Ezgi ona bakıp, "Hoş geldin," dedi.

Sevde, "Hoş bulduk sen de hoş geldin," diye konuştu. Ezgi hiçbir şey söylemedi fakat Sevde'nin konuşmasının devamının olduğunu anladım. Ayağa kalkarak karşısında durdu. "Epeydir kırgınız ve ben sana haksızlık ettim. Özür dilerim. Şu sıralar insanları kırmamak için uğraşıyorum ama isteyerek yaptığım şeyler değil emin olabilirsin."

Sevde'nin böyle bir adım atmasını beklemiyordum ama çok hoşuma gitmişti. Gözlerindeki gerçek samimiyeti fark ettiğimde Ezgi biraz uzak dursa da o da kayıtsız kalamadı ve gözlerini kapatıp açarken, "Ben de öyle," dedi. "İstemeden de olsa kalbini kırdıysam özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Sevde sakince.

Aralarındaki kırgınlığın kırıldığını hissettiğimde ellerimi birbirine vurdum. "İşte bu! Derin bir nefes aldım ya!"

"Üf," diye dalga geçti Ezgi. "Bunları dert etmene bile değmez. İnsanlar kırar ve kırılırlar, bunu en iyi sen biliyorsun."

"Öyle ama neden sevdiğim iki insanın kötü olmasını isteyeyim ki?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi. Ezgi ve Sevde söylediklerime karşı bir hamle yapmadığında beni haklı bulduklarını anladım. Bu ruh halinden sıyrılıp akşam için hazırlıklara başladık. Mutfağım çok büyük değildi ama sığabilirdik. Kızlarla birlikte sofrayı kurduktan sonra ilk gelenler Berat ve Kadir olmuştu. Berat elindeki baklava kutusunu bana uzatırken, "Ne gerek vardı?" diye söylendim. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Berat.

"İsterseniz içeri geçin, Akif Selim de gelince yemeye başlarız."

"Olur," diye yanıt aldığımda hepsi birden içeri geçti. Akif Selim de birkaç dakikaya burada olurdu. Yanlarına gittiğimde Kadir'in Çakır'la oynadığını gördüm. Berat etrafı süzerken, "Senin bir de kuşun vardı sanki değil mi?" diye sordu.

Sesim hüzne boğuldu. "Onu kaybettim."

"Ya," dedi Berat kısık sesiyle. "Çok üzüldüm."

Bir şey diyemedim. Kadir, "Ben de üzüldüm Mislina," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp açmakla yetindim. Bir dakika kadar sonra kapı tekrar çaldığında Akif Selim'i karşıladım. "Hoş geldin," dedim sıcacık gülümserken. Akif Selim elindeki kare kutuyu bana uzattı. "Bu ne ki?" diye sordum.

"Kek yaptım," diye gülümsedi.

Gözlerim ışık görürmüşçesine kamaştığında, "Ya zahmet etmişsin," dedim.

"Hiç de bile," deyip kaşla göz arasında yanağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. *Ani ve kısa süreli kalp krizleri...*

Elimdeki kek kutusunu mutfağa koydum. Akif Selim çoktan içeri geçip onlarla selamlaştı. Çakır'la aynı ortamda bulunması onu rahatsız etmemişti ve bir şey demedi. Kapının ağzında beklerken, "Ben sizi sofraya alsam?" diye sordum.

Ezgi ve Sevde direkt ayaklanarak yanıma geldiler. Sevde ekmekleri dilimledi, ben de çorbaları servis etmeye başladım. Kadir sofradaki bereketi görünce gülerek, "Mislina döktürmüşsün bacım," diye konuştu. "Tabii hepsini sen mi yaptın bilmiyorum ama."

Güldüm. "Estağfurullah. Sevde de yardım etti."

Kadir'in yüzündeki büyük neşe hafifçe söndüğünde, "Ellerinize sağlık," diyerek sandalyesini çekip oturdu.

"Afiyet olsun," dedim.

Az sonra masanın etrafında toplandığımızda çorbalarımızı içmeye başladık. Kocaman bir ailem vardı sanki şu an ve içimdeki mutluluğu tarif edemiyordum. Akif Selim ile yan yana oturuyorduk. Çorbasından birkaç yudum aldıktan sonra kulağıma yaklaşarak, "Çok güzel olmuş," diye fısıldadı.

"Afiyet olsun," dediğimde Kadir bize bakarak, "Ayıp ama toplum içinde kulaktan kulağa... Aa!" diye sitem etti. Gülüyordu da.

"Kusura bakma Kadir," diye baktım yüzüne direkt ve elimle önüme gelen saç tutamını geriye ittim fakat o sırada Kadir'in gözlerine bir şey takıldı.

Mobese Kadir.

"Bir saniye?" diye duraksadı Kadir elime bakarken. "Şayet ki benim gözlerim bu izdivaç işlerinden anlıyorsa senin parmağındaki şey yüzük mü? Ama evlenme teklifli olanından?"

Bir anda tüm gözler bana ve parmağımdaki yüzüğe odaklandığında Ezgi'nin sesli bir şekilde güldüğünü gördüm. Sevde'nin yüzünde de tebessüm hâkimdi. Berat ise şaşkındı tıpkı Kadir gibi. Afalladığımda parmağıma baktım fakat Akif Selim benden evvel davranarak soluklandı. "Evet," dedi net bir dille. "Mislina'ya evlenme teklifi ettim."

Kadir'in gözleri kocaman olduğunda kendini geri çekip, "Akif Reis," diye konuştu. "Kardeşim, taktik versene bize de. Vallahi helal olsun çok sevindim."

Akif Selim, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama bu taktik verilecek bir durum değil."

"Ona ne şüphe," diye kabul etti Kadir sonra. "Ben öyleyine konuşuyorum. Çok sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Berat'ın yüzünde de hoş bir gülümseme meydana gelirken, "Ben de öyle," dedi sakince. "Beklemiyordum ama sevindim ikiniz adına da."

"Sağ olasın," diye karşılık verdi Akif Selim ona.

"Ee?" dedi Kadir sabırsızca. "Düğün ne zaman? Çeyreğimi hazırlamam lazım."

"Yakında değil," dedim gülerek. "Yani henüz karar vermedik. Şimdilik biz ve siz biliyorsunuz sadece."

"Neyse siz mutlu olun da o da olur," dedi Kadir sade bir gülüşle.

"Öyle," diye iç çektiğimde yemeğimizi yemeye kaldığımız yerden devam ettik. Sofrada hoş muhabbetler ettik. Etrafı toparladıktan sonra kızlarla kuruyemiş tabaklarını hazırladık. Biraz da cips vardı. Ezgi içecekleri açarken, "Korku filmi mi izleyeceğiz?" diye sordu.

"Ben çok korkarım," dedi Sevde.

"Maksat o zaten."

"Öyle de işte korkuyorum."

"Bir şey olmaz," dedim gülerek.

Sevde, "Tabii sen korkunca sığınırsın müstakbel eşine, biz kime sarılacağız?" diye homurdandı.

Ezgi içecekleri bardaklara doldururken, "Sen de bana sarıl Sevde," dedi.

Sevde, "Tamam," diye cevap verdiğinde halimize gülmeden edemedik. Elimizdekileri içerideki sehpaya götürüp koyduğumda Çakır'ın köşesinde uzandığını gördüm. Uykusu vardı ve bugün yorulmuştu. Onu benim odama götürdüm. Burası daha sessizdi. İçeri tekrar girdiğimde Kadir bilgisayarımdan bir şeyler bularak bize gösterdi. "Buldum filmi."

"Cinli minli şeylerse açmayın ya," dedi Sevde.

Kadir, "Türklerin korku filmi anlayışı bu, yapacak bir şey yok," dediğinde Sevde, "E sen de başka şey bak," diye karşılık verdi.

Ezgi elindeki tepsiyle içeri girdiğinde, "Ya Kadir sen aç, bir şey olmaz ya," dedi. "Altı kişiyiz, korkmayız."

Kadir bıyık altından güldü. "Bunun bir de gece yalnız tuvalete kalkması var ama sen bilirsin Ezgi."

"Ben korkmam aç sen," dedi Ezgi tepsiyi sehpanın üzerine bırakırken. Oy çokluğuyla Kadir'in seçtiği korku filminde karar kıldık. Bilgisayarı sehpanın ucuna doğru koyarken hepimiz onun karşısındaki yerimizi aldık. Ben ve Akif Selim haliyle yan yanaydık. Sevde ve Ezgi diğer yanımda, Berat ve Kadir de Ezgi'nin yanına kalmıştı. Işıklar kapandığında film başladı. Klasik bir açılıştan sonra ekranda ışık yok denecek kadar azdı. Kadir gülerek "İşte olmazsa olmazımız gençler," dedi. "Karanlık ve terk edilmiş bir ev. Şimdi musallat olunacak kişi aranıyor..."

Berat, "Oğlum bir sus da izleyelim," dedi. "Babaannem gibi izlerken yorum yapmaya bayılıyorsun."

Kadir, "Babaanneni getirseydin o zaman iki lafın belini kırardık," diye güldüğünde Berat bıkkınlıkla soluklandı.

Susmamız gerekiyordu. Açıkçası aşırı korkan biri değildim ama karşımda korkulacak bir unsur olduğunda kendimi saklayacak bir yer bulmak da isterdim. Akif Selim kolunu boynumdan aşağı attığında kendimi hafifçe ona doğru yasladım. Gülümsedim. Korku filmi izlerken bile beni gülümsetebiliyordu. Elleri usulca yüzüme dokunduğunda parmaklarıyla yanağımı yumuşacık bir dokunuşla okşamaya başladı.

Ses etmeden, halimden de memnunken bir yandan da bir şeyler anıştırıyorduk. Kadir'in sesini işittim tekrar. "Abi mal bu kadın ya," dedi. "Açma kapıyı, açma!"

Sevde de ona eşlik etti fakat yüzünü kapatmıştı. "Açtı değil mi? Gördü mü onu?"

Ekrandan bir çığlık yükseldiğinde Sevde de çığlık attı. Şaşkınlıkla güldük. Sevde eliyle yüzünü kapatmıştı. Ezgi son derece rahat bir şekilde, "Çerez kız bu filmler," dedi. "Gerçek hayattakiler daha korkunç."

Kadir sahte bir iç çekmeyle, "Aga be," dedi. "Çok haklı."

Filmi izlemeye kaldığımız yerden devam ettiğimiz bu süre boyunca sanırım iki kez gözlerimi kapatarak yüzümü Akif Selim'in göğsüne yaslamıştım. Sevde ise filmi doğru düzgün izleyememişti bile. Nihayetinde filmin sonuna geldiğimizde ilk ayaklanan kişi Sevde oldu ve gidip ışıkları yaktı. Gözlerimiz yumurtadan çıkmış civciv gibi kamaşırken, "Şükür bitti," diye elini göğsüne koydu.

Kadir homurdandı. "Zaten izlemedin ki."

"Dedim ben size, ben korku filmlerini sevmiyorum."

"Tamam tamam," dedim ortamın havasını dağıtmak isteyerek. Oturduğum yerden ayaklandığımda, "Güzel bir andı ama yalan yok," dedim.

Sevde, "Ya harikaydı," diye alay etti.

Berat, Sevde'nin haline güldüğünde Kadir, "Ee?" dedi. "Madem bu akşam kırk yılın başı tam kadroyuz bir şeyler yapalım."

Birbirimize baktık. Ezgi, "Okey olsaydı oynardık," dediğinde kafamı ümitsizce iki yana salladım. Kadir, sodasından bir yudum alırken şişeyi masanın üzerine koydu. Berat'ın gözleri şişeyi odakladı. "Abi çok klişe ama çevirelim şişeleri," dedi.

Kadir, "Lingo lingo olanından mı?" diye güldü.

"Hayır birader," dedi. "Onu senin düğününe saklıyorum."

"Oho, daha çok beklersin."

"Bekleriz kardeşim dert etme sen," dedi Berat sakince.

Kadir bir karşılık vermezken buna pek uzak kalmamıştım. "Aslında olabilir. Daha önce aramızda hiç oynamadık ki bu oyunu."

Kadir yüzüme baktı. "İtiraf edecek bir şeyin varsa buyur."

Akif Selim'in çehresi birkaç saniyeliğine Kadir'in gözlerine odaklandı.

"Tamam oynayalım," dedi Ezgi anı bozmadan. "O zaman açın ortalığı, oturun şöyle."

Kadir ve Berat sehpayı kenara çekerken altımıza yastıkları aldık. Oturacağımız sıra evin kapısı çaldı. Kaşlarımı çatarak Ezgi'ye baktım. "Kim ki bu saatte?"

"Ben bakarım," deyip ayaklandığında onunla gittim. Kapıyı açtığımızda Kenan karşımızda belirdi. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken Kenan mahcup bir yüz ifadesiyle geride durarak "Kusura bakmayın bu saatte rahatsız ediyorum ama Akif burada mı?" diye sordu. "Telefonu kapalı, merak ettim."

"Burada," dedim kafamı sallarken. "İsterseniz buyurun."

"Yok, rahatsızlık vermeyeyim," dediğimde gülümseyerek kapıyı biraz daha araladım. "Olur mu öyle şey? Arkadaşlarımız var, beraberiz zaten."

Ezgi bana dik dik baktığında Kenan biraz çekimser bir halde içeri girdi. Kapıyı kapattım ve arkasından salona kadar eşlik ettim. Akif Selim, abisini görünce şaşırdı. "Ne oldu?" diye sordu hafif bir panikle.

"Bir şey yok," dedi Kenan onun aksine sakince. "Merak ettim bir bakmak istedim ama telefonun kapalıydı. Burada olduğunu düşündüm ki doğru düşünmüşüm."

Akif Selim, "Şarjı bitmiştir," dedi. Kenan ağzının içinden homurdanırken Berat'ın yüzünde de belli bir şaşkınlık mevcuttu. Kenan'ı tanıyordu çünkü o bizim asistan hocalarımızdan biriydi. "Hocam siz?" diye çattı kaşlarını.

Kenan sükûnetli bir duruşla, "Hocan," dediğinde güldük. Kenan da gülümsemişti ve neredeyse onu ilk kez gülümserken görmüştüm. "Aynı zamanda Akif'in abisiyim."

Berat, "Şaşırdım sizi burada görünce," dediğinde Kenan, "Olur arada öyle şeyler," demekle yetindi.

Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemezken, "Bir şey içer misiniz ya da yer misiniz?" diye sordum. Bazen mesafeli konuşuyor bazen de yakın hissediyordum. Şu an çok da yakın değildim.

Kenan, "Yok teşekkür ederim," dediğinde Kadir eliyle yeri işaret etti. "Hocam, oturun o zaman şöyle."

"Niye?"

"Şişe çevireceğiz."

Kenan tekrar güldü. "Küçükken oynardık."

Kadir, "Büyüdük de ne oldu hocam?" diye mırıldandı. "Oturun şöyle hadi."

Kenan biraz isteksiz dursa da sonu yere oturmak olmuştu. Ben Akif Selim'in yanına oturduğumda kulağına yaklaşarak "İstersen sen yere oturma," dedim. Akif Selim buna itiraz ederek gülümsedi. "Sorun yok iyiyim."

"Peki," diyebildim onu zorlamadan. Kocaman bir çemberi oluşturmuştuk. Akif Selim ile yan yanaydık ve birbirimize soru sorma imkânımız neredeyse çok azdı. Kadir şişeye elini koyduğunda, "Ben başlıyorum o zaman," diye konuştu. İtiraz etmedik. Şişeyi çevirdiği an hedef Berat'ı gösterdi. Kadir büyük bir keyifle, "Şimdi düştün elime," diye güldü.

Berat, "Ya ne soracaksın sanki?" diye homurdandı.

Kadir, "Acayip orijinal bir şey soracağım kardeşim," dedi.

Berat bıkkınlıkla, "Kapattık kardeşim gönül işlerini kapattık," dediğinde Kadir güldü. "At yalanı..." Sustu. "Neyse şimdi burada hoca var ayıp olmasın."

Kenan rahat bir sesle, "Gençler bakın, kendimi yaşlı hissediyorum," dedi. "Sıkıntı yok istediğiniz gibi konuşun."

"Tamam o zaman," diye kabullendi Kadir kafasını sallayarak. Berat'a bakıp, "Gönlünde biri var mı?" diye sordu. "Şayet ki yalan söylersen bu şişenin ucunu..."

Akif Selim onu susturdu. "Kardeşim ayıp kızlar var burada."

Kadir saf saf Akif Selim'e bakın. "Birader artı on sekize bağlamayacağım ya. Şişenin ucunu öptüreceğim."

"Leş herif," dedi Berat yüzünü ekşiterek.

Kadir onun taklidini yaptığında ısrarcı davranıp, "Tamam kaynama yapma ve bana sorumun cevabını ver," dedi.

Berat sustu ve derin bir nefes alıp, "Var biri," dediğinde hep bir ağızdan, "Oo!" sesleri yükseldi.

Bu Berat'ı biraz utandırdığında Kadir, "Ne dedim lan ben?" diye üzerine gitti. "Ee kimmiş yengemiz? Kıymetlimiz?"

Berat, "Tamam oğlum detaya gerek yok," dedi. "Sen bana biri var mı yok mu diye sordun ben de cevabını verdim işte."

Kenan onayladı. "Haklı."

Berat sahte bir kibirle dudaklarını bükerken Sevde şişeye dokundu ve hevesle, "Tamam ben çeviriyorum o zaman," deyip şişeyi çevirdiğinde ok bu sefer Akif Selim'i hedef gösterdi.

Kadir ellerini ovuşturarak, "Hadi bakalım küçük enişte," dedi. "Dök eteğindeki taşları."

Bu beni gülümsettiğinde Kadir, Kenan'a döndü. "Bu arada haberiniz vardır ama kardeşiniz evleniyor hocam. Biz kız tarafıyız kusura bakmayın."

Kenan'ın yüzünde çok da şaşkın bir ifade yoktu zira her şeyin farkındaydı ve biliyordu sanki bu durumu. Akif Selim bana bundan bahsetmese bile Kenan'ın yüzündeki ifadeden birçok şeyi çıkarmıştım. Kenan sakince Akif Selim'e ve bana bakıp gülümsedi. "Biliyorum."

Sevde sabırsızca, "Tamam bir dakika sorumu soracağım," dediğinde Akif Selim, "Ya cesaret demek istiyorsam?" diye kaşlarını kaldırdı.

Sevde, "Oo!" dedi. "Ne bileyim sen..."

Kadir araya kaynak yaptı. "Mislina'yı öpmek için küçük fırsatlar falan... Az çakal herif değilsin. Bu arada bak böyle takılıyorum ama alınma ha! Sevdiğim insanlara takılırım ben."

Akif Selim, "Alınmıyorum ama Mislina'yı öpmek için cesarete ihtiyacım yok," dedi.

Kafamı öne eğerek gülüşümü sakladığımda Berat'ın güldüğünü işittim. Ezgi ve Sevde üst üste gaz verirken Kadir resmen durumu kabullenerek onu alkışladı. "Ben onaylıyorum sizi. Allah kabul etsin."

Akif Selim sessiz bir tebessümle geçiştirirken Sevde ise o esnada bir şeyler düşünüyordu lakin neyi seçeceğine henüz karar vermemişti. "Akif Selim'e neyin cesaretini vereceğim ben?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi.

O sırada Kadir yine dahil oldu. "Bu seferlik şöyle olsun mu o zaman? Kuralları değiştirelim, nasıl olsa bir şeye bağlı kalmak zorunda değiliz." Dikkatle ona baktık. "Buradan iki kişi seç ve o seçtiğin kişiler sadece senin seçtiğin bir filmi izlesin."

"Ne alaka oğlum ya?" dedi Berat bir anda.

Kadir, "Ya bir sus sen," dedi. "Akif bir film seçecek ve seçtiği kişiler bu filmi izleyecek. Al sana konsept. Bence seçtiği kişilerden çok, seçtiği film daha önemli. Düşünsene lan, *Cumali Ceber* izletiyormuş."

Gülüşmeler ve itirazlar kulaklarıma dolarken bir şey dikkatimi çekti. Akif Selim'in gözleri Kenan ve Ezgi'nin üzerindeydi.

Akif Selim düşüncelerini dile getirerek sakince konuştu. "Abimi ve Ezgi'yi seçiyorum."

Bir anda tüm sesler duruldu ve tüm gözler Ezgi'nin ve Kenan'ın üzerinde toplandı. Kenan belli bir tepki göstermedi lakin bundan memnun kaldığını anlamıştım. Ezgi ise biraz şaşırmıştı ve çekimser duruyordu. Akif Selim gülümseyerek, "Merak etmeyin *Cumali Ceber* falan izletmeyeceğim," dediğinde Kenan kafasını salladı. "Nasıl düşünceli, bakar mısınız?"

"Öyleyim," dedi Akif Selim sanki bir şeyi ima ediyormuşçasına. Ezgi suskunluğunu korurken Akif Selim'in söyleyeceği filmi merak ediyordum. Birkaç saniye duraksamanın ardından dudaklarını ıslatıp çekti ve ikisinin de gözlerine bakarak filmi söyledi. "*Kelebek Etkisi*."

Ezgi dudaklarını sarkıttığında Kenan, "İzlemedim bunu," dedi. Ezgi, "Ben de," dediğinde Akif Selim keyifle gülümsedi. "Nokta atışı."

İnatla Ezgi'nin gözlerine baktım. Bana yapay bir sinirle bakıyordu ama sıra bendeydi, hep o utandırıyordu ve artık ibre bana dönmüştü. Kadir, "Yalnız," dedi Akif Selim'e bakıp "Senden bir çöpçatanlık kokusu almıyor değilim," diye mırıldandı. "Harbiden az çakal değilsin."

"Ne alakası var?" dedi Akif Selim gülerek. "Bir anda onları seçesim geldi."

Kadir kafasını iki yana salladı. "Hadi hadi, küçük enişte seni."

Ortam daha önce hissetmediğim kadar enerjik ve eğlenceli olmaya başlamıştı. Birlikte eğleniyor, şakalar yapıyorduk. Özellikle Akif Selim'in bu hamlesi beni epey memnun etmişti. Fakat Kenan ve Ezgi'nin birbirlerine baktığını gördüm. Bu çok uzun süreli olmamıştı ama yakalamıştım işte.

Ezgi derin bir nefes alıp Akif Selim'e dik dik baktı. Aklı sıra ona kızıyordu ama içinden geçenin bu olmadığına emindim. "Peki, ne zaman olacak bu Akif Selim?" Düzeltti. "Pardon enişte!"

Akif Selim rahatlıkla, "Siz ne zaman müsaitsiniz?" diye sordu.

"Ben haftanın beş günü çalışıyorum," dedi Ezgi.

Kenan, "Ben de ama sorun değil, uyarım," diye karşılık verdi. Ezgi'ye baktı. "Müsait olduğun bir gün izleriz."

Ezgi konuşmadan kafasını sallamakla yetindiğinde öne atıldı. "Tamam şimdi sıra bende o zaman." Şişeyi kavrayarak döndürdüğünde şişenin ucu Sevde'yi gösterdi. Bakıştılar ve sakince gülümsediler. Açıkçası Ezgi'den biraz çekiniyordum bu konuda çünkü soruları sert olabiliyordu. Ellerini birleştirdi.

Sevde, "Doğruluk," diye kestirip attı çabucak.

Ezgi tatminkâr bir duruşla, "Peki," deyip gözlerini kıstı. "Diyelim ki, biri seni seviyor ama sen başkasını seviyorsun fakat seni seven kişi, senin sevdiğin kişiden önce davranıp sana açılsaydı cevabın ne olurdu?"

Demiştim.

Kadir buz kütlesi gibi sertleştiğinde ortam da aynı havadan nasibini almıştı. Sevde, Ezgi'nin bunu kasıtlı olarak yaptığı ihtimalini aklına getirmişti bile. Gözlerinden anlayabilmiştim fakat hiç bozuntuya vermeden büyük bir soğukkanlılıkla cevabını iletti. "Cevabım değişmezdi. Karşımdaki insanı kırmadan onu reddederdim çünkü her kalp kendinden sorumludur."

"Karşındaki insanı kırmadan reddetmek mümkün mü?"

"Değil ama sırf o istiyor diye bunu kabul etmek de bayağı kötü bir hareket. Her türlü acı verir."

"Anladım," dedi Ezgi diliyle dudaklarını nemlendirirken. Bence bu soruyu Kadir'in aklındaki soru işaretlerini yok etmek için sormuştu. Evet, belki iyi bir yol değildi ama Ezgi böyleydi. Sakınmazdı. Bu tuhaf gerginlik Berat'ın şişeyi kavramasına kadar sürdü. "Tamam, ben çeviriyorum şimdi."

Berat şişeyi çevirdi ve hedef bu sefer Kenan'dı.

Hafif bir gülümsemenin ardından Berat doğrularak, "Ne sorabilirim ki?" dedi. "Okulda not falan kırmazsınız değil mi?"

"Daha neler?" dedi Kenan tok bir sesle. "İstediğini sorabilirsin."

"Tamam." Berat biraz düşündü ve söyledi. "En büyük pişmanlığınız?"

Kenan'ın yüzündeki ifadeyi bakışlarımın süzgecinden geçirme fırsatını yakalayamadan direkt Akif Selim'e bakıp, "Daha iyi bir abi olabilirdim," dedi. Sesinde hissedilir bir pişmanlık ama garip bir his de olsa ümit vardı. "Daha iyi bir insan, daha iyi bir evlat olabilirdim."

Akif Selim'e bakmaya cesaret edemedim çünkü onun da aynı hisleri yaşadığından emindim ve ben onun acıyan kalbini gözlerinde gördüğümde buna katlanamıyordum. İnsan bazen kolaya kaçmak istiyordu. Berat sorduğu sorudan böyle bir cevap beklemiyordu sanki zira ağzını bıçak açmamıştı. Buradaki herkes gibi... Akif Selim'den bir karşılık gelmezken Kenan, içimize sinen keder sisini yok etmek istercesine soluklanarak şişeyi kavradı. "O zaman ben çeviriyorum şimdi!"

Şişeyi çevirdiği anda sıra bana geldi. Şaşkınlıkla güldüğümde Akif Selim'in elleri belimi kavradı ve parmaklarıyla hafifçe bel çukuruma oturdu. Bu uzun sürmezken gözlerimi kapatıp açtım. Kenan ile göz göze geldiğimizde omurgalarımı doğrulttum ve beklenmedik bir çıkış yapıp, "Cesareti seçiyorum," dedim.

Ezgi gülerek, "Aman bir gaza geldi bunlar," dediğinde Kenan, Ezgi'ye döndü.

"Gaza geldiler de ne oldu, olan bize oldu."

Ezgi, "O da doğru," diye susturdu kendini.

Akif Selim yumuşak bir sesle, "Abi, gören de falakaya yatırdım sizi sanacak," diye mırıldandı.

Kenan omzunu silkti. "Bana bakma oğlum, ben memnunum halimden..."

Kadir bir alkış patlattı. "Tamam, oldu bu iş."

"Kadir bak!" diye çattı kaşlarını Ezgi.

"Ezgi reis goygoy yapıyoruz şurada ya," diye kafasını sağa doğru yatırdı. "Hocam siz de alınmayın. Siz çekinmeyin falan deyince ben kaptırdım kendimi."

"Çok kaptırma sen kendini," dedi Kenan alttan alarak. Bozulmamıştı ve sert bir çıkış yapmamıştı. Anı toparlayarak bana yöneldi. "Peki... Şimdi hepimiz aklımızdan bir sayı tutacağız ve sen de aklındaki sayıyı söyleyeceksin ve her kim ya da söylediğin sayıya en yakın kim çıkarsa onunla ilgili bir itirafta bulunacaksın."

Umduğum bir şey değildi ama cesaret dediysem her şeyi göze almalıydım. "Tamam," dedim kendimden epey emin olurken. Otuza kadar bir sayı tuttular içlerinden. Hepsinin gözlerine baktım fakat hiçbiri gülümsemiyordu, *Akif Selim hariç.* O zaten konu ben olunca daima gülümserdi.

"On üç," dedim bir anda.

Birbirimize baktık. Ezgi masumca elini kaldırdı. "On dört benimki."

Kenan sorgulayarak, "Daha yakını var mı?" diye sorduğunda Berat, "On altıydı benimki," dedi.

"Tamam Ezgi," dedi Kenan onaylayarak.

Ezgi ile birbirimize baktık. Güldük. Gözlerimi kısarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Seninle ilk tanıştığımızda kötü bir insan demeyeyim de çok değişik gelmiştin gözüme. Her an kavga çıkaracak bir yapın vardı, bundan hiç hoşlanmamıştım."

Ezgi, "Mis gibi itiraf tebrik ederim," diye elini uzattı. Uzattığı elini tuttuğumda selamlaşarak gülmeye başladık. "Doğru hissetmiş kız, uzaktan öyle bir yaklaşım sunuyorum insanlara."

"Buna katılıyorum," dedi Kadir bir itirafta ondan gelirken.

Sevde, "Sanırım ben de," diye mırıldandığında Ezgi şaşırarak "Yuh be!" dedi. "Vur dedik öldürdünüz! Tamam biraz şey olabilirim ama o kadar da değilim sanki ya?"

Susma hakkımızı kullanırken gülüşmelerimiz kesilmedi. Ezgi bir fikir attı ortaya. Ellerini dizlerine vurarak, "Tamam o zaman," dedi. "Herkes aklından bir sayı tutsun ve teker teker itiraflar patlasın. E madem öyle, kan gövdeyi götürecek bu saatten sonra!"

"Bana uyar," dedi Akif Selim.

Ezgi, Akif Selim'e bakıp "Sen hümanist birisin zaten, tabii uyar," dediğinde bir kahkaha daha patladı. Epey yükselen enerjilerimiz sayesinde Ezgi'nin ortaya sunduğu fikirden kaçmadık ve hepimiz aklımızdan bir sayı tuttuk.

"İlk ben başlayayım mı?" diye konuştu Berat. Olumsuz bir yanıt almadığında aklındaki sayıyı söyledi. "Otuz."

Akif Selim elini kaldırdı. "Yirmi dokuz."

Daha yakın kimse olmazken Berat, Akif Selim'e bakıp son derece dürüst bir şekilde şunları dedi: "Valla yalan yok, seni hiç sevemiyordum. Hayalet falan diyorduk hatta sana, Mislina ile tartışıyorduk arada sırf sana laf söylüyoruz diye ki onun da sebebi belliymiş. Bir uzaktın, soğuktun... Artist gibiydin işte. Hiç sevemiyordum Akif."

"Şimdi?" diye sordu Kadir gülerek.

"Şimdi yani..." Utandı. "Oğlum seviyoruz işte, tanımadığım için onunla konuşmadığımız için bu tarz ön yargılar oluştu. Şimdi enişte-miz sayılır."

Bu beni müthiş utandırdığında Akif Selim'in ağır ağır kafasını eğdiğini gördüm. "Sağ olasın."

Berat tebessümle yanıt verdiğinde oyunu başa sardık ve aklımızdan bir sayı daha tuttuk. Bu sefer itiraf sırası Sevde'ye gelmişti. Aklındaki sayıyı söyledi. "On sekiz."

Kimseden ses çıkmazken Kadir yutkunarak, "On sekiz," cevabını verdi. Duraksadım. Sevde'nin üzerinde bir ürperti meydana geldiğinde zorlandığını anladım ama yapmak zorundaydı. Sevde bakışlarını Kadir'e çevirdi. Kadir'in gözlerinin içindeki ışığı görebiliyordum ama onu parlatmamak için uğraşıyordu. Bir yanının içi gitse de diğer yanı ondan vazgeçmişe benziyordu. Sevde, "Geçen seferki doğum günün için sana bir forma almıştım ama doğum gününe gelemedim, gelmedim," dedi. "Onu sana vereceğim ve içimde ukde kaldı: Geç de olsa iyi ki doğmuşsun, Kadir."

Onlar hakkında bir şey düşünmek istemiyordum artık çünkü ikisi de bambaşka hayatlara sahipti ve artık kontrol altına alınacak bir durum yoktu. Kadir gözlerini usulca kapatıp açtı. "Sağ ol ama gerek yok formaya."

"Olsun," dedi Sevde. "Epey önceden almıştım sana ve duruyor hâlâ."

"Peki," demekle yetindi Kadir.

Sıra Akif Selim'e geldiğinde aklındaki sayıyı söyledi. "Sekiz."

Gülerek elimi kaldırdım. "On."

Akif Selim'in güzel gözleri, gözlerimden bir saniye olsun ayrılmadı. "Evlendiğimiz zaman sağ tarafta ben yatacağım... Yani yatsam olur mu Mislina?"

Hep bir ağızdan yine, "Oo!" sesleri yükseldiğinde ısınan yanaklarımla birlikte kafamı aşağı yukarı sallayarak kulağına yaklaştım. "Sorun yok, ben seni çoktan soluma alarak yerini kaptım."

Ezgi ve Sevde fısıldaşmamıza itiraz ederken buna hiç takılmadan birbirimizin gözlerine bakarak gülümsedik. İçimde bir kuş vardı ki, o kanat çırptıkça ben yaşadığımı hissediyordum sanki.

Nihayetinde sıra Kenan'a geldiğinde dikkat kesildik. Ağzını araladı ve bir sayı söyledi: "Yirmi bir."

Ezgi elini kaldırıp "Yirmi," dediğinde ondan başkasının onun kadar yakın olmadığını gördük.

Kenan tereddütsüz Ezgi'ye döndüğünde gülümsemeden edemedim çünkü ikisi birbirine bakarken bile tuhaf oluyordum. Hani sevdiğiniz bir diziyi izlersiniz ve o çiftin göz göze gelmesiyle bile mutlu olursunuz ya, öyleydi işte. Ezgi, dümdüz bakışlarıyla Kenan'a bakarken Kenan'ın gözlerindeki boşluk az sonra ağzından dökülecek kelimeler kadar de-

gildi zira Ezgi'ye şunları söyledi: *"Sanırım içimde onu karşı hissettiğim bir şeyler var."*

Hepimiz sus pus olurken yalnızca Kenan ve Ezgi'ye konsantre olmuştuk zira Kenan öyle bir şey söylemişti ki ağzımıza görünmez bir bant yapıştırmıştı sanki. Bakışlarımı ürkekçe Ezgi'nin üzerine çevirdim çünkü nasıl hissedeceğini bilemiyordum. Başkası olsaydı böyle olmazdı ama başkası değildi. Ezgi'ydi o... Kenan, kalbinden geçeni direkt diline vurmuştu ve Ezgi'ye öyle bir bakıyordu ki hislerine inanmamak ya da bunu sorgulamak kimsenin haddine değildi. Sessizlik cevabı olmayan bir soru gibi kafamızı karıştırmaya devam ederken Ezgi bir şey diyemeden ayaklandı ve hızla odadan çıktı.

Kenan öylece arkasından baktı.

Şaşkınlıkla Ezgi'yi takip etti bakışlarım. Odama girdi ve kapıyı kapattı. Birtakım hareketlilikler sezdiğimde neler diyeceğimi ve durumu nasıl toparlayacağımı bilemedim. Çabucak dudaklarımı ıslatıp çektiğimde Kenan, usulca kafasını eğdi ve birkaç saniye bekledikten sonra bana baktı. "Ben," dedi, şaşkınlığı ve yaşadığı duygu sesine resmedilirken. "Kötü bir şey mi söyledim?"

"Yok," diyebildim anında ama ben de olayın içinden çıkmış sayılmazdım. Berat, Kadir, Sevde ve Akif Selim... Hepsi şaşkındı ve suskundu. Yutkunarak ayaklandım. "Ben ona bir gidip bakayım."

Telaşla oturduğum yerden kalkıp odama gittim. İçeri girdiğimde Ezgi'yi yatağıma uzanmış bir halde buldum. Çakır ile bakışıyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda bana bakmadan, "Mislina sonra konuşalım," dedi. "Ayıp etmek istemiyorum ama..." Duraksadı ve "Lütfen sonra," diye bitirdi.

"Ama iyi olup olmadığından emin olmam gerek," diye görmeye çalıştım yüzünü. Bomboş bakıyordu Çakır'a. Sebebini biliyordum ama kötü olması beni üzerdi. Ellerimi bir araya getirerek parmaklarımla oynadım. "Kenan da kendini kötü hissedebilir."

"Onu üzmek istemem," diye itiraf etti. "Ama şu an kimseyle konuşmak istemiyorum. Lütfen yalnız bırak beni."

Onu istemediği hiçbir şeye zorlayamazdım. Kafamı sallayarak "Peki," dedim ve yüzüne biraz daha baktıktan sonra kapısını sakince kapatıp salona geçtim. Burası bıraktığım gibiydi. İçeri girdiğimde Akif Selim, "Bir sorun yok değil mi?" diye sordu. Ona yalan söylemek istemedim ama bildiğim gerçeği de burada öylece söyleyecek değildim. Kafamı belli belirsiz iki yana salladığımda Kenan oturduğu yerden kalktı

ve boğazını temizleyerek çaresizce söylendi. "Çok saçma bir andı, kusura bakmayın."

Dış kapıya doğru yürüdüğünde ben ve Akif Selim peşinden gittik. Akif Selim, abisinin kolundan tutarak ona cebinden çıkardığı anahtarı verdi. "Yukarı çık, ben de geliyorum birazdan."

Kenan avuçlarına bırakılan anahtara baktı ve gözlerini sakince kapatıp açtı. Sonra bana dönüp, "Teşekkür ederim, Mislina," dedi. Aslında söylemek istediği şey bu değildi çünkü gözlerinden akıyordu cümleler sadece diline düşmüyordu. Derin bir nefes alarak ekledi. "İyi geceler size."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim sakince. "Ezgi de böyle olsun..."

Nazikçe sözlerimi kesti. "Bak bunları burada konuşmak istemem. Onu da asla üzmek istemem. Ben kaba davrandım sanırım."

"Hayır, asla öyle olmadı."

"Her neyse," dedi geçiştirme bir cevapla. "Eğer bir gün konuşmak isterse onu dinleyeceğimi bilsin. Tekrar iyi geceler." Sonra da kapıyı açtı ve üst kata doğru adımlar attı.

Belki de attığı her adımda bu gecenin yükünü daha çok hissetmişti.

Kapıyı kapatıp Akif Selim'e baktım. O da benim gibi bir şey diyememişti ama o daha soğukkanlıydı. Elini koluma koyarak gözlerimin içine bakarak, "Sen kendini kötü hissetme sakın," dedi, üzüntüm yüzümden okunurmuşçasına. Gülümsemeye çalıştım, ne kadar becerebildiysem. "İyiyim ben."

Gülümsedi. Her şeyi anlıyor ve her şeyi zamana bırakmayı çok iyi biliyordu.

Az sonra Berat, Kadir ve Sevde salondan çıkıp yanımızda geldiklerinde Berat, "Biz gidelim artık," dedi. "Hem çok geç oldu."

Sevde direkt yanıma gelerek sessizce, "Ezgi nasıl?" diye sordu. "Sonra anlatırım sana," dedim aynı sessizlikte karşılık verirken. Çocuklar bu durumu deşme gereği bile duymadan yorum yapmaktan sakındılar ve sadece üzerlerini giydiler. Kadir tüm samimiyetiyle, "Güzel bir akşamdı," dedi. "Vallahi uzun zaman oldu böyle iyi yemekler yemeyeli yalan yok."

Gülümsedim. "Afiyet olsun, ne demek."

Sonra Akif Selim'e göz kırparak onun omzuna vurdu. "Kardeşim Allah yolunu bahtınızı açık etsin."

Akif Selim ufak bir tebessümle, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Aralarındaki bu bağı seviyordum. Berat da aynı şekilde tebrikle-

rini ilettikten sonra onlarla vedalaştık. Akif Selim de gidecekti. Kapının önünde durmaya devam ederek birbirimize bakmaya başladık. Gözlerinde nice hayaller görüyordum, gözlerinde geleceğimizi gördükçe kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Derin bir iç çekerek dudaklarını büktü. "Güzel bir geceydi," dedi. "Güzel uyu tamam mı?"

"Sen de öyle," diye gülümsedim.

Beni memnuniyetle onayladığında kafasını eğdi ve sıkıntıyla iç çekti. Kaşlarımı çattım çünkü bu beni hemen endişeye düşürmüştü. Sonra yeniden gözlerime baktı. "Mislina yarın okul çıkışı babama gideceğim. Eğer ki sen de..."

Direkt konuştum. "Elbette gelirim. Seninle her yere gelirim, bunu sorma bile tamam mı?"

Suratındaki o tarif edemediğim ifade kalbime köz diye düştüğünde gözlerimi kıstım ve ona çekilerek yanağından öptüm. Artık yüzündeki ifadeyi tarif edebilirdim. *Mutluluktu.* Kelimeler diline dolanmış bir şarkı gibi olduğunda ritmini duyup da dans etmeye başlayan kişi ben olmuştum. Elimi saçlarına götürdüm ve gülerek onları hafifçe dağıttım. Gözlerini kırpıştırdı ve saçlarında olan elimi tutmadan dudaklarını bileğime bastırdı ve çekti. Bileğimden öptü. Birbirimize baktık ve kafalarımızı eğerek gülümsedik.

"Tamam, ben gideyim artık," dedi Akif Selim isteksiz bir sesle. "Yoksa hiç gidemeyeceğim."

"O günler de gelecek," diye baktım güzel yüzüne.

"O günleri bekliyorum zaten," dedi yanağıma sıcacık bir öpücük bırakıp kapının dışına çıktığında. "Sabah görüşürüz."

"Tamam," dedim gözlerimi kapatıp açarken. Sırıta sırıta birbirimize veda ettikten sonra kapıyı kapattım ve derin bir nefes alıp verdim. Şimdi de Ezgi'ye gitmenin vaktiydi. Onunla konuşmam gerekiyordu. Sakince kapıyı çaldım ve içeri girdim.

Pozisyonunu bozmadan öylece uzanmaya devam ediyordu. Kapıyı kapattım ve çalışma masamın önündeki sandalyeyi çekip tam karşısına geçtim ve oturdum. Ezgi ölü bakışlarla yüzüme bakmaya başladı. Onun aksine gülümsedim. İyi hissetmeye ihtiyacı vardı ve ben bunu ona yaşatmalıydım. Ezgi susmaya devam ederken gözlerini kapattı ve kendiyle biraz daha baş başa kaldıktan sonra kafasını koyduğu yerden kaldırıp hafif dağılmış, kızıl saçlarıyla öylece gözlerime bakarak, "Sence onu çok mu kırdım?" diye sordu, Kenan'ı kastederek.

Ağzından çıkacak ilk şeyin bu olacağını tahmin edemediğim için direkt bir karşılık veremedim. Ağzım sadece aralandığıyla kaldığında Ezgi bacaklarını karnına çekerek elleriyle bacaklarını sardı ve kafasını dizlerinin üzerine koyup mırıldandı. "Birini kırma konusunda bu kadar yetenekli bir insan daha tanımıyorum. Aptalım ben."

"Dur ya," dedim kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında. Ezgi kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Benden bir şeyler söylememi istiyordu, bu beklenti içerisinde olduğunu anlayabiliyordum. "Sen kimseyi kırmadın," diye ekledim. "Yani çok tuhaf bir andı, kabul ve seni bırak ben bile ne diyeceğimi bilemedim, Ezgi... Hem Kenan da kabul etti bunu."

"Neyi kabul etti?"

"Saçma bir an olduğunu ama hislerinin değil bunu dile getiriş şeklinin. Ben bunu anladım."

Yüzü düştü. Mutlu olmamıştı. Bunu ondan duymak istedim. "Peki, sen ne hissettin Ezgi? Bunu bekliyor muydun?"

"Tabii ki beklemiyordum Mislina. Beklesem kalkıp gider miydim sanıyorsun?" diye sordu düz bir sesle. "Ben kötü hissettim. Mutlu olmadım çünkü biliyorsun beni. Ben korkuyorum anladın mı? Ben yeniden bir şeyleri hissetmekten ve birinin bana bir şeyler hissetmesinden korkuyorum."

"Seni anlamaya çalışıyorum ama bu Kenan'ın suçu değil, senin de suçun değil."

"Ben Kenan'ı suçlamıyorum," dedi Ezgi daha sakin bir sesle. "Ben sadece kendimi suçlu buluyorum. Kendimi suçlamak istiyorum çünkü bunu hak etmiyorum ki. İntihar ettim lan ben, o kurtardı beni... Şimdi gelmiş bana..." Devam edemedi ve ellerini saçlarına götürerek dişlerini ısırdı. "Bu adam geri zekâlının önde gideni olmalı. Kimse benim gibi birine bir his besleyemez. Aptal!"

Ona kırgın bir bakış attım ve bunun ne demek olduğunu biliyordu. "Sen sadece kendine bir bahane arıyorsun," dedim inatla. "Kenan'ı hisleri yüzünden yargılamak istemiyorsun ama bunu yapıyorsun çünkü bir bahanen olması gerek."

"Mislina bana baksana bir," dedi gözlerime dik dik bakarak. "Bana bakınca ne görüyorsun sen?"

Gülümsedim. "Kenan'ın görüp de benim göremediğim birçok şey olduğunu."

Afalladı.

Hızla devam ettim. "Bunu kendine yapma. Sen Ezgi'sin yal Kendine hakaret edemezsin, etmezsin! Gel benim ağzımı yüzümü kır ama sakın kendine hakaret etme."

Birkaç saniye sustuk ve o ara Ezgi'nin içindeki duygularını sakladığı sandık açıldı. Gözleri masanın üzerinde duran kar küresine odaklandığında dudağının kenarını kıvırdı ve ben yalnızca onu izledim çünkü hüzün artık onun fotoğrafıydı. "Ben yapamam ki... Ben Emre'yi seviyorum. Ben hâlâ onu seviyorum."

Susma sırası bana gelmişti ama onu bununla baş başa bırakamazdım çünkü belli etmese de benim tarafımdan desteğe ihtiyacı olduğunu görüyordum, hissediyordum en azından. "Şimdi kalbimde o varken nasıl cevap veririm Kenan'a? Hem Emre'ye yazık olur, Emre'ye ihanet edemem ki." Ses tonu giderek kısıldığında kalbimdeki gürültüyü de bir sünger gibi içine çekti. Masum bir tavırla omzunu silkerek gülümsedi. "Emre'yi üzemem."

Oturduğum yerden kalktım ve onun dizlerine dokunarak gözlerine baktım fakat o istifini bozmamıştı. "Bak işte burada yanılıyorsun ve seni deli gibi iyi anlıyorum. Sen bir başkasını sevebilme ihtimalinden korkuyorsun çünkü Emre'ye ihanet edeceğini sanıyorsun ama öyle değil... Çok klişe gelebilir biliyorum ama Emre senin mutlu olmanı isterdi. O seni böyle görmek istemezdi. Hem sana git Kenan'ın hislerine karşılık ver diyen yok, bu çok saçma zaten ama kendini bu kadar kapatma! Kalbini kendine küstürürsen hayatından ne kadar zevk alabilirsin?"

Boğazı kurudu ve kızaran gözlerini gözlerime çevirdi. Konuşmasa bile gözlerinden okunuyordu satırları. "Bir kalbe kaç adam sığabilir, Mislina?"

"Bak, ben seni anlıyorum canımın içi, seni anlamamak zaten aptallık olur ama böyle de olmaz ki," diye yatıştırıcı bir sesle ona bir şeyler söylemeye devam ettim. "Niyetim asla seni kırmak ya da üzmek değil bunu biliyorsun ama Emre artık yok. O sadece senin kalbinde yaşıyor ve sen onu yaşatmaya devam edeceksin. Senin onu çok sevdiğini ve özlediğini görüyorum, inan ben aynı durumda olsam..." Acıyla iç çektim. "Akif Selim'i kaybetsem..." Devam edemedim ama buna mecburdum. "Ben anlatamıyorum ama sen beni anlıyorsun biliyorum. İzin ver kalbin özgür kalsın. Emre zaten hep senin için ayrı kalacak. Hep ayrı yerde olacak..."

Cümleler bazen hissettiğimiz acıların, hüzünlerin, tuttuğumuz yasların ve anlatmak istediğimiz duyguların yerini tutmuyordu ve ben de zihnimden geçenleri adamakıllı toparlayıp söyleyemiyordum çoğu zaman.

Şu anda da aynısını yapmış sayılırdım fakat Ezgi'nin beni anladığını görüyordum. İnsan karşısındaki acı çekerken, onu acıtmamak için kurduğu cümlelere ne kadar dikkat ederse etsin muhakkak yarasına parmak basardı. Sanırım ben de basmıştım. Bunu bilerek yapmamıştım.

Ezgi'nin gözlerindeki o mahzun şarkıyı dinledikçe kulaklarımı tıkamak istiyordum çünkü kendi mutluluğum fazla geliyordu bana. Ben mutluyken onun mutlu olmamasına dayanamıyordum. "Emre intiharın eşiğindeydi, ben gidip onu kurtarmıştım ama kayıp gitti ellerimden... Sonra ben intihar ettim, o gelip beni kurtardı..." Yutkundu. "Bırak kalbimi, ben kendimi özgür bırakmaya korkuyorum, Mislina."

"Ama bu aynı şey değil ki..."

"Aynı veya farklı," diye mırıldandı. "Yapamıyorum, birine karşı bir şey hissedemiyorum. Ben Emre'yi içimde yaşatırken kendi kalbimi öldürdüğümün farkında değilim."

"Bunu yapma işte," dedim ona iyice dönerken. "Ben Emre'yi hiç görmedim, bilmedim ama senin gibi bir kızı sevdiyse emin ol ki, mutluluğunu her şeyden çok isterdi. Başkasını seveceksin diye ona ihanet etmiş olmazsın. Bu korkundaki haklılığını tartışmak benim haddim değil ama mutluluğa olan inadına kırmayı dene!"

Gülümsemeye çalışarak dizini hafifçe koluma vurdu. "Ezgicilik mi oynuyorsun sen şu an?"

Gülümsedim. "Pek beceremiyorum galiba."

"Eh!" Devam etti. "Senin durumun çok farklı tabii. Sen sadece Akif Selim'i sevdin ve o da sana karşı bir şeyler hissedecekti eninde sonunda. Ben sana cesaret aşıladım o kadar. Ama benim durumum farklı."

"Farklı olan ne?" diye sordum. "Ben de sana cesaret vermeye çalışıyorum, evet senin kadar üstün yetenekli değilim bu konuda ama artık kendine izin ver. Mutlu olmayı dene çünkü bu mümkün. Birini yeniden sevebilme ihtimalin var. Kalbinin içindeki öldü diye kalbin de ölmüş sayılmaz. Şu an belki çok acımasız konuşuyor olabilirim ama gerçek bunlar. Mutluluk herkese uğramaz bunun kıymetini bilmen gerekir. Belki de mutluluk kapının dışında bekliyordur seni ve senin gidip o kapıyı açman gerekiyordur. Korkmamalısın."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Beni baş göz etmeye mi çalışıyorsun sen ya? Bıktın mı yoksa benden?"

"Saçmalama," diye güldüm hızla. "Derdim sadece senin mutluluğun. Bu hayatı böylece geçiremezsin. Acılarımız bizden daha büyük olabilir ama onları küçültmek de bizim elimizde. Kenan ya da bir başkası... Mesele senin kalbin, onu özgür bırakmalısın."

"Benim hayatımda senden başka kimse yok," dedi Ezgi durgunlaşarak. "Bunu biliyorsun ve hayatıma birini alırken korkuyorum anlıyor musun? Emre'den sonra başkası... Ben yapamam ki. Özellin. Kalbim başkasına aitken karşımdaki insanı kandıramam."

"Ezgi," diye yaklaştım yanına ve saçlarına dokundum. Onu anlıyordum ama bunu yapmasına izin vermeyecektim. Kendini kapatması ona zarar vermekten başka bir işe yaramayacaktı ki. "Kalbinin içindeki çiçekler soldu, toprağın kurudu bunu biliyoruz ikimiz de ama diyorum ki; bırak biri diriltsin onları. Bırak biri güneş açırsın sana, biri sevsin, biri sulasın... Sen de sev, sevil." Soluklandım. "Aslında bunu biliyorsun ama korkuyorsun evet. Çünkü hep Emre oldu... O zaten seninle, onun yeri apayrı canımın içi, bunu anlıyorsun da."

Ezgi artık konuşmak değil, sadece susmak istiyordu ve sustuğu yerden anlaşılmak niyetindeydi. Bunu fark ettiğimde sırtımı duvara yasladım ve onunla aynı yere baktık. Karşıdaki duvara... Birkaç dakika bu sessizlik ikimize yetmişti. O durulsun ve daha sakin düşünsün diye bekledim. Konuşmadım. O konuşana kadar ağzımı bile açmadım. "Kenan gibi bir adam bana nasıl his besler anlayamıyorum," dedi sessizce. "Bak kendimi küçük gördüğüm için değil, asla bunu yapmam da zaten! Merak ediyorum sadece. O ve ben... Ne alaka lan?"

Onu taklit ettim. "Ne demek ne alaka lan?"

Ezgi çabucak kafasını bana çevirdi ve gülerek, "Lan mı dedin sen?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Iy, bir daha asla demem. Siz nasıl diyorsunuz ya?"

"Kızım, ben ana avrat söverim yeri geldiğinde, tutmuş bana lan dediğim için laf atıyorsun," diye güldü. "Ay Mislina sen nasıl bir insansın ya? Biz nasıl bulduk birbirimizi?"

Güldüm ve ona omzumu çarptım. "İşte bak Kenan da böyle oldu demek ki. Hani nasıl bana karşı bir şey hisseder diye soruyorsun ya... Sen nasıl beni sevdin o zaman?"

"O farklı bu farklı."

"Ya bırak bu işleri," diye güldüm. "Azıcık Ezgi ol da göster cesaretini."

"Mislina annecim sana bir güncelleme gelmiş," dedi Ezgi bana bakarken. "Bu yukarıdaki sana ne yaptı bilmiyorum ama maşallah, helal olsun."

"Bana bir şey yapmadı," diye mırıldandım. "Sana gaz vermeye çalışıyor, senin bana yaptığını yapıyorum. Dediğim gibi beceremiyorum ama denemekten zarar gelmez."

"Sanırım pek etkisi olmuyor," dedi ümitsizce. Gözlerimi kıstım. "Bunun böyle olmasını isteyen sensin çünkü." Buna bir itirazı olmadığında derin bir iç çektim. "Bir şeyi merak ediyorum. Eğer ki kalbin böyle olmasaydı ya da sen böyle olmasaydın Kenan'a bir şans verir miydin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bak onu çok iyi tanımıyorum ama kötü bir adam değil, yani bundan kastım bana bir zararı olacağını sanmıyorum. Adam hayatımı kurtardı hayatım!"

"Kader işte," dedim iç çekerek. Ezgi o an bana ters bir bakış attı ama bu beni sadece güldürmekle baş başa bırakmıştı. Ben onunla bunları konuşmak istiyordum. Ben onun da kalbindeki tomurcukların filizlenişini görmek istiyordum. Gözleri parlasın, elleri titresin ve yüzü gülsün istiyordum. Bunu yaşamak en çok onun hakkıydı. "Ya ama bak," diye toparladım durumu. "Sizi hayal ediyorum da... Ezgi çok güzel olursunuz! Çok güzel hem de. Sana nasıl baktığını görmedin belki ama ben gördüm. Hisleri çok gerçekti, çok içtendi. Ne ara kapıldı sana bu kadar bilmiyorum ama Kenan seni mutlu edebilir."

"Ben onu mutlu edebilir miyim peki?"

Buna bir cevap veremedim çünkü kendi de emin değildi. Sıkıntıyla soluk alıp verdiğinde dudaklarını birbirine bastırarak "Bilmiyorum Mislina," dedi. "Şu an hiçbir şey bilmiyorum ve düşünemiyorum. Umarım onu da üzmemişimdir çünkü bunu hak etmiyor. Benim kalp kırıklığımın acısını o çekmemeli. Bunu ona yapamam. Hakkım yok."

"O senin içini bilse emin ol bekler," dedim tüm inancımla. "Evet belki tam anlamıyla tanımıyorum ama görüyorum işte ya... Görüyorum gözlerinde. Her şeyden evveli Akif Selim'in abisi. Kan çekiyor bir kere."

"Salak," dedi bir anda gülmeye başladığında. "Her yerden savun onu, her yerden."

"Ne ya?" diye güldüm ben de onu iyice keyiflendirmek için. "Yalan mı ama?"

Bıkkın bir soluklanmanın ardından kafasını öne eğdi ve bacaklarını indirerek, "Neyse bu kadar şey yeter," dedi. "Ben acayip tuhaf bir akşam yaşadım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Peki ya bir cevabın olmayacak mı? Bunu hak ediyor sanki ha?"

Üzerinde bütün dünyanın yükü vardı sanki. Omuzlarında taşıdığı şey kalbiydi ve çok ağır geliyordu ona. Benden başka kimsesi yoktu ve hayatına birini dahil etmeye ürküyordu, o kalbine yenilmeye daha doğrusu kalbini tekrar açmaya korkuyordu. Nasıl hissetmezdim, nasıl bil-

mezdim ki bunu... Ben onu, o sustukça tanıyordum. Hissizce omzunu silkti, gözlerime bakmadan. "Bunu da bilmiyorum ki. Ne diyeceğimi, ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Yani bu, zamana ihtiyacım var, demek mi oluyor?"

Gözleri beni buldu ve bana sert bir bakış attı. "Ay sen iyice aştın kendini! Yatıyorum ben, sabah işe gideceğim."

"Tamam ya kızma hemen," diye dudaklarımı sarkıttım.

Ezgi, "Yat zıbar Mislina," dedi. "Hadi iyi geceler."

Ezgi odadan çıktıktan sonra arkasından sadece gülümsemekle yetindim. Biliyorum, bir gün korkularının üzerine gidecekti ve kalbini özgür bırakacaktı. Kendi elleriyle inşa ettiği hapishaneden kendi hisleriyle ayrılacaktı. Bunu hissediyordum.

Güzel şeyler bir anda olmaz zaten, öyle olmuş olsaydı Akif Selim'e uzanan yollarımın taşlarını sabırla döşemezdim.

Ertesi gün okulda dört saatlik bir zaman dilimini geride bırakarak dışarı çıktık. İlhan amcaya gidecektik. Hava durgun ve yorgundu. Gökteki kararmaya yakın bulutlar örümcek ağı gibi ruhumuza sinmişti. Yine de ellerimize bir gram kasvet vuramamıştı. Akif Selim elimden tutarak bana baktığında ona gülümsedim. Sakin adımlarla okulun bahçesinde ilerlerken Kenan'ı kafeteryadan çıkarken gördük. Olduğumuz yerde durduğumuzda yönünü bize çevirdi. "Ders bitti mi?" diye sordu Kenan sakince.

Akif Selim usulca kafasını sallarken, "Bitti," dedi. "Babama gidiyoruz şimdi."

Kenan, "Ben de akşam uğrayacağım," diye konuştu.

"Akşam bana gel yine o zaman," dedi Akif Selim tavrını sürdürürken. Kenan aksi bir yanıt vermedi. Aralarının giderek daha iyi olmasına şahit oldukça mutlu oluyordum.

Kenan bana bakıp bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda ondan erken davranarak gülümsedim. "Ezgi seni kırmak istemedi, buna emin olabilirsin."

Kenan bir anda şaşkınlıkla gözlerime bakakaldı lakin bunun hoşuna gitmediğini iddia edemezdim. Dudaklarımı çabucak ıslatıp çektim ve devam ettim. "Bak benim üzerime vazife değil ama Ezgi çok başkadır. Hepimiz gibi onun da yarası var ama onun daha ayrı. Seninle konuşacak, bunu biliyorum. Sadece vakte ihtiyacı var."

"Ben onu anlarım, Mislina," dedi sade bir sesle. "Zaten kendime gelemedim ki daha... Dün geceki o çıkışım fazla yersizdi galiba. Bunu bu şekilde dile getirmiş olmam hoş olmadı."

"Böyle düşünmemelisin," diye onun da düşüncelerini yumuşatmaya çalıştım. "Sadece birbirinizi dinlemeye ve anlamaya ihtiyacınız var. Gerisi tamamen hislerle alakalı..." Cümlelerim burada bana veda etmişti çünkü konuşmak artık benim değil onların işiydi. Omuzlarımı kaldırıp indirerek daha samimi gülümsedim. "Öyle işte."

Akif Selim elimi tutan parmaklarıyla tenimi hafifçe severken bunun bana nasıl hissettirdiğini bildiğini umdum. Bu güçtü, bu daima yanımda olmaktı, bu sevmekti. Kenan anlayışlı bir şekilde, ona yakışır ağırlıkta, "Teşekkür ederim," dedi. "Ben bir şeyler yapacağım... Yani konuşacağım işte."

"Şüphem yok," dedim.

Onu ilk gördüğüm anda buz gibi bakan bakışlarında ve tavırlarında giderek eriyen bir şeyler görüyordum. Bu değişmek değildi, bu onu tanımaktı. İnsanlar size her zaman içlerini göstermezler ve bu çoğu zaman isteyerek yapılan bir şeydir ama samimiyet ve sahici bir bağa sahipseniz, içlerini görebilmeniz mümkündü. Kenan bize bunu mümkün kılmıştı.

Akif Selim, "Sen daha ne kadar buradasın?" diye sorduğu vakit Kenan, "Bir saatim daha var ondan son..." Sözlerini yarıda kesen şey, çatılmış kaşlarının verdiği hakla dudaklarından dökülenlerdi. "Kadir değil mi o?"

Ne dediğini anlamaya çalışarak onun baktığı yere döndük ve gözlerimiz iri iri açıldı. Kadir, ilerideki meşe ağacının altında birkaç kişiyle tartışıyordu. "Kadir," dedim sesim kısılırken. Telaşla onun yanına doğru gitmeye başladığımızda tartışma daha da büyüyerek etrafın da tepkisini çeken bir hal aldı. Karşı taraftan iki kişi Kadir'e yumruk salladığında Kenan hızla araya girerek o ikisini geriye ittirdi. "Ne oluyor?" diye bağırdı yüksek sesle. "Okul lan burası, okul!"

Akif Selim ise direkt Kadir'i geriye çekti. Kadir nefes nefese kalmış bir şekilde burnundan solurken diğer yanında ise bir kız vardı. Sanırım bu kız onun konuştuğu kişiydi. Hafif esmer ve güzel bir kızdı. Kadir için endişelenmişe benziyordu ki gözlerindeki ürkeklikle ona bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Kadir ona cevap vermeden öne atıldığında Akif Selim kolunu iyice tuttu. "Ne yapıyorsun oğlum sen?" diye konuştu. "Saçma sapan hareketler yapma!"

Karşıdakiler Kenan'a bakıp "Sen kimsin lan it herif," diye seslerini yükseltti. Dudaklarımı dişlerime geçirerek kafamı iki yana salladım zira hiçbir zaman bu tarz durumları seven biri olmamıştım.

Kenan sakince soluklandı ve onların gözlerinin içine bakarak, "Bu okulda öğretim görevlisiyim," dedi. "Ve ceza almanız için elimden geleni yapacağım. Yarın disiplin genel kurulunda görüştüğümüzde kim olduğumu daha iyi anlarsınız!"

Çocukların ikisi de kalakaldı. Kenan üzerlerine giderek, "Bölümünüzü ve numaranızı söyleyin," diye zorladı onları. "Koca adamlarsınız nerede nasıl davranacağınızı bilmiyorsunuz!"

"Bak hoca," diye öne çıktı kısa boylu olan. "Bana sökmez senin bu tavırların!"

Kadir sabırsızca Akif Selim'in ellerinden kurtulmaya çalışırken onu uyardım. "Kadir, ne yapıyorsun? Ceza alacaksın sus!"

"Umurumda bile değil," dedi. "Bu yavşakları fena benzeteceğim."

"Sıkıyorsa dene lan!" diye çıkıştı az evvelki çocuk.

Kenan onu bir kez daha engellediğinde otoritesini belli ederek, "Beyler isterseniz daha fazla zorlamayın," diye konuştu. "Bakın bana hakaret ettiniz zaten, bundan kolay kolay sıyrılamazsınız. Okul dışında olsa anlarım ama okul içinde buna müsaade etmem. Okul dışında zaten bunu da böylece yanınıza bırakmam, anladınız mı beni?"

"Ya hoca sen ne anlatıyorsun ya?" diye sordu karşısındaki gevşek gevşek. "Başlarım senin yapacağın edebiyata."

"Öyle mi?" diye sordu Kenan kaşlarını kaldırarak.

"Öyle lan öyle!"

Kenan gülümseyerek kafasını eğdi ve sonra arkasına dönerek güvenliğin oraya baktı. Ardından elini ağzına götürerek kuvvetli bir ıslık çaldı. Konuşmadı. Sadece ıslık çaldı ve güvenliği buraya çağırdı.

Şaşkınlıkla olanları izlerken Kenan, yüzündeki tebessümü kaybetmeden o ikisine dönerek enselerini okşadı. "Çok güzel edebiyat yaparım, sen hiç merak etme," diye mırıldandı. Saniyeler sonra bir tane güvenlik görevlisi geldiğinde Kenan o ikisini hedef göstererek, "Abi sana zahmet şu ikisini götür ben geliyorum," dedi.

"Tamamdır hocam," diye cevapladı güvenlik görevlisi ve o iki öğrencinin kolundan tuttuğu gibi okula götürmeye başladı. Kenan arkalarından bakarken yüzündeki tebessüm bir anda yok oldu. Bakışları sertleşti. Ona daha fazla bakamadım. Kenan yüzünü Kadir'e çevirerek

"Oğlum sen iyi misin?" diye sordu. Bu onun durumuyla değil, yaptığı davranışla alakalıydı. "Okuldasın sen farkında mısın bunun? Tutanağını şimdiden hazırla!"

Kadir, "Bak hocam, yanımdaki kıza kimse laf atamaz. Yanımdaki kız olmasını bırak, bir kıza gelip de laf atmaya hakları yok. Ben buna sessiz kalacak değilim. Bu adi heriflere okul mokul fark etmez. Burada kaç tane serseri var haberiniz var mı?"

"Üniversitedesin," dedi Kenan sakince. "Kimsenin normal olmasını ya da doğru hareketler sergilemesini bekleme. Yapılan bir yanlışı böyle düzeltemezsin."

Kadir tekrar gülerek, "Benim tavrım bu," diye konuştu.

Kenan, "Emin ol benim de tavrım böyle değil zaten," dedi. "Ben bilmiyor muyum o ikisini güzelce benzetmeyi? Ama nerede olduğunun farkında ol! Geri dönüşü olmayan hatalar yaparsan işler iyiye gitmez. Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz belki ama biliyoruz en azından. Seni bir arkadaş olarak uyarıyorum. Başın belaya girmesin çünkü kurul kimseye ikinci hakkı tanımaz."

Kenan'ın söylediklerini dinlerken gözüm bir yandan da Kadir'in yanındaki kızda kalmıştı. Kadir gerçekten ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamış mıydı? "Tamam," dedi Kadir geri çekilerek. "Ben kendimi frenlerim bir şekilde."

"Öyle de olmalı," dedi Kenan bastırarak. "Gerek yok böyle şeylere."

Kadir, Kenan'a uzun uzun bakıp Akif Selim'e döndü. "Kardeşim sende böyle abi, böyle eş olduğu müddetçe sırtın yere gelmez."

Gözlerimi devirerek güldüğümde Akif Selim eliyle onun omzunu sıvazladı. "Sende de bu akıl fikir olduğu müddetçe kardeşim."

Birbirimize bakıp gülmeye başladığımızda Kenan soluklanarak, "Ben derse giriyorum," dedi. Bize baktı. "Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Akif Selim kısık ses tonuyla. Kenan bizimle vedalaştıktan sonra Akif Selim'in elleri yeniden ellerimi buldu. Birbirimize tutunduk. Havanın giderek ağarması bazı şeylerin alarmını vermeye başladığında Kadir elini çabuk tutarak yanındaki kızı bizimle tanıştırdı. "Bu arada Sıla."

Elimi uzattım. "Memnun oldum ben de Mislina," dedim. Akif Selim de kendini tanıttıktan sonra sus pus olduk zira bazı şeylerin nasıl devam edeceğini bilmek her zaman kolay olmuyordu.

Kadir, "Sonra görüşürüz o zaman," dedi. "Daha dersimiz bitmedi anasını satayım."

"Neyse," diye güldü Akif Selim. "Ders arası iki yumruk iyi gelmiştir."

Kadir onun taklidini yaparak eğlendi. "Hele küçük enişteye bak, nasıl da komik. Büyük enişte de senin kadar komik mi acaba?"

"Büyük enişte?" diye çattı kaşlarını Akif Selim soru sorarcasına.

Kadir dudağının kenarını kıvırdı. "Abinden bahsediyorum oğlum ya! Ezgi ve Kenan..."

Akif Selim kaşlarını kaldırıp indirdi ve gülümsedi. "Hayırlısı be Kadir. Bakalım."

"Hayırlısı tabii ki küçük enişte."

Akif Selim sükûnetli bir duruş sergilerken Kadir'le ayrıldık. O dersine gitti biz de İlhan amcanın yanına. Bu sefer de elimiz boş gitmemiştik, daha doğrusu her zaman olduğu gibi bir buket dolusu çiçeği kavramıştı. Onu göreceğimiz için heyecanlı ve mutluydum ama dolan gözlerimi nasıl saklardım ve nasıl gizlerdim bilmiyorum. Akif Selim yutkunarak gözlerini kapatıp açtığında sakince kapıyı tıklattı ve içeri girdi. İlham amca oradaydı. Yine pencerenin önüne oturmuş, bacaklarına bir battaniye örtülmüştü. Tekerlekli sandalyesinin üzerinde o kadar mahzun duruyordu ki, gözlerine dahi bakmama gerek kalmayacaktı, içimin burkulması için.

Kapıyı yavaşça kapattık ve ona doğru yaklaşmaya başladık.

Bizi duymamıştı bile.

Akif Selim her şeye rağmen yüzündeki o tertemiz tebessümle babasının yanına yaklaşarak çiçekleri yatağının başucuna bıraktı. İlhan amcanın beyazlamış ve yorgun düşmüş saçları sanki yağacak yağmur içindi. Yeniden ayağa kalkabilmek için. Gülümseyerek küçük adımlarla ona doğru yaklaştım. Akif Selim onu ürkütmeden babasının karşısında dikildiğinde İlhan amca güzel başını hafifçe oğluna çevirerek ona baktı. İlhan amcanın mavi gözlerindeki derinliği gördüğüm an kalbimde bir şeylerin acıdığını hissettim. Birisi oraya sıkmaya başlamıştı ve bu çok acı vermişti. Akif Selim konuşmadan tekerlekli sandalyeyi azıcık yerinden oynattı ve daha düzgün bir şekilde ayarladı. Sonra da babasının elini kavrayıp öptü ve alnına koydu. Bu sadece bir başlangıçtı zira Akif Selim onun ellerini daha çok öpecek, daha sıkı sıkı tutacaktı. O çekildikten sonra ben de öptüm ellerinden İlhan amcanın. Hiçbir şeyden haberi yoktu ama buna müsaade ediyordu.

Kendimi geri çektiğimde Akif Selim dizlerini kırdı ve babasının ellerini avuçlarına hapsederek, "Nasılsın babam?" diye sordu. "İyi hissediyor musun kendini?"

İlhan amca öylece oğluna baktı. Konuşmak ve konuşamamak kadar zor bir ikilem içinde kalmış gibiydi. "Beni götürmeye mi geldin?" diye sordu sessizce. "Hadi, götür beni. Beni Zeliha'ya götür. Ben yoruldum artık evladım... Beni ona götür, yeter bu kadar ayrılık..."

Nefesimi hissedemedim.

Akif Selim nutku tutulmuş bir halde babasının gözlerine bakmaya devam ederken, "Sıkıldın mı bizden?" diye sordu. Bunu sorarken titreyen sesini unutmam mümkün değildi. Gülümsedi ve eğer onun yüzündeki gülüşü görseydiniz, oturur dert diye ağladığınız boş şeyler için kendinizi üzerdiniz. "Sen burada kalmaya devam et, Zeliha'yı göreceğiz zaten. Onu ben de göreceğim babam."

"Götür hadi," diye ısrar etti İlhan amca. "Kimse yok ki burada. Kimsem yok ki. Bir Zeliha var, başka kimse yok."

Akif Selim *ben de varım,* diyemedi.

Titreyen dudaklarını onun yaşlı ellerine götürerek öpmeye başladı. İlhan amca çok durgundu, o kadar durgundu ki ona bakarken nefes alan ama yaşamayan birini görüyordum. Akif Selim dudaklarını onun ellerinden kaldırarak yüzüne bakıp "Çok kişi var," dedi. "Sen yalnız değilsin."

"Sen kimsin o zaman?" diye sordu İlhan amca saf saf. "Zeliha'nın yüzünü hatırlıyorum ama sonrası yok. Yaşlılık işte..."

"Ben," dedi Akif Selim umudunu ve hevesini asla kırmadan. "Yirmi birinci yaşını da seninle geçirmek isteyen biri sadece."

"Yirmi yaşında mısın?"

"Evet ama birkaç hafta sonra yirmi bir olacağım," diye gülümsedi. "Babam koymuş hatta adımı. Akif Selim demiş bana. Güzel mi adım?"

İlhan amca belli belirsiz tebessüm eder gibi oldu ama bilmiyordu ki Akif Selim'e dünyaları verdiğini. Elinin birini oğlunun avuçlarından sıyırıp usulca onun yüzüne götürdü. "Senin yüzün de güzel," dedi. "Güzel bir çocuksun."

"Babam daha güzel," dedi Akif Selim yüzünü usulca babasının avcunun içine yaslarken. Deli gibi titriyordum kendimi fark ettirmemeye çalışırken.

"Baban nerede?" diye sordu İlhan amca. "Uzakta mı?"

"Hayır," diye itiraz etti nazikçe. "Babam burada benim." Yüzünde duran ellerini kavrayarak bir kez daha öptü. Öpmeye doyamıyordu. Hep daha fazlasını istiyordu. "Babam hep burada."

İlhan amca yaşadığı ana sadece seyirci kalmış gibi duruyordu oysa asıl başrol oydu. Bu sahne onundu. Akif Selim derin bir nefes alıp verdiğinde kolundaki saate baktı. Gülümseyerek saatini babasına gösterdi. "Harta bak bu da babamın saati. Hiç çıkarmam kolumdan. Ölene kadar da çıkarmayacağım."

İlhan amca saf ve duru bakışlarını Akif Selim'in saatine çevirdi. Sadece baktı. Geçen sefer bir şeyleri hatırlamıştı ama bu sefer hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Dünyaya yeni gelmiş bir bebek gibiydi. Dünyada tek başına kalmış bir insan gibiydi. Öylesine yabancı öylesine temiz. "Sen babanı çok seviyorsun galiba," diye gülümsedi sonra usul usul. "Ne şanslı bir adammış öyle."

"Oğlu, oğulları daha şanslı," dedi Akif Selim çabucak. "Çünkü benim babam dünyanın en güzel babası. Senin gibi."

"Benim gibi mi?" diye sordu İlhan amca, dünyanın en acı cümlesinden rol çalarak. Dünyada kurulabilecek o kadar çok acı cümle vardı ki, sanırım bu çok daha acısıydı. "Ben baba değilim ki evladım. Neden öyle konuştun şimdi?"

Bazı sözler en az bakışlar kadar acıtırdı. Dilin tesiri de gözler kadar keskin olurdu. İlhan amcanın sözleri ve gözleri de aynı şeyi söylüyordu, tıpkı Akif Selim gibi. Akif Selim nefesini tutmuşçasına hareket bile etmezken dudaklarını ısırdığını gördüm. Gözlerinin deli gibi dolduğunu ve ağlamamak için kendini tuttuğunu. Dokunsam ağlar mıydı acaba? Dokunmasam ben ağlardım. Zorla yutkundum. İlhan amca bazı şeyleri fark etmiş olacaktı ki endişeyle Akif Selim'in güzel gözlerine yaklaşarak, "Ne oldu?" diye fısıldadı. Sesi titredi. İçim gitti. Akif Selim dudaklarını birbirine bastırarak kafasını öne eğdi kendini gizlemek için. Yaklaşamadım, ona dokunamadım bile. Canım gitti, canıma yardım edemedim bile. İlhan amca hafif şaşkınlığını üzerinden atamazken onun omuzlarına dokundu ve kendine çekti. Akif Selim sanki bu anı bekliyormuşçasına babasına usulca sarıldığında yüzünü onun bacaklarına gömdü ve ağlamaya başladı. Kendini serbest bıraktı. Bu canımı öyle çok yaktı ki, daha nasıl yanabilirdi bir insanın canı hayal bile edememiştim.

Akif Selim içli içli, derinden ağlamaya devam ederken babasına öyle bir sarılmıştı ki ne onu çok sıkıp incitmek istiyor ne de mesafesini açarak ondan kaçmak istiyordu. Ben bu anı ölsem unutamazdım; ben bu anı ölsem çıkaramazdım hafızamdan, aklımdan, ruhumun girdabından.

Gözlerimden akan bir damla yaşı çabucak sildiğimde yüzümü pencereye çevirdim. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Karanlık belirdiğinde ışıklar bizim için yanacaktı. İnsanlık için umut olacaktı. Daima olduğu gibi.

İlhan amcanın güzel elleri Akif Selim'in saçlarında gezinmeye başladı. Akif Selim kafasını kaldırmıyor bilakis buna tenezzül bile etmiyordu. Olduğu yeri sevdiğini biliyordum. İlhan amca bana bakıp, "Kavga mı ettiniz yoksa?" diye sordu. "Niye ağlıyor bu güzel çocuk? Üzmeyin kızım birbirinizi. Bak, üç günlük dünya için kalp kırmaya değmez ki."

"Est..." Konuşamadım çünkü sesimi yutmuş gibiydim. Yutkundum. Devam ettim. "Estağfurullah ben onu hiç üzmem, üzemem. O da beni üzmez."

"Aa!" dedi İlhan amca. "Birini kırmadıysa, birine kırılmadıysa niye ağlıyor? Başka türlüsü için gözyaşlarını heba etmeye değmez ki."

Bir şey diyemedim.

Akif Selim kendini sıkarak kafasını kaldırdı. Yüzünü tam olarak göremiyordum ama içinin nasıl üşüdüğünü hissedebiliyordum. Ellerini babasının ellerine götürdü. Doğruldu. "Bakma sen bana," dedi, sesindeki titremeler bir türlü dinmezken. "Ben ağlamayı çok severim."

"Ama bir daha ağlama, beni üzersin yoksa," dedi ve beni işaret etti. "Bak bu güzel kız da ağladı. Ağlamayın güzel çocuklarım."

"Tamam," dedi Akif Selim. "Sen istedin ya ben bir daha hiç ağlamam."

"Söz mü?"

Akif Selim kafasını aşağı yukarı sallamakla yetindi. O esnada bir hemşire elinde yemek dolu tabakların olduğu tepsiyle geldi. "İlhan Bey'in yemek saati geldi."

Akif Selim çabucak toparlandı ve hemşireye bakıp, "Ben yedirebilir miyim?" diye sordu. Hemşire birkaç saniye duraksadı ama olumsuz yanıt vermesi için ortada herhangi bir sebep yoktu. Bunu kabul ettikten sonra tepsiyi aldı ve masanın üzerine bıraktı. Babasına yakın bir yere otururak gülümsedi. Canımın içi, gözleri nasıl da kızarmıştı...

"Karnın acıktı değil mi?" diye sordu onunla konuşmak için çaba sarf ederken.

İlhan amca, "Bu sıralar pek iştahım yok evladım," dedi.

"Bunları yemen gerek ama."

"Peki, sen öyle diyorsan."

İletişim kurdukları, göz göze geldikleri her saniye ağlamak istiyordum. Her saniye gülerek ağlamak geliyordu içimden. Daha önce böylesini yaşamamıştım. Birkaç dakika içinde Akif Selim'le birlikte sağlıklı bir ortam hazırladık fakat o kendi yedirmeye başladı. Kaşığı tabaktaki

çorbaya daldırıp İlhan amcanın ağzına uzattı. İlhan amca titreyen bedeniyle ağzını açarak çorbayı içtiğinde elindeki mendille ağzının kenarını silmeyi ihmal etmedi. Akif Selim ağır ağır babasının karnını doyururken ben de ona fark ettirmeden ikisinin fotoğrafını çektim. Bu tamamen içimden gelmişti.

Akif Selim bir parça ekmeği yeşil fasulyenin suyuna bandırıp İlhan amcanın ağzına götürdü. İlhan amca ekmeği yedikten sonra sessizce sanki kimse onu dinlemiyormuşçasına kendi kendine mırıldandı. "Hiçbir yemek Zeliha'nın yemeği gibi olmuyor. Çok özledim onu..."

Ne denirdi ki... Hangi söz bu hissin tanımını yapabilirdi?

Akif Selim bir sefer daha yutkunarak baktı babasına. Uzun uzun baktı, öyle uzun öyle derin baktı ki onunla yeniden tanışmıştı sanki. Fark etmiştim yine; onun kendini tanıtmak gibi bir derdi yoktu hiç, o sadece babasının yanında olmak ve onun yalnız olmadığını hissettirmek istiyordu.

Bir müddet Akif Selim ve İlhan amcayı izledim. Hatta hep onları izledim. Ara ara Akif Selim'le bakıştık ama ne konuştuk ne de başka bir şey yaptık. Ben onu anlıyordum gözlerinden, bazı şeylerin izahı olmazdı ya hani, o yüzden konuşmamıştık.

"Doydum," dedi İlhan amca. "Biraz uyuyayım. Çok yoruldum, oğlum."

"Tabii," diye ayaklandı Akif Selim kucağındaki tepsiyi masanın üzerine bıraktığında. "Sana yardım edeyim hatta."

"Zahmet etme, şimdi biri gelir bana bakar."

"Bu sefer ben bakayım izin ver de," diye konuştu Akif Selim yumuşacık sesiyle. Ayaklandığı gibi babasının dolabına yöneldi ve ben de ona yardımcı oldum. Temiz iç çamaşırlarını çıkardık ve ona giydirdik. İlhan amcayı yatağına oturttuk fakat uzanmadı. İkimize baktı. Öylece baktı. Konuşsa, o gücü kendinde bulsa neler derdi kim bilir... Ama o sadece bakmakla kaldı ve biz sayfalarca dolu satırdan değil tek bir bakıştan çıkardık anlamı. "Siz güzel çocuklarsınız," dedi. "Hep güzel kalın olur mu?"

"Olur," dedi Akif Selim babasının ellerini yeniden tuttuğunda. "Sen de güzel kal. Biz yine geleceğiz sen sakın merak etme."

"Aslında iki tane oğlum var," diye çarttı kaşlarını sakince. Boş boş bakındı sonra. "İkisi de nerede bilmiyorum. Yaşıyorlardır değil mi?"

Akif Selim, "İyiler onlar," dedi. "Seni çok seviyorlar. Bunu sakın unutma."

Bir dakika öncesini hatırlamayan bir insandı o. Akif Selim bunu derken bile umudunu asla yitirmediğini hatta buna deliler gibi inandığını kanıtlamıştı. Babasını o kadar çok seviyordu ki, kendini kandırmayı bile öğrenmişti.

"Aman evladım," dedi İlhan amca. "Benim aklım yok ki. Ben şimdi uyuyayım, yarın beni gezmeye götürecekler. Siz de gelin, olur mu?"

"Geliriz," diye kafasını salladı Akif Selim nazikçe.

"İyi bakalım," dedi İlhan amca. Tatlı tatlı gülümsedi bize. Biz de ona gülümsedik. Öptüm ellerinden. Gözlerimin içine bakarak "Bu çocuk seni üzmez," diye fısıldadı. "Sen de onu üzmezsin. Sakın kırmayın birbirinizi, sakın kaybetmeyin de tamam mı?"

"Siz endişelenmeyin," diye fısıldadım. "Biz ayrılmayacağız."

İlhan amca gülümsemekle yetindi.

Geri çekildim. Akif Selim vakit kaybetmeden babasının ellerinden öperek yeniden alnına koydu. "Ben gidiyorum ama geri geleceğim. Yarın yine geleceğim."

"Oğullarıma selam söyle," dedi İlhan amca. "Kim bilir nerededirler ama bulursan söyle tamam mı? Ben onları çok seviyorum. Zeliha vardı bir de... Zeliha da anneleri. Benim güzel Zeliha'm... Onu da çok seviyorum."

Akif Selim yutkundu ve ağır ağır kafasını salladıktan sonra babasının alnından yavaşça öptü.

Sonra İlhan amca yatağına uzandı. Kapıdan çıkmadan evvel gördüğümüz son şey; parmaklarını öperek bize ağır ağır el salladığı eliydi.

Kapıyı kapattık ve dışarı çıktık. Koridor boşluğu ferah olmasına rağmen içimize bir korku sindirmişti. Akif Selim bana dönerek gülümsedi. Bu tam anlamıyla bir gülümseme sayılmasa da gözlerinde gördüğüm şeye hüzün demek istemiyordu içim. Dilim ve kalbim varmıyordu bir türlü. Karşımda durdu ve kırmızıya boyanmış, hüznü yüzüne resim diye asmış bir halde gözlerime bakarak, *"Bir gün babam beni bırakıp giderse ağlamak için değil, gözyaşlarımı saklamak için yerim var mı göğsünün içinde?"* diye sordu.

Söylediği şeyle tüylerim ürperdiğinde onu tereddütsüz kendime çektim ve sarıldım. Bir saniye bile kötü düşünsün istemiyordum. "Bunu sakın sorma bir daha," diye konuştum ellerimi ensesindeki saçlarına götürüp severken. "Sen ne zaman bana gelmek istersen kollarımı açarım, sen iste ben seni göğüs kafesimin kemiklerine saklarım, canımın en içi... Sen hep oradasın çünkü. Her zaman da orada kalacaksın."

Eliyle sırtımı sıvazlarken iç çekerek bana sımsıkı sarıldı. Bana öyle bir sarıldı ki göğüs kafesimin içinde bir ağıt başladı. Bu ağıt biz susana kadar dinmeyecekti. Biz de konuşmayı tercih ettik.

Eve gitmeden bir şeyler yedik ve bu sefer otobüsü değil yürümeyi tercih ettik. Saat kaç olmuştu bilmiyorum ama onunlayken vaktin bir önemi yoktu. El ele Ankara sokaklarını dolaşmak ve onunla gittiğim yerin aynı olması kadar güzel bir şey yoktu. "Dün," dedim mırıldanırken. "Kenan ile konuştun mu?"

"Çok değil," dedi sade bir sesle. "Sen Ezgi'yle konuştun mu?"

"Konuştum daha doğrusu konuşmaya çalıştım... Ezgi'nin durumu biraz farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bir kalp yarası var," diye itiraf ettim ama sadece bununla sınırlı kalacaktım. "O iyileşmediği müddetçe adım atamayacak."

"Abimin zaten bir acelesi ya da ondan olumlu bir beklentisi yok," dedi. "Elbette olumlu şeyler alsa mutlu olur ama zorlamaz. Abim duygularını kolayca açığa vurmaz ama bu sefer beni bile şaşırttı. Dün gece uyuyamadı bile." Bu onu gülümsetmişti. "Onu daha önce hiç böyle görmedim. Yani biliyorsun durumumuzu."

"Ama şimdi her şey daha iyi, değil mi?" diye sordum ona bakarken.

Kafasını salladı. "Evet. Daha iyiyiz ve daha iyi olacağız."

"Çok sevindim," dedim saklamadan. "Aranızın iyi olması beni mutlu eder."

"Peki," diye döndü bana ve duraksadı. Gözlerime çok güzel bakıyordu, o bana böyle baktıkça ben sevildiğimi ve kalbimin beslendiğini hissediyordum. Dünyanın en güzel hissi olduğunu biliyordum. "Seni başka ne mutlu eder?"

"Beni..." Sözlerim kararmış gökyüzünde gürleyen gökle yarıda kaldığında ürktüm. "Ay!"

Akif Selim yüzünü göğe kaldırdı. Ona baktım. Sonra gözlerini kapattı. Gülümsedim. Sokakta kimse yoktu, bir biz vardık bir de deli gibi atan kalbimiz. Havayı derince solurken, "Özgürlük senin yanın demiştim hatırlıyor musun?" diye sordu bir anda.

Yüzümde muzip bir gülüş meydana geldi. "Evet."

Kollarını hafifçe iki yana açtı. "Beni özgür bıraktığın için teşekkür ederim Mislina," dedi.

Gözleri kapalıydı hâlâ. Yüzünü göğün aynasına çevirmişti ve gözle-

rini açsa kendini görürdü çünkü gök de en az onun kadar güzeldi.

Dayanamadım ve ben de gözlerimi kapatıp yüzümü göğe kaldırdım. Az sonra yağmur yağacaktı ve biz ıslanacaktık. Koşarak eve gitmek ya da ıslanmamak için saklanacak bir yer bulmak yerine inatla yağmuru bekliyorduk. Akif Selim ellerime uzandı ve onları sıkıca kavradı. Bir şiir okumaya başladı benim için, bizim için:

Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum göğe bakalım
Tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum
Bu senin eski zaman gözlerin yalnız gibi ağaçlar gibi
Sularım ısınsın diye bakıyorum ısınıyor
Seni aldım bu sunturlu yere getirdim
Sayısız penceren vardı bir bir kapattım
Bana dönesin diye bir bir kapattım
Şimdi otobüs gelir biner gideriz
Dönmeyeceğimiz bir yer beğen başka türlüsü güç
Bir ellerin bir ellerim yeter belleyelim yetsin
Seni aldım bana ayırdım durma kendini hatırlat
Durma kendini hatırlat
Durma göğe bakalım[1]

Bir rüyanın içindeymişiz gibi yaşadığım bu anları derin bir iç çekişle tekrar ettim: "Durma kendini hatırlat... Durma göğe bakalım..."

Ve saniyeler içinde yağmur damlaları süzüldü çehremize doğru. Yüzümü buruştururken gözlerimi daha sıkı yumdum. "Akif Selim..." diye mırıldandım.

"Hım?"

"Özgürlük sensin."

"Hayır," diye itiraz etti sakince ve gözlerini açtı, gözlerimi açtığım anda. "Özgürlük, senin yanın."

Yağmurun altındaydık ve bunu bile isteye yaşıyorduk. Birbirimize bakarken gülmeye başladık. Çocuksu bir hevesle ellerimizi sarstım. "Dans etsek ya?"

"Peki ya müzik?"

"Ben söylerim."

"Sen?" diye kaşlarını yukarı kaldırdı gülerek.

"Tamam sesim çok güzel değil ama sen her türlü seversin... Seversin değil mi Akif Selim?"

[1]Turgut Uyar, *Göğe Bakma Durağı*, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, Ocak 2020.

Gülümseyerek bana yaklaştı ve bir elimi kavradığı gibi diğerini de eline hapsetti. Elimi omzunun üzerine koydum. Yağmur şiddetini arttırmaya başlamıştı ama bu kimin umurundaydı ki? "Hadi söyle öyleyse," dedi dans etmeye başladığımızda.

"İngilizce ama?"

Şaşırdı. "Ha bir de İngilizce?"

Kıkırdadım. "Şarkının yarısını sallayacağım, gülme ama tamam mı?"

"Beraber sallarız o zaman," diye eşlik etti gülüşlerime.

Gözlerimi kapatıp açtım. "Hay hay."

Bedenlerimiz ıslanmaya, saçlarımız bozulmaya başladı ama asla umursamadık. Ben yarım yamalak bir şeyler söyledim o da ise bunu bütünüyle kalbine sığdırmayı başarmıştı. Uyumadan evvel gülümsemediğim son anlardaymışım gibi kıvrılan dudaklarımdan şunlar döküldü:

"I love you, baby, and if it's quite all right
I need you, baby, to warm the lonely nights
I love you, baby; trust in me when I say"

Asla nasıl söylediğimi umursamıyor, yalnızca gözlerinde kayboluyordum. Akif Selim bana öyle güzel sarılıyor, beni öyle güzel izliyordu ki kelimelerin nasıl çıktığı değil, yüreğimize nasıl düştüğü önemliydi. Daha geniş sırıtarak ekledim.

"Oh, pretty baby, don't bring me down I pray
Oh, pretty baby, now that I found you, stay
And let me love you, baby, let me love you"

"Hiç fena değildi," dedi Akif Selim gülerek.

"Bunu kırılmayayım diye söylemiyorsun değil mi?" diye sordum ben de güldüğümde.

"Hayır," deyip kafasını iki yana salladığında dişlerimizi göstererek gülmeye başladık. Elimi bırakmadan kaldırdı ve beni kendi etrafımda birkaç kez döndürdü. Öyle güzel bir anın içindeydim ki bir masalın başkahramanları olduğumuzu düşündüm. Sırılsıklam olacak dereceye gelmiştik ama dans etmekten geri durmamıştık. "Yarına kalmaz deli gibi hasta olacağız," dedim gülmeye devam ederken.

"Ben sana bakarım," dedi Akif Selim. "Ömrüm boyunca bakacağım sana."

"Ömrümüz boyunca birbirimize bakacağız ama değil mi?"

"Evet," diye onayladı beni saçlarımızın uçlarından yağmur damlaları düşerken. Göğüs kafeslerimiz bir yükseliyor bir alçalıyordu. "Kalbim

çok hızlı atıyor, Mislina," dedi dudaklarını yalarken. Bu beni korkutmuştu. "Ve sanırım onu yavaşlatmana ihtiyacım var."

"Nasıl yapacağım bunu?" diye sordum saf saf.

"Seni öpmeme izin verir misin?"

Kalbim sıkıştı. Vaktimiz çok azmış gibi çaresiz kaldığım şu anlarda gökten düşen berrak su damlalarına ve bana bakan saf yüzüne kayıtsız kalamadan, "Ama o zaman daha hızlı atmaz mı?" diye sordum. "Yani benimki çok hızlı atıyor da."

Dudağının kenarını kıvırdığında elleriyle yüzümü kavradı. Elleri buz gibiydi, tenlerimiz ıslaktı ama ben yanıyordum. Titrerken bile ateşimin olduğunu hissediyordum. "Belki bu bende ters etki oluşturur," dediğinde bir şey diyemedim. O bana derin derin bakarken bir cesaretle gözlerimi kapattım ve onu öptüm. Ben... Ben Akif Selim'i öptüm. Bedenim baştan aşağı elektrik akımına girmişim gibi titremeye başladığında Akif Selim'in yüzümde olan elleri belime kaydı ve beni hafifçe kendine çekti. Ellerimi yüzüne taşıdım. Ben, ben öpmüştüm ilk. Dudaklarımda herhangi bir baskı yoktu ta ki o ağzını aralayana kadar. Akif Selim dudaklarımdaki baskısını arttırdığında gök bir sefer daha gürledi. Kalbimi yerinden çıkardığını, bunun bana nasıl hissettirdiğini bilse yağmurun dinmesini asla istemezdi.

Yağmur dinsin istemiyordum.

Yağmur hep bize yağmalı, biz hep yağmurun altında dans etmeliydik ve ben yarım yamalak İngilizce'mle ona şarkılar söylemeliydim.

Hiçbir şeyi, hiç kimseyi umursamadan kimsenin olmadığı bu sokakta bedenimizde kuru yer kalmayacak kadar ıslanmıştık. Akif Selim beni son nefesi kalmış da onu da benimle harcamak istercesine öpmeye devam ederken kendimi çektim ve alnını alnıma yasladım. Bayılacaktım. Bayılacaktım. Nasıl bayılmazdım? Dişlerim birbirine vurduğunda gülümsedim. Islak ellerini yüzüme götürdü. Gözlerimi kapattım. "Kalbin," diye fısıldadım titrerken. "Yavaşladı mı?"

"Hayır," dedi o da benim gibi titrerken. "Kalbim benimle inatlaşmayı seviyor. Bir gün tamamen yavaşladı..."

"Şş," diye durdurdum onu fısıldarken. "Kalbin asla yavaşlamayacak, bunu biliyoruz ikimiz de."

"Yavaşladığında yanımda olacağını biliyorum."

Gülümsedim ve bu beni bir hayli memnun etti. İç çektim onu içime çektim. *"Kalplerimiz belki bir gün yavaşlayacak ve ben kalbimiz durduğunda bile senin yanında olacağım."*

Göğsümün kafesine ektiğim acıların hasat zamanı gelmişti, toplanmayı bekliyordu.

Pijamalarımı çıkarmadan ellerimi yüzümü yıkadım ve dağınık bir halde mutfağa girdim. Dün gece o kadar çok ıslanmıştık ki eve geldiğimde çantamın içindeki kitapların kulakları bile nemliydi. Yine yaşadığım en güzel anlardan biriydi. Sersem bir gülüşle ocağa bir çay suyu koydu. Akif Selim bana kahvaltıya gelecekti. Onun için güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Ağzımın içinden şarkılar mırıldanarak sokağa baktım. İnsanlık yeni yeni uyanıyordu ve sokaklar tertemizdi. Yağmur böyle yağdıkça kötü olan ne varsa alıp götürüyormuş gibi geliyordu. Farkında olmadan esnediğimde buzdolabının kapağını açtım. Birkaç tane yumurtayı kavradığımda yine o şarkıyı mırıldadım: "*I love you baby, and if it's quite all right... I need you baby, to warm the lonely nights...*"

"Ne oluyor ya?" diye böldü bir anda sesimi, kapının orada durmuş gözlerini ovuşturmaya devam ederken. "Allah'ın delisi sabahın köründe nereden buluyorsun bu yaşama sevincini?"

Gülümsediğimde elini gözlerinden çekerek güldü. "Aa! Nasıl da unuttum ya, aptallık ettim."

"Sen Ezgi Taşer'sin," diye mırıldandım. "Aptallık etme."

Ezgi elini üç kez masaya vurdu. "Aman nazar değmesin sana. Bir yüzün gözün, keyfin açılmış annecim."

Omzumu silktim. "Ne yapayım, mutluyum işte."

"Nasip olur mu be..."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Bu senin elinde olan bir şey ama neyse..."

Derin bir nefes aldı ve konuyu kapatmak istercesine bana el salladı. "Hemen bir duş alacağım sonra da işe gideceğim."

"Tamam," diye seslendim arkasından. Ezgi duşa girdiğinde ben de çayı demledim. Sofrayı hazırlamadan önce gidip üzerimdeki pijamayı çıkardım. Saçlarıma baktığımda hoşlanmadığım bir şekilde kabardığını gördüm. Tarakla düzgünce tarayıp topladıktan sonra yatağımı düzelterek odama çeki düzen verdim. Çakır'ı ve sardunyalarımı da besledikten sonra mutfağa tekrar girdim. Ezgi saçlarını kuruttuktan sonra koridordaki aynanın karşısında makyajını yapmaya başladı. "O değil de," dedi. "Şimdi siz evlenirseniz sen yukarı çıkacaksın değil mi? Ben yalnız yaşamaya devam mı?"

"İstersen sen de gel," diye kıkırdadım.

"Ama nasıl komiksin..."

Toparladım. "Ya hemen evlenmiyoruz Ezgi. Okul var. Annemlere bile söylemedim. Belki bu yaz bir nişan yaparız son sene de evleniriz. Bunlara daha karar vermedik."

"Ama sana kalsa dünden razısın?"

"Bunu bana mı soruyorsun cidden?" diye gülümsedim sofrayı hazırlarken.

"İşte bazen aptallık ediyorum."

Bir şey diyecektim ama bundan vaz geçtim. Ezgi, "Of geç kaldım zaten," dedi. "Aman neyse patron zaten yumuşak bir adam."

"Ezgi," diye gittim yanına ve kolumu kapıya yasladım. "Başka bir iş bakmayı düşünmüyor musun? Ömrünün sonuna kadar bulaşık yıkamak istemiyorsun değil mi?"

"Mislina ben lise mezunu bile değilim," dedi dürüst davranırken. "Bu devirde alınma ama üniversite mezunları bile iş bulamıyor. Hem artık alıştım ya. Öyle deli gibi köpük ve suyla kanka oldum. Canlarım benim."

"Yine de ne bileyim," diye iç geçirdim. "Sabahtan akşama kadar bulaşık içinde..."

"Ya sen boş ver beni," deyip çabucak geçiştirdi ve siyah kot ceketini üzerine geçirdi. "Ben yıkılmam kızım. Her işi yaparım. Bulaşık benim köpeğim olsun be valla."

"Manyak," diye güldüm sakince. Ezgi saçlarını ceketinin içinden kurtardığında çantasını boynuna geçirdi. Onu durdurdum. "Bir şeyler yeseydin."

Kaşlarını kaldırdı. "Yok zaten geciktim. Orada yerim bir şeyler. Hadi sizi afiyet olsun."

"Peki," dedim kapıyı açtığımda. O esnada Akif Selim ve Kenan merdivenlerden iniyordu. Ezgi öylece kalakaldığında Kenan'ın gözleri direkt onun gözlerini buldu. İkisi de konuşamadı, ikisi de ne diyeceğini bilemez bir halde sessizliğe mahkûm oldu.

Akif Selim narin bir gülüşle, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim tebessüm ederek. Ezgi de belli belirsiz bir şeyler mırıldandığında ayakkabılarını giymeye başladı. Ayakkabılarını giydikten sonra kafasını kaldırdığında bana bakıp "Görüşürüz," dedi.

Kenan kendini çok kötü hissetmişti.

Ezgi, Akif Selim'e baktı. "Görüşürüz." Sonra da Kenan'a döndü. Dudaklarında belli olmayan bir gülüşle ona baktıktan sonra aşağıya doğru indi. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım ve derin bir nefes alıp verdim. Kenan hiçbir şey demeden Akif Selim'e dönerek "Haberleşiriz," dediğinde Akif Selim kafasını sallamakla yetindi.

Kenan, "Okulda görüşürüz Mislina," dedi ve o da ağır adımlarla aşağı indi. Akif Selim ile öylece apartman boşluğundan baktık. Sonra da içeri girdik. "İyisin değil mi?" diye sordu ilgiyle. "Dün hemen sıcak suyla duş aldın değil mi?"

Gülümseyerek mutfağa girdiğimde peşimden geldi. "Evet. Sen peki?"

"Ben de," dediğinde daha sıcak gülümsedim. Elimi çaydanlığa götürdüm ve onu kavradığım gibi çayları doldurmaya başladım. "Otur lütfen," dedim. "Ben daha hazırlanmadım bile."

Çayları doldururken saçlarımı omzumdan geriye aşırttı ve yanağıma yumuşak bir öpücük bırakıp yerine geçti. Bu bir cevaptan ya da iki satır sözden daha güzeldi.

Kahvaltımızı yapmaya başlarken ağzımdaki ekmeği bitirip çayımdan bir yudum alıp Akif Selim'e baktım. "Bugün de gideceğiz değil mi İlhan amcanın yanına?"

"Gitmek ister misin?" diye sordu gözleri kısıldığında.

"Tabii ki," dedim tüm içtenliğimle. "Ben onu çok seviyorum. Onu görmek bana iyi geliyor ve seninle vakit geçirmesi çok hoş. Gidelim."

"Gideriz," diye uzattı yanağıma ve hafifçe sıktı. "Canımın içi."

"Canının içi miyim gerçekten?" dedim sırıtarak.

Duraksadı. Gülmeye hazırlanıyordu. Masamın üzerinde duran telefonuma uzanarak, "Alabilir miyim?" diye sordu.

Rahatlıkla kafamı salladım. Akif Selim telefonumu açtığında şifreyle karşılaştı. Atıldım. "Şifresi adın."

"Şaşırdım dersem çarpılır mıyım?" diye güldü.

"Hayır," diye güldüm. Şifreyi girdiğinde elini tuşlara götürdü ve kendi adını arayıp aradı. Az sonra onun telefonu çalmaya başladığında ekranda ikimizin fotoğrafı belirdi. Kaşlarımı çatarak telefona baktığımda yazan şeyi okudum. *"Canımın içi arıyor..."*

Ben telefona bakıyordum, Akif Selim bana. Dudaklarımda muzip bir gülüş vardı. Kendimi geri çekip gözlerimden olan gözlerine rastladım. "Bu sadece sembolik bir şey," dedi sonra telefonumu kapatıp bana geri verdiğinde. "Ama uzun zamandır öyle."

"Uzun zamandır?" diye kaldırdım kaşlarımı.

"Hı hı."

Bu zamanın ne kadar uzun olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. Yine bakışlarımızdan sevmeye devam etmiştik birbirimizi. Az sonra ben hazırlanmak için içeri girdim ve üzerime hoş bir gömlek çektim, altıma da daha önce iki kez giydiğim kot pantolonumu geçirdim. Boynumda Zeliha annenin kolyesi vardı ve o hep duruyordu. Saçlarımı özenle tarayıp uçlarını hafifçe maşaladıktan sonra yüzüme bir makyaj yaptım. Güzel kokularımdan sıktım ve artık hazırdım. Onu çok bekletmiş sayılmazdım. Odadan çıktığımda mutfaktan sesler işittim, sanırım Akif Selim biriyle konuşuyordu lakin bu kısacık sürmüştü.

Adımlarım beni mutfağın kapısının başına ittiğinde Akif Selim'i gördüm. Ayaktaydı ama sarsılarak yere düşecek gibi duruyordu. Gözlerim korkuyla açıldığında kalp atışlarım da onunla aynı oranda büyüdü. Sanırım... Sanırım tahmin ettiğim şeydi. Akif Selim kendini öyle sıkı tutuyordu ki onun için, onun yerine ağlayabilirdim. Yutkunarak yanına yürüdüğümde dolan gözleri, kızaran göz bebekleri bana tarifsiz bir acı sunmuştu. "Sana..." dedi zorla konuşurken. Nefes alamıyordu. Az sonra ağlayacağımı biliyordum ama ondan evvel ağlarsam onun gücünü alırdım. Bunu yapamazdım. İkimizin de dudakları titremeye başladı. Gözleri öyle çok dolmuştu ki kalbindeki yangına düşse belki orayı söndürebilirdi ama o, yangının büyümesine izin verdi. "Dün bir soru sormuştum hatırlıyor musun?" Kafamı ağır ağır salladım ve titreyen bedenimle kollarımı açtığım gibi yüzünü göğsüme sakladım. Elleri güçsüzce sırtıma dolandı. Dudaklarımı hızla dişledim. Gözlerimden bir damla yaş aktığında omuzları sarsılmaya başladı. Bu kahrediciydi. İkimiz de sarsılmaya başladık. İkimiz de ağlıyorduk. Gözyaşlarımızı saklamayı başaramamıştık çünkü birbirimize bunu yapmanın bir anlamı yoktu. Şimdi ikimizin de göğüs kafesinde bir ağıt başlamıştı. Acılar ve kayıplar bizimle olmaya devam edecekti. *İlhan Çakırca... Akif Selim'in babası, benim de babamdı o... Ama artık yoktu. Onu kaybetmiştik.*

II

"Gözyaşı Mezarlığı"

YALIN - SEN DÖNMEDEN UYUMAM BU GECE

Gökyüzünde bir yıldız vardı,
Tüm geceler onunla aydınlanırdı,
Ay bile onu kıskanırdı,
Çok sevmek ve sevilmekten,
Güzelliğinden,
Sonra o yıldız düştü,
Ay geceye küstü,
Parlamamak için gökyüzüne sırtını döndü.
Yıldızımız öldü,
Gökyüzü artık ölüler mezarlığıydı,
Göğe bakmak için gözlerimize değil,
Kalbimizdeki cenazelere düşecek yağmura muhtaçtı.
Yağmur yağmadı,
Mezarlık kapısı açık kaldı.
Gökyüzü birilerini daha bekliyor şimdi,
Kalan yıldızlar ise acıdan ağladı.

İlhan amca, Akif Selim'in babası, benim de babamdı... Artık yoktu. Onu kaybetmiştik. Bu acının bir tarifi olsaydı anlatabilirdim ama yoktu. Olsaydı eğer Akif Selim'e ilaç olmayı dilerdim, onun çektiği acının birazını bile olsa sırtlanmak isterdim. O, çok acımıştı ve acıyordu. O acıdıkça ben kanıyordum. Acımasın istiyordum. Keşke mümkün olsaydı.

Bir gün geçmişti. Dünden bu yana doğru düzgün bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Akif Selim'in yüzünde bir ceset vardı sanki. Konuşmuyor ve o sustukça benim de hiç konuşasım gelmiyordu. Onu zorlamıyordum. *Onun sustuğu yerden susmaya devam ediyordum.* Olması gereken de buydu. Odasındaydık. Onun yatağının üzerindeydik. Ben sırtımı duvara vermiştim o da güzel başını dizlerimin üzerine. Acısı-

nı bağırarak, öfke kusarak yaşamıyordu. Susuyor ve bir noktayı öylece izliyordu. Ellerimi dalgın dalgın güzel saçlarının arasında gezdirmeye devam ederken bir anlığına duraksadım. "Lütfen," diye fısıldadı çaresince. Sesinin titreyişi, yüreğimden neleri götürmüştü bilemedim. "Lütfen çekme ellerini, Mislina. Sanki sen de gitmişsin gibi hissediyorum." Yutkundu ve daha güçsüzce mırıldandı. "Gitme."

Bedenim buz gibi bir ürpertinin tesiri altına girdiğinde korkuyla derhal üzerine eğildim ve kafamı hafifçe kolunun üzerine koyarak ellerimi saçlarına götürdüm. Yüzüne götürdüm. O bana bakmıyordu ama baksa en az bu kadar titrerdi içim. "Gitmedim ki," dedim nasıl konuşacağımı bilemezken. Sesim sanki bana ait değildi zira uzun süredir konuşmuyordum. Kuru dudaklarımı ıslattım ve gülümsemeye çalıştım. "Ben senden hiç gitmem, gidemem de. Sakın endişe etme."

Beni duyuyordu, beni anlıyordu, beni görüyordu ama kendine bile kapalı olduğunu biliyordum. Babası ölmüştü... Yaşayacağı acının, bu hayattaki en büyük acının içinde o vardı. Derin bir nefes alıp parmaklarımla usul usul bir ninni gibi saçlarının uçlarını sevmeye devam ettiğimde gözlerinden gözlerimi bir an bile ayırmadım. O güzel yüzüne bahar gelen mevsim bir hızla onu ondan almıştı. Mevsimler bile küsmüştü, mevsimleri kendine küstürmüştü. "Eğer ki," diye fısıldadı saatler sonra konuşmaya başladığında. "Eğer ki o an onu son görüşüm olduğunu bilseydim, bize veda eden ellerini dudaklarım nasır tutana kadar öperdim. Ama bilemedim..."

"Bunu kimse bilemezdi ki canımın içi," dedim gözlerimin içi acırken. "Onu son görüşün olduğunu bilseydin daha mı iyi olacaktı sanıyorsun? Lütfen kendine bunu yapma. Sen sustukça ruhundaki gürültüde boğuluyorsun. Bunu görüyorum ve elimden hiçbir şey gelmiyor. Lütfen Akif Selim," dedim ona bunu büyük bir istekle dile getirirken. "Benimle konuş, konuş ki sustuklarının acısını sahipleneyim."

"Konuşursam yarım kalmaktan korkuyorum," diye itiraf etti. "Beni sustuğum yerden anlarsın ama sen değil mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki." Elimin tersini çevirdim ve güzel tenini yavaşça sevdim. "Sen hiç konuşmasan bile ben seni anlarım. Bu hep böyle oldu çünkü." Hafifçe soluklanarak yanağımı kolunun üzerinde hareket ettirerek ona biraz daha yakından baktım. Güzel yüzündeki baharı özlemiştim ama onu nasıl geri kazanırdım bilemiyordum. Gözleri benim bilmediğim bir rüyanın içindeydi sanki ama buna rüya demek kendimi kandırmak olurdu. O rüya görmüyordu, o bir kâbusun eşiğinde durmuş birinin onu uyandırmasını bekliyordu.

Akif Selim sadece nefes alıyordu. Gözlerini diktiği belli noktadan ayırmazken ben de gözlerimi ondan ayırmıyordum. Ellerim saçlarında geziniyordu. Çok hassas ve sakin bir biçimde. Güneş bize veda etmeye hazırlanıyordu çünkü akşam oluyordu. Saatlerdir onunla burada günü bitirmiştik ama yaşadığımız, yaşadığı acı her dakika dirilmeye devam ediyordu. Bitmesini beklemek için burada günlerce oturacak değildik zira hiçbir acı beklemekle dinmezdi. Ellerini usulca dizlerimin kenarına koydu. Benim durağım ise gözleriydi, başka bir adres bilmezdim ben. Gözlerinin kenarı kıpkırmızı olduğunda bir damla yaş süzüldü yanağına doğru. İrkildim ama bunu çabucak eliyle sildi. Kafamı kaldırarak dudaklarımı hızla yaladım. Hıçkırarak ağlamadığı içindi bu, gözyaşlarını sakladığı içindi bu damla ama başaramamıştı ki. O duygusal biriydi. Nereye kadar kendini saklayacaktı? Akif Selim gözyaşlarını sildikçe yaşlar akmaya devam etti. Başaramıyordu. Onları bir türlü tamamen silemiyordu. Ellerimi hızla yüzüne koydum ve titreyen sesimle ona eğildim. "Şşt," dedim acele ederek. "Bunu yapma. Bırak kendini ve ağla. Lütfen... Lütfen kendini sakın tutma. Saatlerdir tutuyorsun ama yapma. Sana iyi gelecekse şayet gözyaşların rahat bırak onları çünkü biliyorum sen içinde tutmaya devam ettikçe sönmeyecek o yangın. Gözyaşlarını kendinden sakınırsan içini öldürür ama serbest bırakırsan yaşatır." Gözlerimin içi acımaya başlarken onun titreyen dudaklarına baktım ve fısıldadım: "Ben senin yaşamanı istiyorum. Lütfen yaşa."

İkimiz de duraksadık.
Ne o konuştu ne de ben.
Sonra gözlerini kapattı ve gözyaşları konuşmaya başladı.
Gözyaşları acı veren bir şarkı oldu.
Artık ikimiz de ağlıyorduk.

Elleriyle dizlerime sarıldığında üzerine eğildim ve ben ona sımsıkı sarıldım. Omzundan öptüm, saçlarından öptüm, şakağından öptüm, gözyaşlarından öptüm... Hepsini saniyeler içinde yaptım çünkü ona yetişememekten korktum. Omuzları sarsılmaya başladığında bana döndü kafasını kaldırmadan kollarını belime doladı. Yanına uzandım. Onu göğsüme saklamak istedim. Elimden gelse göğsümden hiç çıkarmazdım. Çenemi kafasının üzerine koyup ona sonsuz bir güven vererek sımsıkı sahiplendim. Ağlarken dudaklarımı ısırdım çünkü ikimizin hıçkırıkları ağır gelirdi bize, ben kendimi susturmalıydım. Parmakları belimi iyice kavrarken içim titredi çünkü bunun neye çıktığını biliyordum. Kendini bana saklarken, beni de bırakmak istemiyordu, beni de kaybetmek istemiyordu... Bilmeliydi; *ben onu ölsem bırakmazdım.*

Ölüm yalnızca bedenleri ayırırdı.

Ben ona kalbimle, ruhumla sarılıyordum.

Dakikalarca ağladık. O daha çok ağladı çünkü ben susmak zorundaydım. Titreyen sesi, sarsılan omuzları ve belimi her geçen saniye daha çok kavrayan parmakları... *Birini kaybetmenin acısını ressetseydim bu, Akif Selim olurdu. Birini kaybetmekten korkmanın ne demek olduğunu anlatsaydım bu, biz olurduk.*

Gözyaşlarını göğsümde sakladıktan sonra onu göğsümde uyuttum. Abisinden başka kimsesi kalmamıştı ve ben onun kimsesi değil, her şeyi olacaktım. Ben onun kimsesizliğine her şeyi olarak doğacaktım. Buna izin vereceğini biliyordum. Saçlarını sevmeye devam ederek yutkundum. İçerisi neredeyse aydınlıktan arınıyordu. Akşam olmuştu. Gözlerimi kapattığımda Akif Selim kıpırdadı ve başını yavaşça kaldırarak kendini geri çekti. Sonra o güzel başını getirdi yastığının üzerine koydu. Karşı karşıyaydık. Gözlerime bakıyordu. Gözlerime hissizce bakıyordu. Gülümsedim. Gülümsersem ona hislerini kazandırabilirdim. Usulca soluklanıp parmaklarımı gözlerinin altına götürdüm. Soğuk tenindeki kurumuş gözyaşlarını yok ettim. Saçlarını düzelttim. Kaşlarını düzelttim. Kirpiklerine dokundum. Onu yaşadım ve ona yaşadığını hissettirdim. Parmaklarım ağzının kenarına indiğinde dudakları hafifçe harekerlendi ve parmağımın kenarından öptü. Duraksadım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı kuru bir sesle. "Yaşadığım en ağır acıyı bile hafifletmeye çalıştığın için. Teşekkür ederim, acıma ortak olduğun için."

Avucumun içiyle yanağını kavradım. Aramızdaki bir mesafeyi daha görünmez kılarak ona yaklaştım. İç çekip "Yaşadığın acı belki tek kişilik ama hissettirdiği öyle değil," dedim. "Ve şunu unutma; bundan sonra hiçbir acını yalnız başına yaşamayacaksın. Aslında bu uzun zamandır böyle ama gözlerine bakarak bunları açıkça dile getirmek benim için yeni sayılır." Gülümsedim. Gülümsemeye çalıştı. Onun gülümsediğini gördükçe tüylerim ürperdi çünkü hisleri diriliyordu. Hisleri ölüm uykusundan uyanıyordu. "Ve şunu da unutma; bana bir daha böyle şeyler için teşekkür etme. *Sen sadece bana bak, ben çoktan sana sarılmış olurum Akif Selim...*"

Gözlerini kapattı ve açtı.

Birkaç dakika daha sustuğumuzda ilk konuşanın o olmasını istedim çünkü yanlış bir şey konuşarak onu kırmak istemiyordum. "Saat kaç oldu?" diye sordu. "Sen de buradasın ne zamandır, bir şeyler yedin mi?"

"Aç değilim."

"Açsın açsın."

"Valla..." Sustum ve dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırdım. "Vallahi demeyeyim ama azıcık acıkmış olabilirim."

Gülümseyerek elini saçlarıma götürdü. "O zaman bir şeyler yemelisin, hadi."

"Şu an senin yanından kalkıp bir yere gidemem. Kalbim, midemi yeniyor."

Daha geniş gülümsediğinde ona eşlik ettim. Güldükçe yaşadığımızı anlıyor ve hissediyordum. Az sonra kapımız tıklatıldı ve açılmadı. Seslenen Kenan'dı. "İyi misiniz? Akif?"

Akif Selim kafasını koyduğu yastıktan kaldırıp, "Ne oldu?" diye sordu. Sesi dümdüzdü.

Kenan, "Ezgi yemek getirmiş, eğer ki onları yemezseniz ağzınızı burnunuzu kıracakmış. Ona bunun kaba bir davranış olduğunu söyledim ama beni tersledi, sanırım tarzı bu..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Şu an sofrayı kuruyor, çatal seslerini daha iyi duyun diye masaya vura vura sofrayı kuruyor hatta. Ben korktum, siz de korkun ve çabuk sofraya gelin!"

Kenan cümlelerini sıralarken Akif Selim'in gözleri beni buldu. "Abim bile Ezgi'den korktuysa..."

Gülümseyerek üç noktanın devamını getirdim. "Ezgi böyledir, alışsa iyi olur."

"Alışmak..." Dudaklarını büktü. "Bu onların arasındaki mesele."

"Orası öyle evet," deyip kafamı yastıktan kaldırdım. Kenan kapının arkasından çekildiğinde Akif Selim'e bakarak, "İyi misin diye sormayacağım," dedim. "Ama iyi olman için uğraşacağım. İlk adımı tamamladık. Sen gülümsedin. Şimdi sıra ikinci adımda; bir şeyler yemen gerek. Hadi."

Omuzlarını kaldırıp indirdi sonra da ağır ağır yataktan kalktı. "Ben elimi ve yüzümü bir yıkayayım," dedi sakin bir sesle. "Sen de bana bir tişört çıkarır mısın Mislina?"

"Tabii," dedim direkt.

Akif Selim belli belirsiz bir gülümsemeyle odadan çıktığında dolabının kapağını açtım. Askılıkta birkaç ütülü gömlek ve pantolon vardı. Tişörtlerini bir kenara, kazaklarını bir kenara sıra sıra katlamıştı. O kadar düzenli ve temizdi ki hayranlığım şu anda bile baş göstermişti. Gri bir tişört seçip dolabının kapağını kapattığımda içeri girdi. Yüzünü yıkamak ona iyi gelmişti. Canlanmıştı. "Aslında duş alsam daha iyi olurdu ama Ezgi'yle ters düşmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Gülümseyerek ona tişörtü uzattım. "Sonra yaparsın artık."

Uzattığım tişörtü aldığında gülümsemekle yetindi, artık ne kadar becerebildiyse işte. "Sen giyin ben de bir ellerimi yıkayayım," dedim ve odadan çıktım. Ellerimi yıkadıktan sonra mutfağa girdim. Kenan sakince ekmekleri dilimliyor, Ezgi de salatayı karıştırıyordu. İkisi de aynı anda yüzlerini bana çevirdi.

Ezgi, "Daha iyi misiniz?" diye sordu. "Biliyorum, çok saçma bir soru ama dünden beri bir şey yemediniz ikiniz de. Yani Kenan da yemedi ama..." Bu konuşma sırasında biraz zorlansa da devam etti. "Yemek yaptım işte. Bunları yemeniz gerek."

"Teşekkür ederim Ezgi," dedim sakince yanına ilerlediğimde.

Kenan, "Akif geliyor değil mi?" diye sorduğunda kafamı sallayarak "Evet, üzerini değiştiriyor," dedim.

Kenan dilimlediği ekmekleri sofraya koyarken Ezgi de salatayı sofradaki yerine teslim etti. Evin içinde olması gereken bir sessizlik vardı ve bunu yadırgamıyordum sadece Ezgi bunu en aza indirmeye çalışıyordu çünkü birilerimiz mutlaka dengeyi sağlamalıydı. Bunu yapan ise Ezgi olmuştu. Dünden bu yana neler olmuş, neler yaşamıştık aslında uzun uzun anlatacak bir şey yoktu. Bizim çocuklar gelmişti: Berat, Kadir ve bir de Sevde... Yanımızda olmuşlardı. Kenan daha sağlam durmuştu. Onun acısını tartmak benim haddime değildi ama duygularını Akif Selim'den daha iyi bastırdığını görmüştüm. Birkaç saniye sonra Akif Selim içeri girdiğinde Kenan ve Ezgi bu sefer aynı anda onun yüzüne baktılar. İkisi de konuşmadı. Akif Selim bu durumdan rahatsız olurcasına bakışlarını kaçırarak sofraya baktı. "Ellerine sağlık Ezgi," dedi. "Zahmet etmişsin."

"Olur mu öyle şey?" dedi Ezgi sakin bir sesle. "Zahmet falan olmadı. Hadi buyurun."

Sofraya oturduk. Oturduk ama cidden keyifle yemek yiyemeyeceğimizi çok iyi biliyorduk. Ezgi kaşığını eline aldığında henüz kimsenin bir belirti vermemesi onu sinirlendirmişti. Kaşlarını çatarak, "Ya ama olmaz böyle," dedi ve omuzlarını düşürdü. "Yoksa mercimek çorbası sevmiyor musunuz? Peki ya karnıyarık? Pilavla güzel gider... Tatlı yaptım bir de. Revani tatlısı. Sever misiniz? Sevmezseniz eğer..."

"Ezgi," diye susturdum onu sakince.

O an sustu ve birbirimize baktık. Buruk bir gülümseme var oldu dudaklarımda. Kafamı hafifçe sağa doğru yatırdığımda elindeki kaşığı masanın üzerine bıraktı ve ellerini masanın altına saklayarak gözlerini sadece ortada duran salata tabağına odakladı. Hepimiz sustuk. Bu kısa sürdü çünkü Ezgi konuşmaya başlamıştı. "Baba acısının nasıl olduğunu

iyi biliyorum," dedi. "Bunu siz de gördünüz ama şanslısınız çünkü sizi tanımasa bile çok seven bir babanız vardı. Siz de onu seviyordunuz ve seviyorsunuz. *Sevginin karşılıklı olması kadar kıymetli olan çok az şey var şu dünyada.*" Sesi kısıldı. Bu esnada Kenan'ın gözleri Ezgi'ye kaydı. Onu izliyordu. Ezgi'nin sesi alçaldı. "Babam beni hiç sevmedi ama ben onu sevdim. Ömrüm onun beni sevmesini beklemekle geçmedi kabul ama içten içe hep bekledim, istedim. Boşuna beklemişim fakat sorun yok, kendimden eminim. Ben de babamı kaybettim ama benimkinin bir mezarı bile yok, arkasından tutacağım bir yas da yok... Acımı yaşayacak bir kalbim bile kalmadı. Şanslınız çünkü sizi seven, sevdiğiniz bir babanız vardı. Onu hep güzel hatırlayacaksınız ama benimkinin hafızamda bana bıraktığı tek bir güzel anısı yok..." Cümlelerini bitirdi ve gülümsedi. Gülümsedi. Kısacık bir iç çekişin ardından ellerinin masanın altından çıkarıp tekrar kaşığını kavradı ve çorbadan bir yudum alıp dudaklarını yaladı. "Bu arada tuzu biraz eksik olmuş galiba."

Canım Ezgim.

Bu tavrıyla Kenan'da çok daha başka bir yer edindiğine emindim ve gidip şu an Ezgi'ye sarılmak istemiştim ama kaşığının tersini suratıma geçireceği ihtimalini de yok saymak istemiyordum.

Ezgi çorbasını içmeye devam ederken duraksadı ve bize bakıp, "Aa!" dedi. "Daha fazla dram yazamam kusura bakmayın. Çorbalarınızı için yoksa vallahi Ali Kaptan gibi sofrayı toplayıp dışarı sallayacağım!"

Kenan sakince kaşığını eline aldığında biz de ona eşlik ettik ve çorbamızdan içmeye başladık. Dördümüz birlikte yemeğimizi yedik. Bu pek iştahlı olmadı ama en azından karnımıza sıcak bir şeyler girdi ve Ezgi de mutlu oldu. Kenan bir bardak su içtikten sonra Ezgi'ye bakıp, "Ellerine sağlık," dedi. "Çok güzeldi her şey."

Ezgi birkaç saniye onun gözlerine bakıp, "Afiyet olsun," deyip ayaklandı.

Ben de onunla birlikte ayaklandım. Kenan, "Ben hallederim," dedi. "Yani bunu sadece sizin yapmanız doğru değil."

Kaşlarımı çatarak onu durdurdum. "Sorun değil. Bir iş yok zaten. Siz içeri geçin."

"Olmaz," dedi Kenan. "Yedik, içtik..."

Bu sefer Ezgi konuştu: "Prensip olarak erkeklerin yıkadığı bulaşıkları sevmiyorum. Ayrıca bulaşık benim işim. Bu konuda saf dışısınız. Konu tartışmaya kapalı."

"Etrafı toplamaktan bahsetmişim ama..."

Ezgi direkt bir cevapla, "Konunun tartışmaya kapalı olduğunu söylemiştim ama," dediğinde Kenan nereden geldiğini şaşırdı ve susttu. Ezgi sert değildi aksine beni gülümsetmişti. Kenan kafasını eğip "Peki," dedi. "Konu tartışmaya kapalıysa kapalı kalsın."

"Teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim."

"İyi o zaman."

"Bence de iyi o zaman."

İkisi de birbirlerine bakakaldı. Arkasını ilk dönen Ezgi oldu. Kenan da sakince mutfaktan çıktı. Akif Selim de sofradan elinde tabağıyla kalktığında Ezgi bu sefer ona dönüp, "Bak eğer sen de yardım falan..." dediğinde Akif Selim onu susturdu.

"Dur dur... Ben ellerine sağlık diyecektim."

"Ha," dedi Ezgi şaşkınlıkla. "Afiyet olsun."

Akif Selim tabağını tezgâhın üzerine bırakırken Ezgi'nin gözlerine bakıp, "Bu arada her şey için teşekkür ederim," dedi. "Dün kimseyle konuşmadım ama yanımızdaydın sen de. Bu çok değerli bir şey. Sen de bundan sonra benim bir kardeşim sayılırsın. Pek beceremem duygusal konuşmaları ama ne zaman bir desteğe ihtiyacın olursa gelebilirsin. Bunu bilmeni isterim."

Ezgi gülerek bana baktı. "Sana sırana gelene kadar Mislina bana çoktan yardım etmiş oluyor zaten ama çok teşekkür ederim, Akif. Sen ve siz iyi olun da gerisi zaten gelir."

Akif Selim geriye çekilerek gözlerini bu sefer benimkilerle buluşturduğunda gülümsedi ve yaptığı tek şey bu olduktan sonra mutfaktan çıktı. Ezgi ile bakıştık. Omzunu silkti ve arkasını dönerek kollarını sıvadı. Ben de aynı şekilde. Yirmi dakika içinde mutfağı topladıktan sonra içeri geçtik ama oturmadık. Ezgi, "Dolapta daha yemek var," dedi. "Acıkırsanız ısıtır yersiniz. Olmadı ben yine yaparım ya da bize inersiniz. Öyle işte."

Kenan ayaklanıp derin bir nefes alıp verdi. "Teşekkür ederiz. Size de..."

"Hayır yük falan olmadınız," dedi Ezgi. "Bak bir daha böyle şeyler söylerseniz çok kötü olacak. Tamam, anlıyorum kendinizi kötü hissediyorsunuz ama ben bunu böyle hissedin diye yapmıyorum. İnsan her zaman insana ihtiyaç duyar." Ortamda yine bir sessizlik olduğunda Kenan, Ezgi'nin gözlerinde takılı kaldı. Ezgi ise utanarak, "Ben fazla sert yapıyorum galiba," dedi. "Kusura bakmayın."

"Hayır, sorun yok," dedi Kenan. "Sert değilsin... Çok sert değilsin en azından."

Ezgi bir şey diyemezken sıkıntıyla soluklandı ve elini bir yere koymaya çalışır gibi arayış içine girip bundan uzaklaştı. "Ben aşağı ineyim o zaman," dedi ve bana baktı. "Mislina burada duracaksa durabilir tabii. Hepinize iyi akşamlar."

Ezgi sakince aşağı indiğinde ben öylece kalakalmış hissettim kendimi. Kenan hiçbir tepki vermeden arka odaya ilerlediğinde içeri girdim ve Akif Selim'in yanına oturdum. Dışarıyı izliyordu. Başımı omzuna yatırdım. Ellerini tuttum. Elleri soğuktu. "Üşüyor musun?" diye sordum mırıldanır gibi. "Sen gir bir sıcak suyla duş al sonra da giyin ve güzelce uyu tamam mı?"

"Uyuyamayacağımı biliyorum," dedi.

"Seninle uyumamı ister misin?" diye sorduğumda gözlerini pencereden çevirdi ve bana bakmaya çalıştı.

Başım omzunda olduğu için saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Sen de çok yoruldun ve benden daha çok uykuya ihtiyacın var. Hadi git biraz dinlen."

"Yorgun değilim ki," dedim sakince. "Seninleyken hissettiğim duygu hiçbir zaman bu olmadı."

"Yine de uykuya ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. "Ben iyiyim yani iyi olacağım. Sana ömrümün sonuna kadar teşekkür edebilirim ama sen bunu istemezsin. O yüzden sadece iyi ki varsın diyorum ve diyeceğim. Şimdi Mislina Hanım," diyerek soluklandı. Başımı omzundan kaldırdım. Yüzümün önüne gelen saçlarımı düzeltti. "Aşağıya in ve güzelce dinlen. Lütfen."

"Peki," dedim uzatmadan. "Ama sen de dediklerimizi yapacaksın. Kendini kötü hissettiğinde beni araman yeterli."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Gülümsedim ve yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildim. Ayağa kalktığımda o da ayaklandı ve beni kapıdan uğurladı. Anahtar Ezgi'de olduğu için kapıyı çalarak içeri girdim. Ezgi önde ben arkada salona geçtik. Çakır uyuyordu. Ezgi hiçbir şey olmamış gibi telefonunu eline alarak kurcalamaya başladığında karşıdaki tekli koltuğa geçip onu izlemeye başladım. Bunu fark ettiğinde beni uyardı. "Birinin beni izlemesinden nefret ederim."

"Farkındayım," dedim sakince. "O yüzden kaçar gibi aşağı indin."

Gözlerini bana çevirip yüzüme ters ters baktı. "Mislina!"

"Tamam, bir şey demedim ki," diye omzumu silktim. "Ayrıca cidden yaptığın şey çok güzeldi."

"Yapmam gerekeni yaptım Mislina," dedi. "İki kap yemeği de yapamayacaksam tüküreyim benim insanlığıma."

"Sadece iki kap yemekten bahsetmiyorum," dedim sakince. "Sen cidden başka birisin. Moralsin bir kere. Enerjisin. En çok sen ağlasan bile ilk güldürmeye çalışan hep sen oldun."

Güldü. "Of, egom tavan şu an."

"İşte Kenan da bunu fark etti kesin."

Gözlerini devirdi ve çabucak gülüşünü yok etti. "Sen de hiçbir fırsatı kaçırma."

"Senin izinden gidiyorum işte. Fena mı?"

"Dediğimi yap ama yaptığımı yapma demişler," diye mırıldandı. "Anladın mı annecim?"

Gözlerimi kapatıp açtım ve arkama yaslandım. İç çekerek tavana baktığımda Ezgi de gözlerini belli bir noktaya sabitledi. İkimiz de sustuk. "Babasını çok seviyordu değil mi?" diye sordu Ezgi ağır bir ses tonuyla.

"Hem de çok," dedim iç çekerek. "Onu nasıl sevdiğini kendi gözlerimle görmesem bile aynı cevabı verirdim ama gördüm ya bir de... Çok seviyordu Ezgi. Gözlerimin önünden gitmiyor ki o halleri. İlhan amcayı ben de çok seviyordum ve kendi babam gibi görmeye başlamıştım. Ama düşünüyorum da," deyip gülümsedim. "Geride kalanları üzse bile Zelihasına kavuştu. Onun adını sayıklıyordu sürekli. Ölüm bazen her şeyin sonu demek olmuyor... Akif Selim şimdi hep öksüz hem de yetim kaldı ama ben varım. Ben onun her şeyi olmaya hazırım zaten. Her insan gibi acı çekiyor ama o çok acıdı Ezgi. Artık acısın istemiyorum."

"Hayatında hâlâ kaybetmeye deli gibi korktuğu insanlar var," dedi Ezgi. "Bu ona iyi hissettirir."

"Aksine," dedim sakince. "Bu ona korkarak yaşamayı öğretir. Bunu da ağlarken bana sıkı sıkı tutunan ellerinden biliyorum. Kaybetme korkusu, Ezgi... Akif Selim birimizi daha kaybederse, bu duyguyla bir kez daha karşılaşırsa nasıl toparlanır bilemem çünkü onun kalbi çok narin, çok hassas... Kıyamam ki ona."

"Siz birbiriniz için yaratılmışsınız," dedi Ezgi.

Gözlerimi tavandan uzaklaştırıp Ezgi'ye baktım. Omzunu silkerek gülümsedi. Mırıldandım. "Onu seviyorum ve bırakmaya niyetim yok. Olan sadece bu. O da beni seviyor. Bence ruhlar eşlerini buluyor. O da benim ruh eşim."

"Ona ne şüphe zaten," dedi sakince. "Ama en azından aranızda bir denge var. İkiniz de aynısınız."

Gülümsedim. "Şu an bu konuları konuşmanın belki yeri değil ama bazen merak ediyorum biliyor musun? Mesela daha önce hiç kavga etmedik. O bana sesini yükselttiğinde acaba ben de bağırır mıyım? Yani olayı başka boyutları mı taşırım yoksa oturduğum yerden kalkıp gider miyim bilmiyorum. Bir sefer olmuştu ama ona kavga diyemem... Bu yönünü hiç bilmiyorum mesela."

"Sana bağırırsa sen ona bağırmazsın," dedi. "Direkt oturduğun yerden kalkıp gidersin ki bu bağırmaktan daha iyi bir cevap olur. Yok saymak... Bayağı iyi ya!"

"Durduk yere niye bu konulara girdim ki sanki," diye kızdım kendime. "Hem o bana bağırmaz. Bağırsa bile gelir hemen özür diler."

"Mislina," dedi gözlerini devirerek. "Bu hayat seni çiğ çiğ yer annecim. Ben hayatımda birbirine bağırmadan, kalp kırmadan ya da birbirini ağlatmadan ömür sürdüren bir çift tanımıyorum ve umarım ki siz öyle olursunuz da dişimi kırarım."

"Canım elbette bizde de her şey günlük güneşlik olacak değil ama ne bileyim Ezgi," diye gülümsedim gözlerimin önüne Akif Selim'in silueti geldiğinde. "Böyle tarif edemiyorum sana... Herkesten ve her şeyden korumak istiyorum onu. Birinin daha üzmesine dayanamam ve her dakika yanında olmak istiyorum. Kalbi rahatsız zaten ve yaşadığı şeyleri içine atıyor. Ben zorluyorum onu ağlasın diye çünkü insanı içine akıttığı gözyaşları öldürür. Bunu yapmasına nasıl müsaade ederim ki?" Ezgi beni dinlemeye devam ederken dudaklarımı ıslatıp serbest bıraktım. "Öyle işte. Sadece çok üzgün ve ben de üzgünüm ama bunu ona belli edersem kendini toparlayamaz. Gülümsemem gerekli. İyi hissetmesi için moralini yüksek tutmam lazım."

"Ben çantanın içine girerim sen sıkıntı yapma."

Gülümsedim. "Eksik olma."

Sahte bir kibirle gülümsediğinde yeniden telefonuna döndü ve ben de o sırada esnedim. "Git zıbar," dedi Ezgi düz bir sesle.

"Bir duş alayım önce," diye ayaklandım. "İyi geceler."

"Sana da."

Uyumadan evvel banyo yaptım ve saçlarımı iyice kurulayarak yüzüme biraz krem sürdüm. Ellerimi de kremledikten sonra yatağımı açtım. Saate baktığımda Akif Selim'in uyumuş olma ihtimalini düşündüm ama yine de ona iyi geceler mesajı yazmadan duramazdım. Yatağıma uzandım ve telefonu elime alarak mesaj yazdım.

Mislina: *Bizim için güzel günlerin geleceğini biliyorum ve bu gece onu düşünerek uyuyacağım. Sen de çok güzel uyu canımın içi. Ben daima buradayım. Solundayım.*

Birkaç gün sonra okula dönmüştük. Buna mecburduk. Akif Selim de böyle olsun istemişti çünkü evde durdukça her şey daha kötü oluyordu. Ders bitiminde bir şeyler içmek için kafeteryaya inecektik. Çantamı toplarken Akif Selim koluma dokunarak, "Bir abimin yanına uğramam lazım," dedi. "İstersen bekle ya da sen in aşağı olur mu?"

"Ben inerim aşağıda buluşuruz," dedim düz bir sesle. Akif Selim kafasını sallayıp sınıftan çıktığında ben de kitaplarımı toplayıp çantamı taktım. Saçlarımı geriye savurarak olduğum yerden ayrıldım. Sevde uyuyakaldığı için derse girmemişti ve bir sonrakine yetişecekti. Berat'ı da görememiştim. Bu yüzden tek başıma sınıftan çıktım ve koridorda yürümeye başladım. Sakin adımlarla koridorda ilerlerken üst kattaki merdivenlerden Işıl ve yanında bir kızın bana bakarak indiğini gördüm. Onları yok sayarak yoluma devam ettiğim sıra Işıl gülerek önümü kesti. Derin bir nefes alıp baygın bakışlarımla ona baktım. O ise gülüyordu. Tavrımı garipseyecek olacak ki, "Neden mutlu değilsin?" diye sordu. "Üzülürüm ama."

"Seni görünce insanın güleceği varsa da gülemiyor ki," dedim. "Ama haline gülüyorum yalan yok. Senenin başından beri bir saplantıdır gidiyorsun. Yazık."

"Bak şuna ya," dedi kollarını göğsünde toplayıp gülmeye devam ederken. "Nasıl da havalara girmiş."

Dudaklarımı sarkıttım. "Yo hiç de havalara falan girmedim. Her zaman böyleydim." Doğruldum ve gülümsedim. "Işıl... Sence de sıkmadın mı artık? Hayır ne kadar komik göründüğünün farkında mısın sen? Sanki Akif Selim paylaşılamayan bir erkekti ve beni seçti. Sanki ortada bir aşk üçgeni vardı da sen de kaybetmişsin gibi... Sen hiçbir zaman olmadın ve olmayacaksın. Bu kadar. Tırmıkların boşuna yani."

"Bana bak sen cidden bir uçmuşsun..."

"Üf sus," dedim yüzümü ekşiterek. "Kendini bu kadar düşürme ya."

Sözlerim onu sinirlendirdiğinde bir adım daha yaklaştı ve gözlerime bakıp, "O asil havaların bana sökmez," dedi. "Ama bravo ya. Selim cidden körmüş. Söylediğin onca yalana rağmen hâlâ seninle. Kör cidden kör."

Gülümsedim. "Bir de ağla hadi."

İyice sinirlendi. "Beni kendinle karıştırma."

"Ben mi?" diye güldüm keyifle. Sonra da bıkkınlıkla kafamı iki yana salladım. Işıl sinirle gülmeye devam ederken bir anda gözleri parmağımdaki yüzüğe kaydı ve çabucak elimi kavrayıp yüzüğe baktı. Bundan aşırı rahatsız olarak elimi çektim ve kaşlarımı çattım. Yüzündeki ifade şaşkınlığa büründüğünde bundan hiç de memnun kalmadığını görüyordum. Bana sadece baktı, bir şey demedi. Sonra da hiçbir şey söylemeden arkadaşıyla birlikte uzaklaşıp gitti.

Ne diyebilirim ki...

Derin bir nefes alarak merdivenlerden inerek kafeteryaya girdim. Sakin sayılırdı ama boş yer bulmam için etrafıma biraz bakındım. Arka taraflarda boş bir masa bulduktan sonra oraya gidip oturdum. Çantamı ve kitaplarımı masanın üzerine bırakarak Akif Selim'i beklemeye başladım. Aradan birkaç dakika geçince biri bir anda karşıma oturdu ve elindeki iki kahveden birini bana uzattı. Şaşkınlıkla önce kahveye sonra da karşımdaki çocuğa baktım. Bu çocuk, geçen gün ücret sırasında bana adımı sormuştu. Evet hatırlamıştım. Yüzümdeki şaşkınlıkla gözlerine bakarken gülümsedi ve rahat bir tavırla, "Merhaba," dedi. Susmaya devam ettim. "Ya o gün pek kendimi ifade edemedim. Ben de kahveyle bir başlangıç yapmak istedim."

"Anlamadım?" dedim kuru bir sesle. "Neyin başlangıcı?"

Gülerek gözlerime bakmaya devam etti. "Adın Mislina'ydı, değil mi?"

Cevap vermedim.

Oturduğu yeri iyice sahiplenmeye başladığında kaşlarımı çattım ve öyle baktım ona. Rahatsız olduğumu daha nasıl ifade edebilirdim bilmiyorum. "Mert ben," dedi adını söylerken. "Uzun zamandır dikkatimi çekiyorsun ve cidden çok hoşuma gidiyorsun. Gözlerin... Alıp götürüyor ya beni. Uzun uzun bakamıyorum da zaten. Ben de dayanamadım ve geldim karşına." Sessizliğim devam ettiğinde dudaklarını çabucak ıslatıp çekerek ellerini masanın üzerine koydu. Bak şu an şokta olabilirsin ya da nasıl desem..."

Sözlerini kestim. "Pardon ama şu an ne yapıyorsunuz?"

Duraksadı. "Seninle tanışmak istiyorum."

"Bunu bana sordunuz mu peki?"

"İstemiyor musun?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı.

"Hayır," dedim net bir dille. "Yani benim bir erkek arkadaşım var. Ciddi bir ilişkim var. Anlatabildim mi?"

"Hım," dedi adının Mert olduğunu öğrendiğim çocuk. Gözlerime bakmaya devam ederken Akif Selim'in ellerini sırtımda hissettim. İçimde bir ürperti meydana geldiğinde Akif Selim ayakta ve yanımda durarak Mert'e baktı. "Bir sorun mu var?"

Mert kendini garip hissetmişti ama oturmaya devam ediyordu. "Yok..." Sözlerinin devamını getiremeden Akif Selim konuştu. "Yalnız orası benim yerim birader. Zahmet olmazsa kalk oradan! Tatsızlık çıkmasın, hadi!" Mert bana bakıp ayağa kalktığında kahvesini eline aldı. Akif Selim de benim önümde duran kahve bardağını kavrayıp ona uzattı. "Bunu da unutma giderken."

Mert hiçbir şey diyemeden yanımızdan ayrıldığında Akif Selim karşıma geçip oturdu. Sersem bir gülümsemeyle yanına oturduğumda Mert'in arkasından bakmaya başladı. "Bir de kahve almış gelmiş. Bir bismillah ulan!"

Bir anda kendimi tutamayıp güldüm ve elimle dudaklarımın üzerini örttüm. Aşırı tatlı göründüğünün farkında değildi. Kaşlarını çatmış bir halde bana döndüğünde güldüğümü gördü ve saf saf, "Hayır sen niye gülüyorsun ki şimdi?" diye sordu.

Elimi dudaklarımın üzerinden çekip, "Gülesim geldi," dedim. "Sen böyle şey yapmazsın da o yüzden."

"Ama sinirliyim şu an farkında mısın?"

"Bence değilsin," dedim gülmeye devam ederken.

Güldü ve kafasını öne eğdi. Bu beni aşırı keyiflendirdiğinde kafasını kaldırdı ve benim güldüğümü görünce daha çok gülümsemeye başladı. Bu bir döngü içine girdiğinde soluklanarak kendini toparladı ve dudaklarını sertçe yalayıp, "Kimdi o çocuk?" diye sordu.

"Tanımıyorum," dedim sakince. "Beni uzun zamandır biliyormuş, çok beğeniyormuş, tanışmak istemiş..."

"Bak sen şuna ya," dedi gözlerini irileştirerek. "Yanında beni de mi görmemiş hiç? Enteresan ve dayaklık tipler."

"Ne?" dedim gözlerimi kısıp gülerek. "Dayaklık mı? Sen ve dayak atmak?"

Arkasına yaslandı. "Tabii, yaparım. Biliyorsun ben hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olmadım ama senin için yaparım. Bu bir güç ya da gövde gösterisi değil, Mislina. Erkekler çoğu zaman bu dilden anlar. Neyse ki bu kardeşimiz sadece şansını denemek istedi ama işi başka boyutlara taşısaydı ona da güzel bir cevap verirdim. Elimiz armut toplamıyor ya!"

"Seni, benim için yumruk yumruğa kavga ederken hayal edemedim," diye mırıldandım. "Ayrıca hayal de etmek istemiyorum. Biz beraberiz ve bu kadar. O da öğrenmiş oldu." Tekrar güldüm. "Yalnız çocuk ağzını bile açamadı."

"Ha bir de açsaydı Mislina?" diye sordu bana. "Herif gelmiş izinsiz oturmuş, sana kahve almış yaylana yaylana karşında gülüyor. Bir de bana ağzını mı açacaktı?" Durdu ve devam etti. "Neyse yanında kötü şeyler konuşmak istemiyorum."

"Peki," dedim gülmeye devam ederken. Onun ise siniri yeniden yükselmişti ama korkutulacak derecede değildi aksine beni gülümsetmişti. Günler sonra onun da gülmesini sevmiştim. Gülünce ne kadar güzel olduğunu da bir kez daha fark etmiştim. Tabii siniri de yakışıyordu.

Sakince masanın üzerinde duran ellerimle oynamaya devam ettim. "Kenan ile ne konuştun ki?" diye sordum. "Bir sorun yoktur inşallah."

Yaslandığı yerden öne doğru geldi ve o da ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarıyla oynamaya başladı. "Yok. Babamın birkaç eşyası vardı da onları konuştum. Çıkışta önce mezarına sonra da bakımevine gidip geri kalan eşyalarını alacağım." Yüzüme baktı. "Sen de ben..."

Nazikçe sözlerini keserek ellerine dokundum. "Seninleyim. Her zaman seninle geleceğim."

Gülümsedi ama gülümsemesi canımı acıtmıştı. Biliyorum ki bu gülümsemeler de geçecekti ve biz daha saf gülüşlerle bakışacaktık birbirimize. Bunu biliyordum. İstiyordum. Diliyordum.

Yirmi dakikalık bir aranın ardından iki saatlik blok ders yapıp İlhan babanın mezarına gittik. Dua ettik ve mezarına çiçekler ekip suladık. Aynılarını Zeliha anneye de yaptık. Yan yanalardı. Tek sorun Zeliha annenin mezarı epey çökmüştü. Toprağı eskimişti. İkisi de yan yanaydı artık.

İlhan Çakırca yıllar sonra yalnız başına yatmaktan kurtulmuştu.

Zeliha Çakırca gibi.

Mezarları başında konuşmadan doğruca bakımevine geldik. Buraya kalan son eşyalarını almak için gelmiştik. Odanın içine girdiğimizde köşedeki tekerlekli sandalyenin boşluğu dikkatimi çekti. Yatak düzenliydi ve odanın penceresi açıktı. İlhan babadan sonra buraya kimse girmemişti. Yokluğu belli oluyordu ama sanki hep varmış gibiydi. Ağır adımlarla pencerenin kenarına yürüdüm. Akif Selim daha sessizdi. Yüreğindeki ağırlık ayaklarına düşmüştü sanki. Hiçbir yere dokunamıyordum ve dokunmak istemiyordum çünkü İlhan babanın izlerini yok edecekmişim gibi geliyordu. Bu haksızlıktı. Az sonra Akif Selim, babasının dolabını açtı. Usulca arkamı döndüm. Ellerini dolabın kulpun-

dan indirip öylece bir tabloyu izler gibi izledi rafları. Yutkunamadım. Zaten çok bir şey yoktu ve belki de içini asıl acıtan şey buydu. Ağır ağır uzandı elleri kıyafetlerine: Bir atkı aldı önce sonra bir de kazak, bir de pijama takımı vardı...

Akif Selim titreyen elleriyle o kıyafetleri yanımızda getirdiğimiz çantanın içine koydu. Ona yardım etmek istedim ama nasıl edilir bilemedim çünkü öylesine bir şeyi yaşamıyordu. Hissediyordu. Dünyanın en ağır duygusuyla yüzleşiyordu.

Kaybettiği babasından geride kalanları toplamak...

Düşünüyorum da benim Akif Selim'den başka derdim yokmuş.

Gözlerim komodinin üzerinde duran solmuş bir çiçekle karşılaştı. Korkuyla yanına gittim ve saksıya dokundum. "Kurumuş," dedim acıyla fısıldarken. "Su vermeyi unutmuşlar."

"Babam unutmazdı," dedi Akif Selim. "Beni, Kenan'ı, kendini bile unuturdu ama su verirdi. Gücü yetmese bile o çiçeği soldurmazdı."

Kalbimin içi karardığında üzülerek ellerimi saksıdan çektim ve komodinin çekmeceleri sessizce açtım. İlk çekmece boştu. Sadece boş bir kâğıt ve kurşun kalem vardı. İkinci çekmece de boştu. En alt çekmeceyi açtığımda bir fotoğraf karesi buldum. Eğilerek onu elime aldım ve kalktım. Gülümsedim. Akif Selim, Kenan, Zeliha anne ve İlhan baba vardı. Yıllar öncesine ait bir fotoğraf karesiydi bu. Zeliha anne ne kadar zarif ve hoş bir kadındı böyle. Akif Selim gülüyordu. Kenan ise daha düz bir ifadeye sahipti. İlhan baba da gülümsüyordu. Parmağımı Akif Selim'in yüzüne götürdüm ve gülümsemeye devam ettim. İlhan baba ve Zeliha anne... Çok güzel insanlardı, tıpkı yetiştirdikleri evlatları gibi. Akif Selim'e verdikleri sevgi gibi.

Fotoğraf parmaklarımın uçlarında yanmaya başladığında Akif Selim sessizce gitmiş ve İlhan babanın yatağının kenarına oturmuş, yüzünü pencereye dönmüştü. Önünde ise boş tekerlekli sandalye vardı.

Onu böyle izlemek, nefessiz kalmak. İkisi de aynı şeydi.

Fotoğrafı komodinin üzerine usulca koydum ve ses çıkarmamaya özen göstererek ben de yanına gidip oturdum. Ellerimi kucağıma koydum. Artık ikimiz de aynı yere bakıyorduk ama o daha çok acıyordu.

Gözlerini bir an olsun bile kırpmadığını hissettim. O böyle sessizken hiçbir zaman ilk konuşan ben olmak istememiştim çünkü o susuyordu kimse konuşsun istemezdi. Maksat da bu olmaz mıydı zaten? Biz kimse konuşmasın diye susardık. Onu bekledim. Ağzından birkaç cümle çıkana kadar bekledim. Bu biraz uzun sürmüştü. Ve kurduğu ilk cümle şu oldu: "Nasıl öleceğimi merak ediyorum."

Cümlesi kalbime attığı bir ağdı.
İçimdeki acıyı topladı.

"Merak ediyorum. Nerede ve nasıl öleceğim?" dedi ağır ağır. "Acaba kaç yaşında olurum ki? Mezun oluyor muyum sence Mislina? Ya da ben öldüğüm zaman yanımda olur musun? Acaba uykumda mı son bulur ömrüm yoksa bir ameliyat masasında mı? Kapalı bir yerde kalırım, nefes alamam belki... İlacımı bulamam ya da kalbim fenalaşır. Hangisini yaşarım sence?"

"Akif Selim," dedim delicesine korkarak. Sesim ağlamaklı çıkmıştı. Sesim için bu tanımı yapmak bile acınasıydı. Böyle konuşmasını hiç sevmiyordum ama bir şey de diyemiyordum. Ellerine dokunmak istedim fakat ellerim böyle titrerken nasıl tutardım onunkileri? Nasıl güç verebilirdim ki ona? İnandıramazdım bunu ona. Yüzüne baktım. Bir yere hipnotize olmuş gibiydi. Yanımdaki varlığımı algılayamıyor muydu yoksa? "Yanlış anlama, niyetim seni üzmek değil. Ben sadece düşünüyorum işte."

"Yanlış anlıyorum ama Akif Selim," dedim içim giderken. "Niye böyle şeyler düşünüyorsun ki?"

Gülümsedi. Bana bakmıyordu. "İnsan sevdiklerini kaybedince düşünecek iyi şey kalmıyor ki."

"Kalmalı," dedim yutkunarak. "Bunları konuşmuştuk ya hani. Sen güçlü..."

"Ben güçlü bir insan değilim ki," dedi omzunu silkerek. "Sadece kendimi ve seni kandırıyorum. Annemi kaybettim, babamı kaybettim... Hangi evlat güçlü kalabilir ki? Hem ben bir tek sana içimi açıyorum böyle, bir tek seninle konuşabiliyorum." Sustu ve yutkundu. "Ve bir tek seni üzüyorum. Özür dilerim."

"Özür dileme," dedim. "Ama böyle konuşma. Neden aklına böyle şeyler geliyor anlamıyorum. Ölümü düşleme." Sabırsızca dudaklarımı ısırarak yaladım ve ellerine dokundum. Onları kavradım. Gözlerimin içinin kızardığını biliyordum ama umurumda olmadı. "Ben seni anlıyorum. Vallahi bak çok iyi anlıyorum seni ama böyle şeyler bizi sadece üzer. Kendinle baş başa kalıyorsun ve sürekli aklına bunlar geliyor biliyorum." Derin bir nefes alıp onu kendime çevirdim. "Evlenelim mi hemen? Anneme ve babama söylerim. Zaten kızmazlar. Yanında olurum. Her gece ve her sabah. Sen böyle düşündükçe ben onları kovarım. Seni gülümsetirim, sana enerji olurum. Yalnızlığın seni yıpratıyor farkındayım. Yalnız kalışların seni yıkıyor ve aklından çıkaramıyorsun bazı şey-

leri... O cümleleri kurarken bile sesin titremiyor Akif Selim," dedim ve gözlerimden bir damla yaş aktı. "Ölümünü söylerken bile titremeyen sesin, ölümünü düşünen aklını ne hale getirdi canımın içi ve sen beni de öldürüyorsun farkında mısın?"

Parmağıyla gözümden çeneme doğru akan gözyaşımı sildiğinde gözlerimi kapattım ve bekledim. "Dedim ya sana; ben bir tek sana içimi açabiliyorum ve içim de bu işte."

Gözlerim kapalı bir halde iç çektim. "İçimiz olmuş *gözyaşı mezarlığı*."

Kalbim sıkışarak gözlerimi açtığımda güzel yüzündeki hüzne her geçen gün biraz daha alıştığımı fark ettim. Onun yüzündeki hüzne alışmak beni en kötüye hazırlıyordu ve bundan delicesine korkuyordum. "Her şey çok taze," diye fısıldadım. "Böyle şeyler söylemen beni acıtıyor ama sana kızamıyorum da. Yanında olduğumu görmüyor musun?"

"Beni kahreden de bu zaten," dedi buruk bir tebessümle. "Sen yanımdasın ve artık korkuyorum."

"Korkuyor musun?"

"Kaybetmek Mislina. Seni de kaybetmek istemiyorum. O yüzden kendimi düşünüyorum. Kendimi bitiriyorum çünkü sana değil bana bir şey olsun çünkü biliyorum ben bu hikâyeyi. Güzel şeyler olsun diye çabaladıkça ters tepiyor. Sen yaşa diye ölüme en çok kendimi yakıştırıyorum."

"Ya..." dedim kızmak için ağzımı açtığımda ama yapamadım. Boğazımda bir yumru oluştu. Cesaretimi topladım. "Bak beni delirtme tamam mı?" Gözlerim cayır cayırdı. "Ölüm deyip durma. Beni kaybetmeyeceksin. Beni de kaybetmeyeceksin." *Annesi ve babasını hastalıktan kaybetmişti. Kendi sonunun da hastalığı olacağını düşünüyordu.* "Sen de kendini kaybetmeyeceksin. Bal gibi biliyorsun bunu, güçlü bir adamsın sen, sadece beni buna alıştırıyorsun ama alışmıyorum ya! Alışmayacağım da." Gülümsedi. "Biraz olsun güzel şeylerden bahsetsek olmaz mı?" Gülümsedim. "Mesela bu yaz bir nişan yaparız ama önce beni istemeniz gerek. Vallahi ben sana tuzlu kahve yaparım kusura bakma. Kıyamam diyordum ama yapacağım artık. Sonra evleniriz. İki tane de çocuğumuz olur..."

Güldü. "İki tane mi?"

Güldüm. "Tamam şimdilik iki tane işte. Mavi mavi gözleri olur. Biri dünyanın en güzeli biri dünyanın en yakışıklısı. Öğretmen oluruz ya da sen şair olursun. Yurt dışına gideriz, her ülkeye bizden bir anı bırakırız. Bir sürü fotoğrafımız olur. Bir sürü anımız olur." Duraksadım ve dudağımın içini dişleyip serbest bıraktım. Ellerimle yüzünü kavrayıp sevdim.

Gözlerini kıstı. "Hayal ettiğin şeylerdi bunlar işte. Bunları yaşamak için varız canımın içi. Ölümü düşlemek için değil. Lütfen, lütfen iyi ol."

Aslında kurmaca bir düzenin içinde gerçekleri bilen ve onlardan kaçan insanlardık, hepsi bu.

Ama gerçekleri bilmek canımızı yakıyordu ve onlardan kaçmak da bizim elimizdeydi.

Biz ise inatla kaçmak yerine gerçeklerin üzerine yürüyorduk.

Çenesinde duran ellerimi kavradı ve parmaklarımı öptü. "Seni deli gibi üzüyorum," dedi kısık sesiyle. "O kadar salak bir adamım ki ben. Her dakika bana inatla gülüyorsun, her an elimden tutuyorsun ama ben salağım."

"Evet öylesin."

"Elimde değil ki," dedi gülümserken. "Kurduğumuz hayaller o kadar imkânsız geliyor ki bazen... Çünkü ben bir bunu yaşadım. Bir bu hayatı bildim."

"Bana söylemediğin bir şey mi var senin?" diye sordum dilimle dudaklarımı ıslatıp çekerken. "Doktora mı gittin? Testlerin mi kötü geldi?"

"Hayır," dedi sakince. "Bir şey olmadı."

"Doğru konuşuyorsun değil mi? Üzülmeyeyim diye bunları söylemiyorsun değil mi?"

"Seni ağlattım Mislina," dedi kendine kızarak. "Farkında mısın?"

Elimle gözlerimdeki nemi yok ettim. "Farkındayım ve bu yüzden saçlarını çekmek istiyorum. Sana çok sinirliyim ama dayanamıyorum da. Öleceğini düşünüyorsun ve bunun nasıl olacağını merak ediyorsun. O güzel aklına selamımı söyler misin? Bir daha seni böyle şeylerle meşgul etmesin."

Beni izliyordu ben ona bir şeyler söylerken. İçten içe kafasında yaşıyordu ve bunu da dile getiriyordu çünkü saklasa daha çok kırılacağımızı da biliyordu. Ellerimden tuttu. Ellerimi baktı. Ellerimi sevdi. "Özür dilerim. Seni ağlatmak istemedim. İçimde tutamadım. Bir daha senin yanında böyle şeyler konuşmayacağım."

"Yemin et?"

Gülümsedi. "Yemi..."

Onu susturdum. "Yok, etme çarpılırız şimdi çünkü edeceğini ikimiz de biliyoruz."

Gözlerini gözlerime kaydırdığında daha geniş gülümsedi. Sonra da dayanamayıp kolunu boynuma dolayarak beni omzuna yasladı. Bana

sımsıkı sarıldı ve saçlarımdan öptü. "Bir sen varsın bir de abim. Abimin yokluğunu yaşadım ve alışırım ama seninkine alışamam ki..."

Ona kızdım. "Bari bir dakika geçseydi aradan Akif Selim."

"Ne?"

"Ölüm demeyecektin hani? İyi ki yemin ettirmemişim bak. Vallahi çarpılırdık şurada."

"Beni kendimden daha iyi tanıyorsun."

"Eh öyle orası," dedim omzumu silkerken. Gülümsedi ve elleriyle omzumu sıvazladı. İkimiz de derin bir nefes alıp verdiğimizde, "Bana iyi bir şeyler söyler misin?" diye mırıldandım bir istekle. "Ya da ben sana söyleyeyim."

"Sana bir şey söyleyeceğim ama gülme."

Güldüm.

"Hayda!" diye homurdandı.

Omzumu silktim. "Sen de var ya benimle alay mı ediyorsun anlamadım ama. Ağladık şimdi de bana gülme diyorsun. Somurtayım da gör."

"Somurt, ben seni öyle de severim."

Anında gülümsedim. "O zaman işler değişir. Tamam, gülmeyeceğim hadi söyle."

"Biz böyle değilken, yani biz değilken ben seni derste izlerdim ama sana bunu belli etmez soğuk yapardım. Biraz pislikmişim galiba."

Ağzım hayretle açıldığında kendimi ondan kurtarıp gözlerine baktım. "Ya ben sana bakmaya utanırdım sen beni izliyor muydun yani? Ne zamandır?"

"İşte seninle sohbetimiz ilerlediğinden beri," dedi. Gülümsedi. "Elinde mandalinalarla kapıma geldiğin günden beri izliyorum seni, Mislina. Üstelik o anı hafızamdan çıkaramıyorum. Öyle tatlı, öyle hoştun ki, bana bir şeyler hissettirecek olmana bile ihtimal veremesem de çok güzeldin. O günden sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ben arka sırada oturmaya devam ettim ama gözlerim tahtada değil senin üzerindeydi. Saçlarında, ellerinde ve yüzünde... Seni izliyordum ben."

"Ama..." dedim şaşkınlıkla.

"Kızma bana," diye baktı gözlerime. "Sadece korktum Mislina. Yüzüne uzun uzun bakamadım, ellerini hemen tutamadım çünkü birini sevmenin ne demek olduğunu zamanla öğrendim. Önce kendimden emin olmam gerekiyordu."

"Peki ne zaman emin oldun?"

İç çekti. "Bir gece gözlerimi kapattım ve gözlerimin önünde belirdin. O gece anladım, Mislina. O gece benim bütün gecelerimi seninle doldurdu. O geceden sağ çıkan hiçbir şey olmadı. Kalbim mi?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Farkında değildim, çoktan senin olmuş."

Bana konuşacak bir şey bırakmamıştı. Sadece bakıyordum ve kalbimin ritmini dinliyordum. "İşte bu yüzden," dedi alnını alnıma koyarak. Gözlerimi kapattım. "İşte bu yüzden korkuyorum ya. Hayat hep en sevdiklerimizi alıyor bizden. En sevdiğimsin ve ben korkuyorum. Sana bir şey olmasından, ben ölürsem senin bu dünyada yalnız kalmandan korkuyorum."

"Bize bir şey olmayacak."

"Biliyorum."

"O zaman bir daha böyle konuşma."

"Konuşmam."

"Yemin et?"

"Yemi..."

"Etme etme, çarpılırız."

Bir acıyı düşünmek ve o acının üzerine yürümek.

Okul bahçesinde yalnızdım ve bizim çocukların yanına yürüyordum. Kafeteryada oturuyorlardı. Akif Selim ise kendine uygun olan bir iş seçmiş, onun görüşmesine gitmişti. Hayatımıza kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyordu ve bunu en çok da o biliyordu. Sakin adımlarla bahçede ilerlerken Kenan'ı gördüm. Yanına ilerlediğimde gülümsedi. "Nasılsın Mislina?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen?"

"Derse gireceğim birazdan. Akif iş görüşmesine gitmişti, değil mi?"

"Evet," diye kafamı salladım. "Biraz beklemesini söylemiştim ama dinlemedi. Sanırım okul saatleriyle de uygun olacakmış ve kaçırmak istemedi."

"Bunu ona ben de söyledim ama..." Birkaç saniye susup devam etti: "O halleder merak etme."

"Bunu biliyorum," diye itiraf ettim.

"Önümüzdeki hafta doğum günü," dedi sakince. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Elbette biliyorum."

"Peki baş başa mı kutlayacaksınız, yoksa ben bir şeyler ayarlayayım mı?"

"Ya aslında benim aklımda başka şeyler var," dedim. "Bunu sonra konuşsak olur mu?"

"Olur," dedi sakin bir ses tonuyla. Konuşan kimse olmadığında ellerimi çantamın kemerine götürdüm. "Peki sen nasılsın?" diye sordum yüzüne bakıp. "Akif Selim ağır ağır toparlıyor ve onu biliyorum ama sen pek belli etmiyorsun. İyi misin Kenan?"

"İyiyim," dedi düz bir sesle. Koyu kahverengi gözlerinde verdiği cevapla eşdeğer bir bakış vardı. "Ben Akif kadar üzülmeyi hak etmiyorum çünkü ben yokken o buradaydı ve babamın yanında bir tek o durdu. Ona baktı. Ben üzülmeyi hak etmiyorum ama..." Gülümsedim. "Böyle düşünme yine de. Hatalar yaparız sonuçta insanız. Keşkeler bırakıyoruz arkamızda ama önümüze baktığımız zaman bunu tekrar etmememiz gerektiğini de biliyoruz."

Durdu ve elini omzuma koyup, "Sen gerçekten iyi ki kardeşimin hayatında varsın," dedi. Kolumu sıvazladı. "İyi ki onunlasın, Mislina. Hep ol."

"Şüphen olmasın," dedim gülümseyerek. Elini omzumdan indirdiğinde bir şey dikkatimi çekti. Okul bahçesinin dışında uzaktan uzağa bizi izleyen iki tane adam gördüm. Kafamı çevirip de bakamadım çünkü korkmuştum. Buraya baktıklarını hissediyordum. Bunu o kadar çok hissediyordum ki an itibariyle kalbim farklı bir ritme doğru koşuyordu. Kenan başını sallayıp, yüzüme baktı. "O zaman ben seni tutmayayım," dedi.

"Olur," diyebildim sersemleyerek. Aklım burada değildi. Ürkmüştüm. Kenan öylece bana bakarken kendimi düzelttim. "Şey, yani estağfurullah. Sana iyi dersler."

Yanından gittiğimde gözlerimi usulca bahçenin dışına kaydırdım. Evet doğru görmüştüm. İki tane adam orada durmuş bizi izliyordu. Kafeteryaya yaklaştığımda bir şeyler yapar gibi arkamı döndüğümde durakladım çünkü Kenan, o adamların yanına yürüyordu. Sağına ve soluna bakınarak. Temkinli bir şekilde...

Neler olup bittiğine dair asla bir fikrim yoktu.

Kenan'ın gidişini izlerken birinin koluma dokunmasıyla kendimi hızla geri çekip Kadir'e baktım. Kadir'in gözleri kocaman oldu. "Korkuttum mu seni?"

Afalladım. "Ha! Yok ben bir an şaşırdım sadece."

"İyi misin Mislina?" diye sordu Kadir benim için endişelenerek. Kafamı hızla aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. "İyiyim iyiyim. Hadi bizimkilerin yanına gidelim."

Kadir bana tuhaf bir bakış savurduğunda aklımdaki şeyleri sıfırlayarak içeri girdik. Burak ve Sevde oradaydı. Kadir, ben ve Sıla da yanlarına yürüyorduk. Kadir, "İsterseniz başka bir masaya geçelim?" diye sordu. "Rahatsız etmeyelim."

"Sevde bundan rahatsız olmaz," dedim. "Bunu biliyorsun."

Kadir hiçbir şey söylemezken yanlarına gittik ve selamlaştık. Sıla, Sevde'ye elini uzattığında öylece birbirlerine gülümsediler. Kadir'in bu durumdan pek de hoşnut olduğunu sanmıyordum ama yapacak bir şey yoktu. "Berat nerede?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Dersteydi en son."

"Öğrenci işlerine gitti," dedi Kadir. "Sonra gelir o."

"Anladım."

Arkama yaslanarak dudaklarımı ısırdım çünkü az evvel yaşadığım şeyin ne olduğunu anlamış sayılmazdım. Bundan korkmam mı gerekiyordu? Ama kötü bir şey olacaksa Kenan neden oraya doğru gitmişti sanki? Belki de ben paranoyakça davranıyordum. Son günlerin acısı ve yaşadığımız stres bana olmayacak şeyler mi anlatmaya çalışıyordu? Bilmiyordum ki.

Sessizliğim Sevde'nin dikkatini çektiğinde yüzünü bana çevirip, "Ne oldu?" diye sordu. "Biraz durgunsun."

"Yok," dedim geçiştirme bir cevapla. "İyiyim ya."

"Akif nasıl peki?" diye sordu ardından. "Günden güne daha iyi görüyoruz ama onu en iyi bilen sensin."

"Daha iyi," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. Kadir bana bakıp hiçbir şey konuşmamıştı. Sadece birbirimize bakmıştık. Yanındaki kızı iki sefer görmüştüm ve ne olduklarını bilmiyordum. Basit bir arkadaşlık olmadığına emindim ama Kadir'in bunu şu an için ileri taşıyacağını da sanmıyordum. Acı ve zor da olsa onun kalbinde hâlâ Sevde vardı. Burak, masanın üzerinde duran telefonuna bakıp, "Derse gitmem gerek," dedi. Sevde'ye döndü. "Çıkışta ararım seni olur mu?"

"Tamam," diye gözlerini kapatıp açtı Sevde. Burak ayağa kalkarak "Sonra görüşürüz," dedi bize doğru.

Gitmeden evvel de Sevde'nin saçlarına bir öpücük bıraktı.

Kadir ise ifadesizce masanın üzerinde duran boş kahve bardağına bakıyordu.

Burak masadan kalktığında Kadir kendini toparlayıp ellerini sandalyenin kenarlarına koydu. "Bir şey içer misiniz?" diye sordu. Sıla'ya döndü. "İçer misin?"

Sıla, "Hayır," yanıtını verdikten sonra biz de bir şey içmek istemedik.

"Ben kendime bir soda alayım o zaman," diye ayaklandı Kadir ve masadan kalktı. O gittiğinde masada konuşan kimse kalmamıştı. Sıla hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Hoş, güzel bir kızdı. Kadir ile de yakışıyorlardı ama ötesini bilmiyordum. Sevde gözlerini kısarak Sıla'ya baktı. "İsmin neydi?" diye sordu.

"Sıla ben," dedi gülümserken. "Senin ismin de Sevde'ydi, değil mi?"

Sevde, "Evet," diye kafasını salladı.

"Memnun oldum."

"Ben de," dedi Sevde sakin bir sesle.

Sıla hakkımızda bir şeyler öğrenmek istiyor gibi ikimizi de gözlerini çerçevesine aldı. "Siz hep bir arada takılıyorsunuz, değil mi? Kadir'i daha önce sizin yanınızda çok görmüştüm de o yüzden soruyorum."

"Evet," dedim sade bir sesle. "Uzun zamandır arkadaşız biz. Sen peki? Yani Kadir'i bizim yanımızda gördüğüne göre onu da epeydir biliyorsundur."

Omzunu silkerek gülümsedi. "Öyle evet. Açıkçası aramızda henüz net bir şey yok ama konuşuyoruz ve birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Zaten ilk mesajı ben atmıştım çünkü beğeniyordum onu. Bir üst sınıfta o da bildiğiniz gibi. Öyle işte."

Kendimi bir şey demek için zorlamış gibi hissettim. "Umarım her şey dilediğiniz gibi olur."

"Umarım," dedi Sıla büyük bir istekle.

Bazılarımızın son bildikleri bazılarının başlangıcı olur belki de.

Üç saat daha derse girdikten sonra nihayet okuldan çıkmıştım. Akif Selim ile buluşacaktım ve beraber yemek yemeye gidecektik. Sakin adımlarla yolda yürürken telefonum çaldı. Arayan Akif Selim'di. Bekletmeden çağrısını kabul edip kulağıma yasladım. "Çıktım ben dersten. Senin nasıldı görüşmelerin?" diye sordum.

"Güzeldi ve detayları gelince konuşuruz, olur mu?" dedi. "Benim şimdi minicik bir işim var ama uzun sürmez. Bizim apartmanın aşağısında yeni açılan bir yer var, harika sunumları varmış. Oraya gidelim mi?"

"Olur," dedim gülümseyerek. "O zaman ben oraya doğru gideyim, buluşuruz tamam mı?"

"Tamam güzelim," diye konuştu Akif Selim. "Dikkatli gel."

"Sen de kendine iyi bak," deyip sakin bir iç çekişle telefonumu kapatıp çantamın içine attım. Saat henüz beş civarıydı ve gökyüzünde ağırlaşmış bir renk vardı. Aslında günün sevdiğim saatleriydi ve nedense erkenden gidip beklemek yerine yürümeyi tercih etmiştim. Uzun zamandır sokakta yürümediğimi de fark etmiştim. *Yalnız yürümediğimi.*

Elimle kavrayıp göğsümde topladığım iki tane kitapla sakin adımlarla kaldırımın üzerinde yürümeye devam ediyordum. Yollarda arabalar vardı ama kaldırımda pek insan yoktu. Bu çok tuhaftı. İçimde mutluluk vardı fakat bir şey, bir his bunu bastırmaya çalışıyordu. Zihnim son zamanlarda yorgun düşmüştü, üstüne bir de bugün üst üste girdiğim dersler beni mahvetmişti. Neyse ki gün sonunda Akif Selim'le olma hayalini kurdukça ve o hayali yaşadığımı bildikçe hiçbir şey zor gelmiyordu. Bunu biliyordum.

Gözlerim yürüdüğüm adımlara odaklanırken varacağım yere çok az bir mesafe kaldığını gördüm. Akif Selim henüz beni aramadığına göre gelmemişti. Ben de çok ağırdan alıyordum zaten. Saçlarımı savurup derin bir nefes aldığımda beni dehşete düşüren bir irkilmeyle kenara çekildim. Kolumda bir adamın iri parmakları vardı. Hızla arkamı döndüğümde gözlerim kocaman oldu. Bu kişiler bugün okul bahçesinin dışında gördüğüm kişilerdi. Tipleri ürkütücüydü. Ağzımı açacağım sıra kolumu sertçe sıktı. "Sakın bağırma!" diye uyardı beni, diğerine göre uzun boylu olan. Korkudan deli gibi titriyordum. Kalbim patlamış bir volkan gibiydi. Diğer sabırsızca önümü kestiğinde, "Ona söyledik ama bizi dinlemedi," dedi. "Sökül parayı!"

"Be-ben..." diyebildim kekeleyerek. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Bırakın beni."

Kolumu kavrayan parmaklardan kurtulmak istedim ama başaramadım. Bağırırsam bana zarar verirler miydi? Neden kimse beni görmüyordu? Yaşadığım korkuyu adamın gözlerine bakınca daha net görüyordum. Simsiyah kaşları ve esmer teniyle leş gibi içki ve sigara kokuyordu. Beni zorlayarak kolumu daha sıkı kavradı. Etim eziliyordu. "Numara yapma sakın. Kenan efendiyi kaç gündür uyarıyoruz ama dinlemiyor. Madem öyle, biz de seni hallederiz. Ne de olsa kız arkadaşısın değil mi?"

"Ben onun kız arkadaşı falan değilim," dedim dilim damağım kupkuru kesildiğinde. Ellerim titriyordu. İkisi de beni öyle bir kapatmıştı ki ağzımı açarsam sonuçlarının ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. "Yemin ederim siz yanlış anlamışsınız. Kenan benim hocam... Yani..."

"Kes lan sesini," diye sıktı dişlerini. "O herif bitti. Uyarı uyarı bir

yere kadar. Madem bizi dikkate almıyor birilerinin canını yakalım da görsün dünya kaç bucakmış."

"Bırakın beni diyorum size!" diye bakıtım yüzlerine yalvarır gibi. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Size yemin ede..."

Cümlemi tamamlayamadan diğeri kolumdaki çantaya asıldı ve çekiştirmeye başladı. İşte o an anında bağırmaya başladım. "İmdat!" Elimdeki kitaplar yere düştüğünde kolumu kavrayan parmaklar artık yoktu. "Bırak! Yardım edin! Yardım edin lütfen!" diye bağırdım çaresizce bir anda ağlamaya başlarken. İnsanlar beni görmüştü. Koşarak buraya gelen birkaç kişiyi gördüğümde her şey için çok geç olduğunu anladım: *Göğsümün altına bir bıçak saplandığında.*

Dünya birkaç saniyeliğine benim için dönmeyi bıraktı.
Çünkü ben de yaşama uzaktım,
Ölüme yakın.

Göğsümün altına giren bıçak saniyeler içinde göğsümün altından çıkarığında öylece kalakaldım. Acıyordum. Çok acıyordum. Ellerimi acıyan yerime bastırdım ama dinmedi ki acım. Daha çok acıdım. Bacaklarım uyuşmaya başladı, ellerim benim ellerim değildi sanki. Gözlerimin içi yanıyordu ve etrafı berrak göremiyordum. İnsanlar yanıma geldi. Bana dokundular ve bağırmaya başladılar. Ben ise onları duymuyordum. Bir şeyler oluyordu, bir şeyler dönüyordu etrafımda ama ben anlayamıyordum. Başımı eğdim ve acıyan yerime bastırdığım ellerime baktım. Tir tir titreyen ellerimde gördüğüm şey kandı. Bu kanlar bana aitti. Daha önce hiç bu kadar kanım akmamıştı. Bir rüzgâr esmeye başladı ama nereden estiğini bilemedim. Kafamı kaldırdım. Onca insanı aşıp karşı kaldırımda buraya doğru bakan Akif Selim'i gördüm. Gülümseyerek bana el salladı. Gülümsedim. Yaşlı gözlerimle ve acıyan göğsümle. Sonra ben gülümsemeyi bıraktım o da el sallamayı. Bileklerim pes etti önce. Beni yere düşürdü. Sırtüstü yere düştüğümde tepemde bir sürü insanı gördüm. Bana yardım etmeye çalışıyorlardı. Güneş gözlerime dokunurken gülümsedim. Son kez gülümsüyordum belki de bilemezdim. Saniyeler sonra araba kornaları artmaya başladı. Akif Selim'in bağırdığını ve benim için delicesine koştuğunu, nefes seslerini dahi bilecek kadar tanıdığımdan anladım. Buraya geliyordu. Bana. Ben ise gidiyordum. Ölüme. *Gözyaşı mezarlığına kendi kefenimle.*

III

"Bir Dünya Güneş"

REDD – BENİ BENDEN ÇOK

Benim göğsümün içine ektiğim çiçekleri kurşuna dizdiler.
Benim göğsümün içinde büyüttüğüm kuşların kafesini ezdiler.
Benim göğsümün içinden sevincimi aldılar.
Oraya yara bıraktılar. Yarayı bu sefer onlar açtılar.

Gözlerim küçücük kalmıştı tam tepemde belirmiş güneşe bakarken. Hava sanki her zamankinden daha sıcaktı ama ben üşüyordum. Elimi ateşe sürmüştüm de tenim donmuştu sanki. Kalbim her zamankinden daha yavaş atıyordu ya da daha mı hızlıydı bilmiyorum. Bir sürü insanın telaşlı gözleriyle karşı karşıyaydım. Yüzlerinde korku dolu ifadeler vardı ve neler olup bittiğine temiz bir zihinle açıklık getiremiyordum. Elim göğsümün altındaydı ve oradan indirmemiştim. Kanın o içimi ürperten dokusunu ölüme giderken tir tir titrediğimde daha iyi anlamıştım. İnsanlar bir şeyler konuşuyordu ama anlayamıyordum. Sonra o geldi. *Akif Selim.* Kalabalığı yardı ve direkt dizlerini sertçe çökerek bana dokundu. Gülümsedim. Gözlerinde, yüzünde, ağzında hatta kalbinde bile korkunun adı etiket gibi asılmıştı. "Mislina," dedi nefes nefese kalmış, çaresizliği adımı bile doğru düzgün okutturamamış bir vaziyette. Elini hızla ensemin altına götürerek beni kaldırdı. Ortalık mahşer alanı gibiydi ama o ve ben dışında kimseyi hissetmiyordum. Daha doğrusu artık kendimi bile hissedemiyordum. Akif Selim, terden ve telaştan yorgun düşmüş yüzüyle bana bakarken dudaklarını ısırarak diğer eliyle saçlarımı gözlerimin önünden çekti. "Ambulansı arayın," diye bağırdı. "Lütfen hemen ambulansı arayın."

"Ambulans geliyor," dedi biri. Bu bir kadın sesiydi.

Gülümsedim.

Akif Selim titreyen ellerini yüzümden çekerek ona uzatılan iri bez parçasını kanamamın olduğu yere bastırdı. "Geçecek güzelim, dayan

tamam mı?" diye konuştu aceleyle. Cümleleri yetiştirememek ve bana duyuramamaktan korkuyordu. Deli gibiydi. Ben ise gülümsüyordum. Dehşet bir şekilde acıyordum ama gülümsüyordum işte. Birileri kanayan bölgeme bir şeyler bastırmaya başladığında Akif Selim kan olmuş parmaklarını önce kendi üzerine sürdü ve temizledi sonra elleriyle yüzümü kavrayarak bana baktı. Gözlerinin içinde bir sürü su vardı. Gözlerinin içinde sönmüş bir cehennem vardı. "İyi olacaksın canımın içi, biraz dayan tamam mı? Geçecek, hepsi geçecek..." Sonra çaresizce tekrar bağırdı. "Nerede kaldı ambulans! Lütfen yardım edin!"

Konuşamıyordum ama onu ve her şeyi görüyordum. Akif Selim beni iyice kendine çekerek göğsüne sakladı. Bana sarıldı. "Lütfen biraz daha sık dişini," dedi. Tüm bedeni deli gibi titriyordu. Ben ise soğuk soğuk terlemeye başlamıştım. Ellerini saçlarıma götürdü tekrar ve birbirine çarpan dudaklarıyla konuştu: "Ne konuşmuştuk biz? Sonsuza kadar. Sonsuza kadar demiştik unuttun mu, sevgilim? Unutmadın! Azıcık dayan, gözünü seveyim bizim için azıcık sık dişini ne olur."

"Uykum geliyor," diye fısıldadım üşümeye başladığımda. Artık buz olduğumda. Dudaklarım kupkuruydu. Kalbimi hissetmiyordum ama o buradaydı ve ben belki de onun kollarında ölecektim. "Biraz uyumak istiyorum sadece."

"Hayır canımın içi," dedi beni hafifçe sarsarak. "Uyumak yok. Uyumak yok. Benimle konuşmayı dene. Benimle konuş Mislina."

"Lütfen," diye titredi sesim göz kapağım bile kapanmak için dile geldiğinde. "Beş dakika bile sürmeyecek, lütfen birazcık kapatayım gözlerimi."

Akif Selim ısrarla kafasını sağa sola salladığında dayanamadı ve sol gözünden aşağı bir damla yaş süzüldü. Tepki veremedim çünkü her geçen saniye tepkilerimi de öldürüyordum. Beni aceleyle kendine çekerek dudaklarını saçlarıma bastırdı. Yüzüm göğsünün üzerine gömüldü. "Hayır, uyumayacaksın. Özür dilerim, buna izin veremem. Bana kızma ama uyuyamazsın."

Sonra tekrar bağırdı. Ambulans hâlâ gelmemişti.

Ben gidiyordum. Akif Selim ağlıyordu. Kaldırım kenarında, yerdeydik. Yağmurun altında tanıştığımız o günün üzerinden çok geçmemişti ve şimdi güneşin altında vedalaşıyor gibiydik.

Birkaç dakika sonra ambulans sirenleri işittim. Akif Selim beni kendinden ayırdı ve gözlerime baktı. Gülümsüyordu ama daha önce hiç bu kadar acı çeken bir tebessüm görmemiştim. Onun güzel gözlerinde

zaten hep acıdan var olmuş bir tebessüm olurdu. Şimdi ise tebessümleri acının ta kendisiydi. "Geldi. Kurtulacağız. Sen çok iyi olacaksın, tamam mı? Ben buradayım. Ben buradayım Mislina."

"Uyumak istiyorum Akif Selim," dedim yalvarırcasına. "Çok yorgunum ve üşüyorum. Uyursam geçer."

"Hayır Mislina," dedi ısrarcı tavrıyla kafasını iki yana sallarken. "Hayır güzelim benim. Eğer ki uyursan ağlarım. Beni ağlatma lütfen. Lütfen yapma bunu. Uyumak yok."

"Ama..."

"Mislina lütfen," diye ağladı tekrar. Gözlerinden akan yaşların benim yüzümden olması beni öyle çok üzmüştü ki kendi acımı unutup ona sarılmak istemiştim ama yapamazdım. Ben ölüyor gibiydim, biraz da gidiyor. Daha önce söylenmiş o ölüm sözlerini alaya aldım çünkü ben bunu yaşıyordum. Üşüyordum, acıyordum ve gidiyordum. Gözlerim iyice kapanmaya başladığında ruhum etimden sıyrılır gibi oldu. Akif Selim üzerime eğilerek beni nazikçe sarstı. Kapanmak üzere olan gözlerime dokundu. "Kapatma gözlerini. Sana yalvarıyorum kapatma gözlerini."

Gözyaşları ve ağlamalar.
Sevinçler ve gülmeler.
Gitmeler ve gelmeler.

O bana sakın kapatma gözlerini, dedi. O benden belki de çok basit bir şey istedi. O benden hayatı boyunca isteyeceği tek şeyi istedi. Kapatma gözlerini, dedi.

Ama ben kapattım gözlerimi.

Sevgilim. Ben yanında üşüdüm, ben göğsünde acıdım, ben bu kaldırımda ağladım. Biraz uyumak istiyorum sadece. Beni affedeceğini biliyorum çünkü sen kıyamazsın bana. Gözlerimi kapatıyorum Akif Selim, elimden gelse hiç uyumazdım ama elimde değil ki... *Ölüme yakın bu uykuya direnmek hiç kolay değil.*

Bazı aşklar her zaman karşılık bulmaz, bazı aşklar yaşanacağı mevsimi bekler, bazı aşklar ise başlamadan ölür. Onların aşkı eşsizdi ve hiç kimseye benzemezdi. Dünyanın en güzel sevgisini göster deseler Mislina'nın narin kalbini işaret ederdi ellerimiz. Dünyanın en güzel yüreğini göster deseler Akif Selim'in yavaşlasa bile onun için delicesine atmaktan kaçınmayan yüreğini işaret ederdi gözlerimiz.

Bir kadın vardı. Sessiz, sakin ve huzurlu. Bir adamı sevdi. Sessiz, sakin ama huzursuz. O kadın, günlüğü bildiği kuşuna o adamı anlatırdı. Geceden gündüze, geçmişten günümüze, güneşten aya kadar durmaksızın onu anlatırdı. Sonra o kuş öldü. Günlüğün sayfaları bitti. Kadın elinde kalemle kalakaldı. Sonra o adam çıkageldi. Kadının günlüğünü okudu, yazılanları gördü, yazanı sevdi, yazanla beraber kendi aşklarını yazmaya başladı. Bir kaldırım kenarında tekrar tanıştılar. Çok şey yaşamış sayılmazlardı ama kadın için yaşadıkları bir ömre sığdıramayacağı kadar fazlaydı. Gülüşüne romanlar yazan kadın, gözlerini kapatırken onun için bir satır bile bırakamadı. Bir kaldırım kenarında kapandı gözleri. Bir veda, bir sondu belki. Genç kadının atmayı bırakan kalbi, genç adamın yavaşlayan kalbine sarılamadan ayrıldı elleri.

Şimdi o adam bir başına veda ettiği kadın için hayatta ve güçlü kalmaya çalışıyordu. Hayattaydı ama güçlü değildi.

Çaresizce duvar dibine oturmuş, bacaklarını kendine çekerek teninde kurumuş gözyaşlarıyla hastanenin mermerlerini izliyordu. Ameliyathanenin önünde, sevdiği kadından gelecek iyi haberi bekliyordu.

Çok ağlamıştı ama elinden gelse gözyaşları dökmez direkt canını bağışlardı.

Ambulansta bir an olsun bırakmamıştı ellerini. Bir an olsun gözlerini kırpmamıştı onu izlerken. Sedyenin yanındayken sağlık görevlisine yalvarmıştı. "*Lütfen onu yaşatın. Benim canımdan alın, onun canına katın ama onu yaşatın.*" Kanlı elleri, bitap düşmüş bedeni ve bir başına kalmış kimsesizliğiyle en güçlü adamdı o. Ayakta ve hayatta kalması gerekiyordu, onun için. Hayattaydı evet ama buna hayat denir miydi orasını hiçbir zaman bilemedi.

Akif Selim acıyı bilen onunla pek çok kez tanışmış, yüz göz olmuş bir adamdı. Hiçbir acı başka bir acıya denk düşemezdi. Öyle olmuş olsaydı verdiğimiz en ağır kayıplarda asla ayağa kalkamazdık. Acının büyüğü ve küçüğü olurdu ama ikisi de yakardı işte. Daha bir hafta olmamıştı babasını kaybedeli ve henüz taptazeydi yüreğinin boşluğu, sancısı. Şimdi o sancıya tuz bastılar ve içine Mislina'sını koydular. *Acılar katlandıkça ayakta kalmak da katlanılmaz bir hâl aldı.*

Ritim tutan gözleri yorgun bir denizcinin çektiği kulaçlardan farksızdı. Avucunuzun içindeki en güzel çiçeğin öleceğini fark edersiniz ama elinizden hiçbir şey gelmez ya, işte tam da böyleydi. Dünyanın en büyük yenilgisi; eli kolu bağlı ufacık bir habere hasret kalmak. Dünyanın en büyük yenilgisi; bir adamın çaresizliği.

Akif Selim çok çaresizdi. Umuda tutunan elleri kanlı, umudu öldür-

memekte ısrarcı kalbi ise yavaştı.

"Akif," diye dokundu omzuna Ezgi. Ah Ezgi! Ne çok gözyaşı dökmüştü Mislina için ne çok ağlamıştı sessizce durmadan ama durmak zorundaydı. O asla gücünü yitiremezdi. Kardeşi için durmalıydı. "Akif lütfen yerde oturma daha fazla."

Akif Selim, Ezgi'yi duymuyordu.

Akif Selim hayatın onun için durduğu anların içindeydi.

Ezgi'nin boğazındaki yumru ve kızaran gözleri yeniden belirdiğinde ağlamaklı sesiyle mırıldandı: "O iyi olacak. Bunu en çok sen biliyorsun." Gülümsedi. Bu insanların, bu yarası derinde olan insanların, tek bir ortak özelliği vardı: Hepsinin tebessümü acıdan doğmaydı. Hepsinin gülüşlerinde mahvedici bir ağrı vardı. "Mislina çok zayıf ve güçsüz biri gibi durabilir ama o vallahi bizi şaşırtacak ve uyandığında en güzel gülümsemelerini sana verecek. Bunu biliyorsun Akif. Onu tanıyorsun."

Akif Selim konuşmuyordu.

Ezgi ise konuşarak ona destek olmaya çalışıyordu çünkü Ezgi'ye destek olacak kimse yoktu.

Ezgi'nin boşa harcadığı kelimeleri Mislina'nın çalan telefonuyla son buldu. Akif Selim irkilerek kafasını kaldırdığında Ezgi yutkunarak ekrana baktı. "Leyla teyze arıyor. Annesi arıyor."

Akif Selim diyecek bir şey bulamadı ama Ezgi, bildiğimiz Ezgi'ydi. O her şeyi halleder, hepsi için ayakta kalmayı bilirdi. Dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes alıp vererek ayaklandı. "Tamam. Ben onunla konuşacağım. Merak etme."

Akif Selim sadece bakmakla yetindi. Kelimeleri de onunla birlikte tükeniyordu.

Ezgi, derin bir nefes alıp gözlerinin altındaki nemi silerek çalan telefonu açtı ve kocaman gülümseyerek, "Efendim Leyla teyzeciğim?" diye sordu. Leyla Hanım telefonu açanın Ezgi olduğunu duyunca ilk onun halini hatırını sordu. Ezgi *iyiyim* demekle yetindi. Ezgi zaten koca koca acılarına minicik iyiyimler sığdırmayı severdi. Sonra annesi, kızını sordu. Ezgi, yutkundu ama doğruyu konuşmadı. "Mislina banyoda şu an." Güldü. "Sınavları başlıyor, epey meşgul bu sıralar Leyla teyze. Banyodan çıktıktan sonra da hemen uyuyacak. Yani ben bile zar zor konuşuyorum onunla. Okulda hocalar çok yoruyorlar onu ama senin kızın fena halde güçlü ve çalışkan olduğundan her şeyin üstesinden geliyor." Leyla Hanım, Ezgi'den duyduğu bu sözlerle hem gururlandı hem de yüreği sızladı. O da dayanamıyordu kızının bu kadar yorulmasına ama

kızını tanıyordu. "Ezgi, güzel kızım çok yormasın kendini böyle ona," dedi Leyla Hanım. "O zaten elinden geleni yapıyor."

"Biliyorum ama Mislina bu," diye fısıldadı Ezgi. "Hep elinden gelenin fazlasını yapar."

"Ah deli kızım ah," diye iç çekti Leyla Hanım. "Neyse Ezgi. Ben onu sonra ararım ya da o müsait olunca beni arasın. Kendinize çok dikkat edin yavrum."

"Sağ ol Leyla teyze," dedi Ezgi. "Siz de kendinize dikkat edin. Hikmet amcaya selamlarımı ilet. Öptüm ellerinizden."

Leyla Hanım sıcacık olan kalbiyle kapattı telefonu. Ezgi ise sıkışmış kalbini bir anlığına bu baskıdan kurtarmış gibi. Ezgi, Mislina'nın telefonunu geri yerine bıraktı. Mislina'nın eşyalarına baktı. Kitapları toz, kir ve kan içindeydi, çantası da öyle. Ezgi gözlerini onlardan ayırmak istiyor ama bir şey buna mâni oluyordu.

Akif Selim dilini yutmuş, kalbini soğutmuş bir adamdan hallice ameliyathanenin kapısının açılmasını bekliyordu ama o kapı bir türlü açılmıyordu. Birkaç saat olmuştu. Saat kaçtı ya da akşam olmuş muydu umurunda değildi.

İkisi de susmaya devam etti.

Ezgi ve Akif Selim. İkisi de Mislina'nın her şeyiydi. Mislina da onların her şeyiydi.

Sonra bu sağır verici sessizlik Kenan'ın gelmesiyle son buldu.

Kenan, Mislina'nın başına gelen bu olayın sebebini biliyordu. Pişmanlık, acı ve çaresizlik. Hepsi vücut bulmuş, Kenan da onu üzerine elbise diye giymişti. Akif Selim, abisine bir saniye kadar bakabilmiş Ezgi ise tepki verememişti. Kenan, "Nasıl o?" diye sordu Ezgi'ye.

Ezgi, "Bilmiyoruz," diye cevapladı. "Ameliyata aldılar ama iyi olacak, en azından bunu biliyoruz."

Kenan yutkunamadığında tüm samimi duygularıyla ağır adımlar atarak Akif Selim'e yöneldi. Kardeşinin bu suskunluğu ve kâğıda dönmüş suratına korkuyla baktı. İçi acıdı, içi acıdı çünkü o sebep olmuştu. Vicdanı acıdı çünkü o sorumluydu. "Akif," diye baktı kardeşine. "Ben çok üzgünüm. Ben yemin ederim çok üzgünüm. Ben böyle olacağını bilemezdim. O adamlar yakalandı ve elimden geleni yapacağım hapse attıracağım onları... Ama bilemezdim ki, onların Mislina'ya kadar uzanacaklarını bilemezdim."

Ve tam bu anda Akif Selim uykudan uyanır gibi kaldırdı kafasını daldığı yerden. Kenan'a baktı. Kaşlarını çattı. Akif Selim tüm bunların

sorumlusunun abisi olduğunu bilmiyordu. Fakat artık öğrenmişti.

Kenan devam etti: "Bu meseleyi kapatacaktım ama vallahi onların Mislina'ya zarar vereceklerini düşünemedim. Ben..."

"Sen!" diye çıkıştı Akif Selim bir anda. Saatlerdir ölmüş duyguları dirilmişti. Öfkesi parlamıştı bir anda ve oturduğu yerden kalktı. "Sen... Sen mi sebep oldun?" diye sordu boğazında ateş gibi yakıcı bir tatla.

Kenan perişandı. "Akif, abiciğim yemin ederim böyle olmasını istemezdim. Keşke beni..."

Akif Selim bir anda abisinin yakasına yapıştı. Ezgi, ayağa kalktı fakat bir şey yapamadı sadece iri iri açılan gözlerini ve ağzını elleriyle kapattı. Akif Selim'in gözlerinde artık korkudan ziyade öfke vardı, öfke daha hâkimdi. Kenan, onu kendinden itmek için hiçbir şey yapmadı çünkü hatalı olduğunu biliyordu. Akif Selim ona ne yaparsa yapsın karşılık vermeyecekti. "Ne yaptın sen?" diye sesini yükseltti Akif Selim. "Ne yaptın ona? Nasıl bir belaya bulaştın da orada canıyla sınanıyor benim canım? Ne yaptın lan ne yaptın!"

"Akif..." dedi Kenan yutkunarak ama söyleyeceği hiçbir şey ne kendini ne de Akif Selim'i iyi etmeyecek, hissettirmeyecekti.

"Ne Akif, ne?" diye sıkı sıkı tuttu Akif Selim, abisinin yakalarından. "Nereden geldin ki zaten? Niye geldin ki? Keşke hiç gelmeseydin, keşke hiç görmeseydim tekrar seni." Akif Selim bunları söylemek istemiyordu ama insanın yaşadığı acı hiç söylenmeyecek sözler kurdururdu insana çünkü yüreğini anca böyle soğutacağını sanırdı. "Mislina'ya nasıl yapabildiler bunu? O dayanamaz ki, o çok narin ve hassas. Onun tırnağı kırılsa ben ağlarım önce ama bıçak lan, bıçak!" diye bağırdı Akif Selim. "Göğsüne saplanan o bıçağa nasıl dayansın?"

Ezgi, "Akif lütfen yapma böyle," diye araya girmeye çalıştığında Akif Selim asla onu duymadı. Kenan ise her geçen saniye daha da perişan bir hale düşüyordu.

"Annemizi kaybettik, babamızı toprağa verdik, onun na'şını ikimiz taşıdık daha bir hafta bile olmadı... Ama şimdi... Ama şimdi sevdiğim kadın yaşama tutunmaya çalışıyor, senin yüzünden onu da kaybedersem beni kaybedersin. Senin yüzünden ona bir şey olursa..." Diyemedi. Kötü bir şey, kötü bir ah edemedi. Yapamazdı ki Akif Selim, o kötü cümlelere sığdıramazdı kendini.

Kenan'ın gözlerinin altı kızarmaya başladı, kardeşinin karşısında o kadar güçsüz ve savunmasız duruyordu ki Ezgi bile onu yere yıkabilirdi. Ezgi onu yere yıksa sesini bile çıkarmazdı.

"Git buradan!" dedi Akif Selim derin bir nefes alıp verirken. "Yüzünü görmek istemiyorum senin."

"Akif yapma böyle, çok kötüyüm..."

"Sen kötüsün peki ya o?" diye sordu Akif Selim, kavradığı yakaları sarsarak. Kaşlarını yukarı kaldırdı ve abisine baktı. "Peki ya Mislina nasıl?" Kenan cevap veremedi. Akif Selim'in dudakları titredi, elleri tutunduğu yakalara daha sıkı asıldı ve gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladığında abisini sarstı. "O ölüyor abi, ölüyor!" Sesi yankılandı. Gözyaşlarının hiç bitmeyen dansı bu sefer müzik olmadan devam etmeye başladı. "Abi... Ölüyor o. Anladın mı beni? Ölüyor lan o, ölüyor!"

Birini kaybetmek hatta hayatta en değer verdiği kişiyi kaybetmekle baş başa kalma duygusu her şeyi sıfırlamıştı onun için. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Akif Selim onu acıtan bu ağrıyı bir türlü içinden söküp atamıyordu çünkü onu ağrıtan şey ona âşıktı. Mislina'ydı. Bunun adı aşksa, bunun adı acıysa karşılığı Mislina'ydı.

Akif Selim kimsenin ulaşamayacağı bir yere gözyaşlarını dökmeye devam ettiğinde Ezgi de ağlamaya başladı. Kenan ağlamazdı ama ağlasa bu kadar kahrolmazdı. Akif Selim'in buz tutan elleri, abisinin yakasından düştü. Birkaç adım geriye gitti. Ne dese ne söylese boştu ve Mislina'yı iyi edemeyecekti. Ezgi, Akif Selim'in koluna girdi. "Biraz hava almalısın," dedi. "Böyle olmaz. Böyle olmaz Akif."

Akif Selim, "Onu yalnız bırakamam ki," diye fısıldadığında Ezgi kolunu sıvazladı. "O hiçbir zaman yalnız olmadı ve yalnız da olmayacak."

Sonra Akif Selim ve Ezgi, Ezgi'nin ısrarıyla birkaç dakikalığına da olsa dışarı çıktı. Akif Selim'in ciğerlerinin nefes almaya ihtiyacı vardı. O da iyi değildi ki.

O hastane koridorunda tek bir kişi kaldı: Kenan. Gerçeğiyle ve pişmanlıklarıyla yüzleşti ameliyathanenin kapısına bakarken. Kötü bir insan değildi ama yaşattığı bu acı onu diğer insanların gözünde bu kalıptan kurtarmaya yetecek miydi bilmiyordu. Aslında bunu umursuyor da sayılmazdı zira o kendini düşünmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Şimdi bir kardeşi, kardeşinin sevdiği ve bir de adım adım sevgiye dönüşen Ezgi'si vardı. Üçünün de kalbini kırmıştı. Mislina yaşasa olanları affederdi de kardeşi ve Ezgi nasıl tekrar gülümserlerdi ona, bilmiyordu.

Fakat yaptığı tek şey ameliyathanenin kapısında, kardeşinin kimseye emanet etmediği sevgilisini beklemek oldu.

Hava karanlıktı.

Ezgi ve Akif Selim hastanenin bahçesine çıkarak bir masaya oturdular. Akif Selim'in yüreğindeki acı ve öfke dinmek bilmiyordu. Ellerini saçlarına geçirerek burnundan sertçe soluduğunda Ezgi'ye bakamıyordu bile. Ezgi ona destek olmak istercesine, "Akif biraz sakin olmalısın," diye mırıldandı. Ezgi de en az Akif Selim kadar sinirliydi Kenan'a ama bunu onun şu an için belli etmesi yersiz olurdu. Öncelik daima Mislina olmalıydı. Akif Selim için durum elbette çok farklıydı. Bir yanda sevdiği kadın bir yanda sevdiği kadının yaralanmasına sebep olan abisi vardı.

"Olamıyorum," dedi Akif Selim derin bir nefes alıp verdiğinde. Ciğerlerini ve kalbini çok zorluyordu üstelik ilacı da yanında değildi ama idare ediyor, kendini bir nebze olsun düşünmüyordu. Aklı da kalbi de sevdiğinde, Kar Çiçeği'ndeydi. "Abim bunu nasıl yapabilir aklım almıyor!" Ellerini saçlarından hızla çekerek kızarmış gözleriyle başka bir yere uzunca bakarak konuştu. "Ben zaten zor bir savaş veriyorum, ben zaten onu kaybetmekle karşı karşıyayım şimdi bir de buna sebep olanın Kenan olduğunu öğrenmek ne kadar berbat bir duruma, ne kadar içinden çıkılmaz bir hale soktu beni böyle!"

"Biliyorum çok zor ama Mislina'yı kaybetmeyeceksin ki."

Akif Selim yutkundu. "Biliyorum," diye fısıldadı ama yalan söylemişti çünkü o artık inandığı her şeyi yıkılışını bir bir izlediği için hiçbir şeye kesin gözüyle bakamıyordu. "Biliyorum ama o dayanamaz ki Ezgi. Sen biliyorsun. Çok hassas ve narin biri. Kocaman bir bıçak, göğsünü yarmış her yer kan..." Akif Selim konuşmasının devamını getiremeden elini çenesinin altına götürerek parmağıyla ağzının üzerini kapattı. Onu anlatmak yeniden yaşamaktı, yeniden yaşamak ise ölmek kadar acıydı.

"Ama ummadık taş baş yarar demişler," dedi Ezgi gülümsemeye çabalarken. "Mislina hassas biri olabilir ama çok iyi bir savaşçı olduğunu ben biliyorum. En basitinden senin için savaştı yıllarca kendiyle. Aşkı için... Aşk işte, ondan daha büyük savaş mı var?" Akif Selim mehtabı seyredercesine izledi kaldığı noktayı. Ezgi devam etti. "O bunu yendi, seni kazandı Akif. Aptal bir bıçağa pabuç bırakacak değil ya!"

"Ama ben onu çok geç buldum Ezgi," dedi zar zor kelimeleri toparlarken. "Daha yeni tuttum ellerinden. Gözlerini kapattığı o anı unutamıyorum. Ne zaman kapatsam gözlerimi o anı görüyorum."

"Bu hissi çok iyi bilirim," diye fısıldadı Ezgi yılların verdiği, unutamadığı hatırasıyla. "Çok sevdiğin birini kaybetmenin, bir daha asla onu göremeyecek olmanın ne demek olduğunu, bir daha asla onunla aynı sabaha uyanmayacak olmanın ne olduğunu inan bana çok iyi bilirim." Sustu ve dudaklarını ıslattı. "Ama Mislina sana bunları yaşattırmaya-

cak. Onu çok iyi tanıyorum. Mislina asla sana bunları tattırmayacak." Gülümsedi.

"Hani derler ya," dedi Akif Selim keder dolu bir tebessümle. "O olmadan ben yaşayamam, nefes alamam diye... İnanır mısın bana çok saçma gelirdi çünkü hayatını biri olmadan devam ettirmenin ne olduğunu biliyorum. Annem olmadan yaşadım yıllarca, babam da gitti ve yaşıyorum ama o da giderse nasıl ayakta kalır, nasıl yaşarım bilmiyorum... O olmadan aldığım bu soluğun zerre önemi yok. O olmadan benim burada durmamın bile manası yok. Böyle oluyormuş demek ki," diye iç çekti yüreği sıkışırken. "Çok sevince böyle oluyormuş."

Ezgi, Akif Selim'i dinlerken yaşadıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden aktı gitti ama o geçmişini şu an için düşünemezdi. "Onu çok seviyorum," dedi Akif Selim ağır bir sesle. "Onu o kadar çok seviyorum ki beni severken onu fark edemediğim her gün için kendimden nefret ediyorum."

"Bu senin suçun değil," dedi Ezgi. "En azından bu durumda bunu yapma."

"Onu korumalıydım," diye devam etti Akif Selim. "Onun için herkesle savaşmalı ve herkesten sakınmalıydım onu. Aptal gibi telefonda konuşmak yerine ben almalıydım onu okuldan. Şimdi orada yatmazdı."

"Böyle olacağını bilseydin onu yalnız bırakmazdın," dedi Ezgi düz bir sesle. "Zaten ölüm hep böyledir. Emre'nin öleceğini bilseydim bir an olsun yanından ayrılmazdım ya da annemin beni terk edeceğini bilseydim ona bu kadar çok alışmazdım." Omzunu silkti ve gülümseyerek Akif Selim'in omzuna dokundu. "Baksana oğlum bir bana. Bu hayatta her şeyimi kaybetmişim, yetmemiş intihar etmişim ama gülmeye devam ediyorum çünkü bir daha olmayacak, Akif. Bir daha kendimi kaybetmeyeceğim. Kaybettiklerim de daha doğrusu, kaybettiğim kişi de benimle yaşamaya devam edecek. Kendini suçlamanı anlıyorum ama biz suçlu değiliz. Sen de suçlu değilsin." Elini çekti. "Geleceği görmüş olsaydım şayet emin ol, bir yaşımı daha görmek istemezdim ama sen öyle değilsin. Mislina yaşayacak ve çok mutlu olacaksınız." Sonra güldü ve neşeliydi. "Ya bir kere sizin daha boy boy çocuğunuz olacak! Mavi mavi gözleri falan. Ben de teyzeleri olurum artık."

Akif Selim, Ezgi sayesinde ve onun hayalleri sayesinde bir nebze de olsun gülmeyi başarmıştı.

"Sen iyi ki onun hayatındasın," dedi Akif Selim, Ezgi'nin gözlerine bakarak. "Ve iyi ki buradasın."

Ezgi sahte bir kibirle gözlerini devirdi. "Biliyorum, hepiniz çok şanslınız."

Akif Selim küçücük bir tebessümle karşılık verdi Ezgi'ye.

İkisi de birbirine dokunsa ağlardı ama ağlamak acıdan başka bir şey vermiyordu. Onlar Mislina için güçlü olmalıydı ve ikisi de çok güçlü insanlardı.

Bu karanlık gece belki de yaşadıkları en kötü gecelerden biriydi ama *günün sonunda güneşi görmek varsa ay daha güzeldi.*

Yaşıyordum.

Ben ölmemiştim.

Kalbim bir anlığına atmayı bırakmış olsa da ben kalbimi bırakmamıştım. Daha onunla tanışalı uzun zaman olmamıştı ve ona alışmıştım, kolayca beni bırakıp gitmesine izin veremezdim üstelik içinde sevdiğim insanlar vardı. Çok sevdiğim bir adam vardı. Bu kadar kolay pes edemezdim. Annemi ve babamı bırakamazdım. Onlara bensizliği yaşattıramazdım. Gözlerimi ağır ağır açtığımda sanki dünyaya yeniden gelmiş gibi aralandı göz kapağım. Bir ışık süzmesi vurdu direkt gözlerimin bebeğine sonra yüzümde bir acı belirdi. Bedenim uyuşmuş gibiydi ve nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Gözlerimi çok hafif araladığımda onu gördüm: Akif Selim'i. Elimi nazikçe kavramış, parmağıyla okşuyordu ve yüzü odanın açık kalmış penceresine dönüktü. Dışarıyı seyrediyordu fakat gökyüzünü görmediğinden emindim. Dalgınlığı ellerimdeki temasından bir şey götürmüyordu, gülümsemeye çabaladım. Ölmemiştim ve ilk onun yüzünü görmüştüm. Ölecektim ve en son onun yüzünü görmüştüm... Gördüğüm en güzel yüze kaç kez acı vermiştim?

Kurumuş ağzımı konuşmak için araladığımda Akif Selim irkilerek önce ellerime sonra da yüzüme baktı. Gözlerimin açık olduğunu görünce şaşkınlıkla doğruldu ve ne diyeceğini bilemez bir halde ayaklandı. "Uyandın," diye aralandı ağzı. Gülümsemek istiyor ama bunu istediğim gibi başaramıyordum. Elimi usulca bıraktığında titreyen elleri yüzüme gitti fakat dokunamadı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Yüzünde bayram sevincini yaşayan bir çocuğun siması vardı fakat gözlerinin içindeki bu kırmızılık ve yorgunluk ona beni hatırlatmıştı. Ellerini saçlarıma götürdü. "Uyandın Mislina," diye derin bir nefes aldı. "Şükürler olsun."

Hareket etmeye çalıştım ama buna mâni oldu. "Hayır, sakın hareket etme. Dikişlerin çok taze daha. Ben buradayım güzelim. Ben hep burada olacağım. Sakın endişe etme."

"Etmiyorum," diye konuştum zar zor. "Hiç etmedim."

Akif Selim sabırsızca alnıma bir buse bıraktı. İşte yaşadığımı hissettiğim an tam da buydu. "Çok korktum," diye titredi sesi ruhumun tüm derinliğiyle hissedebileceğim şekilde. "Seni de kaybettim sandım. Çok korktum Mislina."

"Sana bunu yaşatmak istemezdim, özür dilerim," diye fısıldadım dilim damağım kuru bir halde.

Kendini hızla geri çekerek gözlerime baktı. Onun gözlerine bakmak kadar çok az güzel şey vardı bu hayatta. "Dileme, dileme bu senin suçun değil canımın içi."

Gülümsedim. "Çok yorgun görünüyorsun, dinlenmelisin."

"Umurumda değil hiçbir şey," dedi. "Sen iyisin ya o yeter." Saçlarımı sevmeye devam ederken, "Seni yormak istemiyorum," dedi. "Doktoruna haber vereyim uyandığını. Saniyeler içinde döneceğim." Gözlerimi açıp kapatırken saçlarıma bir buse daha bırakıp gitti ama söylediği gibi saniyeler içinde de geri döndü.

Arkadaşlarımın hepsi buradaydı ama onlarla görüşmek için birkaç saat bekledim. Annemlere durumu söylememişlerdi ve bu olmasını istediğim bir durumdu. Bunu bilsinler istemiyordum. Akif Selim daima yanımda kalırken önce Ezgi girdi içeri ardından Sevde, Kadir ve Berat... Sevde'nin ağladığını gördüm. Elleri ağzında gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Gülümsedim ve kaşlarımı çatarak, "Çok mu çirkin görünüyorum yoksa?" diye sordum ona.

Sevde kafasını iki yana sallarken ayaklarımın başında durdu. Ezgi ise yanıma gelip, "Ben zaten biliyordum ki iyi olacağını," diye omzunu silkti. "Ee Mislina Hanım, diğer tarafı bir yokladın yine de nasıldı oralar?"

Gözlerimi devirdim. "Ezgi!"

Kadir, "Mislina biz buna inanamıyoruz ya," diye tepki verdi. "Sen... Çok affedersiniz bakın çok affedersiniz ama hangi tipini, zihnini, fikrini siktiğim seni bıçaklar ya? Lan senin kime ne zararın olur, aklım almıyor benim abi almıyor!"

"Kadir tamam," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak. "Geçti."

"Geçti mi?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. Sonra sıkıntıyla kafasını öne eğerek soluklandı. "Olayı öğrendiğim an Ezgi'ye ettirmediğim yemin kalmadı. Kız bildiği bütün yeminleri etti."

Ezgi onayladı. "Aynen öyle. Mislina bıçaklandı diyorum, elini kesmiştir Mislina bıçaklanacak insan değil diyor."

Gülümsedim. "Sebep?"

"Ne demek sebep?" diye sordu Kadir. "Ya sen nasıl..."

Tam bu esnada Akif Selim sakince araya girdi. "Gençler zaten ameliyatın üzerinden çok geçmedi, bir de böyle şeyler konuşarak onun canını sıkmayın isterseniz."

"Kusura bakma tamamen benim hatam," diye kabullendi Kadir. "Ama o kadar öfkeli, şaşkın ve üzgünüm ki... Yani kendim bıçaklansam vallahi umurumda olmaz. Zaten ölmem ben."

"Salak salak konuşma ya!" diye kızdı Berat, Kadir'in kafasına bir tane geçirirken. "Akif haklı. Efendi gibi geçmiş olsun deyip, onun yanında olmaya geldik. Olay yeri inceleme değilsin."

Kadir, Berat'a ters ters baktığında bu beni gülümsetmişti.

"Ya bir dakika," dedi Sevde burnunu çekip yanıma geldiğinde. Çok ağlamıştı. "Ben inanmak istemiyorum buna. Sana sarılayım mı bir kez?"

Kadir, "Sevde, bunu Mislina'nın kına gecesinde yapacaksın," diye homurdandı. "Yani bence öyle."

Berat dirseğini Kadir'in koluna geçirdi.

Sevde'ye bakıp gözlerimi açıp kapattığımda Sevde hafifçe üzerime eğilerek bana sarıldı. "Dün gece birkaç not için seni aradığımda telefonu Ezgi açtı ve duyduklarım... Mislina delirmek üzereydik."

Kaşlarımı çattım. "Dün geceden beri burada mısınız?"

Berat, "Evet," dedi düz bir sesle.

Ona döndüm. "Ya. Ben ne diyeceği..."

Kadir bana kızdı. "Mislina bu durumda da bize teşekkür etmezsin ama ya!"

"Yok da kendimi çok tuhaf hissettim. Gidip dinlenmelisiniz. Yorgunsunuz."

Kadir, Akif Selim'e baktı. "Saf bir melekle evleneceğini biliyor musun? Tabii ki biliyorsun." Kadir bana döndü. "Mislina'cığım, bacım, gülüm, kardeşim biz inşaatta kırk derece sıcağın altında çalışmadık. Yani bu durumda da bizi düşünme gözünü seveyim çünkü benim bu hayatta iyi düşünceli insanların kalmış olabileceğine dair inançlarım tükenmek üzere."

"Ben ibreyi arttırmana yardımcı olurum," diye fısıldadım.

Bana baktılar ve gülüştük.

Akif Selim hiç konuşmuyor duvara yaslanmış yalnızca yüzüme bakıyordu. Ona bakamıyordum çünkü bakarsam dağılır, bizimkilere adapte

olamazdım. Onunla konuşmam gereken çok şey vardı. Onunla konuşacaktım. Garip bir sessizlik bizi sardığında Ezgi, "Sana temiz bir şeyler getirdim sabah," dedi. "Ama bir işe uğramam gerek. Akif Selim burada. Ben sonra dönerim, tamam mı?"

"Bunu sorma bile Ezgi," diye baktım gülümserken. "Teşekkür ederim."

Bana öpücük attı.

Sevde, "Canın bir şey istiyor mu?" diye sordu. "Hemen gidip alalım."

"Hayır istemiyor," dedim. "Lütfen zahmet etmeyin ben iyiyim."

Berat, "Yine de söylemekten çekinme," dedi.

Gözlerimi kapatıp açmakla yetindim. Ağrım vardı ve bunu hissetmeye başlamıştım ama dayanamayacağım kadar büyük değildi. Az sonra hemşireye odaya beni kontrol etmeye girince Berat, "Biz o zaman seni çok yormayalım," dedi. "Hep yanındayız ama."

"Bunu biliyorum Berat," diye gülümsedim yüzüne sakince. "İyi ki varsınız."

"Sen de iyi ki varsın," dedi Berat gülümserken.

Kadir, Sevde, Berat ve Ezgi odadan çıktıklarında hemşire kontrollerimi yapıp yanımızdan ayrıldı. Akif Selim ile baş başa kaldık. Sırtını duvara yaslamış bana bakıyordu. Derin bir nefes alıp verdiğinde gözlerine baktığımda gördüğüm şey kendimdi. O burada yatarken ben de onu böyle beklemiştim. Buruk bir sesle, "Hastanelerle sıkı fıkı olmaya başladık," dedim. "Sayemde."

"Hiçbir suçun yok," dedi ve dudaklarını ısırıp serbest bıraktı. Sonra da yanımdaki koltuğu hafifçe çekip elime uzanarak öptü. Defalarca kez öptü. "Sana bir şey olmasın, ben ömrümün sonuna kadar bu yatakta uyurum seninle. Sana yeter ki bir şey olmasın."

"En son," dedim sessizce gülümserken. "Bana sakın uyuma, uyursan ağlarım Mislina dediğini hatırlıyorum Akif Selim... Özür dilerim ama dayanamadım. Sen... Sen çok ağlamadın ama değil mi? Kendini çok üzmedin ama değil mi?"

Omzunu silkti gözlerini benden kaçırırken. "Bunlar geride kaldı artık. Sen iyisin ya hiç önemi yok."

Ağlamıştı. Onu ağlarken hayal etmeyi hiç sevmiyordum.

Birkaç dakika sustuk. Akif Selim ellerimi sevmeye devam etti. Ben ise gözlerimle sevdim onu. Bakarak ve hissederek çektim içime ruhunu. Sımsıkı sarılamamak çok kötüydü ama o yanımdayken ellerine dokunmak bile lütuftu.

"Kenan..." dediğim anda beni susturdu demek ki bu olaya sebep olanın o olduğunu öğrenmişti. "Sonra konuşuruz bunu."

"O iyi mi?" diye sordum inat ederek. "Bunu bilmem gerek."

"İyi merak etme."

"Kavga mı ettiniz?"

"Onu görmek istemiyorum," dedi. "Her şeyin sorumlusu o çünkü."

"Hayır böyle söyleme," diye mırıldandım. "Ben Kenan'a kızmıyorum. Ona karşı sinirli de değilim."

Yüzüme baktı. Gerilmişti. "Ben kızıyorum ve fazlasıyla sinirliyim. Bu yeter bence Mislina. Sen ölebilirdin ve işin ucunda onun olduğunu bilmek... Nasıl sakin kalabilirim?"

"Ama o da böyle olsun istemezdi," dedim. "Kenan'la konuşmak istiyorum. Üzüldüğünü biliyorum."

"Mislina..."

"Lütfen Akif Selim," diye ısrarcı davrandım. "Onunla konuşmam gerek. O ister miydi böyle olsun? Kendi hataları yüzünden başkalarının canının yanmasının ne demek olduğunu bilmek ve anlamak zor değil. Ben Kenan'a kızamam. Ona hesap da soramam çünkü beni bu hale o getirmedi. Buna ister saflık ister aptallık de ama böyleyim işte." Yutkundum. "O burada mı?"

Kafasını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Koridorda."

"Rica etsem çağırır mısın?"

"Mislina şimdi sırası değil," dediğinde inat ettim. "Tam sırası. Konuşabiliyorum bak."

Bana boş boş baktığında bundan kaçışının olmadığını anladı. Kenan'la konuşmak istiyordum çünkü onun da benim için üzüldüğünü biliyordum. Böyle bir durumda onu suçlayamaz ya da ona kızamazdım. O beni hedef göstermemişti her şey aptal bir yanlış anlaşılma yüzünden meydana gelmişti. Akif Selim ayağa kalktı ve istemeyerek de olsa Kenan'ı çağırdı. Üçümüz bir odanın içindeydik ama daha önce bu kadar huzursuz bir anın içinde olduğumu hatırlamıyordum. Buz gibiydi her şey. Kenan mahcubiyetle yüzüme bakarak konuşmaya çabaladı fakat yapamadı. Gözlerinde gördüğüm gerçeği değiştiremezdim. O kötü bir adam değildi, bana zarar gelsin istemezdi. "Uzun zamandır bu kadar çaresiz kaldığım bir an olmamıştı," diye başladı sözlerine. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Basit bir özür ya da üzgünüm kelimeleri çok acizce... Mislina ben..."

"Sorun yok," dedim. "Seni bunun için suçlamıyorum Kenan."

"Nasıl oldu? O adamlar seni nasıl buldu aklım almıyor," diye ekledi. Akif Selim'in, abisine ters ters baktığını gördüm. Kenan, "Ama onlar yakalandı ve ben en ağır cezayı almaları için uğraşacağım," dediğinde Akif Selim, abisini alkışladı. "Ve bu her şeyi unutturuyor, temizliyor değil mi?"

"Akif Selim," diye seslendiğimde Akif Selim ellerini indirdi ve Kenan'ın yüzüne karşı sert konuşmaya devam etti. "Nasıl bir belanın içinde olduğunu bilmiyorum ama bunun ucu Mislina'ya dokunmayacaktı. Şimdi sırada kim var? Ben nasıl onu yalnız bırakayım şimdi? O herifler yakalandı diye derin bir nefes alıp sana teşekkür mü edeyim yani?"

"Akif keşke beni yaralayıp bir köşede bıraksalardı," dedi Kenan ifadesiz bir sesle. "Ben çok mu memnunum bu durumdan sanıyorsun? Özür dilerim evet hepsi benim hatam ama yemin ederim çok üzgünüm. Ben böyle olacağını asla tahmin edemezdim, asla!"

"Lütfen bunu uzatmayın," dedim sakin bir sesle. "Ben Kenan'ı suçlamıyorum ama seni de anlıyorum Akif Selim. Yine de hepimiz artık bir aileyi paylaşacağız ileride öyle değil mi? Birbirimizin kötü olmasını ister miyiz?"

Akif Selim başını öne eğerek dudaklarını tekrar ısırdı ve Kenan'ın yüzüne baktı. "Ne alakan var o heriflerle senin?"

"Ankara'ya geldiğimde cebimde beş kuruş para yoktu ben de tefeciye gittim."

Akif Selim sinirle güldü. "Çok güzel ya! Harikasın cidden!"

"Sana gelemezdim, babama gidemezdim ve yanımda beş kuruş para yoktu. Burada tanıdığım biri de yoktu. Okula çağrıldığımda önden avans da alamadım. Bir aylığına biraz para aldım ama..."

"Sen aptalsın!" dedi Akif Selim. "Tefeciden para mı alınır? Ya gözünü seveyim okumuş, geçirmiş adamsın sen yapma bunu ya!"

Kenan hafifçe ses tonunu yükseltti. "Lan oğlum, açıklıyorum sana durumu yalan mı söylüyorum sanıyorsun?"

"Denize düşüp yılana sarılmak oluyor bu."

"Biliyorum."

"Aferin sana!" Akif Selim devam etti. "Peki ödeyemedin mi?"

"Biraz daha beklemelerini istedim çünkü kredi kartı borçlarım falan vardı... Yani toparlıyordum aslında olayı, bu ay sonu tamamen hallolacaktı mesele yemin ederim."

"Tefeciye gidene kadar bana gelseydin," dedi Akif Selim tüm samimiyetiyle. "O burnunu aşağı indirip, azıcık gururunun arkasından çekilseydin bunlar olmayacaktı."

Kenan, Akif Selim'in sözleri karşısında küçüldü. Aralarının iyiye giderken kötü olmasını sevmemiştim ama böyle bir durum karşısında bunların olması da pek şaşırtıcı olmuş sayılmazdı. Kenan epey suçluluk barındıran yüzüyle başını eğerek, "Cidden çok üzgünüm," dedi. "Keşke başka türlü olsaydı her şey. Geleceği görebilme şansım olsaydı her şeyi önlerdim." Bana döndü. "Beni affet Mislina. Ben kendimi affedemiyorum."

"Bu geçecek," dedim kendimden emin bir şekilde. "Yaşanmasaydı ama oldu işte... Yani bu durumda ne söylenir bilemem ki. Şu an seni suçlasam ben ne kazanmış olacağım sanki? Bile isteye bana zarar vermezsin bunu biliyorum. Kendini daha fazla yıpratma ve lütfen sorunlarını hallet yoksa daha kötüye gidebilir her şey. Bunun olmasını eminim istemezsin."

"Elbette istemem," dedi kafasını sallarken. "Dediğim gibi bundan sonra benim yüzümden üzülmeyeceksiniz."

"Bunun garantisini veremezsin," dedi Akif Selim, kendince haklı gördüğü bir sebeple. "Yine de bunu burada uzatmak istemiyorum. Bu konuyu seninle daha sonra konuşup halledeceğiz, abi. Biliyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Kenan ağır bir tonlamayla. Konuşan olmadığında Kenan gitmek için birkaç adım hareket etti. "Çok geçmiş olsun Mislina. Çok saçma bunu söylemem belki tuhaf ama..." Her zaman çok iyi ve net cümleler kuran adam şimdi iki lafı bir araya getiremiyordu. Onu anlıyordum. "Bir isteğiniz ol..."

Akif Selim onun sözlerini böldü. "Olursa ben hallederim, merak etme."

Kenan belli belirsiz kafasını salladıktan sonra odadan çıktı ve gitti. Akif Selim ise duruşundan taviz vermeden gidene kadar bekledi. Ardından gergin bir şekilde pencerenin önüne giderek arkasını bana döndü ve birkaç dakika öylece bekledi. Konuşmasını bekledim ama konuşmadı. Zihnine giremiyordum fakat onun yerinde ben olsam ben de böyle tepki verirdim. Yani galiba.

Ekşimiş bir yüz ifadesiyle, "O çok üzgündü," diyebildim. "Böyle tepki vermekte haklısın ama..."

Hızla arkasını döndü. "Mislina haklı olmak bir işime yaramıyor ama evet haklıyım çünkü sorumsuz biri. Evi terk ederken de böyleydi. Sonunu ve kimseyi düşünmez ki o. Kendinden başka kimse umurunda olmaz. Tefeciye gitmek ne demek ya? Kaç yaşında adamsın, bu hata yapılır mı?"

"Çok çaresiz kalmış demek ki."

"Bu çaresizlik değil," dedi inatla. "Onu tanıyorum. Bana ya da babama gidemedi çünkü çok gururlu beyefendi. Allah bilir daha neler çıkacak altından bunun. Onca yıl kendi başına yaşadı İstanbul'da. Kredi kartı borcu bilmem ne... Ben buna kızıyorum ya zaten. Ondan beklemediğim bir şey olsa kızmam ama şimdi çıkıp bir şey daha dese şaşırmam çünkü tanıyorum onu."

"Aranızın tam düzelirken böyle olması beni üzdü," diye itiraf ettim.

"Sakın üzüleyim deme," dedi düz bir sesle. "Bak böyle şeyler için kendini üzersen toparlanamazsın. Bundan sonra seni asla bir başına bırakmam çünkü senden başka kimseye güvenmiyor ve inanmıyorum."

"Deme öyle," diye fısıldadım kedi gibi.

"Mislina seni kaybedebilirdim diyorum sana. Bundan öte bir yol var mı? Yok! Tefeciymiş, borçmuş bilmem neymiş... Böyle şeyler yüzünden seni kaybetseydim aklımı nasıl kaçırmadan durabilirdim? Abim ya! Abim yüzünden bu haldesin! Sebebi ne olursa olsun boş ver deyip geçemiyorum. Geçemem de."

"Anlıyorum."

"Hayır anlamıyorsun."

"Tamam anlamıyorum."

"Ama anlamalısın."

"Anlamama müsaade etmiyorsun." Sustu ve gülümsedim. "Ve ben biraz acıktım."

"Ha?"

Ağzımı araladım. "Acıktım."

"Ya!" dedi kendine kızarak. "Akıl mı bıraktılar bende. Doktora sorup hemen geliyorum zaten yemek yersin bence artık. Bekle hemen geliyorum."

"Bu halde yatakla pencereden dışarı fırlayacak halim yok ya zaten," dedim yorgun bir gülüşle. "Bekliyorum."

Neredeyse bir saat sonra bir şeyler yiyebilecektim. Çorba, biraz salata ve şekerpare. Hepsini de çok severdim. Akif Selim yatağımı doğrulttuktan sonra tepsiyi masaya koydu ve yatağımın ucuna oturup kaşığı eline aldı. "Bu sefer ben içireceğim hanımefendi."

Gülümsedim. "Şikâyet etmem ki."

"Ama rahatsın değil mi şu an?" dedi tereddütle bakarken yüzüme. "Çok acıyor mu orası?"

"Çok değil ama acıyor biraz. Ben dayanıyorum merak etme." Kaşlarımı çattım. "Kaç dikişim var ki?"

"Bilmem, sayalım mı?"

Güldüm. "Yıldız mı sayıyoruz Akif Selim?"

"Şaka yaptım özür dilerim."

"Bunun için özür dileme."

"Diledim artık."

"İyi, özrün kabul edildi o zaman."

Gülerek kaşığı çorbaya daldırdı ve tepsiyi bana biraz daha yaklaştırdı. "Sen acıkmadın mı?" diye sordum ilk kaşığı ağzıma getirdiğinde. Kaşlarını yukarı kaldırdı. Ben de ağzımdakini bitirip, "Nasıl acıkmazsın?" diye sordum. "Ben o kadar serum yedim, ilaç yedim bir de tatlı niyetine ameliyata girdim... Yok bu ana yemek olurdu galiba..."

Ben saçmalarken Akif Selim bir anda gülmeye başladı. "Morfinli halini görmek isterdim Mislina. Şimdi böyleysen o zaman nasıl olurdun acaba?"

"Eh ben bir daha bıçaklanayım o zaman."

"Aman tövbe," dedi anında buz keserken. "Yere batsın morfini. Ben senin bu hallerine âşığım zaten. Acayip tatlısın bunu biliyor musun?"

"Sürekli söylüyorsun, biliyorum tabii."

"İşte benim zeki sevgilim," dedi tekrar kaşığı çorba tabağına götürdüğünde. Sol gözümü kısarak, "Bu bana ikinci kez sevgilim diye hitap edişin," diye konuştum.

Mırıldandı. "Karım diyeceğim günler de gelecek, ne var ki bunda?"

Şaşkınlıkla güldüm. "Akif Selim Bey neler diyorsunuz öyle? Ben şimdi şurada düşüp bayılırım ama!"

"Lütfen bayılma," diye baktı gözlerime. İkimiz de birbirimize bakıp gülmeye başladık. Sonra duraksadı ve gözlerime ağır ağır baktı. Daha derin ve sükûnetli bir sevişle. "Seninleyken kendimi çok başka hissediyorum. Saçmalayabiliyorum, hiç çekinmeden gülmek ve saçma şeyler konuşmak tuhaf gelmiyor ve seni güldürmek yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Sen hep gül diye sonsuza kadar saçmalayabilirim, Mislina."

"Sonsuza kadar saçmalayalım ve sonsuza kadar gülelim. Nasıl fikir?"

Sağ gözünü kıstı. "Tesla halt etmiş, o derece."

"Bak ya," diye dokundum koluna hafifçe.

Dudaklarını sarkıttı. "Hani sonsuza kadar sürecekti?"

"Aa süreyi başlattık mı haberim yok?"

Elinde tuttuğu kaşıkla kalakaldığında kafasını eğerek gülümsedi. "Biraz yaklaşır mısın?" diye sordum. Tereddütsüz yaklaştığında yanağından öpüverdim. Geri çekilince de, "Ne yapayım, daha sarılamadım bile," dedim.

"Sen bir iyileş ben seni kollarımın arasından çıkarmayacağım bile."

Gözlerim parladı. "Hemen iyileşmem gereken konular var."

"Kesinlikle öyle," diye kafasını salladı bir öğretmen edasıyla. "Ama önce çorbamızı içmeliyiz Mislina Hanım."

"Tamam," dedim sakince. Akif Selim tüm çorba tabağını içmeme yardım etti. Sonra salatayı da yedim, eh biraz da şekerpare derken her şeyi yiyivermişim. Akif Selim elindeki mendille ağzımın kenarını silerken, "Maşallah benim güzelime," dedi. "Doymadıysan kalbimi ızgara yapayım." Sonra artist bir bakışla gözlerini kaçırdı. "Ha! O senin için yanmıştı çoktan."

Akif Selim... Hayatımda senin kadar güzel saçmalayan hatta saçmalarken bile güzel olan birini tanımadım.

Dur yahu! Ben niye böyle şeyleri içimden söylüyorum ki artık? Dışımdan da söyleyeyim.

"Akif Selim... Hayatımda senin kadar güzel saçmalayan hatta saçmalarken bile güzel olan birini tanımadım," dedim.

"Hayatımda daha önce hiç bu kadar saçmalamadım," dedi Akif Selim. "O yüzden bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Zaten öyleydi."

"Ha," dedi şakaya vururken. "Biliyorum tabii ki."

Akif Selim tepsiyi kaldırıp onu duvar dibindeki masanın üzerine bıraktığında yatağımın başlığını hafifçe yatırdı. "Şimdi biraz uyumamız gerek. Uyursan daha çabuk iyileşir ve daha az hareket edersin."

"Ama uykum yok ki."

"Ninni söyleyeyim mi? Belki gelir."

"Ciddi misin?"

"Tabii ki değilim," diye gülümsedi. "Sesim berbattır. Ölüyü diriltir."

"Tabii kesin öyle," dedim. Bana şiir ya da kitap okumasını isteyebilirdim ama bunu yapmadım çünkü o da uyumalıydı. Çok yorgundu. "Bir şartla uyurum."

"Neymiş?" diye sordu üzerimdeki örtüyü düzeltirken. "Sen de benimle uyuyacaksın tamam mı?"

"Yaralısın ve o yatağa sığamayız Mislina."

"Tamam koltuğa uzan sen de. Açılıyor galiba o."

"O olur bak," dedi kafasıyla onaylarken. Dediğimi yaptı ve koltuğu açtı. O bana döndü yüzünü ben de ona.

"Rahat mısın?" diye sordum sakince.

Gözlerini kapatıp açtı. "Yüzüne bakıyorum ve gülümsüyorsun. Gerçeksin ve yaşıyorsun. Benim rahat olup olmamam düşüneceğim son şey şu an."

Gözlerindeki bir parça da olsa var olan kızarıklık sanki hiç gitmemiş, hep oradaymış gibiydi. Bunu sevmiyordum ama ona ait her şeyi sevdiğimi de biliyordum. "Çok hayalimiz var," diye fısıldadım. "Hepsini yaşamak istiyorum. Sence hepsini yaşamak istemem haksızlık mı?"

"Hayaller zaten yaşanmak içindir, Mislina. Neden haksızlık olsun ki?"

"Bilmem, öyle geçti içimden."

Güldü. "İçin bu kısımda seni terk edebilir ama sadece bu kısımda çünkü hayallerimizin hepsini gerçekleştireceğiz."

"Sonsuza kadar sürse bile olacak ama değil mi?"

"Sonsuza kadar sürse bile olacak."

Bir şey diyemedim çünkü bundan sonra kuracağım hiçbir cümle onun bana mavi mavi, derin derin bakan gözleri kadar anlamlı ve güzel olmayacaktı. Önce o uyudu sonra da ben. Uyurken biraz onu izledim sonra onunla aynı rüyanın içine girdim. Ayrı rüyaları geride bırakmıştık. Bugün bir kez daha asla ayrı düşlerin içinde olmayacağımızı anlamıştık.

Birkaç saat sonra gözlerimi yeniden açtığımda Akif Selim çoktan uyanmış elindeki kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Yüzümde hafif bir gülüşle ona baktığımda beni fark etti ve kitabın kapağını kapatıp yerine bıraktı. "İyi misin?" diye sordu ayaklanıp direkt başımda durduğunda. Gözlerimi kapatıp açtım. "Saat kaç?" diye sordum kısık sesle.

"Akşam olmak üzere," dedi. "Sanırım yarın bu civarlarda çıkabiliriz."

"Doktorla mı konuştun?"

"Evet," diye cevapladı. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Uyuşmuş gibi," dedim halimden memnuniyetsizce bahsederken. "Üzerimdeki önlükten kurtulmanın bir yolu yok mu? Ayağa kalkmak istiyorum bir de lavaboya gitmem gerek."

"Sana yardımcı olayım," diye kaldırdı üzerimdeki örtüyü usulca ve kolumdaki serumu kapatıp onu diğer eline alarak kalkmama yardımcı

oldu. Lavaboya gittim ve yüzümdeki ölü insana birkaç saniye bakıp çıktım. Göğsümün altındaki acıyı hissediyordum. Oradaki dikişleri ve sargı bezini de. "Geceliklerimi giymek istiyorum, bu önlüğün içinde kendimi sünnet çocuğu gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

Akif Selim gülerek beni yatağıma oturttuğunda serumu yerine taktı. Zaten serum da çoktan bitmişti. "Bana yardım eder misin?" diye sordum çekinerek. "Şuradaki çantamda pijamam olacak, Akif Selim."

"Tabii," dedi hafif bir telaşa düşerken. Arkasını dönerek çantamı açtı ve içinden kırmızı ve siyah çizgileri olan pijamamı bana gösterdi. "Bu mu?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Peki," dedi ve çantamın fermuarını kapatıp pijamamı elinde tutarak karşımda durdu. Birbirimize baktık. Akif Selim sabırsızca dudaklarını ıslattığında, "Sen eğilemezsin," diye fısıldadı. "Ben giydireyim. Rahatsız olmazsın değil mi?"

Yanaklarım ısınırken, "Olmam," dedim.

Pijamamın üstünü yatağın kenarına koyarken elindeki alt ile eğildi ve ayağımdaki terlikleri çıkartıp pijamanın paçalarını kıvırarak nazikçe sağ ayağımdan geçirdi. Hafif bir dengesizlik yaşadığımda, "Omzuma koy ellerini," dedi, yumuşacık sesiyle. Ellerimi omzuna koydum. Akif Selim diğer paçayı da bacağımdan geçirdiğinde pijamayı yukarı doğru çıkarmaya başladı. Ben de önlüğümü yukarı taşıdım. Komik ve epey kalp atışı hızlandıran bir anın içindeydik. Dizlerimin bir karış üzerine kadar bu döngü devam ettiğinde Akif Selim duraksadı ve eğildiği yerden bana bakarak, "Devam edeyim mi?" diye sordu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedim yüzümü kan basarken.

"Tamam," diye mırıldanarak ayağa kalktığında, ellerimle pijamayı kavrayarak ben de ayaklandım ve önlüğün altından giymeyi başardım. Yeniden oturduğumda bu sefer pijama üstünü giyme sırası gelmişti. Akif Selim onu da ellerine alıp "Bunu da ben giydireyim mi?" diye sordu. Şu anki tavrı o kadar sersem ama o kadar hoştu ki kalp atışlarımı ve yüzümün kızarıklığını bir kenara bırakıp yalnızca onu izlemek istemiştim. Kafamı usulca aşağı yukarı salladığımda dudaklarını birbirine bastırarak birkaç adım yaklaştı. Önlüğün düğmeleri sırtımdaydı ve önce onları açması gerekiyordu. Elindeki geceliği bırakarak arkama geçti. Yutkundum. Güzel parmakları sırtımdaki düğmeleri açmaya başladı. Tenime dokunmamaya ayrı bir çaba harcıyor gibiydi. Önlüğün tüm düğmeleri açıldığında sırtımdaki çıplaklığı delicesine hissettim.

Akif Selim vakit kaybetmeksizin sakince karşımda belirdiğinde yüzüne bakamadım. "Utanma lütfen," diye konuştu.

"Ondan değil de," diye yalan uydurdum. Önlüğü sakince sırtımdan çekip önümde topladığımda bir kez daha yutkundum. Önlüğü göğüslerimi kapatacak şekilde tutmaya devam ettiğimde Akif Selim beni anladı ve geceliği kafamdan aşağı geçirdi sonra karşıma oturdu. Önlüğü üzerimden çektiğimde Akif Selim bir anda göğsümün altına baktı, yani oraya baktı galiba tam emin olamamıştım. "Çok güzeller," diye fısıldadı bir anda. Saf saf ona baktığımda afallayarak yutkundu. "Şey, -ler eki, yani dikişlerin güzel demek istedim vallahi. Onlar bile güzel duruyor sende. Ayıp bir şey demedim."

Konuşamadım. Ne konuşabilirdim?

Üstelik dikişlerim görünmüyordu bile, yoksa görünüyor muydu? Ben göremiyordum demek ki o görmüştü. Yalan söyleyecek değil yahu!

Elleri titremeye başladığında sersemleşerek yutkundu ve pijamayı üzerime özenle giydirmeye devam etti. Serumu halletti ve kollarımı en nazik şekliyle gecelikten soktu. Nihayet beni giydirdiğinde derin bir nefes alıp, "Oldu bitti," dedi. "Alt üstü bir pijama giydirdim ama daha önce hiç bu kadar nefes nefese kaldığımı hatırlamıyorum." Ona az evvelki bakışı yeniden attığımda gözlerini büyüttü ve bir sefer daha yutkunarak elini ağzının üzerine götürdü. "Ya bak yine ayıplı konuşmadım. Ne diyorum ben ya?"

Kızarmış tavuğa dönmüş halimle gülümseyerek, "Teşekkür hediyesi olarak sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

Elini ağzının üzerinden indirdi. "Yaran acımasın?"

"Yaramı acıtmazsın."

"Acıtmam," diye güldü gözlerinin içi. Yatağımın kenarına oturduğunda kollarını araladı ve beni kendine çekti. Ben ellerimi beline doladım elimden geldiğince. Akif Selim beni bulutların üzerine götürmüş gibi hissettirdiğinde derin bir nefes alıp verdim. Sıcaklığını, varlığını ve kokusunu çok özlemiştim. Onu hissetmeyi çok seviyordum. "Acıtmadım değil mi?" diye sordu sessizce.

"Hayır. Sen asla beni acıtmazsın."

Günler sonra nihayet biraz daha toparlayabilmiştim. Mesele artık geceliğimi kendim giyebiliyordum. Yemeğimi yiyebiliyor, duş alabiliyor ve daha rahat hareket edebiliyordum. İyiydim, daha iyi olacaktım.

Bana çok iyi bakan arkadaşlarım ve sevdiğim bir adam vardı. Nasıl iyi olmazdım ki?

Bugün çok özel ve güzel bir gündü.

Bugün Akif Selim'in doğum günüydü.

17 Mayıs.

Takvimin en sevdiğim yaprağı.

Onun için pasta yapıyordum ve doğum gününü burada kutlayacaktık. Ha! Onun bundan haberi yoktu çünkü doğum gününü hatırladığımızı bilmesini istemiyorduk. Diğerleri neyse de benim onun doğum gününü unutmuş olma ihtimaline kanar mıydı, işte burada da benim harika oyunculuğum devreye girecekti.

Pastanın üzerine çilekleri ayıklarken Ezgi içeri girerek, "Ohoo, bitirmişsin bile," dedi. "Yalnız acayip iyi görünüyor. Bir parmak atayım mı?"

Kaşlarımı çatarak pastayı kendime çektim. "Sakın!"

"Ay yemedim bir parmak sadece," diye kızdı Ezgi gülerek. Gülümseyerek çilekleri ayıklamaya devam ettim. "Olmaz. Akşam yersin." Derin bir nefes alıp verdiğimde dudaklarımı bükerek telefonuma baktım. "Kenan hâlâ aramamış."

"Niye ki?" diye sordu.

"Hediye işini halletti mi merak ettim."

"Sahi ya? Sen ne aldın Akif'e?"

"Söylemem," diye güldüm. "Akşam öğrenirsin."

"Bana bile söylemiyorsun ama Kenan'la iş birliği yapıyorsun," dedi gözlerini irileştirerek. Gözlerimi kapatıp açtığımda Ezgi dirseklerini tezgâhın üzerine koyarak meraklı bakışlarla yüzüme baktı. "Senin Kenan'la aranda bir problem yok değil mi, Mislina? Yani bu olay seni ona karşı hiç soğutmadı mı?"

"Neden soğutsun ki?" diye sordum Ezgi'ye bakarak. "Büyük bir yanlış anlaşılmanın kurbanı oldum ve Kenan yüzünden ama ben onun pişmanlığını, üzüntüsünü gördüm Ezgi. Ayrıca biz bir aile oluyoruz, yani bazı şeyleri aşmalıyız."

Soğuk soğuk güldü. "Ben senin kadar şeffaf olamazdım. Onun yüzünden ben bıçaklanıp hastanelik olacağım, yemin ederim istediği kadar masum olsun gırtlağını sıkarım adamın. Dua etsin o ben değildim, dua etsin sen iyisin."

"Kenan'dan soğudun mu yani?"

"Hayır."

"O zaman?"

"Ama bu ona bir adım daha attığım anlamına gelmez," dedi açık açık. "Nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum ve ona bir can borcum var... Of çok karışık mevzular aslında ya. Konuşmak istemiyorum."

"Ezgi, Kenan'la konuştun mu hiç?"

"Ne hakkında?"

"Her şey. Sana olan hislerine karşı bir şey demen gerekmez mi? Ya da sen de ona hesap sordun mu? Ay Ezgi konuşturma beni işte, anladın sen!"

Kendini geri çekerek bana bön bön baktı. "Ne diyeyim Mislina? Sence o günden beri yolunda giden bir hayatımız mı var? Adam babasını kaybetti, üstüne sayesinde bıçaklandın... Gidip "ben seni sevmiyorum ama belki işte zamanla falan mı?" diyeyim?"

Gözlerim hızla büyüdü. "Oha! Açık kapı mı bırakmayı düşünüyorsun yani?"

Afalladı. "Saçmalama. Lafın gelişi."

"Yok hiç de öyle değil," dedim üzerine giderek. "Sen bayağı açık kapı bırakmak niyetindesin. Biliyordum işte."

Gözlerini devirdi. "Yalnız ne çift olur bizden be! Birimiz intihar eder, birimiz tefecilerle kanki olur adamlar sarar peşine... Üf, alfalığa bak!"

"Dalga geçme," diye uyardım onu. "İkiniz de yetişkin insanlarsınız. Oturup konuşmalısınız. Biliyorum şu an için zaman uygun değil ama bir şekilde konuşacaksınız zaten."

"Bilmiyorum," dedi Ezgi geçiştirme bir cevapla. "Şu an bu konularla kafa patlatmak istemiyorum. Peki Akif'le araları nasıl?"

İç çekerek, "Biraz zor düzelir," dedim. "Akif Selim ona karşı kin güdemez ama sinirli. Zamanla yumuşayacaktır."

"O değil de," dedi Ezgi bir tane çilek atıp ağzına atarken. "Leyla teyzeler senin bu durumunu öğrenirlerse ne olacak Mislina? Sen var ya asıl o zaman gör kıyameti."

"Öğrenmeyecekler ki," diye omzumu silktim. "Anne ben size söylemedim ama bıçaklandım mı diyeyim? Zaten babam ciddi bir rahatsızlık atlattı. Bunu asla bilmeyecekler, Ezgi. Hiçbir zaman öğrenmeyecekler."

"Umarım," dedi Ezgi yanımdan çekilip buzdolabının kapağını açtığında. "İyi, ben de kurabiye yapayım bari." Ses etmedim. Ezgi buzdolabından birkaç malzeme çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Akif nerede?" diye sordu.

"Okula gitti."

"Ne?"

Kıkırdadım. "Onu buralardan uzak tutmak için dedim ki: konulardan çok geri kaldık, lütfen gidip bizim için not tutar mısın?"

Ezgi şaşkınlıkla bana döndüğünde gözleri küçüldü ve sinsice baktı. "Peki aslında bunun gerçek olması ve senin de bahaneyle bir taşla iki kuş vurman?"

"Ayıp!"

"He gülüm he!" diye dalga geçti. "Akif'e bak be! Sırf sen istedin diye okula not tutmaya mı gitti? Adamlığının zekatını versin söyle de."

"Ezgi," diyerek güldüm. Sonra da ayıkladığım çilekleri özenle çikolatalı pastanın üzerine tana tane dizdim. Çok güzel ve içime sinen bir pasta olmuştu. Umarım Akif Selim de severdi. Pastayı dolaba koymak için kapağını açtım ve hafifçe eğildim. Bu esnada yaram sızladı ve dudaklarımdan cılız bir ses firar etti. Ezgi endişelenerek, "İyi misin?" diye sordu. "Ya zaten senin oturup dinlenmen gerek, Mislina."

"Ezgi bir haftayı geçti neredeyse," dedim. "Şiştim yatmaktan. Hareket etmek ve bir şeyler yapmak istiyorum."

"Tamam ama böyle de olmaz ki," diye baktı gözlerime. "İstersen geç içeri biraz uzan. Akşama daha çok var zaten."

"Sevde de gelecekti, birazdan burada olur." Çok geçmeden kapı çaldı. "Bak geldi bile."

Gidip kapıyı açtım. Sevde elinde birkaç poşetle beni selamladığında direkt yanağımdan öpüp içeri girdi. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Kafamı sallayarak kapıyı kapattım. "Evet. Pastasını bile yaptım."

Güldü. "Şaşırmadım ki." Üzerindekileri çıkarıp, "Ezgi mutfakta mı?" diye sordu.

"Hıhım," dedim sessizce. "O da bugün gitmedi işte. Bu arada Akif Selim'i gördün mü okulda?"

"İlk derste gördüm ama sonra Ayşenur'un projesini yapmak için yanına gittim. Akif bilmiyor değil mi akşamı?"

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Hayır, bilmiyor."

Gülümseyerek tepki verdiğinde, "Sen istersen mutfağa geç, ben de bir onu arayayım merak ettim," dedim. Sevde memnuniyetle mutfağa girdiğinde elimde telefonla odama girdim. Sakin adımlarla yatağıma oturup onu aradım. Bir kez çaldırdığımda direkt açtı. "Mislina? Bir şey mi oldu? İyisin değil mi?"

Sakince gülümsedim. "Dur sakin ol, ben iyiyim. Seni merak ettim, sen nasılsın?"

"Senin için bir sürü not tuttum."

"Ya," diye güldüm daha samimi bir şekilde. "Bunu yaptırdığıma inanamıyorum."

"Senin için ejderhalarla dövüşmeye gitmedim ki," dedi. "Hem ben senin için her şeyi yaparım. Yalnız hayatım boyunca bu kadar çok şey yazdığımı hatırlamıyorum. Sen çok iyi not tutuyorsun ya, eksik kalmayayım dedim. Biliyorsun burada da kimse kimseye not vermiyor."

"Bilmez miyim?" diye iç geçirdim huzursuzca. "Kenan oralarda mı bu arada?"

"Görmedim bugün, ne oldu ki?"

"Hiç, öylesine sordum."

"Hayır görmedim," diye tekrar etti. "Bir süre daha görmesem iyi olur. Sen nasılsın peki, ağrın çok mu? İlaçların bitmek üzereydi, yarına kadar yeter mi? Yarın eczaneye giderim."

"Var daha merak etme ve iyiyim," dedim minnettar dolu bir sesle. "Bana çok iyi baktın, nasıl iyi olmam ki?"

"Bunu dile getirme bir daha, tamam mı?"

"Bir şartla getirmem."

"Neymiş o?"

"Akşam bize gelir misin? Ezgi beraber vakit geçirmemizi istiyor da."

Güldü. "Güzelim zaten bir haftadır sizden çıkmadım ki."

Kaşlarımı çattım. "Gelir misin Akif Selim?"

Sesi kısıldı. "Tamam, gelirim. Tatlı da alayım mı?"

Gülümsedim hemen. "Yok, evde var."

"İyi peki. Okuldan sonra birkaç işim var, akşam sizdeyim o zaman."

"Tamamdır, haberleşiriz. Ayrıca yeter o tuttuğun notlar. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi. "Görüşürüz akşam."

Görüşürüz diyerek telefonu kapattım ve içime dolan tarifsiz huzurla oturduğum yerden kalkıp kızların yanına gittim. Ezgi kurabiyelere şekil verirken Sevde de onların üzerini renkli şekerlemelerle süslüyordu. Yaptıkları şeylere gülümseyerek baktım. Sevde, "Ya ben Akif'e tişört aldım beğenir mi bilmiyorum," dedi. "Daha doğrusu aklıma doğru düzgün bir şey gelmedi. Hediye seçme konusunda berbatım."

Ezgi, "Ben de öyle," dedi. "Bir de neyi sever pek bilmiyorum. Gömlek aldım."

"Kızlar, o böyle şeyleri dert etmez," dedim sakince. "Düşünmeniz bile yeter."

"En iyisi biz seni onun üzerine fırlatalım," diye güldü Sevde. "En sevdiği şey sensin."

Ezgi, "Çok iyi fikir," diye dalga geçtiğinde gülüştük. Arkamı dönüp bir bardak su içtiğimde kapı tekrar çaldı. Kızlar kurabiyeye devam ederken kapıyı açtım. Kenan karşımda duruyordu. Gülümsedim. Bana karşı artık daha mesafeli ve çekimserdi. "Merhaba," dedi. "Nasılsın Mislina?"

"İyiyim merak etme," diye yatıştırdım onu. "Sen hallettin mi işi?"

"Evet," dedi güven veren bir sesle. "Halloldu. Gerisi de zamanla gelecektir."

"Çok sevindim," diye iç çektim. "Akif Selim umarım çok sevinir ve beğenir."

Temkinli bir tavırla gülümsedi. "Yaptığın şey çok güzel ve ucu bana da dokunuyor bir yerde. Ben kendi adıma teşekkür ederim."

"Estağfurullah," dedim. "Bunu birlikte yaptık."

"Fikir tamamen sana ait, ben gidip konuştum sadece. Bu kadar ince düşünceli olman beni daima mahcup ediyor."

"Geride kaldı," dedim kafamı aşağı eğerken. "Zamanla her şey eskisi olacak hatta eskisinden daha güzel olacak emin olabilirsin. Akif Selim'e biraz zaman tanımalısın ama şüphen de olmasın, o sana kin güdemez."

"Biliyorum," diye kabullendiğinde derin bir iç çekti. Onu içeri davet ettiğimde tedirgin bir biçimde, "Ezgi... Ezgi nasıl?" diye sordu. "Onunla hiç konuşamıyorum. Bir şeyleri yoluna koymaya çalışırken şimdi iyice kalın bir duvar ördüm. Beni görmek istemediğine eminim."

"Hayır hayır," dedim tezlerini çürütürken. "Ezgi öyle biri değil. Dediğim gibi onun da zamana ihtiyacı var. Sana kızgın olabilir ama bu sonsuza kadar sürmeyecek ve sandığın kadar da değil. Ne konuşacağını bile bilmiyor. Bak, buraya geldiğin ilk günü hatırlıyorum da sana karşı hepimiz buz gibiydik ama günler geçtikçe seni tanıdık ve o buzlar erimeye başladı... İnsanlar birbirini tanıdıkça alışır ve sever. Şimdi her şey tepetaklak olmuş gibi görünebilir ama bunu düzeltmek de senin elinde. Haddim değil belki ama başındaki beladan bir an evvel kurtulman hepimiz için iyi olur."

"Hayatımı düzene koymaya çalıştığım bir dönemdeyim ve sana yemin ederim kötü biri değilim."

"Öyle biri olmadığını biliyorum," dedim. "Ve kendini karşı tarafa ispatlamak için böyle zorlaman beni üzüyor. Hepimiz senin kötü biri olmadığını biliyoruz. Bazı şeyler bir anda güzelleşmez ama vakti geldiğince en güzelini yaşarsın. Bunu yaşıyorum ben şu an. Lütfen kendini suçlama artık!"

Kafasını öne eğdi ve iyice mahcup olarak bir şeyler mırıldandı fakat ben duyamadım. "Neyse," dedi geriye giderek. "Ben teşekkür ederim sana, sonra görüşürüz."

"Akşam gelmiyor musun?"

"Sanırım bu iyi bir fikir değil."

"Hayır gelmelisin," diye direttim ısrarla. "Kardeşinin doğum günü farkında mısın? Üstelik seni ben davet ediyorum." Güldüm. "Yani kendini böyle affettirebilirsin. Lütfen akşam burada ol, lütfen! Bu çok önemli hepimiz için."

Kenan pek umut vermese de nazikçe gülümseyerek aşağı indi.

Akşam olduğunda üzerime hoş bir elbise giydim. Boldu ve sanki kendimi kırların üzerinde yürüyormuş gibi hissetmiştim. Yaramı saran şeyleri giymeyi istemiyordum ve sanırım haftaya da dikişlerim alınırdı. Göğsümün altında o izler kalacak mıydı peki? Sorun etmezdim sonuçta yaşıyordum ve şükürler olsun ki sakat da kalmamıştım.

Sevde oturma odasındaki koltukları geriye ittiğinde Ezgi ile beraber mutfaktaki masayı buraya taşıdılar. "Yoruldunuz bugün," dedim onları izlerken.

Ezgi sahte bir hareketle alnındaki olmayan teri silerek bana baktı. "Ay ne yorulduk ki sorma!"

"Ellerinize sağlık her şey için, harikasınız cidden," diye gülümsedim. Sonra da beraber masayı ayarladık. Çakır bu akşamı yine benim odamda geçirecekti. Alışmıştı o da. Birkaç balon, süs ve müzik hazırlamıştım. Hepimiz için çok hoş ve içimizdeki ruhu tazeleyecek bir akşam olmasını diliyordum. Buna ihtiyacımız vardı.

İlerleyen dakikalarda Kadir ve Berat da aramıza katılmıştı. Gelmeyeceğini düşünmeye başladığım Kenan da gelmişti. Bu beni çok mutlu etmişti. Salona geçmiş ve Akif Selim'i beklemeye başlamıştık. Kenan dışında herkes konuşuyordu çünkü kendini bu ortama ait hissetmiyordu. Mahcuptu ve kenardaki sandalyede oturuyordu.

"Ya var ya hepimizin doğum gününü kutladık neredeyse ama bu cidden Akif'e sürpriz olacak," dedi Kadir. "Bugün okulda gördüm, dedim ki: Enişte akşama maç var gider miyiz mekâna dedim. Bana dedi

ki: Evde bekleyenim var gelemem." Sonra bana bakıp iç çekti. "Nasip olur mu şöylesi?"

Sırıttım. "Kadir cidden çok iyi oynamışsın, ayrıca Akif Selim takım tutmaz."

"Nasıl tutmaz abi, nasıl?" diye kızdı kendi kendine. "Sen Fenerbahçelisin mesela o da olacaktı bir Galatasaraylı. Of tadından yenmez."

Ezgi mırıldandı: "Akif kıyamaz, derbi olduğunda Fener'i desteklerdi. Hatta takımını bile değiştirirdi."

Gülümsemeler büyüdüğünde Kenan'ın tok sesiyle durulduk. "Akif bunu yapmazdı. Onu tanıyorum."

Ezgi, "Tabii tanıyorsundur," deyip homurdandı.

Kenan kafasını kaldırıp Ezgi'nin yüzüne öyle bir baktı ki sanki kalbindeki son kale de yıkılmış gibiydi çünkü bazen herkesin gördüğü ve işittiği şeyler herkese aynı gelmezdi. Ezgi'nin ses tonu ve bakışları Kenan'ı kırmıştı. Bunu ben görmüştüm. Kenan hiçbir şey diyemedi. Ezgi de öyle.

Ortamda tuhaf bir gerginlik var olduğunda ayaklandım. "Ben en iyisi onu bir arayayım." Telefonuma uzanıp onu aradım. "Neredesin?" diye sordum sakince.

"Otobüsten indim şimdi," dedi. "Üç dakikaya kadar oradayım."

"Ha! Tamam bekliyorum," deyip sakince kapattım. Ellerimi çırparak onları ayaklandırdım. "Geliyor. Üç dakika içinde burada olacak. Sevde, sen pencerenin önünde durur musun apartmana girince haber ver de ışıkları kapatalım. Biz de mumları yakalım."

Sevde ayaklandı ve eliyle işaret yaparak beni onayladı.

Ezgi ile mutfağa gidip dolaptan pastayı çıkardım. Üzerine birkaç maytap ve mum yerleştirdim. Çakmakla onları yaktıktan sonra pastayı elime aldım ve derin bir nefes alıp Ezgi önde ben arkada koridora çıktık. Kadirler ışıkları çoktan kapatmıştı. Sevde içeriden seslenerek yanımıza geldi. "Az önce apartmana girdi. Geliyor!"

Ellerimde hissettiğim titreme ve ona eşlik eden kalp atışım kararmış ortamı pastadaki ışıklarla aydınlatmaya yetiyordu. Kadir'in elinde bir konfeti vardı. Bana bakıp, "Mislina, bacım evinin ağzına edeceğiz ama sen zaten memnunsun bu durumdan," dedi.

Gülerek "Sorun yok Kadir, istediğin kadar edebilirsin tabii sen toplayacaksan," dedim.

Kadir bana boş boş baktığında Berat bizi uyardı. "Sussanıza geliyor," dedi. Sustuk. Saniyeler sonra kapı çaldığında ben kapının arkasında durdum. Daha doğrusu hepimiz kapının arkasına saklandık. Ezgi kapıyı açtığında Akif Selim öylece karşıda bekledi. "Ne oluyor?" diye seslendi. "Elektrik mi gitti?" Ses çıkarmadık. Akif Selim içeri girdiği anda Kadir konfetiyi patlattı ve Ezgi de kapıyı kapattığında diğer dairede oturan insanları rahatsız etmeden anı yaşadık. Alkışlayarak ışıklar açıldığında Akif Selim tam manasıyla nereden geldiğini şaşırmış gördüğü her insana bakmaya başlamıştı. Ben arkada saklanıyordum fakat bu kısa sürmüştü. Elimde tuttuğum pastayla karşısında belirdim ve gözlerinin içine bakarak "Bir dilek tut," dedim. Akif Selim'in göz bebekleri öyle güzel parlıyor, öyle hoş bir ifade vardı ki yüzünde, *bir yıldız olsam onun dileyeceği dilek için kayardım.*

Akif Selim derin bir nefes alıp gözlerini usulca kapattı ve pastanın üzerine eğilerek sakince maytapları ve mumları söndürdü. Diğerleri onu alkışlamaya başladığında gözlerinin içine bakarak, "İyi ki doğdun canımın içi," dedim. "İyi ki varsın."

"Sen de," dedi Akif Selim dilindeki minnet duygusu gözlerinin içinde yuva diye belirdiğinde.

Birlikte salona geçtiğimizde pastayı masanın üzerine koyduk ve doğum günü tebrikleri başladı. Kadir, Sevde, Ezgi, Berat hepsi ona sarılarak sevgisini kendi üsluplarınca dile getirdi. Ben de öyle. Ona öyle bir sarıldım ki kalan tüm doğum günlerinde yanında olacağıma söz verdim. En son Kenan kaldığında herkes sustu. Kenan ağır adımlarla Akif Selim'in karşısında durarak, "İyi ki doğmuşsun kardeşim," dedi. Gözlerindeki ve yüzündeki her detay Akif Selim'e samimi duygularla giderken ellerimi önümde birleştirerek Akif Selim'in, abisine karşılık vermesini bekledim. Umarım bunu yapardı.

Ve yapmıştı.

Sarılmasa da kafasını hafifçe eğerek, "Sağ ol," demekle yetinmişti.

Olsun, bu da bir adım sayılırdı. Küçük de olsa hiç olmamasından daha iyiydi.

Sevde beni gözleriyle işaret ederek pastayı kesmemiz gerektiğini belli etti. Ezgi mutfaktan bir bıçak getirip pastayı dilimlediğinde tabaklarımızı ayarladık. İçeceklerimizi koyduk ve dans etmek için bir müzik seçtik. Çok sakin ve insanın alıp götüren bir ortamın içindeydik sanki. Bir şeyler yedikten sonra Akif Selim elimden tuttu ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Dans edecektik fakat ben herkesin içinde onlar bize bakarken dans etme fikrinden pek de hoşlanmış sayılmazdım. *Eh Mislina! Düğününde de senin yerine başkası dans edecek sanki!*

Akif Selim güzel ellerini belime yerleştirdiğinde ben de ellerimi onun boynuna doladım. Hiç sıkmadım, varlığım hissettirdim ama onu zorlamadım. Gözlerimizin içinde bir şarkı vardı ve biz kulağımızla değil yüreğimizle duyuyorduk.

Az sonra Berat ayaklandı ve Sevde'yi dansa kaldırdı. Ardından Kadir ayaklanarak Ezgi'yi dansa kaldırdı.

Tek bir kişi kalmıştı. Kenan da oturduğu sandalyede Ezgi'nin yaptığı kurabiyeleri yiyerek zemini izliyordu.

Kadir ve Ezgi'nin eğlenerek dans etmesi, Sevde ve Berat'ın alıştığım arkadaşlığı içimi ısıtmıştı. İçimi ısıtan başka ve en güzel şeyse Akif Selim'in gözleriydi. Gözleri hep üzerimdeydi. "O kadar güzelsin ki," dedi bana. "O kadar hoşsun ki böyle aklımı başımdan alıyorsun."

Gülümsedim. "Bu elbiseyle kendimi kır bahçesine daha çok yakıştırırdım ama elimizde bu kadarı var. Evimin salonu."

"Evinin salonunda olmak beni bir çiçek bahçesinde olmaktan alıkoymuyor ama," dedi. "Seninleyken nerede olduğumun hiçbir önemi yok."

"Benim de," diye fısıldadım gözlerimi kapatıp alnımı alnına yasladığımda. Dansımız kaç dakika sürmüştü bilmiyorum ama bana yaşattırdığı zamanı saatle ölçemezdim.

Şarkı çalmaya devam ederken nihayet hediye verme faslına geçtik. Kadir ve Berat ortak bir hediye olarak Akif Selim'e oldukça şık bir saat almıştı. Ezgi ve Sevde de hediyelerini verdikten sonra sıra bize gelmişti. Kenan istifini bozmadan oturduğu yerden bana baktığında derin bir nefes alıp gülümsedim. Ayağa kalktı ve emanet bir eşyaymış gibi yanımda durdu. Çok yakın sayılmazdık. "Aslında benim hediyem sana verebileceğim bir şey değil," dedim Akif Selim'in gözlerine bakarak. "Ben, daha doğrusu Kenan ile hallettik bunu."

Kenan eliyle beni işaret etti. "Fikir tamamen ona ait, ben konuştum ve ayarladım sadece."

"Neyi?" diye sordu Akif Selim merakla.

İçimde tarifi olmayan bir mutlulukla Akif Selim'in yüzüne baktım. Hep ona bakıyordum zaten. "Öksüz ve yetim çocukların okuduğu iki tane kuruma kütüphane açtık. Birine Zeliha annenin adını, birine İlhan babanın adını verdik. Zeliha Çakırca ve İlhan Çakırca Kütüphanesi."

Herkes susmuştu. Sanki ben sahnedeydim ve onlar için şarkı söylemiştim. Akif Selim'in gözlerinde gördüğüm o duygunun kalbine düştüğüne emindim. Sabırsızca ekleyerek ellerini tuttum. Elleri sıcacıktı. "Zeliha annenin yazdığı ve senin bitireceğin şiir kitabını belki bir gün

çıkarır ve o kürüphanelere koyarsın. O çocuklar seni ve onu anlar, Akif Selim. Dünya daha güzel bir yer olacaksa bunu kitaplarla başarabiliriz çünkü sen yazdıklarınla güzelleştiriyorsun her şeyi. Sen en güzelsin, canımın içi." Derin bir nefes aldım. "İyi ki doğdun. İyi ki var oldun ve bana bir dünya verdin."

Sevde, Ezgi, Kadir, Berat... Hepsi nefesini tutmuşçasına bizi izliyordu. Sevde'nin gözleri dolmuştu. Ezgi ise, bilirsiniz onun kadar duygularını iyi saklayan biri yok.

Akif Selim ellerinde olan ellerimi sıkıca sardı. İçime bir güneş sığdırmıştı. "Ben ne söylenir bilmiyorum. Ne söylersem eksik kalacağının farkındayım. Çok konuşup da sıkmak ya da saçmalamak istemem. Sadece..." Gözlerinin içindeki ağırlığı gördüm. Dokunsam irkilirdi. "Sadece dünya güzelse sebebi sensin, Mislina. Bu hediye, bu düşünce o kadar başka o kadar sen ki..." Utanarak kafasını eğdi ve güldü. "Öyle işte! Tarif edemiyorum."

Gülümsedim. Çok gülümsedim.

Kadir, "Abi bir film sahnesini yaşıyorum sanki şu an," dedi. "Benim gibi bir adamı da ağlatmayın lan eşek sıpaları!"

Berat, Kadir'e bir dirsek daha attı.

Kadir, "Berat'ın figüran olduğunu hatırladım ağlamam kaçtı," diye homurdandığında hep birlikte gülmeye başladık.

Sesler çoğaldı ve Akif Selim, Kenan'a döndü. "Teşekkür ederim, abi."

Kenan buruk bir gülüşle elini Akif Selim'in koluna götürüp birkaç saniye sıvazladıktan sonra geri çekti. "Sen iyi ol yeter."

Akif Selim'in omuzlarına çökmüş ağırlık Kadir'in müziğin sesini biraz daha açmasıyla yarıda kesildi. "Tamam biraz eğlenelim hadi. Belki komşular şikâyet eder, geceyi karakolda geçiririz. Üf çok iyi olmaz mı?"

Ezgi, "Seni camdan atayım, beni şikâyet et," diye dalga geçtiğinde gülüşmeler tekrar başladı. Biz de hayatımızın geri kalan gecelerine en güzeliyle başladık. Hem sessiz olmaya çalışıyor hem de eğlencenin dibine vuruyorduk. Tabii ben bunu tam anlamıyla başarıyor sayılmazdım ama Akif Selim bana bunu hiç hissettirmiyordu. Kafamı Akif Selim'in göğsünden kaldırdığımda Kenan'ın oturduğu sandalyenin boş olduğunu, kendi tabağını üzerine koyup gittiğini gördüm. Bunu fark etmemiştim bile. Tabağın üzerine baktım. Pastadan birkaç dilim almıştı, diğerlerine dokunmamıştı. Biten tek şeyin kurabiyeler olduğunu gördüm. Ezgi'nin yaptığı kurabiyeleri bitirmişti fakat onları yapanın Ezgi olduğunu bilmiyordu.

IV

"Çerçeveden Taşan Mutluluk"

LEWIS CAPALDI – SOMEONE YOU LOVED

O, çiçek koklayamayan bir adamdı ama beni tanıdı. O, kalbi yetersiz bir bedenin içinde yaşıyordu ama benim kalbimi duydu, bana ortak koştu. O, soğuktan nasır tutan elleriyle, ellerime dokundu, tenim böylesi bir şifayı tatmak için çok zaman beklemişti. O, gözleri mavi, ruhu ondan da mavi bir adamdı gelip sardunyalarımı boyadı. Boyarken sevdi, severken incitmedi, üzerine titredi çünkü benim kalbim atması gereken kişiyi en iyi hissedendi.

Ve o... Çiçek sevmeyen biriydi sonra bir beni bildi.

Finallerimiz başlamıştı ve hunharca çalışıyorduk. Elimdeki kalemi kâğıdın üzerinden indirmeden kaşlarımı çatarak beyitteki vezni bulmaya çalıştım fakat bir şeyleri tam oturtamadım. Gözlerimi kâğıttan ayırmadan, "Sence ne bunun vezni?" diye sordum. Kalemle sondaki kelimenin altını çizdim. "Şurasını bir buçuk kabul edersek eğer..." Duraksadım ve sıkıntıyla iç çekerek "Of," dedim. "Ne bu?" Kafamı çevirdim, soluma. "Akif Selim?"

Onu beni izlerken buldum.

Bakışlarım uykuya dönmüşken onu beni en sevdiği filmi izlermiş gibi görmemle gülümsemekle kaldım fakat sonra elimdeki kalemi bırakıp isyan ettim. "Ama hiç yardımcı olmuyorsun ki! Soruya bakmıyor musun?"

"Hayır," dedi sakince. "Sana bakmak daha güzel."

Gülümseyerek kafamı eğdim. "Ya bak..." Kalemimi elime alarak tekrar iç geçirdim.

Akif Selim elleriyle saçlarımı sırtımın arkasına atıp yaklaştı ve usulca yanağımdan öptü. İçim bir hoş olmuştu. İçim zaten onunlayken hep hoştu. "Mislina biraz uyumalısın."

"Ama bu sınav çok önemli," dedim kaşlarımı çatarak. "Her şeyi unutmuş gibiyim."

"Sana kötü bir haberim var," diye durdurdu beni. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Gülümser gibi oldu. "Büt'lere kaldık. Gerçi vizelerin çok da kötü değil ama... Ben zaten çalışmıyorum ki baksana, vizelere girmedim bile. Finallere de bir uğrar çıkarım."

"Olsun belki bir şansımız olur," dedim. "Finalleri daha iyi yaparsak büt'lere kalmayız."

"Kaldım kaldım," diye güldü gözlerini kapatıp açarken.

Ona sadece bakmakla yetindim. Akif Selim sakince masanın üzerinde duran kahve bardaklarına bakıı ve hayretle kafasını salladı. "Ya şu kupalara bir bakar mısın? Kahvecileri tek başına zengin ediyorsun ki kendini de harap ediyorsun. Beni dinlemediğin tek nokta bu. Zaten benim yüzümden büt'lere kalacağız orası da ayrı sinir bozan bir mevzu... Kısaca canımın içi," deyip güzel gözlerini tekrar benimle birleştirdi ve saçlarıma dokunarak sevmeye başladı. "Sınavlar senin canından daha önemli değil." Sesli bir şekilde güldü. "Ya miden de mi bulanmıyor gözünü seveyim?"

Gülümsedim. "Alıştım ki."

"Ya alıştın ki," diye taklit etti beni. "Hasta olacaksın bak."

"Bu beden bıçak yedi, dahası koymaz bana."

"Bak hele bak ya," dedi gülmeye devam ederken, sonra duraksayarak gözlerime içtenlikle baktı. "Sahi! Dokununca çok acıyor mu?"

"Bilmem, bir dokun istersen," derken buldum kendimi ve cümlemi gözlerimi büyüterek buldum. Akif Selim gülümserken anı toparladım. "Yani şey," deyip elimi yarama bastırdım. "Hayır çok acımıyor, hissetmiyorum çok."

"Tam da sınavların üzerine geldi."

"Önemli değil ben idare ediyorum," deyip esnedim ve kaşlarımı kaldırarak masanın üzerinde duran kahve kupalarına baktım. Birinin içinde biraz kahve vardı elimi ona uzatıp ağzıma götürdüğümde Akif Selim kıvrak bir hareketle elimdeki kupayı aldı. "Hop hop hop! Bu kadar yeter!"

Güldüm. "Sanki sarhoş olmayayım diye elimden bardağımı alıyorsun."

Ayağa kalktı ve gözlerini kıstı. "Şu anda da çok ayık sayılmazsın."

Parmağımı kaldırıp gözlerinin önünde salladım. "Evet seni şu an iki tane görüyorum, Akif Selim."

Güldü. "Bu kadar sevimli olmasaydın sana biraz kızabilirdim ama tam kızacağım sonra bana öyle bir bakıyorsun ki diyorum: Oğlum Akif, bu kıza nasıl kızacaksın ki? Sıkıyorsa kız hadi!"

"Sıkıyorsa kızsana hadi," dedim çenemi öne çıkarıp ona bakarken.

Gözleri küçüldü ve dudaklarında hoş bir tebessüm yer edindi. "Kızamam hiç," diyerek üzerime eğildi ve saçlarımdan öpüp geri çekildi.

İçim hoş olmaya devam etti.

"Ama," dedi doğrularak. "Bu kadar çalıştığın yeter. Şimdi uyumalısın biraz yoksa sabah kalkamazsın." Kolundaki saate bakarken şaşkınca ağzını araladı. "Mislina saat on ikiyi geçmiş neredeyse. Hemen uyu hemen."

"Tamam tamam," dedim yorgun bir sesle. "Uyuyacağım."

"Allah razı olsun cidden."

Ayağa kalktığımda her yerimin uyuşmuş olmasıyla yüzümü buruşturdum. Akif Selim bunu fark etmişti ve elimden tutarak bana yardımcı oldu. "Sandalyeyle bütünlenmişsin resmen. Kitapları falan yemeye kalkma sakın."

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

"Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Evet."

"Rahatladım."

"Ha o potansiyel var yani bende?"

Bakışlarını kaçırarak masanın üzerine baktı. "Yok diyemeyeceğim."

Ona kötü kötü baktım fakat bunu yaparken bile asla başarılı olmuş sayılmazdım zira ben de ona asla kızamıyordum. Akif Selim masamın üzerindeki kitaplarımı toplarken ben de gidip kahve kupalarını mutfağa götürdüm. Geri döndüğümde Akif Selim çoktan yatağımı açmıştı. "Hemen pijamalarını giyip uyuyorsun. Uykulu bir halde sınava girmek yok."

"Tamam yahu," diye gittim yanına ve yanağından bu sefer ben öptüm. "Teşekkür ederim. Yani biliyorsun sen sevmiyorsun bunu söylememden ama ben bir şey demek zorunda kalıyorum."

Ellerini belime sararak beni kendine çevirdi. "O zaman seninle bir anlaşma yapalım mı?"

"Ne gibi?"

"Ben her teşekkür edilecek bir şey söylediğimde ya da yaptığımda sen teşekkür etmek yerine gel ve beni öp," dedi. "Yanağımdan."

Kalbim inceden titrediğinde sersemce gülerek gözlerimi kıstım ve en güzel uykulu gülüşümü onun için verdim. "Peki."

"Güzel," diye iç çekti kendinden emin bir şekilde. "O zaman sürekli senin için bir şeyler yapayım." Kafasını arkaya çevirdi ve masanın üzerinde duran kullanılmış, buruşuk kâğıdı alarak bana gösterdi. "Bunu giderken çöpe atarım."

Dudaklarım kalemle satır sonuna doğru çizilen bir çizgiymiş gibi yanağıma doğru tırmandığında elimi yüzüne koydum. "Hiç fırsat kaçırmıyorsunuz beyefendi," dedim.

Akif Selim dudaklarını sarkıttı. "Ama Mislina Çakırca olmak bunu gerektirmez mi? Bunu nasıl da teşekkürsüz bırakırsınız hanımefendi?" İkimiz de duraksadık. Yutkunamadım heyecandan. Akif Selim gözlerimde, duvarda asılı kalış bir tablo misali çivilenirken, "Az önce Mislina Çakırca mı dedim ben?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken gülmemek için kendimi zor tuttum fakat yanaklarım yine ısınmaya başladı. Hiç soğumuyor ki zaten. Tek gözümü kısarak ona bakmaya devam ederken, "Sanırım," diye mırıldandım.

Tekrar etti ama gözlerime öyle bir baktı ki bana önceki soyadımı unutturmuş gibiydi. "Mislina Çakırca... Mislina Çakırca... Mislina Çakırca... Mis..."

Kıkırdadım. "Ne yapıyorsun acaba?"

"Alıştırma yapıyorum lütfen sözlerimi kesme."

"Tamam sustum."

Belimdeki elleri bel çukurumu iyice sahiplendiğinde alnını alnıma koydu. "Bunu söylemek için önümüzde kocaman bir ömür ve senin de şu an uyuman için bir gece var." Alnını alnımdan çekerek soluklandı. "Ben artık gideyim sen de güzelce uyu."

İtiraz etmeden gözlerimi ovuşturdum ve onu uğurlamak için koridora çıktım. Ezgi henüz uyumamıştı. Elinde bir bardak suyla mutfaktan çıkarken Akif Selim'e baktı. "Akif istersen yatıya kalsaydın?"

Akif Selim, "Ezgi istersen sen yukarı çık ben burada kalayım?" diye sorduğunda ellerimle ağzımı kapatarak güldüm. Akif Selim'in bu çıkışını asla beklemezken hemen düzeltti. "Şaka yapıyorum."

Ezgi bana ters ters bakıp, "Mislina mı bozdu senin de yoksa psikolojini?" diye sordu. "Şu gözlere bak, zombi gibi. Ders çalışmayı senden daha çok seviyor bu kız benden söylemesi."

"Ezgi birazdan yalnız kalacağız farkında mısın?" diye mırıldandım.

Ezgi sahte bir korkuyla gözlerini açarken titredi. "İnanmıyorum az sonra iki tel saçımı koparacak sevgilin Akif! Al onu götür buradan, can güvenliğim tehlikede."

Akif Selim gözlerini bana çevirdi. "Mislina asla yapmaz öyle bir şey."

Ezgi bize bakarken suyundan bir yudum alarak homurdandı. "Tamam anladık acayip güzelsiniz. Ben uyumaya gidiyorum size iyi geceler. Mislina uyumazsan saçlarını ben çekerim ona göre."

Ezgi arkasını dönüp salona girdiğinde kapıyı ve ışıkları kapattı. Saf saf gülümsemeye başladığımızda birbirimize baktık fakat hiçbir şey söylemedik. Kapıyı açtım. Akif Selim tatlı bir tebessümle yukarı çıktı ben de kapıyı kilitleyip doğruca odama gittim ve uyumadan evvel bir şey yaptım.

O beytin veznini buldum. Sonra da uyudum. İçimde kalırdı yoksa ne yapayım?

Ertesi sabah okula gittik ve sınava girip çıktık. Mükemmel geçmiş sayılmazdı ama çalıştığıma değmişti. Belki bu dersi alttan almazdım. Bilmiyorum alsam da sorun olmazdı ama sınav olunca kendimi direkt çalışmaya odakladığım için duramıyorum. Bu bir tür alışkanlık, bağlılık gibi. Sınav bitiminde bizimkilerle beraber kafeteryaya geçtik ve boş bir masa bulup etrafını donattık: Ben, Akif Selim, Sevde, Berat ve Kadir... Eski günlerdeki ve hep özlediğim, sevdiğim gibi. Kadir sodaları masaya bırakıp oturduğunda, "Alın gençler gazınızı alır," dedi. "Aslında bu sınavların üzerine bir soğuk su iyi gider ama..."

Berat isyan ederek sodayı kavradı. "Sorma kardeşim ya... Zaten doğru düzgün çalışamadım. Önceki seneden üç dersim var alttan, bu sene de net dört tane olacak." Sodayı yudumladı ve masaya bıraktı. "Ben var ya bitmişim oğlum."

Kadir, "Senden hiçbir farkım yok ki lan," dedi. "Neyiz oğlum biz yıkıklar kulübü mü?"

Akif Selim ve sakince onları dinlerken Sevde de konuşmaya dahil oldu. "Benim bu sene bir tane alttan dersim kalacak gibi. Yaz okuluna da kalmak istemiyorum ki hiç. Seneye hallederim umarım."

"Okula gelirken sürünüyorum, yaz okulu falan hiç çekemem," dedi Kadir bıkkınlıkla. Sevde dudaklarını büküp sodasından bir yudum aldığında bizim sessizliğimiz elbette ki Kadir'in dikkatini çekmişti. Bize dönerek güldü. "Tabii sizin böyle bir derdiniz yok anasını satayım, vallahi helal olsun."

Akif Selim ifadesiz bir sesle şöyle dedi: "Kadir bu dönem tüm derslerden kaldım kardeşim, sen o güzel canını hiç sıkma."

"Siktir!" dedi Kadir şaşkınlıkla. "Nasıl lan?"

"Kaldım işte, vizelere girmedim finaller de iyi geçmiyor. Yaz okulunda hallederim belki ya da bakarım bir çaresine, ucunda ölüm yok ya."

Son kelimeleri ona göz ucuyla bakmamı sağladığında bir şey diyemedim. Kadir, "O zaman hoş geldin enişte, burası yıkıklar kulübü ve burada tek kural; sakın derslerde başarılı olma!" diyerek güldü.

Akif Selim sessizce gülümsemeyi tercih ettiğinde üzerimde garip bir ağırlığın olduğunu hissettim. Dinlenmeye ve uyumaya ihtiyacım vardı. Eve gidip bunu yapmalıydım sonra da kalkıp yarınki finalim için çalışmalıydım. Sakinliğim ve durgun tavrım Akif Selim kolunu boynuma atana kadar sürdü. Nazikçe beni birazcık kendine çekti ve bu sıcak havada daha çok ısıttı ama kalbimi. Sevde telefonuna gelen mesaja dönerken Kadir bir yudum daha sodasından alarak derin bir nefes aldı ve kafasını arkaya yatırıp bir süre bekledi. Masada konuşan kimse yoktu. Berat da sodanın etrafını saran kâğıdın ucunu kaldırmaya çalışıyordu. Kadir bıkkınlıkla derin bir nefes alıp verdiğinde doğrularak, "Acayip bunalıyorum oğlum," dedi. "Dönem bitti neredeyse ve eve gidesim bile yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kadir," dedim. "Sıla'yla aran nasıl? Daha iyiye gidiyorsunuz, değil mi?"

Kadir sakince bana dönerek belli belirsiz kafasını salladı. "Evet ama onun da finalleri var ya, senin gibi ders manyağı. Manyak dedim kusura bakma ama kötü manada değil biliyorsun he."

Güldüm. "Açıklamana gerek yok ki."

"Olsun ben açıklayayım."

"Peki."

"Öyle işte," diye devamını getirdi cümlelerinin. "Şu an net bir durum yok ama olursa da görürsünüz zaten." Berat sodanın üzerindeki kâğıtla oynamaya devam ederken Kadir pası ona verdi. "O değil de kardeşim, senin durumun nasıl gidiyor? Biri var dedin çekildin kenara ondan sonra fıs... Ha bir şey biliyorum. Felsefe ikinci sınıf, adı da Cemre... Bu kadar!"

Berat'a baktık. Berat ise donuk bakışlarıyla Kadir'e. "Ya oğlum, ben özel muhabbetlere girmeyi sevmiyorum bilmiyor musun?"

Kadir yüzünü ekşiterek ona kızdı. "Ya yemişim senin özel muhabbetini sanki yatak odana girdik anasını satayım. Ayrıca burada hepimiz birbirimizin az çok özelini biliyor ve görüyoruz." Bizi gösterdi. "Bak

şunlara; evliliğe gidiyorlar." Sonra Sevde'ye döndü. "Sevde de Burak'la iyi gidiyor... Yani mutlu işte." Çok beklemedi ve çabucak onu geçip kendini gösterdi. "Ben de biriyle bir şeyler yaşıyor sayılırım... Ee?"

Akif Selim, "Tamam çok abartmayalım," diye soğukkanlı bir tutumla mırıldandı. Kadir, "Yok abi abarttığımdan değil, sadece hepimizin her şeyi ortada," dedi. Berat bir şey söylemezken Kadir de kendini pek yormadı ama onların arasında bu tarz şeyler asla sorun oluşturmazdı. Kadir bir duyguyu içinde yaşarken bunu az çok hissettirirdi ama Berat asla belli etmezdi. Onu çok iyi tanırdım. Hislerini çoğu zaman yüzünde göremezdik. İçinde saklar, içinde yaşardı.

Kadir sıkılgan tavrını asla sakınmazken, "Ne yapsak hafta sonu sinemaya falan mı gitsek?" diye sordu. "Finaller haftaya bitiyor ama araya güzel bir motivasyon sıkıştırırsak iyi olur be sanki!"

"Bu sıcakta yapılacak en sıkıcı şeylerden biri sinemaya gitmek olur sanırım," dedi Sevde düz bir sesle, sonra da küpesini düzeltti. Kadir bir anlığına onun gözlerine baktı ama bunu kendinde hak göremeyip geçiştirdi. "Canım sıkılıyor benim."

"Aslında," dedi Berat gözlerini sodanın kâğıdından ayırıp önce Kadir'e sonra da bize baktığında. "Havalar güzel ve sıcakken bir piknik hiç de fena olmaz."

Bu fikir anında kalbimde farklı bir ritim oluşturduğunda Kadir hevesle, "Harbiden lan," dedi. "Çok iyi olur bak! Böyle alırız mangalı, hamağı gideriz on numara bir yere... Üf aşırı iyi olur."

Sevde'nin gözlerinde de aynı heyecanı gördüğümde az evvelki yorgun ruhumdan sıyrılırcasına bu katlanan heyecana ortak oldum. Sevde ellerini masaya koyarak, "Çok güzel olur cidden," dedi. "Hem uzun zamandır dışarıda bir şeyler yapmıyorduk. Sınavlar arası iyi gelir, Mislina'ya da moral olur."

Gülümsedim. "Ben iyiyim merak etmeyin."

"Daha iyi olman için," dedi Sevde gözlerime sıcacık bakarken. Dudaklarımı büzdüm ve bir şey diyemedim. Akif Selim asla kolunu omzumdan çekmezken derin bir nefes alıp verdim. Berat tatmin olmuş bir ifadeyle, "Tamam o zaman, cumartesi günü gidelim," dedi. "Ezgi de gelir. Böyle beraber gideriz."

"Bana uyar," dedi Sevde hiç diretmeden.

Kadir, "Ben dünden hazırım oğlum," dedi. "Mangal, karpuz deyin canımı yiyin."

Gülmeye başladığımızda Akif Selim'in gözleri beni buldu ve benden bir şeyler söylememi istedi fakat o da biliyordu gideceğimizi lakin iki-

miz adına karar vermek istemedi. Gülümseyerek gözlerimi açıp kapattığımda Akif Selim, Berat'a baktı. "Biz de tamamız."

"Ezgi de gelir," diye onay verdim kararlı bir şekilde.

"O zaman hepimiz tamamsak planı yaparız," dedi Berat. "Ama bir araba kiralamamız gerek."

"Hallederiz onu," diye karşılık verdi Akif Selim. Her şeyi kısacık bir zamanda planlamıştık. Aslında hepimizin buna ihtiyacı vardı. Geçmişe dönüp baktığımda ne kadar güzel şeyler yaşamış olsak da acılarımız da fazlaydı. Sadece bir gün doyasıya eğlenecek ve ruhumuzun bastırılmış yanlarına sonuna kadar açacaktık. Şimdiden o kadar heyecanlıydım ki; bahar ve çiçeklerin fısıltısını, kokusunu alıyor gibiydim.

Kadir sodasından bir yudum daha aldığında kafasını çevirdiğinde Kenan'ı gördü. Kenan kendine soğuk bir su almıştı. Ona seslenerek elini kaldırdı. "Hocam!"

Kenan sesin geldiği yönü bulduğunda direkt buraya baktı ve gelmeye başladı. Kadir toparlanarak, "Ne saygısız herifim lan, hocayı ayağıma çağırıyorum," diye homurdandı. Berat bıkkınlıkla gözlerini devirdiğinde Kenan karşımızda belirdi. Gözleri önce beni buldu sonra Akif Selim'i. Daha iyiydim ve daha iyi hissediyordum ama Kenan'ın üzerinden atamadığı bu suçluluk duygusun kırıntılarını yüzünde taşıdığını görüyordum. Bana ve Akif Selim'e karşı kendini borçlu hissediyordu fakat ben böyle hissetmesini istemiyordum. O gerçekten kötü biri değildi ve herkes kadar anlaşılmaya ihtiyacı vardı.

Kenan nihayetinde bakışlarını Kadir'e çevirdiğinde, "Efendim?" diye konuştu.

Kadir kendini kötü hissederek doğruldu. "Böyle de çok utandım kendimden kusura bakmayın."

Kenan gülümseyiverdi. "Sorun yok Kadir."

Kadir mahcubiyetini askıya alarak gözlerini kıstı. "Cumartesi günü bir planınız var mı acaba?"

"Yok," dedi Kenan. "Ne oldu ki?"

"Bizimle pikniğe gelin," diye konuşuverdi. "Yalnız orada sizli bizli konuşmam ona göre."

Kenan daha çok gülerek, "Bunun olmasını zaten istemem," dedi ve ona sorulan soruya hızlı bir cevap vermedi. Gelmek istediğinden emin miydi bilmiyordu ya da geçen günkü doğum günü yalnızlığından sonra bu pek parlak bir fikir sayılmazdı onun için. "Bilmiyorum," diye söylendi pürüzlü bir sesle. "Pek havamda değilim."

Kadir onu zorladı. "İşte bu yüzden gelmeniz daha iyi olur ya! Havanın değişir. Bak bütün ekip gideceğiz." Güldü. "Başımızda da bir büyük olsa hiç fena olmaz, bize göz kulak olursunuz hocam!" Bu hepimizi gülümsettiğinde Kenan kafasını eğdi. Kadir ona bir gaz daha verdi çünkü onun işi bu. "Bakın Ezgi de gelecek, iyi düşünün."

Kenan'ın yüzündeki gözle görülür tebessüm silindiğinde kafasını hemen kaldırmadı ve birkaç saniye bekledi. Hepimiz susmuştuk zira nasıl bir tepki vereceğini asla kestiremiyordum. O günden beridir ikisi hiçbir araya gelmemiş ve konuşmamıştı bile. Kenan, Ezgi'ye adım atamıyordu daha doğrusu Ezgi de buna fırsat vermiyordu. Ortada cevap bekleyen bir durum vardı ama kaderin ağları ikisinin de kollarını tutmuş bırakmıyordu. Kenan elindeki su şişesini hafifçe sıkarak kafasını kaldırdı ve Kadir'in gözlerine baktı. "Olur, gelirim."

Kenan'ın olumlu yanıtından sonra hepimizin suratında aynı anda bir ifade yer edindi ama buna asla bir isim koyamadım. Kadir memnuniyetle kafasını salladığında Kenan, birkaç adım gerileyerek bize emanet bir gülüşle veda etti. Sonra da arkasını dönerek kafeteryadan uzaklaştı.

Kadir önüne dönerek, "İşte bu kadar," dedi ve arkasına yaslandı. Sodasında kalan son yudumları da bitirerek derin bir nefes alıp verdiğinde duraksadı. Gözleri belli bir noktadan sonra kararırken, "Yalnız Kenan var ya, Ezgi'ye abayı yakmış," dedi.

Berat, "Sen de burnunu sokma oğlum o işlere," diye sitem etti. "Sana mı kaldı lan adamın kime abayı yakıp yakmadığı? Belki konuşulsun istemiyor, belki bu durumdan memnun değil. Karışma oğlum her şeye."

Kadir kendini savunacağı sıra Sevde araya girdi. "Zaten onların bir ilişkisi yok bildiğim kadarıyla." Onay almak istercesine bana baktığında kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Henüz bir şey yok," deyip geçiştirdim. Sevde, "Bence de Berat biraz haklı. Çok şey etmeyelim," dedi.

Kadir soğuk soğuk gülerek geri çekildi. "Ya bırakın bu işleri ya! Adam hepimizin içinde Ezgi'den hoşlandığını söyledi zaten! Ee? Azıcık gaza getirmişim çok mu yani?"

Yine ben dışında herkes haklı.

Sevde ve Berat ona hiçbir şey söylemezken Kadir sonunda sodasını bitirdi ve boş şişeyi masanın üzerine bıraktı. "Of duygu değişiminden mala bağladım iyice. Salın abi bir beni."

"Sanki zincire vurduk, dangalağa bak," dedi Berat gülerek.

"Sen sus senin ifadeni iyice bir alacağım ben," diyerek kötü kötü bakıp güldü. "Felsefeci Cemre seni."

Berat ve ikisi arasında bilindik bir laf atışı başladığında Akif Selim ve ben sadece olanları izledik. Bekledik ve dinledik. Kendi hayatımızın dışına çıkmayı pek sevmezdik ama bu sefer başkalarının hayatlarını seyrettik. *Bu farklı pencerelerden aynı gökyüzünü izlemek gibi bir şeydi.*

"Mislina kampa gitmiyoruz anneciğim," diye seslendi Ezgi mutfaktan. "Bu sepetin içine sokmadığım bir burnum kaldı, pardon sokamadığım! Kızım bu ne ya?"

Odamdaydım. Aynamın karşısında üzerime giydiğim askılı uzun ve çiçek desenli elbisemi düzeltiyordum. Saçlarımı omuzlarımdan aşağı sarkıtmıştım ama orada toplardım. Yanıma yedek birkaç parça kıyafet de almıştım. Sıcak olacağını bildiğim için yüzüme sadece azıcık allık sürmüştüm. Elbisemin askılarını düzelttikten sonra yatağımın üzerinde duran hasır şapkamı da kafama taktım. Ezgi mutfakta kendi kendine söylenmeye devam ederken yanına gittim. Mutfağa girdiğimde direkt beni süzdü. "Oo! Akif'in dibinin düşeceği bir kız mı gördüm sanki ne?"

Gülümseyerek bakışlarımı kaçırdım. "Ay Ezgi!"

Ezgi bu ruh halinden derhal sıyrılarak kaşlarını çatarak sepete baktı. "Biz ayarladık her şeyi de sen niye ekleme yaptın?"

"Ne var ki sanki içinde?" diye sordum. "Hepimizin ihtiyacı olduğu şeyler işte."

"Kürdan bile var içinde, maşallah şu ince fikre bak."

"Dişlerinin arasına et girerse nasıl temizleyeceksin?"

Güldü. "Oradan bir ağaç dalı bulurum."

"Ya sus," diye ekşittim yüzümü ben de gülmeye başladığımda. Tezgâhın üzerini temizledikten sonra sepettekileri kontrol ettim. Aslında çok bir şey yapmış sayılmazdık ama ince ince her şeyi hesap ettiğimden sepet dolmuştu. Bir de çantam vardı tabii. Ezgi koridordaki aynanın karşısına geçip kendine baktı. Ellerini saçlarına götürdü. "Saçlarımı toplayacağım vallahi bu sıcakta hiç ama hiç uğraşamam. Elbise falan da çekemem. Eşofmanla gideceğim."

"İşte bu!" diye yükseldim gülerek.

"Kızım mangala gidiyoruz, top oynayacağız, ip atlayacağız. Akif'le baş başa kır bahçesinde takılmayacaksınız."

"Yedek kıyafet aldım yanıma."

"Gerçi sen oynayabilir misin bilmiyorum ama," diye sesini kıstı. "Yarana bir şey olursa ya?"

"İyiyim merak etme," dedim sakince. "Dikkat de ederim."

"Aman sana bir şey olmasın da boş ver bizi," diye baktı aynaya tekrar ve kirpiklerine birazcık rimel sürdü. O da kafasına bir şapka geçirdiğinde saçlarını arkadan çıkardı. Kısa zaman içerisinde her şeyi hallettikten sonra Çakır'ı, Sezer'e bıraktım. Bugün onunla ve kendi köpeğiyle yürüyüşe çıkacaktı. Az sonra tekrar yukarı çıktığımda evin kapısının açık olduğunu gördüm. Ezgi çantalarımızla dışarı çıktığında, "Akif indirdi sepeti aşağıya," dedi. "Gelmişler, hadi inelim biz de."

"Tamam," dedim çantamı onun elinden aldım. Evin kapısını iyice kilitledikten sonra apartmandan dışarı çıktık. Ezgi ile gördüğümüz şey mavi renkli bir minibüstü. Şoför koltuğunda Kenan vardı. Üzerine lacivert bir tişört giymişti. Oturduğu yerden gözleri direkt Ezgi'yi bulduğunda tatlı bir rüzgâr esmeye başladı. Ezgi ona uzanan bakışlara birkaç saniyeliğine karşılık verdi sonrası tıpkı bu rüzgâr gibi gelip geçti.

Akif Selim ve Kadir elimizdeki çantaları minibüse koyarken Akif Selim'in beni görür görmez elimden çantayı alırkenki yüz ifadesini asla unutacağımı sanmıyordum. Kalbimi derinden titretmişti. Sevde ve Berat arka koltuklarda oturup bize el salladığında Ezgi de onların yanına gitmek istedi fakat Kadir buna mâni oldu. "Yavaş ol bacım!"

Ezgi çatık kaşlarla Kadir'e bakarken Kadir, direkt ön koltuğun olduğu kapıyı yani Kenan'ın yanını işaret etti. "Senin yerin burası."

Ezgi buruşturduğu yüzüyle buna mana vermeye çalışırken, "Ne alaka?" diye sordu. "Sen otur oraya."

Akif Selim nazikçe elimden tutup beni kendine çektiğinde hasır şapkamın altına uzanıp yanağıma bir buse bıraktı. Ezgi ve Kadir bize tuhaf tuhaf bakarken, "Nesiniz siz, *Titanic* batarken inatla çalmaya devam eden kemancılar mı?" diye sordu Ezgi. "Şurada bir şey tartışıyoruz, romantizmin sırası mı?"

Akif Selim gayet rahat bir tavırla dudaklarını bükerek, "Ortada tartışacak bir konu yok ki," diye mırıldandı. "Bizim yerimiz belli. Sen de ön koltuğa oturacaksın, bu kadar."

O esnada Kenan şoför koltuğundan bize seslendi: "Gençler neyi tartışıyorsunuz bu kadar? Hadi atlayın da gidelim!"

Kadir kaşlarını kaldırarak güldüğünde Ezgi'nin şapkasının ucuna hafifçe vurdu ve gülerek, "Hadi atla Ezgi," dedikten sonra arka koltuğa geçti. Biz de hiç vakit kaybetmeden arka koltuklardaki yerimizi aldık ve kapıyı kapattık. Ezgi dışarıda kaldı. Tek bir seçeneği vardı o da Kenan'ın yanına oturmak. Kapıyı açtı ve sakince oturdu. Sonra kafasını

arkaya yani bize çevirdi. Gözleriyle bizi tehdit ederken yaptığımız tek şey ona gülerek el sallamak oldu. Evet, hissediyorum... Bugün harika bir gün olacaktı.

Kenan minibüsü çalıştırmadan evvel güneş gözlüklerini taktı ve sonra hareket etmeye başladık. Ön koltukta Berat ve Sevde oturuyordu. Biz de onların arkasındaydık. Kadir ise arka koltukta tek başınaydı ama hep birdik. Akif Selim beni usulca kolunun altına çektiğinde şapkamı çıkarıp kucağıma koydum. Elleri yumuşak dokunuşlarla omzumun üzerinde birkaç santimlik alanın içinde gezinmeye başladığında dudaklarımdaki kıpırdamaları durduramadım. Beyaz ama üzerindeki baskısı olan bir tişört giymişti ve altında da dizlerinin altında duran bir keten kumaşından bir şort vardı. Onu ilk kez bu kadar rahat giyinirken görmüştüm. Başımı hafifçe omzuna yasladığımda Ezgi'ye baktım. Öylece önüne bakıyordu. Kadir'in güldüğünü duyduğumda, "Ezgi," diye bağırdı. "Orada havalar nasıl?"

İlk Akif Selim'in güldüğünü duydum ve çok hoşuma gitmişti sesinin tınısı. Ezgi arkasını dönmeden karşılık verdi. "Senin olduğun yerden daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Abo!" dedi Kadir keyiflenerek.

Ezgi hiçbir şey söylemezken Kadir hemen ikimize yaklaştı ve arkamızdan fısıldadı: "Kenan güneş gözlüklerinin altından Ezgi'ye kaçamak bakışlar atmıyorsa ben var ya Kadir değilim."

Ben de fısıldadım: "Sen de iyice dedikoducu teyzelere döndün ama ya!"

Benimle alay eder gibi homurdandı. "Sanki siz *shiplemiyorsunuz* anasını satayım?"

Susmayı denedim. Sustum. Kadir gülüşlerimden birini yakalarken Akif Selim'e baktı. "Sen *shiplemiyor* musun küçük enişte?"

"*Ship* ne demek?" diye sordu Akif Selim.

Kadir duraksadı ve aval aval konuştu. "Masum."

Akif Selim şaşkın bir surat ifadesiyle bana baktığında gülerek, "Birbirine yakıştırmak demek," diye açıkladım. "Böyle bir şey."

Akif Selim ona söylediğim bu cümlelerden sonra abisine baktı ve öylece kaldı. Hiçbir şey konuşmadı. Sanırım onu tamamen kendiyle bırakmak istiyordu. Kadir geriye yaslandığında tekrar konuşması uzun sürmedi. Berat'a seslendi. "Lan Berat Efendi?"

Berat kafasını bu tarafa çevirdiğinde Kadir'e bakıp, "Ne var lan Kadir Efendi?" diye sordu.

"Topu getirdin değil mi?"

"Getirdim dedim ya oğlum."

"Ha iyi tamam," dedi Kadir rahatlayarak. Sonra da yaşadığı bir şeyi haklı bir gururla anlattı. "Yalnız var ya, ben bir karpuz seçtim, böyle karpuza vurunca çıkan o şaplak sesine bile düştüm oğlum! Malın iyisinden anlıyorum."

"Tek meziyetin bu zaten," dedi Berat onunla dalga geçip önüne döndüğünde.

Kadir de asla boş durmadı ve lafını verdi. "Senden de iyi anladım oğlum öyle deme!"

Berat hiçbir şey söylemezken Kadir sıcaktan bunalmış bir vaziyette camı açtığında içeriye giren tatlı rüzgârın esintisi saçlarımın uçlarını hareketlendirdi. Sessiz bir şekilde yolculuğun keyfini çıkarırken Kadir bir anda başına talihsiz bir olay gelmişçesine yerinde zıpladı. "Hasiktir lan! Okey takımını getirmedim."

Korkuyla kaşlarımı çattığımda elimi kalbimin üzerine götürdüm. Akif Selim irkilerek elimi koyduğum yere dokundu. Konuşmasına sıra gelmeden Ezgi elini kaldırarak, "Ben getirdim rahat olun," dedi.

Kadir oturduğu yerde ayaklanıp, "Sen var ya on numara insansın," diye bağırdı.

"Biliyorum Kadir," dedi Ezgi. "Keşke beni biraz örnek alsan."

Sevde ve Berat, buna gülmeye başladığında Kenan'ın da kıvrılan dudaklarına şahit oldum fakat biz hâlâ hoplayan yüreğimi sakinleştirmekle meşguldük. Çok komikti ama öyleydi ne yapayım? Akif Selim sessizce, "İyi misin?" diye sordu. "Yarana bir şey olmadı değil mi?"

"Yok yok," dedim onu yatıştırarak. "Kadir bir anda yükselince korktum ama iyiyim."

Akif Selim tam o esnada Kadir'e kötü kötü baktı. "Kadir lütfen bir anda çıkışmak yerine alıştırarak yap şunu olur mu?"

"Ben edebiyattan anlamıyorum küçük enişte, ne diyorsun?"

Akif Selim sıkıntıyla soluklanarak vazgeçti. "Yok bir şey, Kadir."

Akif Selim'in bu hareketi beni gülümsettiğinde yüzümü göğsüne kapattım ve öyle gülmeye devam ettim. Bilmiyorum bir anda boşluğuma denk gelmişti ve gülesim gelmişti. Akif Selim'in şaşkınlığı saçlarıma dokunan elleriyle belli olurken buna asla itiraz etmedi ve sorgulamadan o da benim üzerime eğilerek gülmeye başladı. Bu birkaç saniyeden daha uzun sürdüğünde bir şey oldu ve biz bir şarkıyı işittik. Bu şarkıyı

hepimiz biliyorduk. Yüzümü Akif Selim'in göğsünden kaldırdığımda gözlerimin önünü kesen saçlarımı geriye ittim. Hepimiz birbirimize baktık. Kenan radyonun sesini açtı. Ve biz koşulsuz bir şekilde şarkıyı söylemeye başladık.

"Arayıp sormasan da unuttum seni sanma
Dünya bir yana sen bir yana
Aşık ettin beni kendine sonra da terk ettin gizlice
Aradım seni her yerde hiç kimselere soramadım
Bekledim dön diye dönmedin bile bile
Bile bile sevdiğimi korkundan gelmedin
Arayıp sormasan da unuttum seni sanma sakın
Dünya bir yana sen bir yana"

Şarkının ritminin yükseldiği kısımda bir anda ellerimizi havaya kaldırmış bir şekilde ve şarkıyı daha yüksek sesle söylerken bulduk. Akif Selim hariç tabii... O sadece mırıldanıyordu. Kenan da öyle.

"Ele güne karşı yapayalnız böyle de olmaz ki
Nasıl da gittin insafsız böyle bırakılmaz ki
Unuturum sanmıştım güzelim
Gözüm yollarda kaldı
Ele güne karşı yapayalnız böyle de olmaz ki
Nasıl da gittin insafsız böyle bırakılmaz ki
Unuturum sanmıştın güzelim
Gözüm yollarda kaldı"

O kadar keyifli birkaç dakika geçirmiştik ki işte tam da böylesi bir yolculuğu hak ediyorduk. Durmadık. Şarkılar söyleyerek, şakalar yaparak ve eğlenerek bu yolculuğun hakkını verdik. Ezgi de bize katılmıştı. Kenan da. Akif Selim de... Bir an için yaşadığımız her acıyı, her üzüntüyü askıya almış sadece anı yaşamıştık. Ne bir kırgınlık ne bir üzüntü yoktu gözlerimizde. Bugün bunun olmasına izin vermeyecektik. Hak ettiğimiz buysa, bunu dibine kadar tadacaktık.

Ve tattık. *Acılarımızdan kendimize küçük bir gökyüzü inşa ettik sonra da onun altında toplanıp mutluluklarımızı karıştırdık, birbirimize karıştık.*

Alışverişimizi yaptıktan sonra nihayet güzel bir yere gelebilmiştik. Alanın en sessiz ve sakin yerlerini aramaya başladık ve bunun için epey de erken saatlerde yola koyulmuştuk. Herkesin elinde taşıdığı bir şey vardı. Kenan en önde ilerlerken, "Şu taraflar daha sakine benziyor," diye konuştu. "Oraya gidelim."

Kadir kolunun altına sakladığı karpuzu sıkıca kavramış bir şekilde, "Vallahi benim bu karpuzu bir derenin içine sokmam lazım," dedi. "İçi ısınmıştır şimdi bunun yazık."

"He buluruz dereyi," diye homurdandı Berat. "Yoktur oğlum burada dere falan."

"Daha önce bir kez geldim ben," dedi Sevde. "İleride güzel bir alan var, dere de var. Kimseler yokken orayı kapalım."

"O zaman tabanlarınıza kuvvet," diye gaza geldi Kadir. "Bu karpuz o dereye girecek arkadaşlar o kadar!"

Adımlarımızı hızlandırdık ve nihayet Sevde'nin bize yön verdiği yere geldik. Burası harikaydı. Ağaçlar, çimler, biraz uzakta da olsa derenin o çıkardığı şırıl şırıl akan su sesi, doğa, güneş ve biz... Her şey tam da olmasını hayal ettiğim gibiydi. Elbette ki burada yalnız değildik ama insanlarla çok yakında değildik. Hemen iki masayı bulup birleştirdik ve elimizdekileri masanın üzerine koyduk. Akif Selim direkt hamağı eline aldığında, "Sana hamak kurayım," diye baktı gözlerime.

"Olur," dedim sakin ama içimde cıvıl cıvıl kelebekler uçuşmaya başladığında.

"Yalnız ayıp oluyor ama," dedi Ezgi kendini tutamadan. "Bir kahvaltı edelim bir durun, ne hamağı hemen?"

Akif Selim sanki bir suç işlemiş de bunun baskısıyla kendini kötü hisseden bir çocuk gibi Ezgi'ye baktığında, "Sadece hamak kuracağım Ezgi," dedi.

Ezgi ondan aldığı tepkiyle kendini bir anda garip bir anın içinde bulduğunda, "Yok ben takılıyorum," diye düzeltti kendini. "Kusura bakma lütfen."

"Ne kusuru?" diye gülümsedi Akif Selim. Elindeki hamakla arkadaki iki ağacın yanına gittiğinde Kadir karpuzuna bakarak, "Ben bunu dereye bıraksam biri kesin çalar değil mi?" diye sordu. "Ne yapayım başında mı bekleyeyim?"

Kenan ağır bir ses tonuyla güneş gözlüklerini gözünden çıkarıp Kadir'e baktı. "Sonra koyarız. Kimsenin göremeyeceği bir yere saklarız merak etme."

"Bu karpuz çalınırsa ya da kelek çıkarsa ki böyle bir ihtimal asla yok, dar ederim burayı."

Ezgi ve Sevde birbirlerine bakarak gülmeye başladıklarında ben de sepetin içindekileri çıkardım usul. Hepimiz bir işle meşguldük. Kenan çay demlemek için ateş yakıyor, Berat odun topluyor, Akif Selim ha-

mak kuruyor, biz de kızlarla kahvaltıyı hazırlıyorduk. Kadir mi? Kadir de oturmuş karpuzuyla konuşuyordu.

Berat onu öyle görünce, "Sen ne boş adamsın ya," diye söylendi. "Kalk bir işe yara lan!"

"Kardeşim bir sus sabah sabah afyonum patlamadı daha."

"Minibüste bayağı patladı," dedi Berat. "At yalanı..."

"Şş," diye susturdu hızla. "Kızlar var burada biraz dikkatli konuşalım."

Ezgi omzunu silkti. "Benim için sorun yok."

"Seni kastetmedim zaten," dedi Kadir minibüsteki lafın öcünü alırcasına. Ezgi ona ters bir bakış attığında, "Nasılsa okeyde alacağım hesabını," dedi.

Kadir buna daha çok güldü. "Sen mi? Hiçbir zaman kaybetmedim."

Ezgi kibirlenerek dudağının kenarını kıvırdı. "Hazır ol o zaman, ilk yenilgini alacaksın ben tarafından."

"Göreceğiz."

"Görürsün görürsün merak etme."

Sepetin içinden çıkardığım kırmızı masa örtüsünü güzelce serdim. Bir masanın üzerine çantalarımızı koymuştuk diğerini ise yemek yemek için kullanacaktık. Sevde kendi yaptığı poğaça kutusunu çıkardı, ben de yıkanmış domates ve salatalıkları dilimledim. Ateşimiz çoktan yanmıştı ve hızla çayımızı demledik. Akif Selim ise çoktan hamağı kurmuştu. Yanıma gelirken bana göz kırptığında saçlarımı kulağımın arkasını sıkıştırıp ona kocaman bir tebessüm sundum. Ezgi masanın üzerinde duran diğer kutuya baktığında eline alarak, "Bunun içinde ne var?" diye sordu ve cevap beklemeden kutunun kapağını kaldırdığı gibi gözlerini irileştirdi. "Yuh! Yaprak sarması mı? Kim sardı bunları?"

Akif Selim yanımıza geldiğinde, "Biz," deyiverdi. "Yani abimle birlikte sardık."

Küçük dilimizi yutma evremiz başarıyla tamamlanmıştır.

Ben aşırı derece de şaşırmasam da Ezgi, Sevde, Kadir ve Berat'ın şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Kadir nihayet oturduğu yerden ayaklandı ve Ezgi'nin elindeki kutunun içine baktı. "Nasıl ya? Abi nasıl bunları siz sardınız? Kafayı yiyeceğim bu kadar çıtayı yükseltmeyin, bize bir şey bırakmadınız."

Akif Selim gözleriyle masanın ucundaki karpuzu işaret etti. "Karpuz keseceksin işte, al sana çıta."

"Oğlum dalga geçme lan," dedi Kadir şaşkınlığını üzerinden atamazken. Kenan ateşin başında beklerken olanları sadece dinliyordu

ya da ben öyle sanıyordum. Kadir dayanamayıp bir tane sarmayı alıp ağzına attığında onu afiyetle yedi ve dudaklarını yalayarak övgüler yağdırmaya başladı. "Müthiş bir şey olmuş! Ben yaprak sarması yemeyeli yıllar geçti..." Kadir kendini bir adım geri çekip önce bana sonra da Ezgi'ye baktı. "Nesiniz siz dünyanın en şanslı kızları mı?"

Ezgi direkt bozulduğunda ben bundan ziyadesiyle memnun kalmıştım. Haliyle tabii ki. Ezgi hiçbir şey söylemeden elindeki kutuyu masanın üzerine bıraktığında Kadir yanına gitti ve koluna dokundu. Ezgi'nin ona bir şey söylememiş olması onu endişelendirmişti. "Ezgi, vallahi kötü niyetle söylemedim. Kızıyorsan demem bir daha söz!"

"Kadir tamam boş ver," dedi Ezgi başından savar gibi. "Benimle her konuda uğraşabilirsin ama bu konulara girme."

"Tamam yapmam bir daha."

"İyi."

Kadir'in asla kötü bir niyeti yoktu ama o da farkındaydı biraz ileriye gittiğinin. Kenan'ın hislerini biliyorduk ama Ezgi'yi bilmiyorduk.

Çayımız hazır olduğunda sofrayı da kurduk. Tam bir kahvaltı sofrasıydı. Ezgi de sabah kalkıp gözleme yapmıştı. Ben de kurabiye yapmıştım ama bunu sonra çay içip birbirimizle sohbet ederken yiyecektik. Herkesin önünde bir tabak vardı ve tabakları ben hazırlamıştım. Sevde çayları bardaklara doldurup yerine oturduğunda saçlarını geriye savurdu. Kenan masanın en başında oturan isimdi. Onun yanında Kadir, karşısında Berat vardı. Ezgi ve Sevde de yan yanaydı, biz de Akif Selim'le öyleydik. Kenan çayından bir yudum alırken Sevde çaralındaki yaprak sarmasına baktı. "Şaka falan değil bayağı incecik ve uzun... Maşallah diyorum sadece."

Uzun ve ince olanları Akif Selim sarmıştı. Canım benim pek de maharetlidir.

Ezgi duraksayarak kendi tabağına baktı. "Benim tabağımdakiler neden bodur ve kalın peki?"

Bakışlarımı hızla kaçırdığımda Kenan düz bir sesle, "Çünkü onları ben sardım," deyiverdi.

Ezgi'nin gözleri adres sormadan doğruca Kenan'ın gözlerinde noktalandığında ikisi de hiçbir şey konuşmadı. Kadir gülmeye başlayarak kendini susturmayı denedi. "Çok affedersiniz! Bakın ben hiçbir şey yapmadım görüyor musunuz? Evren işte dönüyor dolaşıyor sizi buluyor..."

"Evrenin işi değil bu Kadir," dedi Ezgi. Yüzünü bana çevirirken masanın altından hafifçe ayağıma vurdu. Çatılmış kaşlarımla ona dik dik

baktım. Beni gözleriyle tehdit ettiğindeyse asla aldırış etmeden çayımdan bir yudum aldım. Ezgi birkaç saniye soluklandığında ağzının içinde bir şeyler geveledi ve Kenan'a göz ucuyla bakıp, "Ellerine sağlık," dedi.

Kenan, "Afiyet olsun," diye karşılık verdi.

Kahvaltımız kaldığı yerden devam ederken bardağımdaki çayın bitmiş olduğunu gördüm. Onu ve masadaki diğer boş bardakları doldurmak için ayaklanacağım sıra Akif Selim benden evvel davranarak, "Sen otur lütfen," diyerek beni durdurdu ve sakince masadan kalkıp ateşin üzerinde duran çaydanlığı kavradığı gibi önce benim bardağımı sonra kendininkini doldurdu. Masadaki boş bardaklara bakıp, "İçiyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Sevde hariç herkes olumlu yanıt verdiğinde Akif Selim, tek tek tüm boş bardakları doldurup yerine yani yanıma oturdu. Gülümseyerek yüzüne bakarken usulca ona çekildim ve kulağına yaklaşıp, "Sana bir öpücük borcum var," diye fısıldadım.

Akif Selim'in anında kıvrılan dudakları kalbimi tıpkı ateşin üzerinde buharı tüterek kaynayan çaydanlık gibi kavurduğunda mavi gözleriyle yüzümün her zerresini saniyeler içerisinde yeniden keşfetti ve yutkunup tok bir sesle mırıldandı. "İstediğin başka bir şey var mı güzelim?" Tabağıma baktı. "Yaprak sarmaların bitmiş, biraz daha ister misin?"

Kıkırdadım. "Hayır."

"İstersin istersin."

Tekrar kulağına yaklaştım. "Akif Selim, yaprak sarmışsın hem de dünyanın en güzel sarmalarını... Sence de bunun için en büyük teşekkürü vermem gerekmiyor mu sana?"

Gözlerini kısarak birkaç saniye bekledi ve ben de hızla kendimi geri çekip gözlerimi önümdeki tabağıma odakladım. Masadaydık ve yüz rengimin değişiminden bir şeyleri anlasınlar istemiyordum yani içimden geldiği gibi davranamazdım. Her neyse işte. Saçlarımı arkaya atıp çayımdan bir yudum alırken Akif Selim'in denizden daha güzel gözlerinin, üzerimde gölge gibi durması kalbimin kıyılarına, sahip olduğu denizden dalgalar vurdurması gibi hissettirmişti.

Kahvaltımız bittiğinde masayı toparladık. Etrafımız giderek kalabalık bir hal alıyordu. Ateşin sönmemesi için Berat, biraz daha odun atmıştı hem de tekrar çay demleyecektik. Ezgi, çırptığı masa örtüsünü yeniden masaya serdiğinde Kadir, "Hadi o zaman, okey oynayalım biraz," diye konuştu hevesle. "Sonra da şu karpuzu dereye yatırırız."

Sevde, "Ben oynamayı bilmiyorum," dedi. "Siz oynayın."

Kadir hiç sorun etmeden, "Fark etmez," dedi. Kenan'a baktı. "Okey midir?"

Kenan gülerek gözlerini kapatıp açtı. "Okeydir."

O sırada Akif Selim'e döndüm. "Oynayacak mısın?"

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Hamağa gidelim mi biz?"

"Olur," diye kıvrıldı dudaklarım. Akif Selim elini kaldırıp Kadir'e seslendi. "Siz oynayın abi, biz şuradayız." Hamağı işaret etmişti.

Kadir, "Tamam gençler, zaten saf dışı kalacaktınız hadi gidin," diye güldüğünde kafalarımızı iki yana salladık ve hamağa doğru yürüdük. Zaten mesafesi çok yoktu. Birkaç adım ilerideydi. İki ağacın arasına bağladığı hamağa vardığımızda, "Sen uzan haydi," dedi sakince.

"Buna ikimiz sığarız bence," dedim hamağa bakarken.

"Rahat edemezsin ki."

"Yanımda sen varsın ve ben rahat edemeyeceğim, öyle mi?" diye çattım kaşlarını gözlerinin içine dikerken gözlerimi. "İstersen bir deneyelim?"

Memnuniyetle soruma cevap verdiğinde hamağın iplerini kavradı ve beni nazikçe oturttu. Usulca sırtımı yatırdığımda ayaklarımı kaldırıp rahatça uzanmamı sağladı. Dengeyi sağlamak pek kolay değildi zira sabit duran bir yatağın üzerinde değildik. Akif Selim de çok kolay olmasa da yanıma uzandı. Evet, aslında sığmış sayılmazdık ama düşecek gibi de değildik. Akif Selim kolunu kaldırıp ensemin altından geçirdiğinde kafamı göğsüne koydum. Elimi de karnının üzerine. Onunla bütün olmuş gibiydim. "Rahat mısın?" diye sordu sakince. "Saçma bir soru oldu ama..."

Gülümseyerek elimi koyduğum yerde hafifçe oynattım. "Gayet iyiyim merak etme."

Yüzümüzü gökyüzüne çevirdik fakat ağaçların yapraklarını görüyorduk. Güneş tepeden bizi seyrederken onu ilk karşılayan bu koca ağaçların dallarından süzülen yapraklar olmuştu. İkimiz de sakince anın tadını çıkarırken Ezgi, Kenan, Berat ve Kadir'in seslerini duymaya başladık. Gözlerimizi onlara çevirdik. Kadir dudağının kenarında duran sigarayla taşlarını diziyordu. Bir tek onda büyük bir hırs vardı, diğerleri çok sakindi. Ezgi gülerek "Sakin ol Kadir," dedi. "Ne yaparsan yap bu oyun benim."

Kadir, "Sen öyle san," diyerek güldüğünde Ezgi omzunu silkti.

Kenan istifini bozmadan gözlerini taşlarının üzerinden ayırmazken birkaç saniye sonra histerik bir biçimde gülüp ıstakasını kavradı ve

onlara çevirdi. Kazanmıştı. Tek kelime dahi etmeden hepsinin yüzüne baktı fakat en son Ezgi'de durakladı. Ezgi şaşırsa da buna yenik düşmeyi kabullenemeden çabucak dudaklarını ıslattı ve taşlarını dağıttı. "Tamam bu daha başlangıç."

Kenan onun bu tavrına gülümserken gözlerini bir müddet daha ondan ayırmadı, ayıramadı.

Onlar oyuna tekrar döndüğünde biz de kendimize döndük. "Daha önce oynadın mı?" diye sordum sakince.

"Evet ama bu tarz oyunlardan hoşlanmam," diye cevapladı. "Abim sever. Eskiden babamla tavla oynarlardı. Çoğu zaman da kazanırdı."

İlham amcadan bahsederken sesinin uğradığı o, anlık titreşim gözlerime bir kırağı gibi düştüğünde ona daha sıkı sokuldum. Bu acının üzerine gitmek istemedim. Sustum ama susarsam acısını duymuş ve onu konuşsun diye zorlamış olurdum. Onu oradan çekip çıkarmam gerekliydi. "Şimdi biz büt'lere kaldık ya hani kaldık diyelim, yaz okuluna gider miyiz?" diye sordum. İlk aklıma gelen şeye bakar mısınız? Şaşırmadık hiç.

"Yaz okuluna gitmek istemiyorum," dedi. "Ve Ankara'da olmaz."

"Ya."

"Öyle maalesef. Hem sen yaz okuluna kalmazsın. Benim ikinci dönemin tüm dersleri kaldı ama senin birkaç tane anca olur, onu da büt'lerde halledersin canımın içi."

"Beraber çalışırız," diye mırıldandım. "Ben seni çok iyi çalıştırırım merak etme."

Parmağıyla çıplak omzumu okşamaya devam ederken iç çekerek gülümsedi. "Mislina, senin derslerden kalma fobin var değil mi?"

"Çok mu belli oluyor?"

"Sence?"

"Tamam ya," diye gömdüm yüzümü bir sefer daha göğsüne ve güldüm. Koluyla beni sardığında o da gülmeye başladı. Nefes almak için kendimi hafifçe geri çektim. "Fobi gibi değil de yani kendimi kötü hissediyorum. Biliyorum çok saçma ama ne yapayım huy gibi işte... Hem büt'süz öğrenci mi olur sanki? Öyle değil mi?"

"Vallahi yemişim bütünü mütünü," diye rahatça konuştu. "Farkında mısın bilmiyorum ama üç koca ay, ayrı kalacağız."

"Bunu aklıma getirmemeye çalışıyorum," dedim kısık sesimle itiraf ederken. Yüreğime anında sinmiş bir kara bulutu yok etmek istedim.

"Geçen sene bunu yaşamıştım ama bu sene çok daha başka çünkü artık tek taraflı bir şeyi yaşamıyorum, Akif Selim. Senin de beni özleyeceğini, düşüneceğini, arayacağını ve bekleyeceğini biliyorum. Bu seferki çok başka."

Cümlelerim onun göğüs kafesine döşediğim bir haritaydı ve her zerresine kendini yazmıştım. Şimdi o, oradaki haritayı bulmuş ve okumak için benim yardımımı bekliyordu. Benden sonra konuşmamı biraz zaman aldığında, "Bana anlatır mısın, eğer ki sana acı vermeyecekse?" diye sordu.

Bana acı verdiğini düşünmesi beni üzdüğünde kurumuş dudaklarımı nemlendirip, "Bana hiç acı vermedin ki," diye fısıldadım ve sonra Işıl'ı hatırladım... Ama bunu söylemeye bile gerek yoktu.

Konuşmam için bekledi. Gözlerimi gökyüzüne değil karnının üzerinde duran ellerine çevirdim. Parmağımda duran yüzüğe baktım. Ona olan aşkımın ilk tanesi gözlerinde gördüğüm ışıltıydı ve şu an bu parlayan yüzüğe bakıyordum. Dudaklarımdaki bu tebessüm var ya... Yaşadığım ve göze aldığım her şeye değerdi. "Seni ilk gördüğüm an okulun ilk günleriydi. Eylül'ün 17'si... O tarihi önce kalbime sonra da defterimin bir köşesine not ettim. Tamam başka defterlerimde de yazıyor olabilir... Birkaç saniye göz göze geldik ama bu senin için tamamen bir tesadüftü benim için ise her şeyin başladığı andı. Kalbim Akif Selim. Kalbim hızla çarptı. Sen beni ilk gözlerinden vurdun çünkü ben yalnızca gözlerini değil, kalbini de gördüm. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama gördüm işte. Beni o an vurdun. Kalbim âşık olacağı kişiyi gözüne kestirmişti ve o kişi sendin. Sonra zaman geçmeye başladı. Apartmanda yaşadığını öğrendim. Sapık gibi takip etmedim merak etme. Belki çok uçuk ya da abartı gelebilir ama senin için, sana biraz daha yakın olabilmek bir alt katına yerleştim. Kendime bir kuş aldım sonra da köpek daha doğrusu sahiplendim... Akif Selim sana bunları böyle anlattığıma bakma o dönemleri tek başıma yaşarken ki beni görmüş olsaydın..."

Sözlerimi pişmanlıkla kesti. "Keşke o dönemler seni görmüş olsaydım."

"Olsun," diye sokuldum ona. "Ben seni severken birçok şeyi öğrendim aslında. Mesela Kumru'mla dost oldum, kendimle barıştım, sabrettim ve umut ettim. Yemin ederim zararlı bir şey değildi bu. İnsanlara anlatmaktan korktum Akif Selim. Kimseye söyleyemedim, ben arkadaşlarıma bile bundan bahsetmedim. Korktum. Beni yargılamalarından, bana deli muamelesi yapmalarından... Haksız da sayılmazlardı halbuki çünkü ben aklımı seninle bozmuştum."

"Kimse seni bu sebepten ötürü yargılayamaz," dedi.

"Biliyorum ama fazlaydı işte. Bana göre yetersiz başkalarına göre fazlaydı... Sonra zaman akmaya devam etti. Sen beni görmüyordun ama ben üzülmüyordum da. Kendi içimde seni yaşıyordum. Seni kendi içimde büyüttüm ben. Seni tanıdım. Öyle güzel, sakin ve duruydun ki kalbime bir tek seni yakıştırdığımdan bunun devamını getirdim. Vazgeçmedim senden."

"Peki ya tam tersi olsaydı? Ya kötü bir adam olsaydım?"

"Bu kadar ileri gitmezdim ama öyle olmadığını da biliyordum. Sen sokak kedilerine süt veriyordun, sen Hüseyin amca ile sohbet ediyordun, sen kulaklığını takıp arkada kendi başına oturuyordun... Sana nasıl kötülüğü yakıştırabilirdim ben?"

Derin bir nefes alıp verdi. Bu onu biraz zorladığında kafamı kaldırmak istedim ama buna müsaade etmeden saçlarımı sevdi. Beni yatıştırdı ve bir soru daha sordu. "Beni beklediğinden söz ettin, ya tüm bu sabrın, sevginin sonunda kocaman bir hayal kırıklığıyla kalmış olsaydın? Yaşadığın her şeyin koca bir hiç olduğunu anlamış ve görmüş olsan ne olurdu?"

"Seni başkasıyla görmek gibi mi?"

"Belki."

Dudaklarımı sarkıttım. Şu an onunla olduğum için yüreğim taze ve temiz bir nefes alıyordu, artık böyle bir ihtimal de olmadığından rahattım. "Senin yüreğin başkasına ait olsaydı bendeki seni içime gömer ve seni unutmaya çalışırdım Akif Selim. Hayatıma dokunmuş, öylece geçmiş olurdun ve bunu yalnızca ben bilirdim bir de Kumru'm. Sen başkasını severken ben sende ömür boyu kalamazdım. Çok güzel bir anı olarak kalırdın. Kimseler görmeden ve kirletmeden geçip giderdin hayatımdan ama asla da pişmanlık duymazdım. İnsan onu sevmeyen birini sevdi diye kalbini suçlayamaz ya!"

"Sen beni içinde yaşattın ben ise kendimi," dedi durgun bir sesle. "Kendimi anlatmama gerek yok çünkü beni, benden daha iyi tanıyorsun ama geç de olsa iyi ki diyorum Mislina. İyi ki bırakmamışsın beni de gözlerim seni görmüş, iyi ki gelmişsin yanıma da seni bulmuşum. Ne güzel geldin öyle bana, bir bilsen."

"İyi ki Akif Selim," diye sardım nihayetinde kolumu beline. Ona sımsıkı sarıldım. "İyi ki görmüşüm seni." Kendi kendime konuşur gibi güldüm. "Böyle birkaç cümleyle üstünkörü anlattığım bakma sakın, senin için yazdığım kitapları okusan var ya..."

"Bir ömür yeter mi peki?" diye sordu ümitle.

"Yeter." dedim gözlerimi kapatırken. "Bir ömür yeter."

"Hiç sıkılmayacağım Mislina. Senden ve bizden bir an olsun sıkılmayacağım. İstediğin kadar konuş tamam mı?"

"Emin misin?"

"Eminim."

"Şimdi yaktım çıranı o zaman," dedim daha da büyük gülerken. Tertemiz suratında en güzel çiçekler filizlendiğinde kafamı hafifçe kaldırdım ve çenemi göğsünde sürterek dudaklarımı yanağına bastırdım. "Bu çay içindi."

"Peki ya yaprak sarmaları?"

"Onu burada yapamam," diye fısıldadım.

Gözlerinde muzip bir ifadenin izlerine rastladığımda dudaklarını omzuma götürdü ve omzumun başından bir sefer öpüp gözlerime baktı. Gözlerime aktı. "Sen nerede ve ne zaman istiyorsan."

Gülümsedim. Beni sürekli gülümsetiyor ve mutlu ediyordu. İnsanın tebessüm etmekten yorulan dudaklara sahip olması ne güzel bir şeydi. Sürekli dondurma yemek ama asla bademciklerinin zarar görmemesi gibi bir şeydi.

Akif Selim ve Mislina hamağın tadını çıkarırken Sevde, bir ağaç dibine oturmuş Burak'la konuşuyordu. Berat, Cemre ile mesajlaşıyor Kadir ise derenin kenarına bıraktığı karpuzu Kenan ve Ezgi'ye emanet ederek yere serdiği kilimin üzerinde gözlerini kapatmış uzanıyordu. Kenan ve Ezgi mi? Ah, şimdi gelelim asıl meselemize. İkisi de yalnız kalmıştı. İşin aslı aslında şöyleydi: Kadir, Kenan ve Ezgi sigara içmek için biraz uzaklaştıklarında Kadir, elindeki karpuzu derenin içine koymuş ve bir bahaneyle dönmesi gerektiğini söyleyerek onlara burada karpuz soğuyana kadar durmalarını söylemişti. Sanki Ezgi de Kenan da bu kadar saftı ya! Hepsi her şeyin farkındaydı.

Dereden ağır ağır akan buz gibi su, etrafa soğuk bir esintisi yayıyordu. Ağaçların etrafı sardığı bu alanda pek fazla insan da yoktu. Karpuz olduğu yerde sabit dururken Kenan ve Ezgi öylece ayakta duruyordu. Aralarında bir mesafe vardı ve biri konuşmaya çalışsa diğeri zaten devamını getirecekti. Fakat konuşan olmadı. Ezgi derin bir nefes alıp vererek derenin hemen kıyısına oturdu ve cebinden bir sigara çıkarıp du-

daklarının arasına yerleştirdi. O rahat bir insandı ve kolayca kimseden çekinmezdi. Sigarasını yakmak için ellerini cebine attığında çakmağını bulamadı. Dudaklarından öfkeli bir hırıltı kaçtığında Kenan arkasında belirdi ve eğilerek kendi çakmağını yaktı. Ezgi sesi duymuştu ve kafasını hafifçe çevirdi. Kenan'ın gözleriyle karşılaştı ama önce yanan çakmağa sigarasının ucunu değdirmesi gerekiyordu. Hafifçe çakmağa yaklaştığında sigarasını ateşe verdi ve gözlerini kısarak zehri içine tek seferde soluyarak geriye çekildi. Kenan, çakmağı kapattığı gibi Ezgi'nin yanına oturdu fakat çok yakınında değildi, onu rahatsız etmek istemiyordu. Ezgi bu yakınlıktan hoşlanmayabilirdi. Böyle düşündü. Az sonra Kenan da bir sigara yaktı. İkisi yan yana oturmuş gözlerini akan dereye dikmiş, sadece sigara içiyordu. Sessiz ama içlerindeki gürültüyle.

Ezgi sigarasını dudaklarından çekip birkaç kez öksürdüğünde Kenan'ın gözleri endişeyle onu buldu fakat hiçbir şey yapamadı. Buna hakkı ya da haddi yoktu. Kendinde göremiyordu. Ezgi bu anı çabucak atlattığında sigarayı iki parmağının arasında tutarak, "Sorun yok," dedi. "Kuru bir öksürük."

Kenan, "Anladım," dedi ama bunu söylemek istememişti. Başka çok daha başka şeyler söylemek niyetindeydi.

Ezgi yarım ağız gülerken, "Hayret," dedi. "Beni sigara içtiğim için ya da kendime zarar verdiğim için yargılamadın?"

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu Kenan. "Ben de içiyorum, sen beni yargılıyor musun?"

"Ne bileyim, bazıları sigara edebiyatı kasınca suratlarına bir tane vurasım geliyor da."

Kenan gülümsedi. "Senden bir yumruk yemeye hiç niyetim yok."

Ezgi yüzünü Kenan'a çevirdi ve gülümsedi. Bu neşeden yahut sevgiden var olmuş bir gülümseme değildi. Ne olduğunu kendi de bilmiyordu. "Sana yumruk atmam merak etme."

"Sorun yok," dedi Kenan direkt. "İstiyorsan atabilirsin."

"Ha zorla kaşınıyorsun?"

"Hayır, bir fikir sadece."

"Anladım," dedi Ezgi, Kenan'ı taklit edercesine. Bir adım... Bir adım daha gerekliydi. Asıl konuya ulaşmaları gerekiyordu. Bir şekilde artık kendilerinden söz etmeleri gerekiyordu çünkü artık konuşmaları ve birbirlerini görmeleri lazımdı. Burada ortada cevabını bulamamış bir sorudan bahsediliyordu. Ezgi gözlerini kaçırana kadar ikisi de yalnızca birbirlerini görüyordu fakat Ezgi gözlerini kaçırdığında bile Kenan onu

görmeye devam etti. Niyeti zorlamak değildi ama diline kadar gelip de ağzından dökülemeyen o sözlerle boğulmak üzereydi. Sonra bir cesaretle konuşuverdi. "Benden rahatsız oluyor musun Ezgi?"

Ezgi duyduğu bu soruyla dudaklarına doğru taşıdığı sigarayla kalakalmıştı. Onu dudaklarının arasına koymadan elini indirdi ve kafasını öne eğip, "Hayır," dedi. "Bunu neden sordun ki? Öyle mi hissettiriyorum sana?"

"Bazen," diye cevap verdi Kenan dürüstçe. "Bunun için seni suçlamıyorum sadece..."

Ezgi hızla Kenan'ın noktasını elinden aldı. "Ben insanlara hak ettiği değeri ya da ilgiyi verebilen, gösteren bir tip değilim. Senden rahatsız oluyorsam bunu söylerim ama değilim. Hislerimi alnımda taşıyamadığım için sana böyle gelmiş olabilir, kusura bakma."

Ezgi mesafesini korumaya devam ediyordu. Bu Kenan için ne iyi ne de kötü bir şey sayılırdı.

Kenan aldığı bu cevap karşısında ona nasıl karşılık vereceğini bilemezken Ezgi gözlerini kapattı ve kendine kızdı. Ona bunu yapmaya hakkı yoktu. Bunu kendi çok iyi biliyordu ama bir adım atmaktan korkuyordu, ona ümit vermekten veya kırmaktan deli gibi korkuyordu. Kimseye söyleyemese de Ezgi, Kenan'ı gerçekten üzmek istemiyordu.

Dudaklarını ısırıp serbest bıraktıktan sonra Kenan'ın koyu kahverengi gözlerine baktı. Uzak değildi ama yakın da sayılmazdı bakışlarındaki aralık. "Kenan," dedi belki de adını ilk kez zikrederken. Daha öncesi de olmuştu ama bu seferki başkaydı. "Sana haksızlık etmek istemiyorum. Seni üzmek de istemiyorum bunu bilmeni isterim. Ta o gün hayatımı kurtardığında bile sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim bunu gördün. Bu işlerde başarılı değilim. Yapamıyorum. Sonra geldin bana bir şeyler söyledin ve..." İç geçirerek dudaklarını sıktı. Kenan onu dinlemeye ve anlamaya o kadar açtı ki sabaha kadar karşısında konuşsa gıkını çıkarmazdı. Ezgi devam etti. "Ben sana karşılık veremedim. Seni suçlamadım da ama sana dönemedim de. Bunun nedenini sormadığın ve beni zorlamadığın için sağ ol. Fakat bir cevap beklediğini biliyorum."

Kenan olumlu bir şey duyacağını sanmıyordu. Kabullenmiş bir tebessümle gözlerini kapatıp açtı. "Sorun değil Ezgi. Bunun için seni..."

"Ama beni bir dinlesene!"

"Ha devam ediyorsun doğru," diye sersemledi Kenan bir anda.

Ezgi'nin aniden gülmesi ve kafasını başka yere çevirmesiyle konuşacağı sözlerin duygusu değişime uğrasa da cümlelerin yazılışı yer değiş-

tirmemişti. Ezgi kendini toparladığında Kenan'ın gözlerini bir an olsun ondan ayıramaması Ezgi'yi giderek küçülen bir çemberin içinde nefessiz bıraktırmıştı. "Kalbim uzun zamandır istediğim gibi atmıyor, kalbimde bir yara var ve bunun geçeceğini de sanmıyorum ama aşmayı deniyorum. Hani bir yere yazarsın fakat sildiğin zaman asla eskisi gibi temiz kalmaz ya, öyle işte." Güldü. "Sizin kadar edebiyat kasamıyorum."

Kenan da güldü. "Edebiyat kasmam ben de devam edebilirsin."

Ezgi, "Ya ben bu konuşmanın eninde sonunda gerçekleşeceğini biliyordum ama bunun için bir hazırlık yapmadım," dedi. "Hayatıma düzen Mislina'yla girdi ve ben ondan sonra geleceğime şekil vermeye başladım. Pek bir şeye benzemese de yamuk yumuk şekiller çiziyorum işte." Ezgi her ne kadar komik bir şey söylediğini düşünse de Kenan bunun böyle olmadığını biliyordu. Bu yüzden asla gülmemişti. "Sana ümit vermek istemem ama senden kaçmak da istemem, çocuk değilim ya! Sen iyi bir insansın. Seni çok iyi tanımıyorum doğru ama kötü biri değilsin. Zaten ben kimim ki senin karşına geçip, *kötüsün* diyeceğim?"

"Demezsin Ezgi, bunu biliyorum."

"He işte öyle," dedi Ezgi derin bir nefes alıp vererek. Kelimeler iç içe girmişti. Ezgi'nin zihni büyük bir karmaşanın içinde kaybolmuştu. Kenan'a bakıp kızdı. "Ya biraz yardımcı olsana konuşamıyorum şurada!"

Kenan kaşlarını çatarak şaşkın bir sesle, "Ne diyeyim ki?" diye sordu.

"De işte bir şeyler."

Kenan'ın çatık kaşları indiğinde kendi kendine gülmeye başladı. "Ben diyeceğimi dedim zaten. Açığım sana karşı, kendimi sakınmıyorum ve bana iyi ya da kötü bir şey söylemeni bekliyorum. Bu kadar."

"Hiç yardımcı olmuyorsun bunu biliyor musun?"

"Susalım o zaman."

"Şimdi susarsam bir daha hiç konuşamam."

"O zaman susmayalım."

"Şizofreni olduk iyi mi?"

"Boş ver," dedi Kenan sigarasını dudaklarına yerleştirip içine çekerken. Bu aradan istifade Ezgi de sigarasını solurken ikisi de aynı anda derin bir nefes alıp verdi.

Ezgi gözlerini karartmış ama hislerini karartıdan uzak bir şekilde derenin akışına dikmişken, "Sana gelmek ve senden gitmek arasında bir yerdeyim," deyiverdi.

Kenan, "Ezgi, sen bana hiç gelmedin ki," diye karşılık verdi.

"Benim sana karşı attığım daha doğrusu atamadığım o adımlar var ya... Yanlış bir yol çizmekten korkuyor, kalbimdeki bu yarayı deşmekten ve o yaraya ihanet etmekten korkuyor."

Kenan... İşte Kenan tam da bu anda bir şeyi anlamıştı. Ezgi'nin kalbinde biri vardı. Duraksadı ve dudaklarının arasındaki bu sigara ilk kez ona acı vermişti, ilk kez tadı acı gelmişti. Ezgi ise kendi sigarasını hızla ağzından çektiğinde Kenan zor da olsa sormak mecburiyetinde kaldı, buradan geri dönüş yoktu. "Çok mu sevdin?"

Birine karşı bir şey hissederken hissettiğin kişiye bu soruyu sormak... Hiç kimse açıkça söylemez belki ama bu çok acı verirdi insana.

"Çok," dedi Ezgi.

"Ne oldu peki?"

"Gitti."

"Seni terk mi etti?"

"Hayır ama bir daha asla geri gelemez."

Kenan bundan sonra soru sormadı. Ezgi de bunun için ona minnettar kaldı. Ezgi bu duygusallıkla baş başa kalmak istemiyordu. Bunu tartışmak ve hele de Kenan'la konuşmak da istemiyordu. Emre onun içindeydi ve dışarı çıkmayacaktı. Şu an mevzu Emre değil, Kenan ve Ezgi'ydi. Ne olursa olsun Emre bu hikâyede ihanete uğramış olmayacaktı. Ölülere ihanet edilmezdi. Ezgi zaten onu hep başka sevecek, onu hep yüreğinin bir kısmında taşımaya devam edecekti. "Bak ben bunu aşmaya çalışıyorum cidden," dedi Ezgi tüm samimiyetiyle. "Biliyorum bu böyle sürmez ve deniyorum da. Kendimi bunun için zorluyor da sayılmam fakat nereye kadar böyle sürecek ki? Ben bir yerde kendimi de öldürmüş sayılmaz mıyım o zaman?" Yüzünü Kenan'ın yüzüne çevirdi. Ezgi'nin bal rengi, umuda tutunmaya çalışan gözleri Kenan'ın ona bu ihtiyaçlarını karşılayacak olan bakışlarına tutulmaktan sakınıyordu kendini. "Birine bir adım atacak olsam bu sen olurdun, Kenan. Yıllar sonra kalbimdekine ihanet etmeden birine karşı bir şeyleri hissetmeye kalksam yemin ederim bu sen olurdun ama..."

"Ezgi ben seni anlıyorum," dedi Kenan ona yardımcı olmaya çalışarak. "Ben kendime kızgınım. Bilmedim, göremedim ki kalbindeki yarayı. Öyle pat diye üzdüm seni, yordum ve üzgünüm. Çok üzgünüm. Bana bir cevap vermek zorunda değilsin. Seni hiçbir şey için zorlamıyorum. Lütfen bana bir cevap vermek zorunda hissetme kendini. Ben anlarım."

"Kızdın mı bana?"

"Hayır, tabii ki."

"Ben sana beni bekle diyemem çünkü çok saçma olur ama beklersen eğer," dedi Ezgi bu cümlenin onu nereye götürdüğünü asla ama asla bilemezken zira çok dikkatli olması gerekti. Ne karşısındakine zarar vermek istiyordu ne de kendine.

Kenan onu sükûnetle dinlerken bir şey oldu ve Kenan'ın bakışları yer değiştirirken dudaklarından şu kelimeler firar etti: "Siktir, karpuz!"

"Ha?" dedi Ezgi anın verdiği tepkiyle.

Kenan hızla oturduğu yerden kalktığında Ezgi ona baktı. Olamaz! Dere karpuzu almış götürüyordu. Ezgi tiz bir sesle, "Oha gidiyor vallahi," diye bağırdığında Kenan koştu ve hiç düşünmeden karpuzu takip etti. Su çok hızlı akmasa bile Kenan'ın karpuzu alması için biraz daha hızlı olması gerekiyordu. Kenan önde Ezgi arkada koşmaya devam ettiklerinde karpuzun yön değiştirerek ortaya kayması sonucu Kenan, çareyi ayakkabılarını çıkarmakta buldu. Saniyeler içinde ayakkabılarını çıkardı ve hiç düşünmeden derenin içine dalarak karpuzu kıskıvrak yakaladı. Bu esnada neredeyse bitmek üzere olan sigarası da dudaklarının arasındaydı. Nefes nefese kalmış bir halde karpuzu kavrayıp kucağına aldığında ıslanan kıyafetlerine umursamadan Ezgi'ye döndü. "Gidemedi vallahi."

"Karpuzu kurtardın."

"Bence bir tek karpuzu değil, bizi de kurtardım. Kadir, karpuzunun terk edip gittiğini öğrenseydi bu dereye atardı bizi."

"Bunu nasıl da unuttum?" diye gülmeye başladı Ezgi. Kenan da Ezgi gülünce gülmeye başladı. İkisi de ilk kez bu kadar içten ve temiz gülmüşlerdi birbirlerine. Bir isim bir konum yoktu sadece an vardı. Anı yaşamak ve anda kaybolmak... Ezgi ve Kenan şimdilik bundan ibaretti... *Şimdilik.*

Gün usul usul ikindiye doğru yaklaşıyordu. Üzerimdeki çiçekli elbiseyi çıkarmış eşofmanlarımı ve spor ayakkabılarımı giymiştim. Saçlarımı da tepeden toplamıştım. Şimdi ise sıra mangala gelmişti. Akif Selim etleri güzelce sosluyordu. Kenan mangalın ateşini harlarken Ezgi de patlıcanları közün içine atmıştı. Ben ise salata yapıyordum. Berat da köfteyi halletmişti. Sevde elindeki kamerayla hepimizi kayda alırken etrafta gezinmeye başladı. Tıpkı haber muhabiri gibi herkesin yanına giderek bir şeyler çekti. Bunlar çok güzel bir anı olarak kalacaktı.

Salatayı yaptıktan sonra Ezgi'nin közlediği patlıcanları da soyduk ve bir de onun salatasını yaptık. İtiraf etmeliyim ki ateşte pişen her şey

daha lezzetli oluyordu. Nihayetinde ateş, etleri üzerine dizeceğimiz seviyeye geldiğinde Kenan özenle etleri dizmeye başladı ve önce bir sigara yakıp dudaklarının arasına yerleştirdi sonra da mangal yelpazesini eline alıp etlerin üzerine sallamaya başladı. Duman ve o koku bana garip bir mutluluk verdiğinde bu anı yaşamayalı yıllar olduğunu fark etmiştim. Kadir elini kaldırıp Kenan'a seslendi. "Seri köz getireyim mi üstat?"

Kenan, "Gerek yok," dedi. "Sen şu karpuzu bir kes de görelim hadi!"

Kadir, "Bu özel âna hepiniz tanıklık edin," diyerek üzerindeki tişörtü bir anda çıkarıverdi ve beyaz atletle kalakaldı. Kızlarla bir anda kahkaha atmaya başladık. Ezgi müthiş eğleniyordu. Aslında hepimizin ondan bir farkı yoktu.

Berat sarsılarak gülerken, "Enişteciğim, doblon ve göbeğin nerede tam olarak?" diye sordu. "Pos bıyıklar da lazım tabii."

"Oğlum piknik dediğin beyaz atletle olur," diye konuştu. "Hoca Bey senin de var mı içinde beyaz atlet? O mangal o tişörtle pişmez!"

Kenan kafasını iki yana sallarken, "Senin kadar titiz davranamadım," dedi.

"Yazık size!" diye sitem etti Kadir sahte bir tavırla. Kadir şu an o kadar komik geliyordu ki gülmeden duramıyorduk. Etler ateşin üzerinde ses çıkarmaya devam ederken bir sigara da Kadir yaktı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. O an Akif Selim'i düşündüm ve gözlerine bakıp, "Bu hava seni zora sokacak," dedim.

"Merak etme," diye yatıştırdı beni. "İlacım yanımda."

Dudaklarımı kedere yakın bir tavırla büzdüm. Kadir, karpuzu masanın üzerine koydu ve eline bir bıçak aldı. Beyaz atleti, ağzında sigarasıyla piknik kültürünü ancak bu kadar yaşatabilirdi. Derin bir nefes alıp verdiğinde sanki çok mühim bir şey yapacakmışçasına hepimiz ona baktık. Ona kilitlendik. Kadir bıçağı karpuzun tepesine saplamadan evvel dudağının kenarında duran sigarayla konuşmaya başladı. "Allah'ım utandırma," deyip karpuzu kesmeye başladı. "Bismillah!"

Bıçak karpuzla temas ettiği an dev bir çatlama sesi duyuldu ve karpuz ortadan ikiye ayrılıverdi. Kadir gözlerini büyütürken haklı bir gururla karpuzun tepesini iyice kesip ikiye ayrılan karpuza bakıp "Ananı avradını," dedi. "Neyim lan ben son karpuz bükücü mü?"

Karpuz hakikaten de harika görünüyordu. Masanın üzerine suyu akarken içinin kıpkırmızı ve çekirdekten yoksun oluşu bile iştahımızı kabartmaya yetmişti. Kadir bıçağının ucuyla karpuzun kenarından birazcık kesip ağzına attığında gözleri büyüdü. Delirdi çocuk! "Oğlum var ya," dedi anlatmaya doyamazken. "Efsane lan efsane!"

Berat hoşnutsuz bir şekilde dalga geçip, "Ulan sendeki artistlik karpuzda yok," dedi.

"Dedim oğlum ben malın iyisinden anlıyorum diye," deyip biraz daha keserek bıçağın ucunda duran karpuzu hemen en yakınındaki Sevde'ye uzattı. Sevde karpuzu sakince alıp ısırdığında yüzündeki o tam puanlık ifade Kadir'in sevincini katladıkça katladı.

Ezgi derin bir iç çekip "Allah'tan danaya girmedin Kadir," dedi.

"Onu da yaparım hiç dert değil," diye kabullendi Kadir. Sonra da kenardaki tabağa karpuzları dilimlemeye başladı. Etler pişiyordu. Kenan bu işte gerçekten harikaydı. Etler piştikten sonra direkt köfteleri dizdi. Biber, domates, sarımsak da közdeydi.

"Mantar da almıştık neredeydi?" diye sordu Ezgi.

Kenan gözleriyle ağaçtaki asılı poşeti işaret etti. "Şu arkandaki ağaçta."

Ezgi arkasını dönerek adrese ulaştı ve poşeti alıp içindeki mantar kutusunu çıkardı. "Bunun üzerine biraz da kaşar rendelersek... Imm."

Bu ortam ve yiyecekler tok insanı bile çok kolayca acıktırırdı. Zaman elimizle tutamadığımız bir su gibi akmaya devam ederken sonunda soframızı kurmuştuk. Mangalın üzerinde bir tek mantarlar vardı. Onlar da usul usul pişiyordu. Ortadaki büyük tabaklarda etler, köfteler vardı. Biraz pirzola ve biraz da tavuk kanadı. Kadir, "Bu kanatları lades için aldık haberiniz olsun," dedi. "Bugün herkes biriyle ladese tutuşacak!"

"Peki bunun bize sorulmamış olmaması?" diye sordu Ezgi.

Kadir, Ezgi'ye göz kırptı. "Sürprizlerle dolu biriyimdir."

Ezgi, "Ya hiç sorma," diye homurdandı.

Önümüzdeki tabaklara et ve köfteler koyarken, çatalımla bir tavuk kanadını bölmeye çalıştım. Kadir direkt parazit gibi bana çekilerek, "Ya ama olmuyor öyle olmuyor," diye kızdı. "Mislina çatalla mı yiyorsun tavuğun kanadını? Bacım tamam en entel, en kibar sizsiniz ama lokantada değiliz ki pikniğe geldik gençler, dalın ellerinizle etlere!"

Ona buz gibi baktığımda Kenan ağzındaki lokmayı bitirip Kadir'e döndü. "Doğruyu söyle, kaç zamandır bu anı bekliyorsun?"

"Anı beklediğimden değil ama yalan mı yani?" diye sordu. Eline bir tane kanat alıp ısırdı. "Bu elle yenir elle. Elinizi sürmediğiniz yiyecek kalmasın."

"Üf tamam ya," diye yüzünü ekşitti Sevde. "O kadar da değil."

Berat yanında oturan Kadir'i sol kaşıyla işaret ederken, "Bu birazdan sofranın tam ortasında geğirirse hiç şaşırmayın," dedi. "O potansiyel var."

Sevde'yle birlikte dudaklarımızdan mırıltılar kaçarken Akif Selim, "Abi ne kadar çirkinleşebiliriz yarışmasında mıyız?" diye sordu. "İstediğiniz gibi yiyin işte."

Kadir, "Sen hiç konuşma hele," diye suçladı Akif Selim'i. "Manitaya karizma olacağım diye kendinden ödün veremedin gitti enişte. Parçala şu etleri bırak bıçağı, çatalı."

Ezgi tabağına bakarken, "Adam yaprak sarmış bundan öte karizma var mı sence?" diye konuştu.

"Harbiden lan," diye ekledi Berat. "Karpuz kestin ama bu adam senin kadar konuşmadı."

Masada birkaç saniye süren bir sessizlik olduğunda Akif Selim bu huzursuzluğu toparlamak adına konuşmak istedi. "Ben bununla övünmüyorum ki," dedi. "Elimden geliyor ve yaptım. Herkes her işi yapmak zorunda değil. Kimse de Kadir kadar iyi karpuz seçemez ona bakarsak."

Kurban olduğuma bakın hele, nasıl da konuşuyor...

Akif Selim herkesin ağzına bir sus payı kazandırdığında Kadir gülerek, "Oğlum ben alınmam lan böyle şeylere," dedi. "Dalganıza bakın. Bu arada evet benden iyi karpuz seçenin alnını karışlarım."

Gülmeye başladığımızda Kadir o an Akif Selim'e minnet dolu bir bakış attı.

Yemeğimizi yemeye devam ediyorduk. Mangalın üzerindeki mantarlar da nefis olmuştu. Her şey o kadar lezzetliydi ki ömrümde bu kadar çok yemek yediğim başka bir an daha hatırlamıyordum. İşler lades tutmaya geldiğinde herkes kendine bir eş seçti. Daha doğrusu şöyle oldu: Ben haliyle Akif Selim'le oldum. Kadir atik davranıp Berat'la tutuştu sırf Ezgi ve Kenan bir olsun diye bir tane de Sevde'yle tutuştu. İki kişiyle ladese girmişti. Böyle de koca yürekli biriydi.

Ezgi ve Kenan itirazsız ladese tutuştuktan sonra sofradaki kemiklere bakıp gülmeye başladık. "Yalnız bayağı iyi yedik," dedi Ezgi sofraya bakarken. "Bu bana iki gün gider."

"Ben iki saate tekrar acıkırım," diye konuştu Kadir ve Ezgi'nin yanında duran kürdan kutusuna elini uzattı. "Ezgi şu kürdan kutusunu versene. Az da temizlik yapalım."

O an Ezgi'yle bakıştık. Demiştim ben. Gereksiz hiçbir şeyi yanıma almam ki. Hepimizin elinde birer kürdan vardı ve hepimiz dişlerimizin arasında saklı kalan etleri temizliyorduk. Evet hepimiz! *Delireceğim gülmekten!*

Etrafı toparladıktan sonra yediklerimizi eritmek için hep birlikte aşağıdaki voleybol sahasına yürüdük. Sahada birkaç tane genç vardı ve az sonra onlar da gitmişti. "Sen oynayabilecek misin?" diye sordu Akif Selim. "Yarana top gelmesin."

"Acımıyor ki," dedim gülümserken. "Cidden acımıyor. Hem ben çok iyi voleybol oynarım yarama gelmez merak etme."

"Vay canına," diye kolunun altına çekti beni saçlarımdan öperken. "Harika olduğun başka bir şey daha öğrendim."

"Oho bende daha ne cevherler var bir görsen..."

"Gösterirsen gözlerim sonuna kadar açık sana," diye ekledi yürümeye devam ederken. Tebessümle yetindim ve beline daha sıkı sarıldım. Toplam da yedi kişiydik ve bir takım bir kişi daha fazla olacaktı. Kenan ve Berat karşı karşıya geldiklerinde iki takımı oluşturmak için havaya madeni para attık. Kenan yazı dediği ve yazı çıktığı için ilk tercih hakkını o kullanacaktı. Hiç tereddüt etmeden kollarını göğsünde topladı ve Ezgi'ye bakıp, "Ezgi'yi seçiyorum," dedi.

Kadir, "Bir şaşırdık bir şaşırdık," diye anında muhalefet olduğunda Ezgi, ona ters ters bakıp bir şey söylemeden Kenan'ın yanındaki yerini aldı.

Berat, "Sevde," dedi. "Manşetleri harikadır."

Sevde gururlanarak, "Teşekkür ederim," deyip Berat'ın yanına geçti.

Ben, Akif Selim ve Kadir kalmıştık. Kenan üçümüze baktı ve bir karar vermeye çalıştı. Ezgi ellerini arkasında bağlarken parmaklarının uçlarında yükselip Kenan'ın kulağına fısıldadı. Kenan saniyesinde adımı söyledi. "Mislina'yı seçiyorum."

Kadir itiraz ederek, "Oho! Hanımcı çıktı bu da," dedi.

Kenan dik dik Kadir'e baktı.

Akif Selim ve Kadir kaldığında Berat, Akif Selim'i seçti ve Kadir sona geldi. Bu onu tatlı bir öfkeye ittiğinde, "Ya bu benim gibi bir adama yapılır mı?" diye sordu. "Sona kaldım lan, sona. Ben de file olayım bari."

"Dalga geçme ya," dedi Berat ve madeni parayı eline alıp, "Yazı mı tura mı?" diye sordu.

Kadir, "Tura," dediğinde Berat, beklemeden parayı attı ve Kadir de onların takımına dahil oldu. Biz üç kişiydik onlar ise dört. Güçlülerdi. Bizden güçlü duruyorlardı ama içimizden nelerin çıkacağını bilemezdik. Ezgi ellerini birbirine vurarak zıpladı. "Merak etmeyin gençler, benim olduğum yerde asla mağlubiyeti tadamazsınız."

Sevde güldü. "Onu göreceğiz birazdan."

"Göreceğiz."

Takımlar olarak ayrıldığımızda Akif Selim kolunu kaldırıp, "Ya Mislina'ya çok sert atmayın tamam mı?" diye uyardı.

Gülüşmeler ve homurdanmalar başladığında Ezgi, topu eline aldı ve havada birkaç kez döndürüp Akif Selim'in yüzüne baktı. "Bu arada merak etmeyin, top sizin sahanızdan hiç çıkmayacak."

"İcraat lazım icraat," dedi Sevde sahadaki yerini alırken.

Nihayet yerlerimizi almıştık. Kenan ve Ezgi filenin önünde duruyordu ama arkayı da kontrole almışlardı ben de onların arkasındaydım. Kendime güveniyordum. Akif Selim ve Sevde de önde dururken Kadir ile Berat da arkadaydı. Dışarıdan bakıldığında net onlar kazanır gibi duruyordu ama bakalım. Hiçbir şey belli olmazdı. Az kişi olduğumuz için maçı ilk biz başlatmıştık. Servis yapmak için çizginin gerisine geçtim ve gözlerimi kararttıp topu karşı tarafa gönderdim. Ezgi bağırdı. "Helal be kızıma!"

Güldüm ve anında heyecanın derin sularında kulaç atmaya başladım. Topu karşılayan kişi Berat olmuştu. Berat hafifçe topu yükseltti ve Akif Selim'e gönderdi. Akif Selim zerre acımadan filenin hemen dibine smacı çaktığında Kenan geç kalmıştı. Sayı onların oldu ve bunu saymıştık. Kadir ıslık çalıp Akif Selim'e bağırdı. "Böyle devam, böyle devam!"

"Durun daha yeni başladık," dedi Kenan karizmayı korurcasına. "Hem kardeşim o benim, bir abilik yaptım sayıyı verdim."

Akif Selim gözlerini küçültüp güldü. "Sen yapma bari abisi!"

Kenan istifini bozmazken servis kullanma sırası onlara geçti. Topun başında Kadir vardı. Kadir direkt topu buraya gönderdiğinde Ezgi atik davranıp topu karşıladı ve Berat'a attı. Berat tekrar buraya attığında Kenan, yükselerek smacı bastı ve sayı bizim oldu. "İşte bu!" diye zıpladı Ezgi ve kendini tutamadan Kenan'ın ellerine vurdu. Tebrik etti.

Bu sefer Akif Selim, "Abim o benim," dedi. "Bir kardeşlik yaptık işte, sayıyı verdim."

Kenan, "Sen yapma bari abisi!" diye tekrar etti onu.

Oyun tekrar başladığında servis sırası Kenan'a geçti. Kenan çizginin epey gerisinde durarak topu havalandırdı ve avucunun içiyle, son derece soğukkanlı bir şekilde topu füze gibi karşıya yolladı. Cidden füze gibiydi mübarek. Sevde, topu manşet vurarak karşıladığında Kadir, geriden gelerek sert bir şekilde topu bizim sahaya gönderdi. Kenan benim önüme geçip, "Bana bırak," dedi ve topu yeniden karşıya gönderdi.

Karşılayan yeniden Kadir olduğunda topun dengesi şaştı fakat Sevde, koşarak dışarıdaki topu yeniden saha içine gönderdi. Son vuruşu Berat yaptığında top filenin önüne düşecek gibi olurken Kenan oraya da yetişerek ayağının ucuyla topu Ezgi'ye yükseltti ve Ezgi çekirge gibi sıçrayıp smacı bastı. Ve sayı bizim!

Bu heyecan ve adrenalin dolu döngünün galibi biz olduğumuzda bu sefer Kenan ellerini kaldırdı ve Ezgi'ye vurdu. Sonra geldi bir de bana vurdu. "İyisin değil mi?" diye sordu o sırada.

"İyiyim iyiyim," dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Kenan sakince tatmin olduğunda yeniden servis için yerini aldı. Toplamda yirmi dakika kadar süren ilk seti, karşı takım almıştı ama bizim pes etmeye niyetimiz yoktu. Zaten çok büyük farkla vermiş sayılmazdık. Az evvelki gibi sahanın içinde yerimizi aldığımızda biraz su içtim ve şişeyi kenara bıraktım. Top Ezgi'nin elindeydi ve servis çizgisinin dışında duruyordu. Topu havalandırdı ve karşı tarafa gönderdi sonra da hızla Kenan'ın yanındaki yerini aldı. Gönderilen topu karşılayan kişi Sevde olmuştu. Direkt bana doğru attığında top üzerime geldi ama sakindim. Gelen topu yumuşattım ve Kenan'a pasladım. Bu top Kenan için ağır kaldığında topu hızlandırmak için Ezgi'ye gönderdi ve Ezgi, öne doğru zıplayıp hemen Akif Selim'in bacaklarının yanına doğru smacı basıp sayayı aldı. Ezgi hırsla gözlerini kararttığında Kenan, ona sağ elinin içini açtı ve Ezgi karşılık verip eline vurdu.

Şükürler olsun bir şeyler oluyor...

Ezgi yeniden servis kullandı ve peş peşe sayılar almaya devam ettik. Gerçekten çok iyiydik gerçi top bana pek fazla gelmiyordu. Kenan ve Ezgi her yere yetişmeye çalışıyordu. Akif Selim ise gözlerini benim üzerimden neredeyse hiç ayırmıyordu. Bir ara dalgınlığına denk gelmiş olacaktı ki bana bakarken sayı kazanmıştık. Kadir itiraz ederek ona kızdığında gülerek geçiştirmişti. Kenan belirli aralıklarla durumumu soruyordu. Cidden, iyiyim diyordum ama kimse bana inanmıyordu. Ne yapayım yahu, yeminler mi edeyim? Acımıyorum ki.

Ve ikinci seti biz almıştık.

Üçüncü ve son seti de almak için yalnızca bir sayıya ihtiyacımız vardı. O kadar yorulmuştuk ama bir o kadar da eğlenmiştik ki bunu size tarif edemezdim. Kenan nefes nefese kalmış bir şekilde lakin soğukkanlı tavrından ödün vermeden topu kaldırdı ve karşı tarafa gönderdi. Kadir bağırarak, "Bende," diye topu hızla bizim tarafa gönderdiğinde karşılayan ben oldum ve ben de direkt karşıya Akif Selim'e attım.

Top Akif Selim'e geldiğinde Kadir, "Acıma sakın sevgilin diye acıma," dedi hızla.

Akif Selim, "Oğlum bir sus bir sus," deyip topu Sevde'ye gönderdi. Sevde ise zıplayıp smacı basacağı sıra Kenan kıvrak bir hareketle eğilerek topu kaldırdı ve Ezgi onu karşıya gönderdi fakat sayıyı henüz alan yoktu. Karşıya geçen top Berat tarafından karşılandı. Bu sayıyı kim kaybederse çok üzülecekti.

Berat topu Kadir'e attığında Kadir kolunu kaldırdı ve hırsla, "Çekilin," deyip topu buraya tam benim üzerime gönderdi.

Top üzerime o kadar sert gelmişti ki manşet vurmaya çalışsam da bizim sahanın arkasına doğru gitmişti ama Kenan... Kenan'daki hızı görünce gözlerim kocaman açılmıştı. Koştu ve topu manşet vurarak sahanın içine kazandırıp, "Ezgi," diye bağırdı. "Ezgi, al bu sayıyı!"

Ve Ezgi... Canım Ezgi'm Kenan'ın bu hırsını ve azmini boşa çıkarmayıp müthiş bir smaçla sayıyı aldı.

Kazanan biz olduk.

Ellerimi havaya kaldırıp gülmeye başladığımda Ezgi kocaman olmuş gözleriyle bize döndüğünde Kenan koştu ve o sırada Ezgi çoktan ellerini kaldırmış Kenan'a çak yakmak için ona gelmişti. İkisi ortak paydada buluştuğunda ellerini birbirlerine vurdular fakat beklenmedik bir olay oldu ve anın verdiği nabız yüksekliğiyle *Kenan, Ezgi'ye sarılıverdi.*

Bu çok ama çok kısa sürmüştü çünkü Kenan yanlış bir şey yapmış gibi kendini geri çektiğinde terden alnına düşmüş saçlarını geriye iterek yutkundu ve Ezgi'ye, "Affedersin," dedi.

Ezgi, "Sorun değil," deyip geçiştirdi, bu andan kurtulmak için derhal bana baktı ve koşarak ellerime vurdu. "Aldık kızım aldık."

Ya Ezgi...

Sevinçlerimizi karıştırmaya devam ettik fakat karşı takım için aynı şeyi söylemek zordu. Bir tek Akif Selim üzülmemişti bilakis direkt yanıma gelmiş ve yüzümdeki saçlarımı geriye doğru toplamıştı. "Nasıl da yendik ama sizi?" diye baktım gözlerine gülerek.

Akif Selim alaycı bir tavırla, "Bilerek verdik," dediğinde, "Tabii canım ona ne şüphe," dedim.

Güldü. Çok ama çok güzel güldü. "Terlisin, hava da kararıyor gidelim de üzerine bir şeyler giydirelim senin," diye konuştu.

"Bir şey olmaz," dedim. "Çok yorulmadım ki."

"Yoruldun yoruldun."

"Ya bak..."

"Hep yaptığım şey," deyip elimden kavradı ve bizimkilere döndük.

Kadir isyanlardaydı. "Şansa verdik abi şansa."

Ezgi ve Kenan birbirlerine bakıp soğuk soğuk güldüklerinde Berat centilmen bir duruş sergileyip, "Hepimiz iyiydik ama itiraf edelim ki; Kenan ve Ezgi çok daha iyiydi," dedi. "Ucu ucuna verdik zaten oğlum."

"İşte bu beni kahrediyor," dedi Kadir isyanlara devam ederken.

Sevde bizi tebrik ettiğinde omzuna dokunup gülümsedim. Bu bir oyundu ve kimse profesyonel değildi ama hepimiz çok iyi oynamıştık. Biz cidden çok ama çok iyi bir ekip olmuştuk. Yerimize geldiğimizde soluklanarak oturduk ama Akif Selim çabucak çantamı getirdi ve benden izin alarak içini açtı sonra da bir tane hırka çıkarıp üzerime giydirdi. Saçlarımın dibi hafif nemli olduğu için pek bir şey yapamasa da onları da güzelce düzeltti. "Teşekkür..." devam edemeden kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Ay unuttum başka bir şey yapmam gerekiyordu."

"Hesabınız kabarıyor Mislina Hanım," diye güldü.

"Bu sizi pek bir memnun etmişe benziyor Akif Selim Bey?"

"Hem de acayip."

Kafamı öne eğip hırkamın düğmelerine dokundum. Berat ateşin başındaydı. "Abi ateş sönmemiş, gitmeden çay mı demlesek ne yapsak?"

"Vallahi çok güzel olur," dedi Sevde sessizce.

"Bana bir soğuk su verin," diye ayaklandı Kadir. "Ya da nerede lan benim karpuzum, beni bir o anlar anasını satayım."

Ezgi dağılmış saçlarını toplarken, "Karpuz bitti," dedi. "Ama çilek vardı biraz yersen."

"Ne demek bitti?" diye sordu Kadir. "Çilek sevmem ben."

"Zıkkımın kökünü ye lan!" diye homurdandı Berat ateşi harlarken. Hava giderek kararıyordu ve hepimiz de tatlı bir yorgunluk vardı. Yola koyulmadan evvel güzel bir çay içecek, birbirimizi dinleyecek ve öyle gidecektik. Bugüne hak ettiği sonu verecektik. Çayı demledik. Ben de yaptığım kurabiyeleri masanın üzerine çıkardım. Biraz da çileğimiz vardı. Çekirdek ve kuruyemişi de koymuştuk... Saat kaç olmuştu bilmiyorum ama güneş artık bizimle değildi. Akif Selim beni sıkıca ama nazik bir şekilde kolunun altına saklarken kurabiyemden bir ısırık aldım. O da bir tane alıp ısırdığında, "Güzel olmuş mu?" diye sordum sessizce.

"Aksi mümkün mü?"

"Senin sarmaların kadar güzel değiller tabii."

"Hayır, çok güzeller."

"Teşek..." Durdum ve güldüm. Gülerek kulağıma yaklaştı. "Mislina ben bu işi çok sevdim. Keşke daha önce aklıma gelmiş olsaydı ya! Bak durduk yere üzüldüm şu an."

"Hayır sakın üzüleyim deme," diye engelledim onu. "Ben seni istediğin kadar öperim."

"Hım?"

"Hım."

Dudakları şakağıma dokundu. Öptü ama çok daha fazlasını hissettim. Ateş gibiydi. Masada konuşan kimse yoktu. Berat telefonuna gelen mesaja bakıyordu. Sevde de öyle. Kadir ve Ezgi çekirdek çitliyor, Kenan ise tam karşısında duran ateşe bakarak çayını yudumluyordu. Birkaç dakika içinde Kadir, Sevde'nin önünde duran kurabiye tabağını ondan istedi. Sevde tabağı ona uzattığında Kadir hepimizin dikkatini sarsacak bir sesle, "Lades!" diye yükseltti sesini.

Sevde tavuk kümesine girmiş hindi gibi şaşkınlıkla kalakaldığında, "Ama bu çok ani oldu ya," dedi.

Kadir, "Ne yapayım kızım, önceden haber mi vereyim?" diye sordu.

"Hayır da... Kadir var ya çok fenasın cidden."

"Bu oyunun kuralı bu."

"İlk ben mi elendim yani?"

"Öyle oldu," dedi Kadir. "Neyse üzülme senden bir şey istemeyeceğim zaten."

"Sorun yok ben takılıyorum sadece," diye mırıldandı Sevde. "Kazandın ve ne istersen söyleyebilirsin."

Kadir dudaklarını birbirine bastırarak Sevde'ye birkaç saniyeden daha uzun baktı ve hiç konuşmadı. Sonra da zoraki bir vazgeçişle omzunu silkti. Bunun ne demek olduğunu biliyordu. "Boş ver," dedi sesini kimseler duysun istemezken ve sesini duyurmak isteseydi bir tek Sevde duysun isterdi ama artık imkânsızdı. "Hiçbir şey istemiyorum."

Sevde onu anlamıştı ve o bilmese de onu duymuştu fakat elinde hiçbir şey gelmezdi. Gelmemişti de zaten. Kafasını öne eğerek derin bir nefes alıp verdiğinde çayından hızla içti ve yaşadığı şeyden sıyrılmak istedi. Ağaçların dallarında hareketlilik arttığında rüzgâr başladı ama bu rahatsız edici değildi. Sevde dudaklarını ıslatıp geri çekerken hevesle bize baktı. "Hadi herkes bir hayalini anlatsın."

"Çok sıkıcı," dedi Ezgi.

"Söyleme öyle," diye karşılık verdi Sevde. "Herkesin bir hayali vardır. İnsan hayalleri olmadan yaşayamaz ki hem."

"Ben yaşıyorum," dedi Ezgi buz gibi bir sesle. "Her neyse tat kaçırmayayım. Hadi anlatın da dinleyelim o zaman."

Sevde, "Ben başlayayım o zaman," diye derin bir nefes alıp verdi. Akif Selim kollarıyla gövdemi sıkıca sardığında sırtımı onun gövdesine yaslayarak Sevde'ye baktım. Sevde gözlerini masanın üzerinde duran çay bardağına kilitlemişti. "İleride bir dergi çıkarmak ve onu ileri seviyelere taşımak istiyorum. Edebiyat öğretmeni olacağım ama bu şartlar altında çok da mümkün görünmüyor çalışmam. Aslında bunu Burak'la yapmak istiyoruz. Bir yayınevi açma düşüncesi de var."

Kadir... Ateşi izliyordu. Ateşte yanan hayallerine bakıyordu belki de.

Berat omzunu silkti. "Bu bölümden sonra asla bölümümle alakalı bir iş yapacağımı sanmıyorum," dedi. "Polislik sınavlarına gireceğim ben."

"Yakışır," dedi Kadir tok bir sesle. "Ben de zaten tarihi zar zor bitirebilirsem yeter. Sonrasına bakarız."

Kenan bir abi edasıyla yaklaşıp "Sen çok akıllı ve zeki birisin," dedi. "Gerçi hepiniz öylesiniz ama senin muhakkak bir işler başaracağından eminim. Sakın bu kadar umutsuz konuşma."

Kadir yüzünü ağır ağır Kenan'a çevirdi. "Eyvallah."

Kenan çayını yudumlamakla yetindi. Sıra bize geldiğinde Akif Selim sessizce, "Ben hayallerimi yaşıyorum zaten," dedi. "Ama bildiğiniz üzere anneme ait bir şiir kitabı var, onu tamamlayıp bastırmak istiyorum."

Canımın içi.

"Ben öğretmen olmak istiyorum," dedim bunu gerçekten istekle söylerken. "Aslında hepimizin birden fazla hayali var ve çoğunu yaşamak istiyoruz fakat yaşanılası en mümkün olanı bu." Akif Selim artık hayalim değildi, o benim hayallerini yaşadığım hayatımdı.

Herkes birbirini özenle ve yorum yapmadan dinlemeye devam ettiğinde gözler Ezgi'nin üzerinde belirdi. Ezgi kaşlarını çatarak "Bana bakmayın," dedi. "Ben gelişine yaşıyorum hayatı. Ne hayali ya?"

"Ne demek ne hayali?" diye zorladı Kadir onu. "Sen ne kadar özel bir insan olduğunun farkında değil misin cidden Ezgi? Kendine bir şans tanısana kızım. O kadar iyi işler başarabilirsin ki bu hayatın ağzına o kadar güzel edebilirsin ki... Neden bunu yapmıyorsun?"

Ezgi keyifsizce güldü. "Kadir boş yapma istersen. Like terkim oğlum ben, bulaşık yıkıyorum bulaşık. Bundan gocunmuyorum ama memnunum abi hayatımdan."

"Hayatına karışmak haddim değil ama merak ediyorum," dedi Kadir tüm ilgisini Ezgi'ye verirken. "Hayallerin olduğunun farkındayım. Her insanın bir hayali olur, olmalı. Ben senin..."

Ezgi sinirlenmişti. "Kadir!"

Kenan'ın endişeli gözleri Ezgi'nin yüzünde daireler çizmeye başladığında Kadir yutkunarak Ezgi'ye baktı. "Özür dilerim. Ben seni kırmak istemedim sadece bu kadar deli dolu bir insanken hayallerinin olmamasına şaşırıyorum, üzülüyorum da... Yemin ederim kötü bir niyetim yok. Arkadaşım, hatta kardeşim sayılırsın sen benim, kötülüğünü ister miyim sanıyorsun?"

Ezgi kendini tutuyordu. Ezgi'nin yarasını bilmiyorlardı bu yüzden Kadir savunmasızdı ama Kenan... Kenan sanki bir şeyleri fark etmiş de temkinli davranıyor gibiydi. Ezgi birkaç saniye bu meseleyi kendi içinde bastırıp derin bir nefes aldığında, "Tamam ben de özür dilerim," dedi. "Fazla sert çıkıştım ama hoşlanmıyorum bundan. Emrivakilerden ve benim adıma yorum yapılmasından zerre hazzetmiyorum."

"Haklısın," dedi Kadir. "Tamamen benim hatam."

Ezgi ve Kadir birbirlerine bakıp gülümsediler. Küslüğün olmaması beni mutlu etmişti. Sessizlik aramıza sinmeden Berat otoriter bir sesle, "Ama şu konuda fikrimi belirtmek istiyorum," dedi. "En azından liseyi bitirmelisin. Sen çok daha iyi yerlerde çalışmayı hak ediyorsun. Bunu yapacak potansiyel var."

Ezgi isteksiz bir tavırla dudaklarını büktü. "Geçti artık Berat. Kafam almaz ve bu saatten sonra da dershane falan çekemem."

Tam o esnada Kenan sanki bunu bekliyormuşçasına durgun ama derinden gelen bir duyguyla kelimelerini bir şair gibi dizdi. "İstersen ben seni çalıştırabilirim. Sayısalım da kötü değildir."

Ezgi şaşkın bir ördek yavrusu gibi Kenan'a bakakaldı. Ne bir tepki verdi ne de bir cevap. Sorular yanıt ararken ateşin savrulmaya başladığını sezdik ve Akif Selim'le aynı anda ateşe baktık. Ağaçların dalları da aynı şiddetten mustaripti. "Yağmur yağacak galiba," dedi Akif Selim. "Kalkalım bir an önce de gidelim hadi."

Berat masadan kalktı, çeşmeden doldurduğumuz suyu ateşin üzerine döktü ve söndürdü. Hakikaten de öyle olacaktı. Yağmur yağacaktı. Rüzgâr bir anda kuvvetlendiğinde hep birlikte toparlandık. Hepimiz

elimize bir şeyler aldığında etrafta hiç çöp bırakmadan hızla adımlarla minibüse doğru ilerledik fakat yağmur çoktan yağmaya başlamıştı. Koşmaya başladık. Akif Selim bir yandan elimi tutuyor diğer yandan üst eşofmanıyla beni yağmurdan korumaya çalışıyordu. Üç dakika kadar sonra minibüse bindikten sonra sabahki düzenimizi bozmadan oturduk. Kenan kapıları kapatıp ışıkları açtığında derhal Akif Selim'in cebindeki ilacı çıkardım ve ona uzattım. Onu arayacağını biliyordum çünkü. Elimdeki ilacı alarak ağzına birkaç kez hava verdiğinde gözlerini sıkıca kapatıp açtı.

Bir şey diyememiştim.

"Çok ıslandınız mı?" diye sordu Kadir.

"Hayır," dedim. "Yani çok değil."

"Bir anda bastırdı gözünü sevdiğim," dedi Kadir camdan dışarı bakarken.

Kenan minibüsü çalıştırıp, "Trafik çıkmadan, yağmur da iyice artmadan gidelim," diyerek hareket etmeye başladı.

Geri dönüyorduk. Öyle güzeldi ki her şey, daha iyisini yaşamak için sabırsızlanıyordum. Yolculuğumuz sabahki kadar enerjik olmasa da piknik sonrası hissedilen o tatlı yorgunluğun tadını çıkararak bitirdik tüm mesafeleri. Kadir, Berat ve Sevde'yi bıraktıktan sonra biz de hep birlikte evlerimize döndük. Kenan, kiraladığı minibüsü sabah geri götürecekti o yüzden o da bizimle gelmişti. Zaten bir süredir Akif Selim'le kalıyordu. Yağmur biz eve varana kadar dindiğinde ellerimize eşyalarımızı alarak apartmandan içeri girdik. Ezgi cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtığında Kenan ve Akif Selim'e döndüm. "Çok güzel bir gündü. Özellikle yaprak sarmaları... Tekrar ellerinize sağlık."

Ezgi kapıdan içeri girerken bana laf çarptı. "Ya biri abin sayılır biri müstakbel kocan niye mesafeli konuşuyorsun saf?"

Kenan kafasını hafifçe eğip güldüğünde gözlerimi devirdim ama Ezgi'ye. "Şaka yaptım," dedi Ezgi. "Mislina bu biliyorsunuz."

"Aynen Ezgi," dedim düz bir sesle.

Ezgi eşyaları içeri aldığında, "Her neyse," dedi ve bizimkilere baktı. "Şaka bir yana gerçekten çok güzel ve keyifli bir gündü. Her şey için çok teşekkür ederim kendi adıma. Bir isteğiniz yoksa ben içeri geçeyim."

"Hayır yok," dedi Akif Selim. "İyi akşamlar Ezgi."

"Size de," deyip başka bir şey söylemeden kapının oradan çekildi. Kenan derin bir nefes alıp vererek bana iyi akşamlar diledikten son-

ra yukarı çıktı. Akif Selim ise beni kapıda tutmak niyetinde değildi. "Hadi sen de gir içeri güzelce bir duş al, hemen uyu tamam mı?"

"Sen de yap bunları."

"Başım gözüm üzerine."

Tam teşekkür edeceğim sıra ağzımı araladığımda beni bakışlarımdan yakaladı ve güldü. "Kaç oldu ya ben sayamadım?" diye sordu mutlu bir gülüşle.

"Çok oldu Akif Selim çok oldu. Zaten bu gidişle oho..."

"Oho..." diye taklit etti beni sonra da geriye giderek, "Hadi tamam bekleme daha fazla kapıda," dedi. "Üzerindekiler nemli bir de senin."

"İyiyim ben," diye uzattım son harfleri. "Mesaj atarım sana tamam mı?"

"Ben seni çoktan aramış olurum zaten."

Kocaman gülümsedim. "Bu kız düştü."

"Bu adam hep yerdeydi."

"Oho..."

"Oho..."

Birbirimize böyle veda ettik. Saf ve salak bir âşıktım kabul ediyorum. Kapıları kapatıp içeri girdim. Çakır'ı almam gerekiyordu ama önce bir üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Üzerimi değiştirmek için odama gittiğimde hırkamı çıkardım ve yatağımın üzerine koydum. Tişörtümün bedenimden ayırırken Ezgi içeriden bağırdı. "Mislina telefonun çalıyor."

"Kim arıyor?"

"Leyla teyze."

Tişörtümü geri giydim ve hızlı adımlarla odamdan çıkıp Ezgi'nin uzattığı telefonumu elime aldım. Kalbim bir tuhaf olmuştu. Korkarak telefonu açtığımda, "Efendim?" diye konuştum. Sesim de korkumdan payını almıştı. Titremişti.

Ezgi meraklı bakışlarıyla beni izlerken annemin sesini işittim. Tam olarak şöyle dedi: "Mislina, anneciğim biz geldik. Ankara'dayız."

V

"Birbirine Denk Düşler"

GABRIELLE APLIN - SALVATION

Annemler geliyordu.

Ne ara duymuştum bunu ne ara gelmişlerdi hiçbir şey anlamamıştım. Tek yapabildiğim şey, "Tamam anne," demek olmuştu. İyi de neye tamam? Şaşkın bakışlarımla elimdeki telefonu kulağımdan çektiğimde en az benim kadar şaşkın gözlerle bana bakan Ezgi koluma dokunup, "Mislina ne oldu?" diye sordu. Cevap verememiştim bile. Çok ani olduğundandı bu donup kalışım. Ezgi gözlerini kocaman ederek, "Yoksa Hikmet amcaya bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok," dedim toparlayarak. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp yutkundum. "Annemler gelmiş Ezgi. Yani her an kapıyı çalabilirler."

"Ne?"

"Ezgi bu çok şey olmadı mı ya?"

"Ani?" diye kaşlarını yukarı kaldırdı sorgular bir halde. Konuşmadan kafamı aşağı yukarı salladığımda kafamı öne eğdim ve duraksadım. Burnuma is kokuları geliyordu. Yüzümü buruşturarak ellerimi saçlarıma götürdüm ve onları koklayarak "Of saçlarım is kokuyor," dedim. "Mangalın kokusu sinmiş." Daha büyük bir şokla Ezgi'ye baktım. "Ay ben bu kokuyla Akif Selim'e sarılmıştım bir de. Hiç de belli etmedi kötü koktuğumu! İçinden neler demiştir kim bilir? Demiş midir sahi?"

"Mislina sen salak mısın anneciğim?"

"Ha?"

"Annemler geldi diyorsun ya annemler! Ayrıca çok normal üzerinin öyle kokması, ben de öyle kokuyorum ne var yani bunda? Akif Selim mi?" diye sordu sorusunu. "Senin mangal kokan saçlarında bile çay demler, o ruh ve potansiyel var onda."

"Ha rahatladım o zaman," deyiverdim bir anda. Kendimi çok garip hissettiğimden böyle davranıyordum çünkü gerçekten bunu beklemiyordum. Aklıma bir anda bir sürü senaryo dolmuştu. Ameliyatım, evlilik mevzum ve daha birçok şey ama her şeyden evveli önce hızlıca bir duş alıp üzerimdeki bu kötü kokudan arınmalıydım. Öyle de yaptım. Hızla banyoya girip çıkarak saçlarımın hızla kuruttum ve temiz kıyafetlerimi giydim. Ezgi de benden sonra duşa girmişti ve o çıktıktan neredeyse beş dakika sonra zilimiz çaldı. Geldiler işte! Bekletmeden aşağının ziline bastım ve kapımızı açarak onları bekledim. Geldikleri için çok şaşkın ve hazırlıksız olsam da mutluydum işte. Çok hem de. Onları çok özlemiştim. Annem ve babamın seslerini işittiğimde derin bir nefes alarak ellerimi ovuşturmaya başladım. Ellerimi ovuştururken parmağımda varlığını hâlâ koruyan yüzüğüme baktım. Onu çıkarmamıştım. Evet göreceklerdi ve ben bunu saklamayacaktım.

Annem önde babam arkada nihayet bizim katımızın merdivenlerini çıkmaya başladıklarında az sonra annemle göz göze geldim. Onu görür görmez gözlerim dolmuştu. "Oy yavrucuğum benim," dedi annem olduğu yerde bana bakarken.

Babam arkasında durarak, "Yahu hanım, duracak yer mi burası? İçeri girelim de öyle hasret giderelim," dedi.

"Aman ne var sende Hikmet Efendi!" dedi annem hem kızıp hem de basamakları çıkmaya devam ederken. O sırada önlerine çıkıp elindekileri aldım. Elindekileri alıp hızla kenara bıraktım ve çıkardığım terlikleri önlerine koydum. Annem ve babam soluk soluğa içeri girdiklerinde kapıyı kapattım. Babamın da elindekileri aldım. İkisini direkt salona aldığımda annem bana dönerek kollarını açtı. "Gel öpeyim gel."

"Anne," dedim kısık ve durgun bir sesle. Annemin benim için açtığı kollarına sımsıkı sarıldım ve kırmızılığını ve doluluğunu hissettiğim gözlerime mâni olamadım. Hayatımın en zor anında yanımda yoklardı ve bunun böyle olması benim için en iyisiydi. Hayatımın en zor anını yaşadığımı ise belki de hiçbir zaman bilemeyeceklerdi. Annem, bana sıkı sıkı sarıldıktan sonra yüzümü avuçlarının arasına alıp güzelce sevip "Suratın kaşık kadar kalmış senin Mislina," diye konuştu hissedilir bir endişeyle.

"İyiyim anne ben," dedim onu yatıştırarak.

Babam, "Geleli bir dakika olmadı hemen tespiti koydu," diye laf söyledi anneme.

Annem gözlerini devirdi. "Ben gördüğümü söylüyorum." Yüzünü ekşiterek güldü. "Otobüste gelene kadar var ya ömrümü yedi ömrümü."

Gülmeye başladığımda annem ellerini yüzümden çekti ve yüzüğümü fark etmemişti. Ben de gidip babamın elini öpüp alnıma koydum, ardından da ona sarıldım. Babam da aynı şekilde yüzümü kavrayıp, "İyi misin kızım?" diye sordu. "Halin vaktin, keyfin yerinde mi?"

"İyiyim baba."

"Biz öyle pat diye çıkageldik ama umarım müsaitsindir."

"O nasıl laf öyle baba?" dedim utanarak. Kendimi mahcup hissetmiştim. "Burası sizin de eviniz sayılır. Ben sadece şaşırdım, bir anda annem geldik deyince."

"Babanın yüzünden," dedi annem. "Tutturdu kalk gidelim, sürpriz yapalım."

Babam da annemi suçladı. "Ya bak beni konuşturma şimdi hanım! Bir haftadır yatıp kalkıp bunu konuşmuyor musun?"

"Ya sus Allah'ını seversen," dedi annem gülümserken. İkisinin bu tartışmalarını bile çok özlediğimi tam da şu an bir kez daha fark etmiştim. Aralarına girerek "Anne tamam," dedim. "İyi etmişsiniz. Hoş geldiniz tekrar."

"Hoş bulduk kızım hoş bulduk," dedi babam usulca arkadaki koltuğa otururken. Çakır ayaklanarak babamın bacaklarının yanına geldiğinde babam önce irkilse de sonra güldü ve onu sevmeye başladı. "Karnınız aç mı?" diye sordum. "Bir şeyler hazırlayayım mı hemen?"

"Yok kızım," dedi annem üzerindekileri çıkarırken. "Saat de zaten geçiyor. Erkenden yatalım."

"Peki siz nasıl istiyorsanız."

"Ezgi nerede?" diye sordu sonra annem, üzerinden çıkardığı kıyafeti elinden aldığımda. 'Odadaydı, gelir şimdi," dedim sakince. Elime aldığım kıyafetleri askılığa astıktan sonra Ezgi odadan çıkıp sakin adımlarla içeri geçti. Babam ve annem en az bana yaptıkları kadar sıcak, içten bir şekilde sarılmıştı ona. Bu o kadar güzeldi ki tarif etmeye cümlelerim yetmezdi.

Annem ilgiyle Ezgi'ye bakıp, "Sen nasılsın Ezgi kızım?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim," dedi Ezgi gülümserken. "Eksik olmayın Leyla teyze. Siz nasılsınız?"

"Vallahi biz de iyiyiz şükür. Bir çıktık geldik işte."

"İyi etmişsiniz," dedi Ezgi.

Babam bana bakarken ellerim manasızca arkaya gitti ve onları saklamak istedim. Sanırım şu an yüzüğü görmesi için uygun bir zaman değil-

di. Sabah daha dinç olursam anlatırdım, bunu sonsuza kadar saklayacak değildim. Annem bana dönerek, "Mislina çantalarda kavanozlar vardı anneciğim," dedi. "İstersen onları bir çıkar gerisini sabah hallederiz."

"Tamam öyle yapalım," diyerek soluklandım. "Ben sizin yatağınızı yapayım. Yol yorgunusunuz nasılsa, güzel bir uyku çekin de sabah hallederiz."

"Öyle yapalım madem," dedi annem. Ben çantaları mutfağa götürdüm ve içindeki kavanozları çıkarıp tezgâha koydum, Ezgi de benim odamdaki çarşaf ve yastıkları salona götürmüştü. Annemle ikisi güzel bir yatak hazırladıktan sonra onlara iyi geceler diyerek biz de kendi odamıza kapandık. Saat henüz geç sayılmazdı ama yorgun olduklarını bildiğim için onları yormamın da bir anlamı yoktu. Ezgi yere yatağını yaparken, "Sen yatsana benim yatağımda," diye mırıldandım. "Ben orada yatarım."

"Of Mislina yat zıbar," diye tersledi beni. "Yer yatağını daha çok seviyorum ben."

"Yer çekerse belin ağrır diye şey etmiştim."

"E seninki de ağrır o zaman? Seninki can değil mi?"

"Bana bakma," diye geçiştirdim. "Sen çalışıyorsun."

"Sen de yeni yeni toparlıyorsun," dediğinde kendimi arkaya bakma gereksiniminde hissettim. Kapı kapalıydı. Ezgi'ye dönerek kısık sesimle, "Annemlere bu durumdan hiç bahsetmeyelim tamam mı?" diye tembihledim onu. "Durduk yere üzülsünler istemiyorum. Bunu öğrenirlerse bir de var ya hiçbir şey eskisi gibi olmaz."

"Merak etme benden sır çıkmaz," dedi Ezgi güven aşılayan bir tavırla. Yatağımı açtım ve saçlarımı tepeden toplayıp yatağıma kıvrıldım. Ezgi de yatağına uzanmadan evvel ışıkları söndürdü. Telefonumu elime alarak saate baktım. Çok geç değildi ama Akif Selim henüz bir bildirim bırakmamıştı. Uyumadan önce ona iyi geceler mesajını bırakırdım. Ezgi de telefonunu kurcalarken homurdanmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum kısık sesimle.

"Bir tweet paylaşmıştım da elli yaşındaki amca numarasını bırakıp 'ara beni yavrum' yazmış." Güldü ama keyifli değildi. "Ararım amca ararım bekle sen."

"Bu tür amcalar gerçekten çok korkunç."

"Bastım engeli," dedi Ezgi. "Üzerlerine kusmak istiyorum ama neyse, gece gece tadımız kaçmasın."

O sırada ikimizin de telefonlarına bildirimler düşmeye başladı. Sevde bir grup açmıştı ve bugünkü fotoğraf, videoları paylaşmıştı. Gruba

girdiğimde gelenlere baktım ve yüzümdeki gülümsemelere engel olamadım. O kadar güzeldi ki her şey. O kadar içtendi ki... Sonra bir şey yapıp direkt gruptaki kişilerin listesinden Kenan'ın profiline tıkladım. Profil fotoğrafı vardı. Fotoğrafta yüksek bir yerde olduğu belli olurken gün batımında güneşin yüzüne vurmasıyla gözlerindeki ifade daha da belirgin bir hal almıştı. Gülümseyerek Ezgi'yi hedef aldım. Bakalım tahmin ettiğim şeyi yapıyor muydu? "Kenan'ın olduğu yerde epey yüksek sanırım," diye mırıldandım.

"Sanırım," dedi. "Bulutlara çok yakın görünüyor."

Tam o esnada gözlerimi telefonun ekranından çekip Ezgi'ye baktım. Ezgi de çatık kaşlarıyla yattığı yerden bana bakıyordu. Yüzüne yansıyan telefon ışığıyla çatılan kaşlarını daha net gördüğümde güldüm. "Sen var ya!" dedi Ezgi. "Cidden az değilsin."

"Ne yaptık sanki?"

"Ben onun profilinde falan değildim."

Sahte bir şaşkınlıkla, "Ben böyle bir şeyi ima etmedim ki?" diye sordum. "Deliye bak."

"Ya sus," dedi bana kızarak. "Ben senin ciğerini bilirim kızım ciğerini."

Gülmeye devam ettiğimde telefonu hızla kapattım ve yönümü ona çevirerek ellerimin ikisini birleştirip, yastığımın altına soktum. "Ezgi," dedim hevesli hevesli. "Hadi anlat bana."

"Neyi?" diye sordu yeniden telefonuna geri döndüğünde.

"Kenan ile konuştuğunu biliyorum," dedim açık açık. "Bunu anlatmanı bekliyorum. Ben sana her şeyimi anlatıyorum, sen de bana anlat."

"Ağzından cımbızla alıyorum lafları. Sizi öpüştürene kadar kaç kitap yazdım haberin var mı?"

"Tövbe ya," diye gülerek geçiştirdim. Ezgi de buna hafifçe güldüğünde onu anlatması için bekledim ve cidden merak ediyordum. Konuştuklarını biliyordum ve aralarında geçen her neyse kötü bir şey olmadığını da öyle. İnatla tavrımın üzerinde durmaya devam ettiğimde Ezgi bıkkınlıkla soluklanarak telefonunun ekranını kapattı. İçeride yok denecek kadar az ışık vardı ama gökteki ayın varlığı sayesinde karanlığa bir mum yakmış sayılırdık. Yüzümde muzip bir gülüş vardı ve bu Ezgi'yi sinir etmişti. "Mislina şöyle gülme vallahi uçan tekme atarım sana."

"Hiçbir şey yapamazsın."

"Doğru. Şu an değil ama ameliyatlı yerin tamamen iyileşsin atarım. Unutturma bana."

"Ya hadi," dedim zaman kazanmak için yaptığı konuşmaları geçiştirirken. "Ne konuştunuz?"

"Ne anlatayım ki ben sana?" diye sordu. "Sana söylediklerimi ona da söyledim. Emre'den bahsettim biraz. Beni anladı ve asla üzerime gelmedi." Sesi durgun bir su gibi çarptı kayaların dibine. Gözlerini benden kaçırarak tavana odaklandı ve derin bir nefes alarak ellerini karnının üzerine koydu. Bu Ezgi'yi çok iyi tanıyordum. Konuşsa sabaha kadar anlatırdı ama bazen ne konuşursa konuşsan hiç sabah olmazdı. "Kenan iyi biri. Yani kötü diyemem bunu diyecek kadar tanımıyorum onu ve haddim değil. Ağır, yeri geldiğinde eğlenceli, korumacı bir yapısı da var ve çok manyak sigara içiyor." Gülümsediğini işittim. "Yalan konuşamam şimdi, bayağı iyi içiyor."

"Hoşlanma evresi başladı diyebilir miyiz?"

"Anan Mislina anan!" dedi Ezgi ters ters. Sonra sesini alçaltıp, "Leyla teyze sana demedim vallahi," diye düzeltti.

Gözlerimi devirdiğimde Ezgi derin bir nefes alıp konuşmalarının devamını getirdi. "Ona umut vermedim ama yolları da kapatmadım. Beni anladığını biliyorum onun. Bazı şeylerin zamanı vardır Mislina. Belki hiç olmayacak belki tahmin ettiğimden daha güzel olacak bunu bilemem ama ben kalbimdeki insana ihanet etmeden Kenan'ı tanımaya çalışabilirim. O bana iyi gelebilir." Sesinde öyle saf bir istek ve duruluk vardı ki ilk kez bunu kalbinden dilediğini anlayabilmiştim. Gözlerini bana çevirerek sesindeki duruluğu gözlerindeki masumlukla bütünleştirdi. "Kenan ile mutlu olursam onunla yeniden gülersem Emre'yi üzmem değil mi Mislina?"

Yutkunamadım. Benden bir cevap beklediğini biliyordum ama benim ne söyleyeceğimi geçelim, kendi bile bunun ne olduğunu biliyordu sadece böyle anlar olurdu işte: siz her şeyi bilirsiniz ama başkalarının konuşmasını istersiniz. Gülümsemedim. "Üzmezsin Ezgi. Emin ol senin üzülmeni asla istemezdi. İnsan sevdiği insanı mutsuz görmek ister mi? Sen ona ihanet etmeyeceksin. Seni anlamaya ve senin pencerenden bakmaya çalışıyorum ama temin ederim ki; Emre'yi üzmeyeceksin."

Bana bir müddet baktı ve gözlerini yeniden tavana dikti. Gülümsedi sonra. Ben ise aksine ona durgun durgun baktım. "Bilmiyorum. Hayatımın neredeyse tüm ilklerini onunla yaşadım. İlk kez onun elini tuttum, ilk kez birini sevdim, ilk kez onu öptüm, sinemaya bile ilk onunla gittim ama şimdi her şey çok tuhaf geliyor... Bununla başa çıkmak beni yoruyor. Kenan'a da belli ettim biraz ama öyle bir adam ki; anlayıştan ölecek ölecek..."

Gülümseyiverdim. "Bu hoşuna gitmedi mi yani?"

İç çekti. "Gitmedi çünkü böyle davrandıkça kendimi ona doğru yaklaşırken buluyorum."

"Ama zaten ne yapabilirdi ki?"

"Bilmem," dedi düz bir sesle. "Başlarım senin sevgine de, evet diyorsan de, demiyorsan oyalama tarzı şeyler falan..."

Kaşlarımı çatarak kıkırdadım. "Sen delirdin mi? Kenan'dan bahsediyoruz burada! Asla böyle biri değil. Akif Se..."

"Anladık Akif Selim'le aynı geni taşıyor anasını satayım, harika biri anladık."

Ezgi kendi cümlesiyle benim cümlemi tamamladığında konuşmaya gerek duymadım. Sıkıntıyla soluklanarak dudaklarını ıslattı. "Neyse hadi uyuyalım artık. Ben zamana bıraktım bu işleri. Sen beni geç kendi derdine dön. Baban ve annen geldi! Akif Selim'e söyle hazırlasın kendini."

"O her zaman hazır."

"Aman yesinler," diye dalga geçerek yüzünü bana dönerek üzerindeki pikeyi aşağıya çekerek gözlerini kapattı. Ben de gözlerimi kapatmadan önce Akif Selim'e iyi geceler mesajı yazıp telefonumu çalışma masamın üzerine bıraktım. Yüzümü duvara döndüğümde gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sonra gülümseyerek konuştum. "Demek çok manyak sigara içiyor he!"

"Zıbar artık!"

"Kenan da bilse keşke bunu!"

"Ağzından böyle bir şey kaçırırsan bir ameliyat daha olursun ona göre."

Sırıtarak iç çektim. "Kenan'a söyleyeyim de senin yanında sürekli sigara içsin."

"Hay dilimi eşek arısı soksaydı lan!"

Bunu daha fazla uzatmadım ama gülmeye devam ettim Ezgi ise kendi kendine kızarak uykuya daldı. Ertesi sabaha uyanan ilk kişi ben olmuştum. Hayır bu ben olmamıştım. Annem benden evvel uyanmış, mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp mutfağa girdiğimde onu poğaça yaparken yakaladım. Tazecik bir gülümsemeyle yanına gidip yanağından bir kez öptüm. "Günaydın."

"Hayırlı sabahlar anneciğim," dedi o kendine has sevecenliğiyle.

"Anne sabah sabah niye yoruyorsun kendini?" diye sordum hamur kabına bakarken.

"Yormuyorum yormuyorum," deyip gözleriyle tepsiyi işaret etti. "Sen şu tepsiyi bir yağla bakayım hadi."

Baharat takımlarının yanında duran yağ şişesine uzandım ve tepsiye birazcık döktüm. Aşağı çekmeceden çıkardığım fırçayla yağı tepsiye iyice yedirdim. Annem yaptığı hamuru tepsiye koyarken bir anda duraksadı ve direkt elime bakarak, "Bismillahirrahmanirrahim," dedi. "Mislina! O parmağındaki ne öyle?"

Direkt parmağıma baktım ve dudaklarımı ısırarak anneme baktım. Annem iri iri açtığı gözleriyle benden derhal bir açıklama yapmamı beklediğinde arkamı döndüm ve mutfağın kapısını kapatıp sakin kalmaya çalışarak annemin yüzündeki şaşkınlıktan biraz almak istedim. "Anne..."

"Ne zaman oldu bu?"

Afalladım. "Ne, ne zaman oldu?"

"Kızım ne zaman teklif etti?" Telaşlanarak hızlı hızlı soluklandı. "Ay delireceğim şimdi! Mislina ne oluyor anneciğim? Ne bu yüzük şimdi?"

"Anne ama bir sakin olur musun ya?" diye sessizce konuştum. "Babamı uyandıracaksın şimdi."

Annem hiç sakin durmadı. "Mislina hemen söyle bana."

"Ya anne," dedim soluklanarak. "Önce bir sakin ol." Annem sustu ama sakinleştiğini gözlerinde göremiyordum. Pekâlâ! Bunun olacağını zaten biliyordum ve saklamak gibi de bir niyetim yoktu. Parmağımdaki yüzüğü kimden saklayacaktım? Sakince konuşmak için ağzımı araladım. Annem ise hamurlu elleriyle beni dinlemeye başladı. "Akif Selim bana evlenme teklifi etti. Hem de ben Bursa'ya geldiğim zaman."

"Ne?"

"Yani ben sizin yanınızdayken aslında bu teklifi almıştım ama size söylemedim. Erken olduğunu düşündüm çünkü bilmiyorum işte..." Annemin konuşmasına müsaade etmeden cümlelerimin akmaya devam etti. "Gerçekten ikimizin de niyeti ciddi. Ben onunla yaşamak ve yaşlanmak istiyorum. Babamla zaten ayaküstü tanıştılar ve elbette dahası da olacak. Onunla evleneceğim, anne."

"Kızım," dedi annem şaşkın şaşkın. "İyi tamam da daha okulun var, evliliği yürütebilecek misiniz üstelik?"

"Merak etme," dedim güven veren bir sesle. "İkimizde de o olgunluk var. Hem hadi kalkın düğün falan yapıyoruz demedik. Akif Selim

gerçekten bu yüzüğü parmağıma takmak istedi anne." Annemin beni bir yere kadar anladığını sanıyordum zira bakışlarında tamamen tatmin olmuş bir ifade yoktu. Aslında ben de kendimi iyi ifade ediyor sayılmazdım çünkü bunun için hem bir konuşma hazırlamamış hem de günün henüz en başındaydık. Annem, "Kızım ben ne diyeyim ki sana, size şimdi?" diye söylendi. "Akif Selim..."

"Anne," diye fısıldadım hassas bir şekilde. "O çok zor zamanlardan geçiyor. Babasını kaybetti."

"Ya," dedi annem ağzı şaşkınlıkla açılırken. "Nasıl, ne zaman oldu? Vah oğlum benim. Nasıl oldu Mislina?"

"İlhan amca zaten hastaydı biliyorsun," dedim, ondan bahsederken sesime bile hüzün oturmuştu. "En son ziyaretine gitmiştik sonra vefat haberini aldık." Annem üzüntüsünü bir hayli belli ettiğinde dudaklarımı çabucak ıslattım ve ona bir adım daha yaklaştım. "Onun yanında olmalıyım. Temelli bir şekilde, beni anlıyor musun? Evet çok erken diyebilirsiniz, okulunuz ya da bunun gibi onca şey ama biz nihayetinde evleneceğiz. Sana söylemem ne kadar doğru onu da bilmiyorum ama cidden bazen çok yalnızlaşıyor, korkuyorum anne. Kötü şeyler düşünüyor, kötü hissediyor." Gülümsedim. "Ama ben yanında olursam bunları yapmaz. Daha iyi olur."

"Mislina," dedi annem ne diyeceğini sahiden bilemezken. Konuşmasını sabırla bekledim. "Ben ne söyleyebilirim ki size? Akif oğlumu tam anlamıyla tanımıyorum ama öyle bir konuşuyorsun, ondan bahsederken gözlerinin içi öyle parlıyor ki; değil damadım direkt oğlum diye bağrıma basasım geliyor."

Gözlerim doluverdi. "Ya anne."

"Başı sağ olsun," dedi sonra annem derin bir nefes alıp. "Çok zordur kızım, çok zor."

"Öyle," diye tasdikledim hislerini, kelimelerime ruh katarken. "Bir abisi kaldı geriye bir de ben. Başka kimsesi yok. Ne bir akrabası ne de başka bir şeyi."

"Abisi nerede?"

"Onun yanında kalıyor ama beraber yaşıyor sayılmazlar. Hatta bizim okulda öğretim görevlisi. O da çok iyi biridir."

Annem bekledi ve kafası deli gibi karışmış bir halde önüne dönerek, "Babanla konuşalım bunu," dedi. "Şu an kafamı allak bullak ettin. Ne konuşacağımı bilmiyorum. Bir tanecik evladım evlenecek ben iki lafı bir araya getiremiyorum. Kafa bırakmadın bende yahu!"

"Deme ya öyle," diye gülümsedim. "Ama bunu sonra söyleyelim olur mu babama? Ben Akif Selim'e haber vereyim bir, nasıl olsa babam onunla konuşmak isteyecektir."

"Ben de istiyorum," diye çattı kaşlarını annem. "Akif oğlum madem seni bu kadar seviyor, evlenmek istiyor gelsin bakalım konuşalım güzel güzel."

"Peki, sen öyle diyorsan," dedim sözlerine sükûnetle yanıt verirken. Sonra annem yeniden yüzüğüme baktı ve bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda bundan vazgeçip poğaçaları yapmaya devam etti. Ben de bir yumurta kırıp hamurların üzerine fırçayla yedirip, susam döktüm. İki tepsi poğaçayı fırına koyduktan sonra odaya gittim. Ezgi çoktan uyanmış, yatağını toplamıştı bile. "Günaydın," dedim telefonuma yönelirken. Akif Selim'den herhangi bir dönüş alamamıştım yine. Belki de henüz uyanmamıştı. Asla başka bir manaya yormadan üzerimdeki pijamaları çıkarıp kıyafetlerimi giydim. Poğaçalar pişene kadar sardunyalarımı sulamak için salona girdim. Babam gömleğinin kollarını iliklıyordu. "Günaydın baba," diye konuştum pencere kenarına yönelirken. "Rahat uyuyabildin mi?"

"Uyuduk kızım," dedi babam. "Annen ne pişiriyor yine?"

Güldüm. "Bütün ev ne güzel koktu değil mi?"

"İştah açmada bir numara."

"Poğaça pişirdi," dedim sardunyalarımı nazikçe sulamaya devam ederken. Babam memnun bir ifadeyle oturduğu yerden kalktığında Ezgi salona girdi. "Günaydın Hikmet amca."

"Sana da günaydın Ezgi kızım," diye karşılık verdi babam. Ezgi pike ve yastıkları arka odaya götürdüğünde Çakır'ı da besleyerek güne dolu dolu bir başlangıç yapmıştım. Az sonra dördümüz birlikte güzel bir kahvaltı yaptık. Ben yüzüğümü babamdan gizlemeye çalışsam da annemin o iğneleyici bakışlarından kaçmak pek da kolay olmamıştı. Önce Akif Selim'le konuşmam gerekiyordu. Babam sofradan kalktığında salona geçti. Evimizde televizyon olmadığı için bilgisayarımdan ona canlı kanalları açtım.

Tekrar mutfağa girdiğimde annem ve Ezgi'yi benim evlilik mevzumu konuşurlarken yakaladım. Kapıyı kapatarak yerime geçtiğimde Ezgi bana bakıp, "Hikmet amcaya ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

"Önce bir Akif Selim'le konuşmam gerek. Uyanmamış daha."

"Sen nereden biliyorsun uyanmadığını?" diye sordu annem.

"Günaydın mesajı atmamış," dedim direkt. Ezgi gülerek onay verdi. "Aynen Leyla teyze, bunların ilişkisi böyledir. Hava durumu raporu bile verirler birbirlerine."

"Ezgi!"

Ezgi oralı bile olmadığında annem Ezgi'ye yöneldi. "Sen ne diyorsun peki bu işe Ezgi kızım? Erken değil mi daha?"

"Vallahi Leyla teyze; ben Mislina'dan zaten eminim senin kızın gibisi dünyanın hiçbir yerinde yok. Normalde hiçbir erkeğe de kefil olmam ama Akif Selim gibisini de bulamazsın. Oldukça kibar, beyefendi ne kavga bilir ne kötü söz... Her annenin hayalindeki damat olduğuna kalıbımı basarım. Mislina'yı zaten el üzerinde tutuyor. Bak yüz tane eli olsa yüzüyle de tutar o kadar abartıyorum sana." Masanın üzerinde duran çay bardağını alıp bir yudum çay içti. "Öyle işte. Ben olsam gözüm kapalı onaylardım bu işi."

"Kızım mesele onay vermek değil ki," dedi annem. "Yüzüğü takıvermiş oğlan, o yüzük yıllarca duramaz orada. Bir resmiyete dökülmesi lazım."

"Onlar benim gözümde evli vallahi sizi bilemeyeceğim."

Güldüm.

Annem bana ters ters bakarken Ezgi toparladı. "Bak ben sizi anlıyorum Leyla teyze. Bir tanecik kızın ve henüz okulu bitmedi ama sonuçta üniversiteye evli olarak da devam edebilirler. Bilmiyorum Mislina sana söyledi mi ama babasını kaybetti Akif Selim ve zor zamanlar geçirdi. Üstelik kendi de hasta. Mislina ona daha yakın olmak, her anında yardımcı olmak istiyor. Bunu anladığınızı biliyorum. Senin kızının Akif Selim'e duyduğu sevgi var ya... Yemin ederim kimsede böyle bir şey görmedim. Böylesini kimse de kolay kolay göremez. Çok başka bir şey çok."

Ezgi seni bir kere yesem mi?

Annem, Ezgi'yi uzun uzun dinlediğinde kafamı öne eğerek bekledim ve parmağımdaki yüzükle oynamaya başladım usul usul. "Babasıyla konuşalım," dedi annem bir anda. "Ama önce Akif oğluma git bu durumdan bahset. Akşama da yemeğe çağıralım."

Gözlerim parlayıverdiğinde kafamı deve kuşu gibi kaldırıp, "Cidden mi?" diye sordu.

Ezgi, "Akif oğluma dedi bilmem farkında mısın, Mislina?" diye laf attı. "Bakma sen Leyla teyzenin böyle durduğuna, gizli gizli bayağı *shipliyor* kızım sizi."

Ezgi beni güldürmeye başladığında kendi de gülmeye başladı. Annem ise, "Bakın hele şunlara ya," dedi. "Şimdiden coştu bunlar."

"Oho," dedi Ezgi keyifle. "Sen beni Mislina'nın kınasında göreceksin asıl. Ayaklarım patlayana kadar oynayacağım. Hiç tarzım değildir ama sonuçta bir tanecik kardeşimin en mutlu anında da eğlenip, onunla coşmayacaksam ne zaman coşacağım ki?"

Aynı anda hem güldürüyor hem de duygusal bir çemberin içine alıyordu beni. Ezgi olmak böyle bir şeydi işte.

Annem gülümseyerek "Mislina'yı evlendirdikten sonra söz senin de düğünü yapacağız," dedi. Ezgi bir anda duraksadı ve bu söz onu duvara çarpmış gibi hissettirdi. Evlenmeyeceğini ya da bunu düşünmediğini istemediğinden değil, var olan ailesinin hiç olmamasındandı. Annesi ve babası yaşıyordu ama yoklardı işte. İçi hep de böyle anlar da acıyordu. Fakat o duygusallık sevmezdi. Gülerek omzunu silkti. "Ya sen boş ver beni," dedi. "Mislina bir evlensin de bana gelene kadar ohoo..."

"Olsun güzel kızım benim," dedi annem Ezgi'nin saçlarını severken. "Bak sen ne güzel Mislina'ya burada kardeşlik ediyorsun, ona destek oluyorsun. Biz de senin ailen sayılırız, anneciğim."

Ezgi yutkunarak, "Eksik olmayın," diyebildi. Yüzüne bakamamıştım bile. Bakarsam dağılırdım. Annem, Ezgi'ye de bana baktığı gibi bakıyordu ve bu duyguların içtenliği beni dünyanın en mutlu insanı yapmaya yeterdi.

Sofrayı topladıktan sonra annem bulaşıkları yıkadı, biz de odaları silip, süpürdük. Yeterince hava alan odamın penceresini kapatıp soluklanarak telefonuma bir kez daha baktım. Vakit neredeyse öğleni geçmişti ve Akif Selim'den hâlâ bir dönüş almamıştım. Derin bir nefes alıp onu aradım. Telefonu kulağıma yasladığımda Ezgi elindeki toz beziyle içeri girdi ve dolabımı silmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordu bana sakince. "Açmıyor mu?"

"Çalıyor ama açmı..." Sözlerim Akif Selim'den bir ses duyduğumda yarıda kesildi. Hızla konuştum. "Alo! Akif Selim iyi misin? Neredesin?"

"Mislina ben iyi..." Kesik kesik konuştuğunda gözlerim büyüdü ve oturduğum yerden kalktım.

Ezgi elindeki bezi bırakmadan arkasını döndüğünde, "Ne oldu sana?" diye sordum çabucak. "İyi misin Akif Selim?"

"İyiyim merak etme," dedi sakin ama sıkıntılı bir sesle. "Bir şeyim yok, bir şey de olmadı."

"Ya beni delirtmek mi istiyorsun sen?"

Güldü. "Delirme delirme."

"Ya niye gülüyorsun şimdi de?"

"Ne yapayım ağlayayım mı?" diye güldüğünde buna acı dolu bir inilti̇yle son verdi ve ben de direkt telefonu kapatıp yatağımın üzerine attım. "Ezgi ben yukarı çıkıyorum."

Ezgi de direkt elindeki toz bezini yere attı. "Seninle geliyorum."

Bir hışımla odamdan çıktığımda annem mutfağın kapısında belirdi. "Nereye?" diye sordu şaşkınlıkla. Cevap verecek bir şey bulamadığımda Ezgi derhal öne atıldı. "Aşağıdaki komşumuz Nuray abla bir elbise almış da bizi çağırdı, hemen geliriz merak etme."

Ezgi'nin uydurduğu yalana kafamı salladığımda kapıyı açtım ve bulduğum ayakkabıyı giydim. Ezgi ile tamamen kapının dışında kaldığımızda merdivenleri çıkmaya başlamıştık bile. "Allah'ım affet," dedi Ezgi hızla peşimden gelmeye devam ederken. "Bu arada biz niye pata küte gidiyoruz, ne oldu?"

"Birazdan göreceğim ne olduğunu," diyerek soluk soluğa kalmış bir şekilde Akif Selim'in kapısını çaldım. Ezgi ile soluklarımızı yarıştırırken kapı az sonra açıldı ve Akif Selim karşımızda belirdi. Bir elinde kaşının üzerine koyduğu buz torbası ve yüzündeki yara izleriyle... Gözlerim kocaman olduğunda kalbim ağzıma doluverdi. "Akif Selim!" Nefes nefese kalışlarım kelimelerimi bile zorlamıştı. Dağılmış saçları, kaşına tuttuğu buz torbası, hafif morarmış sol gözünün altı ve çenesinin kenarındaki ufak tefek çizikler... Yutkunarak birkaç adım ileri atıldım ve elimi uzattım lakin korkudan asla dokunamadım. "Ne oldu sana böyle?"

"Hiç."

"Ne demek hiç?"

Ezgi arkamdan konuştu. "Akif bayağı fiyakalı olmuşsun he."

Akif Selim'in gülümseyen gözleri Ezgi'yi bulduğunda, "Sağ ol," dedi.

Kızmıştım ve bunu belli ederek kaşlarımı çattım. "Bana bir cevap verecek misin? Kiminle kavga ettin?"

Gözlerini kıstı ve kaşına tuttuğu buz torbasını indirdi. Su sayesinde epey akışkan olan kan şakağının kenarından akmaya başladı. İçim titrerken, "Allah'ım," dedim. "Acıyor mu canın?"

"Yok," dedi sakince. Sonra da geri çekilerek gülümsedi ve gözlerini üzerimden ayırmadan kapıyı araladı. "Hadi geçin içeri."

Sabır çekerek hayretler içerisinde içeri girdim. Ben önde onlar arkamda salona girdiğimizde Kenan'ın da ondan pek bir farkının olmadığını gördüm. Hatta o daha da beterdi. Yara bere içinde kalmış suratı ve hemen dudaklarının arasına koyduğu sigarayla pencere kenarında duruyordu. Bizi görünce tavuk kümesine girmiş hindi gibi dikilerek ağzındaki sigarayı çıkardı ve yanındaki kül tablasına bastırdı. Ağzım daha çok açıldığında Akif Selim sakince ilerledi ve buz torbasını masanın üzerine bıraktı. İkisi de konuşmuyordu. Ezgi kollarını göğsünde toplayarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Birileri bugün *bad boy* tarafından uyanmış."

Kenan öylece Ezgi'ye baktığında ben de beni oturduğu yerden gülümseyerek izleyen Akif Selim'e baktım. Çatık kaşlarımla hızla yanına gidip otururak yönümü ona çevirdim. "Ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Önemli bir şey yok," dediğinde soğuk soğuk gülerek gözlerimi kıstım. "Ne demek önemli bir şey yok? Kaşının, yüzünün hali ne o zaman? İlk defa böyle görüyorum seni. Delireceğim!"

Akif Selim kafasını koltuğun sırtına yatırdığında canı hafifçe yanmış olacaktı ki yüzünü ekşitti. Bana bir cevap verecek gibi durmuyordu. Kenan'a döndüm ben de ve ondan bir cevap alacağımı umdum. Kenan ben daha sormadan soluk alıp vererek masanın üzerindeki sargı bezini kavradı. "Sabah tefeciye olan borcumu ödemeye gittik. Sonra birtakım anlaşmazlıklar çıktı ve kavga ettik. Merak etmeyin onlar daha beter halde."

"Size inanamıyorum," diye konuştum aval aval.

"Ben de," dedi Ezgi karşımıza geçip sırtını kitaplığa hafifçe yasladığında. "Beni niye çağırmadınız ki? İki tekme de ben sallardım. Çok pis gücendim haberiniz olsun."

Kenan, "Bir dahaki sefere çağırırız," deyiverdi.

Gözlerimi çabucak Akif Selim'e çevirdim. "Asla böyle bir şey olmayacak bir daha."

"Bak canımın içi," diye kaldırdı Akif Selim kafasını koyduğu yerden. "Ben iyiyim, tamam mı? Üstelik biz haklıydık ve anladıkları dil buydu. Üstelik seni o hale getiren adamların yancılarına iki yumruk atmışım çok mu? İçimdeki hırsı görmek istemezdin."

"Ama sen bunu yapamazsın," dedim kısılan sesimle. "Hastasın ve dikkat etmen gerekiyor. Bazı şeylere bedenin yetmeyebilir."

"Endişen olmasın Mislina, çok iyi yetti," diye onay verdi Kenan.

Benimle dalga geçer gibi konuştuğunda ama asla öyle olmadığını bildiğim halde kafamı çevirerek, "Pes yani size de ama!" dedim. "Ne hale gelmişsiniz."

Ezgi gülmeye başladığında ona baktık. "Yalnız tam da bu sabah Leyla teyzeye Akif Selim'den bahsederken ne kavga ne dövüş bilir demiştim... Yazık ettin ikimize de Akif."

Kafamı çaresizlikle eğdiğimde Akif Selim ürkek bakışlarla gözlerimi buldu. "Leyla teyze derken? Benden neden bahsedildi?"

Gülmeye başladığımda ellerimi çenemin altına koydum ve gözlerimi sımsıkı kapatıp bekledim. Ezgi, "Haberin yok senin tabii," dedi. "Kaynanan ve kayınbaban burada. Seninle konuşacakları şeyler var damat efendi. Hoş, bu halde onların gözündeki karizmanı artık nasıl toparlarsın bilemem. İstersen yere yüzüstü düştüm de inandırıcı olabilir." Daha sonra Kenan'ı hedef aldı. "Ama Kenan'ı da görürlerse bilemem, pek inandırıcı durmaz. Aa! Bence siz aynı anda düşmüş olun. Allah'ın işi işte!"

Kenan'ın güldüğünü işittiğimde kafamı kaldırarak gözlerimi açtım. Yüzümde sersem bir ifade vardı ve cidden ne diyeceğimi bilmiyordum. Canının acımadığını söylüyordu ama acıdığını fark ediyordum. Derin bir nefes alıp vererek omuzlarımı düşürdüm. "Anneme söyledim. Babama daha söylemedim çünkü önce seninle konuşmam gerekiyordu ama bir geliyorum ki bu haldesin."

Şaşkındı ve o da benim gibi ne diyeceğini bilemiyordu. "Özür dilerim, Mislina. Ben böyle olsun istemezdim."

"Ama bak," dedim kedi gibi çıkan sesimle. Elimi yüzüme götürdüğümde dudaklarının arasından hafif bir sızı yayıldı. Titredim. "Acıttım."

"Yok yok," diyerek güldü.

"Yüzünü temizleyelim," deyip ayaklandım ve masanın üzerinde duran birkaç malzemeyi alıp yanına tekrar oturdum.

O sırada Kenan da kendi yaralarını temizlemeye çalışıyordu. Ezgi dayanamayıp, "Yardım ister misin?" diye sordu.

Kenan, "Zahmet olmasın sana?" dedi saf bir sesle.

Ezgi olduğu yerden ayrılırken, "Mütevazılığı bırakalım," deyip bir sandalye çekti ve Kenan'ın karşısına otururak elindeki pamuğu ıslattı.

Ben de Akif Selim'in yüzüne aynı şekilde temizlemeye başladım. Mavi gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmazken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak ciddi kalmaya çalıştım. "Hiç bakma öyle!" dedim. "Hem canını yakmışsın hem de telefonlarıma bir geri dönüş yapmadın. Kötüye yormayayım dedim ama bir daha hep kötüye yoracağım."

"Özür dilerim."

"Bir daha benden özür dileme."

Dudağının kenarını kıvırdı. "O zaman bir anlaşma daha yapalım mı? Ben her özür dilenecek bir şey yaptığımda seni gelip öpeyim."

Gülerek kirlenen pamuğu değiştirdim. "Fırsatçılık iyice kanınıza işlemeye başlamış Akif Selim Bey?"

"Kabul mü yani?"

"Özür dilenecek şeyler yapmazsın ama yine de kabul."

"Güzel," dedi gülümserken. "Sen beni akşam bir daha ara, ben sana dönüş yapmayayım ve sabah gelip seni öpeyim bir kere."

Böyle hani hem beyefendi hem de aşırı sevimli oluyor ya; böyle bir de insanın baktıkça içi gidiyor, ne dese kızamıyor ya... İşte tam da öyle biriydi. Benim üzüldüğüm konuyu o biliyordu ama neyse ki kavgacı biri değildi ve ne yaptıysa haksız olduğunu da asla sanmıyordum. Hep derdi; şiddet hiçbir zaman savunduğu bir durum değildi ama anladıkları dil buysa sonuna kadar da arkasında dururdu.

Tenini yavaş yavaş, acıtmadan temizlemeye devam ederken bir kuş misali çırptığım kanatlarım gibi kapanıp açıldı gözlerim. Tam bu esnada Akif Selim hafifçe saçımı uçlarından çekti. Buna minik bir tepki verdiğimde gülümsedi ve dudaklarını nazikçe yanağımın üzerine bastırdı. Gözlerimi kapattım ve beni öperken kokladığını hissettim. Akif Selim dudaklarını yanağımın üzerinden çekerken kulağıma doğru tırmandı ve sesi bir ninni gibi içime aktı. "Senin de bana bir borcun var ama boyundan büyük. Unuttum sanma sakın."

Yanaklarımda belli olur bir ısınma hissettiğimde kendini geri çekerek gözlerime yeniden odaklandı. Yutkunarak hızla toparlandım. Ezgi'ye bir bakış attığımdaysa tüm ciddiyetiyle Kenan'ın sağ gözünün altındaki yarayı temizliyordu. Kenan ise Ezgi'nin gözlerine bakamıyordu. Sanırım bu kadar yakından bakmaya cesaret edememişti. Ezgi elindeki ıslak pamuğu kenara bırakırken, "O değil de," dedi sakince, kendi kendine konuşur gibi. "Kenan, Akif Selim'in de ayarlarını bozmuş. Hiç kusura bakmasın."

Kenan direkt şöyle söyledi: "Senin ayarlarını da bozabilirim istersen?"

"Benim ayarlarım zaten bozuk."

"Ha o zaman sorun yokmuş."

"Aynen öyle."

"Güzel."

"Aynen öyle."

"İyiymiş."

"Aynen öyle."

"Güzelsin."

"Aynen öy..." Ezgi duraksadı ve elindeki pamukla öylece Kenan'ın yarasının üzerinde kalakaldı. Kenan ise belki de ilk kez yakından bakıyordu ona.

Akif Selim kulağıma yaklaşıp, "Tam şu an bizim burada olmamamız gerekiyor sanırım, değil mi?" diye sordu. "Hadi gel çıkalım."

Gülümsememi bastırdım. "Ya şöyle konuşmasana."

"Ne dedim ki? Ayıplı mı konuştum sanki?" diye fısıldadı masum bir tavırla. Daha çok gülümseyesim geliyordu.

Ezgi kendini hızla toparladığında boğazını temizledi ve aralarındaki anlık zaman kesintisinden sıyrılarak hızla Kenan'ın yarasını temizledi ve oraya güzel bir bant yapıştırdı. Ben de çabucak Akif Selim'in güzel suretini kandan arındırdım ama yaraları epey belli oluyordu. Parmağımı acıtmamaya özen göstererek gözünün altındaki morluğa götürüp dokundum. "Bu nasıl geçecek peki? Çok sızlıyor mu?"

"Hayır," dedi Akif Selim gerçek bir hisle. "Ama babanın karşısına bu kılıkla çıkarsam seni bana vermeyebilir. Şey yapalım mı? Senin yüzüne sürdüğün şeyler var ya, fondöten miydi neydi adı? Onu gözümün altına sürersek tamamdır. Ben kaşıma da çeneme de uygun bir yalan bulurum."

Kıkırdadım. "Uygun bir yalan demek?"

Güldü. "Ama ne yapabilirim ki? Vallahi hiç böyle hayal etmemiştim, çok hazırlıksız yakalandım bu işe. Üstelik konuşma metnimi bile hazırlamadım."

"Konuşma metni mi?" diye şaşırdım. "Buna gerek olmadığını biliyorsun."

"Orası öyle ama senin baban sonuçta ve senin elini sonuna kadar tutacağım, seni hayatımın sonuna kadar bırakmayacağım için söylediğim her kelime sana ve ailene yakışır olmalı. Cümlelerim bile en az senin kalbine denk düşmeli."

Kalbimin içine bıraktığı binlerce çiçek tohumundan sadece biriydi bu sözler. Şayet ki kalbimin fotoğrafı görebilseydim bir evrene yetecek kadar çiçek olduğunu bilirdim fakat göremiyordum ama görmek, hissetmenin gerisinde kalırdı çoğu zaman ben de *evreni çiçeklerle değil, bir çiçeği evrene sığdırabilmiştim.*

Elimle saçlarını düzelttim ve iç çekerek, "Sen sadece içinden gelenleri söyle," dedim. "Çünkü senin için, benim içime denk."

Bu kadar çok severken, ona bu kadar bağlıyken onunla evlenmek, gecemi ve gündüzümü onunla doldurmak kalbimi derinden sarsıyordu. "Bunu konuşmamız gerek," dedim cümlelerime farklı bir ritim kattığımda. Ciddileşmiştim. "Burada olmaz ama."

"Gel odama geçelim," dedi Akif Selim önce kendi kalkıp sonra da elimden tutup beni kaldırdığında. Ezgiler bize baktığında arkaya geçtiğimizi işaret ettik. İkisi de bir şey demedi. Akif Selim ile onun odasına girdiğimizde her zaman görmekten keyif alacağım o çerçeveye gitti ellerim. İkimizin fotoğrafının olduğu ne güzel bir şeydi bu. Aynısından bende de vardı ama onunkine dokunmak çok daha farklı hissettiriyordu işte. Odasının penceresini aralayıp perdeyi kenara doğru sıyırdı. İçeri mis gibi hava girerken ben de elimdeki çerçeveyi bırakıp yatağının kenarına oturdum. "Rahat ol, lütfen," dedi bana.

"Rahatım," dedim.

O da çalışma masasının önünde duran sandalyeyi karşıma getirerek oturdu ve konuşmaya hazırdık. Aslında her şeyi biliyorduk ama bunu sözlü bir şekilde dile getirmemiz gerekecekti. Derin bir nefes aldı. Bu onun için çok da kolay bir şey sayılmazdı. Ellerimden tuttu ve ellerimi bakıp sevmeye başladı. "Babanın karşısına çıkacağım ve diyeceğim ki; ben sizin kızınızı çok seviyorum, ona olan sevgim asla bitmeyecek ve hayatımın sonuna kadar ona gözüm gibi bakacağıma, onu bir an olsun üzmeyeceğime söz veriyorum, diyeceğim." Hemen dolmaya hazır gözlerimle ona bakakaldım. Güldü. "Ee böyle bir damadı kaçırmaz herhalde değil mi?"

"Sersem," dedim sırıtarak. "Babam seni çok sevecek Akif Selim bundan sakın endişe etme."

Duraksadı ve bir şey diyemedi. Keşke şartlar başka olsaydı ama maalesef ki hayat her zaman bir film izlemek için sırasını beklediğimiz biletler gibi olmazdı, hazırlarımızın bileti ansızın kesilirdi ve filmin en güzel sahnesini bile izleyemezdik. Aslında her ölüm de anlıktı ama yaşadığımız acı bir âna sığamayacak kadar kocamandı. Onun diline kadar gelip de ağzından dökülmeyen sözleri oldum. "Annem karşı çıkmadı," dedim. "Babam okulumun bitmesini ister ve isteyecektir de ama ha iki yıl sonra ha bir ay sonra ne fark edecek ki?"

"Ben seninle hemen evlenmek istiyorum, Mislina. Her anımı seninle paylaşmak, her gece aynı tavana bakarak uyumak ve sana en güzel kahvaltıları hazırlamak istiyorum. Sabah ışığına kadar ders çalışmak ve

senin yorgun düşmüş bedenini kucaklayıp, yatağımıza götürmek sonra da saçlarını okşayarak seni göğsümde uyutmak istiyorum. Bunları yaşamayı ikimiz de istiyoruz ve bu olgunluğa sahip insanlarız. Ben söz veriyorum sana çok iyi bir eş olacağım. Sana da ailene de yakışmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım, canımın en içi."

Bizim için gerçekleşmesi en mümkün hayallerimiz şimdilik bunlardı ve o bunları söylerken ben yaşamış kadar olmuştum, yaşasam delirirdim sanırım. Heyecandan çarpan kalbimi bastırmadan doğrularak ellerinde olan ellerimi sıktım. "Sen zaten bana en yakışansın. Ailen değil, ailemiz Akif Selim. Önce ikimiz seninle bir aile olacağız sonra da annemlerle."

Gülümsedi ve ellerimi dudaklarına yaklaştırıp öptü. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu her seferinde ve asla duramıyordum. "Hem ben işe önümüzdeki hafta başlıyorum, okul bitene kadar bir şekilde idare ederiz sonrasında daha büyük hayallerimiz var. Parası da fena sayılmazdı."

Bu sefer de daha büyük bir yer olan halk kütüphanesinde iş bulmuştu. Ağır işlerle uğraşmasını istemiyordum ve onun için en iyisi oydu. Gülerek, "Yani baban sonuçta işimi soracak, ben de boş gezenin boş kalfasıyım diyemem ya," diye ekledi. "Ha, bu yetmezse bir tencere sarma da onun için sararım."

"Hedefi tam on ikiden vuracaksın yani?" dedim gülerek.

"Yani," diye gözlerini kıstı gülüşlerime eşlik ederken. İkimiz de epey heyecanlıydık ve bu her halimizden açıkça belli oluyordu. Ellerim yine adres sormaksızın saçlarına gittiğinde derin bir nefes alıp verdim. "Yarın son finalimize gireceğiz ama ben zerre çalışmadım çünkü kalbim heyecandan deli gibi çarpıyor. Babam zaten seninle konuşmayı çok istiyordu, bir de bu evlilik olayını duyacak... Ay ben öleyim mi ya?"

"Ay hayır ya," dedi beni taklit ederek. Güldük. "Mislina," diye duraksadı ben gözlerim açık dünyanın en güzel rüyasını görmeye devam ettiğimde. "Seni çok seviyorum. Seni gerçekten o kadar çok seviyorum ki; yarın öleceğimi bilsem son nefesime kadar yapmayı istediğim tek şey gözlerine bakmak olur."

"Ölmek yok demiştik ama?" diye sitem ettim ona kırılgan bir sesle. "Deme öyle şeyler."

"Özür dil..." Ve bunu hatırlayıp yarıda kestiği sözlerini kulak ardı edip bana muzip muzip baktı. Öpecekti beni. Öpmesini de istiyordum zaten. Akif Selim oturduğu sandalyeden kalkıp yanağıma doğru yaklaştı ve bir tane öptü oradan. Kendini geri çektiğinde ellerimi boynuna

sardım ve dudaklarına yaklaşıp kelimelerimle dudaklarını mühürledim. "Sıra benim borcumda hem de büyük boy olanından." Sonra da dudaklarına kapandım. Yüreğim ellerinin arasındaymış gibi sıkıştı avucunun içinde. Dudaklarına bastırdığım dudaklarımı hafifçe araladığımda Akif Selim benden daha istekli bir şekilde ağzını araladı ve bir tık üzerime geldi. Kendimi geriye çektim ve ellerimi saçlarına doğru taşıyarak parmaklarımı güzel saç tellerine doladım. Naziktim ve nazik olmaya çalışıyordum. Akif Selim dudaklarımı her geçen saniye daha büyük bir istek, tutkuyla öpmeye başladığında karnımda varlığı belli olmayan sıcak taşın ağırlığı beni bu yatağa gömecek gibi olmuştu. Ellerini belime yerleştirdi ve beni kendi göğsüne çekti. Nefes alamıyordum, ben nefes alamıyorsam onu tahmin bile edemiyordum. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama ilk kez bu kadar uzun ve hiç bitmesini istemediğim bir şey olmuştu. Onu delicesine hissetmiştim. Soluklarımız birbirine karışırcasına benden kendini çektiğinde inip kalkan göğsü, göğüslerimiz içinde bulunduğumuz bu vakti çok da güzel özetliyordu. "Seni öperken bile soluğum yetmiyor," dedi nemli dudaklarını aralamış, gözlerindeki hissi gözlerime vurmuş bir şekilde. "Bu kadarına dahi soluğumu yetiremiyorum, Mislina. Hiç bitsin istemiyorum ama kalbim ve ciğerlerim benden daha çok söz sahibi... Aklımı yitireceğim ama yine de seni soluksuz kalana kadar öpmek istiyorum."

Ellerimle direkt yüzünü kavradım ve gözlerinin bebeğine sıkı sıkı sarılır gibi baktım ona. "Ben de öyle ama bir acelemiz yok sonuçta öyle değil mi? Ben buradayım, sen de buradasın."

Dudaklarını hızla yalayıp kendini geri çektiğinde pencerenin önüne gitti ve temiz havayı soludu. Kaşlarımı çattım. Bu kendimi çok kötü hissettirmişti. Bir şey yapamadım ya da herhangi bir konuşma çabası içine giremedim. Bekledim. Akif Selim gözlerini kapattı ve gülümsedi. Bu gülümseme hoşuma giden bir gülümseme olmamıştı. Kendini hor görüyor gibiydi, kendine acıyor gibiydi. Yutkunamadım. "Seni öperken bile soluğumun kanatları altındayım, o izin verdiği kadar varım ve bu berbat bir şey Mislina. Hayatım boyunca bununla yaşadım, bununla yaşamayı öğrendim ve bir gün şikâyet etmedim ama az evvel seni öperken fark ettim ki; ben sadece bundan ibaretim. Ciğerlerim müsaade ettiği kadar devam edebiliyorum. Kalbime dokunmayı dene bir de." Elini kalbine koydu. Gözlerimin içine oturan şey tek bir damla gözyaşının kurutacağı ateşti. "Kalbim bile dengesiz ritimler sergiliyor. Onlar beni yönetiyor."

"Akif Selim," dedim dayanamayıp yanına giderek. Yüzünü bana döndü ve gözlerindeki o mahcubiyeti gördüm. Bu onu ne kadar kötü

etmişti böyle oysa ben zerre kadar sorun etmemiştim. Ellerimle suratını avuçlayarak "Sen bunlardan ibaret değilsin," diye mırıldandım. "Bunu kendin de çok iyi biliyorsun."

"İlk defa bu kadar istedim belki de," dedi pak bir sesle. "İlk kez seni ne kadar sürerse sürsün öpmek istedim ama bu çok saçma değil mi?" Keyifsizce gülümsedi. "Seni öperken bile ağzımda spreyimle mi durmak zorunda kalacağım? Korkunç."

"Hayır değil," dedim itiraz ederek. "Üstelik ben de nefessiz kalıyorum ki. Tamam senin durumunla aynı olmayabilirim ama sonuçta aynı adımları atmasak bile çıktığımız yol hep aynı, yürüdüğümüz kaldırım hep aynı."

Onu anlıyordum. Onu anlamamak delilik olurdu.

Üzüldüğümü görmüştü ve dayanamayarak bana sarılıverdi. "Özür dilerim. Bu sefer öpmedim çünkü gerçekten özür dilemek istiyorum. Sadece yaşadığım şeyi seninle paylaşmak istedim ama bunu bir daha dışarı yansıtmayacağım. Senin de moralini bozmaya hakkım yok."

Buna karşı çıkar gibi ona daha sıkı sarıldım. "Asıl benimle paylaşmazsan moralimi bozarsın. Seni anlıyorum ve sana da asla kızmıyorum. Bu senin suçun değil. Hem," dedim yüzümü boynuna gömüp sesimi de oraya saklamak istercesine. "Biz de yavaş yavaş şey ederiz."

"Ne ederiz?"

"Şey işte, anlasana."

"Ne işte anlamadım?" diye güldü sırtımda elleri gezinirken.

Dudaklarımı dişleyerek bekledim ve kendimi geri çekip utanmadan gözlerine baktım. "Biz de nefeslerimizin bizi yönetmesine izin veririz." Akif Selim'in eriyen bakışlarına tutuldum ve sonra da bu ruh halinden derhal sıyrılarak güldüm. "Akşam babam seninle konuşacak, biz burada neyi tartışıyoruz ama ya?"

Güldü. "Ben konuşma metnimi hazırladım bile: Merhaba Hikmet Bey. Çok iyi yemek yaparım, çok iyi kitap okur ve yazarım, Mislina bu hayatta en çok sevdiğim insandır ve öyle kalacaktır ama tek bir sorunum var, onu öperken soluğum yetmiyor."

Son kelimeleri yüzümde apayrı bir hava var ettiğinde bir yandan güldüm bir yandan bunu yaptığım için kendime kızdım. "Bak bir de böyle konuşuyorsun ya..."

"Tamam şaka yapıyorum," dedi. Sesi neşeliydi. "Mislina farkında olmasan da ya da fark ettirmesem de üzerimde bir gerginlik var. Bu yüzden bunu bir şekilde bu yoldan da dışarı vuruyorum. Babanla ko-

nuşacağım ve ciddi bir adım atacağız belki de. Hayatıma girecek bütünüyle. Sen bana dünyaları vereceksin ve ben o dünyayı bir an olsun durdurmadan döndürerek en güzelini sunmak istiyorum sana."

"Harika bir yemek olacak güven bana," diye yardımcı oldum ona. "Bizi çok güzel şeyler bekliyor. Şimdi yüzünün çaresine bir bakalım mı?"

"Fondötenin yanında mı?"

"Tabii," diye kafamı sallayarak alay ettim. "Ben zaten yanımda muhakkak taşırım, hani kavga eden erkek arkadaşımın yüzünde çizikler falan olursa kapatırız diye."

"Nasıl da düşünceli nasıl!"

"Öyleyimdir."

Sersem âşıklar gibi güldük durduk dakikalar boyunca ve sonra da Ezgi'yle aşağı indik. Annem ve babam salonda oturuyordu. Babam bana seslendi. Ezgi yüzüme bakarak, "Git ifade ver şimdi," diyerek arka odaya gitti. Derin bir nefes alıp saçlarımı düzelttim ve salona girdim. Annem çay demlemişti ve babamla karşılıklı sohbet ediyorlardı. "Efendim baba?" diye dikildim karşılarında.

Annem gülümsüyordu. Babamın da gülmeye yakın bir suratı vardı. Konuşmasını bekledim ama konuşacak gibi de durmuyordu. Parmağımı saklamaya çalıştığımda babam beni durdurdu. "Ne zaman evleniyorsunuz kızım?"

"Ha?" dedim bir anda yüzümü buz gibi suyla yıkamışım gibi.

Babam, "O yüzüğü görmediğimi mi sandın?" diye sordu. Yanına çağırdı. "Gel otur şöyle."

Zorla yutkundum ve sakince babamın yanına gidip oturdum. Ben böyleysem Akif Selim gerilmekte çok haklıymış gerçekten. Annem saçlarımı sırtımda güzelce düzeltirken babamın sakin tavrıyla baş başa kaldım. "Baba ben sana söyleyecektim bunu zaten gerçekten ama önce onunla konuşmam gerekiyordu."

"Konuştun mu peki?"

"Konuştum."

"Ne dedi?"

"Baba bizim niyetimiz ciddi," diye ifade ettim açık açık. "Biliyorum erken diyeceksin, okul bitmeden olmaz diyeceksin ama bunu yapabiliriz. Onun bana ihtiyacı var ve benim de ona. Bunları sana açıkça dile getiriyorsam beni anladığını bildiğim içindir. Hem sen onu biliyorsun az çok ve akşam yemekte daha iyi tanımış olacaksın."

"Kızım," dedi babam bir konuşma yapmak için o vurguyla başladığında. Elindeki çay bardağını sehpanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. "Ben Akif'i tanımıyorum ama tanıyacağım. Annen de anlattı bir şeyler ve gördüğüm kadarıyla eli yüzü düzgün biri."

Akif Selim keşke o kavgayı başka bir zaman yapsaydın canımın içi.

"Öyledir baba," dedim derhal savunarak. "Gerçekten tanıyınca çok seveceksin. Bunu söylemek haddim mi bilmiyorum ama babasını kaybetti ve çok zor günler geçirdi. Bir yandan hastalığını yoluna koymaya çalışıyor ve onun yanında olursam, elini hep tutarsam daha güzel bir hayat bizim olabilir. Zaten aynı okulda, aynı sınıftayız. Sizden öyle büyük bir beklentimiz yok. Buna karşı çıkmayın ve bizi anlayın lütfen."

"Ben buna karşı çıkmıyorum Mislina," dedi babam tok bir sesle. "Başı sağ olsun Akif'in de. Gönlüm isterdi ki okulun bittikten sonra olsun bu işler ama beyefendi yüzüğü çoktan takmış." Utanarak kafamı öne eğdim. "Bize diyecek bir şey bırakmamış bile. Sen benim gözümün nurusun ve benim bu hayatta ailemin refahından başka isteyeceğim bir şey yok. Madem öyle akşam gelsin ve onunla konuşalım."

"Sahiden mi?" diye kafamı kaldırdım içim bir anda havai fişeklerle dolu bir gökyüzünün altında kalmışçasına.

Babam gülümsemeye başladığında annem ayaklandı. "Sahiden tabii. Hadi gel de akşam için yemek yapalım."

Ağzım bir türlü kapanmak bilmezken babama, "Teşekkür ederim," diyebildim.

Babam elimi tutarak, "Sen mutlu ol ben başka bir şey istemem," dedi. "Yeter ki kalpleriniz bir olsun."

"Bir zaten baba," diye konuştum derinden gelen bir hisle. "Emin ol, bir."

Babam ellerimden daha sıkı tuttu. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. O bana, bize inanıyordu ve akşam bunu bir kez daha anlamış olacaktı.

Annem, ben ve Ezgi akşama kadar güzel şeyler yaptık. Kenan gelemeyecekti. Sanırım bir işi olduğu için burada olmayacaktı ama on dakika kadar sonra Akif Selim'i soframızda ağırlayacaktık hem de ciddi bir mevzudan ötürü. Aklıma gelmişti yine, çıkardığım varmış gibi; eve girişini izlediğim o küçücük gözetleme deliğinden şimdi babamla ve annemle tanışması için o kapıyı ben açacaktım, içeri girecekti. Beklemek, sabretmek, sevmek ve sadakat bir bütün olsaydı tüm yolların sonunda çıkmaz sokaklarda bizim adımız yazardı.

Odamda aynanın karşısında üzerimdeki gömleği düzeltirken Ezgi kapının ağzında dikilerek ıslık çaldı. "Hey yavrum hey, Akif bence de çok haklı. Ben olsam ben de direkt evlenirdim."

"Allah'ım," diye güldüm ve saçlarımı kenarlarından alıp arkaya birleştirdim. Yüzümü açtım. Sade ve zarif bir kıyafetti üzerimdeki. Krem beyazı bir gömlek ve güzel bir pantolonla abartıya kaçmamıştım. Parfüm şişemi kavradığımda kapı çaldı. "Geldi."

Hemen üzerime iki kez sıkıp son kez kendime bakıp koridora çıktım. Ezgi bana yol verdiğinde kapıyı açan kişi ben olmak istedim. Sakince nefes alıp verdikten sonra kapıyı açıp onu karşıladım. Beni görür görmez gözleri önce yüzümde sonra da hızla üzerimde dolandı. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diyerek karşılık verdi.

Annem arkamda belirdiğinde, "Hoş geldin oğlum," diye karşıladı.

Akif Selim kafasını hafifçe eğip, "Hoş buldum," dedi.

Kapıyı açtım. "Geç lütfen."

Ezgi direkt onun için aldığım ve bir tek onun giydiği terlikleri kapının önüne koyduğunda Akif Selim onları giydi ve içeri girdi. Elinde tatlı kutusu vardı ve onu uzatıp, "Ben elim boş gelmek istemedim ama ne alınır da pek bilemedim," dedi.

"Ne zahmet ettin evladım?" diye gülümsedi annem.

"Yok, ne zahmeti," dedi Akif Selim çekimser bir duruşla. Gözlerine baktıkça utandığını ve mesafesini koruduğunu görüyordum.

Babam salondaydı ama ayağa kalkmıştı çoktan. Buraya geldiğinde ona döndük. "Hoş geldin Akif," dedi memnuniyetle. "Nasılsın?"

"Çok şükür iyiyim, siz?"

"Ben de iyiyim."

Annem, "Yemekler soğumasın o zaman, hadi sofraya geçelim," diye çağırdı bizi.

Onlar mutfağa geçtiklerinde ben de Akif Selim'in üzerindeki ceketi aldım. "Sakin ol," dedim gülerek. "Bak onlar çok sakin."

"Heyecan yaptım," dedi Akif Selim dudakları titrerken. "İnşallah elime yüzüme bulaştırmam."

"Bir şey olmayacak." Güldüm ve omzunu sıvazladım. Mutfağa geçtiğimizde Akif Selim babamın çaprazına oturdu annem de onun tam karşısına.

Ezgi ile çorba servislerini yapmaya başladığımızda annem kaşlarını çatarak, "Evladım senin yüzüne ne oldu öyle?" diye sordu.

Elimdeki çorba kaşığıyla kalakaldım. Usulca arkama döndüğümde söyleyeceği şeyi bekledim. Sıkıntılıydı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Talihsiz bir kaza diyelim."

"Geçmiş olsun, dikkat et kendine."

"Ederim."

Babam gülerek, "Sen de kavgaya ve dövüşe meraklı tiplerden misin bakalım Akif?" diye sorduğunda Ezgi kendini tutamadan güldü. Ona dik dik baktığımda daha çok güldü.

Akif Selim, "Yo-yok," diye kekeledi. Canımın içi ya... "Benim hiç alakam yoktur. Kavga, dövüş uzaktır bana."

Ezgi kulağıma yaklaşıp, "Açılışı böyle yaptıysa finali sen düşün," diye fısıldadı.

"Aferin evladım, aferin," dedi babam tatmin olurcasına ama bunun gerçekten böyle olmadığına emin miydi işte orasını sanırım bilemeyecektim.

Çorbaları servis ettikten sonra yerimize geçip oturduk. "Bu arada başın sağ olsun," diye baktı annem onun gözlerine. "Çok üzüldük, oğlum."

"Allah razı olsun," dedi Akif Selim minnettar bakışlarını ailemin üzerinden esirgemezken. Bu beni öyle duygulandırmıştı ki sanırım her şey yavaş yavaş oluyordu. Babam gözlerini Akif Selim'e çevirdiğinde konuşmak yerine elini onun sırtına koydu ve birkaç kez sıvazladı. Gerçekten gözlerim doluyor ama... Ezgi kulağıma tekrar geldi. "Sen gerçekten onun ve benim şansımsın. Bunu söylemek yeri değil ama teşekkür ederim Mislina. Gerçekten yeniden kalbim ısındıysa bunun tek sebebi sen ve ailen."

"Ailemiz güzel Ezgi'm," dedim. "Ailemiz."

Ezgi kafasını ağır ağır salladığında çorbalarımızı içmeye devam ettik. Yemek yerken pek konuşmamıştık o yüzden işi tatlılara bıraktık. Yaptığım şerbetli tatlıyı ve yanına dilimlediğim sütlü dondurmanın üzerine biraz ceviz serpiştirerek servis ettim. "Ee?" dedi babam tatlı kaşığını eline aldığında. "Bize biraz kendinden bahset bakalım. Hayatın nasıl gidiyor? Neler yapıyorsun?"

Akif Selim ile göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda derin bir nefes alıp verdik.

Babam bize baktı.

Annem ise güldü.

Nihayetinde konuşmaya başladığında güzel elleriyle tatlı kaşığını kavramadan masanın üzerine koyarak, "Babamı kaybettikten sonra

biraz dağıldım ama beni toparlayan ve daima yanımda olan Mislina oldu," dedi. Ezgi'ye baktı oradan. "Ezgi'nin de hakkını yiyemem. O da çok destekti." Ezgi dudaklarını birbirine bastırarak üzerindeki ilgiyi yok etmeye çalıştı ve tatlıdan yedi. Akif Selim de konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Onun dışında kendi halimde yaşıyorum diyebilirim. Kötü alışkanlığım yok ve elimden geldiğince de uzak durmaya çalışıyorum. Haftaya bir kütüphanede çalışmaya başlayacağım." Duraksadı ve nasıl devam edeceğini bilemedi. Güçlükle, "Aslında siz bana sorsanız ben cevaplasam?" diye sordu babama. "Kendimi anlatmak konusunda çok iyi değilimdir."

"Gayet iyi gidiyordun," dedi babam. "Ama sana yardımcı olayım o zaman. Mesleğini yapmayı mı düşünüyorsun yoksa çok başka hayallerin mi var?"

"Mesleğimi icra edemesem bile edebiyatın içinde var olmaya devam edeceğim ve çalıştığım işler bu yönde olacak. Şanslıyım ki Mislina da benimle aynı yolda ve birbirimize destek olacağımızı biliyorum. Gerçekleştirmek istediğim birçok hayal var ama önce mümkün olanlardan başlamamız gerektiğine inanıyorum çünkü dünya geçici bir heves de olsa, burada yaşamak için gerçekleri kabullenmek gerek."

"Haklısın," dedi babam ağır ağır salladığı kafasıyla Akif Selim'i dinlerken. "Bu yaklaşımını sevdim."

"Teşekkür ederim."

"Peki evliliği taşıyabilecek olgunlukta olduğunu düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum," dedi açık yüreklikle kendinden çok eminken. "Ben zaten uzun zamandır yalnız yaşıyorum ve bunun ne olduğunu, kendini yetiştirmenin, kendini büyütmenin nasıl bir emek olduğunu biliyorum. Mislina'ya da kıyamıyorum, bakın siz buradasınız ve sakınmadan konuşuyorum. Ben onunla çok güzel bir ömür geçirebilirim. Hayallerim onun hayalleri üzerine kurulu ve onu seviyorum. Okulu da evliliği de aynı anda yürütebiliriz. Elbette ki eksiklerim, kusurlarım olacaktır ama bunların en az olması için uğraşacağım."

Cümlelerimi ailene ve sana yakıştırmak istiyorum demişti, daha yakışanına denk gelmemiştim.

Hepimiz onu izliyor ve dinliyorduk. *O gerçekten şiir gibi bir adamdı ve onun yazdığı her satırda benim ruhum canlanırdı.*

Yemeğimiz bittiğinde babam ve Akif Selim salona geçti. Biz de bulaşıkları hallettik. Demlediğim çaydan babamlara da ikram ettiğimde onları koyu bir sohbetin içindeyken yakaladım. Hiç bozmadan salondan

çıkıp mutfağa yeniden girdim. Annem ve Ezgi çaylarını içerken kapıyı kapattım ve soluklanarak oturdum. Ezgi, "Hadi ilk adımı attın," dedi. "Hikmet amca sevdi bence."

Gülümsedim. Anneme bakıp, "Sen sevdin mi anne onu?" diye sordum. "Sevilmeyecek gibi biri değil, değil mi?"

"Düzgün ve iyi bir çocuk, maşallah," dedi annem beğendiğini açıkça ifade ederken. "Bakalım yavrum, inşallah güzel bir şeyler olur."

"Olacak Leyla teyze olacak," dedi Ezgi çayını içerken. "Böyle damadı zor bulursunuz."

"Nazar değdireceksin Ezgi," diye güldü annem. "Bahtları güzel olsun da gerisi mühim değil."

Ezgi ile aynı anda, "Âmin," dedik.

Onlar içeride biz mutfakta koyu bir sohbetin içindeyken sonunda seslerini duydum ve ilk ayaklanan ben oldum. Mutfağın kapısını açtığımda babam elini Akif Selim'in omzuna koymuş tıpkı oğlu gibi sahiplenmişti. Akif Selim'in gözlerinin içinde gördüğüm şey birbirimize denk düşen içimizdi. Annem, "Gidiyor musun oğlum?" diye sordu. Akif Selim konuşacağı sıra babam ondan evvel davranarak şöyle dedi: "Şimdi gidiyor ama haftaya Bursa'ya gelecek. Ben ondan eminim, gerisini kızım ve oğlum tamamlayacak. Her ikisi için de hayırlısı olsun."

VI

"Bir Avuç Dilek"

YÜZYÜZEYKEN KONUŞURUZ – DİNLE BENİ BİR

Sabır, kalbe uzanan bir damar yoluysa onu beklediğim tüm vakitler mükâfatımdı. Kalbimi besleyen kanın adı sevgiyse bunu da bir tek o yapmıştı. O, başarılı bir doktordu. Önce beni öldürdü sonra da diriltip nasıl yaşanır onu öğretti. O, başarılı bir öğretmendi. Önce bana kalem verdi sonra da o kalemle resmini çizdirdi. O, çok güzel bir insandı. Bana benden daha yakın, kendine benden daha uzaktı.

O, Akif Selim'di.

Bir tanem olan, bir tane olan tek kişiydi. Onu nasıl sevdiğimi, sayfalara sığdıramayacak kadar çok ezbere bildiğimi biliyordu. Biz bir söz vermiştik. Ellerimizi sımsıkı bağlayacak ve ölüm bizi ayırana dek birbirimizden kopmayacaktık. Yarın akşam da o sözü temsilen iki yüzükle parmaklarımızı taçlandıracaktık.

Delirmek üzereyim çünkü Akif Selim ile sözleneceğim.

Sevde ve Ezgi'yle odamdaydık. İkisi de bu sabah gelmişti Bursa'ya. Ezgi, işinden anca izin alabilmişti ama birkaç gün daha burada kalacaklardı. Ben de büt'lerimi verip annemlerle geri dönmüştüm. Kızlar yer yatağındaydı ben de kendi yatağımda. Demiştim onlara biriniz burada yatsın diye ama dinleyen kim? Kalbimin içine girip de orayı kendine yuva yapan kuşun kanatlarına dokunur gibi elimi göğsümün üzerine koyarak tavana baktım. Gece lambası açıktı ama hiçbir şey gözleri açık gördüğüm rüya kadar parlak olamazdı.

"Mislina?" diye seslendi bana Ezgi yattığı yerden. "Yaşıyorsun değil mi?"

Sevde gülerek, "Yaşamıyorsa bile yarından sonra bunun garantisi yok," dedi.

Ezgi, "Daha düğün var bir sakin olalım," dediğinde derin bir nefes alıp verdim. Dudaklarımda ritmi dinmeyen titremeler beni ele geçirmeye başlarken, "Kızlar ben çok heyecanlıyım," dedim. "Akşam olduğunda ne yapacağım ben?"

"Oho!" diye kafasını kaldırdı Ezgi. Dirseğini yastığa bastırırken avuç içine de şakağını yasladı. "Sen şimdiden böyleysen ben seni gerdek gecesi düşünemiyorum, Mislina."

Gözlerim iri iri açıldığında elimi göğsümün üzerinden çekerek hızla kızlara baktım. Sevde ve Ezgi gülmeye başladıklarında, "Annemler yan odada," diye uyardım onları. "Çok ayıp!"

"Ya sus," diye konuştu Ezgi ses tonunu duyulmayacak şekilde ayarlarken. "Hem ayıp değil ki kızım, gerdek diye bir gerçek var sonuçta. Öyle değil mi Sevde?"

Sevde, "Ben bu ikisini gördüğüm andan beri küçük Akif Selimler, Mislinalar hep istedim zaten," dedi.

"Utanıyorum bak!" diye uyardım onları tekrar.

Ezgi yine kızdı. "Çarpacağım bir tane bak! Giriş kısmını hallettik, gelişme de yarın hallolacak, sonuca doğru yaklaşıyoruz. Bırak da iki konuşalım yani. Utanıyorum falan deme bir daha bu sefer çarparım ha!"

"Aa!" diye büzdüm dudaklarımı. "Deliye bak!"

Kendi aramızda gülmeye başladığımızda bu durum hızlanan kalbimden bir şey eksiltmemişti. Sevde ve Ezgi konulara son derece heyecanlı bir şekilde bana baktıklarında duraksadım ve gülerek, "Biz yarın sözleneceğiz, evlenmeyeceğiz," dedim. "Bu konuları konuşmak için çok erken."

"Siz evlisiniz bizim gözümüzde," dedi Sevde umursamayarak. "Gecenin bir vakti kız kızayız, en yakın dostumuz yıllardır sevdiği çocukla ciddi bir yola adım atıyor ve bunun dedikodusunu yapmayacak mıyız yani? Kek tarifi mi verelim birbirimize, Mislina?"

Ezgi, "Tam olarak bu ya," diye elini uzattı Sevde'ye ve ellerini birbirlerine vurdular. Ezgi önüne döndüğünde, "Mislina açık konuş," diye mırıldandı. "Hiç merak etmiyor musun nasıl olacağını? O geceyi aklına hiç getirmiyor musun? Kızım var ya kesin kalpten gidersiniz he."

"Aklım sürekli oralarda gezmiyor Ezgi," diye devirdim gözlerimi. Sonra da derin bir nefes alıp kendime ve onlara bir itirafta bulundum. "Ama tabii ki de düşünüyorum. Önceden bunu asla aklıma getirmezdim bak yemin ederim asla ama şimdi çok başka bir şey var aramızda. Ona tereddüt etmeden dokunabiliyorum, dokununca titreyen ellerini, ellerimi hissedebiliyorum ve bu çok özel, çok başka geliyor. Bu önceden yoktu."

"Çünkü sınırları kaldırdınız," dedi Ezgi tok bir sesle. "Önceden ona sadece ulaşma hayalin vardı ve ulaştın, şimdi ona sahip olma sırası. Bu asla kaba bir tabir değil; bahsettiğim şey tenlerin uyumu. Çok tecrübeli ya da sapık değilim, hepiniz kadar bildiğim için söylüyorum. O kadar özel ve güzel ki sadece tek bir bedeni bilmek, tek bir kokuyu ezberlemek... Bu kolay kolay herkese nasip olmaz."

"Biliyorum," dedim kabullenerek. Bu aksini savunacağım ya da karşı çıkacağım bir tutum değildi. Gerçekti. İnsan çok sevdiği birini dokunmadan, varlığını hissetmeden yapabilirdi ama o insan yanındaysa, kalbi senin için çarpıyorsa ellerinde elleri varken her şey çok daha başka oluyordu. Bunu beni öperken nefes nefese kalan canımın içinden biliyordum. Nefesini benim için yitiriyordu, bu bile dokunmanın ne kadar bambaşka bir şey olduğunu belli ediyordu. İkisinin de gözleri üzerimdeyken gözlerim karşıdaki boş duvara kaydı ve derin bir iç çekerek kıvrılan dudaklarıma teslim oldum istemeden. "Bir şey itiraf edeceğim size." İkisi de avını bekleyen balık gibi baktı baktı. Dudaklarımı ısırarak gözlerimi kapattım. "Ben Akif Selim'i istiyorum." Yanaklarım kızarmaya başladığında cümlelerimi hızla toparladım. Karnıma ağrılar gidiyordu. "Ya bakın hemen şey etmeyin ama yalan değil ki. Bu kötü bir şey de değil. Onu seviyorum, onu çok seviyorum ve kalbime mâni olamıyorum."

Utanmıştım ve ikisinin de gözlerine bakamıyordum.

Odada bir sessizlik oluştuğunda duraksadım. Yutkunarak ikisine de seslendim. "Kızlar?"

Susuyorlardı.

"Sapık falan değilim susmayın."

İki ya da üç saniye sonra ikisi de gülmeye başladı. Ezgi gülerek, "İşte bu be," dedi. "Azıcık cesaretli olsana ya. Sapık değilim diyor bir de. Sevdiğin adamı arzuluyorsun kızım, bundan daha normal bir durum var mı? Üstelik çok yakında evleneceksiniz. Ay Mislina cidden tuhafsın. Kötü bir şey değil diyor hâlâ..." Ezgi gülmeye devam ederken elime geçen ilk yastığı yüzüne fırlattım.

Sessiz olmaya çalışarak güldüm. "Susun lütfen."

Sevde daha çok güldü. "Mislina artık düğün geceni merak etmiyorum. Sen çok fena bir şey olacaksın."

"Ya yapmayın!" diye irileştirdim gözlerimi pancar gibi olan suratımla. "Konuşalım dediniz konuştum işte."

"Daha fazlasının olduğunu adım kadar biliyorum," dedi Ezgi inatla üzerime gelerek. "Neyse onu da Akif Selim'e saklarsın."

"Bak Ezgi, sen otur ben çarparım ağzına bir tane," diye tehdit ettim onu. Bu onu daha çok keyiflendirdiğinde kızaran yüzüme ellerimi koyarak sıcaklığı yok etmek istedim. Kızların elbette ki zerre kadar kötü bir niyeti yoktu ama ben ilk kez açmıştım kendimi ve utanmam normaldi.

Kısa bir sessizlik olduğunda Sevde telefonuna gelen mesajı cevaplayıp geri kapattı. Hepimiz gözlerimizi tavana dikmiştik ve üzerimizde varlığı nereden geldiği belli olmayan bir ağırlık çökmüştü. Bu ağırlık bize Ezgi'den bulaşmıştı. O da içten içe güzel şeylerin hayalini kuruyor ve istiyordu, en yakınıydım ben onun her halinden tanır ve anlardım. Sükûnet bizi derin kuyuların dibine doğru çektiğinde Ezgi, "Artık üzülmüyorum ve yoluma bakmaya çalışıyorum ama hayatınızdaki insanın değerini bilin," dedi. "Onu sevdiğinizi belli edin, onu kaybetmekten korktuğunuzu belli edin. Gerçi ikiniz de bunu yapıyorsunuz ama yine de söylemek istedim. Bazen, bazı şeyleri yaşamak için çok geç kalmış olabiliyorsunuz."

Sevde bir müddet bekledikten sonra hassas bir şekilde yaklaşarak, "Ezgi sen hiçbir şey için geç kalmadın," dedi. "Seni zamanında çok kırdım, yaranı bilmeden yeni yara açtım belki ama mutluluğu en çok hak edenlerden biri de sensin."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi Ezgi. Sesi yine kötü olmuştu. "Böyle zamanlarda kendimden ne kadar kaçmaya çalışsam da yapamıyorum. Bu hayalleri kurmuştum ama paylaşacak kimsem yoktu, bir başımaydım. Tabii Emre yaşıyordu ama bilirsiniz kız kıza yapılan muhabbet apayrıdır, şu an olduğu gibi." Sesine bir yağmur damlası düştü ama yüreğinin yangınını söndürmedi, aksine harladı. "Ben kurduğum hayalleri yaşayamadım ama pişman değilim hiçbir şey için. Kendimi her geçen gün daha iyi hissediyorum ama olur ya hani; insanın elinde olmaz geçmişinden kaçamamak, aynen öyle işte."

"Ezgi bunu söylememe bile gerek yok ama sen benim hayatımda gördüğüm en güçlü insansın," dedi Sevde dokunaklı bir tavırla. "Ben senin bir şeyleri aşmaya çalıştığını, yeniden bir şeyler hissetmek istediğini görüyorum ve bu mümkün."

"Biliyorum," dedi Ezgi. "Mümkün olduğunun farkındayım ve sanırım..." Duraksadı. Sesini kıstığında kaşlarımı çatarak ona döndüm. Sevde de ona bakıyordu. Ezgi ise gözlerini tavana dikmişti lakin sol gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü yastığına doğru. Endişeyle kafamı yastığımdan kaldırdığımda Ezgi dudaklarını ısırarak sertçe yutkundu. "Özür dilerim Emre," diyebildi. Sesi cam olsaydı her yere saçılmış, ayaklarını paramparça etmiş olurdu. "Özür dilerim ben kendime yenildim."

"Ezgi," diye titredim üzerine ama dokunamadım. Sevde de en az benim kadar ürkek bakışlarla dikilmişti gözlerine. Ezgi içli içli gözyaşı dökerken dolan gözlerime mâni olamadım. Kendimi tuttum çünkü onu o kadar iyi anlıyor ama elimden o kadar hiçbir şey gelmiyordu ki ne söylesem saçma, ne söylesem eksik kalacağını biliyordum. Ellerini hızla gözlerine götürdüğünde gözyaşını sildi ve bir süre yüzünü sakladı. Kendine kızıyordu, kendinden utanıyordu ama bu çok yanlıştı. Böyle hissettiği için ona sımsıkı sarılmak istiyordum ve az sonra bunu yapacaktım. Ellerini yüzünden çektiğinde dudaklarını hızla yaladı. Gözümü bir saniye bile kırpmadan ona baktım. *Canım Ezgim, mutluluğun tadını almaya başladığında bile bunu hak etmediğini düşünerek tükürmek istemişti ama yapamadı çünkü o tat bir kere damağına yapışmıştı, kolayca oradan yok olamazdı.*

Sertçe yutkunup derin bir nefes almaya çalıştığında doğrularak yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Onunla birlikte doğrulduk. Bekledi. Bekledik. Gözlerini üzerindeki pikeye dikti. Konuşacaktı ama konuşmak zordu. "Gözlerimi kapattığımda Kenan'ın yüzünü görmeye başladım artık. Adını duyunca bir şeyler oluyor. Geçen gün yüzündeki yarayı temizlerken ona çok yakınken emin oldum belki de bundan. Elimde değil, yapamadım, durduramadım kendimi." Bundan delicesine pişmanlık duyuyordu. "Emre'yi unutamam ama onun yerine de bir başkasını koyamam. Gözlerimi kapattığımda Kenan'ı görüyorsam, onu azıcık da olsa hissediyorsam evet ben yenildim. Ben ihanet ettim, ben suçluyum... Ben," diye tuttu kendini sıkı sıkıya ve ağladı. "Ben böyle olsun istemezdim ki."

Korkarak hızla yanına indim ve ona sımsıkı sarıldım. Ezgi'yi çabucak göğsüme çektiğimde saçlarını severek, "Hayır," dedim. Ağlamamak için kendime savaşıyordum. "Hayır bu senin suçun değil. Lütfen artık bunu yapma. Bu ihanet değil, bu senin elinde olan bir şey değil, Ezgi. Lütfen ama lütfen bunu aşmayı dene." Ona ne kadar sıkı sarılırsam o kadar azaltabileceğimi düşündüm acısını ve yaşadığı sıkıntıyı. Ağlıyordu. Bunu durduramıyordu. Bu aslında birikmiş hislerin boşalmasıydı ve kendini daha fazla tutamamıştı. "Sen yenilmedin," dedim güçlükle. "Aksine sen yendin. Sen kendini yendin. Zincirlerini kırdın. Kendine bir şans daha verdin. Bu ihanet değil, yemin ederim değil. Buna inanmak istemiyorsun, bunu yok saymak istemiyorsun ama ihanet değil. Sen aldatmadın sen sadece yeniden var olabilme ihtimaline kapıldın. Aldatan insanların yüzü bile kızarmazken senin kendini bu kadar harap etmen kalbinin tertemiz olduğundan canım benim."

Ezgi korkudan, yalnızlıktan ve çaresizlikten titreyen ellerini belime sardığında bana daha çok ihtiyacının olduğunu anladım. Ona daha çok yakın durdum. Ben de ona tutundum. "Mislina çok kötüyüm," dedi gözyaşlarının arasından. Hüngür hüngür ağlamıyordu, içini dökecek kadar becerebiliyordu bunu. "Unutamamak ama yeniden sevmek, ikisini de yaşarken ölüyorum."

"Yapma bunu işte yapma," diye çıktı sesim cılız bir şekilde. "Buna izin verme, kendini boğma, kendini öldürme."

"Vicdanım Mislina," dedi. "Vicdanım rahat değil. Kimse beni anlayamaz, hiç kimse ne hissettiğimi bilemez çünkü ben yaşıyorum bunu ama ben aşamıyorum da bunu."

"Aşacaksın," diye inat ettim gücünün kırıldığını yerden onu tutarken. "Seni temin ederim ki bunu aşacaksın. Kendinle yüzleş artık! Yeniden birini sevebilmen, yeniden hissedebilmen imkânsız değil. İhanetten sakın bahsetme, bu ihanet değil. Seninki ihanetse aldatanlar, üzenler, yarı yolda bırakıp gidenler kim o zaman? Ben biliyorum, ben anlıyorum seni; aynaya baktığında gördüğün şeyden korkuyorsun. Güldüğün zaman Emre'yi mutsuz etmekten korkuyorsun ama bunu sana defalarca kez söyledim. Emre'yi üzmeyeceksin. Onu istesen bile üzemezsin."

Ezgi gücünün içindeki güçsüzlüğe sarılmıştı ama bilmiyordu ki ikisi de onun içindeydi ve ne yaparsa yapsın yolun sonu kalbine çıkacaktı.

Çıkmıştı da. Yolun sonunda Kenan vardı ve o çoktan yola ilk adımını atmıştı fakat korkuyordu. Yolda kalmaktan ya da yolu tamamlayamamaktan.

Ezgi kendini benden çektiğinde gözlerini sertçe ovuşturdu ve yaşlarını yok etti. Sevde durgun ama içli bir halde ona bakıyordu. Garip tir belki ama Kadir'in de yaşadığı şey bir yerde Ezgi'yle çarpışmıyor muydu? O da bir başkasını unutmaya çalışıyor ve yeniden birini sevmeyi deniyordu. Emre ölmüştü ve geri dönemezdi. Ezgi bu acıyı bir kez yaşamıştı fakat Kadir belki de her gün yaşıyordu. Her ne kadar saklasa da kendini Kadir'in yüreğindeki o dev sevgi, Sevde'yi bir anda unutturamazdı.

Ezgi kıpkırmızı olmuş gözleriyle yüzüme bakıp güldüğünde, "Tam bir salağım," dedi. "En mutlu gününde her şeyin içine ettim. Biliyorum bıktın bu muhabbetten ve söz bu sondu. Bir daha sana bunu yaşatmayacağım."

"Hiçbir şeyden bıkmadım ama bir şey varsa kendine yaptığın bu haksızlıktan bıktım. Yeter! Bunu hak ediyorsun tamam mı? Saf hayaller

kurmayı, sevmeyi, hissetmeyi, düşünmeyi hak ediyorsun. Üstelik karşılıksız değil. Ya karşılıksız olsaydı? Ne kadar zor ve öldürücü olacağından haberin var mıydı?" Derin bir nefes alıp vererek ellerimle saçlarını düzelttim. "Kendini yıpratmana katlanamıyorum Ezgi. Bir daha bunu yapma."

"Yapmayacağım," dedi. "En azından senin yanında yapmayacağım. Özür dilerim bunu uzun zamandır içimde tutuyordum ve kendime mâni olamadım. Dayanamadım."

Sevde, "Özür falan dileme," diye mırıldandı. "Evet seni anlamak imkânsız ama duygusuz insanlar değiliz. Hepimiz hayatımızın birçok yerinde birçok insana haksızlık yaptık ama seninki çok başka. Sen olmayan ve yapmadığın bir şey için kendini suçluyorsun. Vicdan diyorsun ya hani; vicdanın sana bunları yaşatıyorsa bırak sıra kalbine de gelsin. Kimse seni suçlamayacak, kimse seni yargılamayacak. Ve Kenan," dedi Sevde gülümserken. "Kenan seni çok sevecek Ezgi. Kenan seni öyle çok sevecek ki, ona bir adım atsan sana on adımla gelecek."

Ezgi, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Ben ondan eminim, ona inanıyorum, bana olan duygularının samimiyetine de güveniyorum ama ben? Ya zarar verirsem? Ya tamamen unutamazsam Emre'yi? Kenan ne kadar incinir değil mi?"

"Kenan seni bekler," dedim sakince. "O seni bekliyor bile görmüyor musun?"

"İyi de nereye kadar?" diye sordu Ezgi kısık sesiyle. "Evet var içimde bir şey, yok diyemem. Bunu inkâr edemem ama koşamam da ona. Bunu ya hiçbir zaman yapamazsam?"

Sevde derin bir nefes alarak Ezgi'ye güç verdi. "Ezgi dürüst ol tamam mı? Kenan'a gitmek, ona bir cevap vermek istiyor musun? Gözlerini kapatınca gözlerinin önüne geliyorsa onu da aklına getirmeye başlamışsan her şey ortada zaten ama sen kaçıyorsun. İtiraf ederken bile kaçıyorsun. Vicdan diyorsun evet vicdan herkeste var ama iş artık vicdandan çıktı. Hayatın boyunca kalbindekiyle yaşayamazsın. Sana hiç geri dönmeyecek birinde takılı kalamazsın." Sevde kurumuş dudaklarını ıslattığında Ezgi ile yalnızca dinledik. "Bak acımasız konuşuyormuşum gibi göründüğümün farkındayım ama sen beni anlıyorsun, biliyorum. Mutluluk tek sefere mahsus değil. Kalbindekiyle yaşama ama kalbindekini yaşat. Bu ikisi apayrı şeyler. Emre daima seninle kalacak, kalbinin bir yerinde hep olacak ve eminim ki Kenan da bunu göze alarak senin elinden tutacak. Neyi bekliyorsun? Ufacık bir cesarete ihtiyacın var sadece halbuki en cesurumuz da sensin."

"Getir alnını," dedim Sevde'ye hafif bir tebessümle.

Ezgi de belli belirsiz güldüğünde burnunu çekerek dağılmış saçlarını düzelterek, "Tamam, ben sakin kafayla her şeyi yerine oturtacağım," dedi. "Yine her şeyin içine sıçmış bulunuyorum, aferin bana."

"Deme bir daha böyle," diye kızdım ona. "En azından bir şeyler netleşti artık. Sen istesen de istemesen de geri çekilemezsin bu saatten sonra. Hayat çok kısa ve mutluluk kapına gelmişken onu içeri alman gerek. Ezgi bunu kendin için yap."

"Hem Kenan da yani," diyerek gaz verdi Sevde. "On numara biri bence. Tip, zekâ, kibar, efendi artı ve en önemli özelliği Akif Selim'in abisi."

Ezgi sinirle, "Hay Akif'inize de," dediğinde gülmeye başladık. "Kenan'ı anlatırken Akif'i katmasanız olmuyor mu?"

"Oo!" diye bakıştık Sevde'yle. "Biz bunu yanlış anladık."

"Kızım ben var ya," dedi Ezgi kendine kızıp ayaklandığında. "Bir daha size hiçbir şey anlatmayacağım."

"Ben anlatmayınca bana kızıyorsun ama?"

"Ben kızarım."

"Ya he he," diye dalga geçti Sevde.

Ezgi duymazlıktan geldiğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nereye?"

"Su içeceğim."

"İyi iç de gel hadi," dedim Ezgi odasından çıkıp ben de kendi yatağıma tekrar girdiğimde.

Sevde oturduğu yerden bana bakarken, "Korktuğu o kadar belli ki," diye fısıldadı. "Mutluluğa aç ama kalbini doyurmak da istemiyor."

"İstiyor," diye gülümsedim sakince. "Ezgi, Kenan'ı istiyor ve dediği gibi vicdan yapıyor. Oysa kimse onu suçlayamaz, kimse ona kötü bir şey diyemez. Bak bunları da bir yerine takmadığına eminim ama Ezgi işte o, hep bir yerde takılı kalıyor."

"İnsan bir kere acıyı yaşayınca ikincisi olmaması için çok düşünüyor demek ki," dedi Sevde dalgın dalgın. Sonra da iç çekerek yatağına uzandı. "Umarım mutlu olur ki, ben inanıyorum da olacağına."

"Ben de inanıyorum," dedim onay verirken. "Ezgi bunu itiraf etti ya, tamam gerisi bir şekilde gelecek hem de gör bak, kimse üzülmeyecek kimse."

Gözlerimi anlık kapatıp içime dolan huzurla telefonumu elime aldığımda Akif Selim'den gelen mesajın olduğun gördüm. Heyecanla

çarpan kalbim yüzüme vuran ışıkla aydınlandığında tebessümle bildirimini açtım.

Akif Selim: *Yarın akşam sözlü bir insan olacağım, bu sana attığım son sözsüz insan mesajım.*

"Ne?" diye güldüm kendime mâni olamadan. Ezgi kapıyı kapatıp içeri girdiğinde, "Hayırdır?" dedi sorarak. "Bu saatte neye gülüyorsun bu kadar?"

"Akif Selim mesaj atmış da."

"Benimki de soru," diye dalga geçti Ezgi yatağına uzanırken. "Kedi videoları izleyip gülecek değilsin ya. Onu ben yapıyorum."

Sevde, "Kedi videoları mı izliyorsun?" diye sordu.

Ezgi, "Lafın gelişi söyledim," dedi. "Ben genelde bana sapıklık yapan amcaları engellerken gülüyorum ama ekşi ekşi."

"Iy."

"Bence de ıy," dedi Ezgi sakin bir sesle. Daha iyiydi. Onun iyi olması beni çok daha iyi yapmıştı.

Dudaklarıma serpiştirilen tebessümün sahibine geri döndüm.

Mislina: *Sözünüz, sözümdür Akif Selim Bey.*

Akif Selim: *Bu hep böyle kalacak.*

Mislina: *Çünkü sözümüz, söz.*

Derin bir çekerek yazışmaya devam ettim.

Mislina: *Sabah kaç gibi çıkacaksınız?*

Akif Selim: *Yedi gibi. Abim araba ayarladı, oteli de aynı şekilde ayarladık. Takım elbiseleri de orada bir şekilde ütüyle halledeceğiz, oraya gelene kadar mahvolur.*

Mislina: *Lütfen dikkatli gelin, ilacını almayı sakın ama sakın ihmal etme.*

Akif Selim: *Merak etme seninle evlenmeden ölmeyeceğim.*

Mislina: *Kızıyorum ama.*

Akif Selim: *O zaman senin bir anlaşma daha yapalım mı?*

Sırıtma zamanı...

Akif Selim: *Ben her kızılacak bir şey yaptığımda gelip seni öpeyim?*

Mislina: *Sen var ya iyi alıştın iyi. Hayır kabul etmiyorum.*

Akif Selim: *Kabul etmiyorsun?*

Akif Selim: *Peki.*

Mislina: *Peki.*

Bir dakika boyunca ikimiz de yazmadık ama nasıl gülüyorum belli değil. Dayanamadı yazdı.

Akif Selim: *Küstün mü?*

Akif Selim: *Tamam tamam küsme bir daha anlaşma falan yok. Yani özür ve teşekkür kısmı devam ediyor tabii, onları yedirmem.*

Mislina: *Akif Selim gece gece aklımı karıştırma şu an seni pamuk şeker olarak hayal ediyorum.*

Akif Selim: *Ne pamuk şekeri ya? Ben senin sözlün olacağım yarın.*

Mislina: *Tamam hayal etmiyorum, sevgili sözlüm bey.*

Akif Selim: *Sevgili sözlüm hanım.*

Mislina: *:')*

Akif Selim: *:')*

Mesajlaşmadan çıktım çünkü biz mesajlarımızı daima böyle bitirirdik. Telefonumu kapattıktan sonra derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım. Ezgi ve Sevde hâlâ uyumamıştı. Sevde de telefonuyla vakit geçiriyordu. Ezgi ise dümdüz tavana bakıyordu. İfadesizce ve hissizce. "Ezgi," diye fısıldadım ona bakarak. "İyisin, değil mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Yemin etsene."

"Anamın tarlasında bitmiyor bu yemin, etmiyorum," diye kızdığında iyi olduğundan emin oldum zira ters bir tepki vermeseydi her şey daha kötü olurdu.

Gülümseyerek yeniden tavana baktım. Ezgi sakince, "Dördü de geliyor değil mi?" diye sordu. "Bir eksik yok."

"Geliyor," dedim düz bir sesle.

"Akrabaların falan gelecek mi?"

"Babaannemle, dedem gelecekti ama biraz rahatsız oldukları için gelemiyorlar," diyebildim yumuşak bir şekilde. "Annem öyle çok kalabalık olmasını istemediği için kimseyi çağırmadı. Hem kız isteme olacak ya kalabalığa gerek yok. Yanımda olmasını istediğim herkes yanımda olacak zaten."

"En güzeli," dedi Sevde telefonunu kapatırken.

"Siz peki?" diye sordu Ezgi hemen Sevde'ye. "Burak ile gelecekte var mı nişan, düğün ya da ciddi bir şeyler?"

"Okul bitsin düşünüyoruz," dedi Sevde. "Belki son senemde nişan yaparız, mezun olduktan sonra da evleniriz."

"Düşünüyorsunuz ama değil mi kesin?"

"Evet," dedi Sevde net bir dille. "Ama dediğim gibi vaktimiz var daha."

Sessiz kalmayı tercih ettiğimizde Ezgi esneyerek elinin tersiyle ağzının üzerini kapattı. Sevde de onunla birlikte esneyince ben de dayanamadım ve esnedim. Bulaşıcı bir hastalık gibi hepimiz aynı şeyi yaşamıştık. "Hadi zıbaralım artık," dedi Ezgi yan dönerek. "Yarın aşırı güzel bir gün olacak, ben inanıyorsam herkes inanır."

"İnanıyoruz," dedi Sevde. "Hadi şimdi zıbaralım."

"Hep birlikte zıbarmaca," diye sırıttım aşırı keyifle. "Hadi güzel geceler."

Sonra uyuduk. Misler gibi uyuduk hem de.

Ertesi sabah evde haliyle tatlı bir telaş hâkimdi ama bu öyle güzeldi ki sırıtmadan duramıyordum. Ezgi ve Sevde yerleri süpürüyor, annemle ben de mutfakta bir şeyler yapıyorduk. Tam takım çalışıyorduk. Sofra kurmayacaktık ama muhakkak bir şeyler ikram edecektik. İstemeden sonra birlikte dışarı çıkacaktık ama babama daha söylememiştik, izin verirdi zaten. Kızlar salonun perdelerini çekerken annem içeriden seslendi. "Yahu kızlarım sizi çok yordum ama ben. Hem temizliğimi yapmıştım ki."

"Olsun Leyla teyze," dedi Sevde. "Elimize yapışmadı ya."

"Yormayın kızım kendinizi," diye ekledi annem. Mutfaktan çıkıp salona gittim. Kapının girişindeki duvara yakın yerde masa vardı ve masanın üzerinde yüzük tepsisi vardı. Öyle abartılı bir şeyleri tercih etmemiştik. Mumlar, şeker ve çikolatalarla çok zarif ve tatlı bir masa hazırlamıştık. Masanın arkasında da bir çerçeve gibi dikdörtgen şeklinde çubukları sarmaşık gibi saran çiçekler vardı. Geri çekilerek masaya baktığımda, "Güzel oldu değil mi?" diye sordum kızlara.

Ezgi, "Çok sade ve hoş duruyor," dedi. "Tam sizlik işte."

"Bence de," dedi Sevde ve gözlerini kısarak "Ama birkaç tane balon mu olsaydı ne bileyim göz yorucu bir detay yok ya ondan sanırım," diye eklediğinde dudaklarımı büzdüm. "Hım belki ama ben pek balon sevmem, Akif Selim de sevmez."

"O zaman sıkıntı yok," diye güldü Sevde. "Gözüme bir an acaba olsa diye geldi de."

Ona bakıp tebessüm ettim. Ezgi ellerini birbirine vurdu. "Ve şimdi hanım kızımızı hazırlama vakti. Hadi bakalım Mislina artık hazırlan."

"Siz?"

"Önce sen, bizi boş ver."

"Ay çok heyecanlandım," dedim yerimde duramadan. Ezgi ve Sevde halime sadece gülmekle karşılık verdiğinde vakit kaybetmeden odama geçtik. Günler öncesinde aldığım elbiseyi özenle dolabımdan çıkardım ve aynada kendime tuttum.

Kızlar bana bakarken, "Giysene hadi," dedi. "Ama önce bir makyajını ve saçlarını yapalım."

Sevde kollarını sıvayarak, "Makyaj ben de," dedi.

Ezgi, "Saçlarını da ben alayım o zaman," diye konuştu ve kıkırdadı. "Gel seni bir Kibariye'ye çevireyim, gel."

"Sakın!" diye büyüttüm gözlerimi.

Ezgi elimdeki elbiseyi alıp makyaj masamın önünde duran sandalyeyi çekip gözleriyle oturmam için emir verdi. "Oturun hanımefendi ve kendinizi bize bırakın. Zaten çok zorlanmayacağız anasını satayım, taş gibi kızsın."

Saf saf gülümseyerek sandalyeye oturdum ve derin bir nefes alıp verdim. "Kendimizi size emanet ediyorum kızlar. Çok abartmayın."

Sevde dudaklarını büzerek Ezgi'ye baktı. "Abartmak ve biz? Asla!"

"Ya lütfen," diye çattım kaşlarımı. "Biliyorsunuz hiçbir şeyin abartılı olmasını istemiyorum. Saçlarımın uçlarını maşa yapacağız ve arkadan hafifçe birkaç tutamla toplayacağım. Makyajım da öyle olacak."

Ezgi gözlerini devirdi. "Her haltı ciddiye alma yemin ederim yakarım saçlarını."

"Ciddiye almadım ki," diye sırıttım aynadan Ezgi'ye bakarken. "Olması gerekeni söyledim."

"Sen merak etme olması gereken olacak," dedi Ezgi maşayı prize takarken. Derin bir nefes aldım kendimi tamamen kızlara bıraktım. Bugünü en çok bekleyen tek ben değildim nasılsa ve çok istemişlerdi her şeyi bana bırakmamayı. Ezgi saçlarımı tam istediğim gibi yaparken Sevde de harika bir makyaj yaptı. Allıkla elmacık kemiklerimi hafifçe süpürdüm ve son dokunuşları tamamladım. Vakit kaybetmeden elbiseme giyindim. Gülkurusu renginde, dizlerimin altına kadar uzanan elbisenin desenli omuz detaylarını özenle bedenime oturttum. Çok severek almıştım. Düz ve zarif göğüs detayını, beldeki incelikle tamamla-

yan kumaşın dokusu içimi ısıtmıştı. Üst tarafımı sıkmayan ama oturan elbise bacaklarıma rahatlık vermiş ve beni olduğumdan daha da uzun göstermişti, bu yüzden topuğu çok yüksek olan bir ayakkabı tercih etmemiştim. Siyah bağcıkları olan ayakkabıya da giydikten sonra küpelerimi taktım. Boynumu boş bırakacağım için küpelerimin boyutunu çok da küçük tutmamıştım. Biraz da hep kullandığım o çiçeksi kokudan sürdüm tenime ve aynamın karşısında kendime baktım.

Ezgi ve Sevde hayranlıkla beni izliyordu.

Ezgi hipnotize olmuş gibi bakarak, "Mislina," dedi. "Akif Selim seni alıp direkt nikâha götürse şaşırmam."

Sevde, "O kadar güzel oldun ki," diye devam etti. "Melek gibisin. Akif Selim senin yerine de düştük enişte, affet."

Mahcubiyetle kızlara döndüm ve ikisinin de ellerinden tutarak minnetle gözlerine baktım. "Canımsınız. Siz olmasanız her şey yarım kalırdı, çok teşekkür ederim yanımda olduğunuz için."

"Tabii ki yanında olacağız," dedi Sevde gülerek. "Ve biz bir şey yapmadık, teşekkürü kendine et."

Onlara sahip olduğum ve hayatımda oldukları için kendimi o kadar şanslı hissediyordum ki; çevremde bana zararı dokunan bir tane bile insan yoktu. Tanıdığım, sevdiğim her insan öyle güzeldi ki, birinin bile ihanetine, iki yüzlülüğüne ve hayal kırıklığına denk gelmemiştim, geleceğimi de sanmıyordum. Ben hayatımdaki insanlar konusunda en şanslı olanlardandım.

"Tamam hadi siz de giyinin," dedim ellerimi çekerek. "Ben de bir anneme bakayım."

Odadan çıktığımda annemin yanına gittim. Annem de son hazırlıklarını yapmıştı ve odadan çıkınca beni görür görmez uzunca süzdü. Gözleri, dilinin çok daha ötesinde bir cevap vermişti bana. Kıvrılan dudaklarımla annemin karşısında durduğumda annem dolmaya hazır gözleriyle konuşmak için ağzını araladığında endişeyle, "Ama ağlama şimdiden," dedim. "Bak sen ağlarsan ben de ağlarım anne."

"Bırak da iki gözyaşı dökeyim," diye kızdı bana gülerek.

"Onu," diye tuttum ellerinden sıkı sıkı ve yüzüne sıcacık baktım. "Kına geceme saklasak ya?"

"Bak hele bak şuna," dedi annem dolmasına mâni olamadığı gözleriyle. "Ağlatmayayım derken daha çok ağlatacak beni."

"Anne!"

"Aman tamam," dedi annem omzunu silkerek. "Ağlamayacağım ama sen peri gibi olmuşsun canım kızım benim. Maşallah sana."

"Teşekkür ederim," diyerek ona sarıldım. Baş başa kaldığımız zaman bunu daha içten başarabiliyordum. Annem ile sarılırken babam anahtarla kapıyı açarak içeri girdi ve direkt bize baktı. Annemden ayrıldığımda ben de kızaran gözlerimi hızla yok etmek istercesine bakışlarımı duvara diktim ve birkaç saniye bekledikten sonra babamın üzerimde olan yüzüne karşılık verdim. Çok manalı ve durgun bakıyordu. Annem onu öyle görünce gülerek yanına gitti ve elindekileri aldı. "Şş," dedi sonra babama. "Ağlamak falan yok Hikmet Efendi."

"Ben mi ağlayacağım?" diye homurdandı babam gülerek. "Niye ağlayayım ki?"

"Bence de," dedim gülümserken.

Babam aksi bir tepki verdi. "Ağlarım ben."

Annemle gülüşmeye başladığımızda elindeki poşetleri mutfağa götürdü ve babam kapıyı kapattı. Ellerimi önümde birleştirerek derin bir nefes aldım lakin bu benim hayatımın en heyecanlı anlarından biriydi ve şu andan itibaren sakin kalmak için kendimle mücadele etmeye başladım. Babam ağır adımlarla karşımda durduğunda ona minnet dolu bakışlarımı sundum. "Çok güzel olmuşsun kızım," dedi tok bir sesle. "Kaderiniz de inşallah senin ve Akif oğlum gibi güzel olur."

"İnşallah baba," diye diledim bunu en büyük dualarımla. "Eksik olmayın."

"Geliyorlar mı?" dedi babam ardından bir soruyla.

"Evet yoldalardı, yarım saate kalmaz buradalar."

"İyi madem ben de bir üzerimi değiştireyim," diyerek eliyle omzuma dokundu ve dokunaklı bakışlarından birini atarak odaya gitti.

Anneme yardım için mutfağa girdiğimde fincan takımlarını çıkardım. Gerçi dünden hepsini hazırlamıştım ama olsun aman bir aksilik yaşanmasın. Kahveyi, fincanları ayarlarken Sevde ve Ezgi yanımıza geldi. Gözlerim güzellikleriyle büyülendiğinde, "Siz?" diye kıstım harelerimi. "Niye benden güzel oldunuz ki ya?"

"Abartma," dedi Ezgi. Üzerinde harika bir tulum vardı ve çok şıktı. Aslında o pek süslenmeyi ve makyajı sevmezdi. Saçlarını toplamamıştı ve kızıl saçları çok hoş görünüyordu. "Hem şu an kendimi çok garip hissediyorum ben. Eşofman falan giyseydim keşke."

"Saçmalama," diye güldü Sevde. "Müthişsin."

"Sen kendine bak," dedi Ezgi, Sevde'ye dönerek. Sevde dizlerinin bir santim üzerinde bir elbise giymiş, saçlarını da sıkıca tepeden bağlamıştı. İkisi de abartılı değildi ve yerinde bir kıyafet tercihi yapmışlardı.

Annem neşeyle, "Hepiniz de çiçek gibisiniz," dedi. "Maşallah size kızlarım benim."

Ezgi kafasını yere eğdiğinde güldüğünü gördüm ama içinde bulunduğu kıyafetle anlaştığını savunamazdım. Biraz idare edecekti artık ne yapalım? Son dakikalara geldiğimizde her şeyi hazırlamıştık. Sevde mutfağın perdesinden dışarı bakarken, "Aha!" diye sesini yükseltti heyecanla. "Ay geldiler!"

"Oha," dedim elim ayağım bir anda birbirine girmeye başladığında. Ellerimi saçlarıma götürerek Ezgi'ye döndüm. "Nasılım? İyiyim değil mi? Güzelim değil mi?"

Ezgi, "Yavrum hepsi senin mi?" diye dalga geçtiğinde asla tavrımdan ödün vermedim. Ezgi ellerini saçlarıma götürerek hafifçe uçlarına dokunarak düzeltti. "Harikasın Mislina. Akif'e söyle çok bakmasın sana vallahi kafa yaparsın insana."

"Sussana Ezgi," dedim kızarak. O kadar heyecanlanmıştım ki kalbimin içindeki kuş yuvasından çıkmak için debeleniyordu ama bilmiyordu ki onun kafesi benim göğsümün kemiklerinden inşa ettiğim yerdi.

Ben önde kızlar ve annem biraz arkada kapının oraya dizildik fakat kapı henüz çalmamıştı. Babam içerideydi. Sevde direkt telefonunu çıkarmış her şeyi kayıt altına almak için pusuda bekliyordu. Kızaran ve ter basan yüzüme elimle yelpaze yaptıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Bayılacaktım. Bacaklarımın varlığını hissediyor da sayılmazdım. Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyduğumda kapı çaldı ve elim göğsüme âdeta yapıştı. Bekledim. Hemen açmadım. Tekrar derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıya bir adım yaklaşıp elimi uzattım ve kapıyı açtım.

Allahu Ekber!

Akif Selim bir elinde kırmız gül demeti, bir elinde çikolata ile tam karşımda duruyordu. Üzerinde ona müthiş yakışmış siyah bir takım vardı. Gözleri, yüzü, derin ama heyecanını gizlemeyen bakışları, dudakları ve dudak kıvrımları... Ah! Ben öldüm sanırım.

Hemen bir adım gerisinde Kenan duruyordu. Kenan da çok şıktı ve o da takım giymişti. Berat ve Kadir, canım arkadaşlarım bizi yalnız bırakmamışlardı.

Heyecandan çarpan kalbimle, "Hoş geldiniz," diyebildim, sesim tir tir titriyordu.

Kapıyı biraz daha araladığımda Akif Selim gözlerini üzerimden bir türlü alamadı ta ki Kadir onu hafifçe dürtene dek. "Enişteye kal geldi!"

"Yok," dedi Akif Selim toparlayarak. Ellerinde tuttuğu çikolatanın titrediğini fark ettim. "Neyse biz içeri girelim." Yüzüme çekingen bir halde baktı. "Girelim mi?"

"Tabii ki," diye konuştum zorlanarak.

Ezgi, "Oho!" dedi homurdanırken. "Enişte bey, bir bismillah ama hemen terlemeye başlanmaz ki."

Akif Selim bir şey demezken Akif Selim'in uzattığı gülleri ve çikolataları aldım. Onlar için aldığımız terlikleri giydiklerinde hepsi sırayla annemle ve kızlarla selamlaşıp içeri girdi. Ben de elimdekileri mutfağa götürdüm. *Yok, ben kesin öleceğim ben dayanamıyorum yahu! Allah'ım sen utandırma.*

Saçlarımı manasızca düzeltme gereksinimi duydum ve birkaç saniye sonra annemlerin yanına girdim. Ay bu ne? Hepsi yan yanaydı ama en köşede Akif Selim oturuyordu. Ellerini birleştirmiş parmaklarıyla oynuyordu. Kafasını öne eğmişti. Sevde'nin yanına oturduğumda Akif Selim'in de karşısında bulundum. Kafasını kaldırıp gözlerini gözlerimle buluşturdu. Yemin ederim öyle çok âşığım ki ona, bana böyle bakarken beni dünyanın en mutlu insanı yaparken onu beklediğim her âna şükrettim. Gülümsedi. Gülümsedim.

"Ee?" diye böldü babam bizi. "Nasılsın Akif?"

Akif Selim derhal doğrularak yüzünü babama çevirdi ve boğazını temizleyerek, "İyiyim Allah'a şükür, sizi sormalı?" diye cevaplayıp, sordu.

Babam, "Hamdolsun," dedi babam içten bir gülüşle. Akif Selim durdurulamayan tebessümü ama çekimser haliyle kafasını belli belirsiz salladığında babam bu sefer Kenan'a baktı. Kenan ve babam biz Ankara'dayken tanışmışlardı ama bu çok ayaküstü olmuştu, biraz da ben anlatmıştım o kadar. "Sen nasılsın Kenan oğlum?"

"Gördüğünüz gibi Hikmet Bey," dedi Kenan tam bir salon beyefendisi duruşuyla. O kadar ağır ve varlığını belli ederek oturuyordu ki karşımızda, ne yaşarsak yaşayalım hayatımızda olduğu için iyi hissediyordum. "İş, güç diyelim."

"İyi olun evladım," dedi babam. Berat ve Kadir daha sakin ve rahattı. Babam tabii ki onları da es geçmedi. "Siz de Mislina'nın okuldan arkadaşlarısınız değil mi çocuklar?"

"Evet," dedi Berat gülümserken. "Aynı sınıftayız."

Kadir direkt söz aldı. "Ne yalan söyleyeyim Hikmet amca ve Leyla teyze, öyle güzel bir insan yetiştirmişsiniz ki Mislina bizim en büyük şansımız. Çok kıymetlidir bizim için."

Başımı öne eğdiğimde parmaklarıma baktım. Annemin ve babamın gurur dolu bakışlarını üzerimde bir gölgeymiş gibi hissettim. "Estağfurullah," diyebildim nihayetinde konuşurken. "Siz de benim için öylesiniz Kadir. İyi ki geldiniz."

"Ne demek," dedi Kadir gözlerime bakarken.

Birkaç konudan daha bahsettikten sonra annem bana dönerek kahve için işareti verdi. Yutkundum ve ben önde kızlar arkamda hep birlikte mutfağa girdik. "Öleceğim heyecandan," dedim büyük cezveyi elime aldığımda. "Gidiyorum ben anne!"

"Salak ya," diye güldü Ezgi. "Bak elin titrer kahveyi falan dökersen sittin sene unutamazsın bu anı. Sakin ol tamam mı? Biz bizeyiz kızım."

"Ezgi ben hayatımda ilk kez yaşıyorum bunu."

"Hayda!" dedi Ezgi sahte bir şaşkınlıkla. "Sen bilmiyor musun yoksa? Ben daha önce on kez falan yaşadım bunu." Ciddileşti. "Farkındayım Mislina ama lütfen azıcık sakin ol."

"Tamam sakinim," diye derin bir nefes alıp verdim. Fincan su ölçülerini ayarlarken sırıtarak, "Çok yakışıklı olmuş," derken buldum kendimi. "Kalbim vuruldu."

"Vallahi salak âşık bu ya," dedi Sevde gülerek. Sonra sesinin tonu kısıldı ve tok bir sesle ekledi. "Yalnız bence en karizma Kenan, yalan söyleyemem. Ezgi sana bakışını gördün mü?"

"Nereden göreyim?" diye sordu Ezgi pürüzlü bir sesle. "Bakmadım."

"Hiç mi?"

"Tamam azıcık bakmış olabilirim."

Gülerek Ezgi'ye baktığımda bakışlarını kaçırdı ve güldü. "Kızım mevzu ben değilim ya işinize bakın. Hadi yap artık şu kahveleri." Elini raftaki kırmızıbibere ve tuza götürdü. "Daha bunları ekleyeceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır. Onu öldürmek istemiyorum."

"Mislina bunu yapman lazım," dedi Ezgi inatla. "Minnoş minnoş içmeyecek o kahveyi, yansın içi."

"Yanıyor içi zaten bana."

Sevde ve Ezgi gözlerini devirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve Ezgi'nin elindeki kırmızıbiber kavanozunu aldım. "Bu çok fazla

olur. Hasta zaten onu öldürmek istemiyorum." Bekledim ve kahveyi cezveye koydum. "Ama azıcık tuz ekleyeceğim tamam."

"Azıcık mı?"

"Hasta o kıyamam ki ben," diye kısıldı sesim. "Ciğerlerine bir şey olur nefes alamazsa korkarım. Tuz tadını alsın yeter."

Ezgi ellerini semaya kaldırdı bir şeyler okudu ve yüzüne götürüp, "Âmin," dedi.

Sevde, "Senin duan çoktan kabul oldu," dediğinde kafamı sallayarak güldüm. Kahveyi ayarladıktan sonra ocağı yaktım ve pişirmeye bıraktım. Çok sık olmasa da arada bir kahveyi karıştırdım. Kızlar fincanları önüme dizdiklerinde kahveleri teker teker özenle fincanlara doldurdum. Sevde içeri gidip sehpaları hazırlarken Akif Selim'in fincanına azıcık tuz ekledim. Su bardaklarını da hazır ettikten sonra artık hazırdım. Evet, gidebiliriz.

Tepsiyi kendimden emin bir şekilde kavradığımda dik durarak karşıya baktım. Ezgi bana güç vererek yumruğunu sıkıp "Hadi kızım!" dedi. "Dökmeden götürürsün sen biliyorum ben."

"Ezgi, lütfen ama."

Kıkırdadı. "Tamam susuyorum, hadi devam et sen."

Ezgi önümden çekildiğinde sağlam adımlarla mutfaktan çıktığım gibi salona giderek görüş alanına girdim. Heyecanlı mıyım? Deli gibi. Peki, kahveleri üzerlerine döker miyim? O kadar da değil. Kahve sunumlarımı babamdan başlayarak ve yaptım ve en sonuncu Akif Selim'e kaldı. Karşısında hafifçe eğilerek tepsiye önüne uzattım. Yüzüme kısacık bir ân baktıktan sonra elini kahve fincanına uzattı. "Teşekkür ederim."

Duraksadı. Teşekkür ederim? Öpücük borcu?

Kahveyi alırken yüzündeki manidar gülüşle dudağımın içini ısırdım. *Canımın içi, işimizi zorlaştırma vallahi bayılacağım şimdi.*

Akif Selim kahvesini aldıktan sonra yerime geçip oturdum. Kahveler içilmeye başladığında kızlarla birlikte gözlerimizi yalnızca Akif Selim'e dikmiştik. Sevde kayıt almaya devam ediyordu. Akif Selim ince parmaklarıyla fincanın kulpundan kavradı ve gözlerini kısarak ağzına götürdü. Kahveden bir yudum alır almaz yüzü muazzam bir şekilde ekşiyerek kahveyi hızla ağzından çekip kafasını öne eğdi. Gülmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Ezgi ve Sevde ise kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. "Helal enişte, helal," dedi Kadir, Akif Selim'in sırtına dokunurken.

Akif Selim dudaklarını yalarken önündeki sehpada duran peçeteyi aldı ve ağzının sildi. "İyi misin oğlum?" diye sordu annem endişeyle. "Çok mu tuz katmışlar yoksa?"

Akif Selim kafasını kaldırıp saf saf önce bana sonra da anneme baktı. "Yok, çok değildi."

Utanarak kafamı öne eğmeye devam ettiğimde Akif Selim, bir yudum da suyun içti ve rahatladı. Göz göze geldiğimizde gözlerimle önündeki kahveyi işaret ettim. Onu bitirecekti.

Akif Selim ise tuzlu da olsa o kahveyi içmeye devam etti.

Ortam yavaş yavaş hem gergin hem de daha rahat bir hâl aldı, bu nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi hem aşırı heyecanlı hem de çok sakin hissediyordum. Kenan elindeki kahveyi sehpanın üzerine koyduktan sonra doğrularak ceketinin kolunu usulca düzelterek babama baktı. Başlıyoruz. "Hikmet Bey bizim bir babamız yok ama kardeşim için çok mutlu olduğumu söyleyerek başlamak istiyorum sözlerime. Neticede artık siz de onun bir babası sayılırsınız. Bugün de buraya onun için ne yapmam gerekiyorsa yapmak için geldim, onun yanında olmak ve yalnız olmadığını bilsin diye geldim." Kimse konuşmuyordu. Babam da dahil. Kenan'ın gözleri beni buldu. Bana güven duyulacak bir şekilde baktı. "Mislina da benim bir kız kardeşim sayılır artık. Ne yaşarlarsa yaşasınlar daima yanlarında olacağıma emin olabilirsiniz." Babam kafasını sallayarak Kenan'ın sözlerini onayladı. "Bizim buraya geliş amacımız belli," dedi Kenan hepimiz bir anda doğrulduğumuzda. Sevde ve Ezgi gözleriyle beni yerken ben sıcak basan bedenimle cebelleşiyordum. Kenan önce bana sonra da Akif Selim'e bakıp, "Akif ve Mislina'dan çok eminim ben, onların harika bir evlilik yaşayacaklarına ve bu olgunlukta olduklarına da," dedi. "Uzun lafı kısası," diyerek döndü tekrar babama. "İkisinin gönlü de aklı da birbirlerinde bunu biliyoruz... Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Mislina'yı, kardeşim Akif'e istiyorum."

Derin bir nefes alındı.

Gözler babama çevrildi.

Babam sükûnetini bozmadan bekledi ve daha sonra gülümseyerek Akif Selim'e doğru baktı. "Ben kendime damat değil bir erkek evlat alıyorum. Önce canım kızıma sonra da ailemize hoş geldin oğlum."

"Hoş buldum," dedi Akif Selim hayatımda işittiğim en güzel ses tonuyla.

O sırada kızlar çoktan yüzükleri hazırlamıştı. Birlikte ayaklandık ama kalbim öyle bir atıyor, öyle ele avuca sığmaz bir şekilde çarpıyordu

ki değil parmaklarıma dolanan bu yüzük kalbime dolansa sakinleşemezdim.

Babam mahallemizin hocasını dua okuması için çağırmıştı ve neyse ki tam vaktinde yetişmişti lakin önce yüzüklerimizi takacaktık. Akif Selim karşımda duruyordu ve kalbimi çıkarıp ellerine versem karşımda durmaz, beni kucağına alırdı. Ayakta duramıyordum ki heyecandan. Durdurulamayan gülüşlerim, titreyen ellerimle uzattım elimi. Akif Selim de uzattı elini. Ezgi yüzük tepsisini uzattığında babam önce benim parmağıma sonra da Akif Selim'in parmağına gümüş alyansları taktı.

Akif Selim'in parmağında artık gümüş bir alyans vardı.

"Ama sardunyaların var."

O günü hiç unutmadım, hiç de unutamam ama bu evreye geldiğimizi gördükçe dayanamıyordu yüreğim, teşekkür ediyordum kendime en çok da kaderime.

Babam tepsinin üzerindeki makası alarak kırmızı kurdelenin ağzına dayandı. Annem, Ezgi, Sevde, Berat, Kadir, Kenan herkes etrafımızı sarmıştı. Sevde kayıt almaya devam ediyordu ve hiçbir anı kaçırmamıştı. "Allah size hayırlı yazılar yazsın," dedi babam kurdeleyi kesmeden birkaç saniye önce. Akif Selim'in içten bir şekilde, "Âmin," dediğini duydum. Gözlerimi kapatıp açtığımda annem elini yüreğine koymuş olanları izliyordu. Sonra babam makasın ağzını araladı ve kurdeleyi kesti. "Hayırlı olsun."

Kurdele ikiye ayrıldı, iki parmakta iki ayrı alyans vardı fakat kalplerimizi bir arada tutan bu söz geleceğimizin en güzel teminatı, ruhlarımıza atılmış düğümün kopmaz bağıydı.

Artık sözlüydük.

Akif Selim ile sözlenmiştik.

Ellerimize bakarken ikimizin de titrediğini gördüm. Yüzümü kaldırmadan hoca efendi dua için ellerini açtı, ellerimizi açtık. Dualar edildi, sözler verildi ve hayatımın en mutlu anlarından birine en sevdiğim insanlarla bir imza attım.

Dua edildikten sonra önce babamın elini tuttum ve öpüp alnıma koydum. Yüzümü kavrayarak bana sadece baktı ve gülümsedi, konuşmadı. Gözleri ve bakışları yeterince konuşuyordu. Gözlerim dolu dolu olduğunda anneme geçtim. Annemin elini öpüp ona sarıldım. Annemin kalbi de benim kalbime yakındı. "Hayırlı olsun canım kızım," dedi ağlamaklı sesiyle. "Kurban olurum ben size."

"Anneciğim," diye içime çektim onu. "Biz de size."

Annemden ayrıldıktan sonra kızlara sarıldım tabii o esnada Akif Selim de babamın ve annemin elini öpmüştü. Annem, Akif Selim'in koluna dokunarak, "Hoş geldin tekrar oğlum," dedi. "İyi ki geldin Akif."

"Hoş buldum," dedi Akif Selim yeniden. "İyi ki."

Ezgi ve Sevde'yle sarıldıktan sonra bizim çocuklara geldi sıra. Kadir'in bakışlarına rastlayınca otomatik olarak gülmeye başladım. "Kardeşlerin en güzelisin," dedi Kadir ile sarıldığımızda. "Hep mutlu olacağınızı biliyorum, her zaman da yanınızda olmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim Kadir. İyi ki varsın."

"İyi ki varım."

"Kadir," diye gülümseyip ondan ayrılarak Berat'a döndüm. "Hayırlı olsun Mislina," dedi. "O kadar seviniyorum ki sizin adınıza, ne zaman bir şey olsa yanınızda olacağımı bilin."

"İyi ki varsın Berat," dedim. "Gerçekten çok şanslıyım sağ olun."

"Hepimiz çok şanslıyız," dedi Berat ekleme yaparak. "Emin ol."

"Biliyorum," diyerek gözlerimi kapatıp açtım. Kenan bir adım kenarda bekliyordu. Derin bir nefes alıp verdim ve tebessümle karşısında dikildim. Yüzüne bakarken bana sıcacık baktı. Bir abim yoktu ama olsaydı ancak bu kadar hissederdim sanırım. Bakarken güldü. "Artık bir değil iki kardeşim var. Hoş geldin Mislina. Öyle bir geldin ki kardeşimin hayatına onun adına ben teşekkür etsem bile yetmez. İyi ki geldin."

"Sen de öyle," diyebildim Kenan'a ama elimden yahut dilimden gelse daha çok şey demek isterdim. Ona iyi gelebilecek bir sürü şey söylemek isterdim ama bunu şu an yapamazdım. "Ve hoş buldum."

Gülümsedik.

Az sonra fotoğraf çekildik ve hayatımda hiç bu kadar çok fotoğraf çektirdiğim bir an olmamıştı. Sevde, her şeyi özenle ve istekle yaparken çok da eğleniyorduk. Annemler görüş alanımızdan çıkmıştı biz de mutfağa geçtik. Gerçi burası oldukça kalabalıktı. Neredeyse tüm ekip bir aradaydık. Sırıtarak içeri girdiğimizde Kadir kendini tutamayıp ıslık çalmaya başladı. Alkış sesleri, kahkahalar ve içimizde tuttuğumuz tüm bu çılgınlıklar... Her şey hayallerimin de ötesindeydi. "Bak düğün konvoyu yaparsak dolu zarflar benim ona göre," dedi Kadir sol kaşını kaldırarak. "Şimdiden hesabı yapalım enişte bey."

Berat, "Ulan işin gücün kolpalık," dediğinde Kenan sakinliğini konuşturdu. "Sen merak etme Kadir, ben tüm zarflara bir liraya koyar sana uzatırım."

"İşte bu," dedi Berat keyifle. "Adam olana çok bile."

"Ya durun durun!" dedi Sevde heyecanla. Hepimiz ona baktık. Sevde afalladı. "Şey, aç mısınız?"

Kadir'in gözleri parladı. "Ne yaptınız?"

"Oho, Leyla teyze ve Mislina bir döktürdü var ya..."

"Yemin et?"

"Yemin ederim."

"Kızlar beraber yaptık ya," diye konuştum kısık sesimle. "Neyse hadi hazırlayalım tabakları."

Ezgi çatık kaşlarıyla beni durdurdu. "Biz hallederiz. Ayrıca siz bir balkona çıkın bence bir hava alın bir doya doya gülün her an heyecandan bayılacak gibi duruyorsunuz."

"Öyleyiz biraz yalan yok," diye konuştu Akif Selim kabullenerek.

Ezgi yolu açarak balkonun kapısını açtı. "İyi hadi çıkın biraz hava alın, biz de tabakları hazırlarız."

"Peki," diyebildim kalbim hızlı hızlı atmaya devam ederken. Akif Selim ile balkona çıktığımızda kapıyı kapattım. Hava kararmak üzereydi ve biz artık bizdik. Biz hep bizdik ama bu seferki çok başkaydı. Karşıma geçti, gözlerime baktı ve ellerimi tutup ellerime baktı. Baktığı yerdeydim. *Ellerinde.* "Mislina," dedi şiir gibi dökülürken dudaklarından kelimeler. "Mislina seni çok seviyorum. Bunu her zaman belli edecek, her zaman ellerini tutacak ve sana sonsuza kadar derin bir sevgi ve sadakatle kalacağım."

"Ben de öyle," diye sıktım ellerini hafifçe. "Ben de öyle."

Kafasını kaldırdı ve iç çekerek yüzüme baktı. Gülümsemeden duramıyorduk. "Çok güzelsin. Bunu dile getiremedim ama aklımı aldın. Rezil oldum değil mi ya ben?"

"Hayır," diye güldüm.

"Oldum oldum," diye güldü. "Kapıda kalakaldım. Leyla annenin bakışından anladım ben."

"Nasıl baktı ki?"

"Kızıma çok âşıksın bakışı attı."

Beklemediğim bir cümle kurduğunda sırıtarak kafamı eğip kaldırdım ve dayanamayarak ona sarıldım. Elleri hızla sırtımdaki yerini aldı ve bana kocaman, sahiplenici bir şekilde sarıldı. Gözlerimi kapattım. "Haksız değil ki," dedi Akif Selim. "Ben onun kızına çok âşığım. Ben sana çok âşığım, Mislina."

"Ben de sana canımın içi," dedim sakin sakin. "Bu hep böyle olacak."

Saçlarımı sevdi, sırtımı sevdi ama en çok da beni sevdi. Birbirimizden ayrıldığımızda ellerimi bırakmadan yeniden tuttu ve okşadı. "Sabah kaç gibi döneceksiniz?" diye sordum merakla. "Erkenden gitmeyin de yarın bir şeyler yapalım olur mu?"

"Aslında biz bu gece için bir şeyler planlamıştık."

"Ne gibi?" diye güldü gözlerimin içi.

"Bir şeyler işte," diyerek kaçırdı bakışlarını. "Hikmet babamdan izin alabilirsek beraber dışarı çıkacağız. Tüm ekip."

"Hikmet babam?" diye bakarken taşıdım elimi yüzüne. Onu kabullenmesi ve ağzında hiç eğreti durmaması çok hoşuma gitmişti.

"Evet," dedi Akif Selim elini belime koyduğunda. "Babam. Öz babamı kaybettim belki ama Allah bana bir tane daha nasip etti. Beni kendi evladı gibi gören bir anne ve babaya uzak kalamam ki."

"Kalma hiç," dedim derin bir nefes alıp verirken. "Sen bizden hiç uzak kalma."

"Kalmam," diye kapatıp açtı gözlerini durgunlaşırken. Biliyordum, çok mutluydu ve bunu açıkça belli ediyordu ama gözlerinin ardında ve ruhunun en ücra köşesinde bile saklı tuttuğu acısı vardı. Kaybettiği iki güzel insanın bu günlerini görememiş olmaması çok acıtıyordu canını ama ben vardım, ailem vardı ve biz onun eksik kalan yerlerini elimizden geldiğince toparlamaya çalışacaktık. Eksik kalacaktık belki ama o daha az üzülsün diye kendi mutluluğumuzun en büyük payını ona verecektik. O bizimleydi artık. Bizim ailemizin bir parçasıydı. Ailemdi.

Balkonun kapısı tıklatıldığında Ezgi kafasını uzatıp, "Hadi gelin," diye çağırdı. "Bir şeyler yiyin."

Birlikte içeri girdik. Hazırlanan tabaklardaki yiyeceklerden tattık. Yirmi dakika kadar sonra Kenan suyundan bir yudum alarak babama baktı. "Hikmet Bey bir sakıncası yoksa kızlarla beraber dışarı çıkmak istiyoruz. Endişe etmeyin çok geç olmadan döneceğiz."

Babam uzatmadan tebessümle yan yana oturan bize baktı. "Tabii ki," dedi. "Gidin ama çok da gecikmeyin dediğiniz gibi."

"Merak etmeyin," dedi Kenan ayaklandığında.

Olaylar şöyle gelişti: Onlar gittiler ve biz burada kaldık. Sahile gidecektik. Kıyafetlerimizi çıkarmamız ve rahat bir şeyler giymemiz gerekiyordu. Kızlarla hazırlığımızı yaptıktan sonra Kenan ve Akif Selim arabayla bizi alarak sahile vardık. Berat ve Kadir çoktan kararmış gök-

yüzünün altına oturmuş ateşi yakmışlardı bile hatta Berat'ın yanında gördüğüm gitar gözlerimi iri iri etmeye yetmişti. Ezgi de bunu fark ettiğinde, "Berat sen gitar mı çalıyordun?" diye sordu.

Berat, Ezgi'ye bakıp "Aşırı amatörüm," dedi. "Yeni merak saldım."

Kadir gülerek kafasını iki yana salladı. "Felsefeci Cemre'si demiş ki; gitar çalan erkeklerden çok hoşlanırım. Bunun merakı da bu yüzden."

"Lan oğlum sen sus bir," diye azarladı Berat, Kadir'i. "Karıştırma şimdi orayı."

"Ha karışılacak bir şey var yani?" diye oturdu Ezgi kumların üzerine bağdaş kurarak. Akif Selim elimden tutarak nazikçe oturma yardım ettiğinde Berat ve Kadir'in tam karşısına oturduk. Sevde de Ezgi'nin yanına oturmuştu. Kenan da Ezgi'nin tam karşısına. Ateş yanıyordu ve bu içimi hoş eden ortam beni apayrı dünyaların içine sürüklemişti. Berat, Ezgi'ye tuhaf bir bakış atıp, "Ezgi uyma sen şuna ya," diye homurdandı. "Boş yapıyor biliyorsun."

Ezgi ellerine bulaşan kumları çırparken gülerek, "Kadir bu dünyadaki en boş yapan dolu insan," diye konuştu. "Boş konuşmuyor sadece biz ondan dolu şeyler duyunca garip hissediyoruz ama boş konuşmuyor."

Kadir şaşkınlıkla, "Vay anasını," dedi. "Ezgi bana iltifat etti hepiniz şahitsiniz."

"Salak!" diye güldü Ezgi. "Hakaret ediyorum sanki yedi yirmi dört."

"Neyse ben böyleyim," dedi Kadir omzunu silkerek. "Seven böyle sevsin."

"Seviliyorsun Kadir," dedik birlikte ona bakarken.

Kadir gururlanarak gözlerini kaçırdığında derin bir nefes alıp ortamın havasını anında değiştirdi. "Ya boş verin beni! Bugün Mislina ile Akif'i konuşmamız gerek. Düğünüz ne zaman? Bir Bolulu olarak Ankara havası oynamak için can atıyorum."

Kenan, "Oynamayı biliyor musun?" diye sorduğunda Kadir, "Biliyorum tabii," dedi. "Sen oynar mısın peki büyük boy enişte?"

Kenan duyduğu tabir karşısında gözlerini küçülttü ve göz temasını kesmeden Kadir'e belli belirsiz gülümsedi. "Oynamam normalde ama kardeşimin düğününde de oynamazsam ayıp ederim."

Sırtımı Akif Selim'in sırtına yaslamıştım ve kollarıyla bedenimi sarmalamıştı. Çenesi omzumun üzerine yerleşmişti. Ellerinin düğüm olduğu yerde ellerimi düğümüne koydum ve dokundum. Kadir'in bakışları direkt burayı hedef aldığında, "Enişte bey?" diye kalktı sol kaşı. "Ankara havası oynayacak gibi bir havanız var, doğru mudur?"

"Tabii ki oynayacağım," dedi Akif Selim büyük bir zevkle. "Bunu hayatım boyunca yapacağımı sanmazdım ama en mutlu günümde yarım kalan hiçbir şey olsun istemiyorum."

"Hayda!" dedi Ezgi sırıtarak. "Çok merak ettim ya güzel oynayabiliyor musun?"

Akif Selim bakışlarını usulca Ezgi'ye çevirdi. "Küçük bir itiraf; daha önce hiç oynamadım."

Aynı anda kahkaha attık ve kendimizi durduramadık. Akif Selim de bize katılmıştı. Ezgi gülmeye devam ederken, "Küçük itiraf buysa büyüğünü düşünemiyorum," dedi.

"Hallederiz," dedi Akif Selim. "Kadir belki iki taktik falan öğretir."

"Kenan varken bana söz düşmez," dedi Kadir denizin kıyıya vuran seslerine karışan sesiyle. Hava öyle güzel, öyle sakindi ki sabaha kadar burada kalabilir gökyüzündeki tüm yıldızları sayabilirdim. Ateş sönene kadar ellerimi ısıtabilir, güneş çıkana kadar aya sarılabilirdim.

Kenan ağır bir hareketle Akif Selim'e bakıp, "Dediği gibi hallederiz," diye söylendi. "Akif'i Ankara havası oynarken görmek benim için de yeni bir şey olacak ama bakacağız artık."

Sevde avucuna aldığı kum taneleriyle oynarken, "Daha önce çok oynamış gibi konuşuyorsunuz," dedi Kenan'a.

"Hayır birkaç kez oynadım," dedi Kenan. "Ama iyi bilirim işte. Ankaralıyız ya ruhumuzda var."

Aralarında Ankaralı olmayan bir ben de bir de Kadir vardık ama kendimi her iki şehre de ait hissediyordum. Burada doğmuştum ama orada yaşamış, yaşadığımın farkına varmıştım. Her iki şehir de benim memleketimdi.

Vakit ilerliyordu ve gecenin nabzı bu güzel insanların kalbinde atıyordu. Bir sakinlik etraflarını sardığında Berat derin bir nefes alarak yanında duran gitarı kavrayarak "E ben bir şeyler çalayım o zaman?" diye baktı herkese. "Hem Mislina ve Akif de dans eder belki ya da diğer çiftlerimiz?"

"Diğer çiftimiz derken?" diye sordu Ezgi bir anda. "Burada bir tane çift var."

Ezgi aslında kastedilenin ne olduğunun farkındaydı ama kendini tutamamış ve sorusunu soruvermişti. Ateşin çıkardığı ve dalgaların bir

ninni gibi şarkı söylediği müzik kutusuna hapsolmuş bir ortam vardı. Ezgi'nin sorusu havada kalırken Berat çabucak ortamı toparlayarak gitarı iyice kavradı. Hiç kimse bilmezdi ama sesi güzeldi. Daha önce hiç böyle fırsatı bulamadığı için de bunu belirtme gereği duymamıştı ama yalan yok Felsefeci Cemre hakikaten gitardan çalan erkeklerden hoşlanırım deyince kendini böyle ön plana çıkarma çabasına girmişti çünkü Berat ondan hoşlanıyordu.

"Sen ciddisin yani?" diye kaşını kaldırdı Sevde buna inanmakta güçlük çekerken. "Madem böyle yeteneklerin var neden hiç bilmedik ki?"

"Daha önce hiç bu fırsatı yakalayamadığımız içindir Sevde."

"Yesinler senin fırsatını," diye dalga geçti Kadir gülerek. "Cemre seni kendi felsefesiyle sarmaya başlamış oğlum. Bir cana, kana geldin sen."

Berat, Kadir'in üzerine bir tutam kum attığında Kadir geri çekildi ama gülmeye devam etti.

Sonra ise Berat ellerini gitarın tellerine götürdü ve şarkıyı okumaya başladı.

Tut elimi buradan gidelim
Olmaz demeden dinle beni bi'
Rüzgârım söndü dindi ateşim
Ah bebeğim ben hâlâ deliyim

Berat şarkıyı ağır ve derin derin söylerken Akif Selim ve Mislina çoktan bu ritme karşılık vermiş denize yakın bir yerde dans etmeye başlamışlardı. Mislina'nın üzerindeki baharlık elbisenin uçları suya dokunurken bundan hiç etkilenmemiş aksine çok sevmişti. Onlar hayatlarının en güzel ânlarını yaşıyordu ve yaşayacakları da gerideydi. Mislina, Akif Selim'i gördüğü ilk anda ve onun için aldığı her kararda işin buraya kadar geleceğini asla bilemezdi ama çok sevdi, çok bekledi ve asla vazgeçmedi. Onun kalbi doğru kişi içindi. Kalbinin dengini bulmuş ve bunca şeyin karşılığını en güzel şekliyle almıştı. Akif Selim ve Mislina bir masalın içinde değil, kendi yazdıkları rüyanın içinde en gerçek iki şeydi.

Fakat her sevgi, her âşk böyle dengini bulamazdı. Sevdiği için atan her kalp karşılık alamazdı.

Tıpkı Kadir gibi.

Sevde tebessüm ederek ateşi izliyor ve kendi kariyerini, Burak ile olan geleceğini düşünüyordu. O mutluydu ve içinde yaşamaya çalışıyordu her şeyini. Gözler önüne sermiyordu özellikle de Kadir varken dile getirmiyordu hiçbir şeyi ama Kadir... Kadir de ateşi izliyordu. Sevde ve Kadir ateşi izliyordu. Sevde sevdiğini Kadir ise bir türlü unuta-

madığı, kafasından çıkaramadığı ama deli gibi buna zorladığı Sevde'yi düşünüyordu. Unutmak o kadar zordu ki, yapabilseydi yok etmek isterdi zihnini ama yapamıyordu. Kadir'in aklı kendinin bile girmeye korktuğu bir girdaptı.

Sonra Ezgi ve Kenan.

Ezgi de ateşi izliyordu, Kenan da ateşi izleyen Ezgi'yi.

Saklamıyordu ve sakınmıyordu ama ona zarar vermek, duygularını incitmek ve unutamadığı bir sevginin üzerine giderek kendini kabul ettirmek niyetinde değildi. Kenan ne olursa olsun bekleyecekti çünkü hisleri Ezgi'yi bekleyecek kadar sabırlı, güçlü ve sadakatliydi. Ezgi'nin intihar etmiş bedenini kucakladığında intihara kalkışmadan evvel Çakır'ın mamasını ve suyunu doldurmasından anlamıştı kucağındaki bedenin bunu isteyerek yapmadığını. Ezgi ölmek istememişti ve Kenan bunu görmüştü. Kenan'ın Ezgi'de gördüğü çok şey vardı ve çekilmişti ona.

Ezgi ise... Ah bu hikâyenin en yaralı yanı, en acıyan ama en çok da güldüren kızıydı o. Emre'ye ihanet ettiğini, onu unutursa kendini hiçbir zaman affetmeyeceğini düşünüyordu ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmayacaktı. Emre onun kalbinde yaşamaya devam edecek ama bu acı artık Ezgi'ye zarar vermeyecekti. Kenan'a karşı beslediği ve küçük bir tomurcuğun filizlendiği umuda sırt çevirmeyecekti.

Kenan'ın saf ve temiz bakışları Ezgi'nin gözlerinde takılı kalmaya devam ederken Ezgi anlık kafasını kaldırdı ve tam karşısında ateşin arkasında oturan Kenan'a baktı. Onun gözlerine karşılık verdi ve ikisi de çekmedi gözlerini birbirinden. İç sesleri çok şey konuşuyordu ama bunu dile getirmek öyle zor, öyle zahmetliydi ki; Kenan konuşsa incitmekten, Ezgi konuşsa onu üzmekten kaçıyordu. İkisi de bir yerde aynı cümlenin noktasını koyacaktı.

Berat şarkıyı söylemeye devam ederken Kenan bacaklarını sardığı ellerini usul usul çözdü ve kalbinin sesini dinledi. Ezgi'yi dansa kaldırmak istiyordu ve sonucunda ne olursa olsun göze almıştı. Ezgi onu geri de çevirebilirdi, azarlayabilirdi ama o bunu göze almıştı. Ayağa kalktı ve kumların üzerine basarak etraflarında kimse yokmuşçasına Ezgi'nin yanına gitti ve elini uzattı. Ezgi oturduğu yerden yüzünü Kenan'a çevirdiğinde önce Kenan'ın gözlerine sonra da eline baktı. Hissediyordu, içinde var olan bu duygunun ne olduğunu biliyordu ve pas geçmeyecekti. Sakince yutkunarak elini temkinli bir şekilde uzatarak Kenan'ın elinden tuttu. Kenan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun için bu tarz şeylerin hiçbir zaman bir önemi olmamıştı ama bu çok başka hissettirmişti. Utanmasa küçük çocuklar gibi ağzı kulaklarına varmış bir halde sırıtarak oradan oraya koşacaktı.

Nazikçe Ezgi'yi oturduğu yerden kaldırdı ve elini asla bırakmadı.

Ezgi yıllar sonra ilk kez başka bir adamın elini tutuyordu. Bunun verdiği hissi içinde bastırmaya çalıştı. Daha önce Kadir'le dans etmişti ama Kadir'e kardeşlikten öte duygu beslemediğinden bir manası yoktu lakin Kenan yeni bir sayfanın ilk cümlesiydi. İlk cümleyi öyle güzel yazmalıydı ki; diğer tüm sayfalar kendini sıkmadan ve acıtmadan okutturabilmeliydi.

Kenan'ın elleri usulca Ezgi'nin beline uzandı ama çok sahiplenmedi, çok benimsemedi onu sadece oradaki varlığı belli oldu, aynı şey Ezgi için de geçerliydi. Ezgi de ellerini Kenan'ın omuzlarına koydu ve bu ağırlığı tok olan bir durum değildi. Hassastı. İkisi de birbirini incitmemek için hassas davranıyordu. Kenan gözlerini Ezgi'den uzağa çekemiyor, Ezgi ise Kenan'a düzgünce bakamıyordu. Bu onun için hemen olacak bir durum değildi. Bu yakınlık, bu itiraf edilen mevzudan sonra Kenan onun için es geçeceği biri olmaktan çıkmıştı.

Kimse konuşmadı denizden ve ateşten başka. Kimse konuşmadı Berat'ın şarkısından başka. Kimse konuşmadı kiminin dengini bulmuş kalbinden, kiminin de çaresizce unutmayı bekleyen kalbinden başka.

Dakikalar sonra şarkı ve dans bittiğinde Berat'a teşekkürler edildi ve veda vakti geldi ama sadece bu geceye ait bir vedaydı. Yarın yine birlikte olacaklardı. "O zaman geceyi şöyle bitirelim," dedi Berat ateşe bakarak. "Herkes bir avuç kum alsın ve bir dilek tutarak kumları ateşin üzerine döksün. Hem ateşi söndürürüz hem de olmasını istediğimiz yangını zihnimizde harlarız."

"Aştı bu kendini aştı," diye konuştu Kadir şaşırarak. "Vallahi Cemre sen iyi ki geldin, bu herifin ben bile böyle olduğunu bilmiyordum."

Gülmeler başlandı ve bu güzel âna hak ettiği değer verilerek sonuna kadar mutluluklar resmedildi. Sonra da Berat'ın hoş fikrine ayak uydurarak herkes avucunu kumla doldurarak birer birer ateşin başına geçip önce dileğini diledi sonra da avucundaki kumu ateşe döktü.

İlk dilek hakkı Berat'ındı: *İnsanları hayal kırıklığına uğratmamayı ve herkesin iyiliğini istedi.*

Sevde: *İyi bir geleceğe sahip olmak, şu an hayatında var olan insanların ömrünün sonuna kadar yanında olmasını istedi.*

Kadir: *O sadece unutmak istedi. Hayallerini, gününü ve geleceğini kısıtlayan zihnindeki kişiyi, Sevde'yi tamamen unutmalıydı. Dayanamıyordu ve bunu istiyordu. Sevde'yi günün birinde tamamen unuttuğunda hayat onun için kaldığı yerden devam edecekti ama hayatı durmuştu. Kadir sadece onu unutmak istedi.*

Ezgi: *Kırılmak, kırmak istemiyordu. Kalbindekine zarar vermeden de bir başka kalbe sarılabilmeyi ve yeniden mutlu olabilme ihtimaline sahip çıkmak istiyordu. Hayatındaki tüm güzel insanların hep onunla olmasını en çok da kardeşi Mislina'nın mutluluğunu diledi.*

Kenan: *Hayatın anından zevk alan ve geleceği planlamayan bir adam için zor bir şeydi bu ama her zorluğu kolaylaştıran bir şey muhakkak olurdu, o da Ezgi'ydi fakat Ezgi de kolay değildi. Emre'yi biliyor ve onun hâlâ unutulmadığının farkındaydı. Kenan bunu bilerek tutmak istedi Ezgi'nin ellerinden. Beklerdi, beklenen güzelse tüm vakitler onlar içindi.*

Akif Selim: *Onun bu hayattan sağlıktan başka bir dileği olmamıştı ama Mislina hayatına öyle bir girmişti ki hayat ona kıyak geçmiş, hayalini kurmadığı muhteşem hayatı ve sevgiyi elleriyle sunmuştu. Şanslı biri olduğunu biliyordu ama bir dileği vardı. Ömrünün sonuna kadar Mislina'yla olabilmek, ona sıkıca sarılabilmekti. Onu kırmamak, üzmemekti. Dileği zaten gerçek olmuştu zira Akif Selim, Mislina'yı kıramazdı.*

Mislina: *Hayallerin beden bulmuş haliydi o. Kurduğu o saf ve tertemiz hayallerinin içinde yaşattığı her şeyi gerçekleştirmiş sayılırdı. Geriye sadece sevdiklerinin varlığı, sağlığı ve emeklerinin karşılığını en güzel şekliyle aldığı bir yaşamdı. Bunu diledi.*

Bu güzel insanlar diledi ve yaşamak istedi. Kim bilir belki yıllar sonra yeniden bir araya gelirler ve hayallerini kurdukları hayatların içinde birbirleriyle bir kez daha tanışırlardı.

VII

"Kalbi Besleyen Damarlar"

SEDEF SEBÜKTEKİN – UNUTMAM LAZIM

Sardunyalarımı gözlerinin mürekkebiyle boyayan adamla, şimdi elimizde fırçalarla yaşayacağımız evin duvarlarını boyuyorduk.

Ah önceden ne imkânsız gelirdi bu; oysa soğuğunu sevdiğim kalbi sardı kalbimi. Günü geldiğinde aynı çatının altında yaşamak ve aynı anahtarlara sahip olmak içindi.

Onun dairesindeydik. Bir müddet burada yaşayacaktık, aslında bana kalsa hep burada kalırdım ama ileriye dönük çok güzel hayallerimiz olduğundan burası bize yetmezdi. Bunu en başta Akif Selim istiyordu zaten. Elimdeki fırçayı boya kutusuna daldırdıktan sonra biraz dinlendirip usulca duvara götürdüm. Akif Selim de hemen diğer duvarı boyuyordu. İkimizin üzerinde de lacivert renginde tulumlar vardı fakat ben biraz pasaklı çalışmıştım. Üzerime bir boya daha sıçradığında gülerek, "Bu kadar yeteneksiz olmak için ayrı bir çaba sarf ediyorum Akif Selim," dedim. Fırçayı duvardan çekip ona döndüm. "Şu halime bakar mısın?"

Akif Selim usulca arkasını döndü ve tertemiz kıyafetleriyle bana âdeta meydan okudu. Onu böyle görünce kendimden utandım ve bunu dile getirdim. "Bu sefer söylediğin o güzel cümleler yüzünden değil, kendi pasaklılığımdan utandım."

Güldü. "Acayip güzel bir pasaklısın ama biliyor musun?"

"Aslında titiz biriyim ama boyalara dokunmadan duramıyorum."

Sol gözünü hafifçe kıstı. "Öyle görünüyor ki boyalar sana dokunmayı daha çok seviyor, hım?"

Bakışlarımı kaçırdım. "İyi bir ikili olduk diyelim."

"Fazlasıyla belli oluyor." Sesindeki neşeyi çok sevmiştim. Hep severdim. Elindeki fırçayı boya kutusunun içine usulca bıraktı ve sakin adımlarla karşımda durarak önce elimdeki fırçayı aldı sonra da elleriyle

belimi sararak beni kendine çekti. Güzel, masmavi bir okyanusu andıran gözlerine baktıkça orada kaybolmak her zaman en sevdiğim şeylerin başında geliyordu. "İstersen yarın devam edelim, yoruldun biraz," diye mırıldandı.

"Hayır hayır, çok iyiyim," dedim hevesli bir şekilde reddederek. "Çok keyif alıyorum ve hiç yorulmadım. Bu bizim evimiz artık, bizim odamız Akif Selim. Her şeyiyle sonuna kadar ilgilenmek istiyorum."

"Bunu elbette ki biliyorum güzelim benim fakat saatlerdir boyanın içindesin biraz dinlen."

"İyiyim ben," dedim onu ikna etmeye çabalarken. Sonra da kafamı odanın duvarlarına çevirdim. Dudaklarımda gülüşler filizlendi. Renk tercihimizi şampanyadan yana kullanmıştık zira çok ferah ve iç açıcı hissettiriyordu. Akif Selim'in önceden kullandığı renkler daha koyuydu. Onu biraz açmak istemiştik. "Burası bizim odamız olacak. Kalbim sıcacık."

"Kalbin hep sıcaktı."

Gözlerim gözlerine tekrar döndü. "Hele de orada sen varsan."

"Düştüm," dedi gülerek. "Aa! Ama hep yerdeydim zaten."

Ona eşlik ediverdim. Akif Selim hafif bir sıkıntıyla iç çekip ellerini belimden indirmeden odaya göz attı. "Burası biraz küçük ama bir süre idare edeceğiz artık."

"Alacağımız her şey sığıyor," dedim sakince. "Merak etme benim hiçbir şikâyetim yok."

"İleride çok daha büyük bir eve çıkacağız," dedi bel çukuruma yerleştirdiği parmakları hareket ederken. İçim hoş oluyordu. Ellerimi omzuna taşıdığımda sözlerine devam etti. "Bahçesi olacak ve sen istediğin kadar çiçek yetiştirebileceksin."

"Ve sen de çok daha rahat bir nefes alabileceksin."

"Sen yanımdayken hiçbir zaman daha iyisine ihtiyacım olmuyor Mislina."

Gülümsedim. Boyası tenimde kuruyan ellerimi yüzüne götürdüm fakat sadece çenesine dokunarak parmak uçlarımla hafifçe sevdim. "Sen her zaman daha iyisini hak edeceksin." Dudağımın kenarını kıvırdım. "Ha! Ben dışında tabii."

"Senden daha iyisi mi?" diye sordu ciddiyetle. "Hiçbir iyi seninle yarışamaz."

"Al bak bu sefer de ben düştüm," dedim gülerek sonra toparladım. "Aa! Ama ben hep yerdeydim zaten."

Güzel, tertemiz yüzü bana ay gibi parladığında iç çekerek sol elini belimden çekip yüzümün kenarlarına düşen saçlarımı geriye doğru çekti. Öyle nazikti ki... "Üç hafta," diye başladı sözlerine gözleri saçlarımı takip ederken. "Üç hafta sonra eşim olacaksın Mislina. Üç hafta sonra kocan olacağım. Sen bana hiçbir zaman hayalini kurmadığım bir hayatı yaşatıyorsun. Sen bana bir hayat veriyorsun. Sen bana hayatın ta kendisini, seni verdin."

"Anlamıyor musun Akif Selim?" diye baktım gözlerine. "Hayat sensin. O gün, sana utanı sıkıla elimde mandalinalarla geldiğim günü hatırlıyorum da... Kalbime dokunsaydın korkardın çünkü öylesine deli ve dengesiz atıyordu ki aşağıya inip kapımın arkasına yaslandığımda senin için döktüğüm mutluluk gözyaşlarının adıydı. Hayat sensin Akif Selim."

"Gözyaşı mı?" diye duraksadı sakince.

"Hıhı," dedim saklamadan. "Bana verdiğin hayat bu. Tıka basa seninle doluyum."

"Mislina seni ağlattım mı?" dedi endişeye düştüğünde.

"Hayır," dedim onu üzmek istemezken. Çenesine dokunmaya devam ederken parmağımın dudağının kenarına uzandı. "Bu sandığın gibi bir şey değildi. Ben çok başkaydım ve seninle konuşmak, bakışmak bile beni bu kadar delirtiyordu işte." İç çektim. "Çok mutluydum ben, ta o zaman bile ölesiye mutluydum şimdi seninle evleniyorum... Bana hayaller ve hayatlar deseler bizi gösteririm emin ol."

Yavaşça iç çekti ve kendi kendine gülümsedi. "Sahiden kendime anlam veremiyorum bazen. Nasıl bir körlükmüş bu?"

"Aa!" diye kızdım gerçeklikten uzak bir şekilde. "Sen beni o mandalinalardan sonra fark ettin, hatta derste izledin ya Akif Selim... Bilerek bana soğuk davranmışsın falan da filan da..."

Güldü. "Utandım şu an."

"Çok belli oluyor," diye güldüm çenesini sevmeye devam ederken fakat sonra dayanamadım birkaç kez öpüp geri çekildim. Kendimi geri çektiğimde gözlerini açtığını gördüm.

Derin bir nefes aldı. "İşin buralara gelmesi. Belki de her şey mandalinayla başladı."

"Seven sevdiğine mandalina versin."

"Bak kış gelsin," diye konuştu hevesli hevesli. "Okuldan sonra beraber manava gidip kilo kilo mandalina alacağız evimize."

"Ya," dedim içim sıcacık olduğunda. Ellerimi boynuna götürerek daha heyecanlı bir şekilde baktım ona. Elleri yeniden belimde hakimi-

yet kurduğunda ben devam ettim. "Aynı battaniyenin altında aynı filmi izleyeceğiz, beraber salep içeceğiz, beraber aynı kitabı okuyacağız... Aslında birbirimize sadece eş değil ömür boyu en iyi arkadaş olacağız öyle değil mi?"

"Kütüphanemiz bile bir olacak ve neredeyse tüm kitaplardan iki tane olacak."

"Ve aynı yerlerin altını çizmiş olacağız," diye ekledim bunun bir sonunun gelmemesini isterken. "Çok mutlu olacağız. Masallardaki gibi."

"Masallara inanmam ki," dedi sakince. "Orada sonsuz bir mutluluktan bahsederler ve biter ama ben sana gerçek mutluluğu yaşatacağım. Hani o tek başına kurduğun hayaller var ya; işte onları yaşatacağım, yaşayacağız. Aslında sen bir masal yazdın ve kitabın ortasında ben uyandım. Şimdi finale gidiyoruz ama sana söz, o finali ikimiz yazacağız."

"İkimiz mi?" diye sordum havada kalmış sesimle.

Kaşlarını çattı ve yanlış bir şey söylemiş gibi toparladı. "Bak ya unuttum. Çakır, dostlarımız ve çocuklarımızla."

"Çocuklarımız," diye iç geçirdim gözlerine derin derin süzülürken. "Çok erken ama hayali öyle güzel ki..."

"Baba olmak mı?" dedi gözlerini büyütürken. "Geçen sene bana bugünü anlatsalar o taktığım kulaklığı kafalarına geçirirdim benimle dalga geçiyorlar diye."

Sırıttım. O sırada evin kapısı açıldı. Muhtemelen gelen Kenan'dı. Birbirimizden ayrıldığımızda odanın kapısına doğru ilerledik. Kenan, "Hadi aşağı," diye seslendi. "Ezgi sofrayı hazırlamış."

"Tamam, şu duvarın köşesini halledelim de bitsin bir," dedi Akif Selim.

Kenan, "Oğlum, kız o kadar hazırlamış, soğumasın yemekler," dedi ısrarcı davranırken. "Ben bir kutu boya daha aldım zaten, sonra beraber boyarız."

"İyi tamam," dedik soluklanarak. Evin içinde ayakkabılarımızla geziyorduk ve cidden her yer her yerdeydi. Mutfak hariç. Orayı dün epey temizlemiştik. Akif Selim işe başladığı için bunu Ezgi ile hallettmiştik. Az sonra aşağı indiğimizde üzerimdeki tulumdan kurtulup hızla ellerimi yıkadım ve mutfağa girdim. Ezgi güzel bir sofra hazırlamıştı. Dilimlediği ekmekleri sofraya koyarken çorba tabaklarımızı hazırlıyordu. "Oturun hadi oturun," dedi anne edasıyla.

"Ellerine sağlık," dedim sandalyemi çekerken.

Ezgi, "Kızım onu yedikten sonra söyleyeceksin," diye azarladı ve bir tabak çorbayı önüme bıraktı.

Güldüm ve Akif Selim'e su dolu bardağı uzattım. "Ee," dedi sonra Ezgi. "Bitti mi bari boya badana?"

"Yok," dedim kaşığı elime aldığımda. "Ben biraz pasaklı çalışmasam şimdiye çoktan biterdi de..."

Akif Selim gülerek, "Biraz mı?" diye sordu.

Kenan ve Ezgi de onun gülüşüne eşlik ettiğinde kaşlarımı çattım. "Bırakın da az mütevazı olayım."

Ezgi, Kenan'a da bir tabak çorba verdiğinde derin bir nefes alıp yerine oturdu. "Neyse Mislina, her şeyin dört dörtlük olacak değil be kızım."

"Ezgi," diye uyardım ona sessizce. Aldırış etmeden omzunu silkti. Sonra da yemeğimizi yemeye başladık. Tam olarak hava kararmış sayılmazdı ama akşam yemeklerini geç vakitlere bırakmamaya çalışıyorduk.

Kenan çorbasını içtikten sonra epey keyifli bir sesle, "Ellerine sağlık," dedi. "Çok güzel olmuş Ezgi."

"Afiyet olsun," diye karşılık verdi Ezgi.

Bizi en son o sahil kenarında hatırlıyorsunuz değil mi? Ah, o günün üzerinden haftalar geçti ve ağustos sonlarındayız artık. Ezgi o gecenin ertesi günü bizimkilerle Ankara'ya geri dönmüştü, Sevde de öyle. Ben de geleli dört gün olmuştu. Evlilik tarihimizi, mekânı ve birçok şeyi ayarlamıştık. Bu hepimizin içine sinen bir şey olmuştu, en çok da benim. Biz artık sonsuz bir hayalin içine doğru koşuyorduk ve her şey hayallerimdekinden bile güzel ilerliyordu fakat Kenan ve Ezgi için bir şey diyemiyordum. Diyecek tek şeyim; Ezgi'nin yüzü gülüyordu. Ezgi gerçekten günden güne daha iyi hissediyordu kendini. Bazı şeylerin dile gelmesine gerek yoktur, gözler birçok kelimeden daha ehemmiyetli olabilir.

"Mislina," dedi Ezgi sonra bana dönerek. "Kitapları hemen çıkaracak mısın yukarı?"

"Boya işi bitsin ben de artık eşyalarımı yavaş yavaş taşırım yukarı."

"Vay be," diye içlendi bir anda. "Oturup ağlayacağım şimdi."

Kenan, "Ağlama," dediğinde hepimiz gözlerimizi onun üzerine diktik. Ezgi kafasını öne eğdiğinde Kenan zor bir durumun içine düşmüş gibi bakışlarını kaçırdı ve su bardağına uzandı. "Ağlamasın diye öyle söyledim gençler, dikmeyin gözlerinizi hemen."

"Tamam abi sen rahat ol," dedi Akif Selim yumuşak bir sesle. "Kimse ağlamaz."

Ezgi boğazını temizlerken, "Neyse ben ağlama kotamı Mislina'nın kınasına saklıyorum zaten," dedi. "O zaman bol bol ağlarız."

"Ezgi bir üst katta oturacağım zaten," dedim gülerek. "Yine beraberiz."

"Ya bir de duygusal olacaksın, bırak da ikî ağlayalım."

Sıkıntıyla soluklandım. "Ay ağla da kurtul."

Güldü. O gülünce ben de gülmeye başladım. Ortam sakinleştiğinde Ezgi pilavını eşelerken hafifçe yutkundu ve kafası eğik bir halde Kenan'a çevirdiği gözleriyle, "Daha önce sormadım ama sen nerede kalacaksın?" diye mırıldandı. "Akif ile kalıyordun ya o yüzden merak ettim."

Bu soru Kenan'ı çok memnun etmişti, öyle ki hiçbir duygusallık içermemesine rağmen gözlerinin ışıldadığını gördüm. Kenan gerçekten çok sevinmişti. Gözlerini, Ezgi'nin yüzüne çevirdi ama Ezgi ona bakmıyordu. "Birkaç daire baktım," dedi. "Ben dert değilim merak etme, uygun bir daire bulurum kendime."

"İyi madem," dedi Ezgi rahatlamış gibi. "Aklıma takıldı da sorayım bir dedim."

"Aklına mı takıldım?" diye sordu Kenan gözlerini kısarken. Sesinin rengi açılmıştı.

Ezgi doğrularak saçlarını yavaşça arkaya yatırdı. "Yok öyle demeyelim de işte merak ettim yani."

"Peki," dedi Kenan yine de memnuniyetini üzerinden düşürmezken.

Ezgi'nin göğüs kafesinin sıkıştığını bile fark ediyordum şu an. Bu mevzu çok uzamazken yemeğimizi yemeye kaldığımız yerden devam ettik fakat sonra kapı çaldı. Ayaklanarak kapıya baktım. Gelen Sezer'di. Ah Sezer, canımız çocuk. Elinde bir tabak tatlı vardı. Gülümseyen suratıyla bana uzattı. "Annem tatlı yaptı da size de bir tabak gönderdi Mislina abla."

"Çok teşekkür ederim," diye aldım tabağı. "Annenin ellerine sağlık Sezer."

"Ne demek ablacığım afiyet olsun."

"Gelsene içeri," dedim kapıyı aralarken.

Sezer direkt, "Ezgi de içeride mi?" diye sordu.

Sesim belli olur bir şekilde güldüm. "Evet."

"O zaman geleyim," diyerek ayakkabılarını çıkardı. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım ve birlikte mutfağa geçtik.

Ezgi gözlerini büyütüp, "Vay," dedi. "Sezercik gelmiş."

"Sezercik mi?" diye duraksadı Sezer kapının önünde. "Kendimi küçük bir besleme gibi hissettim."

"Hissetme hissetme," dedi Ezgi güldüğünde.

Elimdeki tabağı sofraya bıraktım. "Sezer bize tatlı getirmiş." Ona döndüm. "Aç mısın? Sana da bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Yok," dedi Sezer, Ezgi'nin yanındaki boş sandalyeyi çekerken. "Ben şöyle Ezgi'ciğimin yanına oturayım."

O sırada Kenan'ın bakışları Sezer'e kaydı.

"Ee?" dedi Sezer, Ezgi'ye bakarak. "Nasıl gidiyor hayatın Ezgi'ciğim? Sen çok mutlu olmalısın ve ben seni mutlu ederim."

Kenan, "Ben sana şeker alırım koçum," dedi.

Akif Selim ile aynı anda güldüğümüzde durumu derhal düzelttik ve tatlılarımızı yemeye başladık. Sezer, Kenan'a bakarken, "Şekerle mutlu olan çocuk kalmadı," dedi. "Ben daha orijinal fikirler arıyorum."

Kenan bir şey demezken ağzının içinden mırıldandı. Ezgi bile bu duruma gülmüştü. Sezer yüzünü bize çevirerek Akif Selim'e baktı. "Akif abi sen de var ya amma kıyak abisin. Mislina abla çok güzel kız, çok da tatlı... Oh kaptın fıstık gibi kızı valla."

"Sezer yine bu şahane iltifatlarına nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim bir anlardayım," dedi Akif Selim düz bir sesle. "Ama kaptın falan pek hoş değil sanki, abisi?"

"Kötü bir şey mi konuştum ki?" dedi Sezer üzülerek. "Abi yanlış anladıysan kusura bakma valla kötü bir şey demek istemedim."

"Yok yok, sakin ol," diye güldü Akif Selim. "Kötü bir amacının olmadığını herhalde biliyorum ama bu tabirleri pek sevmiyorum." Sonra ona göz kırptı.

Sezer de Akif Selim'e göz kırptı ve ellerini masanın üzerine koydu. "Siz şimdi evleniyorsunuz değil mi? Kesin evleneceksiniz?"

"Evet," dedim tebessümle.

"Yoksa," dedi Sezer bir anda telaşa kapılırken. Kenan'a baktı. "Sen de Ezgi'yi mi alacaksın? Onunla da sen mi evleneceksin?"

Ezgi, "Ne?" diye güldü bir anda. "Sezer sus bence."

"Ama Ezgi, gözümün önünde ellere gitmene izin veremem," dedi Sezer. Asla ciddi değildi fakat Ezgi'yi gördüğü ilk andan beri bir hayranlığı vardı. "Yaşım küçük ama beni bekleyemez misin biraz? Ben biraz büyüyeyim yani liseye geçerim falan derken bir yedi, sekiz sene bekler misin beni?"

"Yok artık," dedi Ezgi gülmeye devam ettiğinde. "Sen iyice uçtun ama ablacığım?"

"Ablacığım mı?" diye sordu Sezer.

Kenan gülmeye başladı.

Sezer bu sefer bakışlarını ona dikti. "Çok mu sevindin sen de? Kusura bakma ama onu senden önce ben gördüm."

Kenan gülümsemesini sürdürürken, "Tamam ufaklık," dedi. "Ben bir şey demiyorum."

"Sen kimdin bu arada?" diye sordu sonra. "Seni daha önce çok gördüm ama hâlâ kim olduğunu bilmiyorum."

"Kenan ben," dedi elini Sezer'e doğru uzatırken. "Akif'in abisiyim."

"Abisi mi?" diye sordu Sezer. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Kenan kafasını sallarken. Sezer'in küçük elleri Kenan'ın ellerinin arasına kaybolmuştu. "Aynı zamanda öğretim görevlisiyim. Toplama, çıkarma gibi soruların olursa bana gelebilirsin. Fakat mümkünse boyundan küçük sorular olsun tamam mı?"

Sezer elini Kenan'ın elinden kurtardığında Ezgi hiçbir tepki vermeden gözlerini sofradaki tatlı tabağına çevirmişti. Sezer bozulmuştu ama gerçekten çok tatlı bir çocuktu. Ezgi'ye olan hayranlığı onu ilk gördüğü an başlamıştı ve böyle konuşması zarar vermiyordu zira kendi de biliyordu mümkün olmayacağını. O sadece kendi çocuksu hisleriyle eğleniyordu. Sezer derin bir nefes alıp verip Ezgi'ye baktı. "Bence sen bu abiyle evlenme, ben ona enişte demek istemiyorum. Tabii aklını karıştırmak istemem de şimdi, sen mutlu ol da artık bakarız enişte mi derim yoksa başka bir şey mi?"

Ezgi usulca Sezer'in omzuna dokundu. "Sezer..."

"Efendim?"

"Yok bir şey," dedi Ezgi bu kez elini onun omzundan çekerken. "Şey, bu sene senin sınav senen miydi?"

"Liseye geçeceğim ama büyüyorum artık, bıyıklarım da çıkmaya başladı of kocaman adam oldum neredeyse."

"Maşallah maşallah," dedi Ezgi. "Harbiden bayağı büyüdün."

"Öyle işte," diye omuzlarını düşürdü. "Siz neler yapıyorsunuz abilerim, ablalarım ve," deyip Kenan'a baktı. "Ezgi'ciğimin neyi olduğunu bilmediğim abi?"

Kenan ilk konuşan kişi oldu. "Ezgi'nin bir şeyi olmuyorum ama bana Kenan abi diyebilirsin ve gayet iyiyim, sen nasılsın Sezer?"

"Ben de iyiyim," dedi Sezer gülümsediğinde. "Sen beni sevmedin ama sanki?"

"Bence bu soruyu ben sana sormalıyım," dedi Kenan.

"Ben seni sevmedim," diye karşılık verdi Sezer anında. "Ama sebebini biliyorsun. Üzülme seni de severim sonra."

"Çok üzülmüştüm, teşekkür ederim."

"Ne demek Kenan abi."

Sezer tatlı sitemleriyle geri çekildiğinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde topladı. Sanki konuşacak bir şeyler arıyordu ama ne yaparsa yapsın bize uygun olmayacağını biliyordu. "Neyse," diye ayaklandı kollarının bağını çözerken. "Ben gideyim artık çok oturdum."

"Kalsaydın biraz daha," dedim onunla ayağa kalktığımda.

"Yok Mislina abla ben gideyim," diye karşılık vererek Akif Selim'e el sallayıp Ezgi'ye baktı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz Sezer," dedi Ezgi.

Bana da el salladıktan sonra vedalaştık. Gülerek mutfağa yeniden girdiğimde Kenan sigara içmek için balkona çıkmıştı, Ezgi de sofrayı topluyordu. "Dur, halledelim beraber," dedim kollarımı sıvarken.

Ezgi beni durdurdu. "Siz işinize devam edin hadi, ben de şimdi toplar çıkarım yanınıza."

"Yarın sabah işe gideceksin Ezgi. Bence uyu sen."

"Saat daha yedi bile olmadı Mislina, tavuk muyum ben?"

"Olsun yorulma."

"Yorulmam," dedi tabakları musluğun içine bırakırken. "Bulaşıkları halledeyim bir yorgunluk kahvesi de yaparım."

"Oho," dedim gülerken. "Biz var ya şımarıyoruz ama."

"Çok alışmayın canım," diye alay etti bizimle. "Bunlar benim cicim aylarım."

"Ya ya."

Ezgi ile Kenan'ı aşağıdaki bırakıp yukarı çıktık. Odanın geri kalanını boyamaya devam ettik. Ertesi gün olduğunda dünün yorgunluğunu hiç yaşamamışız gibi her geçen güne inat, daha büyük bir enerjiyle devam ediyorduk. Onunla yaşayacağım evin her detayını hayal etmek ve ona göre ayarlamaktandı bu hevesim.

Akif Selim ile kitaplığımızı düzenliyorduk. Aşağıdan yukarıya koli koli taşıdığımız kitapları raflara dizerken, "Bu kitaplık yetmeyecek gibi," dedim. "Bazı kitaplar kolilerde kalsın."

"İleride daha büyük bir kitaplık alırım," dedi Akif Selim benimle birlikte kitap dizerken. "Ama hiçbir kitabın kolide kalmasın Miulina."

"Okul başladığında çalışmaya devam edeceğim Akif Selim," diye mırıldandım lafın arasından. "Ders vereceğim ve okuldaki işlere bakacağım."

"Buna gerek yok," dedi Akif Selim elinde tuttuğu kitabıyla yüzüme baktığında. "Yorulmanı istemiyorum."

"Yorulmam ki," diye tebessüm ettim ona en masum gülüşlerimi sunarken. "Biliyorsun birtakım borçlara girdik ve bunu beraber halledeceğiz. Evlilik de böyle değil midir zaten? Hem sırtımda taş taşımayacağım, kitapların içinde olacağım yine senin gibi ya da belki başka bir işe bakarım fark etmez ama çalışmak istiyorum. Okul bitince de öğretmenlik için başvurularımı yapacağım bunu konuşmuştuk."

"Güzelim ben seni hiçbir zaman engellemem ve aklındakiler için önüne taş koymam ama bu altından kalkamayacağım bir borç değil," diye konuştu kendine kötü hissettiğini fark ettiğimde.

Omuzlarımı düşürerek yanına yaklaştım ve elimi omzuna koyarak, "Hayat iki kişilik," dedi. "Tıpkı kalbi besleyen iki tane damar olduğu gibi." Omzundaki elimi boynuna doğru taşıdığımda genişçe gülümsedim. "Hiçbir konuda ve yerde seni asla yalnız bırakmayacağım, bunu asla yapmam."

Herhangi bir şey söylemediğinde tebessüm eder gibi oldu ama gözlerindeki o minneti görebiliyordum. Konuşmasının lüzumu yoktu. Dudaklarımı ıslatıp çekerken geriye çekildim. "Ben bir çamaşır makinesine bakayım perdeler yıkanmış mı? Oradan da mutfağa geçerim, sana da su getireyim mi?"

"Yok," dedi sakince.

"Tamam," diyerek soluklandım ve onu ardımda bırakıp banyoya gittim. Makine hâlâ çalışıyordu. Geri dönerek mutfağa girdim ve bir bardak su içip gözlerimi kapatıp açtım. İyiydim. İyi hissediyordum. Bardağı yıkadıktan sonra sakin adımlarla oturma odasına tekrar girdiğimde gözlerim kocaman açıldı.

Akif Selim koltuğa oturmuş, elini kalbinin tam üzerine koymuştu ama asıl acı olan ise kalbini sıkmaya çalışıyor olmasıydı.

Telaşla yanına koştuğumda aniden titreyen ellerimi omzuna koydum hayır koyamadım, ona dokunamadım. "Akif Selim... Akif Selim iyi misin canımın içi?" Gözlerini belli bir noktaya sabitlemişti ve yüzünde kasıntı bir ifade vardı. Bana cevap veremedi. Eline baktım. Göğsünü yumruklamak istiyordu sanki. "Allah'ım," diye telaşlandım dilim damağım acılar içinde yanmaya başladığında.

Elimi yüzüne koyduğumda gözlerime baktı nihayet, "İyiyim," diye fısıldadı zar zor. "İyiyim."

"Hayır, değilsin," dedim dolan gözlerimle.

"Hayır iyiyim," diye yutkundu. "Bana bir bardak..." Cümlesini tamamlayamadan ayaklandım ve koşarak saniyeler içinde ona bir bardak su getirdim, suyu kendi ellerimle içirdim. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki gözyaşlarımın bile ne ara aktığını idrak edememiştim. Pencereleri açtıktan sonra çabucak ilacını uzattım sonra da yeniden dizlerimin üzerine çöküp önünde durdum. Kalbinin tam üzerinde olan elini oradan çekmişti. İlacını soluyarak gözlerini kapattı ve bir süre bekledi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, buna dur demek kimsenin harcı olamazdı. İlacı elinden aldığımda durmadım ve titreyen parmaklarımla tişörtünün düğmelerini açmaya başladım. "Akif Selim... Lütfen..." Ne diyecektim ki? Ne söyleyecektim ona?

Gitme mi?

Ölme mi?

Hangisini diyecektim?

"Mislina," dedi nefesi kesik kesik gelirken. Tişörtünün düğmelerini açmaya çalışan ama beceremeyen ellerime uzandı. Teni buz gibiydi. İçim ürperdi. "Mislina iyiyim."

"Değilsin," diye kafamı iki yana salladım gözyaşlarım sakin sakin akarken. Belli bile olmuyordu tenimde ama yüreğimde öyle büyük bir deniz vardı ki, hiçbir şey orayı kurutamaz, söküp atamazdı gözyaşlarımın var ettiği denizi. "Hastaneye gidelim hadi. Hemen gidelim lütfen!"

"Mislina," dedi beni durdurmak istercesine. Ellerimi durdurmayı başardı ve parmaklarımı avucunun içine hapsetti. Gözlerime öyle bir baktı ki göğsü sıkışan bendim, kalbimi yumruklayan da bendim. Akif Selim bu anı yaşarken o acıyı tadan da bendim. Onu ilk kez böyle görmek... Ona *"lütfen ölme"* diyememek gibiydi ama nasıl dile getirirdim ki bunu? Ona nasıl *"lütfen ölme"* diyebilirdim? Dudaklarımdaki çaresizlik gözlerime vurmuştu ama onlar konuşuyordu, gözyaşlarım acı veren bir şarkıydı ama dinlemekten kaçamıyordum. "Ben iyiyim," diye tekrarladı beni buna zorla inandırmaya çalışırken. Yüzünün rengi değişmişti, gözleri bile karanlığa yatkındı. "İyiyim..."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve ellerimi ellerinden çekip çabucak kollarımı boynuna sardım. Onu içime sokmak, orada yaşatmak istedim. Herkesten ve her şeyden uzak orada korumak istedim. Elleri sırtımı bulduğunda gülümsediğini işittim. O gülümsüyordu ama ben ağlıyor-

dum. O iyi değildi ama beni buna inandırmaya çalışıyordu. Canımın içi, ben seni kalbin acıdığında bile seveceğim, yeter ki beni kandırma.

"Şş," dedi sessizce. "Basit bir sıkışmaydı sadece sorun yok."

"Kalbini boğmak istedin," dedim gözlerimi açmadan gözyaşlarımın sessizliğine sinen kelimelerimle. "Kalbini öldürmek istedin Akif Selim. Bunu gördüm."

"Hayır hayır," dedi çabucak. "Hayır öyle olmadı." Kendini benden çekerken elleriyle çabucak yüzümü kavradı. "Öyle yapmak istemedim. Kalbimi boğmak istemedim." Yutkundu ve parmaklarını gözyaşlarıma götürerek "Orada sen varsın bunu nasıl yapabilirim?" diye sordu.

"Lütfen gidelim hastaneye," dedim inatla. "Kalp krizi ise ya? Ya tekrarı olursa o zaman ne olacak?"

"Doktor ara ara bunları yaşayacağımı söylemişti zaten ve buna alış..."

"Ne?" dedim ona istemeden de olsa sert baktığımda. "Alıştın mı yoksa alışacak mısın?"

Bana cevap vermedi. Gözlerini kaçırdı. Dizlerimin üzerinde doğrularak ellerinin arasındaki yüzümü ondan çektim ve bu sefer ben kavradım ellerimle yüzünü. Bana bakmasını istedim. "Alıştın mı yoksa alışacak mısın?" diye sordum istediğim yanıtı alana kadar. "Lütfen bana bunun cevabını ver."

"Ara ara yaşıyorum," dedi kuru bir sesle. "Ama kontrolü sağlamayı öğrendim, yemin ederim."

Yemin ederim... İnanmamı öyle çok istiyordu ki.

"Hayır," diye kafamı kederle iki yana sallayarak dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. "Böyle olmaz ki. Bunun kontrolü sağlanmaz, bununla nasıl..." Devam edemiyordum, onu incitmekten öyle çok korkuyordum ki aklımdan geçmese bile aklımdan geçtiğini zannettiği tek bir kelimeyi dilime düşürmek istemiyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Kalbim onunkinin aksine hızla çarpıyordu. "Bununla nasıl sürekli yüzleşeceksin? Nasıl dayanacaksın Akif Selim?"

"Dayanırım," dedi gülümserken. "Sen yeter ki ağlama ben her şeye dayanırım."

"Bu mümkün değil," dedim gözyaşlarımla. "Gözlerimin önünden silemiyorum o anı." Elimi yüzüne koydum. Yaşadığını hissetmek istiyordum.

Gözlerini kapatıp nefes alıp verdi ardından gözlerini açtı. "Üzgünüm," diye baktı gözlerime sonra bir kabahat işlemiş gibi. "Bununla yaşamayı öğrendim. Üzgünüm ve bununla yaşamayı sen de öğreneceksin."

"Seninle ölürüm," dedim hızla. "Ama seninle yaşamak istiyorum."

"Benimle ölmeyeceksin," dedi. "Ama seninle yaşayacağım."

Zaman ikimizin ağzına bir bant yapıştırmıştı ve konuşamadık. Saniyeler nefeslerimizle yarış içine girdiğinde ondana daha hızlı atan kalbimi durdurmak istemiştim. Parmaklarımla buz gibi tenini nazikçe sevmeye devam ederken gülümsedi ve yaklaşıp gözyaşlarımdan öptü. İçim titredi. Sonra da beni çöktüğüm yerden kaldırıp dizlerine yatırdı. Ellerini saçlarıma götürdü. İyi değildim. İyi hissetmiyordum ama bunun böyle olacağını da biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkunduğumda, "İyi misin?" diye sordu dakikalar sonra ilk kez sesini işittiğimde. Tedirgindi de.

"Bunu benim sana sormam gerekiyordu," dedim sessizce. "İyi misin?"

"Çok iyiyim," diye konuştu sakince. "Gerçekten çok iyiyim."

Sesinden bunun doğru olduğunu anlayabiliyordum ama az evvel gördüğüm şey bu cümlelerle yatıştıracağım bir olay değildi. Buna alışmam gerekiyordu. "Kontrollerin ne zaman?" diye sordum sakince. "Baktım ilaçların da az kalmış."

"Haftaya randevum var," dedi düz bir sesle. "İlaçlarımı da hallederim." Göğüs kafesini şişirip serbest bıraktığında beni bu ruh halinden çekip çıkarmak istediğini anladım. "Mislina, lütfen üzülme artık. Ben iyiyim. Bunu hıçkırık gibi düşün tamam mı? Geldi ve geçti."

"Peki ya bir gün," diye söylediğimde dudaklarım sızladı. "Ya hiç geçmezse?"

"Ama sen böyle yaparsan ben nasıl moralimi yüksek tutabilirim?" diye sordu. Aslında bu soru da sayılmazdı. Beni uyarmıştı.

Yutkunarak kafamı ona doğru çevirdiğimde, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Böyle düşünmemeliydim."

"Böyle düşünme de zaten," diye tebessüm etti hemen. Güzel parmaklar saç tellerimin arasında geziniyordu. "Aklına daima en iyisini getir. Yani beni. Yaşayacak o kadar güzel şey var ki..."

"Ne tuhaf," dedim kendi kendime. "Haftalar öncesinde sen benim gibi düşünüyordun, ben de senin gibi... Rolleri değiştik sanki."

"Ve bunu hiç sevmedim," diye itiraf etti. "Sen kötü düşünme, sana bunu hiç yakıştırmıyorum. Senin iyi ve güçlü durman gerek." Gözlerini kapattı ve açtı. "Seninle açık konuşacağım; bu küçük bir ataktı Mislina, çok üzüldüğünü görüyorum ama ileride daha fazlası olursa yıkıldığını görmek istemiyorum." Yüzüme doğru eğildi ve mavi gözleriyle derin derin içime dokundu. "Bu sürpriz bir şey değildi. Seni böyle gördükçe

daha çok üzülüyorum ve biliyor musun? Kalp en hassas organdır, orayı üzersen..."

"Yok yok," dedim kafamı iki yana sallayıp doğrulduğumda. Kafasını geri çekerek beni izledi. Kendimi toparladım. "Ben seni üzmem. Asla."

"Ama üzüyorsun."

Bunu bilerek söylemişti ve ben sırf kendimi toparlayayım diye daha da ileri gideceğini biliyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde usulca ellerimi kavradı ve parmaklarımı üzerindeki tişörtün düğmelerine koydu. Şaşkınlıkla ona ayak uydurdum. "Düğmelerimi açabilirsin Mislina."

"Bu-bunu neden yapayım ki?'

"Bilmem," diye güldü. "Kafandaki kötü hissi anca böyle değiştirebilirim sanırım. Benim de hoşuma gider."

"Ya Akif Selim," dedim kafamı öne eğip gülümsediğimde. Evet nihayet gülümsemiştim.

Üzerime gelerek tatlı gülüşünü sesime ve bana karıştırmak istedi. "Yalan mı yani?" diye sordu.

"Üç hafta var," diye baktım suratına sessizce mırıldanırken. "Üç hafta sonra düğmelerini ben açacağım."

"Ya düğmesiz bir şey giyersem?"

"Gömlek giyeceksin ya."

"Yok ben direkt içlik giyeceğim," diye alay etti benimle. "O zaman şey yap. Onu parçala."

Ağzım ve gözlerim aynı anda açıldığında, "Senin ağzın neler söyler öyle?" diye sordum sanki evde bizden başka biri varmış gibi sessizce konuştuğumda.

"Mislina," dedi sakince ama ciddi bir şekilde. "Utanıyor musun sahiden?"

"Evet."

"Ama artık utanmamalısın."

"Öyle ama..." Kalbim sıkışmaya başladı. "Ya ben seni hiç üzerinde bir şey yokken bile doğru düzgün görmedim, Akif Selim."

"Hemen gösterebilirim?"

Kıkırdadım. "Sersem."

"Ama öyle hayal ettiğin gibi bir şey değil," diye mırıldandı hissizce. "Çok kasım yok."

"Tüh tüm hayallerimi yıktın şu an," dedim muazzam bir sahte sitemle. Gülümsedi. Gülümseyerek gözlerimi düğmelerinde olan parmakları-

ma çevirdim ve düğmeleriyle oynamaya başladım. "Kaş falan umurumda değil, sağlığın yerinde olsun yeter. Sen sadece sağlıklı ol, iyi ol."

"Hepten kaybettim o zaman," dedi. "Nefesim yetmeyecek."

"Ama sen de bilerek yapıyorsun!" diye çattım kaşlarımı bu sefer. "Utandır ya valla, sürekli utandır beni."

"Kafanı anca bu şekilde dağıtabilirim," dedi açıkça. "Ayrıca yalan da değil."

Bu aslında ciddi bir şeydi. Utanılacak ya da dalga konusu olacak bir durum olmadığını ikimiz de hatta en çok o biliyordu. Kötü hissetmesini asla istemiyordum, kendini bu sebepten ötürü yıpratmasına da tahammülüm yoktu. "Ben sana nefes olurum," dedim sakin kalmaya çalışıp gözlerinin her detayını izlerken. Göz bebeğinin kum tanelerinin içinde kalmışçasına mavi mavi parlaması bana gökyüzünü hatırlatıyordu. "Bunun için kendini üzme. Ayrıca sanki..." Sesim kısıldı ve cümlemin devamını getirmek istemedim, onu üzmekten değil edepsizce konuşmayı kendime çok da uygun görmediğim içindi.

"Sanki ne?" diye zorladı beni bilerek. Güldüğünü görüyordum.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda kafamı iyice kaldırdım ve elimi dağılmış saçlarına götürerek oynadım. "Boş ver."

"Söylesene."

"Boş versene."

"Çok güzelsin," dedi bir anda kalbimi kalbine dolamış gibi. Kalbimizi besleyen damarlar bir olmuş gibi. Elleri belimi sardığında yutkundum ve saçlarındaki elimi usulca yüzüne kaydırdım. Parmaklarımla yüzünde hassas dokunuşlar bırakmaya başladım. Sanki ritim tutuyordum. "O kadar güzelsin ki Mislina, her gece dünyanın en güzel yıldızına bakarak uyuyacağım ve her sabah dünyanın en güzel güneşiyle uyanacağım. Bir dünya güneş yani sen."

Söylediği her şey ona biraz daha bağlıyordu, biraz daha ve biraz daha... Ben zaten bu sevginin en derinine, en dibine inmiştim daha ne kadarını görebilirdim ki? Daha ne kadar sevebilirdim onu?

Yüzünü sevmeye devam ederken histerik bir iç çekerek ona yaklaştım ve yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildim. Gözlerini açtı. Bunu çok seviyordum. Onu her öpüp geri çekildiğimde gözlerini açmış oluyordu. "Mislina," dedi bakışlarını kaçırarak. "Omuzlarını biraz ovayım mı? Kaç gündür boya badana derken ağrımıştır." Bakışlarını bana çevirdi. "Teşekkür etmen için yapmayacağım."

"Üç deyince inanıyoruz," dedim gülerek.

Dişlerini göstererek güldüğünde daha çok güldüm. Yaklaştı ve yüzüme öpücükler bırakmaya başladı. Huylandım. Bir yandan gülüyor diğer yandan beni öpücüklere boğuyordu fakat bu döngünün içinde evin kapısının açılmasıyla hızla birbirimizden ayrılarak Akif Selim'in yanına oturdum. İkimiz de bir suç işlemişiz gibi sessizce önümüze baktığımızda Kenan ve Ezgi, kapıda belirip bize baktı. Kenan, "Ne oluyor lan?" diye sordu.

Akif Selim, "Bir şey yok lan," dedi ona ayak uydurarak. "Kitaplığın tozunu kontrol ediyorduk oturduğumuz yerden."

Gülmemek için dudağımın içindeki eti ısırdığımda Ezgi kafasını iki yana sallayıp, "İkiniz de aynısınız," dedi. "Manyaklar." Sonra düzeltti. "Akif sana manyak demek istemedim."

"Yok bayağı istedin," dedi Akif Selim, Ezgi'ye bakarken.

"He valla hiç kıvıramayacağım," dedi Ezgi omzunu silkerken. "Manyaklar sizi."

"Neyse neyse," diye araya girdi Kenan elindeki poşetleri göstererek. "Hadi bir şeyler aldım, yiyelim şunları."

Onlar önden mutfağa giderken Akif Selim ile birbirimize baktık. Gülmeye başladık. İlk ayağa kalkan ben oldum ve kitaplığın yanına gidip parmağımın ucuyla rafa dokundum. "Hım," dedim parmağıma bakarken. "Hiç toz yok."

"İşte kalite kontrol ekibi olarak bunu da başardık," dedi gülümseyerek. İç çekerek yanına gittim ve ellerimizi yıkadıktan sonra birlikte mutfağa girdik.

Kenan bize dürüm almıştı.

Ezgi ayranları çıkarırken, "En son ne zaman dürüm yediğimi hatırlamıyorum," diye mırıldandı. "Ve çok açım."

"Sever misin?" diye sordu Kenan yanında duran Ezgi'ye bakarken.

Ezgi gülerek konuştu. "Aşığıyım."

Kenan duraksadığında Ezgi de afalladı ve bunu ne maksatla söylediğini her ikisi de bilse bile Ezgi kendini düzeltmek istedi. Ah Ezgi... Bu hallerin bana beni hatırlatıyor ve umarım sen de benim gibi çok mutlu olursun canım kız kardeşim. "Çok severim," diye ekledi dudaklarını yalarken.

"Sevindim," dedi Kenan yumuşak bir sesle.

O esnada Akif Selim çoktan benim dürümümü açıp önüme koymuştu bile. Kısa süre içinde yine dört kişilik bir masanın etrafını do-

nattığımızda hepimiz müthiş bir iştahla dürümlerimizi yemeye devam ettik ama en çok Ezgi sevmişti bunu. Cidden aşk yaşıyordu. "Var ya," dedi lokmasını bitirdiğinde. "Dürüm bir yana diğer yemekler bir yana."

Gülerek ayran bardağımı kavradığımda Kenan boğazını temizleyerek Ezgi'ye gözlerinin ucuyla baktı. "O zaman ben sana hep dürüm alayım."

"Olur."

"Sahi mi?"

Ezgi ortada kalakaldı. "Olur derken yani ben de alırım kendime. Her gün yesem sıkılmam gibi..."

Hiç de bu anlama çıkmıyor ama neyse...

Kenan hiçbir şey söylemedi. Pek konuşmadan dürümlerimizi yedikten sonra ortalığı toparladık. Makinedeki perdeleri çıkardıktan sonra Akif Selim yanıma geldi ve direkt perdeleri elimden alarak, "Ben asarım," dedi. "Yapmadığım şey değil."

Gülümsedim. "Sen mükemmelliğin beden bulmuş halisin."

"Biliyorum ama bir teşekkürü hak ettim sanki, ha?" diye baktı sol gözünü kısarak.

Ses tonumu azaltarak, "Kenan ve Ezgi içeride," dedim. "Sonra teşekkür ederim."

"Yanağıma bir tane bir tane," dedi.

Gülümsemem dudaklarım silinmeyen bir iz olduğunda hafifçe yükseldim ve yanağından öpüp geri çekildim. Geri çekilirken o da gelip beni öptü yanağımdan. Karnımın içi oldu Kelebekler Vadisi.

Akif Selim perdeleri asarken biz de Ezgi ile oturma odasının camlarını sildik. Akif Selim'in evi temizdi ama yeni birkaç eşya geleceği için dip bucak bir temizlik de yapmak istedik her şeyden evveli de artık onun evi değil bizim evimiz olacaktı. İkimize ait, ikimizin evi.

Akşam olduğunda yorgun düşmüş bedenlerimizi salondaki koltukların üzerine bıraktık. "Her yerim çamaşır suyu kokuyor," diye güldü Ezgi. "Sanki hiç alışkın değilmişim gibi."

Yorgun bir şekilde gülümsediğimde tekli koltukta oturan Kenan ona bakarak, "Orada ne vakte kadar çalışacaksın?" diye sordu. Sesi çok ciddi ve toktu ama bu sadece merakındandı. "Yanlış anlama çok daha iyi yerlerde olmayı hak ettiğin için soruyorum bunu."

"Yanlış anlamadım," dedi Ezgi sakin bir sesle. "Ama bilmiyorum. Gittiği yere kadar devam edeceğim. Üstelik bu devirde iş bulmak kolay değil hele de lise mezunu değilsen hiç değil."

"Liseyi tamamlaman için sana yardımcı olacağımı söylemiştim ve bu teklifim hâlâ geçerli," dedi Kenan samimi bakışları ve tavrıyla.

Ezgi derin bir nefes alıp verirken elleriyle oynamaya başladı ve Kenan'a bakmadı. "Teşekkür ederim ama bilmiyorum... Yani aslında umurunda da değil belki ileride düşünebilirim bunu. Şu an başka şeyleri geride bırakmam gerekiyor."

Ah, babası... Bir ay sonra mahkemesi vardı.

Odanın duvarlarına Ezgi'nin gözlerindeki saklı hüznün fırçası darbe vurduğunda kollarımı göğsümde toplayarak sessizliğimi korudum. Akif Selim de pek konuşmaya niyetli değildi ama yine de Ezgi'yi severdi ve ona koşulsuz destek olurdu. "Baban konusunda hassas olduğunu biliyorum ama unutma yalnız değilsin, Ezgi. Ne karar verirsen ver hep yanında olacağız."

Ezgi'nin gülümsediğini gördüm. "Teşekkür ederim." Arkasına yaslanarak sıkıntıyla iç geçirdi. "Onunla görüşmek istemiyorum, mahkeme bile olsa yüz yüze gelmek istemiyorum ama belki anlar beni ve pişman olur. İstediğim tek şey gözlerinde bir nebzede olsa pişmanlık."

Kenan buz gibi bir sesle homurdandı. "O adamdan merhamet bekleme."

"Merhamet beklemiyorum," diye söyledi Ezgi sessiz ve durgun bir halde. "Gözlerinde görmek istediğim şeyi bilemezsiniz ama bekliyorum işte."

"Şikâyetini geri mi alacaksın yoksa?" dedi Kenan kaşlarını çattığında. "O herif sana kaç defa zarar verdi, kaç kez incitti seni Ezgi farkında mısın bunun? Neyin beklemesinden bahsediyorsun sen?"

Ezgi de usulca yükseldi. "Ben böyle bir şey söylemedim. Affetmesi gereken ben değilim, onu Allah affetsin ama görmek istiyorum ya görmek! Vicdanına bir sefer de olsa tanık olmak istiyorum. Çok mu şey istiyorum?"

"Çok şey istiyorsun," dedi Kenan. "O adam seni yeniden üzecek. Gözlerine baktığında görmeyi umduğun ama göremediğin o duygu seni kıracak. Tekrar mı kırılmak istiyorsun?"

"Bunu anlayamazsın," diye çıkıştı Ezgi. Bir anda ikisi de yükseldi ama bu şiddetli değildi. "Benim kalbimin onun tarafından ne kadar incindiğini bilemezsin ve bu senin sorunun değil ama hakkım olan bir şey varsa bunu görmek istiyorum. Onunla yüzleşmek hakkım, onu şikâyet de edeceğim ve ne kadar içeride yatarsa yatsın umurumda değil fakat kızıyım ben onun... Gözlerinde bana dair bir şeye rastlarsam belki..."

Ezgi'nin kalbinde hissini daha hiç yaşamadığım bir şey vardı: Baba hasreti. Onun gerçekten bizden başka kimsesi yoktu ve babasını da kabullenmeyeceğinin farkındaydım ama yine de haklıydı. Ömründe bir defa da olsa babasının gözlerinde pişmanlık görmek istiyordu. Kenan bunun olmayacağını savunmuştu fakat o da Ezgi'nin iyiliğini düşünüyordu. İkisi de haklıydı ama ne yazık ki babasının pişman olduğunu sanmıyordum. Canım Ezgi'm belli etmese bile aslında içinde eksiğini hiçbir şeyin dolduramayacağı bir yaraya sahipti.

"Ezgi," dedim cümlesinin devamına ben yetişerek. "Sen kendin için neyi istiyorsan yap ve ne karar verirsen ver her zaman seninleyiz."

"Biliyorum," diyebildi Ezgi savunmasız bir şekilde.

Kenan bu konuda kendini haklı görüyordu ama o da Ezgi'yi düşündüğü içindi. Bir şey demediğinde sakince bekledi. Ortamın havasını değiştirmek için kendimi feda ederek elime telefonumu aldım ve gülümseyerek ekrana baktım. "Kadir dedesinin yanında kış için ağaç kesiyor." Fotoğrafına bakarken gülümsemem büyümüştü.

"Kadir, Bolu'da yaşamıyor muydu?" dedi Akif Selim kuşkuyla.

"Evet ama dedesinin yanında şu an," dedim sakince. Onun da ailesinin pek iç açıcı olduğunu söyleyemezdim. Babası çok sıkı ve baskın bir karakterdi. Kadir onun kanatları altında kalmak istemiyordu ve bu yüzden bahsettiği gibi bu yazı dedesinin yanında geçiriyordu. Diğer hikâyeye geçtiğimde Sevde'yi gördüm. Ailesi ile tatile gitmişti. Onun tatil paylaşımlarını izlemek beni mutlu etmişti açıkçası. Akif Selim ile telefonumda birkaç dakika vakit geçirdikten sonra kafalarımızı kaldırdığımızda Kenan ve Ezgi'nin olmadığını gördük. "Ne?" dedim bir anda boş bulunarak. "Nereye gittiler?"

Akif Selim gülerek, "Bence kavga etmek için daha rahat bir ortam bulmaya gittiler," dedi. "Bu onları kesmedi."

"Ama kavga edecek bir şey yok ki ortada."

"Yok tabii ama bastırılmış bir şey de var," diye mırıldandı. "Kenan da en az Ezgi kadar baskın bir karakter."

"Ezgi'ye olan tutumu güzel ama bu hassas bir durum," dedim sakince. "Yorum yapmamalı ve ne karar verirse versin Ezgi'nin yanında olmalıyız."

"Sorun da bu zaten," diye ekledi Akif Selim sessiz bir tınıyla. "Sen ve ben Kenan gibi değiliz. Kenan ona duygusal bir şekilde yaklaşıyor ve ister istemez kendini onun sözlerinde buluyor. Ezgi'yi kırmak, en son isteyeceği şey olur."

İç çekerek arkama rahatça yaslandım. "Sonuç ne olursa olsun ikisi de kırılmasın yeter."

Aslında her kalp içindeki bedene biraz da olsa düşman değil midir?

Ya çok kırdığı ya çok kırıldığı ya çok sevdiği ya da çok pişman olduğu için küsmez mi hiç bedenine?

Ezgi, o gece Mislina ve Sevde'ye itiraf ettiği gerçek yüzünden önce kendinden sonra da aynalardan kaçamıyordu. Bunun şakası ya da yalanı yoktu fakat ne zaman gülse kalbinin bir yanı ağrıyordu işte. Hak etmek ya da vazgeçmek. İkisini de birlikte düşlüyordu. Bir yanı deli gibi mutlu olmak istiyor diğer yanı ise kendini kimsenin olmadığı bir kavanoza kapatıp sonsuza kadar saklamak istiyordu ama bu mümkün değildi. En çok da kendi biliyordu. Kalbindekini öldürmeden ama onunla da ölmeden yaşamanın mümkün olduğuna kendini inandırmak istiyordu. Bir hissi yakalamıştı ve bunu ya tutacak ya da sonsuza kadar serbest bırakacaktı.

Şayet ki bu hissin elinden tutmazsa bir daha asla olmazdı. Bir daha asla başkasının elini tutamazdı.

Gece bir hırka gibi Ezgi ve Kenan'ın üzerini örtmüştü. İkisi de balkondaydı. Kalçalarını balkondaki masaya vermiş, ayakta dikilerek şehri izliyorlardı. Işıklar; şehrin kuru gürültüsü, birkaç yabancı insan sesi ve göğün eşsiz sesleri eşliğinde yan yana duruyorlardı.

Susmak onlar için konuşmaktan daha iyi bir eylemdi ama bir konuşsalar belki de bazı şeyler şeklini alacaktı. Kenan sıkıntıyla elini cebine attı ve sigara paketini açıp içinden bir dal alıp dudaklarının arasına koydu. Ezgi kollarını göğsünde toplamıştı fakat Kenan sigara paketini kapatmadan ona da uzattı. Ezgi sakince Kenan'ın uzattığı paketten bir tane sigara aldı. Kenan paketi masanın üzerine bıraktığında ateş için ceplerini yokladı lakin çakmağı yanında değildi. Ezgi dudaklarının arasına koyduğu sigarayla yarım ağız gülümsediğinde kendi gömleğinin cebinden çıkardığı çakmağı yaktı ve ateşi Kenan'ın ağzına yaklaştırdı. Kenan usulca ateşe yaklaştığında sigarasının ucu yandı. Ardından Ezgi kendi sigarasını yakıp derin bir nefes alıp vererek gözlerini içine sinen zehirle kıstı ve parmaklarını sigaranın beline sardı.

Sesi olmayan bir sahneydi aslında bu ama yalnızca hissedenler en güzel ritmi duyabilirlerdi.

Vakit tatlı bir ilaç gibi ikisinin de ruhunu dinlendirdiğinde Kenan sigarasını ağzından çekip, "Seni kırmak istemedim," diye mırıldandı. Ezgi'yi kırdığını düşünüyordu. Sesini ona karşı yükseltmek istememişti.

"Sorun değil," dedi Ezgi geçiştirme bir cevapla. "Böyle şeyler beni kırmaz."

"Emin misin?"

"Evet, ben bu tarz basit mevzulara kırılmam," diye ifade etti kendini açık açık. "Yaşadıklarım ve yaşattıklarım böyle şeylerin tek bir acı vermediğini öğretti bana."

"Yaşattıkların mı?" diye sordu Kenan düz bir sesle.

"Hıhım," dedi Ezgi sokağa bakarken. "Her insan gibi ben de kırdım birilerini, kırıyorum belki de hâlâ."

Ezgi, burada tamamen Kenan'ı kastetmişti. Kenan ise bunu anlamıştı.

"Beni kırmıyorsun Ezgi," dedi net bir dille. "Beni kıramazsın da."

"Bu kadar emin misin sahiden?"

"Evet."

Ezgi silik bir tebessümle omzunu silkti. "İnsan yeniden denemek istediğinde arkasında bıraktıklarından kaçamadığında önündekini kırar Kenan. Bu berbat bir his olmalı. Ben bile inciniyorum sen nasıl kırılmadığını söylersin?"

Kenan bunun aksine gülümsedi. Ezgi bunu fark ettiğinde çatık kaşlarını yüzünden ve ondan esirgemeden Kenan'a çevirdi. "Neden gülümsüyorsun?"

Kenan, sigarasından bir sefer daha soluyup kafasını öne eğdiğinde kurumuş dudaklarını ıslattı ve o an hissettiği ne varsa bunu dile getirdi. "Bana karşı artık daha nersin, bunun için gülümsüyorum. Bana gelmek istiyorsun ama kalbindekinden kaçamıyorsun. Bunu görebiliyorum. O çocuk..." dedi sonra boğazına bir şey takılmış gibi. Ezgi titredi. "Onu arkanda bırak ya da salla gitsin diyemem ki bu kadar anlayışsız değilim. İnsanların hislerine karışamam ve o da senin sakladığın bir hissin. Kimseyle paylaşmak istemediğin ve bir tek sende kalmasını istediğin bir şey gibi düşün ama ben bunu aşabilirim."

"Sana beni bekle diyemem."

"Seni beklerim."

"Sıkılırsın."

"Sıkılmam."

"Sabredemezsin."

"Günün birinde önündeki insana yani bana gülümseyeceğini bilsem dünyanın en sabırlı insanı ben olurum."

Ezgi tam bu anda gülümseyiverdi.

Kenan öylece kalakaldı.

Ezgi, derhal kendini toparladığında hızla sigarayı yeniden dudaklarına götürerek bir nefes soludu ve sertçe zehri dışarı verdi. Sol kolunu göğsünün altına sıkıştırdığında dudaklarını sarkıtarak, "Bunu aşması gereken kişi benim," dedi dürüstçe. "Bu senin sorunun değil, sen bununla savaşmak zorunda değilsin. Kimse, bak hiç kimse, ilgilendiği insanın kalbindeki kişiyle yüzleşmek istemez. Bunu beklemez."

"Ezgi ben sana başkayım," dedi Kenan anında. "Bak dans ettiğimiz o gecenin üzerinden haftalar geçti ama ben hâlâ oradayım. Yirmi beş yaşındayım ve ilk kez böyle hissediyorum. Açığım, şeffafım sana. Bir seni biliyorum, bir seni görüyor gözlerim."

Kenan'ın bu itirafları Ezgi'nin kalbini sıkıştırmaya başlamıştı. Ezgi bu sefer onun söylediği şeyler yüzünden titriyordu zira Kenan'ın hislerinden emindi ama kendinden tam olarak emin değildi. Yalan... Kendini doğrulamaktan kaçıyordu. "Kaçacak ya da saklanacak bir şey yok," diye ekledi Kenan. "İkimiz de çocuk değiliz. Seninle konuşurken kelimelerime dikkat etmeye çalışıyorum çünkü seni üzmekten çekiniyorum ama bazen..."

Yarım kaldı sözleri çünkü Ezgi tamamladı. "Ama bazen kelimeler hislerimizi ifade etmeye yetmiyor değil mi?"

"Yetmiyor."

Bu esnada ikisi de aynı anda sigaralarını içti ve dumanı dışarı verdiler.

"Kenan," dedi Ezgi saf bir ses tonuyla.

"Efendim?"

"Eğer bir gün olur da onun yüzünden seni kırarsam sen de beni kır," dedi. "Belki kendime gelirim."

"Adı neydi?" dedi sonra Kenan bunu duymazlıktan gelirken.

"Emre," diye fısıldadı Ezgi ölümü dudaklarında taşırmış gibi. "Emre'ydi.

"Kaç sene oldu?"

"İki seneye yaklaştı."

"Anladım," dedi Kenan daha fazla zorlamadan. "Bu kadarı yeter bana. Gerisi senin kalbin."

Ezgi güldü. "Bu kadar anlayışlı olmak seni yormuyor mu ya?"

"Aslında anlayışlı biri olduğum pek söylenemez," dedi Kenan pürüzlü bir sesle. "Fevri, sert bir yanım var ama iş sana gelince, seninle konuşmaya gelince bu yanımı askıya alıyorum. Böyle bir insan olduğumu bile yeni yeni anlıyorum."

"Şaka değil ama ben de," dedi Ezgi kafasını sallarken. "Sert ve baskın bir karakterim var ama bazen kendimi Mislina gibi hissediyorum." Güldü sonra. "Asla onun kadar olamam da o sakin biri ya o yüzden."

"Bu yönünü sevmedin mi?"

"Yok, iyi geliyor bazen insanın kendini dinlemesi ve uzun zaman sonra bazı hislerle tekrar tanışması."

Kenan gülümsedi. Ezgi ise bakışlarını tekrar kaçırarak göğsünün altındaki sol kolunu indirip elini masanın üzerine koydu. İkisinin de arasında çok az bir mesafe vardı. Omuzları birbirine yakındı ama temas söz konusu değildi. "Şimdi evleniyor bizimkiler," dedi Ezgi sesli bir şekilde gülerken. "Mislina mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyor, Akif de öyle."

"Herkes mutlu olmayı hak eder."

"Herkes değil," dedi Ezgi gülüşünü sindirirken. "Mutluluk bence ait olmak istediği ruhu bulur ve onun başına gelir. Buna inanıyorum ben."

Kenan bir şey söyleyeceği sıra ileri gideceğini düşündüğünden devam etmedi ve sözlerini sigarasının zehriyle ağzına ve kalbine tıkadı. Bir kez daha dudaklarını ıslatıp çektiğinde derince soluklanarak o da sağ elini masanın üzerine koydu.

Bir rüzgâr estiğinde Ezgi savrulan saçlarını düzeltmek istediğinde farkında olmadan sigarayı saçlarına götürdü ama Kenan hızlı bir şekilde sigarayı onun elinden alarak, "Dikkat etsene," diye konuştu. "Aptal bir sigara yüzünden yakacaksın güzel saçlarını."

Ezgi, "Aptal ama onsuz da yaşanmıyor," dedi kendi kendiyle alay edip saçlarını düzelttiğinde.

Kenan elindeki sigarayı söndürdü ve omuzlarını düşürerek, "Yaşanır," dedi.

Ezgi, "Boş ver," diye homurdandı. Sonra da eski duruşuna tekrar döndü. Artık ikisinin de sigarası bitmişti ama gecenin şarkısı çalmaya devam ediyordu. Dans etmeyeceklerdi ama şarkıyı duymaktan da kaçmayacaklardı. Birkaç dakika ya da daha uzun bir süre sessizlik hâkim sürdüğünde Kenan ellerini koyduğu masadan ayırmadı ama içinin Ezgi'ye çekilmesi gibi parmakları da Ezgi'nin ellerine doğru çekildi. Yavaş yavaş, ürkütmeden ve sessizce ellerini Ezgi'nin ellerine yakın tut-

tu. Sonra da usulca dokundu. Ezgi o an titredi. Ezgi o an çekildi. Dana etmekten farklıydı bu, bu gerçek bir temastı. Kalbini sıkarak, nefesini tutarak gözlerini ellerine çevirdiğinde ellerini çekmedi. Buna razı geldi. Kenan'ın dokunuşu ise çok hafif ve ürkekti. Onu zorlamak istemiyordu ama cesarete ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Ezgi yutkunarak Kenan'ın elinin altında duran elini, ellerini izledi. Çekmek istemiyordu ya da bir şey söylemek. İlk defa kalbindeki neyse ona ayak uyduruyordu.

Bu Ezgi için bir adımsa Kenan için yoldu.

Yollar da yürümek için vardı.

Birkaç gün sonra nihayet dışarı çıkabilme fırsatı bulabilmiştim. Çakır'ı yürüyüşe getirmiştim ve yalnız değildim, Sezer de benimleydi. Akif Selim çalışıyordu, Ezgi de öyle. Kenan'ın da kendine göre işleri vardı. Ben de zaten hafta başında Bursa'ya geri dönecektim. Halletmemiz gereken çok şey vardı.

Sezer ile bir bankın üzerine oturmuştuk. Çakır da yanımıza yerleşmişti. Sezer gülerek Çakır'ın tüylerini okşadı. "Andres kıskanıyor bazen ama Çakır çok tatlı," dedi. "Sırf bu yüzden onu getirmedim Mislina abla."

"Köpeklerin de hisleri var tabii," diye gülümsedim sessizce.

"Var tabii," dedi beni doğruladığında. "Çakır hep böyle sessiz mi bu arada? Hiç başka köpekler gibi değil. Andres bazen çok hırçınlaşıyor."

"Cinsi böyle," dedim sakince ve Çakır'ın kafasını okşayarak onu sevdim. "Hem o hiçbir köpeğe benzemez."

"Evlendiğiniz zaman da sizinle mi yaşayacak?"

"Maalesef," dedim arkama yaslanırken. "Akif Selim onunla aynı ortamda kalamıyor ama Ezgi'yle kalacak ve ben de her gün onun yanında olacağım."

"Ezgi'ciğim ya," diye sırıttı Sezer. "Üzülmesin ben de giderim onun yanına. Yalnız bırakmam onu."

"Sezer," dedim gülümseyerek ona döndüğümde. Küçük gözlerini güneşten kısarak bana çevirdiğinde konuşmamı sürdürdüm. "Bu konuyu seninle konuşmuştuk hatırlıyorsun değil mi ablacığım?"

Yüzü düştü ama gülmeye devam etti. "Herhalde hatırlıyorum Mislina abla. Ben takılıyorum sadece ama yalan değil ki çok güzel bir kız. Hem çok güzel hem de çok kafa biri bence. Öyle değil mi?"

"Öyle evet," dedim kafamı salladığımda. "Çok da içtendir."

"Peki sevdiği biri var mı?"

Buna bir cevap veremedim. Var desem de yok desem de doğrusu olmayacaktı. Bakışlarımı kaçırmadan saçlarımı düzelttim ve gözlerine bakmaya devam ettim. "Bilmem belki vardır."

"Kenan abiyi sevmiyor mu yani?" diye sordu kaşlarını havalandırdığında.

Güldüm. "Bunu bilmen sana yarar sağlayacak mı?"

"Tabii sağlayacak," dedi dikilerek. "Gidip Kenan abiyle konuşacağım ve onu üzmemesini söyleyeceğim."

"Sezer," dedim onunla abla kardeş gibi konuşmaya başladığımda. "Sen çok tatlı ve zeki bir çocuksun bunu biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı. "Aksini kimse iddia edemez."

"Hah! Çocuksun sen ve çocuk kalmalısın. Bizler senin arkadaşlarınız bunu da biliyorsun değil mi?" Tekrar kafasını salladı. Saçlarını okşadım. "Öyle de kalacak ama bazen büyükler yani bizler birbirimizi üzeriz. Bunu biraz daha büyüdüğünde sen de anlayacaksın Sezer. Kenan iyi biri ve asla Ezgi'yi üzmez."

"Bakma abla sen bana," dedi kuru bir sesle. "Vallahi takılıyorum ben öylesine. Hem söylemedim ama Kenan abi ne bileyim bayağı iyi gibi duruyor. Ben biraz korktum ama... Yani biraz büyük ya o yüzden."

"Sen Akif Selim'le konuşmaktan da çekiniyordun ama bak sandığın gibi değilmiş."

Sırıttı. "Akif abi var ya pamuk pamuk."

Saçlarını karıştırdım sevecen bir halde. "Ah Sezer ah."

"Ama bak evlendiğiniz zaman ara ara size gelirim, söz çok konuşmam ve sıkmam sizi ama arkadaşız ya hani gelirim." Sol gözünü kısarak benden izin istedi. "Şey, gelebilir miyim acaba?"

"Tabii ki gelebilirsin," dedim gülümseyerek. Bu onu çok mutlu ettiğinde derin bir nefes alıp verdim. "Hadi gel sana dondurma ısmarlayayım."

"Ben sana ısmarlarım," diye ayağa kalktı. "Param var."

"Olmaz, ben dedim ilk önce."

"O zaman bir dahaki sefere ben ısmarlayacağım."

"Tamam sen ısmarla."

Üçümüz birlikte parktan ağır ve sakin adımlarla çıktık. Bunaltıcı bir sıcak olduğunu savunamazdım ama yine de sıcaktı işte. Neyse ki gün akşama doğru ilerliyordu. Eve gidip biraz yemek yapacaktım ve yine dördümüz birlikte yiyecektik. Bu son bir haftadır böyleydi. Apartman yoluna doğru uzanan kaldırıma çıktığımızda köşedeki dondurmacıya ilerledik. Sezer benden daha hızlı davrandığında gülerek onu takip ettim. "Neyli seviyorsun abla?" diye sordu bana.

"Çikolatalı ve limonlu."

Sezer, dondurmacı beyden iki tane dondurma istedi. İki, üç dakika kadar beklediğimizde Sezer dondurmaları aldığında ben de paramı almak için cüzdanıma uzandım. Parayı alıp dondurmacı beye uzattığımda bir şey oldu.

Çakır yanımdan ayrılarak süratle koşmaya başladı.

Ağzım açıldığında hiçbir şeyi umursamadan onun peşinden gitmeye başladım. "Çakır! Oğlum dur!"

Fakat beni duymadı. Bir yandan havlıyor diğer yandan koşuyordu. Etraftaki insanlar korkuyla kenara çekildiklerinde Sezer'in de arkamdan koştuğunu hissettim. Islık çalarak onu durdurmak istedi ama Çakır durmadı. Cadde üzeri öylesine kalabalıktı ki neyi görüp, ne yüzünden koştuğunu asla anlayamadım. Tek istediğim bir an evvel onu yakalayabilmekti. Nefes nefese pes etmeden onunla koşmaya devam ederken bir şey daha oldu. Çakır önünü ardını düşünmeden karşı kaldırıma geçmeye çalıştı ve kendini caddenin ortasına attı. İnsanlar bağırdıklarında az sonra kulaklarım acının sesini, gözlerim acının resmini verdi bana.

Çakır, ona çarpan araba sonucunda caddenin orta yerine uzandı ve hareket etmedi.

VIII

"Bir Tabak Hardalinadan Bugüne"

LAKE OF TEARS – TO BLOSSOM BLUE

Bir hayal kurdum ve onu kalbimin tam ortasına koydum. Kalbim evimmiş meğerse içine girince çıkamaz oldum.

Yorucu ama tatlı bir günün ardından eve geldim. Sonbahar bitmek üzereydi ve kışa geliyordu sıra; en sevdiğim mevsimin beni üşütmek değil ısıtmak için geliyordu. Sıcacık kazaklar, kalın bir battaniye, ayaklarımda renkli çoraplar, biraz hastalık, biraz kahve ve biraz da o... Biraz değil; hayatım olmuş Akif Selim.

Üzerimdeki ceketi çıkarıp portmantoya astıktan sonra Çakır koşarak paçalarıma sarıldı. Gülmeye başlarken, "Ben de seni özledim," dedim. "Ama sadece altı saattir yokum Çakır." Ceketimi astıktan sonra eğilerek ona sımsıkı sarıldım. Kollarını omzuma koydu. Onu sahiplendiğimde küçüktü ama büyüdü ve büyümeye de devam edecek. O hep benim en yakın arkadaşlarımdan biri olarak kalacak.

Tıpkı Kumrum gibi.

Ayaklandığımda Çakır peşimden gelmeye devam etse de arkamı dönüp onu durdurdum. Önce ellerimi yıkadım sonra da kıyafetlerimi değiştirip mutfağa girdim. Acıkmıştım. Dolapta yemek yoktu ben de çabucak bir makarna yaptım. Karnımı doyurdum. Notlarımı temize çekmem ve biraz da kitap okumam gerekiyordu fakat önce bir kahve yapmalı, pencere önüne gidip Kumrumla Akif Selim'in yollarını gözleyecektim. Her gün yaptığım ve her gün bıkmadığım gibi. Seviyorum işte. Çok seviyorum.

Sıcacık bir kupayla birlikte içeri girdiğimde Kumru'ya tebessüm edip, "Kumru Hanım," diye gittim yanına ve kafesine dokunarak sırıttım. "Gününüz nasıl geçti? Benim günüm yoğun ama güzeldi." Sessizce gülümsedim

bu sefer. "Nasıl güzel geçmesin ki zaten değil mi? Akif Selim'i görüyor ve kalbimi dinliyorum. Kalbimle dinleniyorum."

Derin bir nefes alıp penceremin önünde dikildim. Hava kararmak üzereydi. Kahvemden bir yudum aldıktan sonra dudaklarımı yaladım. Gözlerimi kısarak sokağa baktım. Yine olmayacak hayallere daldım. "Sence bir gün; Akif Selim ona olan hislerimi bilse benden kaçar mı? Korkar mı? Ona duyduğum bu sevgiye inanır mı? Ben bazen korkuyorum da... Kendimden değil çok sevince kavuşamıyorsun ya bazen o yüzden." Omzumu silktim. "Kavuşmak da değil aslında sorun; ben sadece kimse karışmadan, o bile bana kızmadan onu sevmeye devam etmek istiyorum. Hem benim sevgimin ona bir zararı yok ki." Yüzümü Kumru'ya çevirdim sanki beni dinliyordu. "Sevgim ona zarar veriyor mudur?"

Akif Selim'le çok konuşmuyorduk, hatta hiç konuşmuyorduk. Geçen gün ona mandalina götürmüştüm hasta diye ve mandalinaları verene kadar kalbim heyecandan delirmişti. Konuşamamış, kendimi karşısında aptal gibi hissetmiştim.

O da beni aptal bir kız gibi mi görmüştü acaba?

"Okulda kimseyle konuşmuyor," dedim sakince. "Arkadaşı yok hiç ve çok yalnız. Tabii ki hayatı okuldan ibaret değildir ama arka sıraya geçiyor ve sadece susuyor. Kulaklığını takıyor ve yine susuyor. Onunla konuşabilmem için bana fırsat bile sunmuyor. Onu suçlamıyorum ama cesaretim ona olan sevgimden daha küçük ve cesaret olmadan sevgim de bir işe yaramıyor."

Onu gördüğüm ilk anda saniyelik bir göz göze gelme sonucunun beni buraya getireceğini bilemezdim. Oysa o bana sadece bir saniye bakmıştı ben ise o bir saniyeyi aldım, tüm ömrüme bağladım. Bu öyle bir sevgi ki ne yaşayanlar anlar ne de yaşamayanlar beni deli sanır.

Delirmedim ama böyle sevmek de delilik bir yerde.

"Bazen ikimizin çok daha uzun konuştuğunu hayal ediyorum. İmkânsız değil ama çekiniyorum. Elim ayağıma dolaşıyor yani o da insan ben de insanım ama o Akif Selim işte... Ben herkesle konuştuğum gibi konuşamam ki onunla." İçim sıcacık oluverdi. Adını ne zaman telaffuz etsem kalbim yangın yeri, ruhum ateşten. Güldüm. "Bazen abartıp evlendiğimizi falan düşünüyorum. Onunla aynı evde yaşadığımızı, aynı yatakta uyuduğumuz falan hayal ediyorum. Çok büyük ve imkânsız ama hayal sonuçta; kime ne zararı var ki?"

Çakır bir köşede oturmuş beni dinlerken ona bakıp tebessüm ettim. Sonra Kumru'ya tekrar döndüm. "Bir siz biliyorsunuz beni zaten. Benim bu kafayı yemiş hallerimi kim çeker ki sizden başka?"

Kahvemden birkaç yudum daha alıp daldığım hayallere devam ettim ama sonra bir şey oldu. Akif Selim geliyordu. Onu gördüm. Baktığım kaldırımdaydı. Elleri cebinde, kulaklarında kulaklığıyla kimseye bakmadan geliyordu. "Geliyor Kumru. Akif Selim geliyor." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yutkunarak pencereye biraz daha yaklaştım sanki elimi uzatsam saçlarına dokunacaktım. "Aynı saatte okuldan ayrılıyoruz ama o hep akşam dönüyor. Gittiği bir yer mi var? Merak ediyorum ama bu kadarını da bilmek hakkım değilmiş gibi..." Bir ara duraksadı ve Hüseyin amcayı görüp selam verdi. Ayaküstü onunla bir dakikadan daha az konuştu. Bu zaman diliminde gözlerimi kaç kez kırptığımı saymıştım. İki kez. Sadece iki kez.

Sonra yoluna devam etti. Ellerini tekrar cebine koyduğunda apartmana biraz daha yaklaştı. Yüzümdeki gülümsemeler kocaman oldu. Heyecandan kalbim çıkacaktı. Her gün aynı şeyi yaşıyordum ama her gün aynı şeyi bilakis çok daha fazlasını nasıl hissedebilirdim aklım almıyordu. Aklımın almadığını kalbim almıştı zaten, öyle çok almıştı ki kalbimden taşmıştı.

Tek bir adımını bile kaçırmadan izledim onu fakat sonra bir elini ceketinin cebinden çıkardı ve ağzını kapattı. Öksürüyordu. Telaşlandım. Ellerimi pencereye koydum. Akif Selim öksürerek gözden kaybolduğunda arkamı hızla döndüm ve kahve kupasını sehpanın üzerine bırakıp kapıya gittim. Onu anca bu kadar yakından izleyebiliyordum. Gözlerimi gözetleme deliğine yaklaştırıp sabırla gelmesini bekledim. Saniyeler sonra merdivende seslerini işittiğimde dudaklarımı yalayıp sıkışan göğsüme derin bir nefes aldırdım. Akif Selim az sonra ağır ağır geçti önümden ve hiçbir yere bakmadan ilerledi. Öksürüğü kesilmiş sanıyordum ama öksürmeye de devam etti. Elimi kapının koluna indirdim ama cesaret edip açamadım. Açsam ne diyecektim? Açsam onu iyi mi edecektim?

Bunu yapamayacağımı biliyordum.

Korkaktım ben, cesaretsizdim. Onu sevdiğimi söyleyemezdim.

Hüzün tüm şehri çalıp çırpmış bir kız çocuğu gibi omuzlarıma çöktüğünde kapının önünden çekildim. Tekrar içeri girdim. "Daha iyileşememiş," dedim Kumru'ya. "Kendine hiç dikkat etmiyor mu acaba?" Dudaklarımı bükerek ellerimi önümde birleştirdim. "Ona bir tabak daha mandalina götürsem mi Kumru? Belki bu sefer daha iyi olur. Kalın giyinmesini de söylerim. Komik ama söylerim işte."

Ellerimi ayırdığımda kalbimden geçeni yapmaya karar verdim.

Ona bir tabak daha mandalina götürecektim.

Kozasından çıkmış bir kelebek gibi saf bir hevesi tüm ruhumla tanıştırdığımda mutfağa giderek mandalina sepetini yaklaştırdım ve bir tabak

aldım. İçine beş tane gülzellerinden mandalina koydum. Tabağı hazırlayıp, aynamın karşısına geçtim. Saçlarımı düzeltttim ve sadece gülümsedim. Yüzümde hiçbir şey yoktu ama beni fark etmesi için kendimi sürekli boyayacak değildim.

Elimde mandalina tabağıyla onun katına çıktım. Bir sefer daha gelmiştim oysaki neden aynı heyecanın kat be katını hissediyordum? Derin bir nefes alarak kapısını iki kez tıklatıp geri çekildim. Saçlarımı tekrar düzelttim, ne var yani belki bir kat çıkana kadar bozulmuş olabilir...

Saniyeler sonra Akif Selim kapıyı açtığında beni karşısında görmeyi beklemiyormuşçasına şaşırdı ama tepkileri hiçbir zaman abartılı değildi. Hep sakindi, hep uyumadan önce işittiğimiz o ninniler gibiydi. Ben de onu izlerken uykuya dalıyor ve olmayacak hayalleri de bu yüzden kuruyordum. Hafif çatık kaşları ve o masmavi güzel gözleriyle bana baktığında yutkunarak gülümsemeye çalıştım. Dudaklarım titriyordu. "Ben bir tabak daha mandalina getirdim size... Yani sana... Havalar soğuk ya hasta olursun diye düşündüm... Yani düşünmek de değil aslında ama mandalina işte." Gözlerimi kısarak baktım ona. "İyi gelir belki."

"Bana siz diye hitap etmene gerek yok," dedi düz bir sesle ama sesi yumuşacıktı. Gözlerini kıstı o da benim gibi. Kalbim eriyor bakmasana öyle. "Ve teşekkür ederim zahmet etmişsin."

"Yok hiç zahmet etmedim," dedim hızla. "Afiyet olsun."

"Ama ben geçen gün getirdiğin mandalinaları daha bitiremedim."

Şaşırdım. "Neden? Mandalina sevmiyor musunuz? Yani sevmiyor musun?"

"Ondan değil," diye gülümsedi. Kalbim vallahi çıkacak şimdi. Gülmesene şöyle işte. Nefesimi tuttum ve nefesimden aldı. "Bitmesini istemediğimden."

"Ha?" deyiverdim saf saf.

Daha geniş gülümsedi.

Utanarak kafamı öne eğdim. Yanaklarım yanıyordu, tüm bedenim baştan aşağıya şoka girmişti ama ben bunu çok sevmiştim. Onun bana hissettirdiği her şeyi seviyorum; ondan geliyor çünkü nasıl sevmem? Kafamı kaldırdığımda ısınan yanaklarımı umursamadan gözlerimi kaçırdım. "Biterse tekrar getiririm hiç sorun değil," dedim. "Hem ben de bir kilo daha fazla alırım ne olacak ki?"

Onunla konuşuyorum ve sahiden ilk kez kendimi düzeltmedim. Bu yaşandı mı yahu?

Akif Selim gülümsemesini sürdürdüğünde bakışlarımı ona çevirdim. Öyle güzel bir adam ki ona bakarken kendimi dünyanın en güvenli yerindeymiş gibi hissediyorum. Beni saklayacağını düşünüyorum ama olmayacağını biliyorum fakat kırgın değilim kimseye; benim savaşım kendi kalbimle.

"Yok ondan da değil," dedi Akif Selim sonra.

"Ne için peki?"

Cevap vermedi ve bir kez daha öksürdü. Telaşa kapıldım yine ama sınırlarımı korudum. Akif Selim yüzünü evine çevirdiğinde içimin nasıl gittiğini bilse her şey çok başka olurdu diye düşünmeden edemedim. "Affedersin," dedi kendini toparlayıp yüzüme saniyeler sonra baktığında.

"Geçmiş olsun," diyebildim. "Biraz kalın giyinebilirseniz iyi olur... Yani kalın giyin biraz hem çok üşümezsin. Havalar soğuyor o yüzden öyle söyledim."

Tebessüm etti.

Bana kalsa sabaha kadar beklerdim burada ama artık mandalinaları verme vaktim gelmişti. Tabağı ona uzattım. Tabağı elimden aldı. "Ben artık gideyim. Tekrar geçmiş olsun. Kendine dikkat et ama... Iyi akşamlar o zaman..."

Zorlandım yine zorlandım.

"Sana da iyi akşamlar," dedi sessiz ve sakince. Gülümsüyordu. Hiç düşmemişti suratı. Ah kalbim! Bilsen kimin için attığını dünyanın sonuna kadar durmak istemezsin. Dünya dönmeyi durdursa sen yine atmaya devam edersin.

Sonra ona bir tabak mandalina verdim işte ama bilemedim ki bugüne geleceğimizi. Bilseydim eğer daha evvel çıkardım kapısına.

Akif Selim ile evleniyordum. İki gün sonra.

Şimdi aylar öncesine gitsem yine olmayacak hayaller kurduğum için kendime kızar ama kurmaya devam ederdim. Kurduğum hayallerden hiç zarar görmemiştim aksine çok daha güzelini yaşıyordum. Hayallerin de ötesinde bir hayatın kapısından içeri girdiğimde elini tuttuğum kişi hayalim olacaktı ve ben de onu yaşıyor.

"Hadi kızlar çok oyalanmayın," dedi annem çay bardağındaki son yudumu da alırken. "Çok iş var çok."

"Aman Leyla teyze hallederiz dert etme," diye konuştu Ezgi rahat bir sesle. "Evleri temizledik zaten, diğer kalan işleri de bitiriveririz hemen."

Annem derin bir nefes alıp verdiğinde heyecanımı çok da belli etmemeye çalışıyor ve sessizce bekliyordum. "Akif oğlumlar çıktı mı yola?" diye sordu sonra bana. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet. Çıktılar bir saat önce."

Sevde, "Bu gece gelmeyecekler değil mi?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Onlar kendi aralarında bir şeyler yapacaklar. Yarın da artık bakalım..." Son kısmı tamamlarken göğsümün içindeki o tarifsiz his dudaklarıma yayılan tebessümün etiketiydi. Ezgi'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde daha çok gülümsedim ve bunu durdurmam gerektiğini fark ettim zira annemin yanında çok da böyle tepkiler vermek istemiyordum.

Annem sorgular bir şekilde, "Pek akrabası yok mu?" diye sordu. "Kalabalık gelmeyecekler sanki?"

"Yok," dedim sakince. "Bir amca, dayısı falan var ama gelirler mi şaibeli. Zaten Akif Selim akrabalık ilişkileri kuvvetli bir insan değil. Buna sebep olan o da değil aslında. Onca hastalık, ölüm geçti ama bir akrabasının da arayıp sorduğunu görmedim. Ben bilmiyorum en azından. Akif Selim davetiye gönderdi ama gelirler mi bilmem."

"Güzel oğlum benim," dedi annem iç çekerken. "Artık bir ailesi var ama."

"Öyle," diye kıvrıldı dudaklarım yine.

Annem bir anda telaş yaparak, "Ay davetiye dedin aklıma geldi," diye ayaklandı. "Babanın halalarına göndermeyi unuttuk. Akıl mı kaldı?" Ona ifadesiz baktığımda konuşarak içeri girdi. "Dur ben hemen babana söyleyeyim. Haberleri var ama davetiye gönderelim çok ayıp olur."

Annem içeri gittiğinde Ezgi, hemen rafın üzerinde duran davetiyeyi eline alarak sırıttı. "Valla onlara vereceğinize bana birkaç tane daha verin, dünyanın en güzel davetiyesi resmen bu." Ezgi elindeki tuttuğu zarfı burnuna götürdü ve kokladı. "Mislina bu harika ya harika! Mandalina kokuyor resmen. Zarf da turuncu. Kızım bu ne güzellik ya!"

Mandalinayla başlayan hikâyemize de böyle bir davetiye yakışırdı diye düşündük, iyi düşündük.

Ezgi'yi hevesli bir şekilde izlerken Sevde onun elinden zarfı aldı. "Biraz da ben koklayayım versene!" Sevde elindeki zarfı koklayarak gözlerini kapattığında, "Kafayı bulacağım şimdi," diye güldü. "Utanmasam zarfı yiyeceğim bak."

"Kızlar bir sakin ama," dedim gülerek. "Yemeyin hiçbir şeyi."

"Ya sus!" diye kızdı Ezgi gözlerini irileştirirken. "Zarfa ilk dokunduğunda dilini değdirmedin sanki."

"Of o bilerek olmadı," dedim kafamı eğerek. "Yani güzel kokuyordu ama tadını da almak istedim sadece." İtirafım ikisinin de gözlerini üzerimde hissettirdiğinde saf saf baktım onlara. "Ne? Acıkmıştım."

"Salak," diye güldü Ezgi bir anda. "Bir de bu salaklıkla evlenecek sin sen ha? Her gün gelip evini kontrol edeceğim, başımıza iş açma diye."

"Nasıl düşünceli ama nasıl," diye eğlendim onunla. Sonra da parmaklarımla çay bardağını çerçeveledim.

"Sahi?" diye kaşlarını çattı Sevde arkasına yaslanırken. "Neden mandalina? Bize bunu hiç anlatmadın Mislina."

Gülümseyiverdim.

Derince soluklandığımda gözlerim daha önce hiç bakmadığım bir resimde aradığım mutluluğu bulur gibi orada sabit kaldığında, "Öyle işte," diye fısıldadım. "Belki de bizim hikâyemiz bir tabak mandalinayla başladı."

"Ne?"

"O ne ya?"

"Mandalina işte," dedim kızların tuhaf bakışlarına karşılık vererek. Dudaklarımı ıslatıp çekerken saçlarımı kulaklarımın arkasına sakladım. "Biz daha yolun çok başındayken yani onunla konuşmamız bir dakikadan bile az sürüyorken hasta olduğunu gördüm ve gidip ona mandalina verdim. Meğer o mandalinadan sonra fark etmeye başlamış beni. Dikkatini çekmişim."

"Seninki miyop herhalde," dedi Ezgi soğuk bir gülüşle. "Onca zaman senin güzelliğini fark edemedi de kapısına kadar çıkardığın mandalinalar sayesinde mi fark etti? Vallahi enişte m olmasa bir kasa mandalina içinde boğardım onu... Boğmak derken ufak tefek atışmalar yani."

Omuzlarımı hafifçe sarsılarak güldüğüm, "Mesele o değil ki," dedim. "Bence birini fark etmek için tek bir kelime, tek bir bakış yeterli. Aylarca aynı sınıfta olsak bile kafasını başka yer çevirmeyen bir adam beni zaten fark edemezdi. Ben de zaten beni fark etsin diye bir çaba harcamadım. Ben fark etmiştim onu, bu yüzden tüm her şeyi onun için yaptım."

"Ya düşünüyorum da," dedi Ezgi bu kez. "Kızım çok güzel bir şey bence bu. Sen onca emek veriyorsun onun için ve sonunda emeğini en güzel şekliyle alıyorsun. Sevgi zaten en büyük emek değil midir?"

"Sevgi emektir," diye tekrarladım onu sessizce ve derinden. "Bu yüzden bir gün olsa bile isyan etmedim, beni görmüyor diye ağlamadım. Birine zorla kendini sevdiremez ve fark ettiremezsin. Olacağı varsa bu işin zaten kader bir araya getirir sizi. Ben o gün o mandalina tabağına

yukarı çıkarmasaydım belki şu an çok başka hislerin içinde var olacaktık ikimiz de. Bunu bilemeyiz."

"Eğer ki birine karşı böyle şeyler hissetseydim," dedi Sevde zarfa bakarak. "Bu taktiği denerdim."

Ezgi gözlerini devirdi. "Ama ne sen Mislina'sın ne de karşındaki Akif. Ha! Aynı durum benim için de geçerli."

"Yo," dedi Sevde gülerek. "Sen Mislina olmayabilirsin ama karşındaki Kenan. Bence Akif Selim'den çok da uzak biri değil."

Ezgi bir kez daha gözlerini devirdi. "Başladılar yine. Sağ sol tokatlayacağım sizi."

"Hemen de ateşlen, hemen," diye gülmeye devam etti Sevde onu kızdırmak istemezken. "Kötü bir şey demedik ki."

"İyi de Kenan ve Akif Selim'in karakterleri aynı değil ki," dedi Ezgi açıklama yaparken. "Kardeş olabilirler ama çok başka ikisi de. İyi adamlar fakat o konuda bir şey diyemem."

"Bak bir yandan da koruyor, bak," diye dürttü omzunu Sevde, Ezgi'nin. Ezgi ise bakışlarını kaçırarak güldü. Kaşlarımı çattım. Ne? Normalde olsa Ezgi gerçekten sert bir tepki verirdi ama bu sefer bana bir şeyleri hatırlatmıştı. Kalbinde hissettiği duygunun artık tepkilerine de yansımaya başlaması... Bundan sonra geri dönüş yoktu. Bunu yaşayan insan artık geriye dönemezdi.

"Korumak değil," diye düzeltti sonra kendini Ezgi. "Hepinizin bildiği şeyleri söylüyorum."

"Siz peki nesiniz ben anlamadım?" dedi Sevde merak ederek. "Mesajlaşmaya başladınız artık."

Ezgi omurgalarını doğrulttu ve yüzünü Sevde'ye çevirerek gülmeye başladığında, "Günaydın, iyi geceler yazıp duruyoruz ne mesajlaşması?" dedi. "Hâl hatır falan soruyoruz bir de. Hayır ben de bunu açıklıyorum bir de."

"Açıklayacaksın," dedi Sevde yumuşak bir sesle. "Gizlimiz saklımız yok ki. Hem kötü bir niyetle sormadım sadece artık daha ılımlı yaklaştığını görüyoruz, sen de bunun farkındasın. Ben çok mutluyum seni böyle gülerken gördüğüm için."

"Gülmeyip ne yapacağım sanki?" diye konuştu Ezgi. "Üç hafta önce Çakır'ı kaybettik. Mislina'nın karşısında ağlarsam daha kötü olurdu her şey."

Durgunlaştım. Çakır'ımı kaybetmiştim. Artık o yoktu ve ben bu üç haftanın içinde sadece son bir buçuk haftadır gülümsemeye başlamıştım. En sadık dostlarımdan birini kaybetmiştim ansızın ve bunun en mutlu günlerime denk gelmesi beni derin bir hüznün içinde bırakmıştı. Onun için hâlâ yas tutuyordum içimde ama belli etmemeye çalışıyordum. Çakır'ı hep güzel hatırlayacaktım.

Üzerime çöken sessizlik Sevde'nin dikkatini çektiğinde, "Bak yine daldı gitti," diye seslendi bana. "Ezgi sen de tekrar açmasaydın konuyu."

"Ben ne dedim şimdi?" diye dikildi öylece. "Üzmek ister miyim hiç ben kardeşimi?"

"Sizin yüzünüzden değil saçmalamayın," dedim gülümserken. "Çok taze bir acı sayılır ya o yüzden. Vallahi sizinle alakalı değil."

"Of," dedi Ezgi sıkıntıyla saçlarını geriye yatırarak. Ortada bir sessizlik olduğunda kollarımı göğsümde topladım. Ezgi bir anda ellerini saçlarından çektiğinde, "Hoşlanıyorum ben ondan," diye bir itirafta bulundu.

"Ne?" diye kapıyı kapattı Sevde hemen ayağıyla.

Bu beni güldürdüğünde Ezgi kendini daha çok kısıtladı. "Aslında hoşlanmak demeyelim ama saklamayacağım artık. Bir his, bir çekim var yalan yok. Hoşlanmak çok abartı kaçtı farkındayım... Bilmiyorum kızlar o kadar uzun zaman sonra bir şeyler hissetmeye başladım ki doğru tanımın ne olduğundan bile emin değilim, gerçekten bir şeyler hissediyor muyum ondan da emin değilim ama..." Dudaklarını ıslatıp çekerken zorla soluklandı. Masanın üzerinde duran elleriyle oynamaya başladı. "Var kalbimde bir hareketlilik. Bunu inkâr edemem, bundan artık kaçamam." Kafasını kaldırıp yüzüme baktığında gözlerindeki o parlaklığı, o tertemiz bakışı öyle iyi tanıyordum ki onu benden başka kimse tanıyamazdı. "Yani mesajlaşırken gülümseyebildiğimi fark ettim sonra onunla konuşurken heyecan yapmaya başladım ama..."

Sevde, "Bence sen Kenan'a çok fena âşık olacaksın," dedi.

Ezgi omzunu silkerek o meşhur hüzünlü gülüşüyle şöyle bir şey sordu. "İnsan bu hayatta kaç kez âşık olur ki?"

Sorunun altında kaldığımı hissettim.

Sevde söylediği şey için üzüldüğünde elini Ezgi'nin omzuna koydu. "Bak ben seninle konuşurken çok dikkatli olmaya, seni incitmemeye çalışıyorum bir yandan ama heyecanını fark ettikçe bunu da körüklemek istiyorum. Doğru bir hissin peşindesin çünkü ve bunu bırakmaman gerektiğini düşünüyorum. Elbette ki kalp senin, tercih senin ve aşkın arasında kıyaslama yapılmaz."

"Bu kıyaslama değil," dedi Ezgi. "Ben içimde hallediyorum zaten bazı şeyleri ve ilk kez bu kadar kararlıyım. Gitmek istiyorum, kalbim beni nereye götürecekse gitmek istiyorum. Yaşamak, mutlu olmak istiyorum ama bunları yaşarken aklımdaki kişi yalnızca Kenan olmalı aksi halde hem onu hem de kendimi üzerim."

"Bunu duymak öyle güzel ki," diye konuşmaya başladım. "Bu çok büyük bir adım ve ben bunu gerçekten istediğini biliyorum. Mesele unutmak değil mesele aşmak. Yeni bir sayfa açmak ama eski kitabını da yakmamak. Onu kapatmak ve rafa kaldırmak..."

"Boşuna edebiyat okumuyor bu kız," dedi Sevde. "Kendimden utanıyorum böyle konuştukça."

"Sevde," diye gülümsediğimde o da gülümsedi.

Ezgi, "Farkındayım," dedi. "Ve bunu yine ilk sizinle paylaşıyorum. Kalbime de kendime de ikinci bir şansı vermeliyim. Ben Kenan'a güveniyorum ve ona inanıyorum. Ben önce kendimi aşmalıyım ve bunu da yapmak üzereyim. Yaşamak ve mutlu olmak... İstediğim tek şey bu."

"Yaşamak ve mutlu olmak," diye peşinden gittim cümlesinin. "İstediğin ve istediğimiz tek şey bu."

Birbirimize bakıp gülümsediğimizde annem içeriden seslendi: "Yahu hâlâ sohbet mi ediyorsunuz? Hadi bak çok iş var. Mislina birazdan halanlar, yengenler ve kuzenlerin gelecek hadi kalkın!"

Ezgi, "Akraba ne ya?" diye güldü. "Çöpe atılıyor mu?"

"Hele bizimkileri görsen," dedi Sevde ellerini ağzına götürerek. "Anadolu'nun kapısını, Türklere bizim sülale açmış resmen. Kaç kuşak var ben bile bilmiyorum."

"Ben rahatım," dedi sonra Ezgi. "Zerre kadar akrabam yok, var ama yok. Tek tabanca olmak manyak bir şey."

Canım Ezgi'm.

Ayağa kalktığımda, "Ben de çok seviyor sayılmam ama akraba işte atsan atılmaz satsan satılmaz," diyerek sofrayı toplamaya başladım. "Öyle aşırı kalabalık değiliz ama. Zaten bahçeye küçük bir yer açarız. Oynar, güleriz falan kınayı da orada yakacağız."

"Kınanı büyük teyzen mi yakacak Mislina?"

"Evet," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "Çok sever beni, bir de anne yarısı olunca normal."

"Bana da yaksın," diye heves etti Sevde.

"Yakacaksınız zaten," dedim.

"Bu kıyaslama değil," dedi Ezgi. "Ben içimde hallediyorum zaten bazı şeyleri ve ilk kez bu kadar kararlıyım. Gitmek istiyorum, kalbim beni nereye götürecekse gitmek istiyorum. Yaşamak, mutlu olmak istiyorum ama bunları yaşarken aklımdaki kişi yalnızca Kenan olmalı aksi halde hem onu hem de kendimi üzerim."

"Bunu duymak öyle güzel ki," diye konuşmaya başladım. "Bu çok büyük bir adım ve ben bunu gerçekten istediğini biliyorum. Mesele unutmak değil mesele aşmak. Yeni bir sayfa açmak ama eski kitabını da yakmamak. Onu kapatmak ve rafa kaldırmak..."

"Boşuna edebiyat okumuyor bu kız," dedi Sevde. "Kendimden utanıyorum böyle konuştukça."

"Sevde," diye gülümsediğimde o da gülümsedi.

Ezgi, "Farkındayım," dedi. "Ve bunu yine ilk sizinle paylaşıyorum. Kalbime de kendime de ikinci bir şansı vermeliyim. Ben Kenan'a güveniyorum ve ona inanıyorum. Ben önce kendimi aşmalıyım ve bunu da yapmak üzereyim. Yaşamak ve mutlu olmak... İstediğim tek şey bu."

"Yaşamak ve mutlu olmak," diye peşinden gittim cümlesinin. "İstediğin ve istediğimiz tek şey bu."

Birbirimize bakıp gülümsediğimizde annem içeriden seslendi: "Yahu hâlâ sohbet mi ediyorsunuz? Hadi bak çok iş var. Mislina birazdan halanlar, yengenler ve kuzenlerin gelecek hadi kalkın!"

Ezgi, "Akraba ne ya?" diye güldü. "Çöpe atılıyor mu?"

"Hele bizimkileri görsen," dedi Sevde ellerini ağzına götürerek. "Anadolu'nun kapısını, Türklere bizim sülale açmış resmen. Kaç kuşak var ben bile bilmiyorum."

"Ben rahatım," dedi sonra Ezgi. "Zerre kadar akrabam yok, var ama yok. Tek tabanca olmak manyak bir şey."

Canım Ezgi'm.

Ayağa kalktığımda, "Ben de çok seviyor sayılmam ama akraba işte atsan atılmaz satsan satılmaz," diyerek sofrayı toplamaya başladım. "Öyle aşırı kalabalık değiliz ama. Zaten bahçeye küçük bir yer açarız. Oynar, güleriz falan kınayı da orada yakacağız."

"Kınanı büyük teyzen mi yakacak Mislina?"

"Evet," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "Çok sever beni, bir de anne yarısı olunca normal."

"Bana da yaksın," diye heves etti Sevde.

"Yakacaksınız zaten," dedim.

Ezgi biraz geri durarak, "Kına kokusunu hiç sevmem," dedi. "Ama minicik avuç içime kondurabilirim sırf senin hatırın için."

Kıkırdadım. "Allah aşkına yak!"

Bakışlarını kaçırarak dudaklarını büktü. "Bilemiyorum canım biraz daha yalvarırsan düşünebilirim büyütmeyi."

"Çok beklersin," diye dalga geçtim onunla.

Sonra da akşamki kına gecem için başladık günü devirmeye.

Halamlar, kuzenlerim ve yengelerim gelmişti. Hazırlığım bitmek üzereydi benim de. Kızların da hazırlığı bitmişti. Saçımı ve makyajımı büyük kuzenim olan Ebru yapmıştı. Kendisi Kız Meslek Lisesi Kuaför Bölümü mezunuydu. Ezgi ve Sevde ayakta dikilerek bana bakarken diğer iki kuzenim de arkamda oturmuş aynadan beni izliyordu. Küçük kuzenim olan Sude, "Çok güzel oldun Mislina abla," dedi. "Çok güzelsin zaten."

"Teşekkür ederim," diye tebessüm ettim dudaklarım kıvrılırken.

Ebru kendini çektiğinde saçlarımı bırakıp "Bitti," dedi ve gülümsedi.

"Ebru sana da çok teşekkür ederim," dedim dikkatli bir şekilde ayağa kalkarak. Üzerimde zarif bir kaftan vardı. Kabarık ve abartı olan hiçbir şeyi sevmediğim için kendimi rahat ve daha iyi hissediyordum. Saçım, makyajım da tam da istediğim şekilde olduğundan gönlüm çok ferahtı.

"Ne demek," dedi Ebru koyu kahverengi gözlerini kısarak geri çekildiğinde. "Akif gelmeyecekti ama değil mi?"

"Yok," dedi Ezgi hemen. "Azıcık sabretsin."

Gülerek kafamı salladığımda Ebru bu cevaptan tatmin olduğunda gözlerim, gözleri dolan Sevde'ye kaydı. "Bak ya," dedim. "Sulu göz müsün sen?"

"Çok güzel oldun Mislina," dedi Sevde ağlamaklı bir sesle. "Geçen seneyi hatırlayınca anılarım depreşti o yüzden ya! Bir de şimdi kına yakılacak ya ona ayarlıyorum kendimi."

"Az da kendi kınana sakla gözyaşlarını," diye uyardı Ezgi, Sevde'yi.

Sevde, "Sen merak etme bendeki gözyaşı senin kınana da yeter," dediğinde Ezgi hiçbir şey söylemedi.

Az sonra bahçeden sesler işittiğimizde diğer kuzenim Selin, "Hayriye halamın işi bu," diyerek ayaklandı. "Oynamaya başlamıştır bile."

"Hadi biz de çıkalım," dedi Sude ve bana döndü. "Hadi Mislina abla."

"Tamam tamam," diye heyecan yaptım bir anda. Kızlar odadan çıkınca Sevde telefonuna sarılarak, "Bir dur," dedi ve kamerayı bana tutarak uzaklaştı. "Seni şimdi böyle ilk halinle çekeyim. Akif'e atarsın sonra. Aslında gelseydi de ona da kına yaksaydık güzel olmaz mıydı ya?"

"Utanır o," dedim sessizce.

"Ama bu işin yolu yordamı bu."

"Hem sevmez ki kınayı," diye gülümsedim. "Yarın daha uygun. O da öyle istedi zaten."

"Tamam o zaman," dedi Sevde sakince. "Hadi gülümse biraz çekeyim."

Kendimi bir anda ayarlayamasam da tebessüm ederek Sevde'ye baktım. Ezgi'nin gözleri üzerimdeydi. "Ezgi bakma şöyle," diye güldüm.

"Akif iyi ki gelmiyor," dedi Ezgi sade bir sesle. "Yoksa yarına kadar nasıl sabrederdi ben bile bilemiyorum."

Ağzımın içinden belli belirsiz bir şeyler mırıldanarak gözlerimi kaçırdım. Sevde'ye birkaç poz verdikten sonra hep beraber fotoğraf çekilmeyi ihmal etmedik. Dakikalar sonra dışarı çıktığımızda gelen konuklarla selamlaştık, ardından da yerime geçip oturdum. Kalabalık olmaması ve her şeyin istediğim gibi göz yormamasını çok sevmiştim. Arkadaşlarım yanımdaydı ve ben de eğlenen kuzenlerime bakarak onlarla eğleniyordum. Ezgi ve Sevde ayağa kalktıklarında Ezgi ellerimden tuttu ve beni de kaldırdı. Çok sık oynayan biri değildim ama hayatımın en mutlu gecelerinden birini yaşıyorken bunun hakkını vermeliydim. Yüzümden gülücükler, kalbimden neşe eksik olmadı oynadığımız tüm o keyifli dakikalar boyunca. Kına merasimi geldiğinde ortaya geçip oturdum ve kızlar büyük bir çember oluşturup türkü söyleyerek etrafımda dönmeye başladılar. Her şey çok garip ama çok da normaldi. Kalbim deli gibi atıyordu. Kalbim çok da sancıyordu bir yandan. Bunu yaşamak mı daha güzeldi yoksa asla yaşamayacağımı düşünmek mi daha ağırdı bilememiştim. Fakat zaman beni hiç olmadık bir yerden çekip çıkarmış en güzel yere koymuştu. Hayatımda yeni bir sayfa açılmış gibi gözükse de aslında değildi; ben yazmaya devam ettiğim sayfada satır başına gelmiştim ama bundan sonraki cümleler daima en güzelleri olacaktı.

Gözlerim dolduğunda büyük teyzem kına tepsisiyle önüme eğildi. Kafamda kırmızı duvak olduğundan yüzümü ve gözyaşlarımı saklıyordum. Ağladıklarımı biliyorlardı fakat annemi ağlarken görmeyi istemiyordum. Ben onun tek evladıydım ve neler hissettiğini anlamam kolay değildi.

Teyzem avucumun içine biraz kına sürdüğünde içimde apayrı bir duygu daha yeşerdi. Gözlerimden usul usul sızan damlalar tenimden akıp giden şeffaf bir örtüydü sanki. Ruhumu çıplak bıraktığıyla kaldı.

Ezgi dayanamayıp kırmızı duvağı hafifçe kaldırdığında ağlayan suratımla karşılaşınca onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Kapatsana Ezgi," dedim ağlamaya devam ederken. "Annem görmesin böyle o da çok ağlar."

"Oho," dedi Ezgi. "Leyla teyze hüngür hüngür şu an."

"Ya."

"Neyse kapattım," diye doğruldu duvağımı indirirken. Sonra gülmeye başladım ama ağlamaya da devam ettim. Kınamı yaktılar sonra başımda dans ettiler. Duvağımı kaldırdıktan sonra kızaran gözlerimle annemi uzakta gördüm. Çok yakınımda değildi. O ilk göz göze geldiğimiz anda daha çok ağlamaya başladık ve dayanamayıp gidip ona sımsıkı sarıldım. "Biriciğim benim," dedi annem içi titrercesine. "Sen çok mutlu ol hep. Hep mutlu ol güzel kızım ben başka bir şey istemiyorum bu hayattan. Güzel yavrum benim."

"Annem," diye sarıldım ona sımsıkı hiç ayrılmak istemiyormuşçasına.

Biz ayrılmıyorduk belki ama evim diyebileceğim başka biri vardı hayatımda artık.

Tüm gece boyunca kızlarla eğlenmiş, gülmüş ve doya doya her şeyin tadını çıkarmıştık. Saat çok da geç olmadan üzerimdekini çıkarmış ve bir duş sonrası kremlerimi sürerek yatağıma uzanmıştım. Elbette ki kızlar da benimleydi. Ezgi saçlarını toplarken, "Akif'i aradın mı?" diye sordu.

"Konuştuk," dedim kafamı sallarken. "Otele geçmişler onlar da çoktan."

Sevde telefonunu şarja taktı ve yer yatağında bağdaş kurduktan sonra derin bir nefes alıp vererek yatağımda uzanan bana baktı. Gözlerindeki o deliliği görebiliyordum. Ona dik dik bakarken bir anda kıvrılan dudaklarıma mâni olamadım. "Ne ya?" diye sordum sessizce. "Bakışlara bak!"

"Mislina yarın büyük gün kızım," dedi Sevde sessiz olmaya çalışarak. "Yarın tam bu saatlerde siz..."

"Ya sussana," diye doğruldum hızla onu gerçekten susturmak isterken. "Bu gece bunu konuşacağınızı biliyordum."

Ezgi saçlarını topladıktan sonra derin bir nefes alıp vererek yüzünde genişçe bir tebessümle bana döndü. "İşte bizi bu kadar iyi tanıman var ya... Mislina konuşacağız kızım kaçışın yok."

"İyi de konuştuk bunu zaten," dedim. "Uykum var benim uyuyacağım bakın çok da yorgunum."

"Oho," dedi Ezgi. "Yarın daha çok yorulacaksın ve gece ne hali ede-ceksin acaba?"

"Sanki benden başka kimse evlenmiyor bu hayatta?"

"İtiraf etsene deli gibi heyecan var kalbinde," dedi Sevde beni zorlarken. "Bu normal bir şey zaten ama ne bileyim..." Daha da sesizleşti. "Akif'in astım hastası olduğunu biliyoruz ve ben senin yüzündeki endişeyi de fark edecek kadar tanıyorum seni. Bu utanılacak bir şey değil. Sağlık sonuçta ve onun da elinde olan bir şey değil ama..."

Sözlerini usulca kestim. "Sevde böyle söyledikçe benim kalbim daha çok sıkışıyor. Ben onun üzülmesini ister miyim sanıyorsunuz? Evet her ne kadar mutlu olsam da deli gibi endişeleniyorum bir yandan. Bir seferinde beni öptüğünde nefesi yetemediği için kendine öyle çok kırılmıştı ki... Ama ben bunu sorun etmem ki."

"Zor bir durum ya," dedi Ezgi kısık bir sesle bana baktığında. "Belki komik görünüyor dışarından, belki alay konusu ama düşünsenize; sevdiğiniz adam sizi öperken ciğerlerine söz geçiremediği için utanıyor, sıkılıyor ve kendine kızıyor. Hele de Mislina gibi bir taş ötesi varlıksa bu insan," derken gözlerini kısarak devam etti. "Vallahi Akif'e geçmiş olsun ne diyeyim. Yazık çocuğa."

"Ha ben suçlu oldum şimdi de," diye güldüm ellerimle ağzımı kapatarak. "Yatın uyuyun hadi bak. Gerçekten yorgunum ve Akif Selim'i de çok özledim. Umarım her şey güzel geçer. O üzülmesin yeterli."

Yatağıma tekrar uzandığımda ellerimi karnımın üzerine koydum. Kızlar da yattığında hepimiz tavana baktık. "Mislina," dedi Sevde sessizce beni yoklarken.

Ezgi onu susturdu. "Mislina Çakırca diyeceksin!"

Dudaklarım kıvrılmaya başladığında Sevde, "Dur alışamadım daha," dedi. "Ben bile heyecandan kafayı yiyeceksem Mislina'nın içindeki ateşi düşünemiyorum."

"Yok yok az daha körükleyin ya," diye sitem ettim gülerken.

"Of çok heyecanlıyım," dedi Sevde bunu dile getirdiğinde. "Başkası olsa böyle olmazdım çünkü ilişkiniz gözlerimizin önünde yaşandı ve ilk günlerimizi hatırladıkça falan tuhaf oluyorum. Mutluluğu hep çok hak ettin Mislina. Gerçekten bu yüzden böyleyim. Kızmıyorsun değil mi?"

"Hayır tabii ki," dedim yumuşacık bir sesle. "Neden kızayım ki? Hatta çok mutluyum yanımda olduğunuz için. Mutluluğumu paylaşacağım iki tane kardeşim var, öyle değerli ki bu."

"Mislina yat zıbar," diye uyardı beni Ezgi. "Çünkü ben yorganın altında gizli gizli ağlamaktan bıktım."

"Sahi mi?" diye sordum kaşlarım çatıldığında.

"Şaka şaka," dedi gülerek. "Ama biraz daha duygusal konuşursanız ağlamaya başlayacağım."

Esneyerek gülümsediğimde Ezgi, "Uyku saatin geldi anneciğim. Yarın yeni hayatının ilk günü olacak ve sen dünyanın sonuna kadar mutlu olacaksın, Ezgi demişti dersin," dedi.

"Bu gece iki kız kardeşim de benim yanımda ve her şeylerime ortaklar ya; dünyanın en güzel hislerine ait olmayı hak ediyorlar ve hep de hak edecekler, Mislina demişti dersiniz."

Bir ân gelir ve sonunu görmezsin ama öyle bir an gelir ki sonunda hep onu görür, onsuz bir son düşünemezsin.

Akif Selim... Benim bir anlığım ama sonsuz yanımdı. Tıpkı tek bir bakışına vurulmam ve vurulduğum yerden ölmeden hayata, ona tutunarak yaşamam gibi.

Hazırlığım bitmek üzereydi. Saçım, o abartılı olmayan makyajım ve yüzümden düşüremediğim tebessümümle aynaya bakıyordum. Yüzüme baktıkça Akif Selim'in mesajını hatırlıyordum.

"Çillerini kapatma lütfen, gözlerine baktıkça çekileyim onlara."

Bu yüzden çillerimi kapatacak kadar ağır bir makyaj yapılmamıştı suratıma. Saçlarımı zarif bir şekilde toplamıştık. Az sonra yine çok zarif bir taç da takıldı kafama. Ellerimi kalbimin üzerine koyamıyordum korkudan çünkü öyle hızlı atıyordu ki birazını da Akif Selim'e saklıyordum. Birazını değil hepsini. Usulca boy aynasının karşısındaki yerimi aldım, baştan aşağı süzdüm kendimi. Kızlar hemen yanımda, arkamdaydı. Ezgi ve Sevde'nin elleri de hayranlıkla açılmış ağızlarının üzerindeydi. Kendimi süzerken sıkışan göğsüme derin bir nefes alıp verdirerek dudaklarımı usulca nemlendirdim. Sevde, "Yemin ederim gördüğüm en güzel gelinsin," dedi. "Su gibisin Mislina, bir içim su."

Gözlerimi kıstığımda Ezgi de ekledi ardından. "İnsan mısın kızım sen? Bak ciddi ciddi soruyorum insan mısın? Biz bile düştüysek ben Akif'e oksijen tüpü takıyorum haberiniz olsun. Çocuk gözlerine bakarken sıra dudaklarına gelene kadar nefesini yitirecek."

"Kızlar," dedim kedi gibi çıkan sesimle. "Ben çok şeyim..."

"Sen çok güzelsin," dedi Ezgi kafasını aşağı yukarı sallarken. "Kuğu gibisin. Yani ağzıma yakışmayan tüm o güzel şeylerin tanımısın sen."

"Ezgi," diye baktım ona aynadan gözlerimizi buluşturduğumda. Sonra onlara döndüm. "Sizler de çok güzelsiniz. Fıstık gibisiniz fıstık."

Ezgi, gülkurusu bir takım giymişti. Ceketinin içine de kırık beyaz bir gömlek. Saçlarını açık bırakırken güzel gözlerini ortaya çıkaran bir makyaj yapmıştı. O çok elbise, etek insanı değildi ama tarzını hep çok sevmiştim. Şimdi de harika görünüyordu.

Sevde ise bordo renkli ince askılı ve boyu dizlerinin birkaç santim üzeri bir elbise giymişti. Belini sıkıca saran ve bacaklarına doğru bollaşan etek kısmı onu çok şık göstermişti. Saçlarını da sıkıca toplamıştı. Onun tarzını çok iyi bildiğimden kendine hep en yakışanını seçerdi.

İkisi de çok güzeldi. Hem varlıklarıyla hem de tarzlarıyla.

"Ayakkabının altına ilk benim adımı yazdığını unutmayacağım ama," diye kızdı Ezgi gülümserken. "Neyse ayakuçlarına çok basan biri değilsin. Aferin."

"Nasip artık," diye iç geçirdim.

Sevde'nin telefonuna mesaj geldiğinde, "Gelmişler," dedi. "Berat mesaj attı."

Biz şu an nikâhın olacağı yerdeydik. Sahil kenarında...

Saatlerdir gelin odasında hazırlanıyorduk. "Biz çıkalım," dedi Ezgi elleriyle ceketinin kollarını düzeltip ayna karşısına geçtiğinde. Saçlarını düzeltirken, "Her şey hallolmuş mu bir bakalım," diye de ekledi.

"Hadi gel," dedi Sevde telefonunu kapatırken. O sırada odanın kapısı tıklatıldı ve babam usulca kapıyı açarak, "Müsait misiniz?" diye sordu.

"Gel Hikmet amca," dedi Sevde onu karşılarken.

Babam içeri girdiğinde göz göze geldik. Duraksadı. Üzerine bir ağırlık çöktüğünde birisinin beni boğazladığını düşündüm çünkü kasmaya ve nefes alamamaya başlamıştım. Bunu yaşamak çok farklı hissettirmişti. Babam olduğu yerden ayrılmazken kızlar sessizce bizi yalnız bırakıp gitti. Gözlerimde bir doluluk hissettiğimde babam gülümseyerek, "Sakın ağlama," diye uyardı beni. "O kadar güzel olmuşsun ki kızım, bunu mahvetmek istemem."

"Babacığım," diye açtım kollarımı yanına gidip ona sımsıkı sarıldığımda. "Seni çok seviyorum."

"Seni çok seviyorum," dedi babam sırtımı usulca sıvazlarken. Geri çekildiğimizde kızaran gözlerine bakarken aslında beni ağlatması için

her şeyin yerinde olduğunu anlamıştım. Kendimi çok zor tutuyordum ve buna daha ne kadar direnebilecektim bilmiyordum. Babam ellerimi kavradığında derin bir nefes alıp verdiğinde yutkundu ve birkaç saniye susarak izledi. "Hep mutlu ol. Sen hep mutlu ol annenle benim bu hayattan başka bir isteğimiz yok. Kalbini yaşa, kalbindekiyle daima bir ol güzel kızım benim. Bunları biliyorsun ama ne zaman dara düştün ne zaman sıkıştın yanında olduğumuzu bil. Ne olursa olsun her zaman, her anında seninle olduğumuzu unutma sakın." Ellerimi okşarken daha derin gülümsedi. "Gözümün nurusun sen."

"Unutmam baba," diye tekrarladım kelimeler ben biraz daha konuşursam ağlamama vesile olacakmış gibi. "Hiç unutmam."

Beni bırakmak istemiyordu ama bunu yapmak zorunda olduğunu da biliyordu. Ellerimi usul usul terk ederken ikimiz de konuşmadık. İkimiz de ağlamamak için kendimizi çok sıkı tutuyorduk. Babam birkaç adım geri gidip arkasını döndüğünde kapıdan çıkmadan evvel gördüğüm şey; *elini gözlerine götürdüğüydü.*

Bu kalbimde bir yaprağı soldurduğunda fark ettim ki o yaprak dalında kurusa bile asla yere düşmeyecekti.

Birkaç dakika sonra arkamı döndüm ve boy aynamın karşısında son kez kendime baktım. Zaten heyecanlı bir insandım şimdi onlarca insanın içine çıkacaktım... Akif Selim'i oraya koyamıyordum çünkü o başlı başına bir heyecanının mimarıydı.

Kollarımı düzelttikten sonra göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda ellerimi usulca indirdim. Sonra kapı iki kez tıklatıldı ve yavaşça aralandı. Arkamı dönemedim ama her şeyi aynadan görebiliyordum. "Girebilir miyim?" diye sordu, Akif Selim. Sesini işitmemle patlamaya hazır olan yüreğimin volkanı fokurdamaya başladı.

Yüzümü ona döndüğümde, "Evet," diye onayladım titreyen sesimle. "Gel lürfen."

Akif Selim kafasını yere eğerek oldukça sakin bir şekilde içeri girip kapıyı kapattığında titremeye başladım. Birkaç adım ilerleyip kafasını kaldırdığında gözlerimiz bir oldu. Gözlerimiz birbirinin oldu. Yüzümdeki her mimik oynuyordu. Gözlerimin bebeği büyüyüp, küçülüyordu. Dudaklarımda bir hareketlilik ve kasılıp gevşeyen yanaklarım... Heyecan bir insan olsaydı bunun vücut bulmuş hali ben olurdum. Akif Selim ise hareket edememişti. Ağzını araladı usulca sonra ama konuşamadı. Gülümsüyordum. Ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynamaya başladığımda yutkunarak izledim onu. Çok yakışıklı olmuştu. Öyle harika görünüyordu ki... Siyah üzerine çok yakışan bir takım

giymişti. Yüzü, gözleri, bakışları... Eğer aşkın ve baktıkça doyamamanın bir tanımı olsaydı bunun adı da Akif Selim olurdu. Yazması kolay ama anlamı derin bir hikâye...

Zaman ince bir hırka gibi ruhlarımızı ısıtmaya başladığında konuşamamayı hiç bu kadar çok sevmemiştim. Fakat bir ona ilk bakışımı unutamazdım bir de bu bakışını. İlk bakışımda yazdığım o satır bize içi dolu dolu bir kitap vermişti.

"Mislina," diye yaklaştı yanıma ve ellerime uzandı. Elleri buz gibiydi. İçim titredi. Gözleri nihayet gözlerimden ayrılarak yüzümde, bedenimde dolandığında hissettiği şeyleri dile dökememenin çaresizliği içinde olduğunu zorlanmasından anlamıştım. "Sen..." diye ekledi sonra acele etmeyip her şeyi hakkıyla yaşamak istercesine. Beni hayranlıkla izlerken gözlerimiz bir sefer daha buluştuğunda bu sefer farklı baktı. Bu kez gözlerinde tatlı bir acı vardı. Rahatlık vardı, yorgunluk vardı, sevinç vardı ve minnet vardı... Akif Selim'in gözlerinde sessiz bir gözyaşı vardı.

Bir gözyaşı yüzünde yol çizdiğinde kafasını iki yana sallarken gülümsedi. Gözlerim dolduğunda elimi elinden çekip yüzündeki gözyaşını sildim. Gözlerini kapattığında beni solur gibi soludu. Kokumu çekti ve elimi yüzünden indirmeme müsaade etmedi. Elimi kavrayıp dudaklarının üzerine götürdüğünde gözlerini açmadan tenimi öptü. Elimi nazikçe dudaklarından ayırdığında gözlerini de açtı. Masmavi gözlerindeki o ufak kızarıklık kalbine dokunmuştu. "Kalbim şu an hiç iyi değil," diye itiraf etti. "Ama bu sağlıkla alakalı değil seninle alakalı bir durum."

Gülümsediğimde gülümsedi.

"Bana bu anı yaşamanın nasıl bir his olduğunu tattırdığın için teşekkür ederim," diye ekledi. "Baktıkça doyamıyorum sana. Baktıkça dayanamıyor ve daha çok çekiliyorum. O kadar güzelsin ki söyleyeceğim hiçbir cümle görüp de hissettiklerimin yanından bile geçemez."

"Kalbimsin Akif Selim," diyerek elimi bu sefer papyonuna götürdüm ve gülerek düzelttim. "Sen de çok yakışıklı ve harika görünüyorsun."

"Senin içinim."

"Senin içinim."

Elimin birini tutmaya devem ederken ceketinin cebinden siyah bir kutu çıkardı ve tuttuğu elimi de bırakarak siyah, kadife kumaştan olan kutuyu açıp içinden güzel bir kolye çıkardı. Gözlerim irileşirken ağzım da aralandı. Siyah kutuyu kenara bıraktığında kolyeyi güzel ellerinde tutarak, "Sana çok yakışacağını biliyorum," diyerek gözlerime baktı. "Takayım mı?"

"Hıhı," dedim gülmek ve ağlamak arasında gidip gelirken.

Sakince arkamı döndüm ve ellerimi birleştirdim. Akif Selim kolyeyi boynuma takarken ince ve küçük taşları olan gümüş kolyenin ucundaki çiçek detayı yanaklarıma bir buse bırakmış gibi içimi ferahlatmıştı. Kolyeyi takarken öyle dikkatli ve özenliydi ki sanki canımı acıtacağından korkuyordu. Enseme dokunan parmakları yutkunmama sebebiyle verdiğinde ellerini üzerimden çekti fakat usulca, yumuşacık bir şekilde yaklaşıp boynumdan öptü. Kalbimi ellerine almıştı. Dudaklarının verdiği sıcaklık kulaklarıma bir ninni gibi dokunduğunda, "Beni evinden içeri buyur ettin ya o gün," diye konuştu fısıltıyla. "Kalbin evimmiş meğerse Mislina, içine girince çıkamaz oldum."

"Çünkü insanın kalbi neredeyse evi de oradadır," dedim en az onun kadar sessiz konuştuğumda.

Geri çekilirken ikimiz de derin bir nefes aldık ve yanıma geldi. Kolunu açtı ve koluna girdim. "Hazırsın değil mi?" diye sordu.

"Hiç olmadığım kadar," diyerek cevapladığımda beraber attığımız adımların en güzelini yaşamaya başladık.

Kapıdan dışarı çıktık. Uzun bir koridoru arkamızda bıraktıktan sonra sesleri daha yakından işitmeye başladım. Saniyeler içinde büyük bir kalabalığın tam önünde kendimizi bulduğumuzda yolumuza serilmiş krem rengi halıda ilerlemeye başladık. Herkes buradaydı. Konuşamıyor ama bir an olsun da gülümsemeyi yüzümden düşüremiyordum. Annem, babam, kuzenlerim, halalarım, yengelerim ve dayılarım... Hepsi burada bizim mutluluğumuzla beraberlerdi. Biraz daha ilerledik. Kadir'i gördüm sonra da Berat'ı. Berat alkışlarken Kadir'in içindeki coşku ıslıklarıyla belli oluyordu. Onu görünce daha çok gülmeye başladım. Ve sonun en sonunda kardeşlerim ve Kenan duruyordu. Sevde ağlıyor, Ezgi bildiğim Ezgi; Kenan ise daha dik ama mutlu. Her şey öyle güzel ki sanki bir masalın içindeymişim gibi. Her şey öyle masalsı ki; *masaların üzerinde duran küçük saksılardaki mavi sardunyalar gibi...*

"Akif Selim eğer düşüp bayılırsam beni ayıltır mısın?" diye sordum gülüşlerimin arasından konuşarak.

"Seninle beraber bayılırım."

"Harika."

Halının sonuna geldiğimizde nikâh memuru yerindeydi. Bizim için ayrılmış olan küçük beyaz çatının altına geçtik ve elimdeki çiçeği daha sıkı kavrayarak yan yana durduk. Tüm gözlerin üzerimizde olması ve benim onlara bakamamam dışında şu anlık bir sorun yok gibi duruyordu.

Sevde ve Kenan da yanımızdaki yerlerini almıştı. Benim şahidim Sevde, Akif Selim'in şahidi de abisi Kenan'dı.

Nikâh memuru alışılagelmiş giriş cümlelerinin ardından ikimizin de gözlerine bakarak gülümsedikten sonra önce bana sordu. "Siz Mislina Farah, Akif Selim Çakırca'yı hiç kimsenin etkisi altında kalmadan, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Evime dokundum ve mikrofona yaklaştım. "Tüm kalbimle evet."

Alkış sesleri yükseldiğinde bu anı hem uzun uzun yaşamak istiyor hem de bir an önce bitsin istiyordum. Heyecandan düşüp bayılabilirdim.

Nikâh memuru bu sefer gözlerini Akif Selim'e çevirdi. "Siz Akif Selim Çakırca, Mislina Farah'ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Evine dokundu ve mikrofona yaklaştı. "Tüm kalbimle evet."

Alkış sesleri bir sefer de onun için, bizim için yükseldi. Nikâh memuru şahitlerin de onayını aldıktan sonra alkış sesleri eşliğinde nikâh memuru yüzlerimizdeki onlarca gülümsemeye bir yenisini daha ekledi. "Ben de medeni kanunun ve belediye başkanının bana verdiği yetkiyle sizleri eş ilan ediyorum. Hayırlı uğurlu olsun."

Islıklar, alkışlar bir an olsun dinmemişti. Sevde gözleriyle beni dürtüp *'ayağına bas'* dese de basamamıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İmzalarımızı da attıktan sonra evlilik cüzdanımızı elime aldım ve yönümü Akif Selim'e çevirdim. Ağzım kulaklarımdaydı. O da öyleydi. Ellerini yüzüme koydu ve dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekilirken gözlerimin içine bakarak, "Hayatıma ve kalbime bir kez daha hoş geldin Mislina Çakırca, hep orada kalacaksın. Seni hep çok seveceğim," dedi.

"Seni hep çok seveceğim," diye fısıldadım tüm bedenim titrerken.

Sonra dostlarımızla sarıldık ve en mutlu anımızı onlarla paylaştık. Denizin sesi, kulağımıza en sevdiğimiz şarkı gibi dokunurken kararmaya yakın hava eşliğinde ilk dansımızı yapmak için bize ayrılan kısma geçtik. Akif Selim nazikçe elimden tuttu ve müziği duyduğumuz an birleştik. Bizim şarkımız çalıyordu. Onunla paylaştığımız, beraber dinlediğimiz ilk şarkıydı:

To Blossom Blue.

Her şeyimizi en ince detaylara kadar hazırlamak çok güzel bir süreçti. İki insanın kendi hayatlarına kalpleriyle dokunarak şekil vermesi ortaya çok güzel eserler çıkarabilirdi. Biz bunu başarmış sayılırdık.

Akif Selim elleri belimi kavradığında ellerimi omuzlarına koyarak yüzüne baktım. Çok boy farkımız olmadığından gözlerine derin derin

bakabilmek güzeldi. Güzel değil çok güzeldi. Parmakları belimin çukuruna oturduğunda denizin getirdiği rüzgâr onun getirdiği mevsim eşsiz bir fısıltıyla yankılandı ruhumda. Etrafımızda onlarca insan olmasına rağmen burada bizden başka kimseyi görmüyor ve hissetmiyordum. Onun gözlerine baktıkça dünyayla olan irtibatımı kesiyor, kendi dünyama dönüyordum. Denizler bile kıskanırdı gözlerini, öyle bir dünyaydı.

Dans boyunca çok konuşmadık. Gülümsedik ve hareket ettik. Ne konuşulur onu da bilemedim ki zaten...

İlk dansımız bittiğinde hava epey kararmaya yakındı ve güneş batmak üzereydi. Öylesine nefis ve coşkuya dönük bir ortam vardı ki deli gibi eğlenmek istiyordum. Oynamak için hazırlanılmış arka pistte gittiğimizde canlı müzik ekibi bizi selamladı. Misafirler yemeklerini yerken bizimkilerle artık eğlence faslına geçmeye hazırdık. Kadir ıslık çalarak alana girdiğinde kollarını açarak, "Bir Bolulu olarak Ankara havası oynayacağım," dedi. "Sırf sizin için he!"

"Kardeşim, Allah razı olsun bunun hakkını nasıl öderiz?" diye güldü Akif Selim.

"Estağfurullah eniştem," dedi Kadir gülerek. "Bu gecenin hakkını verelim de yeter."

Tüm ekip buradaydı. Berat kucağına saz olan beyefendiye gidip bir şeyler söyledikten sonra yanımıza gelmesiyle Ankara yöresine ait bir oyun havası çalmaya başladı. Sevde ve Ezgi çoktan kollarını açıp oynamaya başladıklarında şaşkın ördek gibi kaldım aralarında ama kendimi Akif Selim'in karşısında bulmam zor olmadı.

Karşılıklı Ankara havası oynamaya başladık.

Akif Selim ciddi ciddi Ankara havası oynuyordu ve ondan beklemediğim bu performansa hayranlıkla bakarken diğer yandan da eşlik etmeye çalışıyordum. Birbirimize bakıp gülüyor, mutluluklarımızı gözlerimizde yaşıyorduk.

Sonra Kenan ve Ezgi karşı karşıya geldi. Hemen yanımızda durdular.

Sevde ve Berat da karşılıklı yerlerini alınca Kadir kuzenim Ebru ile oynamaya başladı.

Ezgi oynarken bana yaklaşıp, "Akif'ten bu performansı beklemiyordum," dedi. "Nasıl güzel oynuyor ya."

"Oynayacağım derken şaka yapmadığını anlamıştım da bunu ben de beklemiyordum," diye itiraf ettim gülerek.

Kenan'ın gözleri Ezgi'nin üzerindeydi ve onların ikisini ilk defa bu kadar eğlenirken görmek mutlu etmişti. Sebep ne olursa olsun bunu hak etmişlerdi, hak etmiştik.

Bir vakit sonra büyük bir çember oluşturduk. Kenan ve Akif Selim karşılıklı oynamaya başladılar. Bundan aylar öncesinde ikisini böyle bir karede göreceksin deseler güler geçerdim ama bendeki de laf mı yahu? Bana şu an olduğumuz tablo yaşanacak deseler gülüp geçemez öylece düşüp bayılırdım. Sonra sırayla tüm sevdiğim insanlarla karşılıklı oynadım, oynadık. Akif Selim çok ayakta kalamasa da halinden memnun olduğunu görüyordum.

İş çiçek atmaya geldiğinde öne geçtim ve müzik eşliğinde oynamaya başladım. Arkamda bir sürü insan vardı. Çenemi omzuma değdirip arkamdaki kalabalığa baktıktan sonra gülümseyerek çiçeği kavradığım gibi havalandırdım ve çok şiddetli olmadan çiçeği fırlattım.

Ufak çaplı bir çığlık sonrası arkamı döndüğümde çiçeği Ezgi'nin ellerinde gördüm.

Saf, tuhaf bakışlarıyla elindeki çiçeğe bakarken bunun buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yokmuşçasına kaşlarını çattı ve bir anda boş bulunup, çiçeği hemen iki adım yanında duran Kenan'a atıverdi. "Ben ne yapayım bunu?" diye sordu Ezgi şaşkınlıkla. "Al al."

Kenan kucağında tuttuğu çiçekle Ezgi'ye bakarken, "Asıl ben ne yapayım?" diye sordu. "Sen al."

Sonra tekrar çiçeği Ezgi'ye verdi.

Ezgi çiçeği tekrar Kenan'a attı. "Birine ver bende kalmasın."

"Tamam, o biri sensin işte," diyerek çiçeği yeniden Ezgi'nin kucağına attı.

Ezgi ne yapacağını bilemezken onu elinde tutmak istemedi fakat Kadir yardımlarına koşarak çiçeği kavradığı gibi kaldırdı. "Tamam yeniden deniyoruz o zaman. Başarısız bir atış oldu." Çiçeği bana tekrar getirdiğinde sessizce konuşarak yüzüme baktı. "Berat'a at Mislina. Evlendirelim şu yaşlı kurdu artık, kavuşsun Felsefeci Cemre'sine."

"Berat da böyle düşünüyor mu?" diye sordum gülümserken.

"Düşünüyor bacım düşünüyor," dedi Kadir gözlerini kapatıp güldüğünde. Elime çiçeği tutuşturdu. "Hadi be yap bir güzellik!"

"Tam bir deli Kadir'sin," dedim gülmeye devam ederken. Önüme dönmeden önce umutsuz bir şekilde kenarda dikilen Berat'ın yerini iyice teyit ettim ve kendimi ona göre ayarladım. Derin bir nefes alıp çiçeği tekrar havalandırdığımda çiçek adresini buldu ve Berat'ın kollarına düşüverdi. Berat tavuk kümesine girmiş horoz gibi kalakaldığında Kadir bana bakıp "Helal be, eski güllecilerden kim kaldı?" diye bağırdı ve Berat'a döndü. "Kardeşim hayırlı olsun, üç vakte kadar gökten üzerine üç elma düşecek."

Berat, "Kardeşim o elma değil hıyar olmasın," diye konuştu. "Sen mesela."

"Sus ya sus!" diye kızdı Kadir fakat sonra hepimiz gülmeye başladık.

Müzik tekrar başladı ve daha çok güldük. Akif Selim oturuyordu. O her şeyi yeteri kadar yaşamıştı ve biraz dinlenmesi gerekti ama benim oynamam için ısrar etmişti. Oturduğu yerden beni izlemek çok hoşuna gidiyormuş... Ben de hiç oturmadım. Kızlarla sonuna kadar mutluluğumu yaşadım.

Sırasıyla her şeyi yaşadıktan sonra geceye doğru çekildik. Misafirler yavaş yavaş bize veda ederken bizim de veda vaktimiz geliyordu. Buradan doğruca bir günlük için kiraladığımız eve gidecek ve baş başa olacaktık. Tüm akşam boyunca içimde bunu bastırsam da artık bastıramıyordum. Çok heyecanlıydım. Akrabalarımla vedalaştıktan sonra anne ve babamı da öptüm. Nasılsa birkaç güne tekrar onlarla olacaktık o yüzden bu temelli bir gidiş değildi.

Bizimkilerle bir araya geldiğimizde havanın giderek soğuması sebebiyle Akif Selim üzerindeki siyah ceketi omuzlarıma örttü ve belimden sarılarak beni kendine çekti.

Hafifçe iç çektiğimde Kadir, "Tamam oğlum, biz gidelim hadi," dedi. "Ya da siz gidin ya, ben arkanızdan su dökeceğim."

Sevde, Kadir'e bakarak, "Bir şey soracağım bu gece yola çıkıyor musunuz?" diye sordu. "Biz Ezgi'yle yarın döneceğiz de Ankara'ya."

Kadir kafasını salladığında Kenan göğsünde topladığı kollarıyla önce Sevde'ye sonra da Ezgi'ye baktı. "Tamam beraber döneriz. Sabah çıkarız biz de yola."

Ezgi ve Sevde birbirlerine baktıklarında, "Benim için fark etmez," dedi Ezgi. "Nasılsa döneceğiz."

Kadir, "Tamam arka koltuk bizim," dedi bir anda. "Yani ben, Berat ve Sevde'nin. Cam kenarına otururum ona göre."

"Bir dakika ya," diye çattı kaşlarını Ezgi. "Ön koltuğa oturmak istediğimi kim söyledi ki?"

"Sen söyledin ama farkında değilsin," dedi Kadir gülümserken.

Ezgi bunun üzerine bir şey eklemediğinde Kenan'dan kaçırdığı bakışlarıyla kafasını diğer tarafa çevirdi. Kenan derin bir nefes alıp vererek, "Tamam o zaman, sizi bırakalım yarın sabah buluşuruz," diye harekete geçti.

Kimseden bir ses çıkmazken Akif Selim'in belimdeki parmaklarının hareket ettiğini gördüm. "O zaman bize müsaade."

Kalbim hızlandı.

"Aynen hacılar size müsaade artık," dedi Kadir. "Allah bir yastıkta kocatsın sizi. Okulda görüşürüz."

Berat yüzünü buruşturdu. "Dünya'nın en garip konuşmasını mı yaptın sen ne yaptın ya?"

Kadir geriye çekilerek, "Oğlum kafamın içinde birileri hâlâ oyun havası oynuyor bir sus," diye mırıldandığında gülerek ona eşlik ettik.

Biraz sonra Sevde'ye sarıldım. Sonra da Ezgi'ye. İkisinin de gözlerindeki imaları fark etmemek ve yüzlerindeki muzipliği görmemek için çaba sarf etsem de bundan nasibimi almıştım. Otelin dışına çıktığımızda bizi bir siyah bir arabanın beklediğini gördüm. Akif Selim elimi bir an olsun bırakmazken şaşkınca ona bakıp, "Sen mi kullanacaksın?" diye sordum.

"Hıhı," diye salladı kafasını. "Ehliyetim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum da seni hiç araba kullanırken görmedim o yüzden," dedim saf saf. "Sanki uzaylıymışsın davranmam peki?"

"Benim bunu hiç yadırgamamam peki?"

"Alıştın artık."

"Beni daha çok şeye alıştırman için ömrümü sana verdim."

Buna karşılık yaptığım tek şey elini daha sıkı tutmak oldu. Birlikte arabaya ilerledik. Akif Selim kapımı açtıktan sonra gelinliğimi de güzelce toparladı ve içeri tıktı. Saniyeler sonra yanımdaki yerini aldığında emniyet kemerlerimizi bağladık. Bu bizim için bir ilkti. "Aa!" dedim sonra telaşa kapılarak. "Çantamı almayı unuttum, içinde eşyalarım vardı."

"Merak etme," dedi Akif Selim güven veren bir sesle. "Kızlar her şeyi hallettiler."

"Ya," dedim rahatlayarak. "İyi."

"Çok iyi."

Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde Akif Selim arabayı çalıştırdı ve araç hareket etmeye başladı. Sahiden gidiyorduk biz. "Akif Selim, telefonun yanında mı?" diye sordum ona sakince.

"Evet yanımda, ne oldu ki?"

"Alabilir miyim acaba?"

Gülümseyerek "Mislina bana bunları sorma artık," dedi. "Alabilirsin tabii."

"Ben böyleyim," diye fısıldadım. "On yıl sonra da bu şekilde olacağım."

"On yıl sonra da sana bu şekilde geleceğim."

"Bence çok iyi bir ikili olduk," dedim gülerek.

"Biz çok güzel bir ikiliyiz."

Ben aslında çok güzel bir arkadaş kazanmıştım.

Akif Selim telefonunu verdiğinde bir şarkı açarak bunu arabanın müzik çalarıyla bağladım ve sesi açarak biraz daha öne çıkardım kendimi ve camı açıp saçlarımın hafifçe dağılmasına, rüzgârın tenime dokunmasına izin verdim. Fakat bu şarkı onun içindi, canımın içindi.

Şarkı başladığında yüzümü Akif Selim'e çevirerek onu izledim ve şarkıya eşlik ettim.

"Pardon, bakar mısınız?
Tanışmış mıydık?
Sevmiş miydim ben sizi hiç?
Sevişmiş miydik?

Pardon, daha önce
Konuşmuş muyduk?
Yürüyüp çıkmazlarda
Yorulmuş muyduk?

Yüzünüz ne kadar da aşina
Avucumun içine alıp öpmüş olabilirim
Gözünüz öyle uzak bakmasa
Sizi tanıdığıma yemin ederim."

Sonra derin bir nefes alıp vererek ses tonumu kıstım ve ona biraz daha yaklaşıp yanağından öptüm. *"Peki, bu şarkıyı hatırlar mısınız?"* Kendimi geri çektikten sonra müziğe kaldığım yerden eşlik ettim. Akif Selim elimi kavrayıp dudaklarının üzerine götürdüğünde öptü ve birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Mutluluğumu tarif edemiyordum. Bunun bir tarifi olsaydı mutluluk olur muydu onu da bilmiyordum. Ben sadece mutluydum, çok mutlu.

Yol bittiğinde arabadan indik. Gece olduğu için etrafı çok resmedemiyordum kafamda ama taşlı yolları olan bir zeminde ilerliyorduk. Akif Selim'in ceketi arabada kalmıştı. Elimi sımsıkı tuttuğunda konuşmadan kapıya doğru ilerledik. Akif Selim cebinden evin anahtarını çıkardığında sakin kalmaya çalıştım. Sakin kalmalıydım evet. Sakin... Sakin... Sakin...

Değilim.

Kapı açıldığında Akif Selim anahtarı cebine koydu ve yutkunarak bana baktı. Gülümsedim. Gülümsedi. Sonra bir adım attı ve beni kucakladı. Şaşkınlıkla nereye tutunacağımı bilemezken ayaklarımı yerden kesmesiyle kalp atışlarım da ritmini kesti. Ellerimi boynuna sardığımda, "Çok ağır mıyım?" diye sordum sessizce.

"Mislina sen daha romantik olan taraf değil misin?" diye sordu o da. Güldü. "Bu soru oldu mu şimdi?"

"Ama ben seni düşünüyorum," diye sokuldum ona. "Hem sen daha romantiksin."

"İyiyim iyiyim," dedi Akif Selim gülümsemeye devam ederken. "Hadi, içeri geçelim artık."

"Hı hı geçelim madem."

Vallahi kalbim çıktı çıkacak şimdi...

Akif Selim kapıyı ayağıyla kapattıktan sonra güldüm. "Niye güldün ki?" diye sordu ilerlemeye devam ederken.

"Hiç gülesim geldi. Kapıyı ayağınla kapattın ya..."

"Tam bir uzaylı hareketi."

Daha çok güldüm.

"Aslında çok normal olan hareketleri ben yapınca tuhaf duruyor değil mi? Ne bileyim araba kullanmak, kapıyı ayakla kapatmak falan..."

"Hıhı," diye salladım kafamı. "Senin kucağındayken ve evleneli saatler olmuşken bu sohbeti yapmak kadar tuhaf."

Akif Selim gelip yanağımdan bir kere öptüğünde usulca iç çektim. Beni yavaşça yere indirdiğindeyse odanın ışıklarını yaktı. "Aç mısın?" diye sordu sessizce. "İstersen..."

"Yok ben hiç aç değilim," deyiverdim. "Sen aç mısın?"

"Yok ben de değilim."

Ellerimle oynamaya başladığımda sağıma ve soluma bakınarak evi süzdüm. "Güzel bir yermiş burası."

"Güzelmiş evet."

Odalar birbirine bakıyordu ve her odanın kapısı oturma odasına çıkıyordu. Gözlerim ilerideki yatak odasının boydan boya olan penceresine dikkat kesildiğinde içeri vuran ay ışığıyla gülümsemeden edemedim. Elimi Akif Selim'in elleriyle birleştirerek onunla beraber ilerledim. Nihayet yatak odasına girdiğimizde onu pencerenin önüne getirdim.

Akif Selim elimi bırakıp hemen göğsünü sırtıma yasladığında kollarını boynuma sardı. Saçlarımdan öptü. Ellerimle kollarını sarmaladım. Ona yaslandım. "Hayatımızın en güzel gecesi bu değil mi Akif Selim?" diye sordum fısıltıyla. "Ben hiç olmadığım kadar mutluyum çünkü. O kadar mutluyum ki içimden taşıyor..."

"Hayatımızın en güzel gecelerinden sadece biri bu," dedi bana. "Bu en özeli ama sana söz hep mutlu bir hayatımız olacak. Her zaman seni mutlu edeceğim, canımın içi."

"Seninle olmak istiyorum sadece," diye ekledim iç geçirirken. "Sadece seninle."

"Sadece seninle," diye tekrar etti derinden gelen bir sesle.

Saçlarımdan bir sefer daha öptüğünde gözlerini kapattı. Pencereye vuran gölgemizden onu görebiliyordum. Ellerimi kolunun üzerinde gezdirmeye başladığımda içimdeki kuvvetli hislere sarıldım. Biz evlenmiştik yahu. Ben Mislina Çakırca olmuştum. O benim eşim olmuştu. Biz bir olmuştuk. Kollarının arasından sıyrılıp ona döndüğümde ellerini yüzüme götürdü. Ellerimi boynunun kenarına koydum. "Seni çok seviyorum Mislina," dedi yavaşça. *"Seni, sana ölecek kadar çok seviyorum Kar Çiçeğim."*

"Seni çok seviyorum Akif Selim," dedim yavaşça. *"Seni, sana yaşayacak kadar çok seviyorum canımın içi."*

Akif Selim bir elini yüzümden çektiğinde yatağın üzerinde duran kumandayla perdeleri kapatmaya başladı.

Odanın içi giderek karardığında bu sefer bir gece lambası yandı. Onu görebiliyor, gözlerindeki ışıktan kendimi alamıyordum. Akif Selim tekrar güzel ellerini yüzüme yerleştirdiğinde beyaz gömleğinin açık olan bir düğmesine ilişti parmaklarım. Gülümsedim. Bunu fark edince alnını alnıma yaslayarak, "Sanırım düğmelerimi açacağın kısım geldi," diye mırıldandı.

"Sanırım," dedim ona çekinmeden.

"Mislina Çakırca," diye konuştu bir anda ama acele etmeden. "Nefesimi kesiyorsun ve buna nasıl karşı koyacağım bilmiyorum ama dayanamıyorum. Kalbim, ciğerlerim hiçbir şey umurumda değil ben sadece seni istiyorum güzel karım."

"Akif Selim," diye ağzımı araladım çaresizce. "Kalbime geldin... Böyle şeyler duymak çok başka..."

"Çok başka," dedi alnını alnımdan çekip dudaklarını ıslattığında. Gözleri dudaklarıma kaydığında bundan vazgeçti ve alnıma bir öpücük

bıraktı. Sonra şakağıma kaydı, sonra yanağıma ve sonra çeneme. Yavaş yavaş ve yumuşak bir şekilde. Bacaklarım sızlıyordu ve ben daha bu kadar başındayken nasıl dayanacaktım bilmiyordum.

Akif Selim gözlerini kapatıp dudaklarıma yöneldiğinde gözlerimi kapattım ve dudaklarımızı birleştirdim. Onu öptüm. Beni öptü. Yüreğim hopladığında ayakkabılarımı hızla çıkarıp parmak uçlarımda yükseldim. Aralanan dudağımla onu daha kuvvetli öptüğümde ellerimi gömleğinin düğmelerine taşıdım. Elleri belime indi. Beni kavradı ve kendine daha çok çekti. Nazikti, acelesizdi ama derindi işte. Tam olarak böyleydim. Tam olarak böyleydik. Fakat öpüşmemiz giderek hissini ve baskısını artırmaya başladığında ellerimle gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Akif Selim dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde yanağımdan öptü. Yüzümden, burnumdan, gözlerimden... Bu doyamamak mıydı yoksa yetişememek miydi anlamamıştım ama kendimi aşk sarhoşu gibi hissediyordum.

Düğmelerini açtıktan sonra gömleğini bedeninden sıyırdım ama gözlerimi açmamıştım. Bana yardım etti ve gömleği yere düştü. Gözlerimi açtığımda yutkunarak ona biraz daha sokuldum ve omzundan öptüm. Çıplak gövdesine baktım ama bu sadece göz aşinalığından ibaretti. Kısacık sürdü. Elleri gelinliğimin fermuarına indiğinde ikimiz de yatağa doğru hareket etmeye başladık. Akif Selim'in dudakları dudaklarımı tekrar bulduğunda gelinliğimin fermuarıyla olan münasebetini yarım bırakıp saçlarımdaki tacı acıtmadan çıkardı ve kenara koydu. Bana tekrar yöneldiğinde derin bir nefes aldığını gördüm. Bu içimi acıtırken, "Hayır hayır," diye yok saydı. "Bu anı hiçbir şeyin bozmasına izin vermem." Sonra tekrar dudaklarıma kapandı ve elleri gelinliğimin fermuarına bir kez daha ilişti.

Yatağa ulaştığımızda üzerime eğildiğinde narince beni yatırdı ve ellerini sırtımdan çekti. Fermuarımı açmıştı ve üzeri çıplaktı. Utanmıyor, sakınmıyor ve en önemlisi onu her şeyden çok istiyordum. Akif Selim kafamın altına yastığı çektiğinde ağırlığını vermeden üzerime geldiğinde yüzümdeki çillerden öpmeye başladı. "Her bir çilini... Sonsuza kadar... Nefessiz kalana kadar öpeceğim... Sen buna değersin... Sen benim nefesimi kesecek tek kadınsın ve ben seve seve nefesimi veririm senin için."

Ellerim güzel, sevilesi çehresini çerçevelediğinde ona uzandığım yerden nefes nefese bakmak ve onun da nefes nefese kalması ama idare etmesi garip bir durumdu. Çok güzeldi ama bir bakıma zordu da. "Benim nefesime ortak ol Akif Selim," dedim fısıldarken. "Senin nefesin ben olurum."

"Zaten öylesin," diyerek yüzüme yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük daha bırakıp boynuma yöneldi. Huylanmaya başladım. Dudaklarımı ısırdığımda kendimi onun boynuna saklamak istedim. O benim boynumu öperken ben de onun omzunu, alnını, saçlarını öptüm. Bu kadar safken, bu kadar güzelken hiçbir şeye seyirci kalamazdım. Ellerimi çıplak sırtına götürdüm. Onu kendime daha çok çektim. Akif Selim'in saçları tenimde gezinirken sertçe yutkundum. Kafasını kaldırarak bana tepeden baktığında şakaklarındaki teri gördüm.

Kaşlarımı çatarak, "İyi misin?" diye sordum endişeyle. "Akif Selim eğer astımın ya da kalbin..."

"Hayır," dedi bir kez daha yok saydığında. Göğsü inip kalkıyordu ve nefesinin sayılarını ölçecek kadar duyuyordum zorlandığını. Alnıma ıslak bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde ılık nefesi tenimde bir imza bıraktı ve bu basit bir mevzu değildi. Bu bir sözdü. "Dedim ya sana..." Tekrar yutkundu ve dudaklarıma yönelmeden önce şunları tekrarladı. *"Kalbim hiç iyi değil ama bu sağlıkla değil, seninle alakalı bir durum."*

Kurduğunuz hayalleri, hayallerinizdeki kişiyle yaşamak dünyanın en nadide hissi bence.

Bunu yaşıyordum.

Artık Mislina Çakırca'ydım.

Geçirdiğim en güzel gece ve en güzel uykuydu. Gözlerimi açmadan hareket ettiğimde hafifçe esneyerek elimle ağzımın tersini kapattım ve eski halime geri döndükten sonra kurumuş dudaklarımı dilimle yalayıp gözlerimi araladım. Gözlerimi aralamamla Akif Selim'i görmem bir oldu. Beni izliyordu. Dirseğini beyaz yastığa gömmüş, avuç içine şakağını yaslamış, saçları alnına düşmüş bir şekilde gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. Onu görünce içimde çiçekler açtı. "Günaydın," dedim kısık sesimle.

"Günaydın," diye gülümsedi genişçe. "Günüm çoktan aydı ama olsun."

"Ne zaman uyandın?"

"Çok olmadı," dedi ellerimi saçlarıma gidip onları kulağımın arkasına sıkıştırdığında. "Ama kahvaltıyı hazırladım."

"Sahi mi?" diye irkildim kafamı kaldırdığımda.

"Sahi," dedi gülümserken. "Buna alışsan iyi edersin, Mislina."

"Acaba sen beni daha kaç farklı şekilde kendine âşık edecekain Akif Selim?" diye kıstım gözlerimi kollarımı çarşafın altından çıkararak. Zaten üzerimde geceliğim vardı.

"Bilmem," diye düşündü kara kara ve gözlerini pencereye odakladı. "Ütüyü de ben halledeyim mi?"

"Başka başka," dedim sırıtmaya başladığımda.

"Hım," dedi kısık gözleriyle. "Banyo ve tuvalet temizliğini de ben alayım, haftalık mutfak alışverişini de hallederim sonra aylık kitap alışverişi de benden olur... Bak güzel salata yaparım bir de domates çorbası... Daha bende çok şey var da şimdi sen kendini kötü hissetme diye şey etmiyorum."

Som cümlesiyle kaşlarımı havalandırdığımda, "Allah Allah bak hele şuna bak," dedim ve yükselerek yanağından öpüp geri çekildim.

"Yine evliliğimizin ilk sabahında uzaylı konuşmasını da tamamladık," diye güldü. "İşte bu normal bir çift olduğumuzun kanıtı."

"Kesinlikle," diye kıkırdadığımda omuzlarımı düşürerek ona yattığım yerden baktım. Üzerime doğru eğildiğinde saçlarımın uçlarını kavradı. Elim çıplak omzunda daireler çizmeye başlarken, "Bunları yaşadığımız için öyle mutluyum ki," dedim. "Artık özgürüm sana karşı, sakınma ya da saklanma yok. Birbirimizi biliyoruz. Utanmıyoruz, gülerken ve saçmalarken sınır koymuyoruz. Evlilik bence bizi başka bir yere koydu. Bizi birbirimize karşı iyi bir arkadaş yaptı. Daha ilk günden bunu anladım. Seninle iyi bir arkadaş ve eş olduk Akif Selim."

"Seninle saçmalamayı hep sevdim," dedi yüzüme hipnoz olmuşçasına bakarken. "Her sabah ilk ben uyanacağım sırf uyurken seni izleyebilmek için. Evliliğin keşfettiğim ilk güzel yanı bu. Bize nice güzellikler katacağından şüphem bile yok."

Gülümsedim. "Neyse," dedi geri çekilerek. "Ekmek kızartmıştım bak çok soğumasın. Çay da demledim. Hadi hayata yetişmemiz gerek Mislina, seni yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Yataktan çıktığında koltuğun kenarında duran beyaz tişörtü üzerine geçirerek bana döndü ve gülümseyip mutfağa gitti. Sersemleştim. Sersemdim. Tavana bakarak soluklandım ve şükrettim. Sırıttım. Kocaman sırıttım.

Ayağa kalktığımda kasıklarımda bir ağrı hissettim. Ellerimi belime koyduğumda bunun normal olduğunu biliyordum. Dün gece yüzümde aptal bir sırıtışa sebep olsa da kasıklarımdaki hafif sızıyı da bana bırakıp gitmişti ama idare edemeyeceğim şey değildi. Geceliğimi dü-

zeltirken terliklerimi giydim ve saçlarımı toplayarak banyoya gittim. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra aynayla bakıştım. "Deli dürtmüş gibi gülmesene," diye kızdım kendime. "Ya da gül, bunu neden yapmayasın sanki?"

Kendi kendimle münakaşayı kesip banyodan çıktıktan sonra mutfağa girdim. Akif Selim sofrayı hazırlamıştı. Çayları bardaklara dökerken, "Mislina Çakırca," diye seslendi tebessümle. "Eşinizin elinden ilk kahvaltınızı yemek için sizi sofraya buyur etmek istiyorum. Lütfen oturun."

"Düşüp bayılacağım şimdi..."

"Seninle bayılırım bak," diye uyardı beni.

Gülüşlerimiz yankılandığında yerime geçeceğim sıra kapı çaldı. Kaşlarımı çattım. "Kim ki?"

"Buranın görevlilerinden biri olabilir," dediğinde elindeki çaydanlığı bırakmadan, "Bakayım bir," diye ekledi.

"Ben hallederim," diyerek kapıya gittim ve gözetleme deliğinden dışarıya baktım lakin kimseyi göremedim. "Kimmiş?" diye seslendi Akif Selim merakla.

"Bilmiyorum ki," diye bocaladığımda kapıyı yavaşça açtım ve karşımda kimseyi göremedim. Dudaklarımı büzüp kafamı anlık yere eğdiğimde tam kapı önünde bir tabak mandalina buldum. Yüzümde bir renk değişimi meydana geldiğinde eğilerek mandalina tabağını kavradım. Tabağı kucağıma aldığımda içindeki kâğıda dikkat kesildim. Kapıyı kapatmadan öylece ayakta dikilmeye devam ettiğimde Akif Selim'i mutfağının kapısına yaslanmış bir halde beni izlerken buldum. Ona baktım ama konuşmadım. Sadece gülümsüyordu. Merakla tabağın içindeki notu açtım ve okudum. Tam olarak şöyle yazıyordu: *"Ben o gün kapıma elinde bir tabak mandalinayla gelen sana âşığım. Bizim için kurduğun hayalleri sana yaşatmak için yaşayacağım... Çünkü sen bizim mimarımızsın güzel eşim. Bizi bir tabak mandalinadan buraya taşıdın, bugüne ulaştırdın. Yani sana... Yani bize..."* Notu okuduğumda gözlerimden bir damla yaş aktı. Yüzümü beni olduğu yerde izleyen Akif Selim'e çevirdim. O günde ağlamıştım şimdi de ağlıyordum ama gözyaşlarım aynı değildi. Ben bir hayale kapılmış bizi yaşamıştım. Bilemezdim sevmenin bu kadar güzel olurken, onun delicesine yaşanacak olduğunu... Çünkü Akif Selim; benim kalbim başka ve bu sağlıkla değil seninle alakalı bir durum, canımın içi.

IX

"Işıkları Söndürmek"

SKYLAR GREY - WORDS

Göz açıp kapayınca kadar geçer bir ömür fakat gözlerinizi kiminle açarsanız öyle bir anlamı olur.

Sonbahara gireli epey bir vakit olmuştu biz evleneli ise neredeyse bir buçuk ay. Günlerimiz öyle sıcak, hoş ve güzel geçiyordu ki onunla hayatı paylaşmak bu demekti. Kırmadan, kırılmadan, dinlenerek ve dinleyerek ardımızda bıraktığımız hatıralar yerine yenileri konsun diye sabırsızca yaşamamızı bekliyordu.

Onunla evlenirken sadece bir eş değil arkadaş kazandığımı da biliyordum.

Şimdi de uyanmış mutfakta ekmek kızartıyordum. Birazdan kahvaltımızı yapacak ve okula gidecektik.

Bir şeyler mırıldanarak sofrayı kurarken Akif Selim üstsüz bir şekilde kapının orada belirdi. Güzel gözlerini kısarak bana baktığında elimdeki bal tabağıyla ona çekildim. "Mislina gömleğimi gördün mü?" diye sordu.

"Nereye çıkardıysan oradadır," diye gülümsedim sessizce.

Elini kapının kenarına koyarak muzip bir şekilde gülümseyerek, "Ama gömleğimi çıkartan sendin," diye karşılık verdi.

Ağzım hafifçe araladığında kafamı sallayarak elimdeki bal tabağını sofraya koydum ve yanına ilerleyerek yüzüne birkaç saniye bakıp omzuna minik bir öpücük bıraktım. "Sanırım makineye attım," dedim. "Başka bir gömlek giysen olur mu?"

"Olur tabii," diye peşimden geldiğinde odamıza ilerledik. "Kazak giyeceğim ama havalar çok soğumadı ya o yüzden gömlekle devam edeyim."

Gülümseyerek dolabın kapağını açtığımda, "Kasıma girmek üzereyiz," dedim. "Gömlek üzeri kazak giy sen. Hatta kesin giy!"

"Ben bir ürktüm," diye alay etti benimle.

Ona ters ters baktığımda askılıktan ütülü gömleklere bakarken bana sarıldı ve ellerini karnımda birleştirip kulağıma yakın yere yumuşak bir öpücük de o bıraktı. "Her gün bu evin içinde seni görmek, seninle olmak dünyanın en güzel hissi. Böyle sarılıyorum ya sana; hiç bırakmak istemiyorum."

Askılıklara bakarken sırıttım. "Her gün bu kadar güzel şeyler söylemeyi nasıl başarıyorsun bilmiyorum. Ben sana karşılık veremeyince kendimi tuhaf hissediyorum."

Ruhuma dokunan ve içimi titreten tatlı sesiyle gülümserken, "Sen ders çalışırken ben de çaktırmadan şiir okuyup ezber yapıyorum senin için," dedi. Daha çok güldüm.

Ellerini karnımın üzerinden çektiğinde nihayet ona bir gömlek bularak uzattım. "Bak kazak da giyeceksin, geçen gün öksürüyordun Akif Selim."

"Tamam söz giyeceğim," diye güldü. Bana bakarken gözlerinin içi sürekli parlıyor, dudaklarındaki tebessüm hiç dinmiyordu. Öyle müthiş, eşsiz bir hisli ki bu insan yaşadığını, insan sevildiğini delicesine hissediyordu.

Akif Selim üzerini giyinirken ben de sofrayı hazırladım ve birlikte kahvaltıyı yapmaya başladık. Ben daha hazırlanmamıştım, sofrayı o toplarken de ben hazırlanıyordum. Aramızda böyle küçük iş bölümleri yapmıştık. Çayımdan bir yudum aldıktan sonra ekmeğime biraz peynir sürmeye başladım. "Vizeler de geliyor," diye konuştum kuru bir sesle.

"İşte en çok bundan korkuyorum," dedi Akif Selim bir anda.

Ona dik dik bakarken genişçe gülerek yanağımdan bir makas aldı aldı. "Tamam tamam, ben sana kilo kilo kahve alırım."

"Dalga geçme," diye güldüm gözlerimi devirerek. "Zaten ne ara üçüncü sınıf olduk da vizeler geldi anlamadım bile."

"Geçen sene ben bu zamanlarda evde tek başıma boş ve sessiz bir hayatın içindeydim Mislina," dedi sonra tüm dikkatimi ona verdiğimde. Gözlerinde hiçbir cümlenin hissettirmediği gerçeklik ve derinlik vardı. "Ama şimdiye bakıyorum, hayatım dolmuş ve sessizlik artık en uzağım da. Evin içinde gezen güzel, tatlı ve çok sevdiğim biri var..." Soluklanarak ellerini çay bardağına uzattı. "Bence vizeler senden korksun."

Ekmeğimi bırakmadan diğer elimi çenemin altına koydum ve ona şirin şirin baktım. "Tatlı mıyım gerçekten?"

"Allah'ım ya Rabbim," dedi ummadığım bir şekilde kahkaha attığında. "Ha sen istiyorsun ki bu adam seni yesin. Bakmasana şöyle sofradaki nimetlere ayıp ediyorsun."

"Bir daha düşün istersen?" diye yaklaştım ona iyice. İçimdeki o bahar esintisi hiç gitmeyecekti ve ben bunun hiç bitmesini istemiyordum. Zaten bitemezdi de.

Gözlerini kısarak, "Aslında bugün derse biraz geç gidebiliriz?" diye sordu. "Ben bu gömleği de sevmedim, çıkartırsın diye düşündüm."

Vücudumdaki kan miktarı yanaklarıma ve dudaklarıma vurduğunda istifimi bozmadan sırıttım. "Üşürsün Akif Selim, bak sen sırf hasta olma diye ne kadar düşünüyorum seni."

"İlk defa beni düşünmemeni istedim," dediğimde usulca soluklanarak geriye yasladım. "Kader işte, ne yapacaksın?"

Bana yalnızca güzel gülüşünü ikram ederken ekmeğimi ağzıma attım ve karnımı çok doyurmadan ayaklandım. "Ben hazırlanayım hemen, gecikmeyelim."

"Tamam topluyorum ben burayı."

Elimi omzuna koyup çektikten sonra odamıza geçtim ve giyinmeye başladım. Altıma sert mavi bir pantolon giyinirken üzerimdeki çizgili gömleği pantolonumun içine soktum. Gömleğin ilk düğmesini açtığımda boynumdaki Zeliha annenin kolyesine dokunup gülümsedim. Saçlarımı hafif dalgalandırıp biraz da makyaj yaptıktan sonra gömleğimin üzerine kalın örgüleri olan kırmızı hırkamı giydim.

Çantamı ve elime aldığım birkaç kitapla odadan çıktıktan sonra Akif Selim'i salondan çıkarken gördüm. "İlaçlarını içtin mi?" diye sordum minik bir endişeyle. "Unutma sakın."

"İçtim," dedi sakince.

Rahatladım. Evdeki her şeyi kontrol ettikten sonra beraber kapıdan çıktık. İkimizde de anahtar vardı ama çıkarken kapıyı hep o kilitliyordu. Çantamı omuzlarımdan yukarı taşırken elimdeki kitaplarımı sağ göğsüme yasladım ve sol elimle Akif Selim'in elini tuttum. Beraber apartmandan dışarı çıktık. Soğuyan havalar içime direkt dokunduğunda, "Üşüdün mü?" diye baktı yüzüme. "İstersen hemen kalın bir şeyler getireyim?"

"Yok üşümedim o kadar," diye konuştum. "Ev sıcaktı ya dışarı çıkınca haliyle ürperdim. Hem bak gördün mü iyi ki kazağını giydin. Bu havalar hasta eder insanı."

Karşı tarafa geçmeden yanağıma bir buse bırakıp kulağımın yakınında durdu. "Mandalina yeriz beraber biz de."

Ne zaman bunun bahsi geçse içimde tekrar tekrar dirilen o heyecan var oluyor, artıyordu. Ne zaman bunu yaşasam hep o güne dönüyor ve bugünümüze bakarak gözlerim yaşarmadan ağlıyordum. Bu mümkün müydü sahiden? Gözyaşı dökmeden nasıl ağlardı ki insan? Bazen gözler değil anılar ağlatırdı insanı, bazen kelimelerin dokundukları yerler olurdu ve gözyaşları susardı.

Birlikte karşı tarafa, durağa geçip oturduk. Bacaklarımı birbirine çektiğimde Akif Selim saatine baktı. "Derse daha yirmi dakika var," dedi. "Birazdan gelir otobüs."

"Son derse girmeyecek misin yine?" diye sordum sonra.

"Girmem," dedi. "Şu ayı da bir atlatayım da ayarlayacağım ben bu durumu merak etme."

"Aslında sana söylemeyi unuttum," diye konuştum bir anda dudaklarımı ıslatırken. "Ben karşı apartmandaki iki öğrenciye daha ders vereceğim. Dün velisi geldi, Sezer'in annesinden haber almış o da."

"Kendini çok yormasan mı?"

"Yorulmuyorum ki," dedim saf bir gülümsemeyle. "Üç tane öğrencim oldu şimdiden. Hem her gün değil. Ücreti de iyiydi."

Akif Selim kendini biraz kötü hissettiğinde gülerek omzumu omzuna vurdum hafifçe. "Ya bak yüzünü falan asma. Öğretmenlik yapıyorum işte mis gibi sırtımda ağır bir yük taşımıyorum ya."

"Öyle söylemedim güzelim," dedi bana bakarken. Sonra sadece baktığıyla kaldı ve devamını getiremedi.

Bu benim de yüzümün düşmesine sebep olduğunda bunun daha fazla büyümesine izin vermeden ayaklarımı yavaşça salladım. "Akşama ne yapayım? Canının istediği bir şey var mı?"

"Ne yaparsan yerim," dedi sakince.

"İyi o zaman hazırlarım ben bir şeyler," diyerek soluklandım. "Bir gün bizimkileri çağırsak mı? Sevde'yi, Kadir'i ve Berat'ı. Tabii Ezgi ve Kenan'ı da. Epeydir aklımdaydı ama bir nasip olmadı."

"Olur çağıralım," dedi. "Ama vizelerden önce çağıralım yoksa onlara sadece kahve ikram etmek zorunda kalabiliriz."

"Ha ha!" diye dalga geçtim gülerek.

Güldü.

O sırada otobüs geldi ve duraktaki birkaç kişiyle birlikte otobüse bindik. Akif Selim ile arkada iki boş yer bulup oturduk. Kulaklığını uzattığında direkt aldım ve kulağıma taktım. Ne açarsa dinliyordum

ki zaten ikimiz için bir çalma listesi oluşturmuştu. Güzel geçen bir on dakika sonrası otobüsten inip okulun bahçesinden içeri girdik. Sakin adımlarla ve konuşmadan sınıfa çıktığımızda arka sıralara geçip oturduk. Amfi olduğundan hocayı çok rahat görebiliyorduk. Kitaplarımı masanın üzerine bırakıp saçlarımı düzeltiğimde Kenan elinde birkaç dosya ile içeri girdi. O bu sene Türkiye Türkçesi Ağızları dersimize giriyordu. Geçen yıl asistan hoca görevini yapmıştı ama bu yıl kendi branşına ait dersine giriyordu.

"Nasılsınız gençler?" diye sordu notları kürsüye bırakıp bir yandan da yoklama kâğıdını ön sıraya koyarken.

Önlerden bir kız, "Sizi gördük daha iyi olduk hocam," dedi. "Siz nasılsınız?"

Kenan tebessüm ederek notlarına bakarken, "İyiyim teşekkürler," dedi. "Vizeler yaklaşıyor bu arada haberiniz vardır. Sınav takvimi okulun sitesinde mevcut."

"Yaklaşmasın hocam ya," dedi Taha. "O yaklaştıkça ben kaçıyorum."

Sınıfta ufak bir uğultu olduğunda Kenan kaşlarını kaldırıp indirdi ve Taha'ya baktı. "Olacak ve öleceğe çare yoktur."

"Haklısınız tabii."

Kenan şeffaf bir geçişle durumu kontrol ederken biz de Akif Selim'le aynı anda elimizdeki kalemleri çeviriyor sınıfı dinliyorduk.

"Hocam siz Akif'in abisisiniz sonuçta Mislina ile ikisine bu konuda desteğiniz vardır muhakkak, işte sonuçlar ya da sorular olsun. Biz kendi halimize yanalım," dedi ikinci sırada oturan Kübra. Bu kız benimle uğraşmayı asla bırakmayacaktı.

"Boş," dedi Akif Selim sessizce. "Fazlasıyla boş biri."

"Çenemi yormaya değmez," dedim.

Kenan bu sözler karşısında anlık olarak bizimle göz göze geldiğinde bir şey demedi ve kollarını açıp kürsüye uzatırken sertleşen bakışlarını Kübra'ya sabitledi. "Bu söylediğin şeyin ne kadar yakışıksız olduğunun farkındasındır umarım?"

Kübra, "Kusura bakmayın haddimi aşmak istemem ama..." Kenan bu sözlerin devamını duymak istemedi ve kendi ağırlığınca sözlerini tamamladı. "Burada hepiniz eşit şartlara sahipsiniz. Her şeyden önce benim böyle bir şeyi yapmam etik değil, mesleğime aykırı. Üstelik Akif ile Mislina'nın notları gayet iyi, yardıma ihtiyaçları yok."

Sınıftaki herkes sustuğunda Kübra dahi ağzını açıp bir şey diyemedi. Kenan durduk yere gerildiğinde sınıftaki bazı kişilerin direkt gözleri

üzerimizde toplandı. Onlara hiçbir şekilde karşılık vermedik. Fazlasıyla gereksiz bir muhabbetti.

"Neyse," dedi Kenan sesiyle bizi ders ortamına sokarken. "Geçen hafta kaldığımız yeri tekrar edip yeni konuya geçeceğim."

"Hocam vizelere bugün işleyeceğimiz konular da dahil mi?"

"Derste işlediğim her şey dahil," dedi Kenan düz bir sesle.

"Peki hocam bir şey daha sorabilir miyim?" diye ekledi kız. "Daha önce yani geçen sene Mümtaz Hocanın sınavları okumasında yardımcı oluyordunuz ama bu sene kendiniz yapacak ve not vereceksiniz. Üst sınıflardan da bir bilgi erişimi sağlayamadık. Eliniz açık mıdır not konusunda?"

Kenan gülerek "Elimin açıklığı kâğıtlarınıza bağlı," dedi. "Şu var mesela; iki sayfa ağzına kadar doldurursun yirmi alırsın çünkü aynı şeyleri sırf kâğıt dolsun diye yazmışsındır ama yarım sayfa dolu dolu yazarsın ve geçerli bir puan alırsın. Çok korkmayın ama beni tatmin etmeyen kâğıda iyi puan vermem."

O sırada Akif Selim'e baktım. "Üç sayfa kâğıt verip on beş alıyormuşum bir de?"

Gülümseyerek dudaklarını kıvırdı. "Boş şeyler yazmayacağını bildiğimden biz onu seksen beş diye düzeltelim."

Dudaklarımı ıslatıp çekerken kafamı öne eğerek iç geçirdim. Kenan dersi başlatırken ajandamı çıkarıp notlarımı tutmaya başladım. Akif Selim not tutmuyor sadece elindeki kalemi çevirmeye devam ederek Kenan'ı dinliyordu. Kulağına yaklaşıp "Bak not istemeye gelirsen vermem ona göre?" diye kızdırdım onu sessizce.

"Bir gömleğine hallederiz kabul mü?" diye sordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda gülümsedi. Dikkat çekmemek için kendimi toparlayarak saçlarımı savurdum ve notlarımı tutmaya devam ettim.

İlk yirmi dakika gayet iyi giderken az sonra kapı çaldı ve uzun boylu, kumral tenli hoş bir kadın kapının ağzında durup Kenan'a baktı. "Hocam dersinizi bölüyorum ama bir bakar mısınız?"

"Sorun nedir?" diye yaklaştı Kenan kapıya doğru ve kadın dışarı çıkınca Kenan da dışarı çıktı. Kapı aralık kaldı.

Ön sıramızda oturan Giray yanındaki Erdem'e bakarak, "Bu gelen de yeni asistan sanırım," dedi. "Birkaç kez gördüm. Bayağı gideri var."

"Bize bakacak değil ya!"

"La bize bakacak değil tabii de hoş kadın."

İstemeden de olsa onlara kulak misafiri olduğumda Kenan içeri girerek kapıyı kapattı ve dersine kaldığı yerden devam etti.

Yaklaşık beş saat sonunda okuldan çıkmak için hazırlandım fakat Akif Selim işe gecikmemek için bir saat erkenden gitmişti bile. Kitaplarımı toplarken Sevde yanıma gelerek bıkkınlıkla soludu. "İçim şişti! Bir yerlere mi gitsek ne yapsak?"

"Eve gidip yemek yapmam lazım," diye mırıldandım.

"Doğru, senin evli olduğunu unutmuşum," dedi gülerken.

Gözlerimi kısarak, "Evli olmadığımda da yapıyordum ki," dedim. "Akif Selim de çalışıyor ya bir de gelince hemen sofra hazır olsun istiyorum."

"Ne zamana kadar derslerden erken çıkacak?" diye sordu. "Bazı hocalar sorun etmiyor ama bazıları devamsızlıktan bile bırakıyor."

"Bu ay çıksın da iş yeriyle bir plan hazırlayacaklar," dedim çantamı omzuma sırtlayıp kitaplarımı da elime aldığımda. Birlikte sınıftan çıkarken konuşmaya devam ettim. "Markete uğrayacağım eve gitmeden ben de. İstersen gel beraber gidelim oradan yurda geçersin sen de."

"Olur."

"Burak çıktı mı dersten?"

"Onun stajı başladı," dedi ve gülerek konuşmasını sürdürdü. "Stajı endüstri meslek lisesinde ya bir görsen deli oluyor. Ders anlatıyorum dinleyen yok diyor, işleri güçleri saboteymiş."

"Bakalım seneye bize neresi çıkacak?" diye sordum merdivenleri inerken. "Heyecan yapıyorum zaten şimdiden."

"Sen mi ben mi?" diye iç geçirdi Sevde. "Kesin istemediğim bir yer gelir ama."

Buna gülümsemekle karşılık verdiğimde zemin kata indik. Çıkış kapısına ilerlerken ilerideki otomatın önünde Kenan ve bugün dersi bölen kadını sohbet ederken gördüm. Bu Sevde'yi de durdurduğunda garip bakışlarım onların üzerinde toplandı. Kenan gayet normal konuşurken karşısındaki asistanın ona daha yakın ve samimi durması ilgimi çekti. Gülerek elini Kenan'ın omzuna koyduğunda Sevde, "Yuh!" dedi. "Ne oluyor be orada?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama çok iyi şeyler olmuyor gibi."

"Kim bu kadın?"

"Yeni asistanmış sanırım," diye karşılık verdim.

"Asistan da asistan mübarek," dedi Sevde. "Biraz daha az belli etsin ilgisini."

"Kime? Kenan'a mı?"

"Yok bana. Tabii ki ona. Görmüyor musun bakışlarını, gülüşlerini falan? Saf olma bu kadar."

"Saf olduğumdan değil, bunu senin kadar kolayca dışıma vuramadığımdan."

"Yok, ben eminim," dedi Sevde kararla kafasını aşağı yukarı sallarken. "Nerede görsem tanırım bu tipleri. Asistan olması da umurumda değil ama biraz geri dursun. El ayak çok oynuyor."

"Neyse," dedim sakince. "Hadi gidelim artık. Bizi görmesinler sonra durumu toparlayamayız."

"Durumu toparlayacak olan biz değiliz," diye açıkladı Sevde. "Ama gidelim."

Okuldan çıktıktan sonra beraber markete uğradık. Hava artık daha erken kararadığından dışarıda pek vakit geçiremiyorduk. Ben de çok gecikmeden eve gelmiş yemek yapmaya başlamıştım bile. Biraz patates ve bezelyeli bir yemek pişirmiştim. Çorbam da pişmiş dinleniyordu. Salataya geçmeden tezgâhımı toplayacağım sıra kapım çaldı. Elimi temizleyip kapıyı açtığımda karşımda Ezgi'yi gördüm. Bir şey söylemeden içeri girdi. "Ne oldu?" diye sordum kapıyı kapatırken.

"Hiç," dedi. "İşten yeni geldim de bir uğrayayım dedim."

Mutfağa ilerleyerek yemeklere baktı. "Mis gibi kokutmuşsun her yeri. Hey yavrum benim be."

Güldüm. "Akşam yemeğine kal o zaman."

"Yok çok aç değilim," diyerek sandalyeyi çekip oturdu.

"Yorgun görünüyorsun," dedim sırtımı mermer tezgâha dayayıp kollarımı göğsümde topladığımda. "Bir sorun olmadığına eminsin ama değil mi?"

"Vallahi iyiyim," diye güldü. "Hava değişimleri mal etti biraz o kadar."

"Dikkat et kendine," diye ekşidi yüzüm endişeyle. "Ezgi kendini kötü hissediyorsan bir süre burada kalabilirsin."

"Delirdin mi sen?" diye kızdı bana soğuk soğuk gülerken. "Yok bir de ortanızda yatayım."

"Yok o kadar değil," dedim güldüğümde. "Sadece bazen aşağıda çok yalnız kaldığını hissediyorum ve huzursuz oluyorum."

"Yalnızlık en güzel şey," dedi sakince. "Hem sadece akşamları yalnız kalıyorum ama bu ay sonu bir televizyon alacağım kendime para yatın da. Kızım sıkılsam ya da canım sıkkın olsa söylerim zaten bunu biliyorsun. Mevsimler arası geçiş benimki ondan."

"Peki sen öyle diyorsan," diye iç geçirdim çok da zorlamayıp onu germezken. Sessizlik ikimizin en arasında yabancılık çektiğinde fırsatını bulmuşçasına dudaklarımı bükerek omzumu silktim. "Okulda yeni bir asistan var ve sanırım Kenan'a yazıyor."

"Ne?"

"Yani bugün çıkışta ikisini konuşurken gördük Sevde'yle ama epey keyifli bir sohbetti belli."

Ezgi duraksadığında nasıl cevap vereceğini bilemeyerek "Bana ne," diye kaçırdı bakışlarını. "Ne konuşurlarsa konuşsunlar. İsteyen istediğine yazsın ayrıca."

"Emin misin?" diye yukarı kaldırdım kaşlarımı. "Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu gerçekten?"

"Niye etsin ki? İnsanlar konuşabilir sonuçta."

"Ezgi!"

"Bakma öyle imalı imalı!"

"Ezgi kaçma," diye yakalamaya çalıştım onu. "Hiç mi bir şey ifade etmiyor bu senin için? Kadın bildiğin Kenan'ın içine düşecekti ya. Elini omzuna koymalar, samimi samimi gülmeler falan..."

"Elini omzuna mı koydu?"

"Evet."

Yükselen ses tonu bir balon gibi söndüğünde, "İyi ne yapayım?" diye geçiştirdi. "Kıskandığımı falan mı düşünüyorsun yoksa?"

"Düşünmeyeyim mi?"

"Düşünme tabii!" diye uyardı beni. "Kenan kiminle istiyorsa onunla konuşabilir, bizim aramızda zaten bir şey yok. Hem benim de işime gelir ve beni bu yükten kurtarmış olur. Ben de başımın çaresine bakar kendi yolumda ilerlerim. Rahatlarım cidden."

Bunları içinden gelerek söylemediği öyle çok belliydi ki; kendini rahatlatmak istiyordu bir yerde ama artık geri dönüşünün olmadığının o da farkındaydı. Onu birkaç dakika izledikten sonra dudaklarımı nemlendirerek "O kadın boşuna yazmış olacak," dedim. "Çünkü Kenan'ın aklı da kalbi de seninle. Belki de bu yüzden bu kadar sakinsin."

"Mislina, bak beni yorma," dedi dik bir sesle.

"Seni yormuyorum," dedim sessizce. "Sana sakladığın hislerini veriyorum anlamıyor musun? Onca zaman geçti ve artık kendine de itiraf ettiğin bir hissin var. Bunu biliyorsun. Şimdi sırf bu yüzden geri dönemezsin. Bunu kendine yapma."

Güldü ama keyifli değildi. "Ne yani? Gidip kadına hesap mı sorayım? Bırak Kenan'ın peşini mi diyeyim?"

"Hayır, öyle söylemek istemedim," dedim. "Canımın içi yorgunluğunun bir diğer sebebi hatta tek sebebi bu değil mi zaten? Sen kendinle kaldıkça içinden çıkamadığın hislerinle kendini üzüyorsun. Gözlerinden bile belli bu bitkinliğin, hüznün. Allah aşkına bana söylesene her gece tavana bakarak neyin hayaliyle uyuyorsun?"

"Tavana bakmam ben, direkt zıbarırım."

"Ezgi!" diye uyardım onu çünkü artık kaçmasına müsaade etmek istemiyordum. Bu sadece onu düşündüğüm içindi. Ezgi'nin gülmesini, saf hislerle kendini motive ederek hayata daha sıkı sarılmasını istiyordum.

Ezgi duraksadığında sanki başa döndüğünü hissettim. "Ne oldu sana?" diye sordum korkarak yanına yaklaşmaya çalışırken. "Başa mı döndün? Vaz mı geçtin tamamen?"

"Vazgeçmedim," dedi beni bekletmeden. "Ama ileri gidemiyorum. Ne zaman gülümsesem aynaya bakıyorum ve kıvrılan dudaklarıma küfrediyorum, yüzümü tokatlıyorum. Sahiden mi diyorum kendime? Sahiden bu şekilde mi cevap vereceksin Kenan'a? En ufak bir pürüzde Emre'yi aklıma getiriyorsam beni siktir et Kenan'a yazık olmaz mı ya?" Kafasını iki yana salladı. "Yok Mislina. Ben böyle devam edemem. Kenan'a kıyamam yani onu incitemem. Bana her baktığında 'acaba unuttu mu Emre'yi yoksa acaba bana bakarken aklına Emre'yi getiriyor mudur?' diye düşünmeyecek mi?"

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye titredim üzerine. "Kendini tokatlamak da ne demek? Kenan'ı üzmek ya da ona bakarken aklından bunları geçirmesi ne demek? Sadece böyle olduğuna, olacağına inandırmak istiyorsun kendini ama artık şunu anla! Seni mutsuz, yalnız bir hayata mahkûm etmeyeceğim! Sen bile buna izin vermeyeceksin! Gözlerinin haline bir bak, ışığın sönmüş senin."

Ezgi işleri bilerek zorlaştırıyordu ama kızamıyordum da. Karşımda öyle savunmasız ve çaresizdi ki konuşurken bile sesi titriyordu. Ayaklanarak "Neyse ya," dedi. "Ben gidip biraz uyuyayım belki ışığım gelir."

"Ezgi seni üzmek istemedim yemin ederim."

"Sen bu hayatta beni üzmeyecek tek kişisin," diye baktı gözlerime. "Merak etme her şeyi yoluna koyacağım ama önce uyumam gerek. Yorgunluğum diner belki."

"Telefonun açık kalsın ben aşağı inerim yine de."

"Söz sadece uyuyacağım," diye rahatlattı beni. "Korkma bir daha intihar falan etmeyeceğim."

"Diline bile düşürme bunu."

"Tamam," dedi mutfaktan çıkarken. Arkasından baktığımda ne diyeceğimi bilemedim ve sadece gidişini izledim. Ezgi beni durgunluğun içine sürüklese de bunu aşacağından emindim çünkü benim ve en çok da kendinin bildiği bir his vardı.

Akşam yemeği hazır olduğunda Akif Selim kapıyı çaldı. Gülümseyerek ona kapıyı açtım. Elinde iki ekmek vardı. "Anahtarım var ama kapıyı hep sen aç istiyorum," diye baktı yüzüme içeri girip yanağıma bir öpücük bıraktığında. "Gıcık olmuyorsun değil mi bu duruma?"

Kapıyı kapatırken sırıttım. "Ben ve sana gıcık olmak? Sen bile inanamadın değil mi?"

"Bir sorayım dedim."

"Asla ve asla," dedim elindeki ekmekleri alırken. "Hadi sofrayı hazırladım gel."

"Ellerimi yıkayayım geliyorum," diye lavaboya gitti. Ben de mutfağa gidip ekmekleri dilimleyerek sofraya koydum. Akif Selim az sonra içeri girdiğinde sofraya bakıp, "Hay maşallah benim güzelime," dedi. "Karnımdan önce gözümü doyurdun. Ellerine sağlık."

"Eh senin kadar iyi yemek yapamasak da deniyoruz bir şeyler Akif Selim Bey," diye gülümsedim kaşığımı elime aldığımda.

"Sen harika birisin," diyerek oturdu karşıma.

İç çekip çorbamdan bir yudum aldım fakat tuzu biraz eksikti. Tuzluğu kavrarken, "İşin nasıldı?" diye sordum sonra.

"Klasik," diye cevapladı. "Kitapları diz, kolilerden çıkar, getir götür vs..."

Bu beni biraz üzse de bunları dile getirmiyordum çünkü bundan hoşlanmıyordu. Kendini yetersiz hissediyordu ve ben de böyle hissettirmekten kaçınmaya çalışıyordum.

Çorbalarımız ve ana yemek bitince usulca soluklanarak, "Tatlı yok bugün ama yarın yapacağım," diye baktım yüzüne sessizce mırıldanırken.

"Ne demek tatlı yok?" diye çattı kaşlarını. Çattığı bakışları mum gibi eridiğinde ayaklandı ve yüzümü kavrayıp şakağımdan öptü. "Al bak yedim işte."

"Bak ya," dedim kıkırdarken.

"Dur biraz daha yiyeyim," deyip öpmeye devam etti. Bundan huylandığımda ellerimi kollarına götürdüm. Akif Selim geri çekilerek saçlarımı düzelttiğinde, "Yediğim en güzel tatlıydı," diye güldü gözlerimin içine içine. "Ben her akşam bu tatlıdan istiyorum Mislina Hanım haberiniz olsun."

"Hay hay," dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Akif Selim yanağıma dokunurken, "Sofrayı toplayalım da ben bir duşa gireyim," dedi.

Ayaklandım. "Ben hallederim sen al duşunu."

"Olmaz sonra da alırım."

"Ben hallederim," diye uzattım son harfleri sofradaki tabakları elime alıp musluğun içine bıraktığımda. "Eşofmanlarını katlayıp rafa koymuştum hani bulamazsan."

Mutfaktan çıkarken yüzünü yüzüme çevirerek sol kaşını kaldırdı. "Üzerimdeki herhangi bir kıyafetin yerini bulamazsam bunu sana sorarım zaten."

Kafamı iki yana sallayarak sırıttım. "Duşa gir artık bence!"

"Tamam gittim."

Eğlenerek gülümsediğimde etrafı topladım ve bir yandan da çay demledim. Belki battaniye altına girer film izlerdik. Düşüncesi bile içimi ısıtıyordu zaten. Tezgâhı güzelce temizledikten sonra kapı çaldı. Ellerimi kurulayıp kapıyı açtığımda Kenan'ı karşımda gördüm. "Merhaba," dedi sakince. "Müsait misiniz?"

"Tabii," diyerek açtım kapıyı. "Gel lütfen."

Kenan ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde kapıyı kapattım. "Akif Selim duşta çıkar birazdan," dedim Kenan salona yönelirken. "Aç mısın sen?"

"Yok değilim, teşekkür ederim," dedi Kenan.

"Tamam ama ben bir bardak çay getireyim o zaman," diye yöneldim mutfağa. Bir bardak çayı Kenan'a ikram ettikten sonra koltuktaki yerimi aldım. Kenan sakince çayını karıştırarak arkasına yaslandı.

Masanın üzerindeki ders kitaplarını görünce gülerek, "Vizelere çalışmaya başladınız mı?" diye sordu.

"Yok daha başlamadık," dedim ve ses tonumu bir tık arttırarak gözlerimi devirdim. "Hem çalışmamıza gerek yok, sen zaten torpil geçeceksin bize."

"Şu mesele!" dedi Kenan bundan hoşlanmazken. "Bazen bu zekânın bazılarına fazla geldiğini düşünüyorum. İlkokuldan kalma bir seviye olsa gerek."

"Ben şaşırmıyorum," diye mırıldandım. Konu Kübra ise benimle uğraşacak bir şey muhakkak buluyordu. Kollarımı göğsümde topladığımda sakince gözlerimi bir noktaya sabitledim.

Kenan çayından bir yudum alırken birkaç saniye sonra beni ürkürmeden yüzüme baktı. Dikkatim bakışlarıyla dağıldı. "Aslında ben buraya senden ufak bir yardım almak için geldim Mislina."

"Ne gibi?" diye sordum kafamı eğerek.

Dudaklarını ıslattı ve ellerini birleştirerek mahcubiyetle, "Haftaya Ezgi'nin doğum günü ve ben ona ne alacağımı bilmiyorum," dedi. "Daha doğrusu ne alırsam beğenir ya da aldığımı sever mi bilemiyorum. Bana biraz yardımcı olur musun?"

Gülümsedim. "Ezgi öyle biri değil, yani sen ona ne alırsan al beğenir."

Bu esnada Kenan'ın yüzü düştü ve ben yanlış bir şey söylediğimi sanarak üzüldüm ama bunu içinde tutmadan sanki başkası bizi dinliyormuşçasına, sanki eksik kelimeler kurmaktan korkarcasına ağzını aralayarak konuşmaya başladı. "Ona kalbindeki kişiyi hatırlatmaktan korkuyorum... Yani bir hediye alırım ve bu Emre ile ikisine ait bir şey olur belki ve ona kötü hissettiririm. Olur ya hani böyle durumlar, her şeyi berbat etmek ve onu kırmak istemiyorum. Bu yüzden günlerdir ona ne alacağımı düşünüyorum. Bulamıyorum orası ayrı..."

Kenan'ın dilinden dökülenler benim bile kalbime dokunmuştu. Ne diyeceğimi bilemediğim bir anın içine düşürmüştü beni. "Ben ne denir bilemem ama onu kırmazsın," diye devam ettim. "Hem nereden bileceksin ki eskiden neyi sevdiğini ya da ona eskiyi hatırlayan şeyin ne olduğunu. Ben bile pek bilmem, anlatmaz çünkü... Ezgi bazı şeyleri aşmaya çalışıyor bunu biliyorum."

"Bunun farkındayım," dedi sakince. "Onu bu konuda zorlamıyorum ve bekliyorum. Sıkmadan, yormadan bekliyorum. Bir adım öteye gitmekten ve çizgiyi taşırmaktan korkuyorum."

"Kenan öyle biri değilsin," dedim gözlerimi açıp kapatırken. "Sen çok ince düşünceli bir adamsın ve bu fazlasıyla belli oluyor."

"Öyle ama çok hassas bir konu bu Mislina," diye ifade etti kendini. "Seninle ilk kez bunları konuşacağım hatta ilk kez biriyle bunları konuşacağım çünkü beni anlayacağını ve bana yardım edeceğini biliyorum."

"Seni anlarım," dedim gülümserken. "Dinliyorum."

Derin bir nefes alarak gözlerimin içine baktı. "Her şeyi göze alarak seviyorum ben onu. Bak kendimi kıyasladığımdan değil, beni onun kadar sevmesini de beklemiyorum zaten ve bunu da bilerek tutmak istiyorum ellerinden. Günün birinde beni seveceğini de biliyorum, gerçekten bana adım atacağının da farkındayım ama bazen kendimi suçluyorum... Suçluyorum çünkü sanki onu ben zorluyorum."

"Hayır tabii ki," dedim bu düşüncelerden onu kurtarmak isterken. "Ezgi'nin sana şu an net bir cevap vermemesi senin baskından dolayı değil, asla böyle hissetme."

"Onunla ilgili konuşurken her şeyi düzgünce aktaramıyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Buraya gelmeden ona bir baktım, halini hatırını sordum ama sanki geriye gitmişti her şey. Biraz da yorgun görünüyordu."

"Bugün biraz öyleydi evet."

"Hasta mı yoksa?"

"Biraz yorgun," diye tekrarladım. "O yüzden öyledir."

"Anladım," diye konuşabildi sadece çünkü devamı üzerine vazife değildi sanki.

"Bu sana kötü mi hissettirdi? Ezgi'nin sana biraz soğuk yapması?"

Sebebini biliyordum ama bunu Kenan'a söyleyemezdim.

"Biraz..."

"Kenan, klasik ama ona zaman ver."

"Zaten zorlamıyorum ki." İç çekti. "*Günaydın, nasılsın, iyi akşamlar*... Mesajlarımız bu şekilde ilerliyor ve bir tane fazla mesaj atmaktan çekiniyorum. Böyle bir adam değilim aslında yani çok ince düşünen ya da adına ne denirse ama konu Ezgi olunca dört harfli bir kelimeyi bile defalarca kontrol ediyorum düzgün yazdım mı diye."

"Çünkü Ezgi'ye âşıksın."

Bunu söylediğim vakit sanki saatlerce yağmurun altında kalmış ve üşümekten tir tir titreyen bir adam gibi baktı bana. Belki daha önce kendine bile bunu sesli bir biçimde itiraf edememişti, belki bir anda bunu söylememi beklemiyordu ama bu bakışı tanıyordum ve neler hissettiğini, birini severken en ince ayrıntısına kadar düşünmenin ne olduğunu

benden daha iyi kimse bilemezdi. Sanırım onu dinlerken çok da tecrübesiz sayılmazdım fakat aramızda uçuruma denk düşecek bir fark vardı. Onun sevdiği kişinin kalbinde biri vardı, benim sevdiğim adamın kalbi o zamanlar boştu ve oraya ilk giren bendim, bir daha çıkmamak üzere.

İtirafım üzerine itiraz etmedi ve bunu kabullendi. "Sabırlı insanım ve asla zorlama yok. Haddimi aşmazsam acaba sana benim hakkımda bir şeyler söylüyor mu? Yani hakkımda ne düşünüyor?"

Ezgi'nin Kenan'dan hoşlandığını biliyordum ama bunu ona söyleyemezdim, üzerime vazife değildi.

"Bazen konuşuyoruz," dedim açıkça. "Senin iyi bir adam olduğunun ve gerçekten hislerinin samimi olduğunun farkında. Senden emin o fakat kendinden emin değil. Yani aslında bu konuda birbirinize benziyorsunuz çünkü o da seni kırmaktan korkuyor."

"Emre yüzünden mi?" diye sordu sorunun altında ezilirken.

Kafamı aşağı yukarı ağır ağır salladım yüzüne bakarken.

"Hissediyorum," dedi, o da farkındaydı. "Ben onun zaten bu huyunu seviyorum." Gülümsemeye başladı. "İnatçı, asabi, komik ama kırılgan biri ve kırmaktan da korkuyor. Sadece emin olmam gerek. Şu an bana karşı içinde bir şey varsa üzerine titrerim ama yoksa dururum, hep yaptığım gibi. *Ondan gitmem ama ona da gidemem.*"

Kenan haklıydı. Bir ışık görmediği müddetçe her çiçek bir gün solardı.

Sabır bir sevgiyi sınamaya yetecek en güçlü kozlardan biriydi ve Kenan da bunu bir hayli yerine getiriyordu ama o da haliyle bir şey bekliyordu ve bu elinde değildi. O, Ezgi'nin koşup kollarına atlamasını değil de onunlayken iyi hissettiğini bilmesine ihtiyacı vardı.

"Seninle konuşurken nasıl?" diye sordum. "Mesajlarına nasıl cevap veriyor?"

"Ters cevap vermiyor."

"Güzel bir adım," dedim gülerek. "Seni terslese ya da her mesajına cevap vermese kafandaki düşünceler konusunda haklısın ama cevap veriyor ki ona iyi hissettiriyorsun?"

Gözleri parlar gibi oldu. "Sahiden böyledir değil mi?"

"Hıhı," diye salladım kafamı aşağı yukarı doğru.

"Ben ilk kez hayatımda böylesi bir hisse tanık oluyorum, daha doğrusu yaşıyorum," diye devam etti. "Ve ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. Vazgeçmeyeceğim."

"Senden sadece onun hassasiyetini görmeni istiyorum," dedim çekimser bir şekilde. "Ki sen bunu zaten yapıyorsun. Bazen aklı başka yerlere gidebiliyor ve bu elinde olmuyor. Onu anla olur mu?"

"Bunu biliyorum," dedi hızla. "Diyorum sana; her şeyi kabullenerek baktım gözlerine. Her şeyi."

Kenan'ın bu duruşu, fikirleri ve delicesine hissedebildiğimi sevgisindeki samimiyet beni çok memnun etmişti. Ezgi'nin iyiliğini her şeyden çok istediğimden Kenan'a güvenim sonsuzdu. Çayından bir yudum daha aldığında biraz daha rahatlamış olduğunu gördüm. O sırada banyonun kapısının açıldığını duydum. Akif Selim duştan çıkmıştı. "Temiz çamaşır koydum odaya," diye seslendim.

"Teşekkür ederim," diye güldü. "Gömlek giyeceğim ama çıkarması kolay olsun diye."

Yanaklarımı aniden kızarıklık basınca oturduğum yerden kalkıp, "Ben bir bakayım," diye çıktım Kenan'ın yanından.

Akif Selim belinde havlusuyla üstsüz bir şekilde odamıza girdiğinde, "Kenan içeride," diye fısıldadım.

"Ee?"

"Ne demek ee? Gömlek falan bak utandırdın."

Saçlarından su damlaları düşerken çıplak göğsüne doğru elini belime koydu ve beni kendine çekerek gözlerimin tam içine baktı. Ah, o muzip gülüşü yok muydu bana bir şiir kadar anlamlı ve çılgınca şeyler hissettiren. "Canımın içi sadece gömlek dedim, sen de hep yanlış anlıyorsun."

"Tabii canım tabii," diye sarkıttım dudaklarımı. "Sen hiç yanlış anlaşılmaya maruz bırakmıyorsun."

"Tamam, bırakıyorum diyelim," dedi belimdeki parmakları oynarken. "Ne yani utanıyor musun bundan?"

"Hayır ondan değil, Kenan var içeride."

Hayretle soluklanarak belimi serbest bıraktığında yatağın üzerindeki havluyu saçlarına sürttüm ve kurulamaya başladım. Parmak uçlarımda hafifçe kalkıp saçlarını kurularken gülerek bundan keyif aldığını belirtti. Saçlarındaki ıslaklığın bir kısmını çektiğimde, "Hemen giyin üzerini hasta olma," dedim. "Ben de bir Kenan'a bakayım. Yalnız kalmasın ayıp olur."

"Tamam geliyorum birazdan."

Onu yalnız bıraktığımda çok sürmeden Akif Selim de yanımıza geldi. "Ne yaptın?" diye sordu Akif Selim yanıma otururken.

"İyi öyle idare ediyorum. Eve de alıştım."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bak tefeciye falan gitme yine."

"Yok oğlum manyak mısın nesin?"

"Diyene bak," diye güldü Akif Selim sakince. Kenan bu süre zarfında bana bakmazken kendini suçlu hissettiğinin farkındaydım. "Bu arada," dedi Akif Selim sanki konuyu değiştirmek istercesine. "Şu okula gelen yeni asistanla ortak dersleriniz mi var?"

"Yok," dedi Kenan kaşlarını çatarak. "Zeynep Hoca benim asistanım değil."

"Ben öyle hissettim o zaman," dedi arkasına yaslanırken.

"Belki de alt katımda oturduğundan böyledir."

Akif Selim ile aynı anda, "Alt katında mı oturuyor?" diye sorduk.

Kenan uzaylı görmüş gibi bize baktığında, "Ne oluyor lan?" diye irkildi. "Niye şaşırdınız bu kadar?" Sonra toparladı. "Lan dedim ama sana demedim Mislina."

"Sorun değil," diye havada kaldı sesim. Bu hiç iyi olmamıştı. "Biz şaşırdık sadece."

"Evet fazlasıyla belli ettiniz bunu. Neden?"

"Benimki anlık bir şaşırma," dedi Akif Selim geçiştirerek. "Yoksa hiç umurumda değil nerede oturduğu."

"Vallahi ben şaşırdım bayağı," dedim saklamadan ve sakınmadan. Ona bu durumdan bahsetsem çok ileri gitmiş olur muydum acaba? Ama iş bir anda bu noktaya geldiyse nasıl toparlardım ki durumu? Her şeyi daha da içinden çıkılmaz bir hale sokmadan Kenan'ın cevaplarını da göze alarak ellerimi kenetledim. "Ya ben belki kuruntu yapıyorumdur belki bir anda abartıyor da olabilirim ama acaba Zeynep Hoca sana karşı..."

"Hayır."

"Bi' cümlemi tamamlasaydım?"

"Anladım ben," dedi Kenan bunu duymak istemezken. "Yanlış anlamışsın Mislina. Tamam, iyi ve sıcakkanlı biri Zeynep Hoca; evet, bana yaklaşımı da diğer hocalara göre daha ılımlı, samimi. Geçen gün de beni evinde yemeğe davet etti falan ama..."

"Abiciğim nikah ne zaman?" diye sordu Akif Selim sözlerini bölerek.

Kendimi tutamadan güldüğümde Kenan kalakaldı. "Harbi mi lan?" dedi sonra. "Ben hiç öyle anlamadım ama."

"Çünkü kalbin başkasındayken bir başkasının sana olan yaklaşımını anlamazsın."

"Siktir!" diye ayaklandı Kenan bir anda.

Akif Selim ile yine bakakaldık ona şaşkın şaşkın. Kenan büyük bir endişeyle elini saçlarına götürerek kafasını salladı. "Bu yüzden değil mi? Ezgi de bu yüzden soğuk davrandı bana? Hay tüküreyim böyle işe."

"Dur bir sakin ol," dedi Akif Selim sakince.

Kenan'ın bakışları anında beni buldu. *Al başına belayı Mislina Hanım!* "Mislina sen mi bir şey söyledin? Yoksa o mu gördü? Nerede görecek daha nerede oturduğumu bilmiyor. Bak göründüğü gibi değil, Ezgi kafasında ne kurdu bilmiyorum ama cidden öyle değil... Ben vallahi billahi Ezgi'yi seviyorum."

"Tamam yemin edip durma, vallahi billahi Ezgi'yi seviyorsun," dedi Akif Selim. Öyle sakindi ki abisi karşısında telaştan terleyecek hale gelmiş benimkinin dünya umurunda değil. Gülmek ve üzülmek arasındaydım. Neyse susayım en iyisi.

"Yanlış anladı," dedi Kenan üzülerek. "Kesin bu yüzden başka ne olacak ki? Hay kafama tüküreyim. Gidip konuşayım bari."

"Sakın," dedim onu engelleyerek. "Belki de durum böyle değildir. Biraz yorgundu ya o yüzden."

"Sen ona bu konuyla ilgili bir şey söyledin mi peki?"

"Söyledim ama hiç o türden değil."

"Ne türden değil?"

Köşeye sıkışmıştım ve bundan nasıl sıyrılırdım bilemedim. Kenan benden bir cevap beklediğinde sabırlı olamadı ve odanın içinde gezinerek, "Çuvalladım ya," dedi. "Kesin yanlış anladı kesin."

"Kenan, sakin olsana abi," dedi Akif Selim. "Ezgi çocuk mu? Sen de değilsin. Konuşursunuz işte."

"Oğlum bak, zaten adım atmaktan korkuyorum bir de başıma bu çıktı," diye söylendi Kenan hafif yüksek sesle. "Ben konuşacağım onunla. Bir şekilde konuşacağım. Zaten kafam allak bullak."

Akif Selim gülerek, "Tam salak âşık oldun ya," diye eğlendi.

"Lan bak!"

"Tamam tamam," dedi fakat gülmeye devam etti.

Akif Selim'e kayıtsız kalamadan ben de gülmeye başladığımda Kenan geriye çekilerek bizi alkışladı. "Helal olsun size. Ben sizin kâğıtlarınızdan puan kırmaz mıyım ama."

"Şş," dedi Akif Selim sahte bir ciddiyetle. "Etik bir davranış değil, orada bir dur!"

Sustuk. Sonra Kenan da gülmeye başladı. "Gidiyorum ben."

"Bak sakın gidip kızın kapısına dayanma," dedi Akif Selim ayağa kalkarken. "Tamam anlıyorum seni de sandığın gibi değilse her şey daha kötü olur."

Kenan sıkıntıyla iç geçirirken ben de ayaklanarak ona sakince baktım. "Her şey yoluna girecek merak etme. Bu arada yarın bir yemek vereceğiz evde, öyle bizim çocuklar falan bir arada olacağız. Sen de gel lütfen. Ezgi de zaten burada olacak."

"Gelmeye çalışırım," dedi Kenan sessizce.

"Bir de," diye kıstım gözlerimi. "Zeynep Hoca eğer ki sana bir şeyler hissediyorsa bunun nazikçe önünü kesebilirsin. İleride şey olmasın diye."

"Ben halledeceğim o konuyu merak etmeyin," dedi Kenan derin bir nefes alıp verirken. "Yarın görüşürüz. İyi akşamlar size."

Akif Selim, Kenan'ı yolcu ettikten sonra içeri girip kapının orada dikildiğinde göğsümde topladığım kollarımla oturduğum yerden ona baktım. "Sen ne ara anladın hemen?" diye sordu bana neyi kastettiğini anladığımda.

"Kadınlar böyle şeyleri anlar, hem de Sevde de emindi," dedim. "Kötü niyet ya da suçlama yok ortada sadece sezdiğimiz bir şeyler var. Hem yanlış da değilmiş baksana, kadın Kenan'ı yemeğe davet etmiş. Bir de alt katında oturuyormuş..."

"Kenan için bir sorun teşkil etmiyor," dediğinde duraksadı ve kurduğu cümleyle yüzünü ekşitti. "İyice ilişki uzmanı yaptınız beni de. Ben karışmıyorum ne yaparsa yapsın!"

"Gülerken hiç öyle demiyordun ama!"

"Şş," diye fısıldadı olduğu yerde gülerken. "O kadar da olacak."

"Tamam üzerine gelmiyorum," dedim kollarımın bağını çözüp oturduğum yerden kalktığımda. "Bir şeyler izleyelim mi?"

"Olur," dedi sakince. "Ne tür izlemek istiyorsun?"

"Sen seç ben çay ve bisküvi getiriyorum," diyerek mutfağa gittim ve tepsiye iki bardak çay koyup yanına da bisküvi tabağını yerleştirdim. Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktığımda arka odadan sıcak battaniyemizi de getirdim. "Yarın zaten ders yok sabaha kadar oturabiliriz."

"Yok uyuyalım," dedi Akif Selim. "Yok uyumayalım da."

Bilgisayardan film seçerken yanına geçip oturdum. "Gelecek ay televizyon alalım mı? Benim bu vakte kadar hiç ihtiyacım olmadı sen de hiç bunu dile getirmedin," diye konuştu.

"Bilgisayar ile idare ediyoruz," dedim sakince. "Şimdi bir de televizyon taksitine girmeyelim."

"Sen dert etme orasını," dedi güven veren sesiyle. "Halledeceğim."

"Tamam bakarız o zaman."

"Aşk filmi izlemek istemiyorum ama sen istersen izlerim," diye mırıldandı.

"Tamam sen istemiyorsan ikimizin de seveceği bir şey olsun o zaman."

Biraz daha gezindikten sonra bir filmde duraksadı. *"Pi'nin Yaşamı?"*

Gözlerimi kısarak ekrana baktığımda aşk filminden uzak olduğunu hatta kapağıyla bile ilgimi çekmeyi başarmıştı. "Güzele benziyor izleyebiliriz."

"Epey önce denk gelmiştim ama izleme fırsatım olmamıştı," dedi filmi açarken.

Ben de tekrar ayaklandım ve ışıkları kapattım. Akif Selim bilgisayarı güzelce ayarlarken çay tepsisini ortaya koydum. Battaniyeyi üzerimize iyice çekerken, "Açıkta bir yerin kalmasın," dedim. "Bak hasta olacaksın diye korkuyorum."

"Merak etme beni," dedi saçlarıma bir öpücük bırakıp çay bardağımı elime verdiğinde. Battaniyenin altında birbirimize temas eden bedenlerimizle içimiz sıcacık olduğunda filmi izlemeye başladık. Daha önce pek bu tarz bir film izlememiştim ama çok seveceğimi umuyordum.

Öyle de olmuştu fakat ben film bitmeden uyumuştum.

Gözlerim kapanmış, dünyayla iletişimi kestiğim bu anlarda Akif Selim usulca üzerimdeki battaniyeyi kaldırarak kollarını bacaklarımın altına soktu ve beni kavrayarak kaldırdı. İrkildim. "Ne oluyor?" diye sordum uyku sersemi halimle.

"Uykucu karımı yatağımıza götürüyorum," diye fısıldadı kollarımı boynuna dolağımda.

Sersem bir ifadeyle gülümsediğimde, "Film bitti mi?" diye sordum.

"Bitmedi daha."

"İzleseydin sen," dedim gözlerim kapalı bir halde beni odaya götürdüğünde. "Sonra da izlerim," diyerek odamızın ışıklarını omzuyla yaktı ve daha evvelden açtığı yatağa nazikçe bıraktı. Öyle çok uykum vardı ki gözlerimi açamıyordum. Öyle tatlıydı ki bu uyku gözlerimi açmak istemiyordum. Akif Selim dolaptan eşofmanlarımı çıkartmış olacaktı ki elini yatağa bastırırken, "Mislina eşofmanlarını giydirmem gerek," diye seslendi.

"Tamam giydir," dedim yarım ağız. "Hadi bekliyorum ben."

Güldüğünü işittiğimde yanağımdan öptü. "Çok seviyorum seni."

Gülümsedim. "Çok ben de."

Kendini geri çektiğinde elleri önce bacağımdaki pantolona gitti. Pantolonumun düğmesini açarken usulca fermuarını açtı ve belinden tutarak bacaklarımdan aşağı sıyırmaya başladı. Yavaş, sakin ve ninni gibi dokunuşu beni iyiden iyiye bir uykuya hapsettiğinde pantolonu çıkardığı gibi eşofmanımı giydirdi. "Üzerini de çıkarmam gerek, bana azıcık yardımcı olur musun?" diye sordu sessizce.

"Olurum," dedim doğrulmaya çalıştığımda. Gözlerimi hâlâ kapalı tutuyordum. "Ama gözlerimi açmasam olur mu? Gözlerimi bir kez açınca bir daha zor uyuyorum da."

"Açma açma," dedi güldüğünü işittiğimde.

"Teşekkür ederim," diye kıvırdım dudaklarımı.

İç çekti. "Et Mislina, sen sürekli bana teşekkür et."

"Teşekkür ederim."

Belimden kavradığında gözlerim kapalı bir halde sırıtmaya devam ettiğimde üzerimdeki ince kazağı çıkartmaya başladı. Kollarımı yukarı kaldırarak ona yardımcı oldum ve vakit kaybetmeden zar zor eşofmanımın üzerini kafamdan geçirdi. "Kızıyor musun acaba şu an?" diye sordum gözlerim hâlâ kapalıyken.

"Hem de nasıl," diye mırıldandı.

"Ama gözlerimi açamam."

"Açma tamam giydiriyorum zaten," dedi kollarımdan geçirdiği eşofman üzeriyle. Saçlarımı da güzelce içinden çıkardığında belimi daha nazikçe kavrayıp beni yatağa yatırdı. "İçeriyi toplayıp geliyorum," diye ayaklandı. "Ama sen zaten o vakte kadar uyumuş olursun. Sabah görüşürüz o zaman." Saçlarımdan öptü.

Kolumu boşluğa uzattım. "Ben beklerim seni."

"İnanmış gibi yapıyorum ve sana güzel geceler diliyorum."

İşittiğim son şey bu oldu. *Dünyanın en güzel sesi.*

Ertesi gün ders olmadığından tüm günümü evde temizlik ve yemek yaparak geçirdim. Akif Selim işe gitmişti ben de akşamki yemek için hazırlık yapıyordum. Hafta içi de karşı apartmandaki iki öğrenciye

ders verecektim. Daha önce Sezer'den başka öğrencim de olmuştu ama bu sefer başka heyecanlıydım. İçimde garip hisler dolanıyordu ve bu sanırım artık öğretmenliğe kendimi daha da yakın hissettiğimden kaynaklıydı.

Birçok çeşit yemeği hazırladıktan sonra Ezgi herkesten önce yukarı çıktı. İşten daha erken gelmişti. Tek izin günü pazardı fakat artık cumartesi günleri de öğleye kadar çalışacaktı. Pirinci yıkarken dolabın kapağını açtım. "Daha iyisin değil mi düne göre?" diye sordum.

"Evet," dedi sakince. "Dediğim gibi sadece yorgunluk benimki."

"Kenan da fark etmiş."

"Seninle mi konuştu?"

"Dün uğradı da sana soramadığı için bana sordu. Endişelendi yani."

"Anladım," dedi tok bir sesle. "Yorgunluktan ya işte. Ona kasıtlı bir şey yok."

"Peki," diye geçiştirdim dolaptan biraz sebze çıkarıp musluğun altına bıraktığımda. "Bu arada sana söylemedim iki öğrenciye ders vermeye başlayacağım."

"Hadi bakalım hayırlı olsun," dedi gülümserken. "Vallahi hayranım şu azminize anasını satayım."

"Zaten önceden de ders veriyordum ama bu başka, hani aile ekonomisine bir katkı sağlayacağım."

"Bak bak aile ekonomisi diyor," dedi çıkardığı tencereyi ocağın üzerine bırakırken. "Siz iki gün sonra çocuk da yaparsınız, bak Ezgi dedi dersin."

Kaşlarımı çatarak güldüğümde turpu soymaya başladım. "Hayır tabii ki. Daha çocuk falan ikimiz de istemiyoruz ve düşünmüyoruz. Okul bitecek önce hem acelemiz yok ki. Biraz daha birbirimizi yaşamak istiyoruz."

"Şaka yapıyorum," dedi sonra tencereye bir miktar elindeki yağdan koyarken. "Ama çok güzel olurdu etrafta mavi mavi gezen birileri. Gerçi ben çocukları pek sevmem... Fakat sizin çocuklarınızı severim."

"Bunu bilmiyordum," diye duraksadım gözlerimin ucuyla Ezgi'ye baktığımda. "Sahiden sevmiyor musun çocukları?"

Güldü. "Yani bir çocuk gördüğümde kucağıma alıp, yanaklarını sıkasım falan gelmiyor hiç... Zerre de hoşlanmıyorum öyle şeylerden ve bu benimle alakalı bir durum ama ben ileride teyze olursam dünyanın en iyi teyzesi olurum garanti, nokta, net."

"Ona ne şüphe," diye kaşlarımı kaldırıp indirdim elimdeki bıçağın kontrolünü kaybetmeden. Kısacık bir sessizlik sonrası ağzımı aralayarak "Dediğim gibi çok ama çok erken daha," dedim. "Düşünmüyoruz hiç."

"Her şey vaktinde güzel sonuçta," dedi tenceredeki yağı eritirken. Buna onay vererek sessizliğimi korudum. Onda bir tuhaflık seziyordum ama asla üzerine gitmiyordum çünkü yorgunluğuna ya da buna bağladığı hava değişimi bitkinliğine veriyordum. Ezgi her zaman iyi olmanın bir yolunu bulurdu. O yorgunluğuyla bile birçoğumuzdan daha dinçti.

"Vizelerden sonra Bursa'ya gidecek misin?" diye sordu Ezgi nihayet şehriyeleri karıştırmaya başladığında. Gülümsedi cümlesinin devamında. "Geçen seneyi hatırladım da Çakır'ı ve sardunyalarını emanet edecek kimse olmadığında benden rica etmiştin ve birkaç haftadır tanıdığın ve sana sert yapan kıza güvenerek evinin anahtarını vermiştin." İç çektiğinde anılar damağıma acı bir şeker gibi yapıştı çünkü içinde kaybettiğim güzel dostlarım vardı. "Bu hayatta kendimle gurur duyduğum tek şey; senin güvenini boşa çıkarmamak ve güvendiğim o insanın bana sahip çıkarak yarı yolda bırakmaması. Ben var ya sıçayım böyle hayata dedikten sonra sen çıktın ya karşıma Mislina; sifonu çektim pat diye."

Buruk bir gülümseme dudaklarımın kenarına Ezgi'nin kendi elleriyle bıraktığı tozlardı. "Sen de benim için öylesin." Güldüm. "Tabii benim öyle benzetmelerim yok."

"Olamaz zaten boklu benzetmeler hiç senlik değil."

Salatayı yapmaya başladığımda sorduğu soruya cevap verdim. "Bilmiyorum gitmem sanırım bir de biz balayı yapmadık ya, finallerden sonra Bursa'ya gideceğiz kış tatili gibi bir şey düşün. Tabii düşüncemiz bu yönde ama bakalım."

"Kış tatili için yapmadınız zaten balayını da."

"Yani," dedim sakince. "Bir de ben çok sıcakları sevmiyorum. Kış en güzel mevsim."

Aramızdaki gülümsemeler arttığında vakit de ilerlemeye başladı. Sevde, Berat ve Kadir beraber geldiklerinde onları salona aldım. Bize hediye ev hediyesi olarak çok güzel bir tablo almışlardı. Bunu evimizin güzel bir köşesine asmak için sabırsızlanıyordum. Kadir oturduğu yerden karşıdaki kitaplığa bakarken, "Bacım siz bu kitapların hepsini okudunuz mu?" diye sordu. "Okuduysanız kültür ortalamanız sayemde yere düştü. Ömrün boyunca hatta öteki dünyayı da hesaba katarsak zor bitiririm ben bu kadar kitabı."

"Salak salak konuşma ya," dedi Berat.

"Lan ne dedik şimdi?"

Gülümsedim. "Hayır, hepsini okumadık ama çoğu kitap zaten Akif Selim'in."

"Adam edebiyat ya," dedi Kadir tatmin olurken. "Bir daha hayran oldum." Duraksadı. "Ne zaman gelecek ki o?"

"Birazdan gelir. Şey acıktıysanız sizi..."

"Yok Mislina," dedi Berat cümlemi bitirmeme izin vermeden. "Hep beraber geçeriz sofraya."

Üstelemedim ve mutfağa gidip çorbanın altını kapattım. İçeri girdiğimde Berat'ı telefonuyla uğraşırken ve gülerken gördüm. Kadir bana bakıp göz kırptığında bacaklarını üst üste attı. "Âşık olmuş adam ya bakın şu tipe. Felsefeci Cemre'miz, yengemiz."

"Yenge mi?"

"Neyimiz ya?"

Bu Berat'ın hoşuna gitmişti ve kendine çeki düzen vererek dudaklarını büktü. "Kulağıma güzel geldi lan. Bir daha desene."

"Valla adam boyut değiştirdi," dedi Kadir gülerek. Sonra da iştahla Berat'ın gözlerinin içine baktı. "Yengemiz. Kıymetlimiz."

"Tamam çok da abartma," diye güldü Berat telefonunu kapatırken.

"Tebrik ederim Berat çok sevindim adına," dedim sakince oturduğum yerden. Berat biraz çekimser davranarak "Konuşuyoruz daha," dedi. "Ama teşekkür ederim."

Kadir, "Abi aylardır ne konuşmaymış, konuş konuş bitmedi," diye homurdandı. "Faturasız tarife misiniz kardeşim siz?"

Ezgi ve Sevde yüzünü buruşturduğunda onlardan geri kalamadım fakat Berat'ın tepkisi daha komikti çünkü tepki vermemişti. Bu bizi güldürdüğünde Berat derin bir nefes alarak "Sen niye nefes alıyorsun ya?" diye sordu.

"Valla ben de meraklısı değilim kardeşim."

Ezgi, "Şimdi sigara yakacağım," diye güldü.

Kadir ona bakıp, "Harbiden içelim sonra," dedi.

"Olmaz," diye çattım kaşlarımı. "Bu evde sigara içmek yasak."

Ezgi dudaklarını kıvırarak, "Ben aşağıdaki evden, kendi evimden bahsetmiştim canım benim," dediğinde Sevde gözlerini irileştirerek gülmemek için zor durduğunda Kadir saklamadan güldü. "İşte buna nokta atışı derim."

"Ay ne komiksiniz," dedim onlara ezici bir bakış atarken. "İyi için ne içiyorsanız."

Ezgi omzunu silktiğinde kapı çalmadı bu sefer açıldı. "Akif Selim'le Kenan geldi. Hadi sofraya geçelim biz de," diyerek ayaklandığım gibi onları da ayağa kaldırdım. Koridora çıktığımda Akif Selim kapıyı kapatırken arkasını dönerek bana baktı. Gülümsedim. Gülümsedi. Böyle minicik detaylar içimi okşuyordu işte.

"Hoş geldiniz hoca bey ve enişte bey," dedi Kadir. "Biz de sizi bekliyorduk."

"Çok mu beklettik yoksa?" diye sordu Kenan.

"Hayır hayır," dedim sakince. Kadir'e baktığımda güldü. "Neyse ayakta kalmadan yemekleri de soğutmadan sofraya geçelim hadi."

Akif Selim ve Kenan ellerini yıkadıktan sonra ben de servisleri yapmaya başladım. Sıcacık, kocaman bir aileydik. Çorbaları servis ettikten sonra yerime geçip oturdum. Pek konuşkan değildik çünkü hepimiz bir hayli acıkmıştık. Çorbalardan sonra ana yemeğe geçtiğimizde pilavın yanına biraz et ve mantar koyarak servis ettim.

Kenan pilavı tattığında, "Ellerine sağlık çok lezzetli olmuş," dedi.

Gülümseyerek "Afiyet olsun," dedim. "Ama pilavı Ezgi yaptı."

Kenan'ın gözleri direkt Ezgi'ye kaydığında Ezgi sakince, "Afiyet olsun," dedi.

Bu sakin konuşma geçip giderken hepimiz iştahla yemeğimizi yedik. "Bir şey diyeceğim," dedi Kadir sofraya soluk kazandırdığında. "Vampir köylü oynayalım mı?"

Berat, "Kan emici herif," diye tısladı.

"Lan ciddi bir şey sordum," dedi Kadir bize bakarak. "Ekip on numara zaten. Kartlar hazırlarız ve hepimiz birini seçeriz, iki vampir olur."

"Daha önce oynamadım," dedi Akif Selim düz bir sesle. "Ama oynarım yani. İsim şehir gibi bir şey mi?"

Güldüm. Sevde de gülerek, "Hırsız polise vardı ya bir de," dedi. "Sanırım öyle bir şey."

"Aga ne cahil cühelasınız ya," dedi Kadir isyanlara başlarken. "Ama merak etmeyin burada kültür seviyenizi tek bir ibreyle arşa çıkaracak kadim bir dostunuz var. Öğretiriz reisler."

"Aynen kültür seviyesi," diye alay etti Berat. "En sevdiği ve son okuduğu kitap Cin Ali Serisi. Adam zirvede bırakmış."

Kadir, "Ha ha!" dedi. "Mizah şelalenden bir yudum almadan kaçtım o kadar kötüydü."

Sofrada homurdanmalar artmaya başladığında Kenan, "Peki, ceza olacak mı?" diye sordu. "Bildiğim kadarıyla oluyor."

"Olacak tabii," dedi Kadir ve sonra gözlerini kısarak bir sofraya bir bize baktı. "Hatta buldum bile. Kaybedenler bulaşığı yıkasın."

"Ben kaybetmem size geçmiş olsun," dedi Ezgi kendinden emin bir tavırla.

"Net kaybedecek," diye eğlendi Kadir de. "Hadi o zaman tatlıları yiyelim sonra da bulaşığı yıkayacak zavallıları seçelim."

"Kendine zavallı diyeni de ilk kez görüyorum," diye homurdandı Ezgi. "Neyse bence de yiyelim tatlıları da şurayı Kadir'e toplattıralım."

Kadir, "Ben bu oyunun babasıyım," dedi. "Yani babayı alırsınız."

"Yazıktır, günahtır sevindirelim şu çocuğu abileri ablaları," diye güldü Berat elini kaldırırken. Kadir belli belirsiz bir şeyler mırıldanırken ben de o sırada tatlıları servis ettim. Kısa ama eğlenceli bir tatlı sürecinden geçtikten sonra salona geçtik. Hepimiz bulduğumuz yerlere karışık bir halde otururken Kadir önce oyunu anlattı ve bunu kendimize ayarladıktan sonra da bir şeyler yazdığı kâğıtları katladı ve avuç içinde sallayarak bize sundu. Bir tane kâğıdı çektim fakat hemen açmadım. En son kalan kâğıdı Kadir aldıktan sonra bize bakıp, "Üç deyince açıyoruz," dedi.

Hepimizde bir heyecan vardı. Sanırım kimse bulaşık yıkamak istemiyordu.

"Üç!"

Hevesle kâğıdımı açtığımda içinde, *"köylü"* yazdığını gördüm ve hiçbir mimik yapmadan katlayıp bacağımın altına sıkıştırdım. Oyunu kaybeden ben olmayacaktım ama bulaşıkları yıkardım asla sorun değil.

Kadir, "Şimdi tekrar gözlerimizi kapatıyoruz ve üç deyince yalnızca vampirler gözlerini açacak ve birbirlerini tanıyacaklar," dedi.

Gözlerimizi kapattık ama vampirlerden biri olmadığım için geri sayım benim için değildi.

Az sonra hepimiz gözlerimizi açtığında bizimkilerin yüzlerine baktım ve kimsenin gülmediğini gördüm en çok Akif Selim'e baktım. Gülmüyordu bana baktığında ağzını aralayarak ipucu vereceği sıra Kadir engelledi. "Şş!" diye kızdı. "Kopya vermek yok enişte."

Akif Selim, "Karım o benim," dedi. "İstersem kâğıdımı direkt veririm."

"Ya bırak şu romantizmi," diye güldü Kadir sonra. "Burada kimse kimsenin bir şeyi değil. On dakikalığına boşadım sizi."

Gözlerimi devirerek güldüğümde Akif Selim bana göz kırpmayı ihmal etmedi. Vampir değildi sanırım.

Ezgi soğukkanlı bir tavırla, "Berat'ın vampir olduğunu düşünüyorum," dedi.

Berat sakince, "Böyle olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu.

Ezgi ise, "Senin vampir olman," dedi.

Kadir yüzünü ekşitip "Üf!" diye güldüğünde ona eşlik etmeden duramadım. "Kardeşim böyle tespitler yaparak gelin işte. On numarasın Ezgi."

Dalga geçtiğinde Sevde gözlerini Kadir'in üzerine dikti. "Ben senin vampir olduğunu düşünüyorum niyeyse. Bir tek sen konuşuyorsun çünkü ilgiyi üzerinden itmeye çalışıyorsun."

"Sevde benim olduğum ortamda ilgi zaten hep benim üzerimdedir."

Sevde kafasını iki yana sallayarak, "Net söylüyorum vampirin biri Kadir," dedi. "Bak net oğlu net!"

"Hayda," diye güldü Kadir. "Okları niye bana çevirdin ki şimdi?"

"Ben seni tanıyorum çünkü. Görürsün vampir çıkmazsan ben de Sevde değilim."

"Hadi bakalım," diye kıstı gözlerini Kadir keyifle.

Sevde kollarını bağlarken Kenan, Sevde'ye baktı. "O zaman sen de vampirsin. Sen de ilgiyi üzerinden itmek için Kadir'i söyledin."

Kadir patlamalı kahkaha attığında kendimi tutamadan gülmeye başladığımda Ezgi de bize eşlik etti. Sevde şaşkınlıkla ellini göğsüne siper ettiğinde, "Hiç alakası yok," dedi. "Ben gerçek bir köylüyüm."

"Bence vampirsin," dedi Kenan. "Net oğlu net!"

Ezgi devam etti. "Abi bu susanlar niye susuyor o zaman?" Bana baktı. "Mislina mesela. Vampir o."

Şaşkınlıkla ağzım açıldığında, "Saçmalamayın," dedim. "Ben köylüyüm."

"Sana neden inanalım?"

"Vallahi köylüyüm."

Ayağıma baktı. "Ayakların yere değmiyor."

"Sus ya," diye sırıttım ve ekledim. "Cidden ben köylüyüm. Bak beş kişi mutfağa gireriz aklınız varsa bana oy vermeyin. O iki vampiri bulalım onlara kilitleyelim hesabı."

Akif Selim kafasını salladı. "Ben ikna oldum. Mislina vampir değil."

Ona öpücük attım.

Sonra oklar Ezgi'ye döndü. Berat gözlerini kısarak, "Ezgi bence vampirlerden biri," dedi. "Köylü değilsin sen."

"Ben köylüyüm," dedi Ezgi. "Bana oy verirseniz bulaşık eldivenlerinizi ben takacağım ama."

Kenan kararını değiştirmeden kafasını salladı. "Sevde ve Berat vampir. Çok bariz belli."

"Abi ne alaka ya?" dedi Berat gülerek. "Bariz olan ne?"

"Ben hissederim," dedi Kenan sakince. "Siz vampirsiniz."

"Bir dakika ya," diye gözleri kısıldı Ezgi'nin Kenan'a bakarken. "Asıl vampir sensin. Bu kadar kesin karar vermenden belli." Gülerek onu işaret etti. "Sen vampirsin. Hiç üzerine laf bile değdirmelerine izin vermedin."

Kenan gülerek, "Değilim," dedi. "Ben has köylüyüm. İstersen oyunu bana ver beraber bulaşık yıkarız."

"Ben oyumu sana vereceğim," diye salladı kafasını Ezgi kararlılıkla. "Ama bulaşığı yıkayan ben olmayacağım."

Kenan arkasına yaslanarak, "Ah Ezgi yanlış yapacaksın," dedi. "Ben köylüyüm."

"Sen vampirsin," diye diretti Ezgi. "Sen ve Kadir. İkiniz de vampirsiniz."

Kadir ve Kenan birbirine bakıp güldüğünde, "Taktılar kafayı," dedi Kadir. "Tabii, bizde de bir Edward Cullen karizması yok değil şimdi haklısınız."

Sevde ve Ezgi gözlerini devirdiğinde tahminler yürütmeye devam ettik lakin o sırada Kadir gözlerini kısarak sessizce avına yaklaşan bir ceylan gibi kollarını göğsünde bağlamış Akif Selim'e baktı. "Asıl vampir Akif lan! Adam sessiz sessiz oturuyor orada içten içe az dalga geçmiyordur. Net oğlu net, bu adam vampir."

Güldüm. "Onda hiç vampir havası yok. Akif Selim köylü."

"Bak kocasını da koruyor," diye alkışlayarak keyiflendi Kadir. "Akif vampir abi. Vampirin önde gideni."

"Öyleyim Kadir," dedi Akif Selim kendini ispatlamadan. "Bana oy verirseniz paşa paşa yıkarsınız o bulaşığı."

"İyi tamam, hadi oylamaya geçelim," dedi Berat düz bir sesle. "Kapalı oy kullanıyoruz değil mi?"

Kadir, "Aynen," dedi. "Burada aslında doktor, büyücü falan olması da gerekiyor ama kasmaya gerek yok. Köylüler oy çokluğuyla seçilirse beş kişi yallah bulaşığa beklemeye gerek yok."

"Aynen bulaşıklar kurumasın," derken buldum kendimi.

Sonra tüm gözler üzerimde toplandı ve gülmeye başladık.

Kadir ellerimize kâğıt ve kalem verdikten sonra hepimiz vampir olduğu yönünde bir isim yazdık ve kâğıtları katlayarak Kadir'e teslim ettik. "Herkes ilk baştaki kâğıtlarına bir sahip çıksın oylamadan sonra görüşeceğiz," dedi ve oyları açmaya başladı.

Berat, sıfır oy.

Akif Selim, sıfır oy.

Mislina, sıfır oy.

Ezgi, bir oy.

Sevde, bir oy.

Kenan, üç oy.

Kadir, iki oy.

Çıkan tablo tam olarak böyleydi. Kenan memnuniyetsiz bir şekilde, "Size yazıklar olsun," dedi. "Üç oy nedir arkadaş? Hiç mi inanmadınız bana?" diye sordu.

Ben oyumu Kenan'dan yana kullanmıştım görünen o ki Ezgi de ondan yana kullanmıştı ve içimden bir ses onun vampir olduğunu söylüyordu.

Kadir de ona doğru, "Harbi lan," dedi. "Yazık olacak gençler."

"Hadi ya açın şu kartları," diye sabırsızlandı Sevde. "Kenan ve Kadir'in bulaşık yıkamasını bekliyorum sabırsızlıkla."

Kenan ve Kadir aynı anda Sevde'ye baktıklarında sırıttım.

İş kâğıtları açmaya gelince bacağımın altına soktuğum kâğıt parçasını açıp bizimkilere gösterdim. "Size yalan söylemem, ben köylüyüm. Aferin bana oy vermediğiniz için."

"Biliyordum işte," dedi Akif Selim ve kâğıdını açtı. "Ben de köylüydüm."

"Ha siktir," diye homurdandı Kadir.

Berat kahkaha atarak zıpladı. "Yemin ederim biliyordum Kadir'in vampir olduğunu. Aç lan, kâğıdını aç!"

Kadir köşeye sıkıştığında deli gibi gülmeye başladık. Kâğıdını bize gösterdiğinde Ezgi ayağa kalkıp, "Babayı aldın mı babayı!" diye güldü.

Sonra kendi kâğıdını açıp *köylü* yazısını okuttu. O sırada Sevde de *köylü* yazısını okutmuştu. Geriye kalan tek kişi Kenan olduğunda kollarını sıyırarak ayaklandı. "Mutfak önlüğü neredeydi acaba?"

İşte tam da burası hepimizin gözlerindeki o sadece mutluluğu, çocuksu sevinci ve çok keyifli geçen anlardan noktası olmuştu.

Akif Selim oturduğu yerden gülerek, "Abi geçmiş olsun," dedi.

Kenan ise sıkıntıyla iç geçirerek Ezgi'ye döndü. "Yaktın beni Ezgi."

Ezgi omzunu silkerek, "Ben demiştim," dedi.

Sevde, "Bakın Kadir'i bu kadar iyi tanıyorum işte," dediğinde Kadir sadece Sevde'ye bakmakla yetindi ve asla iki kelam bir şey edemedi.

Ayağa kalktığımda, "İkiniz yıkayacaksınız sadece değil mi?" diye sordum. "Çok kırıp dökmeyin ama tamam mı?"

Kenan, "Bana güvenme Mislina," dediğinde Kadir, "Bana güven," dedi. "Müthiş yıkarım."

Ve bu akşam tam tersi bir şekilde bitti. Kenan harika bulaşık yıkarken Kadir iki tabak ve bir bardak kırdı.

Allah razı olsun ne diyeyim.

Kış insanıyım ben içimi ısıtacak şeyleri severim. Bir de sevgi insanıyım ama bir tek onunla ısındım.

Günlerden pazardı ama Akif Selim bir iş için Kenan'ın yanına inmişti ben de öğleden sonra ders vermek için karşı apartmandaki daireye gidecektim. Henüz hazırlanmamıştım. Etrafı biraz topladıktan sonra vaktimi değerlendirmek maksadıyla aşağıya indim. Sardunyalarımı özlemiştim. Onlar oradaydı ve solmalarına izin verecek değildim. Birkaç günde bir uğruyor bakıyordum güzel görünüşlerine. Ezgi de bu durumdan bir hayli memnundu üstelik.

Anahtarımla eve girdiğimde Ezgi mutfaktaydı. "Hoş geldin," diye seslendi içeriden. "Kendi evinmiş gibi takıl hiç çekinme."

Gülümsedim. "Çekinmem."

İlk günlerde bazı şeyleri yadırgıyordum ama artık alışmaya başlamıştım. Burası da benim evimdi ama artık burada yaşamıyordum fakat her odası, duvarı farklı hisler aşılıyordu ruhuma.

Salona girdiğimde pencere önünde Kumru'yu görememeye alışmıştım ama Çakır'a hâlâ alışmış sayılmazdım. Bacaklarımda bir eksiklik

hissediyordum. Onu çok özlüyordum. Yutkunarak salona girdiğimde pencere önüne yaklaşarak sardunyalarıma baktım. "Benimle kaldığınız için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hayatıma dâhil olan her şeyi yitiriyor gibiydim ama bunu böylesine yormak kalbimi acıtıyordu.

Gülümseyerek derin bir nefes alıp verdiğimde pencerenin dışındaki hayata diktim gözlerimi. Kasvet tüm şehri kaplamıştı ve Ankara, olmasını sevdiğim olması gerektiği gibiydi. Gri bulutlar, dumanlı hava ve dinlendirici bir parça aradığım tüm hislerdi.

Kollarımı bağlayıp birkaç dakika öylece şehri izledikten sonra dilimle dudaklarımı ıslattım ve arkamı dönerek, "Bugün hava bir başka," diye seslendim Ezgi'ye. "Sanki..." Cümlemin devamını getiremediğimde koltuğun üzerinde bir dosya gördüm. Duraksadım ve cümlemi yutarak kese kâğıdına benzeyen dosyaya yaklaştım. Yanında da Ezgi'nin çantası vardı.

Gözlerimi kısarak elimi dosyaya uzattığımda ağzının açık olduğunu anladım ve içindeki beyaz kâğıtları usulca çıkardım. İlk önce gördüğüm şey bir hastane adıydı. Kalbim tam burada deli gibi sıkışmaya başladığında korkuyla kâğıdın devamını getirdim ve dosyayı elimden düşürdüm. Yüzümü kâğıda daha yakın mesafede tutarken yazılanları okumaya ve anlamaya çalıştım. Birçok yazı gördüm, birçok şey ve bunun akabinde gelen kalp ağrısının verdiği gözlerimdeki yanma hissiyle tanıştım. Ağzım aralandığında boğazımdaki acı tat gözlerime kor diye bulaştı ve anladığım şeyin yanlış olmasını diledim fakat değildi. Dakikalar geçti ya da geçmedi bilmiyorum ama Ezgi'nin bir çocuk sahibi olamayacağını anlamıştım. Yazan şey buydu. Gözlerimden bir damla yaş düştüğünde kapının orada beni öylece izleyen Ezgi'ye çevirdim yüzümü. *Gözlerinin ışığı sönmüştü çünkü ruhundaki heves ölmüştü.*

X

"İçinizde Halledilmeyenler"

MOR VE ÖTESİ - OYUNBOZAN

Bir insanın acıya dayanma gücü ne kadardır ki?

Hayat hep kötüye giderken bunca şeyin içinde hayatta kalmaya çalışmak sahiden göründüğü kadar kolay mıdır? Kendimi Ezgi'nin yerine koyamıyorum bile korkudan çünkü o benim tanıdığım en güçlü ama en güçsüz insan. Çok güçsüz çünkü hayat onu yordu, çok güçlü çünkü hayat bunu biliyor ve ona oynuyor. Kendinden vazgeçti, kendini öldürmek istedi, kalbindekinden kaçamıyor ama bunu aşmak istiyor, ileriye bakmak ve yeniden yaşamak istiyor. O genç bir kadın, o nefes alıyor ve o bir insan. Hepimiz gibi hatalarıyla ve doğrularıyla yaşıyor. Olması gerekenleriyle ve olmamasını istedikleriyle de... Fakat o Ezgi; yere düşer, bir süre orada yatar ama eninde sonunda kalkar.

Elimdeki rapor gözlerimden düşen bir damla gözyaşının katiliydi. Ezgi'nin ise intiharı. Bir kez daha intihar etmişti ruhu ama bunu o yapmamıştı, istememişti. Bu kâğıt ve içinde yazan cümleler onun cinayeti olmuştu. O, çocuk sahibi olamayacaktı. Böyle yazıyordu. Bunu okumuştum. Yanlış okumayı öyle çok isterdim ki.

"Ezgi," dedim yutkunurken ve dudaklarımdan çelimsiz bir şekilde dökülürken adı. Kalbim sıkışıyordu ve ben ona nasıl yaklaşacaktım bilmiyordum. Bu acı sanki benim acımdı, öyle çok canım yanıyordu ki. Fakat nasıl devam edeceğimi bilemedim ve sustum.

Ezgi ruhsuz, hissiz ve buz gibi bakışlarıyla kapının orada dikilmeye devam ederken ne hissettiğini anlamama o kadar izin vermiyordu ki, her zamanki Ezgi'yi oynuyordu bana. İçinde yangınlar vardı ama gözleri buzdandı. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu sonra sesi bile titremezken. "Niye?"

Kaşlarımı hafifçe çattım ama şaşırmadım çünkü karşımdakini tanıyordum. Kafamı öne eğdiğimde elimdeki rapora bakarken Ezgi, "Keşke

eşyalarımı kurcalamasaydın," dedi. Ürperdim ve kafamı derhal kaldırarak gözlerine baktım. Sahiden de buz gibiydi. "Ama aptallık bende. Ortalığa bırakırsam böyle olur."

"Ezgi ben..."

"Mislina tamam," dedi sert bir tepkiyle gözlerini açıp kapatırken. "Ne okudun ne gördün biliyorum ama bunu uzatmayacağım. Bu kadar."

"Ne zamandır?" diye sordum sessizce ve kendimi suçlarken.

Kollarını göğsünde topladı ve daha dik baktı bana. "Oldu biraz. Uzun zamandır kendimi tuhaf hissediyordum, kadın hastalıklarına gittim işte... Rahmimde kötü bir şey varmış, yumurtalıklarımda." Omzunu silkti. "Bilmiyorum, doktor hanım anlattı bir şeyler aklımda kalan bunlar." Duraksadı fakat öyle normal anlatıyordu ki sanki ona ait bir yara değilmiş gibiydi. Gözleri pencereye odaklanırken orada dondu kaldı. "Çocuğum olmayacakmış hiç. Üzülmedim ki zaten çocukları sevmiyordum."

"Neden benden saklıyorsun gerçek hislerini?" diye sordum gözümdeki yaşı umursamadan.

Gülerek bana baktı. "Gerçek hissim bu çünkü."

Kafamı usulca iki yana sallarken acı bir tatla yutkundum. "Değil."

"Seninle uğraşamam," dedi kestirip atarken. Olduğu yerden ayrıldı ve hızla elimdeki kâğıdı alarak yere düşen dosyanın içine tıkmaya çalıştı. Sinirli, aceleci ve ne yaptığının farkında değildi. Bunun ona ne ifade ettiğini çok iyi biliyordum. Raporu dosyanın içine sokmaya çabalarken bunu inatla başaramadı ve kızgın bir şekilde, "Ağzına sıçayım," diye bağırdı. "Gir şunun içine artık!"

Korkuyla rapora ve ellerine uzandığımda beni itti. "Bırak, ben halledeceğim."

"Ezgi lütfen, biraz..."

"Sakinim," dedi hiç de sakin olamazken. "Ama bu ağzına sıçtığımın raporu girmiyor buraya."

Saniyelerle, öfkesiyle, asıl hisleriyle ve en çok da kendiyle savaşıyordu gözlerimin önünde. Bu beni korkutuyordu çünkü perde arkasında yaşanan ve içinde halledilmeye çalışan hisler yıkardı insanı. *İçinizde halletmeyin, içiniz ölüyor sonra.*

Ezgi raporu, dosyanın içine sokamazken en sonunda dayanamadı ve raporu birkaç parçaya bölerek yırttı. Derin derin nefesler alıp verirken her şeyi bu kadar hızlı tüketmesi ve yaşaması bana endişeden başka bir

şey vermemişti. "Kurtuldum senden," dedi elinde kalan kâğıtları yere atarken. "Ben kazandım."

Yere düşen kâğıt parçaları kendi canına attığı birkaç cam kesiğinden halliceydi. Sadece bu, görünürde bir kanama vermese de içerideki yarayı açmıştı. Saçlarını geriye savurduğunda gülümseyerek ama keskin bir ifadeyle bana bakarken kollarını iki yana açtı. "Gördün mü Mislina? Kâğıdı yırttım ve her şeyi ortadan kaldırdım. Ortalık biraz battı ama sorun değil şimdi toplar ve çöpe atarım. Sorunu ortadan kaldırırım."

İyi değildi.

Emin olduğum tek şey buydu.

"Boktan bir kâğıt canımı sıkacak öyle mi? Ben buna izin verir miyim? Söylesene, beni bir kâğıt parçasının üzmesine izin verir miyim sanıyorsun?" Sakinliği aslında en büyük öfkesiydi. Bu bilindik bir şey değildi. Az sonra bir şey yapacaktım ve bunu hayatımda ilk kez yapmış olacaktım. Çabucak dudaklarını ıslattı ve kahkaha attı. "Üzemeyecekler beni, kimse üzemeyecek. Doktormuş, rapormuş, oymuş, buymuş... Hem zaten niye ki yani? Zaten çocuk istemiyordum bir de dalga geçer gibi kanıtlıyorlar bunu. Ulan sizden kanıt..."

Sözlerinin daha fazlasına müsaade etmeden ona tokat attım.

Hayatımda ilk defa birine bunu yapmıştım ve bu biri benim her şeyimdi. Çok sevdiğim kız kardeşimdi.

Ezgi tokadımla sustuğunda yüzü usulca sağa doğru döndü ve bir süre öylece kalıp aralık olan ağzını kapatarak durumu sindirmeye çalıştı. Ürkek bir şekilde elimi kendime çektiğimde, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim ama ben bunu yapmak zorundaydım."

Sessizlik sağır ediciydi. Az önceki gürültüsü kadar rahatsızlık veriyordu ama artık duymak istemediğim ve söylemek istemediği şeyler kullanmıyordu. Artık susmuştu. Yalandan kelimelerle ve yalandan duygularla karşımda durmuyordu. Durmayacaktı. Nefesimi tuta tuta onu izlediğimde kirpiklerinin uçları titredi ve gözlerini kapattığı anda bir damla yanağından ayakları çıplak bir kız çocuğu gibi aktı gitti bilinmeze doğru. İçim ezilirken bir süre gözlerini kapalı tuttu. Tepkisi yalnızca bir damla gözyaşından ibaretti ve bunu bile çok görmüştü kendine.

Ona bir şeyler yapmak, iyi gelmek istedim ama o kadar beceriksizdim ki bu konuda, Ezgi'yi anlarken onu kırmaya meyilliydim. Bu en son isteyeceğim şeydi. Ezgi gözlerini kapalı tutarken derince bir nefes alıp verdi ve bana dönüp gözlerini araladı. Gözlerinin akına kan oturmuştu ve artık ne hissettiğini daha iyi biliyordum. Acıdan başka bir şey

yoktu güzel gözlerinde. "Yoruldum," dedi kurumuş dudaklarını aralarken. "Çok yoruldum."

Kulaklarıma zehirli bir şarkı gibi dokunan bu cümle onun gerçeğiydi ve duymamak için ne onun sesini kısabilirdim ne de kulaklarımı kapatabilirdim. Onu sadece anlayabilirdim, ona sadece yardım edebilirdim.

Dolu ama bıkmış bir şekilde bakıyordu bana. Kendini tamamen bırakması an meselesiydi ve belki de bunu çoktan yapmıştı. Gözlerim sessizce ıslak bir yol inşa ederken Ezgi dudağının kenarına oturmuş ve hevesi bitmiş bir şekilde, "Niye böyle oluyor?" diye sordu sadece. "Basit bir soru ama cevabı yok. Her şeyin cevabı var ama bunun yok. Ezgi olmak istemiyorum artık, Ezgi olmaktan bıktım. Ezgi olmak çok zor."

"Ezgi olmak çok güzel," dedim nihayetinde ona sarıldığımda. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve varlığımı hissetsin istedim. "Ezgi olmak tahmin ettiğinden daha güzel, emin ol canım kız kardeşim. Sen dünyanın en güzel kız kardeşisin. Bir tek sen Ezgi olabilirsin başkası olamaz."

Kolları sırtımdaki yerini alınca onu hiç bırakmak istemedim. Bir süre yalnızca ağladı. Ağlamaktan başka şansı da çaresi de yokmuş gibiydi. Kendini benden uzağa çektiğinde, "Bazen ölmeyi diliyorum," dedi. "Keşke o gün ölseydim."

"Ezgi!" diye kızdım ona kızarık gözlerimle bakarken ve dokunamazken. "Ezgi konuşma böyle!"

"Yaşıyoruz da ne oluyor sanki?" diye baktı gözlerindeki yaşlarla. "Bıktım ulan her şeyden, bıktım. Yaşamaya çalışmaktan, tam her şey iyi olacak derken karşıma bir şey çıkmasından. Şu hayatta tek iyi bir şey ya, minicik bir şey olsun artık bana dair."

"Olacak."

"Olmuyor," dedi inatla ve kesin bir dille. "Dümdüz bir hayat istiyorum. Gezmek, görmek, okumak, izlemek, çizmek... Çok basit değil mi sence de Mislina? Saçma duygusallığa yer yok bende ama yeter! Yeter bıktım!"

"Geçecek," dedim saçlarını gözlerinin önünden çekerken. "Güzel şeyler olacak inan bana."

Keyifsizce güldü. "Şapkadan tavşan çıktığında mı?"

"Hayır ama..."

"Aslında üzülmedim," dedi sonra diliyle dudaklarını hızla yalarken. Elleriyle gözlerindeki yaşı bir çırpıda sildikten sonra derin bir nefes alıp verdi. Soğuk bir duş sonrası odada bir başına kalmış gibiydi. "Evlenmeyi düşünmüyorum, çocuk sahibi olmayı hele hiç düşünmüyorum. Bence bu bana bir iyilik." Gülümsedi. "Senin çocuğunu severim ama."

"Bu söylediklerinin gerçek olmadığını biliyorum ya öyle üzülüyorum ki," dedim sessizce. "Keşke elimden bir şey gelse."

"Gerçek hislerim bunlar," dedi Ezgi. "Evlenmek istemiyorum, çocuk da istemiyorum. Zaten istesem bile olmayacakmış."

Ne diyeceğimi bilemedikçe karşısında küçüldüm ve ben küçüldükçe o kendi kurduğu yalanlara uymaya devam etti. Yüzleşmekten kaçıyordu çünkü artık zoru değil kolayı istiyordu.

Yere eğildi ve bir çırpıda tüm kâğıt parçalarını topladı. "Zaten boşuna yırttım bunları da kopyası vardı." Güldü. "Ne yapsam çerçeveletip duvara mı assam?"

Gözlerimi kırgınlıkla kapattım ve gözlerimin altındaki nemi sildim. Ezgi elindeki parçaları çöpe attıktan sonra çantasını toplayarak odasına götürdü. Kapıdan içeri girerken bana tuhaf bir bakış atıp, "Bana sakın acıyarak bakma," diye uyardı. "Bana üzülürsen seni üzerim."

"Sana acımıyorum ama üzülüyorum."

"Ben de kendime üzülüyorum ama sen bana üzülme. Artık bir şey yapmak için çaba harcamayacağım. Evden işe, işten eve. Bu süreçte artık araba mı çarpar, biri kaçırır öldürür mü bilemem."

"Aptal aptal konuşmayı bırak," diye kızdım ona. "Beni de korkutup durma."

"Kork diye öyle söylemedim."

"Korkuyorum ama."

Bir şey demedi. Pencerenin önüne geçti ve kollarını göğsünde toplayarak dışarıya baktı. "Hayatım sanki hep böyle geçip gidecekmiş gibi geliyor. Bak konu kendim olunca nefret ediyorum ama bir tek seninle konuşabiliyorum işte. Beni anlıyorsun ya..."

"Seni hep anlarım," diye baktım yüzüne o dışarı bakarken. "Sen de beni anla ve inan."

"Neye inanayım?"

"Mutlu olacağına."

Güldü. "Şükürler olsun salak değilim."

"Ezgi!"

"Üf tamam," dedi toparlayarak.

"Bunu ne zaman öğrendin?" diye sordum sonra.

"Siz evlenmeden önce rahatsız hissediyordum kendimi," dedi kuru bir sesle. "Düğünden sonra doktora gittim. Bir şeyler oldu ve sonuç bu. Berbat bir süreçti ama geçti."

"Bana niye anlatmadın?" Sesim öylesine kırgındı ki.

"Çok mutluydun çünkü," diye çevirdi yüzünü yüzüme. "Bunu nasıl bozabilirdim? Yine söylemezdim ama kırk yılın başı ihmal ettim bazı şeyleri ve döküldü her şey. Bastırdım içimde. Bunu öğrendiğimde ne hissettiğimi bile bilemedim ve ilk kez az önce ağladım biliyor musun? Ben kendi başımayken içimde hallediyorken güçlüyüm ama biri bana dokununca yıkılıyorum."

"İçinde halletmeye çalıştığın her şey içini öldürüyor, Ezgi."

"Öldürsün," dedi net bir dille. "Öldürsün bırak. Ağlamaktan daha kötü değil."

"Yanında olmalıydım," diye baktım hem ona hem de kendime kızarak. "Bu tek başına atlatacağın bir süreç olmamalıydı. Aynı durumda ben olsam saçlarımı tek tek yolardın."

"Tokat attın be!" diye şaşırdı. "Elin de hiç öyle hafif değil yani."

"Çok mu acıttım?"

"Yok, abartmak istedim sadece."

Gözlerimi devirerek soluklandım. Ezgi bundan sıkıldı. "Yarası taze olmadığından artık üzülmüyorum, Mislina. Dediğim gibi hallettim içimde. Sen de git hadi işine bak."

"Seni nasıl yalnız bırakabilirim ki?"

Düz bakışlarının kurbanı oldum. "Beni yalnız bırakmazsan bir tokat da ben sana atarım ama benim elim harbiden ağırdır. Allah'ına kavuştururum seni."

Gülemedim bile. Ezgi'nin sahte hislerle beni geçiştirmesine ve kendini kandırmasına daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Ona kısa bir süreliğine veda ettikten sonra hazırlanıp karşı apartmana gittim. Birkaç saat boyunca iki tane kız çocuğuna ders verdikten sonra hafif tatlı bir yorgunlukla eve geldim. Elimdeki kitapları masanın üzerine bıraktım ve mutfağa gidip bir bardak su içtim.

Akif Selim daha gelmemişti. O gelene kadar bir duş alır sonra da akşam yemeğini hazırlardım. Evin içinde yalnız ve sessizce gezinerek gün içerisindeki planımı tamamladım. Banyodan çıktıktan sonra saçlarımı iyice kurulayarak temiz kıyafetlerimi giydim. Sofrayı hazırlamak için mutfağa girdiğimde bir yandan da hoparlörü açarak annemle konuşmaya başladım. Elimdeki bıçakla turpun dışını soyarken gülerek, "Babam sırtını ovsun anne o zaman," dedim. "Ağrıların hafifler."

"Dün merhem sürdü sağ olsun," dedi. "Kızım yaş geçiyor bizim, normal bu ağrılar."

"Bak ya. Daha genecciksin Leyla Hanım."

"Hadi hadi," diye güldü. "Alay etme bir de benimle."

"Aa! Ayıp ediyorsun ama!"

Annem gülmeye başladığında bıçağı bırakıp rendenin başına geçtim. "Akif oğlum daha gelmedi mi?" diye sordu.

"Gelir birazdan. Kenan ile işleri vardı," dedim.

"İyisiniz değil mi Mislina? Bir derdiniz var mı? Kızım ay sonunu çıkarabiliyorsunuz değil mi?"

"Şükürler olsun yetiyor anne," dedim sakince. "Ders vermeye başladım ya bir de. Şu birkaç taksit var onları hallettikten sonra tamamız."

"Kızım çekinmeyin sakın," dedi annem. "Bak kızar baban!"

"Anne vallahi iyiyiz ya," dedim gözlerimi devirerek. "Düşünme sen bizi."

O sırada kapı çaldı. Ellerimi yıkarken, "Akif Selim geldi," dedim.

Aceleyle konuştu. "Kapatma kapatma, konuşayım onunla da."

"Peki," diye gülerek ellerimi kuruladım ve hızla kapıyı açtım. Akif Selim tüm güneşiyle gözlerime bakarken ayakkabılarını kenara iterek içeri girdi ve yanağıma bir buse bıraktı. Kalbim feraha erdiğinde kapıyı kapattım. "Sana mandalina ve kahve aldım," diye mırıldandı.

"Beni nasıl etkileyeceğini biliyorsun," dedim gülümserken.

"Böyle de on numara bir insanım işte."

Daha çok güldüğümde toparladım ve genzimi temizleyerek, "Annem telefonda," dedim. "Bir merhaba de istersen."

Kaşlarını çattı. "Nerede?"

"Mutfakta."

Birlikte mutfağa girdiğimizde Akif Selim elindeki poşetleri tezgâhın üzerine koyarak, "Leyla anne?" diye seslendi anneme. "Duyuyor musun beni?"

"Duyuyorum oğlum," dedi annem heyecana kapılarak. "Nasılsın, nasıl gidiyor okul, iş? Mislina ile evli olmak güzel mi?"

"Ay anne," diye homurdandım ağzımın içinden.

"Sus bir yahu sen! Şurada oğlumla konuşuyorum iki dakika."

"Pes!" dedim işimin başına geri dönerken. "Biz evlendikten sonra sen iyice sattın beni."

Akif Selim gülümseyen suratıyla bizi izlerken annem ona seslendi. "Akif pek kıskanç olmuş bu."

"Öyle oldu biraz," dedi Akif Selim yanımda durup ellerini yıkarken. "Mislina ile evli olmak çok güzel bu arada, ki zaten biliyorsunuz."

"Şaka yapıyorum evladım, öyle iki gülelim istedim."

"Karnım ağrıdı anne," diye alay ettim turpu rendelemeye devam ederken.

Annem bir şeyler söylerken Akif Selim musluğu kapatarak kâğıt havludan iki parça kopardı. "Siz nasılsınız? Sağlık sıhhat yerinde mi?" diye sordu ilgiyle.

Annem, "Allah'a şükür iyiyiz oğlum," dedi. "Sizin canınızın sağlığı daha önemli bizim için. Bak dikkat edin. Kış geldi bu havalar şakaya gelmez. Bol bol c vitamini alın, ıhlamur kaynatın, kalın kazaklar giyin. Siz okumuş çocuklarsınız tabii daha iyi bilirsiniz."

"Estağfurullah anne o nasıl laf?" dedi Akif Selim mahcubiyetle. Gözlerini gözlerime değdirirken, "Mislina bize çok iyi bakıyor sağ olsun," diye tamamladı sözlerini.

Dişlerimi göstererek sırıttığımda annem de mutlu bir tavırla, "Güzel çocuklarım benim," dedi. "İyi bakın kendinize. Hadi ben kapatayım artık, derslerinizde başarılar dilerim. Çok yormayın kendinizi."

"Siz de öyle," dedi Akif Selim. "Hikmet babama da selamlarımızı ilet."

"İletirim tabii. Afiyet olsun bakalım. Sonra görüşürüz."

Annem telefonu kapattıktan sonra havuçları rendeleyerek, "Annemle de aranızdan su sızmıyor," dedim sahte bir alınganlıkla.

"Ben burada bayağı bir kıskançlık sezdim," dedi Akif Selim tabakları hazırlarken. Elindeki iki tabağı sofraya bırakırken arkadan gelip yanağıma bir öpücük daha bırakıp geri çekildi. "Seni seviyorum."

Kalbim titredi. "Ben de."

İkimiz beraber sofrayı hazırlayıp yemeğimizi yedikten sonra mutfağı toplayarak elimizde kitaplarla salona kurulduk. Masanın bir ucuna ben, bir ucuna o geçti. Tabii ben biraz daha dağınıktım. Önümdeki kahve bardaklarına baktığımda elimi başımın üzerine koyarak elimdeki kalemi çevirdim. "Bu seneki derslerin daha ağır geçiyor olması ve ders çalışmaya hiç istekli olmamam?" diye mırıldandım.

Akif Selim bana şaşkınlıkla bakarken, "Ders çalışmaya istekli olmayan halin buysa eğer, istekli olan halin nasıl olacak?" diye sordu gözleriyle önümdeki bardakları işaret ettiğinde.

"Bilmiyorum artık orasını," dedim.

Kalemi çevirmeye devam ederken üst kattan gelen seslere de kayıtsız kalamamaya başladım. İsyan edercesine kafamı tavana diktiğimde, "Allah aşkına ne yapıyor bu yukarıdakiler?" diye sordum. "Daha önce hiç bu kadar ses yapmamışlardı."

"Kiracı değişmiş," dedi Akif Selim sakince. "Ondan."

"Yeni gelen kimse canımı şimdiden sıkmayı başardı," diye indirdim kafamı öne doğru. "Müziğin sesi çok fazla, dikkatimi dağıtıyor."

Akif Selim, "İstersen yatak odasına geçelim orada çalışırız," dedi ve gözlerini kısarak bana muzip bir bakış savurdu. "Ama anatomi çalışalım olur mu Mislina?"

Dudaklarım genişçe kıvrıldığında ona kötü kötü baktım. "Aklımı zaten veremiyorum sen de dağıtmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

"Fırsatlar değerlendirilmek içindir ama canım benim," diye kırpıştırdı gözlerini.

Kafamı sallayarak güldükten sonra Akif Selim ayaklandı. "Nereye?" diye sordum.

"Tuvalete," dedi yüzüme bakarken. "İzin var mı hanım?"

"Ya," dedim kahkaha attığımda zira tepkisi ve telaffuzu çok komiğime gitmişti. Akif Selim de gülmeye başladığında kızaran yanaklarıma ellerimi koydum ve öyle devam ettim. "Tamam git, izin verdim hadi."

"Allah razı olsun hanım," diye alay ederek çıktı odadan.

Arkasından gülmeye devam ettiğimde onun da güldüğünü duydum. Gözden kaybolduğunda yukarıdaki müziğin şiddeti daha çok artı ve bu artık saygısızlık boyutuna ulaşmıştı. Rahatsızca ayağa kalktım ve tuvaletin kapısına giderek, "Ben üst kata çıkıyorum," diye seslendim Akif Selim'e.

Akif Selim kapıyı iki kez tıklattı.

"Niye olacak saygısızlık yaptıklarını söyleyeceğim," dedim.

Bir kez daha tıklattı.

"Merak etme halledeceğim."

İki kez daha tıklattı.

"Tamam, gecikmem."

Bir kez daha tıklattı.

"Sen takıl rahat rahat, iki dakikaya geliyorum."

Tuvalet kapısının önünden çekildikten sonra üzerimdeki hırkaya çeki düzen vererek evden ayrılarak üst kata çıktım. Müziğin sesi yüzüm-

de ekşi bir tat bırakırken gergin yüz ifademle zile basıp geri çekildim fakat duyan olmamıştı. Bu gürültüde zaten duymalarını bekleyemezdim. Pes etmeden zile birkaç sefer daha bastıktan sonra açana kadar bekledim. Kollarımı göğsümde toplayıp asabi halimle kendimi kapıyı açan gence odakladım.

Dağınık yüz ifadesi ve beni görünce daha da dağılan gözleriyle kafasının pek de sağlam olmadığını anlamıştım. "Pardon ama müziğin sesini kısabilir misiniz?" diye sordum. "Ders çalışamıyoruz sizin yüzünüzden."

"Parti var gelmek ister misin?" diye sordu anında kolunu kapının duvarına yaslarken.

Kendimi geri çektim. "Apartmanda olduğunuzu unutuyorsunuz sanırım? Üstelik akşam saati ve insanlar rahatsız oluyor."

"O zaman kısır gününe çağırayım gündüz gel," dediğinde tat kaçıran üslubuna karşılık daha ciddi davrandım. "Müziğin sesini kısın yoksa hiç hoş olmaz."

"Ne yapacaksın?" diye kıvırdı dudağını, koyu kahverengi gözleri kısılırken. Kulağındaki metal halka küpeler anlık dikkatimi çektiğinde içerideki sesler bunu önledi. Çocuk karşımda bana sersem sersem bakarken, "Aramıza katılmak ister misin fıstık?" diye sordu.

Gözlerimi irileştirdiğimde ensemin gerisinde bir soğukluk hissettim. Akif Selim yanımda durarak karşımızdaki gence, "Fıstık dediğin kişi benim eşim," dedi ve dik dik baktı.

Çocuk kolunun kapıdan çekerken anında değişen yüz ifadesinin ardından serseri bir tavırla ekledi. "Bilmiyordum." Sonra da elini bana uzattı. "Merhaba yenge."

Akif Selim çocuğun bana uzattığı eli kavrayıp tuttuğunda kararlı bir biçimde sallayarak, "Memnun oldum demeyi çok isterdim," dedi.

Çocuk elini Akif Selim'in elinden kurtarırken, "Birader yanlış anladın sen ya," dedi.

"Her neyse," dedi Akif Selim elini hızla belime yerleştirirken. "Yeni komşumuzsunuz sanırım fakat bu apartman size yanlış gelmiş biraz. Müziğin sesini kısın, onca insana saygısızlık yapıyorsunuz."

Çocuk Akif Selim'in düzgün tavrı karşısında epey bozguna uğradığında dudaklarını yaladı ve saçlarını düzelterek, "Abi benimle böyle düzgün konuşunca kendimi garip hissettim," dedi. "Kusura bakmayın kısarım şimdi müziğin sesini."

"Teşekkür ederiz," dedi Akif Selim mesafesini korurken.

"Atar yapıp iki yumruk sallaman lazımdı valla ben şok," dedi çocuk şaşkınlıkla.

Akif Selim, "Bir dahaki sefere sen başkasına öyle yapmazsın o zaman," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda çocuk konuşacak bir şey bulamadı. Sanırım bizimle aynı yaştaydı ama bizden büyük olduğunu sanmıyordum. Bir şey söylemeden arkamızı döndüğümüzde çocuk arkamızdan seslendi. "Bu arada Çağlar ben, kahve ya da tuz bitince çalarım kapınızı. Sevdim sizi."

Duraksadık. Ben istifimi bozmazken Akif Selim yüzünü Çağlar'a çevirdi. "Aynı fikirde olmayı dilerdim Çağlar. Kahve bol ama ayık kafayla çal kapımızı olur mu? İyi geceler."

Eve geldiğimizde Akif Selim kapıyı kapattı. "Çattık manyağın tekine," dedi hayretle. "O zibidi sana başka bir şey dedi mi Mislina?"

"Demedi."

"Fıstıkmış," diye homurdandı salona doğru ilerlerken. "Gösterirdim ben ona fıstığı."

Kıkırdayarak peşinden gittim. "Başta sinir oldum ama bence zararsız bir tipe benziyor."

"Ya çok zararsız," dedi. "O yüzden bangır bangır açmış müziğin sesini."

"Onu kastetmedim," diye oturdum masanın başına. "Ne bileyim sen gelene kadar bir tane yumruk geçirebilirdim suratına ama sen gelince çocuk r yaptı. Komikti."

"Bak yine gevşek gevşek konuşursa bana söyle tamam mı?" diye tembih etti. "Sinirini bozarsa haberim olsun."

Kitabın sayfalarını karıştırarak güldüm. "Bence sinirimiz bir hayli bozulacak, sonumuz hayır olsun."

"Âmin âmin," diye karşıma geçti Akif Selim gergin bir halde ama bu beni güldürmeye devam etti. Masanın üzerinde duran su bardağından birkaç yudum alırken onu dikizledim. Gülümsememi yüzümden düşüremiyordum. Bana bakıp bardağı ağzından indirdiğinde, "Az önce tuvalet dili keşfettik farkında mısın sen?" diye sordu.

"Tuvalet dili," dedim gülerek. "Harika."

"Hep yanlış cevaplar vermen dışında sorun yok tabii."

"Hiç de yanlış değildi," diye silktim omzumu.

Beni taklit ettiğini gördüm. Ona mahsustan kızarak silgimi attığımda şaşkınlıkla gülerek ağzını araladı. "Bana? Kocana silgi atmak ha?"

"Tamam, sen de bana at ödeşelim," diye sırıttım.

"Olmaz," dedi. "Bu sayede yanlış yapmamaya özen gösterirsin hem."

"Silgimi verir misin canımın içi?" diye açtım elimi ona doğru. Güldü ve silgimi elimin içine koydu. "Teşekkür ederim."

Homurdanarak ayaklandı. "Çok çalıştık yeter bu kadar, uyuyalım hadi."

"Ne?" diye irileştirdim gözlerimi. "Daha çalışmadık hiç. Ne uyuması Akif Selim? Yarınki sınava hazır değilim hiç."

"Ben sana kopya veririm."

"Ben bu zamana kadar hiç kopya çekmedim," diye itiraf ettim.

Güldü. "Bu kadar mükemmel olma be kadın." Gülmeye başladığımda yanıma geldi ve ayakta dikilerek saçlarımı avuçları arasına alarak sırtıma doğru uzattı. Teni tenimle temas ederken uyuşukluk hissiyle gözlerimi kapattım ve kendimi bir müddet ona bıraktım. "Yeteri kadar çalıştık, uyumamız lazım artık," diye mırıldandı.

"Beş dakika daha," dedim gözlerimi kapalı tutarken.

"Kitabı yesen yine doymazsın sen."

"Açgözlü biriyim."

"Estağfurullah öyle demedim."

"Dedin dedin."

Gülerek eğildi ve saçlarımdan öperek ellerini omzumun iki yanına koydu. "On dakika daha çalış sonra kapatacağım kitaplarını. Aklın çorba oldu yeter."

"Tamam sen yatağımızı aç, ben geliyorum on dakikaya."

"Yirmi dakikaya yani?"

Kıkırdadım. "Otuz dakikada anlaşalım?"

Hafifçe omuzlarımı sıktı. "Neyse. Gideyim de gömleğimi kendim çıkarayım bari."

Gözlerim parladı ve kafamı ona çevirdim. "Şş. Ben çıkartırım gömleğini, on dakika bekle."

Akif Selim gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken adım adım benden uzaklaşarak yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Ona karşı koymalıydım, nasılsa başka zaman yine açardım. Evet, gömleklerinin düğmelerini ben açıyordum artık, huy edinmiştik bunu!

Akif Selim odamıza gittikten sonra hunharca elimdeki on dakikayı kullandım. Gün içerisinde her ne kadar ayakta kalmaya çalışsam da ak-

lımın bir yarısı Ezgi'deydi. Elimdeki kalemi bırakarak telefonuma uzandım ve Ezgi'yi aradım. Otuz saniye sonra telefonu açtı. "Uyandırmadım değil mi?" diye sordum sessizce.

"Yok ama uyuyacaktım şimdi. Ne oldu?"

"Bir şey olmadı seni merak ettim. İyi misin?"

"İyiyim, Mislina."

"Ezgi..."

"Mislina cidden iyiyim. Allah aşkına şu sesini kısıp beni ayar etme. Git kocanın koynuna, gece gece beni niye arıyorsun kızım sen!"

"Kızma ya hemen," dedim düz bir sesle. "Seni merak ediyorum işte. Biliyorsun ya beni."

Sakinleşti. "İyiyim. Gerçekten. Sabah işe gideceğim müsaade edersen uyuyacağım."

"Tamam tamam, kapatıyorum," diye gülümsedim. "İyi geceler."

"Sana da Mislina," diyerek telefonu kapattı.

Derin bir nefes alıp verdiğimde onun için her şeyin en iyisini istedim. Mutluluğu benden daha çok hak ediyordu. Ben zaten mutluydum ve daha fazlasında gözüm yoktu ama artık onun mutluluğunu istiyordum. Şayet ki bir mutluluk dileme hakkım olsaydı bunu Ezgi'ye verirdim. Onun ihtiyacı vardı.

Kitaplarımı masanın üzerinde bırakıp odanın ışığını kapattıktan sonra yatak odamıza geçtim. Akif Selim yatağımızda uzanmış gözlerini kapatmıştı. Gülümseyerek yüzüne baktım. "Uyumadığını biliyorum."

Uykulu bir şekilde mırıldanarak kolunu kaldırdı. "Hadi gel doldur şurayı artık."

"Beş dakika izin ver."

"Beş dakika boyunca kolumu böyle mi tutayım?"

Gülerken üzerimdeki hırkayı çıkardım. "Sen bilirsin."

Kolunu indirdi ve gözlerini açarak bana baktı. Üzerimdeki kazağın uçlarından kavradım ve yukarı kaldırarak onu bedenimden ayırdım. Akif Selim beni daha dikkatli izlediğinde ona asi bir bakış attım. Gülümsedi. "Astımım, kalbim var bak benim. Beni düşünmüyorsan gelecekteki çocuklarımızı düşün. Anneniz tüm organlarımın katili mi diyeyim evlatlarımıza?"

Böyle bir anda cümleler kurduğunda karşısında pamuk şeker gibi eriyesim gelmişti fakat aklımın diğer yarısı Ezgi'deydi. Artık ne zaman

hayal kurmaya kalksam bunu kendime yakıştıramayacaktım. Suçlu değildim ama o böyle bir şeyle sınanırken ben bu kadar yüksek hayaller kurdukça canım acıyordu. Fakat Akif Selim'e bunu yansıtmak haddim değildi, onun elinden bu hissi alamazdım.

"Sanki sen bana hiçbir şey yapmıyorsun?" diye baktım ona melül melül.

"Gel de yapayım bir şeyler," dedi göz kırparak.

Önüme döndüm ve geceliğimi üzerime geçirerek banyoya ilerledim. "Geliyorum bekle."

"Beş dakika daha mı?"

"O kadar uzun sürmez."

Banyoya girip yüzümü güzelce yıkayıp kremledikten sonra odamıza geçtim ve ışıkları kapatarak yatağın diğer tarafına geçtim. Akif Selim yüzünü ve bedenini bana çevirdiğinde elimin birini yastığımın altına birini de onun güzel çehresine koydum. "Ne düşünüyorsun şu an?" diye sordu sessizce.

"Yarınki sınavı." Boş boş baktığında sırıttım. "Tamam biraz da seni düşünüyorum."

"Şakamatik seni."

"Akif Selim bir şey itiraf edeceğim sana."

Endişeleniverdi. Daha doğrusu heyecanlandı. "Hamile misin?"

Gözlerimi devirdim. "Ay yok."

"Nesin o zaman?"

"Hamile değilim, Akif Selim."

"Keşke olsan."

"Ne?" diye irileştirdim gözlerimi. "Cidden istiyor musun?"

"Okul bittikten sonra tabii ki," dedi bana sakinlik kattığında akabinde güldü. "Şimdi hamile olduğunu düşünüyorum da yazık bebeğimize, sınav stresinden kafeinden zehirlenirdi evladım."

"Sen şirin misin acaba?" dedim yanağına hafifçe vurduğumda. Gözlerini kapatıp açtığında kıvrılan dudaklarına indi parmaklarım, öptü uçlarından beni. Canımın içi.

"Neyi itiraf edeceksin?" diye sordu başa dönerken.

Derin bir iç çektim mavilerine çekilirken. "Seninle evli olduğuma, evlendiğimize inanamıyorum hâlâ. Arada kendime çimdik atıyorum rüyada mıyım yoksa değil miyim diye."

"Vallahi delirdin."

Güldüm. "Bir delliyle olmak nasıl hissettiriyor?"

Gülümsedi. "Dünyadaki tüm akıllıları bile gözüm görmüyor öyle bir his."

"Memnunsun yani?"

"Yok değilim, yarın boşanalım."

"Şakamatik seni."

İç çekerek elini yüzüme götürdüğünde gözlerimi kısarak ona bakmaya devam ettim. "İyi ki seninleyim Mislina. Sana duyduğum bu sevgi, bu hissin bir sınırı olsaydı durmaya çalışırdım ama yok."

"Ben duramadım."

"Ben de durmuş sayılmam," diye okşadı yanağımı güzel eliyle. Ona dair tüm güzel kelimeleri yazmıştım ama bitmemişti mürekkebim, tamamlanmamıştı hikâyemiz ve sonumuzu beraber yazıyorduk. Hiç bitmeyecek bir kitabın içinde yazımı süren satırlardan ibarettik fakat ruhlarımız vardı. Hisleri olmayan cümleler değildik. Hislerimiz vardı ve bu yüzden yazıldık.

Akif Selim kafasını yastığından kaldırdı ve dudaklarımdan öpüp, "Her geçen gün daha fazla," diye fısıldadı. "Daha büyük bir bağ ile seviyorum seni. Unutma bunu hiç."

"Unutmam hiç," dediğimde benim için açtığı göğsüne sokuldum ve koydum başımı. Kollarıyla beni sardığında dünyanın en güzel gecesini yaşadığımı anladım. Onunla geçen her gece benim için en güzeliydi. Yarın da dünyanın en güzel gecesi olacaktı, diğer gece de. Hep en güzel gecelere uyuyacaktık onun kollarının altında.

Son kalan üç vizemizin birinden daha çıktıktan sonra nihayet Ezgi'nin doğum gününü kutlayabilecektik. Haberi yoktu ve bir haftadır bu konu hakkında kimse bahsini geçmemişti. Belki bekliyordu belki umursamıyordu bilmiyorduk ama bu gece çok mutlu olmasını istiyordum.

"Sen eve geç, akşam beraber geçeriz mekâna," dedi Akif Selim. "Çok gecikmem."

"Tamam," dedim sakince. "Ezgi'yi arayacağım zaten, eve uğramadan direkt gelmesi için."

"Haberleşiriz," diye gülümsediğinde elindeki kitapları aldım ve yanağına bir öpücük bıraktım. "Dikkat et ve kendini çok yorma."

"Merak etme," diyerek yüzümü sevdi ve az sonra koridorun sonuna doğru giderek gözden kayboldu. Elimdeki kitapları çantama doldururken bıkkın bir halde saçlarımı karıştırdım ve kafamı doğrultup mermer zeminde ilerledim. Aşağı kata inmeden yan sınıftan elinde dosyalarla çıkan Kenan'la karşılaştığımda duraksadım. "Merhaba," diyerek yanıma geldi. "Bitti mi sınavınız?"

"Evet," diye kafamı salladım. "Akif Selim de işe gitti."

"Anladım," dediğinde gözlerini kısarak dudaklarını nemlendirdi. "Ben her şeyi hallettim. Ezgi kaç gibi çıkıyordu işten?"

"Yedi civarı."

"Onu getireceksin değil mi?"

"Umarım pot kırmam. Gerçi zekidir o, anlar ama bozuntuya vermez."

"Gelsin yeter ki önemli değil," diye mırıldandı. Kenan, Ezgi için güzel bir mekân ayarlamıştı. Daha önce gitmemiştim ama fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla epey ferah ve hoştu. Ezgi için bir şeyler yapması gerçekten çok hoşuma gidiyordu.

"Gelecek emin olabilirsin," dedim ona güven veren bir sesle.

Kenan gözlerini kapatıp açarken arkamdan bir kadının sesini işittim. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde Zeynep Hoca'nın yani yeni asistanın Kenan'a doğru geldiğini bilakis ona seslendiğini gördüm. Yanımdan bir adım geçerken elindeki bilgisayar çantasını fermuarını kapatarak saçlarını ahenkle savurdu ve tebessüm etti. "Kenan Hoca'm üçüncü sınıfların geçen seneye ait vize sorularına bakabilir miyim acaba?"

"Ben geçen sene yarım dönem buradaydım," dedi Kenan. "Ama evdeki bilgisayarımda kopyaları olması gerek."

"Güzel," dedi Zeynep Hoca epey sevinerek. "Akşam almaya gelirim o halde... Tabii müsait olursanız?"

Kenan gözlerini saniyelik benimle buluşturduktan sonra doğrularak, "Bu akşam evde değilim," dedi. "Merak etmeyin ben size mailden atarım, Zeynep Hanım."

Zeynep Hoca'nın yüzünde bariz belli olan bir bozuntu ifadesine rastladığımda içten içe buna sevinmiş olduğuma anlam verememiştim. "Peki o zaman," dedi Zeynep Hoca uzatmadan. "Mailinizi bekliyor olacağım yalnız yarına kadar atarsanız çok sevinirim."

"Endişeniz olmasın Zeynep Hanım," dedi Kenan fuzuli bir kibarlıkla.

Zeynep Hoca göz ucuyla bana bakıp tebessüm ettikten sonra Kenan'a baktı ve hareketlendi. "Kolay gelsin size."

"Size de," dedi Kenan ve Zeynep Hoca yanımızdan uzaklaştı.

Kadının arkasından birkaç saniye baktıktan sonra gözlerim hızla Kenan'ın koyu kahverengi gözlerini buldu. "Ne?" diye sordu. Tepki vermedim. Kendini ifade etmek zorunda hissetti. "Sen gördün işte Mislina. Ben bir şey yapmıyorum bak."

Güldüm. "Tamam sakin ol."

Gerildi. "Kendimi tuhaf hissediyorum, sanki... Çok saçma ama Ezgi hayatımda değilken bile Ezgi'yi üzüyormuşum gibi."

"Kenan lütfen!" diye uyardım onu sakince. "Çok güzel bir akşam olacak bunu düşün. O çok mutlu olacak."

Göğsünde topladığı tüm hevesle gözlerime baktı. "Umarım hediyesini sever."

"Ne aldın ki?"

"Akşam görürsün," diye kıvırdı dudağının kenarını.

"Bana yapılmaz bu!" Güldüm.

"Az kaldı az," diye sabırsızlandı. "Herkes geliyor değil mi? Bir eksik yok?"

"Tüm ekip oradayız."

"Tamamdır." Kafasını kararlı bir biçimde salladı. "Ben Faruk Hoca'nın yanına gideyim, akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek yanından ayrıldım ve okuldan çıktım. Eve gelince klasik rutinlerimi tamamladım ve akşam için hazırlandım. Saat altı olduğunda Akif Selim çoktan eve gelmişti. "Kıyafetlerini hazırladım," diyerek telefonumu elime aldım. "Ben de o sırada Ezgi'yi arayayım."

Akif Selim bir şey söylemeden odamıza gittiğinde derin bir nefes alarak Ezgi'yi aradım ve telefonu açmadan kendimi role hazırladım. "Ezgi," dedim telefonu açtığında. Sesim kısık ve kötü çıkmıştı, tam da olmasını istediğim gibi.

"Mislina?" diye sordu endişelenerek. "Ne oldu?"

"Ezgi ben çok kötüyüm," dedim ağlamaklı bir sesle.

O sırada Akif Selim yatak odasının kapısından bana şaşkınlıkla baktı. Elimle onu susturdum. Gülerek kafasını salladı. "Rol yapıyor bir de bak bak."

Gülmemeye çalıştığımda Ezgi ise aksime daha çok telaşlandı. "Ne oldu? Neredesin sen Mislina?"

"Evdeyim ama burada kalmak istemiyorum," dedim sesimi daha beter bir hale getirirken. "Akif Selim ile kavga ettik."

Akif Selim şok.

"Ne!" dedi Ezgi. "Tamam ya, ver çocuğun silgisini bir şey olmaz."

Gülmeyeceğim hayır.

"Ezgi bu öyle bir kavga değil," dedim abartarak. "Çok ateşli bir kavgaydı yani... Bana bağırdı hem de bayağı bayağı bağırdı. Kükredi üzerime."

Akif Selim ağzını açıp gözlerini büyüttüğünde kendini sorguladı. "Karımın paralel evrenindeki Akif'e bak lan, amma saygısızmış."

Ona inatla susmasını işaret ettim.

Ezgi, "Yok artık?" diye şaşırdı hatta inanmadı. "Benim sesim bile senin Akif'inden çok çıkıyor. Sesi detone olmuştur Mislina ya."

"Kızım niye uzatıyorsun?" diye kızdım bu sefer ciddi ciddi. "Kavga ettik diyorum sana! Evde kalamam daha fazla."

"İyi aşağı in, anahtar sendeydi nasılsa."

"Olmaz, onunla aynı apartmanda kalamam."

"Yuh abi yuh," dedi Ezgi. "Bu kadar mı büyük kavga ettiniz?" Güldü. "Heyecanlandım."

"Ne?" diye sordum. "Cidden mi?"

"Cicim ayları bitti işte artık gerçek bir karı kocasınız, yiğitlerim benim be."

Uzatmadım çünkü vakit daralıyordu. "Ezgi ben şimdi ceketimi aldım evden çıkıyorum. Biraz konuşalım ya da kafa dağıtalım bir yerde olur mu?"

"İçecek miyiz?"

"Portakal suyu severim ben."

"Kime ne soruyorsam?" diye konuştu kendi kendine. Toparladı hemen. "Tamam ben birazdan çıkıyorum nerede buluşalım?"

"Ben sana konum atarım."

"Bir de mekân falan ayarlamışsın konuşmak için... Bir bok var da neyse Mislina."

Mahsustan hıçkırdım. "Ezgi kötüyüm ben, kapat telefonu bu halde taksiye zor bineceğim yoksa."

"Tamam, sakin ol konuşacağız," dedi Ezgi beni yatıştırmaya çalışırken. "Mesaj atarım ben gelmeden önce. Bak dikkatli ol."

"Tamam."

Telefonu kapatır kapatmaz Akif Selim hayretler içerisinde ve müthiş bir gururla beni alkışladı. "Sen edebiyat değil konservatuvar okumalıydın, utanmasam inanacağım."

"Ne yapayım ya başka türlüsü aklıma gelmedi ki?"

"Aklına ilk gelen şey sana bağırmam yani öyle mi?" diye güldü. "Pardon pardon sana kükremem?"

Güldüm. "Abartırsam inanırdı işte, inandı sanırım."

"Ben inandım şahsen."

"Umarım Ezgi de inanmıştır."

Akif Selim bana sade bir bakış attıktan sonra odaya girdi ve kıyafetlerini giymeye başladı. Ben de o sırada etraftaki kalabalığı azalttım. Çok geç olmadan hazırlandık ve birlikte evden çıktık. Apartmandan dışarı çıktığımızda taksinin gelmesini beklemeye başladık. Hava çok soğuk sayılmazdı ama üşüme hissini seviyordum. Akif Selim elimi sıkıca tutarken hafifçe iç çektim. Kafamı caddeye uzanan yolun kaldırımına çevirdiğimde yeni komşumuz Çağlar'ın bu tarafa geldiğini gördüm. Akif Selim hoşnutsuz bir şekilde mırıldandı: "Kafası ayık mıdır acaba?"

"Selamlar," dedi Çağlar gülerek karşımızda durduğunda. "Canım komşularım. Nasılsınız?"

"Ne bu samimiyet birader?" dedi Akif Selim yönünü hafifçe çevirirken.

Çağlar kaşlarını çattı. "Yarın bir gün külünüze muhtaç olursam kime gideceğim ben?"

Akif Selim güldü ama keyifli değildi. "Komşuculuk anlayışın gözlerimi yaşartıyor."

Çağlar güldüğünde saçlarını karıştırdı ve omzuna taktığı çantasının kemerini yükseltti. "Adınız neydi sizin bu arada ya? Korkmayın valla zararsız bir tipim, tamam o gün yengeye istemeden de olsa şey davrandım ama bilmiyordum evli olduğunuzu."

"Ha evli olmasak şey etmeye devam edecektin yani?" diye kaşını kaldırdı Akif Selim sorguyla.

Çağlar gülmeye devam ederek bakışlarını kaçırdı. "Yenge yüz vermedi zaten, zorlamazdım. Ayıp ettik kusura bakmayın."

"Neyse," dedi Akif Selim daha fazla uzatmadan. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından soluklandı. "Akif Selim ben, eşim Mislina."

Çağlar memnuniyetle kafasını salladı. "Memnun oldum. Çağlar ben de bildiğiniz gibi. Kocaeli'de yaşıyorum da normalde okul için geldim."

"Hangi bölüm ve okul?" diye sordu Akif Selim.

"Gazi Üniversitesi, Makine Mühendisliği."

"İlk sene mi?"

"Aynen ilk sene. Yaş yirmi ama."

"İyiymiş," dedi Akif Selim kendini bir şey söylemek zorunda hissettiğinde. Çağlar derin bir nefes alıp vererek dudaklarını yaladı. "Neyse ben sizi tutmayayım. Kaynaşırız ya daha. Evli bir komşum var falan heyecan oldu bende."

"Ya öyle," diye iç çekti Akif Selim sabır diler gibi. Bıyık altından gülerken dudaklarımı Akif Selim'in kabanına bastırdım. Çağlar bize veda edip gittiğinde Akif Selim önüne dönerek, "Arkadaş bayağı hızlı," diye homurdandı.

"Çok," dedim ona katılırken. "Ama kötü bir enerji almadım ben ya. Eğlenceli birine benziyor."

"Çok heyecan yaptım," dedi hem dalga geçerken hem de onu taklit ederken.

Beraber bu duruma gülerken az sonra taksi geldi ve çok geçmeden nihayet mekâna geldik. İçeri girdiğimizde mekânın bir köşesi sadece bizim için ayarlanmıştı. Ezgi ise daha gelmemişti. Tüm ekip buradaydı. Büyük bir masanın etrafını donatmıştık. "Hoş geldiniz evli çiftimiz," dedi Kadir elini kaldırıp güldüğünde.

"Siz de," dedim gülümseyerek.

Üzerimdeki çıkarırken Kenan bana baktı. "Gelecek değil mi? Hava kararadı."

"Gelecek gelecek," dedim ona güven verirken. "Yalnız içeri girdiğinde zaten anlayacak ki."

"Ben buradaki insanlara söyledim, çok kısa bir süre için ışıkları kapatacağız. Her şey kontrol altında."

"Süper o zaman," dedim rahatlarken. Yerime geçip oturmaya kalmadan telefonuma mesaj geldi.

Kimden: Ezgi

"Anca çıkabildim işten. İki dakika oradayım, ağlama daha fazla." (19.12)

"Geliyor," dedim telefonumdan kafamı kaldırdığımda. "İki dakika içinde burada olacak."

Kenan bir anda parladığında, "Tamam, ben pastayı söylüyorum," dedi. "Berat sen de söylesene ışıkları kapatsınlar."

Hepimizi bir anda tatlı bir telaş sardığında geçen seneyi hatırladım. Aynı şeyleri Kadir de Sevde için yapmıştı. Sanki bir başka sürümünü yaşıyorduk ama çok sevmiştim. Herkes bir şeyler yapmaya başladığında Akif Selim rahat bir şekilde kollarını göğsünde toplayarak oturduğu yerden bana baktı. "Mislina Hanım, senin de ağlaman hatta bana kızgın olman gerekmiyor mu? Hani sana kükredim ya!"

Saçlarına dokundum. "Rol bitti."

"Ezgi sonuna kadar arkandayım," diye destek çıktı gülerek. Saçlarını karıştırdım bu sefer de.

İnsanları birkaç dakikada olsa kendimize uydurmak sandığımızdan daha kolay olacağa benzemişti ve çok da kalabalık sayılmazdı. Bu işimize gelmişti. Saniyeler sonra ışıklar söndü ve tüm mekân derin bir sessizliğe gömüldü. O kadar heyecanlıydım ki konu Ezgi olmasa belki bu kadar heyecan yapmazdım ama konu onun mutluluğuydu da her şeye değerdi.

Ayakta ve kapının oradaydık. Pasta masanın üzerindeydi ve mumları yakmıştık. Aramızda heyecanını en baskın hissettiğim kişi Kenan'dı ama en çok da o hissettirmiyordu. Hissettirmese ne olacaktı sanki, hepimiz biliyorduk onun içini, en çok da Ezgi ve kendi.

Ellerimle oynamaya devam ederken saniyeler sonra kapı telaşla açıldı ve Ezgi öylece kalakaldı. "Ne oluyor be?"

Herkes susuyordu diğer insanlar da öyle.

Ezgi bir adım daha attığında ışıklar yandı ve hep birlikte bağırarak alkışlamaya başladık. Kadir elindeki konfetiyi patlatırken Ezgi şaşkın bakışlarıyla olayı çözmeye çalışıyordu. Aralanan ağzını eliyle kapatarak sağına ve soluna bakmaya başladı. Bunu bekliyor sayılmazdı hayır hayır, bunu cidden beklemiyordu. Şaşkınlık, sevinç, mutluluk bir anda gözlerine hücum ederken onun gözlerine şahitlik yapmak da en az kendi hisleri kadar bizde de vardı.

Ezgi ne diyeceğini bilemezken masa başındaki bazı insanların da alkışımıza eşlik ettiğini gördüm. Konfeti parçaları Ezgi'nin üzerinden aşağı düşerken Kenan nazikçe Ezgi'nin saçlarının ucuna dokundu ve konfetileri temizledi. Ezgi ise sesini çıkarmadı çünkü bu âna bir müdahalede bulunamazdı.

Alkış sesleri dindiğinde Sevde elindeki kamerayla bize bakarak, "Doğum günü kızının ilk anlarını çekiyorum," diye güldü. "Gözler yaşlı anam anam."

"Ya siz manyak mısınız?" dedi Ezgi duyguları çok uç noktadayken.

"İyi ki doğdun," dedim ellerimin bağını çözüp ona sarıldığımda.

Ezgi kollarını sırtıma sardığında, "*Oscar goes to* sana anasını sataynı," dedi.

Daha çok güldüm.

"Mumları söndürsün hadi eridi gitti," dedi Berat seslenerek.

Birlikte masanın oraya geçtik. Ezgi çok tecrübesiz ama çok heyecanlı duruyordu. Bir keresinde bana hayatında yalnızca iki sefer doğum gününün kutladığından bahsetmişti. İkisinde de başrolün Emre olduğunu söylemişti. Emre artık yoktu ama Ezgi'nin doğum günleri artık hep kutlanacak ve hatırlanacaktı.

Ezgi bizim için hep iyi ki doğmuş olacaktı.

Pastanın başına geçti ve derin bir nefes alıp vererek gözlerini kapattı. Sonra kendi kendine gülerek, "Ya ne yaptırıyorsunuz bana ya?" diye söylendi.

Kadir sakince cevapladı. "Mum söndürüyoruz bacım."

Ezgi gözlerini kapalı tutmaya devam ederken tebessümünü genişletti ve hafifçe eğilerek pastanın üzerindeki mumları söndürdü. Onu bir kez daha alkışladık. Doğrulduğunda yüzündeki o ifade öylesine masum, öylesine acemiydi ki kendi bile inanamıyordu aslında. Çocuksu bir hissi görüyordum gözlerinde, hep var olan bir şeyi bu kadar bastırdığındandı bu ifadesi de.

Pasta dilimlenmek için masadan ayrıldığında Ezgi tam karşımıza geçti ve yutkunarak bize baktı. Kenan ona uzakta oturuyordu ama gözlerini bir an olsun Ezgi'den ayırdığını görmemiştim. "Teşekkür ederim," dedi Ezgi minnettar bir tavırla. "Yalan yok asla beklemiyordum bunu yani buraya bu amaçla gelmedim." Gözleri beni bulduğunda gülümsedim. Gülümsedi. "Aramızda keşfedilmeyi bekleyen bir yetenek var."

Sevde masanın üzerindeki bardağıyla oynarken gülerek, "Senin içindi," dedi. "Sevindiysen çok mutlu olduk. Biliyorsun biz artık başka boyuta geçtik."

"Öyle," dedi Ezgi iç çekerek.

Kadir, "Yalnız mekânı Kenan reis ayarladı hatta her şeyle o ilgilendi," derken Kenan'a bir bakış savurdu. "Biz de ona yardım ve yataklık yaptık. Tutuklanabiliriz seve seve."

Berat soğuk soğuk gülerken Ezgi'nin geniş tebessümü Kenan'ın yüzüne dönünce küçüldü ve daha durgun bir hale geldi. Kenan için ise değişen bir durum yoktu. O bir karşılık beklemeden yapmıştı bunu. Ezgi, "Hepinize tekrar teşekkür ederim," dedi ilgiyi dağıtmak için. "Çok duygusal biri değilim ama sağ olun üzerime iyi oynadınız."

"O nasıl laf?" diye kızdı Kadir. "Ben pasta yemeye geldim sadece."

Berat, "Evet sabahtan beri bir şey yemedi bu yüzden," diye dalga geçti.

Ezgi sakince gülümsediğinde biz de yavaş yavaş ortama ayak uydurmaya başladık. Pasta tabaklarımız geldi ve kendimizi eğlenceli bir anın içinde bulduk. Kadir'in bitmek bilmeyen anılarını ve Berat'ın onunla sürekli uğraşmasıyla geçti dakikalar. Neredeyse bir saati arkamızda bıraktıktan sonra hediyelerimizi vermek için hazırlandık. İlk hediye Kadir'den geldi.

"Valla aklıma gelen ilk şey buydu," dedi elindeki paketi Ezgi'ye uzatırken.

Ezgi, "Düşünmeniz yeterdi," diyerek paketi sakince açtı ve içinden Ezgi'nin adının ve kendi karikatürünün basılı olduğu bir mutfak önlüğü çıktı.

Allah'ım çok şirin!

Ezgi şaşkınlıkla önlüğe bakarken Kadir elini oynatarak, "Sevdin mi?" diye sordu.

"Bayıldım," dedi Ezgi. "Aslında böyle şirin şeylerden hoşlanmam ama bu çok güzel teşekkür ederim Kadir."

"Ne demek bacım," diye güldü Kadir. "Güle güle kullan, kullandıkça beni hatırla."

"Unutmam ne mümkün?"

Sıra Berat'a geldi. Utana sıkıla elindeki kutuyu ona uzattı. "Ben pek becerikli sayılmam bu işlerde ama umarım beğenirsin."

Ezgi, "Bak bu kadar mütevazı olmayın abi," dedi. "Burada olmanız bile ayrı mesele benim için."

Berat kafasını eğerken Ezgi elindeki kutuyu açtı ve içinden çok güzel bir kupa çıktı. Çok ama çok güzel bir kupaydı. Ezgi tebessümle kupayı incelerken, "Çok güzel bu," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Kadir, "İçtikçe Berat'ı hatırlarsın artık," diyerek bize döndü. "Kardeşim siz de inşallah tencere falan almışsınızdır kızın çeyizini düzüverelim ayaküstü."

Akif Selim, "Kolaya kaçmışsın o zaman," diye konuştu.

Buna Kadir dışında herkes gülerken Kadir ciddiyetle, "Benim gönlüm zengin enişte bey," diye karşılık verdi.

Akif Selim buna sakince tebessüm ettiğinde derin bir nefes alıp vererek Ezgi'nin hediyesini uzattım. Bu Akif Selim ve ikimizin hediyesiydi.

Onun için kolye ve bileklik almıştık. Bir de çerçeve vardı ve hepimizin olduğu fotoğrafı koymuştuk. Kış geliyor diye tavşanlı panduf da almıştık. Diğerlerinin alacağı hediyeleri az çok bildiğimden aklıma bunlar gelmişti. Ezgi'yi onu kötü hissettirecek bir şey almaktan kaçınmıştık. "Mislina," dedi bana dönerek. "Ve Akif," dedi ona dönerek. "Siz konuyu biliyorsunuz."

"Biliyoruz," dedim gülümseyerek. "Sen de biliyorsun."

"Biliyorum."

Ezgi hediyelerini bir bir açarken sıra Sevde'ye geldi. Sevde, Ezgi için atkı ve bere almıştı. Hepsi, her şey, çok ama çok güzeldi. Ezgi tüm samimiyetiyle teşekkürlerini sunarken en çok Kenan'ın hediyesi için heyecan yaptığımı anladım ve nihayetinde de sıra ona gelmişti.

Kenan ayaklanarak derin bir nefes aldı ve Ezgi'nin biraz yanına geldi. Uzun boyuyla Ezgi'nin yanına yakıştığında elindeki küçük kutuyu Ezgi'ye uzattı. "Zahmet etmişsin," dedi Ezgi belli belirsiz bir sesle uzatılan kutuyu alırken.

Kenan, "Asla," dedi tok bir sesle.

Ezgi gözlerini kaçırıp elindeki kutuyu açtığında içinden çıkan şey gümüş renginde metal bir zippo oldu.

"Has!" dedi Kadir gülerek ve şaşkınlıkla. "Aşırı iyi lan!"

Ezgi yüzünü ekşiterek Zippo'yu elinde tuttuğunda ne diyeceğini bilemedi. Gülerek Sevde ile bakıştık. Kenan sakindi ve sadece tepkisini bekliyordu. Ezgi'nin elindeki Zippo oldukça güzel duruyordu ama hiç benlik değildi, haliyle tabii.

Berat, "Adam işi biliyor abi," dedi.

"Aga söyleseydin iki paket de sigara alırdık!" Kadir'in tepkisi de buydu.

Kenan söylenenlere pek de kulak asmazken Ezgi dudaklarını sarkıtarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok ilginç ama güzel."

Kadir, Ezgi'ye göz kırptı. "Artık içtikçe Kenan'ı hatırlarsın. Ya da beraber için."

Ezgi, Kadir'e dik dik bakarken Kenan soluklanarak arka tarafa gitti. Sanırım vereceği başka bir şey daha vardı. Gözlerim merakla onu takip ederken yan masanın yanında duran büyük kutuyu dikkatle eline aldı ve özenle Ezgi'nin önüne koydu. Ezgi şaşkınlıkla, "Bu ne?" diye sordu.

Sevde, "Sigara piramidi bence," dedi.

Buna gülen tek kişi Kadir oldu.

Kendinden başka kimsenin gülmediğini anlayınca da derhal sustu.

Ezgi derin bir nefes alıp ellerini kutunun kurdelesine götürdüğünde dirseklerimi masanın üzerine yaslayarak heyecanla kutudan çıkacak olan şeyi bekledim. Saniyeler geçti ve Ezgi sonunda kurdeleyi açtı ve kutuyu yapraklarına böldü.

Ortaya çıkan şey küçük bir akvaryumdu. İçinde de üç tane balık vardı. İkisi turuncu biri maviydi.

Kenan akvaryuma bakarken sakin ama etkileyici bir ses tonuyla ağzını aralayarak, "Sana arkadaş olurlar diye düşündüm," dedi. "Yalnız kalma diye."

Ağlayalım mı istiyorsun sen?

Ezgi hayranlıkla, gözleri bir başka bakarken akvaryuma yaklaştı ve parmaklarını cama dokundurdu. "Merhaba," diye seslendi balıklara. O kadar güzel bir hediyeydi ki... Bana alınsa bu kadar sevinemezdim bile. "Ezgi ben."

Kenan'ın bir anda değişen yüz ifadesi ve Ezgi'nin tepkisi ona müthiş bir rahatlık katmıştı.

Kadir, "Ben konuşmama kararı aldım hacılar," dedi. "Adam hepimizin ağzının payını verdi."

Kenan, Kadir'e tebessümle bakarken Ezgi gözlerini ve ilgisini balıklardan ayırarak doğruldu. "Çok," dedi Kenan'a bakarken. "Teşekkür ederim yani... Çok fazla ama özel bir hediye bu."

"Sevdiysen sevindim," dedi Kenan, Ezgi'ye derin derin bakarken.

"Sevdim," dedi Ezgi sakince.

"Sevdim," diye tekrarladı Kenan. "Sevmeni."

Sevde ile akvaryumdaki balıkları incelemeye devam ettik sonra. Her şey akıp gidiyor ve gecenin büyüsü devam ediyordu. Biz bir aradayken her şey güzel oluyordu zaten. Dakikalar sonra kız kıza yukarı kata çıktık, yani terasa. İki bölmesi vardı ve biz kapının arkasındaki ısıtıcıların olduğu yerdeydik. Erkekler aşağıda kalmıştı. Sevde kurabiyesinden bir ısırık alırken, "Çok yedim," dedi. "Ama çok güzelmiş."

"Ye ye," dedim gülerek.

Ezgi olanlara anlam vermeye çalışıyordu. "Bir şey diyeceğim... Ben niye bu kadar mutlu oldum anlam veremiyorum? Kızım iki nazar duası okuyun lan hayrınıza."

"Sen merak etme halledeceğim ben," dedim sırıtarak.

Sertliği çok hafif olan rüzgâr saçlarımızı savururken Sevde kurabiyesinden ısırmaya devam ederken ağzındakileri bitirir bitirmez sakince şöyle dedi: "Burak bana evlenme teklifi etti."

"Yuh, ne?" dedi Ezgi kocaman olan gözleriyle.

"Ne?" dedim ben de.

Ezgi ile beklemediğimiz bir yerden vurulduğumuzda Sevde ikimize birden bakarak doğruldu. "Sağ olun ya, ne kadar güzel sevindiniz öyle?"

"Bir dakika ya," dedim şaşkınlığımı üzerimden atamazken. "Pat diye söyledin şey olduk." Sabırsızca dudaklarımı yaladım. "Ne zaman?"

Sevde soluklanarak tebessüm etti. "Dün akşam. Ya yemek yemeye çıkmıştık, öyle çok özel bir an değildi ama çok güzeldi. Yüzük yok daha ama niyeti ciddi, niyetimiz ciddi. Bu sene okul bitince nişan yapacağız, ben mezun olunca da evleneceğiz."

"Kabul ettin yani?"

"Evet," dedi Ezgi'ye bakarken. "Öyle hemen bir şey yok heyecan yapmayın. Beraber belli başlı hedeflerimiz var ama bu evliliğimize mâni değil. Sadece etti işte, ben de kabul ettim. İkimiz biliyoruz bir de siz öğrendiniz şimdi."

Gözlerimde minik bir ağrı hissettiğimde bunun mutluluktan mı yoksa bunaklıktan mı olduğunu anlayamadım, anlamak istemedim çünkü üzülecektim. Şu an yapmam gereken tek şey Sevde'nin mutluluğunu paylaşmak olacaktı. Eline dokunarak gülümsedim. "En doğru kararı vereceğinize ve mutlu olacağınıza inancım tam. Çok sevindim."

Sevde, "Canımsın sen benim," dedi. "Canımsınız."

Ezgi, "Çok mutlu ol Sevde," diye konuştu.

Sevde gülümserken elimi elinden çektim ama bir yanım bu gerçeği bildiği halde kabulleneceğine nasıl dayanacağını bilemediğim Kadir'deydi. Çok üzgündüm keşke böyle olmasaydı.

Dakikalarca sohbet ettikten sonra ayağa kalktım. "Ben bir Akif Selim'e bakıp geleyim."

"Biz de geliriz birazdan," dedi Ezgi peşimden seslenirken. Ona kısaca bir bakış atıp önüme döndüm ve üzerimdeki şala sarılarak terasın kapısına ilerledim lakin kapının bir metre ilerisinde, demir parmaklıklara gövdesini yaslayarak elinde sigarasıyla duran Kadir'i gördüm ve duraksadım. Beni fark etti. Onu fark etmek istememiştim. Onu bu halde görmek istememiştim. Küçülmüştü karşımda, küçücüktü koca gökyüzünün altında. Elindeki sigara titriyordu dudaklarının arasında. Her şeyi duymuş olabilir miydi? Kadir, bunu duymuştu. Canım Kadir, keşke böyle olmasaydı. Bir sefer daha kuvvetle sigarayı vakumladığında gözlerinin kenarı kızardı ve dumanı ağzından verdi. Gülümsedi sonra ama bana bakmadı. "Merak etme," diye fısıldadı sağır olmak istediğimde, sesi kalbime ağır

bir taş gibi oturduğunda. Gözünden bir damla yaş düştü güldüğünde. *"Bu onun için içtiğim son sigaram."*

İnsan kaç aşkla sınanırdı bu hayatta?

Bir kalp kaç kez bağlanırdı başka bir kalbe? İlkler unutulmazdı ve yazılı olmayan bir kuraldı ama insan kapatırsa kendini kendine, içinde halledemezse içi ölürdü.

Kimse gerçekten unutamazdı kalbindekini ama yaşama devam etmek için nasıl bir yol çizebilirdi?

Çok ağır geliyordu her şey Ezgi için. Yanlış yaptığını düşündüğü çok şey vardı. Yapmak istemediği ama kendini alıkoyamadığı bir hisse kapılıyordu. Her gün kendiyle yüzleşiyor ve kendine kızıyordu. Kendini cezalandırıyordu. *Ezgi kendisinin celladı olmuştu.*

Hissetmemesi gerekiyordu, bu ona çok yanlıştı ama hissediyordu. Kızıyordu, ağlıyordu, nefret ediyordu kendinden ama mutlu olmayı her şeyden çok istiyordu. Artık yaşamak ve kabuğunu kırmak için bekliyordu. Hayat akıp giderken kendini bu selin içine, dev dalgalara kaptırmanın korkusu içindeydi. Defalarca kez ölümlü burun buruna gelmiş hatta ölümle tanışmanın kıyısından dönmüştü.

Eksikti ve kalbinde onarılması imkânsız olan bir yarayla yaşıyordu. Bunun farkındaydı.

Bunun farkında olan tek kişi Ezgi değil en çok Kenan'dı.

Kenan hiçbir zaman Emre'nin yerine geçmek istemedi ve istemeyecekti. Kenan, Ezgi'nin onu Emre kadar sevmesini de beklemiyordu ve bunu kendi içinde halletmişti. Hiç de kolay değildi aslında ama Ezgi için ne kolay olmuştu ki?

Şimdi ikisi birlikte kararmış, soğuk gökyüzünün altında yürüyordu. *Yollar boştu tıpkı elleri gibi.*

"Üşüyor musun?" diye sordu Kenan sakin fakat iç ısıtan bir sesle.

Ezgi kafasını usulca iki yana salladı. "Hayır."

Diğerleri önden gitmişti. Akvaryumu ve diğer hediyeleri Akif Selim ve Mislina götürmüştü taksiyle. Kenan ve Ezgi'nin biraz konuşması gerekti. Bu plansız olan bir durumdu ama kimse itiraz etmemişti.

Yan yana şehrin sessizliğine, sessizlikleriyle eşlik ederek yürüdüler. "Yirmi üç oldun değil mi?" diye sordu Kenan önüne bakarken.

"Evet," dedi Ezgi tatlı bir gülüşle. "Farkında olmadan büyüyorum."

"Farkında olmadan yaptığımız çok şey gibi."

"Öyle," diye ekledi Ezgi derin bir nefes alıp verdiğinde.

Kenan birkaç adım sonra yanlış bir yere basmamak için kelimelerini düzenli seçmeye çalıştı ama Ezgi'nin yanındayken kalbine de kendine de mâni olamıyordu. "Yirmi bir kasım artık daha anlamlı benim için." Ezgi'nin doğum günü... Yirmi bir kasım.

Ezgi her geçen cümlede kalbindeki çemberin daraldığını hissetti. Bu hiç iyi değildi, bunun olmasını istemiyordu. İstiyordu ama istemiyordu işte. Kenan omzunu silkerek ellerini birleştirdiğinde, "Tarihlerle aram iyi değil ama bunu hiç unutmayacağım," dedi. "Seneye bugün..."

"Kenan yapma," diye durdu Ezgi bir anda buz kütlesinden hallice.

Kenan kendini büyük bir boşluğun içinde kaybolurken bulduğunda Ezgi'nin yüzüne odaklandı. Ezgi'nin yüzünde, gözlerinde acı vardı. Mutlu değildi. Böyle hissettiği ve Kenan'a böyle hissettirdiği için. Bir an önce buna son vermek istedi. Kalbinin neresinden dönerse kâr gözüyle bakıyordu artık fakat ok yaydan çıkalı ok olmuştu. Ok yaydan çıkarken Ezgi'nin haberi bile olmamıştı. Ezgi dudaklarını sertçe dişledi ve ezici bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Yapma lütfen. Benimle olmaz."

Kenan umursamadı ve buruk bir şekilde güldü. "Seninle olmazsa kimseyle olmaz."

"Olmaz ne olur," dedi Ezgi yalan şeylerle. "Yazık edersin kendine."

"Yazık et bana," diye üsteledi Kenan. "Gözünü seveyim bana yazık et, razıyım."

Ezgi'nin gözleri doldu çünkü artık kendini tutmaktan yorulmuştu. O bağıra bağıra içindekini dışına vurmak istiyordu. "Olmaz," diye geri çekildi. "Sana bunu yapamam. Seni üzemem, sana yazık edemem."

"Razıyım," dedi Kenan sakince. "Beni üz çünkü hazırım. Beni üz çünkü kaçamam."

"Ne olur zorlama," diye konuştu Ezgi acı bir tatlı yemiş gibi. "Biz mutlu olamayız. Ben sana acı ve mutsuzluktan başka bir şey vaat edemem. Bunu bal gibi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Kenan. "Ama istiyorum Ezgi. Biri üzecekse beni sen üz, söz küsmem. Söz kaçmam, söz kızmam."

Kenan çok sabırlı çok da inatçı bir adamdı.

Ezgi'nin aslında istediğini biliyordu ve bu yüzden geri çekilmiyordu ama karşısındaki kızın cesaretine yardım edemedikçe kendini daha fazla öne itiyordu. Kenan da çok üzgündü ama üzülmeye hepten hazır bir adam için Ezgi kaçınılmaz sondu.

Ezgi boğazındaki yumruyu atlatamazken sesinin tonu hislerinden daha çok çıktı sırf gerçek hissini saklamak istedi diye. "Bilerek mi yapıyorsun bunu? Bilerek mi?"

"Sana bilerek âşık olmadım," dedi Kenan. "Ama bilseydim böyle olacağını yine sana âşık olurdum."

Bu itiraf Ezgi için çok ama çok fazla olmuştu. Gözleri deli gibi dolduğunda üşümeye başladı. Dudaklarını ısırarak ağlamasını engelledi. "Aptalsın sen," diye kızdı Kenan'a. "Ne bok yediğinin farkında bile değilsin."

Kenan gülümsedi. Çok saftı. Çok safçaydı. "Ne fark eder ki? Çok mutluyum ben."

"Geri zekâlı," diye isyan etti Ezgi sesi daha da yükseldiğinde. "Bizi mahvedeceksin."

"Mahvolalım," dedi Kenan, Ezgi ondan kaçarken fakat Kenan onun üzerine giderken. "Sorun değil, hiç sorun değil."

"Çocukları sever misin?" diye sordu Ezgi gök gürültüsü gibi aniden beliren bir yıkımda.

Kenan duraksadı. Ezgi'nin neden böyle bir soru sorduğunu idrak edemedi ilk bakışta ama gözlerine ve Ezgi'nin gözünden bir damla düşen yaşıyla anladı. Ah Kenan... Gerçekten neyin üzerine gittiğinin farkında değildi. Farkındaydı ve bu en güzel delilikti. Ezgi kendini hıçkırmamak için zor tuttuğunda çabucak elinin tersiyle gözünden akan damlayı sildi ve zorla nefes alıp verdi.

Kenan her şeyi anladı. "Sorun değil," dedi sonra onun da gözleri kızardığında. "Hiç sorun değil, Ezgi."

"Niye?" diye sordu Ezgi ağlamaya ramak kala. "Niye böylesin sen?"

"Sevdiğimden."

"Salaklığından."

"Çok sevdiğimden."

"Çok salaklığından."

Zaman durdu ikisi için de. Yalnız sokaklar, üşümüş kaldırımlar ve çaresiz bakışlar. Olmaması gereken bir gecede olması gereken anın kahramanlarıydı. Kenan dolu gözleriyle Ezgi'ye bakarken ona gidememenin acısını aşamıyordu. Ona dokunamamanın, ona iyi gelememenin çaresizliği içinde kıvranıyordu.

"İzin ver," dedi Kenan yalvarır gibi. "İzin ver yanında olayım. Ben acıtmam seni, üzmem. Her şeyin farkında olarak yanında olacağım. Biliyorsun. Ne olur Ezgi, ne olur bunu bana yapma."

"Ben üzerim seni," dedi Ezgi kısık sesine son verip yükseldiğinde. Bu şekilde olmayacağını biliyordu. Soluklandı, soluğu geceyi ikiye kesen bir kılıçtı. Saçları hoyratça savrulurken kafasını oynattı. "Olamam seninle, olmaz seninle. Yazık etmem sana, izin vermem. Bunu sana yapmam, yapamam... Onca hayalinin katili olmam, gençsin sen daha ben de gencim ama olmaz. Git başkasına. Anla artık! Ben sana mutluluk vermem. Ben seninle..." Ezgi'nin yakarışları, bağrışları Kenan'ın dudaklarıyla son buldu. Kenan, Ezgi'yi öptü.

Çalan şarkılar sustu, güneş aya sırtını döndü, akvaryumdaki balıklar dünü hatırladı.

Kenan, Ezgi'yi öptü. Dudaklarından. Ne ara oldu anlamadı o da ama öptü. Ezgi nereden geldiğini şaşırdı fakat kitlendi, hareket edemedi. İkisinin de kalbi bir volkan gibi patladı. Etrafa saçılan lavlar ise bir tek onları yaktı. Kenan elini Ezgi'nin beline yerleştirip Ezgi'yi kendine çekti. Fakat dudakları aralanmadı. Kalpleri patladı ama devamı gelmedi. Ezgi bir kuvvet kendini Kenan'ın dudaklarından çektiğinde elini kaldırdı ve Kenan'a tokat attı.

Bu tokat sinirden değil, nefretten hiç değil Ezgi'nin artık bariz hissettiği duyguların adıydı.

Kendine vuramadığı için Kenan'a vurdu.

Kenan yediği tokatla yüzünü öne eğerken Ezgi bir adım geriye çekildi ve nefes nefese karşısındaki adama baktı. Ona vurmak istememişti. Kenan'ı kırmak ve üzmek istememişti. Ama ne yapılır hiç bilemedi.

Kenan yediği tokatla sarsılsa da pişman değildi. Kırgın ya da kızgın hiç değildi. "Özür dilerim," dedi kafasını kaldıramadan. "Özür dilerim ben..."

Hayır özür dilemek de istemedi çünkü istedi, istemişti. Ezgi'yi öpmeyi en başından beri istiyordu. Onu çok istiyordu en çok da kalbini ve kendi payına düşen kadarını.

Ezgi konuşamadı, kelimeler ağzını kesiyordu o konuştukça ve kan durmuyordu. Kenan kafasını usulca kaldırdı ve sevdiği kıza baktı. Onun gözlerine, gözlerinden akan yaşa ve yaşanmamışlıklara. "Seninle Ezgi," diye araladı ağzını. "Kavgalarım, yalnızlığım, savaşım; aklım, varlığım... Her şeyim seninle. Olmaz işte. Vallahi olmuyor billahi olmuyor. Çıkmıyorsun, çıkamazsın. Beni çok sevme ama seni sevmeme mâni olma. Elimden tutma ama yanında da itme. Çok şey istemiyorum gerçekten."

"Kenan..."

"Ha eğer kesin bir dille reddedersen tamam," dedi bu sefer. "Söz bir daha rahatsız etmem. Zorlamam da."

"Kenan..."

"Ezgi beni üzeceksen şimdi iyice üz," diye baktı yüzüne cesaretle. Bir yanı içten içe bunun aksini savunuyordu. İçi hep Ezgi'yi istiyordu. "Gözlerime iyi bak ve istemiyorum de. Bana bunu söyle, akvaryumdaki balık olurum unuturum yarınımı, hatırlamam. Unutamam ama yarınını çalmam senden."

Ne zordu iki kalbi birbirine bağlamak, ne zordu iki kalbi birbirinden ayırmak.

Ezgi kararını vermişti. Ezgi bir miladın başındaydı kendi için. Hatasıyla, yanlışıyla, eksiğiyle ve fazlasıyla yaşayacaktı ne varsa. Her şeyi göze alarak hem de. Kenan duymak istemediği bir cümleye hazırlamıştı kendini ve kahroluyordu içi. "Akvaryumdaki balıklar," dedi Ezgi sesi yumuşak bakışları aydınlanırken. Kendine bir şans verirken. Tam bu anda Kenan'ın da gözlerine ümit tanelerini ekerken ve gülümsetirken. "Onlara yem de aldın mı? Unutmasınlar yarını diye."

XI

"Kalplerin Yörüngesi"

TUĞKAN – KUSURA BAKMA

Havalar soğumaya başladı, işte şimdi kalplerimiz daha sıcak.

Kalan iki vizemizi de halledip finallere kadar derin bir nefes almayı umuyorduk, en azından ben öyle umuyordum. Saatlerdir kitaplarımın başında önümde kahve fincanlarıyla muhabbet ediyordum. O kadar klasik bir görüntüydü ki eksik olan hiçbir şey yoktu. Akif Selim de odamızdaydı. O benim kadar çok çalışmadığından konuları daha kolay halletmişti.

İçeride şiir yazıyordu, Zeliha annemizin şiir kitabını tamamlamak için.

Soğuk ona ilham veriyordu, soğuk ona ısıtması gerektiği bir ruhu hatırlatıyordu ve sessizlik ona bir şarkı gibi dokunuyordu. Aslında ilhama ihtiyacı yoktu zira baştan aşağı hisli bir adamın mürekkebi asla kurumazdı.

Akşama doğru yol alıyorduk ve yarından sonra bizi ufak bir ara bekliyordu. Darmadağın olmuş saçlarımı toplarken tutulan belim ve ben son zamanların en harika ikilisiydik. Usulca ayaklandım ve kahve bardaklarını alıp mutfağa götürdüm. Akşam yemeği hazırlamam gerekiyordu ama bu kadar kahveden sonra içim bir şeyi yemeye hazır değildi. Mutfaktan çıktıktan sonra Akif Selim'e doğru ilerledim ve kapalı olan kapıyı nazikçe tıklattım. "Müsait misin?"

"Tabii," dedi az sonra. "Gel."

Kapıyı açtığımda hemen pencerenin önündeki küçük masanın önünde elinde kalemiyle bana bakıp gülümsedi. "Rahatsız etmedim değil mi?" diye sordum yanına giderken.

"Hayır Mislina," diye kolunu açtı bana ve belimi kavrayarak beni bacağına oturttu.

Güldüm. "Ağır mıyım?"

"Hayır," diye öptü yanağımdan. "Sen benim pamuk şekerimsin, hafif ve tatlısın."

Sırtımama mâni olamazken saçlarını karıştırarak onun da dengesini kaybetmesine müsaade etmeden önündeki kâğıtlara baktım. Birkaç kâğıdı katlayıp kenara koymuştu, sanırım beğenmemişti. "Yazabildin mi bir şeyler?" diye sordum.

"Sanırım," diye iç çekti elini kâğıtlara götürüp onu benden uzağa çekerken. Görmemi, okumamı istemiyordu. Ben de hiç sorun çıkarmıyordum. "Epeydir zihnimde birikmiş satırlar, cümleler vardı ve bugün onları kâğıda döktüm. Ee," diyerek pencereden dışarı baktı. "Hava da buna oldukça müsait."

Ankara soğuktu ve üşütüyordu ama bu bizim mevsimimizdi. Soğuğu, karı, kasveti ve griyi severdik. İçimizin renkli olmadığından değil, içimizi böyle daha sıcak ve huzurlu hissettiğimizden.

Bazen içinde bulunduğumuz bu hayatı sıcacık Noel filmlerine benzetiyordum.

"Sen her şeyin en iyisini yaparsın," diye yasladım kafamı kafasına. Akif Selim'in belimi kavrayan parmakları varlığını orada iyice belli ettiğinde belli belirsiz bir şeyler mırıldandı lakin onu anlayamadım. Sanırım iyi bir şeyler söyledi.

"Sen ne yaptın peki?" diye güldü gözlerime bakarken. O sırada diğer eliyle yüzümü kapatan, dağıtan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bana hipnoz olmuş gibi baktı ama bakışları içime aktı. "Kahve fincanları dile gelip isyan naraları attı mı?"

"Hayır," dedim keyifle güldüğümde. "Ama dile gelseler bunu dillendireceklerinden eminim."

"Aman gelmesinler dile."

"Yok öyle bir ihtimal," diyerek hafifçe esnedim. Gözlerimin altı kızarmıştı. Akif Selim, "Sen biraz uyu," dedi. "Ben de o sırada akşam yemeğini hazırlarım."

"Uykum yok," dedim hızla. "Öyle bir esnedim sadece."

"Var var."

"Yok yok," diyerek sakince bacağından kalktım ve derin bir nefes alıp vererek kavradığım yüzüne yaklaşıp saçlarından öptüm. "Akif Selim..." diye mırıldandım yoğun bir hisle.

"Hım?"

"Ben sürekli seni öpmek istiyorum."

"Öp o zaman."

"Yok öyle değil," dedim sırıtarak. "Yani böyle öyle güzelsin ki, ellerim saçlarında gezinsin, dudaklarım gözlerinde, saçlarında..."

"Ve dudaklarımda olsun."

Birbirimizi baktık ve sırıttık. Ona her bakışımda geride bıraktığımız anları hatırlıyor ve önümüzdeki hayata büyük bir heyecan duyuyordum. "Güzelim ben zaten seninim," diye fısıldadı Akif Selim oturduğu yerden elimi tutarken. "Beni her gördüğün yerde öpebilirsin, sevebilirsin, bu insan sana yedi yirmi dört hizmet verebilir."

"Sersemsin ya," diye dağıttım saçlarını.

"Öyle miyim?"

"Eh," dedim sol gözümü kısarken. Sonra da soluklanarak geri çekildim ve elini usulca bıraktım. "Neyse sen şiir yazmaya devam et, ben de bir şeyler hazırlayayım."

"İlhamımı kaçırdın Mislina," diye suçladı beni. "Aldın aklımı başımdan sonra hop güle güle."

"Aa!" diye arkamı döndüm ona odadan çıkmaya hazırlanırken. "Senin de aklının alınacağı varmış."

Birkaç saniye ses etmediğinde odamızın kapısından çıkıp uzun koridorun başında dikildim ve o sırada hızla belime sarılarak beni arkadan sarmalayarak yanağına yanağıma yaslayıp, çenesini omzunun üzerine koydu. Ellerini karnımın üzerinde birleştirdiğinde salak gibi sırıtarak güldüm. Hiçbir şey yapmadan, tek bir kelime bile etmeden koridoru sırıtarak bitirdik.

Akif Selim bedenini benden ayırdıktan kısa bir vakit sonra kapımız çaldı. "Ben bakarım," deyip kapıyı açtığında üst komşumuz Çağlar karşımızda belirdi. Birkaç adım yaklaşarak Akif Selim'in yanında belirdim.

"Merhabalar evli komşularım," dedi Çağlar gülerek. "İyi misiniz ya?"

"Sana da merhaba," diye konuştu Akif Selim düz bir sesle. "İyiyiz, sen nasılsın?"

"Okula gidip geliyoruz, klasik."

"Olması gerektiği gibi."

Çağlar, Akif Selim'e dilini yutmuş kedi gibi bakarken gülmeden edemedim. Elini saçlarına götürdü ve kafasını karıştırarak gözlerini kıstı. "Ya ben size bir şey soracaktım. Ev yemeği yapıyorum daha doğrusu yapacağım da yanlış olmasın dedim."

"Ev yemeği?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru.

"He. Patlıcan oturtma."

"Patlıcan oturtma?" diye sordu Akif Selim de şaşırarak.

Çağlar verdiğimiz tepkiler karşısında kendini uzaylı gibi hissetmişti. Gözlerini büyüttü ve hayretler içinde gülerek, "Karı koca niye bana ilk insan muamelesi yapıyorsunuz şu an?" diye sordu. "Ben bir patlıcanı oturtamaz mıyım yani?"

Dudaklarım kıvrılırken elimle alnımı kaşıdım. Akif Selim yumuşak bir sesle, "Bu mantıkla öyle bir yemek yaparsan o tencereye oturan şey patlıcan olmaz gibi," diye karşılık verdi.

Akif Selim'in cevabıyla kendimi tutamadan güldüğümde Çağlar da gülmeye devam etti ve kafasını iki yana sallayarak gözlerini kıstı. "Şakacılar sizi. Ama kafama göresiniz he."

"Kesin öyleyiz," dedi Akif Selim düz bir sesle fakat içten içe o da eğleniyor gibiydi. "Ee?" dedi sonra uzatmadan. "Neyini soracaksın o yemeğin?"

Çağlar disiplinine geri dönerek boğazını temizledi. "Acaba patlıcanları önce kızartıyor musunuz yoksa direkt pişiriyor musunuz?"

"Önce kızartıyoruz," dedim sakince.

"Peki ne kadar su koyuyoruz?"

"Aldığı kadar."

"Ne kadar alır ki?"

"Tenceren ne kadarsa o kadar alır," dedi Akif Selim gözlerini devirerek.

"Tamam ben bir bakayım," dedi Çağlar sakince. "Teşekkür ederim. Birkaç saate hallederim ve size de getireceğim, bak sakın karnınızı doyurmayın! Bu akşamki yemeğiniz benden."

"Bizim yemeğimiz var eksik olma," dedi Akif Selim sakince.

"Olsun olsun getirmem lazım," diye ısrar etti Çağlar. "O kadar yardım ettiniz bana, ayıp olur. Hem kesin kokar şimdi."

"Senin bu ev yemek aşkın nereden geliyor?" dedi Akif Selim kollarını göğsünde toplayıp Çağlar'ı uzunca bir süre süzerken. "Kırk yıl düşünsem sen ve patlıcan oturtmayı bir arada hayal edemem."

"Abi ben de partilemeyi falan severim, öyle sağlıksız beslenirim de yazık gariban anamın aklı burada kalıyor fırça çekiyor sonra. Hem çok severim o yemeği, anacığım çok güzel yapar."

Çağlar'ın tipi ve tavrı birbirinden o kadar alakasızdı ki bu çocuk insanları tanımadan önceki tüm ön yargılarımızı yıkan en net örnekti.

Gerçi onu tam anlamıyla tanıyor sayılmazdık ama hisleri kuvvetli bir insan olduğumdan bize bir zararı olacağını düşünmüyordum. Eğlenceli ve şahsına münhasır bir tavrı vardı.

"Anladım," dedi Akif Selim kafasını sakince sallarken. "Kolay gelsin o zaman sana."

"Size de," diye güldü ve bana bakıp kafasını eğdi. "Kolay gelsin yenge."

"Teşekkür ederim," dedim gülüşlerimin arasından.

Çağlar çok geçmeden kapımızın önünden ayrıldıktan sonra Akif Selim bıkkınlıkla aralık olan kapıyı kapattı ve bana baktı. "Tam bir baş belası."

"Patlıcan oturtma tarifi almaya gelmiş biri için doğru tabir," dedim. "Ve bu mevsimde."

"İşte o kadar alakasız bir baş belası."

"Ah ah," diyerek gittim mutfağa doğru. Buzdolabının kapağını açıp baktığımda dünden kalan biraz çorba ve pilav olduğunu gördüm. Fakat canım hiç onları yemek istemedi. "Akif Selim, makarna yapalım mı? Kremalı ya da domates soslu. Hiç çorba içesim yok."

"Olur," dedi sakince, masanın üzerindeki su bardağını kavrarken. Suyu içtikten sonra dudaklarını yaladı ve bana bakıp güldü. "Peki bizim evli olmamız ve makarna yapmamız ama Çağlar'ın o tiple patlıcan oturtma yapması?"

"İnsan cidden hayret ediyor," diye güldüm.

"Ya ben de tek başıma yaşarken her türlü ev yemeğini yapmaya çalışırdım da bu çocuk..." Dudaklarını büktü. "Ne bileyim şaşırttı."

"Bence biz asıl şaşkınlığımızı yemeği pişirdikten sonraya saklayalım, bakalım başarabilecek mi?"

"Başaramaz," dedi Akif Selim.

"Bence başaracak."

"Başaramayacak."

"Bak gör," dedim inatla. "O çocuk aslında hiç göründüğü gibi biri değil bence."

"Sen sevdin sanırım onu?"

"Yani," dedim omzumu silkerek. Gözlerimi biraz büyüterek buzdolabının kapağını kapattım. "Bu kıskanacağın bir durum değil tabii."

"Seni ondan kıskanacak değilim, bir insana duyduğun sevginin ne maksatlı olduğunu biliyorum elbette canımın içi bu konuda bana açıklama yapma."

"Haklısın," dedim geçiştirme bir cevapla. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp çekerken musluğun altındaki fincanları yıkamaya başladım. "Tencereye su koysana makarna için," diye söylendim diğer yandan da.

Akif Selim tencereye su koyduktan sonra ikimiz mutfakta çok sakin ama huzurlu anları arkamızda bırakıp makarnalarımızı hazırladık. Kremalı makarnamı çatalıma batırıp ağzıma attıktan sonra gözlerimi kapatarak tüm hissi sonuna kadar yaşadım. Bunu sevmiştim, hem de çok. Ağzımdaki biterken, "Ellerine sağlık," dedim. "Çok iyi olmuş."

"Afiyet olsun ama bunu beraber yaptık."

"Sen daha çok."

"Karnını çok doyurma daha patlıcan oturtma yiyeceğiz," diye dalga geçti benimle.

Güldüm. Akif Selim de gülerek makarnasını yerken ben de meyve suyumdan bir yudum alıp bıraktım. Sakin bir yemekten sonra sofrayı toparladık ve bulaşıkları yıkadık. Mutfaktan çıkmadan evvel Çağlar kapımızı çaldı ve elinde bir tabak yemek ile karşımızda gülümseyerek durdu. "Akif komşum ve onun kıymetli eşine iftiharla sunarım." Tabağı bize uzattı. Akif Selim tabağı aldığında yemeğe baktım. Fena görünmüyordu. "Merak etmeyin önce ben tadına baktım ve mideme bir şey olmadı, yani henüz..."

"O zaman yarım saat sonra sen bize dön, midende sorun olmazsa biz bunu yeriz," dedi Akif Selim.

"Yok yok korkmadan yiyebilirsiniz."

"İyi madem," dedi Akif Selim sessiz bir şekilde. "Ellerine sağlık."

"Ne demek afiyet olsun," diyerek geri çekildi Çağlar. "Tabak için acele etmeyin sizde kalabilir ama kırılmasın dikkat edin, anacığımın çeyizinden kalmış."

"Annenin çeyizinden kalan tabakları mı kullanıyorsun bir de?" diye büyüttüm gözlerimi.

"Öyle."

Akif Selim derin bir nefes alarak, "Birader sen de matruşka bebek gibisin, her yerinden başka bir olay fışkırıyor," dedi.

"Yok abi ben aslında böyle bir tipim de biz yanlış şekilde tanıştık," diye izah etti kendini Çağlar. "Bak siz beni çok seveceksiniz, görün."

"Tatsızlık çıkmasın yeterli."

"Çıkmaz çıkmaz," dedi Çağlar gülerek. Sonra da geri geri adımlar atarak merdiven başında durdu. "Neyse evinizi çok soğutmayın, hadi afiyet olsun iyi akşamlar."

"Teşekkürler," diyerek gülümsedim. "İyi akşamlar."

Onunla vedalaşıp kapıyı kapattıktan sonra ikimiz de mutfağa tekrar gittik. Akif Selim'e bir çatal uzattım ve kendim de bir tanesini kavradım. Sakin ama yine de merakımızı belli ederek çatalın ucunda biraz yemek toplayarak ağzımıza götürdük. İkimiz de gözlerimizi kısıp, birbirimize bakarak ilk tepkilerimizi vermeye hazırlandık. Yemeği yerken olumsuz bir ifade takınmamamız sanırım kazananının ben olduğumu göstermişti. Gülümseyerek ağzımı temizledim. "Hiç fena değil."

Akif Selim çatalı tabağın kenarına koydu. "Bu çocuk cidden matruşka."

"Harika bir komşu kazandık desene."

"Çok mutluyum, Mislina," diyerek eğlendi benimle.

Gülerek çatallarımızı aldım ve musluğun altına bıraktım sonra da salona geçip masamın üzerinde duran kitaplarımı topladım. Akif Selim pencerenin önüne gitti ve perdeyi usulca açarak sokağa baktı. "Kar yağacak gibi... Yağarsa çıkıp oynar mıyız beraber?"

"Ama çok koşmayalım olur mu?"

Duraksadı ve bana bakmadan kafasını salladı. "Olur."

Elimdeki kitapları bırakıp yanına yürüdüm ve kafamı omzuna yaslayarak onunla sokağı izledim. Telaşsız, soğuk ama sakindi. Akif Selim susmaya devam ederken gülümsedim ve gözlerimi kapatıp beline sarılarak onu kendimi daha çok verdim. Bana sarıldı ve birlikte sokağı izlemeye devam ettik. "Sana mandalina soyayım mı?" diye sordum sessizce.

Cevap vermedi sadece saçlarımdan öptü.

Balıklar artık dünü hatırlıyor çünkü yarınları olacak.

Ezgi ve Kenan. Bambaşka hayatların bambaşka iki ruhu diyebilir miydik onlar için bilmiyorum. Ortak paydada buluşulacak çok yanları vardı ama yine de ikisini bir araya getiren de bu değil miydi? Biri cesaretini aştı biri kalbini. Ezgi kendi için doğru bir karar verdiğini düşündü çünkü elinde olmadan kapılıp gittiği hislerle mücadele etmeyi bıraktı, biraz daha mücadele etmeye devam ederse yitireceği çok şey olacaktı. O artık bu saatten sonra pişmanlık duygusu ile yüzleşmek istemiyordu. Verdiği bu kararın ona zarar vermemesini diliyordu.

Kenan ise ondan çok daha mutluydu. Ezgi'yi gördüğü anda belki hemen bir şeyler hissedemedi ama farkına varması da uzun zaman almadı. Ezgi'nin kalbine ve ona çekici gelen tavırlarına tutuldu. Herkes

gibi olmamasına ve kimseye göstermediği başka yanlarının da olduğunu anladı. Fakat kalbinde başka birinin kalbi olduğundan habersizdi. Olsun, yine de saygı duydu ve bekledi. Daha az sevilmeyi de göze aldı çünkü Ezgi'ye karşı beslediği bu his, ona bunu da ezberlettirmişti.

Şimdi Kenan, Ezgi'nin çalıştığı yere gelmiş ve kapıda onu bekliyordu.

Ankara yine soğuktu ama Kenan, Ezgi'yi beklerken üşümüyor hatta her dakika daha çok ısınıyordu. O geceden beri hiç yüz yüze gelmemiş ve konuşmamışlardı. Küçük mesajlaşmalar dışında öteye gidememişlerdi. Ezgi buna biraz mâni oluyor da denebilirdi ama Kenan da böyle olmasını uygun gördü. Sağlam, yavaş ve doğru adımlar onları mutluluğa götürebilirdi, götürecekti de.

Az sonra Ezgi boynuna sardığı atkısıyla ve hemen peşinden sarkıttığı bordo renkli çantasıyla kapıda belirdi. Kenan'ı gördü. Açıkçası bir haberleşme olmamıştı ve onu burada gördüğüne şaşırmıştı. Ne tepki vereceğini bilemedi. Dışarı çıktığında Kenan ellerini montunun cebinden çıkarıp Ezgi'ye baktı. Gülümsedi. Ne çok ne de az... Hissettiği kadar gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," dedi Ezgi çekimser bir tavırla.

"Vaktin varsa biraz yürüyelim mi?" diye sordu Kenan.

"Hava soğuk değil mi bunun için?" diye karşılık verdi Ezgi de. "Yani ben seni düşündüğümden, bir de beklemişsin burada. Haber verseydin keşke."

"Sorun değil üşümedim," dedi Kenan sakince. "Ama sen üşürsen eğer..."

"Yok," diye gözlerini kaçırdı Ezgi. "Üşümem ben de. Atkım var."

Kenan gülümsediğinde Ezgi de kaçırdığı bakışlarını Kenan'a teslim ederek gülümsedi. Birlikte yürümeye başladılar. Yan yana ama dokunmadan. "Aç mısın?" diye sordu Kenan.

"Çok değilim eve gidince yerim. Sen?"

"Ben de aç değilim eve gidince yerim."

"İstersen bir şeyler içebiliriz," diye çıkış yaptı Ezgi sakince. "Belki biraz..."

"Biraz konuşuruz." Kenan, Ezgi'nin sözlerini böyle tamamladı. O sırada Ezgi omzunu aşan bakışlarla Kenan'a baktı. Kenan da ona. İkisinin istediği biraz konuşmaktı sadece.

Çok geçmeden sakin bir yere girdiler. Bir bardak çay ve biraz da kek yediler daha doğrusu keki yiyen Ezgi oldu. Çaylarını içmeye devam

ederken Kenan ellerinin masanın üzerine koyarak hafifçe ovmaya başladı. "İşin nasıl gidiyor?" diye sordu Ezgi'ye. "Çok yoruluyor musun?"

Ezgi omzunu silkti. "Eh. Her zamanki gibi. Alıştığım için yorgunluk koymuyor."

"Peki liseyi bitirmek için bir sınavlara girmeyecek misin? Belki daha başka şeyler olur hayatında. Çok isterim."

Ezgi çay bardağına bakarak mırıldandı: "Hayatımda çok başka şeyler oldu zaten, şimdilik yeterli."

Kenan bunun iyi yönde bir söz olduğunu umdu ve biraz da kendine yordu. Ezgi çayından bir yudum aldıktan sonra kızıl saçlarını kulağının arkasına tıkarak derince soluklandı. "Senin nasıl gidiyor işlerin?" dedi Kenan'ın koyu kahverengi gözlerine bakarken. Kenan'ın bakışları ona hep çok zorlayıcı geliyordu, yani bundan kastı Kenan ona bakarken Ezgi gözlerini kaçırmakta zorlanıyordu. İnsanın derinine inen ve samimi hislerle bakan gözlere sahipti. Ezgi için pek iyi bir şey sayılmazdı.

"Güzel," dedi Kenan gülümseyerek. "Vizeler bitti, derslere devam ediyoruz ama bir hafta aram var benim."

"Ben de sanırım birkaç hafta iznimi kullanacağım," dedi Ezgi sakince. "Biraz dinlenmem lazım."

"İyi misin?" diye sordu Kenan telaş yaparak.

"İyiyim." Ezgi şeffaf bir şekilde geçiştirdi. "Her sene iznim olur böyle, patronum çok sert değil zaten, anlayışlı."

Kenan onun için endişeliydi ama ne olduğunu soramıyordu çünkü o kadarına hakkı var mıydı bilmiyordu. Evet, onu öpmüştü ve Ezgi de iyi bir dönüş yapmıştı ama daha fazlası yoktu. Bir adım sonrasını atmak için Ezgi'ye ihtiyacı vardı zira bu kadar güzel giden bir yolun taşlarını sökmek niyetinde değildi.

Kenan parmaklarıyla oynamaya devam ederken arkasına yaslandı ve dudaklarını ıslatıp çekti. Ezgi de sessiz kalmaya çalışarak çayını yudumluyordu. "Kışı ve karı sever misin Ezgi?" dedi Kenan gözlerinin yörüngesi yalnızca Ezgi'ye aitken.

Ezgi, "Pek değil," dedi. "Ben biraz yaz insanıyım ama nefret etmem." Güldü. "Kartopu falan oynarım yani. Hatta bir keresinde yani ben çok küçükken mahallede kartopu savaşı yapmıştık çocuklarla, beni sinir eden bir çocuğun yüzüne çok sert atmıştım ve çocuk iki gün kulak ağrısıyla gezmişti."

Kenan güldü. "O kadar diyorsun yani?"

Ezgi de güldü. "Hak etmişti ama! Kırmızı ayakkabılarıma basıp duruyordu, daha yeni almıştı annem onları."

Sonra bir daha kimse Ezgi'ye ayakkabı almadı.

Ezgi gülümsemelerini usul usul dindirdiğinde Kenan da onunla birlikte söndü. Bazen konuşmaya değil de konuşmanın peşinde sürüklediği sessiz cümlelere ihtiyaç duyardı insan. Konuşulmaya değil, konuşmadan anlaşılmaya özlem duyardı. Kenan'ın en iyi yaptığı şey de buydu zaten. *Ezgi ne zaman susa Kenan onun yerine konuşuyordu, susarak.*

"Ezgi bana biraz kendinden bahseder misin?" diye mırıldandı Kenan arkasına yaslandığı sandalyeden ayrılırken.

"Hiç beceremem ki."

"Dene en azından."

Omuzlarını düşürdü ve karşısında onu saatlerce bile dinleyecek adama ne söyleyeceğini düşündü çünkü Kenan'ın ondan istediği CV yazısı değildi. Birkaç saniye içinde dağıttığı kelimeleri düzenledi ve sayfaları bir dosyada toplayıp yutkundu. Elinin altındaki bardağı bırakmadan kıvrılan dudaklarıyla kalemine sarıldı. "Biraz asabiyimdir, fevri yanlarım da var ve biliyorum bazen çok sinir bozucu olabiliyorum ama çok da duygusalımdır. Yalnız başıma dünyayı karşıma alırım ama biri karşıma geçip içimi görünce o dünyanın altında kalırım. En sevmediğim özelliğim de bu."

"Sen dünyanın altında kalacak kadar zayıf biri değilsin," dedi Kenan. "Hiçbir zaman da olmayacaksın."

"Bilmiyorum," diye dudaklarını sarkıttı Ezgi. "Doğrusu artık umursamıyorum, ben düz, sade, sakin bir hayat istiyorum."

Kenan tekrarladı. "Ben de öyle."

Bir şarkının en tehlikeli hislerinde buluştu gözler ama acıtmadı, aksine yumuşattı.

Ezgi konuşmasına kaldığı yerden devam ederken, "Sigaraya lisenin başında başladım ama çok değil, arada bulabilirsem içiyordum," dedi. "Bu sonraları arttı. Kendime bir paket aldığımda hiç sorgulamadım, neyin doğru neyin yanlış olduğunu tartmadım sadece aldım ve içtim. Zaten hayatımı çok planlı yaşayan biri değildim." Sustu ve öyle devam etti. "Son birkaç yıldır çok düşünüyorum sadece. Sürekli düşünüyorum. Bir şeyi yaparken üzerinde saatlerce kafa patlatıyorum, saçma ama olan bu."

"Saçma değil," dedi Kenan düz bir sesle. "Seni anlıyorum ben."

"Sen hep beni anlıyorsun ya," diye söylendi Ezgi. "Bu sana acı vermiyor mu?"

"Hayır, neden öyle düşündün ki?"

"Bilmem," dedi sakince. "Kendimi küçük gördüğümden değil, asla! Ama neyimi anlayacaksın? Seninle doğru düzgün konuşamadık hiç ve ben sana hep yaralarımla geldim sana hiç kendimi göstermedim."

"Bunu bilerek geldim sana."

"Bana âşık olman," dedi Ezgi bir anda. Bunu sesli bir şekilde dile getirmiş olması kocaman bir adımdı. Kenan'ın ilgisini çeken konuşma tavır onu biraz daha Ezgi'ye çekti. Ellerini masanın üzerine tekrar koyarak omurgalarını doğrulttu ve derin bakışlarıyla Ezgi'nin bal rengi gözlerine tutundu. "Bana bilerek âşık olman, Kenan? Niye? Üzüleceğini hesap edemedin mi?"

"Hangi aşk gözyaşı dökmeden yaşanmış ki Ezgi? Bu işin sonunda ben yine üzüleceksem pişman olmam. Eğer beni reddedersen sana kızmam, sana küsmem fakat bir daha asla karşına çıkmam."

"Yok," diye fısıldadı Ezgi kaçamak hisleriyle. "Seni reddetmem de..."

Kenan'ın kalbi sıkışmaya başladı.

Ezgi cümlelerini düzeltti farkında olmadan kapıldığı heyecanla. "Zaten öyle olmuş olsaydı... yani ben sana şey..."

Kenan gülümsedi. "Tokat atmaz mıydın?"

Ezgi aldığı karşılıkla utanırken kafasını öne eğerek, "Bilerek olmadı," dedi. "Üzgünüm. Çok ağır mıydı elim?"

"Hayır, hiç hissetmedim."

Ezgi kafasını kaldırıp güldü. "Atma Kenan..."

"Tamam azıcık hissettim."

"Ağır işte elim ya, beni kandırma ve ben alınmam böyle şeylere. Bana dümdüz konuşabilirsin."

"Hayır sana asla öyle davranmam," deyip ekledi. "Ayrıca senin elin ağır değil benim yanağım sert."

"Çok etkileyici."

"Öyleyimdir biraz."

Ezgi gülmeye devam ederken Kenan sırf o gülüyor diye güldü. Ezgi gülümsedikçe Kenan zaten surat asamaz ya da buna kayıtsız kalamazdı ki...

"Bahsedilecek bir yanım yok," dedi sonra Ezgi kafasını iki yana sallarken. "Herkes gibi yaşamaya çalışıyorum işte." Kenan bir ses vermeyince bu sefer o devam etti. "Sen bahsetsene kendinden?"

"Dümdüz insanım."

"Bu kadar?"

"Bir numaram yok," dediğinde Ezgi ağzını araladı ve geriye çekildi. "Bende ne numaralar var zaten, ohoo..."

"Öyle değil pek," dedi Kenan sakin bir ses tonuyla. "Sana kendimden biraz bahsetmiştim zaten. Benim fevri çıkışlarım oluyor, daha duygusal bir insanım normalde yani hislerimle hareket etmem ama seni görene kadarmış hepsi..." Ezgi susmaya devam etti. Kenan, "Akif ile tek ortak noktamız edebiyat," dedi. "Fakat o bu bölüme daha çok yakışıyor, doğru tercih yani."

"Sen istemeyerek mi kazandın?"

"Annem Türkçe öğretmeniydi, benim sözel yönüm de ona çekmiş ama sayısalım da fena sayılmaz çünkü babam da mühendisti. İyi bir dereceyle kazandım bölümü, belki farklı bir mesleğim olurdu ama şikayetçi değilim."

Kenan'ın dümdüz adamım derken kastettiği şey buydu. Onun ruhunda şairanelik yahut yumuşak cümleler kuracak bir yan yoktu. Akif Selim'e göre çok başkaydı. Kafası estiği gibi yaşar, o an neye karar veriyorsa onu yapardı. Bu noktada biraz Ezgi ile benzedikleri söylenebilirdi ama o da zamanla olurmuş, kendinin ve geleceğinin farkına varmıştı tıpkı Ezgi gibi. Ezgi yaşadıkları sayesinde büyümüş, sürekli düşünür hale gelmişti. Kenan ise hem yaşadıkları hem de Ezgi sayesinde dümdüz adam olmaktan kurtulmuştu.

"Ben hiç sevmem edebiyatı," dedi Ezgi gözlerini kısarken. "Kitap okumayı da öyle. Biliyorum bu bir kusur ama alışkanlığım yok."

"Tam olarak kusur diyemeyiz," diye düzeltti Kenan. "Evet kitap okumak zenginliktir ama sen zaten kitap okumayı sevmeyen bir insan gibi durmuyorsun."

Ezgi dudaklarını bükerek gözlerinin içinde bulundukları mekânın aydınlatmalarına çevirdi. "Film izlemeyi daha çok seviyorum mesela, görsel hafızam daha iyidir bu yüzden."

"Sahi," diye duraksadı Kenan. "Bizim bir film işi vardı. Kelebek Etkisi izleyecektik Akif sağ olsun."

"Vaktimiz olmadı."

"Vaktimiz olursa olsun mu?"

"Olsun."

"Tamam," diye gülümsedi Kenan. Ezgi'nin artık daha sakin cevaplar vermesi ve Kenan'a karşı yumuşak olmaya çalışma çok önemli bir husustu.

"Balıklarla aran nasıl? Anlaşabiliyor musunuz?" diye sordu sonra Kenan.

"Evet," diye cevapladı. "Hâlâ bir isim bulamadım ama. Üç taneler ya..." Kıkırdadı. "Aa! Şey olabilir bak; İzel, Çelik, Ercan."

"Ne?" Kenan epey keyifli güldüğünde bu fikir Ezgi'nin çok hoşuna gitmişti. Bir anda aklına gelen şeye bu kadar ısınması normal miydi?

Ezgi, "Hakikaten olmaz mı?" diye sordu saf saf. "Bakarsın yakında şarkı da söylerler."

"Ummadık taş baş yarar nasılsa değil mi?"

Ezgi daha çok güldüğünde Kenan'ın karşı koyamadığı hisler çığ gibi büyüdü de büyüdü de. Bir gülüşe ne kadar bakılabilir ne kadar hep daha fazlası istenebilirdi? Ezgi güldükçe Kenan vuruluyor, Ezgi hislerinden emin oldukça Kenan vurulmayı daha çok istiyordu.

Gülümsemeler bardakta soğumuş çaydan hallice dindiğinde ikisi de yutkundu. İkisinin de elleri masanın üzerindeydi. Kenan gözlerini Ezgi'nin gözlerini indirdi ve ellerine baktı. Dün onu öperken bu kadar ürkek değildi ama şimdi asıl adımı atacaktı. Usulca elini Ezgi'nin eline yaklaştırdı. Ezgi kaldığı yerden ayrılmadı ama geri de çekilmedi. Kenan elini masadan kaldırmadan işaret parmağını uzattı. Ezgi'nin ellerindeki titreme gözle görülürdü. Kenan sertçe yutkunduğunda Ezgi, elini serbest bırakarak parmağının ucunu Kenan'ın parmağına doğru uzattı ve temas ettiler, dokundular. Mesafe bir kalp kadar uzaktı ikisine de. Sessizlik büyüdü ve temas ilerledi. Elleri bir yolculuğa çıktı ellerini tanımak için. *Yolun sonunda bir durak vardı ama kimse inmedi çünkü gezecekleri yerler henüz bitmemişti.*

Kadir'in kalbi içinde kendi kalbinin yattığı bir tabuttu.

Kadir çok sevdi, Kadir öyle çok sevdi ki bu bir delilikti.

Onu görene kadar kalbinde hiç fırtınalar esmedi ama onu başkasıyla gördükten sonra kalbindeki fırtınada boğuldu.

Kırıldı kalbi, öyle çok kırıldı ki etrafa saçılanları toplamak yine ona kaldı.

Kadir ve Sevde; bu hikâyenin bir başka yüzüydü. Kadir'in Sevde'ye bakan gözlerinde başka bir adam vardı. Her seferinde o adamla tanışmak, sevdiği kadının gözlerinde başka bir adamın gözlerini görmek aynı kâbusu yaşamaktan beterdi. Çok sevince uyumaya korkar oldu tıpkı Sevde'nin gözlerine eskisi kadar bakamadığı gibi.

Aradan birkaç hafta geçti ve bu zaman diliminde ikisi asla yüz yüze gelmedi. Kadir önce Sevde'den sonra kendinden kaçtı. Sona geldiğinin ve artık bu konunun kapanması gerektiğini biliyordu ama kalpte açılan yaraları doktorlar bile kapatamazdı kolayca, böylesine âşık bir beden nasıl kapatabilirdi ki...

Akşam vakitleriydi. Kadir'in vizeleri daha yeni bitmiş ve sırtında bir çanta, ağzında bir sigara ile soğuk, yalnız bir halde Ankara'nın bir kaldırımında sessizce ilerliyordu. Bolu'ya değil dedesinin yanına gidecekti ara tatil için. Ailesiyle arası hiç iyi olmadığından dedesinin yanında kendini daha iyi hissediyordu. Soğuk, Kadir'in kalbine zıt düşmüştü ama keşke böyle olmasaydı, keşke Kadir'in kalbi de üşüseydi artık çünkü istediği tek şey oydu. Bu sokakta, bu kaldırımda yürürken bile hissizliğin içine düşmüş hislerinden kaçıyordu. *Ah o hisler! Keşkeler... Kaç kalbi parampara etmiş...*

Kadir ağzındaki sigarayı içmeye devam ederken gözlerini kısarak zehrini dışarı soludu ve sigara bittikten sonra söndürüp demir çöp kovasının içine attı. Akşam soğuğu teninin açıkta kalan kısımlarını üşütmüştüğünde üzerindeki siyah kaşe montun yakalarını kaldırdı ve ellerini cebine sokarak öyle yoluna devam etti. Gara gidiyordu ve daha otobüs saatine çok vardı bu yüzden o da yürüyebildiği kadar yürümeye tercih etti. İlerideki büfeden sağa doğru dönerek karşı sokağa geçen parka yürüdü. Kurumuş dudaklarını ıslattıktan sonra kafasını öne eğerek adımlarını izledi. Şehir sanki ölmüştü ve ondan başka kimsenin sesi soluğu çıkmıyordu. Belki de ram tersiydi. Derin bir nefes alarak kafasını kaldırdığında az evvel aldığı nefes boğazına dizildi.

Sevde elinde küçük bir valiz, göğsüne yapıştırdığı iki kitapla birlikte onun karşısında duruyordu.

Aralarında üç metre ya vardı ya yoktu. Fakat bu mesafe Kadir'e kalbinden daha yakındı.

Kadir sertçe yutkundu ve ellerini usulca cebinden çıkardı. Sevde ürkek ama kırgın bakışlarıyla baktı ona çünkü onu kırdığını biliyordu. Kendini suçluyordu Kadir'i üzdüğü için, herkesten kaçsa da o da içinde düşünüyordu bazı şeyleri. En yakın arkadaşını kaybetmişti ve bir daha asla kazanamayacaktı. Kadir'i kaybetmişti.

Kadir de Sevde'yi...

Birbirlerini kaybettiler ama ikisinin de bundan haberi yoktu.

Kadir ileri gidemedi ama Sevde ona geldi. Birkaç adım, sonra birkaç adım daha ve bir metreye indi aralarındaki mesafe. Kadir bakamıyordu

ama başka yere de çeviremiyordu suratını. Son defa olduğunu bildiğinden miydi yoksa? *Farkındaydı, bu bir sondu.*

"Merhaba," dedi Sevde kısık bir ses tonuyla. Sanki yıllar sonra karşılaşmışlar da konuşacakları bir şey yokmuş gibiydi.

"Merhaba," diye karşılık verdi Kadir tüm bedeni titrerken. Üşüyordu ama havadan değil, aklındakini atamadığından.

"Bitti mi vizelerin?" dedi Sevde gözlerini kısarak.

"Bitti."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet.

"Anladım."

Hayır... Hayır konuşacakları şey belliydi ama ikisi de oraya varmamak için direniyordu. İkisi hiçbir zaman yalnız kalmadı. Sevde, Kadir'i dinleyemedi ve Kadir hep susmak zorunda kaldı.

"Sen de mi eve gidiyorsun?" diye sordu Kadir, Sevde'nin elindeki valize bakarak.

"Evet," diye kafasını salladı Sevde. "Daha doğrusu dün benim de vizelerim bitti de bugün yurtta kalan birkaç eşyamı almaya geldim."

"Anladım."

Birbirlerinden bakışlarını kaçırdıklarında Kadir bir cesaret soluklandı ve konuştu: "Acelen yoksa şuradaki bankta birkaç dakika oturabilir miyiz?"

Sevde gözlerini banka çevirdi ve sonunu bilerek kafasını ağır ağır salladı. İkisi de hiç konuşmadan yan yana oturdular ama aralarında bir kişilik daha yer vardı. Sevde kitaplarını dizlerinin üzerine koydu, Kadir de ellerini birleştirerek hafifçe araladığı bacaklarının üzerinde tuttu. Sevde parmaklarını usulca kitabın üstüne taşıdı ve kapağının kenarını birkaç santim kaldırdı. "Üşüyor musun?" diye sordu Kadir sakince.

"Hayır," dedi Sevde. "Sen?"

"Artık değil."

Sessizlik koca bir gürültüden daha çok sancı verdi.

Birkaç dakika diye oturdukları bu bankta beş dakika boyunca sustular. Tam beş dakika boyunca tek bir kelime bile etmedi ikisi de.

"Otobüsün kaçta kalkıyor?" diye sordu Sevde üzerine basılması gereken bir merdiven basamağına çıktığında.

"Daha var," dedi Kadir. "İki saat kadar."

"Gara gidince kafeteryaya gir, bir şeyler iç olur mu?" diye söylendi. "Aralık ayı çok tehlikeli çünkü."

"Öyle," diye iç geçirdi Kadir. "Çok tehlikeli."

Sevde dudaklarını yaladı ve kitabının kapağıyla oynamaya devam etti ta ki Kadir'in onun yüzüne bakmasına kadar. "Aralık ayı benim ayım," dedi Kadir. "Çünkü ayrılık çünkü bir son."

Sevde kaşlarını çatarak korkuyla yutkundu. "Son mu? Anla... Anlamadım Kadir?"

Kadir dudağının kenarını kıvırdı hüzünle. "Bunun için seni suçlamıyorum zaten."

"Kadir ne sonu, neyin ayrılığı?" Sevde endişelenerek kendini biraz daha öne itti.

Kadir, Sevde'nin gözlerine baktıkça onun için her şey daha zor bir hal alıyordu. Ama son bakışıydı bu ona yalnızken onu artık hep uzaktan görecekti. Son sefere mahsustu bu adamın duyguları, bu son vurgundu.

"Artık seninle aynı ortamda olamam," dedi Kadir boğazına takılmış bir acıyla. "Seninle zaten olamadım."

Sevde mahvoldu. "Kadir... Ben..."

"Hayır hayır, seni suçlamıyorum. Yemin ederim seni suçlamıyorum, Sevde. Ben beceriksiz bir adamım," dedi kızaran gözlerindeki öfkeyi kendine bastırırken. "Öyle beceriksiz bir adamım ki yapamıyorum. Verdiğim sözü tutamıyorum, atamıyorum içimden seni çıkaramıyorum. Öyle çaresizim ki kendimden bile kaçamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Sevde ağlamaya yakın bir sesle. Açık saçları dağılmaya başladığında Kadir sıkıntıyla soluklandı. "Beni üzdüğün için mi?"

"Seni üzmek istemediğim için."

"Beni üzdün ama sen bunu bilerek yapmadın," dedi Kadir kuru bir sesle. "Sen beni isteyerek üzmezsin ki."

Sevde kafasını öne eğdi ve kitabın kapağına baktı. Kadir artık açılmıştı ve susmayacaktı. İçindeki ıstırabı dökecek, rahatlayacaktı. Bu mümkün olmayacaktı ama yine de denemeye değerdi. "Her şeyi kabul ettim, her şeyi yendim ama seni yenemiyorum, Sevde. Seni aşamıyorum, seni sevmemeyi başaramıyorum. Öyle aşağılık, öyle şerefsiz hissettiriyor ki kendimi, kafama sıksam daha onurlu olurum diyorum."

"Sakın," dedi Sevde korkuyla Kadir'e bakarken. Gözlerindeki o telaş Kadir'in kalbi gibi delicesineydi. "Kadir lütfen söyleme öyle! Sana

yalvarırım düşünme öyle. Sen öyle bir adam değilsin. Sen benim tanıdığım en hayat dolu, en sevecen, en..." Devam edemedi. Ona 'en yakın arkadaşımsın' diyemedi. Çünkü bu Kadir'in kafasına değil kalbine sıkılmış kurşunların en ağırı olurdu.

"Korkma, kafama falan sıkmam," dedi Kadir tebessüm ederek. "Yemin ederim bak."

"Kadir," diye doldu gözleri Sevde'nin. Hiç mutlu değildi ki o da. "Keşke böyle olmasaydı."

Kadir kafasını aşağı yukarı salladı. "Keşke, Sevde. Keşke sevmeseydim seni keşke hiç görmeseydim ve bilmeseydim ama sevmeseydim seni, sevmenin bu kadar güzel olduğunu bilemezdim. Belki beni mahvetti, belki çok acı verdi ama değdi. Sen çektiğim acıya değdin."

Sevde duyduğu şeyler karşısında acı çekiyordu. Kadir'in kalbini az çok biliyordu belki ama bu kadar ağır yaşadığını tahmin edemedi. Kafasına önüne eğdiğinde gözlerinden bir damla süzüldü ve onu Kadir görmeden hızla silip attı.

"Bu bir veda," dedi Kadir. "Bu artık son, ben sondayım, ben sonundayım."

"Gidecek misin?"

"Evet," dedi Kadir. "Kalbimden."

Sevde sustu.

"Çok denedim, çok uğraştım ama yapamadım. Belki yine yapamayacağım ama içimde azalacağını biliyorum. On yıl sonra arkama dönüp baktığımda gülümser geçerim bu günleri hatırladığımda ama unutmam lazım. On yıl sonra yanımda bir kadın olursa ona bunu yaşatamam. Seni içimde öldürmeden başka bir kadını öldüremem, ona yazık edemem."

"Keşke elimden bir şey gelse."

"Kalbimden bir şey gelemedi bunca zamandır içinde sen varken ellerin uzanırsa mahvolurum."

Bir rüzgâr esti ama dağılan saçlar değil ruhlar oldu.

"Her şeye rağmen teşekkür ederim ama," dedi Kadir artık öfkeden değil acıdan kıpkırmızı olmuş gözleriyle. "Beni büyüttün, beni koca bir adam yaptın. Artık senin söylediğin çocuk değilim, farkındayım kendimin. Sana da kızgın değilim, sana hiç kızmadım ki zaten... Kendime de kızmadım aslında ama bazen öyle salak bir adam oluyorum ki *unut artık unut* diye bağırıyorum içimde. Üzül diye söylemiyorum, biz arkadaşız yani eskiden arkadaştık. O günmüş gibi düşün."

"O günmüş gibi düşünürsem mutlu olmam gerekir, yanında en çok güldüğüm insan senken şu an yanında en çok üşüdüğümsün. Nasıl o günmüş gibi düşünebilirim?"

"Özür dilerim."

"Hayır dileme," dedi Sevde sessizce. "Senin suçun değil."

"Bir daha üzmeyeceğim seni," dedi Kadir. "Bana bakarken gözlerinde sönen ışığı görmemek için bakmayacağım yüzüne. Sana söz Sevde, kendime söz veriyorum, Sevde bir daha olmayacak. Bu bir veda çünkü bu bir ayrılık. Tek taraflı..."

"Ama benim de kalbim acıyor, Kadir."

Kadir, Sevde'nin yüzüne bakarken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Sonra utandı ve kafasını diğer tarafa çevirip çabucak buz tutmuş elleriyle sildi.

Sevde kendini tutamadı ve hıçkırdı.

Artık ikisi de ağlıyordu.

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedi Sevde. "Ama sana kızamam. Yemin ederim bunun böyle olmasını istemezdim."

"Utanıyorum," dedi Kadir, Sevde'ye bakamazken ve gözyaşlarını artık durdurmayı başaramazken. "Sana bakarken, hâlâ seni sevebilirken, yüzüne bakarken utanıyorum... Öldürdüğüm hayallerin katiliyken bile utanıyorum."

Sevde dudaklarını ısırdı gözyaşları akmaya devam ederken. Kadir dayanamayarak Sevde'nin yüzüne baktığında, "Ne olur ağlama," diye konuştu ama dokunamadı ona. Gitmedi elleri yüzüne. "Seni ağlatmak istemem, seni hiç üzmek istemem. Bu bizim, benim kalbimi son kez konuşmamız. Kalbimi çıkardım önüne koydum, söylemek istediklerini söyle çünkü ben onunla yakında vedalaşacağım."

"Kalbine bir şey söyleyemem, benim kelimelerim senin kalbine yakışmaz," dedi Sevde içi geçerken.

"Oraya bir tek sen yakıştın."

Ah Kadir... Ne kadar zor senin için vazgeçmek.

İkisi de ağlıyordu. Sevde, Kadir'i üzdüğü için Kadir ise vazgeçmek zorunda kalan taraf olduğu için.

"Evleneceksin onunla değil mi?" diye sordu Kadir. Hayatında bundan daha acı bir cümle kurmamıştı henüz.

Sevde şaşkınlıkla ağzını araladığında Kadir ağlarken gülümsedi. "Merak etme bilmediğim bir şeyi duymadım ama hani olur ya duymak,

bilmekten daha ağır gelir bazen. Bir gün annemin öleceğini biliyorum ama bunu başka birinin ağzından duymak beni mahveder, biri şimdi çıkıp 'annen ölecek Kadir' dese hıçkırarak ağlarım ama bir gün öleceğini biliyorum... Bilmediğim bir şeyi duymadım, Sevde."

"Biz..."

"Çok mutlu olmanı istiyorum," dedi Kadir gözlerinin altına götürdüğü parmaklarıyla yaşları silerken. "En çok sen mutlu istiyorum. Ben de mutlu olayım ama önce sen ol. Sen mutlu olunca ben de bir şekilde olurum."

"Hemen değil," diye mırıldandı Sevde burnunu çekerken. Ne diyeceğini bilemediğinden bir şeyler söylemek istedi kendince.

"Onun sana iyi geldiğini biliyorum, seni mutlu ettiğini görüyorum ve şanslıyım aslında çünkü senin kalbini ben öldürmedim."

"Ama seninkini ben öldürdüm."

"Bunu bilemezdin."

"Ama öyle."

"Ama dirilecek yeniden. Bir gün atacak bundan eminim."

"Çok mutlu olmanı istiyorum, Kadir. Benden daha mutlu ol istiyorum."

Kadir omuzlarını kaldırıp indirirken derin bir nefes aldı. Elini şakağına götürerek bakışlarını kaçırdı ve mırıldandı: "Belki yıllar sonra karşılaşırız ve ikimiz de çok mutlu oluruz var olduğumuz hayatlarda. Hayat dediğin nedir ki zaten? Hep aynı yaşta, hep aynı acıda kalacak değiliz ya!"

Sevde gülümseyerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Ama daha çok anımız olacak bizim, neden yıllar sonra karşılaşmaktan bahsettin ki?" diye sordu bu kez Sevde. "İki yılımız var, muhakkak göreceğiz birbirimizi. Benden sürekli kaçacak mısın?"

"Kendimden kaçmayı başardığımda sana gerek kalmayacak, emin ol."

Sevde dudaklarını ısırdı ağlarken.

Kadir kendini yavaşça toparlarken, "Beni gördüğün zaman sana kederle bakmayacağım ama gülmeyeceğim de çünkü ikimizi de kandırmış olurum," dedi. "Rol yapmak çok zor geliyor."

"Hiç mi konuşmayacağız?"

"Hiç."

"Ne zamana kadar? Ben senin ne halde olduğunu Mislina'dan mı öğreneceğim?"

"Beni merak edecek bir şey olmayacak," dedi Kadir sakince. "Ben iyi olacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

Sevde yorgun bir nefes alıp verdiğinde saçlarını düzeltti. Kadir bakamadı gözlerini kaçırdı. "Seni üzmesine izin verme olur mu?" dedi Kadir. "O zaten seni üzmez ama sen yine de üzmesine izin verme. Kırmasın kalbini, incitmesin seni."

Sevde tepki veremedi. Kadir ne kadar acı çekiyorsa Sevde de beter bir haldeydi. Kadir gözlerini kapattı ve daha fazla düşünmeden Sevde'ye baktı. "Üşüme daha fazla, kalkalım artık."

Sevde onunla vedalaşmaya hazır değildi. Kadir'i sonsuza kadar kaybetmeye razı değildi.

Fakat sonu başında belli olan bir hikâyede bir kalp yara almışken diğerinin onu tamir etmesi de olası bir durum değildi.

Birbiri için atmayan kalpler de bileklerden akan kan değil midir? Belki öldürmez ama ölüme en yakın olan yerdir.

İkisi birlikte ayağa kalktığında Sevde kitaplarını valizinin üzerine koydu ve Kadir de çantasını sırtlanmadı. Yarım kalmış bir vedanın tamamlayacağı son bakışı kalmıştı. Karşı karşıya geldiler. Gözlerinde aynı his yoktu belki ama acı aynı damardan geçiyordu. Kalplerinde aynı hisler yoktu belki ama acıları birdi zira birbirlerini üzmüşlerdi.

Sevde ellerini birleştirerek parmaklarıyla oynadı. "Yılbaşında belki bir şeyler yaparız bizimkilerle, o zaman gelir misin peki?" diye sordu. Kadir'e veda ederken ondan iyi bir şeyler duymak niyetindeydi.

"Belki," dedi Kadir. "Bilmiyorum."

"Az kaldı yılbaşına da."

"Hiç umurumda değil biliyor musun?"

Sevde sustu.

Kadir devam etti. "Seninle tanıştığım için, birlikte geçirdiğimiz onca güzel şey için teşekkür ederim. Bana yaşattırdıklarınla ve yaşattıramadıklarınla bile... İyi ki vardın, Sevde."

"İyi ki varsın, Kadir."

Gözler yine doldu çünkü hiçbir gerçek bu kadar can acıtamazdı. Kadir titreyen dudaklarıyla ve çenesine uzanan gözyaşıyla Sevde'ye bakarken, "Şunu unutma," dedi. "Bir gün kendini yalnız hissedersen beni ara ama başka şekilde değil. Beni merak etme hiç, beni sorma tamam mı?

Sadece olur da çok kötü hisseder, konuşacak birini bulamazsan bir telefon kadar uzak olacağım sana... Söz veriyorum Sevde, bu sefer sana iyi gelmeye çalışırım."

"Numaran aynı kalacak mı?"

"Kalacak," dedi Kadir yutkunarak.

Sevde'nin dolup taşmış gözleri kafasını öne eğerek parmaklarını daha sert bir şekilde ovmasıyla devam etti. "Birbirimizi yine göreceğiz çünkü ortak arkadaşlarımız olacak, aynı okuldayız ama sadece bu kadar, dahası olmayacak," dedi Kadir. "Başka çarem yok. Bana kızma olur mu?"

"Kızmam," dedi Sevde yüzünü kaldırıp Kadir'in gözyaşlarıyla bir kez daha yüzleştiğinde. Kadir de Sevde'nin gözyaşlarıyla yüzleşti. İkisi yine ağlıyordu. Son kez birbirlerine bakarken.

"Senin için hep en iyisini isteyeceğim," dedi Kadir kısık sesiyle.

"Ben de senin için," dedi Sevde.

Şehir ölmüştü sanki, oysa kalbini bir bedene sığdıramamış adamın mezarı varken içinde.

Birbirlerine gülümsediler ama bu daha çok acı verdi. Kadir ağzını aralayacağı sıra Sevde buna müsaade etmedi ve hızla ona sarıldı. Sımsıkı sarıldı ve daha kuvvetli bir şekilde ağlamaya başladı. Kadir şaşkındı ama Kadir ona son kez sarılmanın hayalini de kurmuştu. İkisi sarılarak ağladı. Sevde, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye konuştu hıçkırıklarının arasından. "Kırdığım için, üzdüğüm için, mahvettiğim için... Her şey için senden özür dilerim, Kadir."

"Ben de senden," dedi Kadir gözlerini kapattığında. Sevde'ye sıkıca sarılamadı çünkü ne kadar sarılırsa o kadar zor olacaktı. "Sana hak etmediğin öfkeyi verdiğim için, seni üzdüğüm ve seni ağlattığım için."

Sonra sustular, iş veda etmeye gelince genelde konuşanlar gözyaşları olurdu.

Usul usul birbirlerinden ayrıldıklarında kafalarını eğdiler ve gözyaşlarını sildiler. Sonra göz göze geldiler. Bu sefer ikisi de gülümsüyordu ama neşeden değil, neşe uzun zamandır ikisinin arasında değildi. Kadir derin bir nefes alarak boğazını temizledi. "Ben artık gideyim sen de git hava iyice kararmadan, dikkatli ol ama."

"Sen de dikkatli ol."

"Olurum."

Kadir bankın üzerindeki çantasını sırtlandı. Sevde de kitaplarını göğsüne bastırırken valizinin de sapını kavradı. Aralarına mesafe girdi.

Kadir gülümseyerek ve bu sefer birazcık daha samimi bir şekilde gülümseyerek, son kez, "Hoşça kal, Sevde," dedi. Öldü, öldü, öldü... Defalarca kez. Mezarı karla doldu ama toprak bir türlü donmadı.

"Hoşça kal Kadir," dedi Sevde kısık sesiyle.

Adımlar geriye doğru çekildi ve gözler son kez farklı baktı, bir dahaki böyle olmayacaktı. Bu bir sondu ve Kadir bir daha Sevde'ye veda etmeyecekti çünkü artık Sevde eskisi gibi hissettirmeyecekti.

Birbirlerine sırtlarını döndüler ve aralarına duvar ördüler. Kadir parkın bir ucunda Sevde diğer ucundaydı. İlk güne dönebilselerdi şayet Sevde asla Kadir'le konuşmazdı ama ilk güne dönemeyeceklerdi, konuşmayacaklardı.

Tarih bir kez yazılır ve tekrarı olmaz. Kadir kendine defalarca kez söz verdi ve tutamadı. Bu yüzden kızdı kendine, bu yüzden suçladı ama unutmak öyle beter ki, öyle zor ki yaşamayan bilemezdi. Unutacaktı, bu söz bu sefer tutulacaktı.

Belki yarın değil, belki iki ay sonra da değil ama bir gün...

Bir gün karşı karşıya geldiklerinde Kadir, Sevde'yi unutmuş olacaktı.

Çünkü sevmek de unutmak kadar zordur. Kadir zoru bir kez başardı ve ikinci kez de başaracaktı.

Unutmak, kalbin ve aklın kıyameti ama sabrın geç kalınmış hediyesiydi.

Vizelerimiz nihayet bitmişti. Eve geleli dört saat oluyordu. Akif Selim de neredeyse bir saat önce işten gelmiş, bir şeyler yemeden banyoya girmişti ama hâlâ çıkmamıştı. Suyun sesini duyuyordum ama fazlasını değil. Yurdunarak kapının ağzında dikildim ve tıklattım. "Akif Selim? Daha çıkmayacak mısın?"

Cevap vermedi.

"Akif Selim?"

"Çıkacağım birazdan," dedi sonra.

Kaşlarımı çattım ve dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra kapıyı açarak banyoya girdim. Duş kabinindeydi ve içerisi buharla kaplıydı. "İşin bitmedi mi daha?"

"İyiyim Mislina. Sen çık geliyorum."

Telaşa kapıldım çünkü bu elimde değildi. Bacağımdaki eşofmanı dizlerime kadar katladım ve çoraplarımı çıkarıp duş kabinine yaklaştım. Sonra da kabinin kapısını açtım. Akif Selim sırtı bana dönük bir vaziyette altında siyah boxerı ile ellerini mermer fayanslara yaslamış bekliyordu. Hareket edemedim çünkü ne diyeceğimi bilemedim. Aceleyle kabine girdiğimde daracık alanı yok sayarcasına önüne geçerek ona baktım. Ellerini fayanstan çektiğinde gözlerime karşılık verdi fakat yorgun bakıyordu. Yutkunarak "İyi misin?" diye sordum. Sesim kırılmıştı ve bu her an ağlama hissi peşimi bırakmıyordu.

Kafasını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

Ellerimi yüzüne götürdüm. Titriyordu. Teni buz gibi olmuştu. Kocaman bir korkuyla ağzımı araladığımda, "Sen üşüyorsun canımın içi," dedim. "Neden çıkmadın ki hemen?"

"İyiyim ben," diye tekrarladı bir kez daha.

"Hadi gel kurulanalım o zaman," dedim saçlarından akan damlaları onu üşütmesin diye hemen askılıkta duran küçük havluyu kafasına sardığımda. Dudakları titriyordu gülümserken. Ben burada korkudan ağlayacak haldeydim ama gülümsüyordu. Niye böyle yapıyordu sanki?

"Mislina," diye baktı kızaran gözlerimi ondan kaçırdığımda. Dudaklarımı ısırdım adımı telaffuz ettiğinde çünkü normal bir şekilde konuşmuyordu. Kafamı öne eğdim ve göğsüne baktım. Kalbine baktım. Kalbi çok güzeldi ama bizi çok acıtıyordu. Korktuğumu anladığında elini çenemin altına koydu ve çehremi usulca doğrultarak kendi eksinine sabitledi. Cildi çok beyazdı, her zamankinden daha beyazdı. Kızaran gözlerimden bir damla yaş aktığında kendimi yine tutamadım. "Mislina bir şey yok, niye ağlıyorsun?" diye sordu sonra.

"Bir şey yok değil mi gerçekten, Akif Selim?" Sesim büküldü, kısıldı, paramparça oldu içimde.

"Hayır güzelim," dedi gülümserken. "Biraz yoruldum bugün, suyun altında dinlenmek istedim."

"Ama üşümüşsün."

"Hiç fark etmedim."

Kalakaldım. Parmağıyla gözlerimin altındaki yaşı nazikçe sildi. Gülümsedi. Hep gülümsüyordu inadına yaparmış gibi. "Bir şey olduğunu mu sandın?" dedi. "Hiçbir şey olmadı. Ben gayet iyiyim."

Daha çok ağlamak, çok daha fazla gözyaşı dökmek istiyordum belki rahatlardım. Buna müsaade etmedi. "Saçlarımı kurutur musun?" diye fısıldadı.

"Hala."

Birlikte banyodan çıktık. Bacağına bir eşofman çekti, üzerine de bir tişört. Fena içi acıyor ama ona bir kazak daha verecektim. Yatağımızın ucunda oturdu, ben de elimde kuru havluyla karşısında dikilerek saçlarını kurutmaya başladım. Ona farkındayım'dan çok daha fazlasını yaşıyordum içimde. Benden kaçırdığı bakışları, sakladığı hisleriyle bile kalbimi sarsıyordu. İncitmek istemediğini biliyordum ama inciniyordum işte, elimde değildi onun da kalbinde.

Saçlarımı havlunun içinde kurutarak sakindim. Bana yardımcı oldu daha sonra da ellerini durdurarak yüzüme baktı. Yüzümde gördüğü şey onu memnun etmemişti ve bunun olmasını istemiyordu. "Endişelenecek bir şey olsa sana söylerim," diye mırıldandı. "Senden saklamam."

"Yok," diye araladım ağzımı. "Ben öylesine."

Havluyu saçlarımdan indirirken elimde ellerini takip etti. Dağınık ve nemli saçlarını düzeltmek istememiştim, böyle daha güzeldi. Gözlerime daha sakin bakıyordu. "Üzülme, ne olur. Sadece duş aldım ve biraz yorgundum. Her an bana bir şey olacakmış tehlikesiyle yaşamanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama..."

"Hayır zor değil," dedim reddederek. "Zor değil, ben savaşırım ama sen hasta..."

"Kaçmıyorum," diye anladı beni ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi. Ellerimde olan ellerimi daha sıkı kavrayarak gülümsedi. Sonra ellerimi dudaklarına tuttu. Öptü, öptü, öptü. "Ben senin ellerini asla bırakmayacağım, hiç bırakmayacağım hatta. Gözlerinde yaş görmek istemiyorum."

"Tamam," dedim kabullenerek.

Ellerimi bir kez daha öptükten sonra oturduğu yerden kalktı ve dolaptan siyah kapüşonunu çıkarıp üzerine geçirdi. "Çoraplarını giy," dedim. "Ben de sofrayı kurayım."

"Tamam sen sofrayı hazırla ben de banyoyu yıkayayım."

"Ben hallederim, sen yorulma. Yorgunum diyorsun bir de."

"İyiyim ben iyiyim," diyerek çoraplarını giymeden banyoya gitti. Arkasından baktım ve hiçbir şey diyemedim. Yüreğimdeki sızıyla mutfağa giderek tencereleri ocağın üzerine koydum ve birkaç sebze çıkarıp salatayı yapmaya başladım. Havuçları rendelerken kapı çaldı. Ellerimi hızla yıkayıp kapıyı açtım. Gelen Ezgi'ydi. Gülümsemeye çalıştım ama yüzümdeki renk değişimi yakalaması uzun sürmedi. İçeri girerken, "Ne oldu sana?" diye sordu.

Onu yanımda bırakıp mutfağa girdim. Peşimden gelerek kapıyı usulca kapattı. "Madina iyi misin?"

"İyiyim," diye geçiştirdim ve havuçları rendelemeye devam ettim. "Biraz keyifsizim."

"Sebep?"

"Bilmem," dedim dudaklarımı bükerek. "Hani olur ya bazen, içinde kötü bir his vardır ve ne yaparsan yap gitmez oradan, onun gibi."

"Bilmez miyim o hissi?" dedi dişlerinin arasından. "Ama bu hiç hoş değil, özellikle de sende olması."

"Neyse ya sen boş ver beni," diyerek gülümsemeye tekrar çabaladım. "Senin nasıl gidiyor? O geceden beri hiçbir şey konuşamadık."

"Konuşacak bir şey yok ki."

Gözlerimi kısarak ona dümdüz baktım. Kızıl saçlarını tepeden topuz yapmış bana iri iri bakan gözleriyle meydan okuyordu. "Nasıl bir şey yok?" diye sordum. "Emin misin?"

"Mislina aslında..." Sözleri telefonuna gelen mesajla son buldu. Cebinden çıkardığı mesaja bakarken gözlerimi bir an olsun yüzünün haritasından ayırmadım ve dudaklarının kıvrılmasıyla kafamı iki yana sallayarak mırıldandım: "Aynen, hiçbir şey yok."

"İndirim mesajı."

"Tabii."

Ezgi telefonunu cebine koyarken rendelediğim havuçları tabağa döktüm ve ocaktaki yemeklerin altını kıstım. Ezgi bir şeyler söyleyecek gibi duruyordu. Kırmızı lahanayı doğrarken tuttuğum nefesi verdim bu sefer eksik hissettiği cesareti ona ben aşıladım. "Ezgi, Kenan ile ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Bir şey oldu yani."

"Oldu."

Gözlerimi kısarak elimdeki bıçağı salata tahtasına bıraktım ve yönümü tamamen ona çevirdim çünkü gözlerindeki ifadeyi kaçırmak istemiyordum. Ezgi'yi dinlemek ve onun mutluluğuna tanık olmak istiyordum. Ezgi biraz sabırsız biraz da sıkıntıyla dudaklarını ısırarak yutkundu. "O gece siz gittikten sonra biz biraz yürüdük."

"Ee?"

"Sonra konu oraya geldi. Bana ve bize. Yani biz demeyelim de."

"Ne diyelim?"

"Kızım bir dur! Ay çatlatma bir!"

"Tamam ya," diyerek sustum. Ezgi saçlarını alnından geriye doğru çekerken gözlerinin önünü iyice açtı. "Konuştuk biraz. Kenan bana tamamen açık hisleriyle geldi. Bu seferki çok başkaydı. Yani tüm şeffaflığıyla mı dersin öyle bir şey... Sonra ben yine istemediğimi belirttim, istemediğim derken onun benimle mutlu olamayacağını söyledim. Yok saydı," dedi sesinin rengi kararlığında. "Olsun, dedi. Üzülmeyi de göze alıyorum dedi. Yapamadım, bunu kabul edemedim fakat sonra..."

Sustu. Heyecanlandım. "Sonra ne?"

"Sonra geldi ve öptü beni."

Gözlerim yuvalarından fırlarken ağzımın üzerini kapattım. "Oha ne!"

Hızla kapıyı kontrol ederek önüne döndü ve beni susturdu. "Az daha bağır Allah'ın delisi!"

"Bir saniye," diye gülmeye başladım bu sefer fakat şaşkınlığım devam ediyordu. "Dudağından mı?"

"Evet," diye kısıldı sesi.

Kalp atışlarım yükseldi ve az evvelki sıkıntımın üzerine biraz da olsa rahatlamış gibi hissetmiştim. İyi haberler almak, iyi bir şeyler duymak her zaman beni yükseltirdi. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp çektiğimde, "Sen ne yaptın peki?" diye sordum.

"Tokat attım."

"Ne?" diye tepki verdim anında ve yüzüm düştü. "Yani başlamadan bitti mi?"

"Hayır öyle değil," diyerek beni düzeltti. "Ben bilerek tokat atmadım. O an ne yapacağımı bilemedim, ne hissedeceğimi de. Aslında ne hissettiğimi bildiğim için tokat attım yalan yok. Kenan'ı değil kendimi cezalandırdığım için."

"Ezgi neden kendini cezalandırıyorsun?"

"Mislina ben yanlış bir şey yapmadım değil mi?" Ezgi'nin hiç yapmadığı bir şeydi. Onun bu vakte kadar kimsenin aklına, fikrine ve desteği olmamıştı ama ilk kez bir yola çıkarken benden onay istiyor bilhassa ona yol göstermemi bekliyordu. O, her şeyin kararını vermişti ama olur ya hani, birinin daha desteğini alırsa kalbi daha da rahat ederdi. "Ona karşı bir şeyler hissediyorum, yalan söylemiyorum. Kalbimi aşmaya çalışıyorum ve aştım sayılır. Sürekli yüzleştiğim gerçeği de öyle. Ne zaman Kenan'a gülümsesem bir yanım çok mutlu diğer yanım değil."

"Ezgi mutlusun," dedim tebessümle. "Gözlerinin ışığını görebiliyorum. Bu kadarını aşabilmen bile o kadar güzel ki. Artık ben sana iyi ya

da kötü bir şey yapıyorsun diyemem, demem de. Bu tamamen senin kalbinle alakalı. Kenan'a kötü bir şey söyledin mi?"

"Hayır demedim," dedi Ezgi. "Aksine..."

"Aksine?"

Soluğunu dışarı verirken dudaklarında yamalı bir gülümseme meydana geldi. Eskiye ve ona dair. "Sanırım ben ona evet dedim. Biz bir ilişkinin içinde değiliz ama artık ona gidiyorum. Önceden ondan kaçıyordum şimdi kaçmıyorum. Elini tutabilirim, bunu yapabilirim. Hem o beni bekler, bekleyecek. Sabırdan inşa edilmiş sanki."

"Çok seven bekler, Ezgi."

"Senin gibi mi?" diye sordu dupduru tebessümüyle.

Kafamı ağır ağır sallayarak gözlerimi kapattım. "Benim gibi ve Kenan gibi."

"Bu hissin yanlış olmadığını umuyorum," dedi Ezgi. "Artık tamam."

"Saf bir his beslediğin hiçbir şey yanlış olmaz."

Gülümsedi. Onun gülümsemesi beni de gülümsetmişti. Mutluluk sahiden bulaşıcıydı. Salatamı yapmaya kaldığım yerden devam ederken Ezgi pencerenin başına geçti. "Ee? Bitti mi sizin vizeler?"

"Bugün bitti şükürler olsun ki."

"Ben de bugün iş iznimi aldım," dedi. "Yani bir hafta kadar falan."

"Bir problem yok?" dedim sorgulayıcı bir şekilde. Kaşlarını kaldırıp indirirken rahatladım. "Siz balayına gitmeyecek misiniz?"

"Finallerden sonra diye düşünüyoruz ama," diye iç geçirdim. "Bir ay kadar tatil oluyor ya. Rahat rahat vakit geçiririz. Annemlere de gideriz belki, bakalım ya."

"Zaten Uludağ'a gitmeyecek miydiniz?"

"Evet öyle de annemlerde kalmaktan bahsediyorum. Akif Selim pek rahat edemezse diye."

"Ha," diye kaldırıp indirdi kaşlarını. Ateşini önceden kapattığım ocağın başına geçtim ve tabakları hazırladım. "Ben tokum," dedi Ezgi. "Bana tabak çıkarma. Israr da etme."

"Peki," diye mırıldandım. Ezgi bana yardımcı olarak soframızı kurduğunda Akif Selim mutfağın kapısını açtı. Ezgi'ye selam verdi. Kısacık bir an sonra direkt ayaklarına baktım. Çoraplarını giymişti. Çoraplarına baktığımı anlayınca güldü. Ben de güldüm. Sonra önüme döndüm.

Kapı çaldı. Akif Selim, "Acaba Çağlar Efendi bu sefer neyi oturtacak?" diye döndü arkasını.

"Çağlar kim?" dedi Ezgi.

"Yeni komşumuz."

Kıkırdadı. "Uu, çok havalı."

"Hiç sorma."

Fakat kapıda beliren kişi Çağlar değil Kenan'dı. Ezgi onu görünce çok tepki vermedi. Akif Selim, Kenan'ı içeri aldığında kapıda biraz muhabbet ettiler ve ne konuştuklarını asla anlamadım. Tabaklara yemekleri doldururken hâlâ içeri gelmemeleri şaşkınlığıma sebebiyet verdi. Kaşlarımı çatarak mutfaktan çıktım. "Kenan hoş geldin, niye orada dikiliyorsunuz?"

"Bir şey konuşuyorduk," dedi Akif Selim.

"Ne gibi?"

"Bir işiniz var mı?" diye sordu Kenan gözleri bana değil Ezgi'ye bakarken.

"Hayır," dedi Ezgi saf saf. "İş derken? Çalışma anlamında mı?"

"İzin alacağım demiştin, aldın mı Ezgi?"

"Evet," dedi Ezgi çabucak. "Ne oldu?"

Kenan ve Akif Selim gülümsemeye başladıklarında Ezgi ile birbirimize baktık. Bir şeyler karıştırdıkları belliydi. Öne çıktım ve Akif Selim'in tebessümlerine anlam vermeye çalıştım lakin Kenan ondan hızlı davrandı. "Güzel," dedi. "O zaman izninizle yarın yola çıkıyoruz. Uludağ'a gidiyoruz."

XII

"Kağıtlar ve Yangınlar"

MOR VE ÖTESİ - KÜÇÜK SEVGİLİM

Onunla olmak sonu olmayan bir yolda, kar tanelerinin altında usul usul yürümek gibi.

Uludağ'a gelmiştik.

Kenan ve Ezgi ile.

Eşyalarımızı yerleştirdikten sonra bir şeyler yedik ve montlarımızı giyerek teleferiğe bindik. Çok yüksekte değildik ama sanki dünyanın bütün kışı bizim ayaklarımızın altındaydı. Ayaklarımı boşluktan aşağı uzattığımda düşecekmiş hissi her geçen saniye azalsa da kalp ritimlerimle ters düşmesine engel değildi. Sırıtarak etrafı izlerken Akif Selim'in yüzüyle karşılaştım. Ben etrafı o ise beni izliyordu. Güneş tam tepedeyken tatlı bir sıcaklık vurmuştu yüzüne ve gözlerinin mavisi içime akmıştı. Bir şey söylemeden elini kafamdaki kırmızı bereye uzattı ve onu düzeltti. "Bunu zamanında yapamamıştım," diye mırıldandı. Beremi düzelttikten sonra dudağının kenarını kıvırarak gözlerini kısarak gözlerime baktı. "Aslında o zaman da düzeltmek istemiştim ama rahatsız olursun diye dokunamamıştım."

Kaşlarımı havalandırdım. "Olmazdım ki."

Omzunu silkti tebessüm ederken. "Olsun, ben sana bu kadar rahat yaklaşamazdım yine de. Sen zamanını beklediğim insandın."

Kalbimin ısınması için onu güneşe tutmama ya da kalın giyinmeme gerek yoktu, Akif Selim'i görmem ve duymam yeterliydi.

Gülümsediğimde kafamı hafifçe omzuna yasladım ve derin bir iç çektim. "Ve şimdi evliyiz." Neşeyle sırıttım. "Bazen hâlâ rüya gibi geliyor."

"Zaten öyle değil mi?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım ve yüzüne baktım. Gülmeye başladı. Ona anlam veremediğim bu tatlı yanına ben de gülümsedim. Güzel gözleri anlık dudaklarıma kaydı ve fazla

beklemeden yüzünü yüzüme yaklaştırdığı gibi dudaklarımdan öptü. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda bu yumuşak baskı kara dokunmak gibiydi. Kendini geri çektiğinde çok uzağıma düşmeden, "Dudakların üşümüştür diye düşündüm ve ısıtmak istedim, ısındın mı?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdığımda sırıttı ve gözlerini kısarak dudağımın üst köşesine baktı. "Bak şu kısım daha soğuk duruyor." Ardından geldi ve gözleriyle işaret ettiği yeri öptü.

Kalbim neden sanki hep ilk sefermiş gibi atıyordu? Neden sanki onun beni ilk kez öptüğünü hissedermiş gibi yere göğe sığamıyor içimden taşıyordum?

Çok sevmekten mi?

Bence çok da sevilmektendi.

Birbirimize bakıp gülümsemeye devam ederken onun bu kadar güzel, bu kadar temiz bir insan olmasına her geçen gün hayranlıkla bakıyordum. Çok şanslıydım çünkü dünyanın en güzel insanı benimleydi. Ondan daha güzel bir adam yoktu ve olmayacaktı.

Teleferik ilerlemeye devam ederken derin bir nefes aldım. "Yüksekten korkmuyordun değil mi Akif Selim?"

"Hayır," dedi sakince. "Ama çok yüksekten biraz korkarım."

"Benim de midem bulanır," diye itiraf ettim. Sonra da ayaklarımı sallayarak aşağı baktım. "Ama bu yükseklik çok güzel."

Elini yavaşça belime uzattı ve beni kavradığı gibi kendine doğru çekerek güvence altına almak istedi. Birkaç dakika öylece sustuk ve bu beyaz örtüyü izledik. Akif Selim, "Kar bana hep seni hatırlatıyor," dedi. "Beyaz, soğuk; sıcak, huzur... Sanki ne zaman kış gelse sen de bana gelecekmişsin gibi geliyor."

"Ben senden hiçbir zaman gitmeyeceğim ki canımın içi," diye gülümsedim.

"Biliyorum," diye kapattı gözlerini ve kafama doğru yasladı kafasını. İç geçirdiğini duyduğumda fısıldadım: "Biliyorum güzelim benim."

Kalp atışlarını duydum. Benim için atan kalbini hep duyuyordum.

Hızlı atmıyordu sanki ama benim için attığını biliyordum ya o yetiyordu.

Teleferikten indikten sonra yorgun düşmüş gibi güzel bir yer bulup bahçesinde montlarımızla sıcak çikolata siparişi verdik. Kenan ve Ezgi de karşımızdaydı. Onlar artık bir çiftti ve bunu bana hemen anlatmamasına rağmen Ezgi'nin gözlerindeki tatlı heyecanı alabilmiştim.

Kenan gözlerini kısarak kayak yapanlara bakıp Ezgi'ye seslendi: "Kayak yapmayı biliyor musun?"

Ezgi kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Sana öğretebilirim istersen?"

Ezgi sakince dudaklarını sarkıtıp, "Olabilir," dedi. "Hem çok zor olacağa benzemiyor sanki."

Kenan gülerek, "Sana bağlı," dediğinde Ezgi kibirle iç geçirdi. "Çok kolay kavrarım her şeyi. Sıkıntın olmasın."

"Görelim," dedi Kenan hevesle. Onları izlemek çok keyif vermişti. Kenan'ın her şey için çok heyecanlı olması ve Ezgi'nin mutlu olduğunu gördükçe gülümsemesi ve sırf o gülsün diye ona güzel şeyler söylemek için çaba harcaması... Hiç kimse bilmese de görmese de gerçek hisler daima gerçek kalpleri er ya da geç bulurdu. Acı verse de bulurdu.

O sırada Akif Selim ile birbirimize baktık. Güldü. "Keşke Sezer'in kızağını getirseydik, kayardık."

Sırıttım. "Unuttuk ya!"

"Neyse buradan tedarik ederiz," dediğinde gözlerimi irileştirdim. "Cidden kızakla mı kayacağız?"

"Kaymayalım mı?"

"Kayalım kayalım," diyerek sessizce mırıldandım. "Kar gördüm kaydım kaymaz olaydım..."

Akif Selim bana saf saf bakarken gülmeye başladığında yüzümü montuna gömdüm ve ben de onunla beraber gülmeye başladım. Şapşal gibiydik.

Ezgi, "Kardeşim toplum içinde gülüşmeyin," diye alay etti sahici olmayan bir tavırla. "Söyleyin biz de gülelim."

Akif Selim yüzünü Ezgi'ye çevirdiğinde, "Sen buna gülmez suratını ekşitirsin Ezgi," dedi. "Sırf senin iyiliğin için sana söylemedik."

"Nasıl düşünceli görüyor musun?" diye kaş gözle işaret ettim Akif Selim'i. "Birbirimizin dilinden çok iyi anlıyoruz."

Ezgi, "Evet zaten bu yüzden evlisiniz," dedi.

Gülümsemekle geçiştirdiğimizde sıcak çikolatalarımız da geldi. Çok kalabalık değildi ama etrafımızda kayan, yürüyen insanlar görmek yetiyordu ortamı hissetmek için. Çikolatamdan içerken dudaklarıma bulaşan kısmını dilimle yalayıp güldüm.

"Akşamki konsere gidiyoruz değil mi?" diye sordu Kenan az sonra.

Ezgi dudaklarını bükerek sessiz kaldığında ağzımı aralayarak, "Mor ve Ötesi," diye kafamı salladım. "Severim."

"Ben de," dedi Kenan düz bir sesle.

Ezgi. "Gidilir," dedi sonra. "Pek şarkı dinlemem ama bunu kaçırmak da istemem."

Kenan onu dikkatle dinlerken vaktin yavaş yavaş ilerlediğinin farkında değildik. Aslında burada zamanla bir alıp veremediğimiz de yoktu. "Bu arada," dedim gözlerimi kısarak. "Ankara'ya dönmeden annemlere gideceğiz unutmayın. O kadar yemek hazırlayacak bizim için."

Ezgi, "Zahmet etmesin," dediğinde kaşlarımı çattım. "Annemi biliyorsun o çok sever böyle şeyleri. Hem evlendiğimizden beri doğru düzgün görüşemedik onlarla."

"Kalacak mıyız?" diye sordu Akif Selim.

"Kalalım mı?" diye döndüm yüzümü.

Akif Selim, "Bilmem sen nasıl istersen," dediğinde Ezgi bardağını tahta masaya koydu ve bal rengi gözleriyle bana baktı. "Ben kalamam yani işim var biliyorsun, patron da sürekli izin vermiyor."

"Ya," diye üzüldüm. "Bir gün sadece."

"Ya öyle olsa bile bunca insan o eve nereye, nasıl sığacağız?"

Güldüm. "Abartma Ezgi, kulübe değil ki."

Ezgi bana dik dik bakarken Kenan konuşmak için sırasının geldiğini fark edips, "Leyla Hanımın yemeğini yeriz ama kalma işi bana da biraz ters," dedi. "Sizin için normal ama biz gidelim. Sonra siz gelirsiniz."

Ezgi, "Kesinlikle," dediğinde omzumu silktim. "Neyse bir bakalım, annem çok ısrar etmişti o yüzden."

"Gönlünü alırım ben onun," diye güldü Ezgi samimi bir şekilde. Kenan'ı ona bakarken yakaladığımda sanırım buna alışmam gerektiğini bilmeliydim.

Sıcak çikolatalarımızı içmeye devam ederken Akif Selim ve Kenan bizden evvel bitirip kayak takımlarını almak için yanımızdan ayrıldıklarında Ezgi'ye baktım. "Ne?" diye sordu hafif çatık kaşlarıyla.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken masanın üzerinde duran bardağı parmaklarımla çerçeveleyerek bacaklarımı birleştirdim. "Çok kızdın mı Kenan'a?"

"Ne konuda?" diye sordu.

"Oda konusunda."

Duraksadı ve iç geçirip omzunu silkti. "Hayır. Yani oda kalmamış ve bunu ben de gördüm. Ne yapacaktık ki? Sizin ortanızda mı uyuyacaktım?"

Gülümsedim. "Hayır öyle söylemek istemedim. Sen emrivakilerden pek hoşlanmazsın ya onun için." İç geçirdim. "Ama söylediğin gibi oda kalmamıştı. Daha erken rezervasyon yaptırmamız gerekiyordu."

"Kenan da çok memnun değil bu durumdan," diye ekledi gözlerini bardağına dikerek. "O da rahatsız ama kendi için değil benim için. Normalde bu kadar rahatsız olmam ama işte..."

Gülümsemeye çalışırken aklım geçen seneye gitti ve zihnimin içindeki hatıralar dilime düştü. "Geçen sene Doğu Ekspresi yolculuğuna çıkmıştık, sen de biliyorsun. Akif Selim de tek bir oda ayarlamıştı. Utanmıştım ama hoşuma da gitmişti."

Ezgi gülerek bardağını ağzına yaklaştırdı. "Abili kardeşli tek odaya düşkün bunlar sanırım."

Güldüm. "Öyleler ama şartlar gereğince."

Ezgi imalı bir şekilde kafasını salladıktan sonra bardağındaki çikolatayı yudumlayıp, "Ayrıca oda yeterince büyük," dedi. "Arkamı döner uyurum."

Ona dik dik bakarken, "Kenan senin düşmanın mı?" diye sordum.

"Ha evlisin ya başladın terapistliğe," dedi ters ters ve bu konudan hızla kaçıp bardağındaki son yudumu içip masadaki boş bardakları toplayarak arkadaki çöp kutusunun içine attı. Gülümsedim. Yaptığım tek şey bu oldu.

Akşam olduğunda konsere gitmek için hazırlandık. Epey kalabalık olacağını düşünüyordum. Ayna karşısında saçlarımı güzelce tararken Akif Selim de kazağını üzerine geçirdi ve kollarını bir kez kıvırırken beni izledi, gözlerimiz birbirine düştü. Tarağımı saçlarımda tutarken, "Saçlarımı örsem mi acaba?" diye sordum. "Hem çok üşümem."

"Ben öreyim mi?"

Şaşırdım. "Biliyor musun?"

Dudağının kenarını kıvırdı. "Senin kocanın elinden gelmeyen iş mi var hanım?"

Sırıttım. "Sersem." Ardından tarağı bırakıp oturduğum sandalyede arkama yaslanarak saçlarımı geriye doğru ittim. "Tamam hadi ör bakalım ama çok sıkma olur mu?"

Arkamda belirdi ve saçlarımı güzelce kavrarken onlara narince bir öpücük bırakıp, "Ben senin canını acıtmayı bilmiyorum," diyerek doğrulduğu gibi elleriyle saçlarımın arasında dans etmeye başladı.

Kalbim neye yarar?
Hiç anlatamadım, hiç anlamadılar.

Herkes neden düşman?
Herkes neden düşman?

Unuttuk hepsini, Nuh'un nefesini,
Gelme yanıma sen başkasın ben başka.

Şarkı akıp giderken uzun zamandır hiç bu kadar kendimi dinç hissettiğimi hatırlamıyordum. Art arda yüksek tempolu şarkılar çalmaya başladı ve ben de bildiğim kadar eşlik ettim fakat Akif Selim bu konuda benden daha başarılıydı. Üşümüyor aksine çok sıcak geliyordu her şey. Hareket ve enerji üzerime geçirdiğim bir paltoydu.

Yaklaşık yarım saat sonra *Küçük Sevgilim* şarkısı söylenmeye başladı.

Şarkıya aşinaydım ama ezberimde yoktu. Çiftler birbirine sarılmaya, dans etmeye başladığında Akif Selim dans etmekten kaçmaksızın arkama geçti ve sırtımdan sarılarak kollarımızı önümde birleştirip ellerimizi kavuşturdu. Çenesini omzumun üzerine koyduğunda ben de yüzümü onun ılık tenine yaslayarak gözlerimi kıstım. Olduğumuz yerde ritim tutarak hafifçe sallanmaya başladık. Hissediyordum. Kalbimi, kalbini, müziği ve sevgiyi. Çok derinden ve çok gerçekten.

Usulca iç çekip bıraktığımda hemen iki adım ötemizde duran pardon dans eden Kenan ve Ezgi'ye baktım. Kenan, Ezgi'nin belini güzelce kavramış Ezgi de kollarını Kenan'ın boynuna sarmıştı. Gözlerini kapatmışlar ve alınlarını birbirine yaslamışlardı. Onları böyle görmek şu anki mutluluğumu kat be kat arttırdığında önüme dönerek şarkıyı dinlemeye ve ayak uydurmaya devam ettim.

Vakit tıpkı şarkılar gibi bizi eskitmese bile geçmişte bıraktıktan sonra konser alanından ayrıldık ve bir şeyler yedikten sonra odalarımıza çıktık. Üzerimdeki montun düğmelerini tek tek açarken Akif Selim'in üzerindekileri çıkarmadan sırtüstü bir şekilde yatağa uzandığını gördüm. Ona olduğum yerden bakıp ,"Akif Selim Bey, üzerinizi çıkarmaya pek niyetli değilsiniz galiba?" diye sordum.

Kollarını kafasının hizasına doğru kaldırıp yüzünü hafifçe sağa doğru düşürürken muzipçe gülümseyerek, "Bunun için seni bekliyorum," diye mırıldandı.

Omzumu silktim. "Ben duşa gireceğim."

Kaşlarını çattı. "O sonraki evre."

Kıkırdadım. "Başka hangi evre var ki?"

Gözlerini kısarak mavi mavi bana bakmaya devam edip derince soluklandı. Uzandığı yerden doğrularak ayağa kalkmadan ellerini belime uzattı ve beni kavrayarak kendine doğru çekti. Bacaklarım bacaklarının arasına hapsolduğunda ona tepeden bakarak gülümsedim. Üzerimdeki montu çoktan çıkardığım için içimdeki kazağın üzerinde olan ellerini bel çukurumda daha net hissedebiliyordum. Elimi siyah beresine uzatıp onu çıkardıktan sonra dağılan saçlarını iyice dağıttım ve gülmeye başladım. "Saçlarımı yıkar mısın?" diye sordu sonra gözlerime uzun uzun bakarken.

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra soluklandı. Geriye çekildiğimde oturduğu yerden kalktı. Üzerimizi çıkarmaya başladık ve ben de gidip suyu ayarladım. Sıcak bir duş ikimize de iyi gelecekti. Az sonra kapıları kapatıp banyoya girdikten sonra fıskiyeyi saçlarına götürdüm ve bedenini ıslatmaya başladım. Kendimi geride tutuyordum çünkü önce onu saçlarını yıkayacaktım. Biraz köpükle saçlarını köpürtüp yıkadıktan sonra sıra benim saçlarıma geldi. Tüm bedenim ve saç tellerim büyük bir ıslaklığın tesiri altına girdiğinde Akif Selim bir miktar şampuanı saçlarıma dökerek yumuşak elleriyle saçlarımı köpürtmeye başladı. Uyuşuyor ve uykum geliyordu o dokundukça. Güzel gözleriyle yüzümün her zerresine bakarken ellerimi çıplak beline koyarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Suratıma yaklaşarak önce yanağıma sonra dudağımın kenarına ve sonra da omzuma minik minik öpücükler kondurmaya devam etti. "Sen bir insan olmasaydın pamuk şeker olurdun," diye gülümsedi. "Çünkü çok tatlısın."

"Sen böyle şeyler söyledikçe benim kedi gibi miyavlayasım geliyor," deyip güldüm sessizce.

Sahte bir kabalıkla kaşlarını çattı. "Hani nerede o zaman vücudumdaki tırmık izlerin?"

Yanaklarıma basan sıcaklıkla ona bakıp iç geçirirken ellerimi kollarına koyarak gözlerimle göğsünü süzdüm. "Ben sana zarar vermek istemem ki. Uysal bir kediyim ben, sadece miyavlarım."

Bana civciv gibi bakarken onun bu sıcak bakışlarının hedefi olmak kendimi hep çok sıcak, çok özel hissettiriyordu. Bir şey söylemeden saçlarımı güzelce yıkadıktan sonra bornozlarımızı giydik ve banyodan çıktık. Yorgunduk çünkü dolu dolu bir gün geçirmiştik. İç çamaşırlarımızı giymeden ve uyumadan evvel yatağımıza uzanarak izlemek için bir şeyler açtık.

Ezgi ve Kenan için aynı odada kalmak onları zor duruma soksa da karakterleri gereği çok da utangaç değillerdi fakat Kenan, Ezgi'nin ondan çekinmemesi için ayrı bir çaba sarf ediyordu. Bunu da yalnızca içinde çözmeye çalışıyor, Ezgi'ye sesli bir şekilde ifade etmiyordu. Kenan banyodayken Ezgi de bunu fırsat bilmiş ve kendi yatağına girerek beyaz yorganı omuzlarına kadar çekmişti. Az sonra Kenan siyah eşofmanı ve siyah tişörtüyle banyodan çıkarken elindeki havluyla ıslak saçlarını kurulayarak Ezgi'ye bakmadan yatağına doğru ilerledi ve ona arkasını dönerek saçlarını olduğu kadar kurutarak yatağını açıp sırtüstü uzandı.

Ezgi ona bakıyordu o ise tavana.

Tavana bakmak istemiyor ama Ezgi'ye bakarsa da gözlerini kaçırmasından korkuyordu.

"Saçlarını iyice kurutttun mu?" diye sordu Ezgi sessizce. "Hasta olursun."

Kenan bu soru karşısında çok mutlu oldu ama belli etmedi. Dudakları nazikçe kıvrıldığında derin bir nefes alıp yutkunurken bedenini değil yalnızca yüzünü Ezgi'ye çevirdi. "Olmam, merak etme."

Ezgi elini yorganının başına götürdüğünde Kenan kaşlarını hafifçe çattı. "Üşüyor musun?"

"Hayır," dedi Ezgi düz bir sesle ve Kenan hemen durumu fark etti. Birkaç saniye duraksadıktan sonra kurumuş dudaklarını ıslatarak "Seni utandırmak istemezdim," diye konuştu. "Odaların neredeyse hepsi doluydu, boş olanlar da iki kişilikti. Ama eğer ki utanıyorsan ben..."

"Kenan," diye sözünü kesti Ezgi sakince. Kenan adının Ezgi tarafından telaffuz edilmesine alışkın değildi ama adını sevdiği kadının dudaklarından dökülmesine şahit oldukça kalbine giren kuşların çıkışı olmuyordu. Kenan yutkundu Ezgi gülümsedi. "Utanmıyorum merak etme. Hem..."

"Hem?" diye sabırsızca sordu Kenan.

Ezgi bu cevap için kendinden emin değildi ve bunu söylemek istemedi. Yavaşça geçiştirdi. "Utanmıyorum."

Kenan usulca yüzünü ve tüm bedenini Ezgi'ye çevirdi. Aralarında bir metreden biraz daha fazla mesafe olmasına rağmen sanki birbirlerinin gözlerine dokunabilir Kenan ellerini Ezgi'nin saçlarında gezdirebilirdi. Mesafeyi aşan şey hislerdi. Duvarları kaldıran da buydu. "Seni çalıştırmak istiyorum," dedi Kenan sessizce. "Liseyi bitirmene yardımcı olmak

ve daha iyi yerlere gelmeni istiyorum. Sana ve seninle her şeyin en iyisini yapmak, hak ettiğin yerde olman için destek olmak istiyorum Ezgi."

Ezgi gülümsedi. "Hak ettiğim yerdeyim zaten."

"Değilsin," dedi Kenan acı dolu bir yüzle. "Hayatına karışmak gibi bir haddim yok ama yardımcı olma şansını bana ver lütfen."

"Liseyi bitireceğim," dedi Ezgi kendinden emin bir şekilde. "Ama sadece bu kadar. Üniversite okumak gibi bir hayalim yok. Lise çıkışlı olduğumda belki bir tık daha iyi yer bulurum." Kendi kendine güldü. "Ne bileyim bulaşık yıkamam da garson olurum."

Ezgi kendiyle çok barışık bir kızdı ve gülmek isteyeceği her şeyi kendi seçerdi ama onu tanıyan ve seven insanlar bu gülmecelerin altında yatan buruk gerçekler karşısında hislerini saklayamazdı. Kenan onun gözlerindeki sönmüş ışığın izine sürüklendikçe Ezgi kaşlarını çattı. "Bana acıyor musun yoksa? Eğer ki bana acırsan sana çok kızarım!"

"Asla," dedi Kenan. "Sana acımak daha doğrusu bir insana acımak benim vazifem değil. Ben sadece sendeki yüreği ve cevheri gördüğüm için öyle söyledim. Niyetim seni kızdırmak ya da kırmak değil."

"Neyse," diye konuştu Ezgi. "Bunu hak etmedin zaten, kusura bakma."

Kenan gülümsedi. "Sorun değil, bunu bilerek yapmadın."

Ezgi ve Kenan sessizliğin içine gömüldüğünde konuşmak daha doğrusu konuşulacak çok şeyin olduğunun farkındaydı. Kenan daha derin sorular sormak istediğinde bu atak şaşırtıcı bir şekilde Ezgi'den geldi. "Benimle ilerisini görüyor musun Kenan?"

Kenan, Ezgi'nin derin bakışlarına takılıp kaldığında, "Ben seninle sonumu görüyorum Ezgi," diye fısıldadı.

Bu içten içe Ezgi'yi mutlu etse de ona sonsuz bir sevinç yaşatmadı çünkü Ezgi hayatına giren insanların onunla sonuna kadar gideceklerini değil onların sonu olacaklarını bilirdi. Ne üzücüydü onun için.

"Yani ölene kadar mı?" diye sordu Ezgi sesi bile titremeden.

Kenan, "Ölüm ya da bir sonraki şey... Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama ben bir seni görüyor bir seni istiyorum," diye cevap verdi. "Bildiğim tek ve en gerçek şey bu."

"Ya evlilik?"

Kenan'ın ardı ardına aldığı cüretkâr sorular onu bir hayli şaşırtsa da Ezgi'nin ona karşı olan mesafesinin her geçen gün azalttığına şahit olmak güzel hissettiriyordu. Kenan vereceği cevabın Ezgi'yi üzmesinden

korksa da kaçamadı. Gözlerini kısarak nemli saçlarını beyaz yastığın üzerinden kaldırmadan usulca kafasını salladı. "İleride bir gün evlenirsem eşim sen ol isterim ve ileride bir gün bir kadının önünde diz çökerek ona evlilik teklifi yapacak olsam bu şüphesiz yalnızca sen olursun."

"Ben evlenmeyi düşünmüyorum desem seni incitmiş olur muyum?"

"Yok," dedi Kenan sessizce. İncinirdi ama itiraz edip de zorlayamazdı.

Ezgi, "Çok bencilim biliyorum," dedi. "Ama artık yuva kuracağıma inanmıyorum. Bu yüzden bunca zaman sana karşı mesafemi korudum ve istemedim. Ama sen..."

"Benimle yuva kurmak zorunda değilsin," dedi Kenan. "Ben bunu bilerek geldim sana. Şimdi hiç yaşanmamış, göze almamış gibi yok sayamam."

"Dünya'nın en anlayışlı insanı olabilir misin?" diye güldü Ezgi. "Bu sinirimi bozuyor çünkü kendimi sana karşı çok kaba hissediyorum."

"Sana Dünya'nın en anlayışlı insanıymışım gibi davranıyorum sadece," dedi Kenan. "Kırılma diye."

"Kırılmam ki kolayca."

"Olsun," dedi Kenan. "Yine de hiç istemem bunu."

İkisi de aynı anda iç çektiler. Ezgi'nin gözlerine yorgunluk perdesi çekildiğinde Kenan yataklarının ortasında duran komodinin üzerindeki gece lambasına uzandı. "Kapatayım artık, uykun geldi."

Ezgi ses etmediğinde Kenan gece lambasını kapatmadan evvel son bir kez Ezgi'nin gözlerine bakarak "İyi geceler, güzel uyu Ezgi'm," diye fısıldadı.

Ezgi'nin kalbi ısınmıştı. "Sana da iyi geceler," diyebildi.

Işıklar kapandığında Ezgi de gözlerini kapattı ama Kenan'ın uykusu yoktu. Ezgi, birine bakarken uyumakta zorlandığı için sırtını Kenan'a çevirdi; Kenan da yüzünü Ezgi'nin sırtına. Elini yastığının altına koyarak bu karanlık odanın içinde izleyebildiği kadar izledi onu. Gözüne uyku girmiyor ve sabaha kadar da girmeyecek gibi duruyordu. Dalıp dalıp gitmeleri başladı ve hiç olmayacak hayaller kurdu kendi kendine. Ezgi'nin söylediklerini düşündü ve içinde, kendine karşı dürüst olmasını istedi. Sahiden her şey onun istediği gibi mi olacaktı? Bir gün hiç mi Kenan'ın da kurduğu hayaller gerçek olmayacaktı? Ne hayal kurarsa kursun şayet ki gün sonunda Ezgi üzülecekse Kenan hayallerini bağrına basmayı da bilecekti.

Zaman ucunu tutamadığımız bir uçurtma misali yükseldikçe yükseldi. Ezgi çoktan derin bir uykuya teslim olmuş Kenan da gözlerini yeni yeni kapatmıştı. Dışarıda hava çok soğuktu ve sanki bu soğuk hava camlarına dayanan bir alacaklı gibi Ezgi'nin de ruhuna sarılmıştı.

Hiç kimse bilmese bile çok uzun zamandır Ezgi'nin kâbuslarına ara ara giren biri vardı. Uzun zaman olmuştu ve Ezgi bunu hep içinde yaşatmış kimseye bir şey söylememişti. Söyleyememişti.

O kâbus yine bu gece onunlaydı.

Yattığı yer ona dar gelmeye başlayınca homurdanmaları ve ter dökmeleri başladı. Yorganın altında boğuluyordu ve nefes alamadıkça acı çekiyordu. Kuru dudaklarından çıkan belli belirsiz sözler, Kenan'ı yattığı yerden doğrulttu, ışıkları yaktı. Telaşla yattığı yerden kalkıp Ezgi'nin yanına giderek yatağına oturdu. Ezgi kâbus görürken ellerini boynuna götürdü ve biri sanki onu boğuşuyormuş gibi olmayan parmakları itmeye çalıştı. Kenan müthiş bir endişeyle onu uyandırmaya çalıştığında, "Ezgi," diye konuştu. "Ezgi..."

Ezgi için karanlık kendini bildiği gün değil doğduğu gün başlamıştı. Kenan ne yapacağını bilemez bir halde titreyen ellerinin onun koluna uzattığında Ezgi çabucak doğruldu ve nefes nefese kalmış bir halde darmadağın olmuş saçlarıyla göğsündeki havayı boşaltarak soluk alıp vermeye başladı. Kenan çabucak ayaklandı, ona bir bardak su doldurup uzattı. Ezgi titreyen elleriyle bardağı kavradı ve iki yudum aldıktan sonra onu yeniden Kenan'a uzattı. Kenan bardağı bırakırken Ezgi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ürkek bir ceylan gibi gözlerini kısarak yutkunduğunda Kenan, "Daha iyi misin?" diye sordu. Gözlerini ve yüzünü görmek istiyor ama Ezgi buna müsaade etmiyordu.

Ezgi onu cevapsız bırakırken Kenan ürkekçe ellerini Ezgi'nin çenesine doğru uzattı ve yüzünü kaldırarak bir büyüyüp bir küçülen göz bebekleriyle Ezgi'nin korkmuş yüz ifadesiyle duruldu. Ne gördüğünü ya da ne hissettiğini anlamaya çalıştı ama elinden gelen hiçbir şey yokmuş gibiydi. Dilini çabucak dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra gözlerini kısarak "Sana sarılayım mı?" diye sordu. "Belki iyi gelir."

Ezgi belli belirsiz kafasını salladığında Kenan vakit kaybetmeden ona doğru çekildi ve Ezgi'ye sarıldı. Ezgi'nin sırtına ve saçlarına sarıldı kolları. Gözlerini kapattı ve onu hapsetti. Sanki onu göğsünün içinden kimse çekip alamazmış gibi sarılarak iç geçirdi. Saçlarını sevdi. Ezgi'nin de kolları Kenan'ın sırtında son bulduğunda Kenan, "Ne olduğunu bilmiyorum ama anlatmak istersen buradayım," dedi.

"Anlatmak istemiyorum," dedi Ezgi. "Ama burada olduğunu biliyorum."

Kenan zorla tebessüm ederek gözlerini açmazken ellerini Ezgi'nin saçlarından uzağa itmeye korkar oldu. Ona sarılmak çok güzeldi. Korktuğunda ve ihtiyacı olduğunda yanında olması çok güzeldi. Fakat Kenan'ın da korkuları vardı zira böylesi güçlü bir kızın uykularında acı çekmesine sebep olan ne olabilirdi?

Ezgi'nin delicesine hızlı hızlı atan kalbi Kenan'ın göğsüne vurdukça Kenan ona daha sıkı sarılıyor ve hiç bırakmak istemiyordu. Ezgi bir süre sonra kendini çekerek, "Teşekkür ederim," dedi. "İyiyim."

Kenan buna inanmak istediğinde gözlerine daha uzun baktı. Ezgi kaçamak bakışlarıyla geriye doğru çekildiğinde usulca kafasını yastığa koydu ve elini de yastığının altına koyarak Kenan'a baktı. "Seni de uyandırdım kusura bakma."

"Önemi yok," diyerek ellerini birleştirerek kafasını öne eğdi. "Sen iyi ol benim uykumun bir önemi yok."

"Artık uyuyabilirim sen de uyu bence," dedi Ezgi.

Kenan, "Sakıncası yoksa burada dursam olur mu?" diye sordu. "Sen uyuduktan sonra geçerim yatağıma."

"Biri beni izlerken uyuyamam ki."

"O zaman ben de gözlerimi kapatırım."

Ezgi gülümseyerek, "Kendime işkence ederim diyorsun yani?" diye sordu. "Buna gerek yok ki."

Kenan omzunu silkerek, "Olsun," dedi. "Bu işkence değil bu başka bir şey ve sen ne olduğunu biliyorsun."

Ezgi birkaç saniye afalladıktan sonra boğazındaki yumruyu yok ederek, "Aşk mı?" diye fısıldadı. "Bunun adı aşk mı sana göre?"

Kenan kafasını aşağı yukarı salladı.

Ezgi'nin hisleri, Kenan'ın hisleri kadar yoğun değildi ama olacaktı. Bir gün o da çok sevecekti.

"Küçükken ben de kötü rüyalar gördüğüm zaman, annem yan odadan koşar hemen bir bardak su içirir ve sarılırdı," dedi Kenan gözlerini gece lambasına kilitleyerek. "Ben büyüdüm ve artık kötü rüyalar görmüyorum çünkü annem öldü."

Ezgi duygusal bir yapıya sahip olduğunda böyle şeyler onu üzer ama dışına çok vurmazdı. "En azından bunu yaşamışsın," dedi pürüzlü bir sesle. "Ben kötü rüyalar gördüğümde bana su uzatacak ve sarılacak bir annem olmadı. Vardı ama yoktu."

Kenan, Ezgi'nin kırılmış çehresine bakarken Ezgi onun ne söyleyeceğini tahmin ettiğinden hızla davrandı ve gülümsedi. "Merak etme üzülmüyorum hiçbir zaman da üzülmedim. Hem dünyada tek kötü rüya gören insan ben değilim herkesin başına gelebilir bu."

"Umarım bir daha bunu yaşamazsın," dedi Kenan. "Eğer ki bunu tekrar yaşarsan umarım yanında yine ben olurum. Sana bir bardak su vermek ve sarılmak için."

Kenan böyle konuştukça Ezgi için her şey daha zor bir hale geliyordu. İstemediğinden değil karşısındaki adamı hayal kırıklığına uğratıp onu kırmaktan korktuğundandı.

Ezgi, "İyi geceler Kenan," diye kapattı gözlerini.

Kenan bir şey söylemedi ve Ezgi uyuyana kadar başında bekledi. Sevdası yüreğine dar gelmiş bir adamın tuttuğu ilk nöbet değildi ve son da olmayacaktı.

Birkaç gün sonra annemlere gelmiştik ama iki, üç saat sonra yola çıkmak için hazırlanacaktık. Başka bir zaman için kalmaya karar vermiştik. Okulumuz açılacaktı ve işlerimiz, derslerimiz vardı. Bildiğim tek şeyin bu tatilin bize inanılmaz iyi geldiğiydi.

Hep birlikte altı kişilik bir masanın etrafını kuşatmış yemeğimizi yiyorduk. Çorbamdan bir yudum aldığımda annem, "En sevdiğinden," dedi.

"Ellerine sağlık anneciğim," diye gülümsedim.

Annem o kadar heyecanlı ve mutluydu ki günlerce burada kalsak her gün aynı sevecenliği taşırdı. Gözlerini Akif Selim'e çevirerek, "Oğlum tabağına biraz daha pilav koyayım mı?" diye sordu.

Akif Selim sakince, "Yok teşekkür ederim," dedi. "Yeterli."

Babam o sırada, "Maşallah ama iyi gördüm sizi," diye kafasını salladı. "Kilolar alınmış."

Sırıtmaya başlarken, "Hiç de kilo almadık aslında," dediğimde annem sessizce bana konuştu. "Özleminden sizi çok kilolu görüyor, aldırmayın siz ona."

Gülmeye başladığımızda Kenan ve Ezgi'nin sessizce pilavlarının üzerindeki tavukları didiklediklerini gördüm ama bu konuda yalnız değildim. Annem ufak bir telaşla, "Karnınız tok mu sizin?" diye sordu. "Bak daha lahana sarması var, yemeden bırakmam sizi."

Ezgi, "Her şey çok güzel olmuş ellerine sağlık Leyla teyzem," dedi. "Çok aç değildim ben ama yiyorum yine de."

"Yiyin evladım," dedi annem. "Bak sen şimdi yalnız yaşıyorsun bir de çalışıyorsun çok dikkat etmen gerekir her şeyine."

"İdare ediyorum," dedi Ezgi tebessüm ederek. "Hem Mislina sağ olsun yalnız yaşadığımı bana hiç hissettirmiyor." O sırada Ezgi ile bakıştık ve gülüştük.

Annemin bizi iki kızına da bakar gibi izlemesi dikkatimden kaçmamış hatta çokça da hoşuma gitmişti. Kenan boş bardağını masaya koyarken Akif Selim'e seslenerek, "Sürahiyi uzatır mısın?" diye sordu. Akif Selim masanın ucundaki ona yakın olan sürahiyi Kenan'a uzattı. Kenan su bardağını doldururken babam ağzındaki lokmasını bitirip, "Sen de bizimkilerin okulunda hocasın değil mi Kenan?" diye sordu.

Kenan kafasını sallayarak, "Evet Hikmet Bey," dedi. "Derslerine giriyorum."

Babam güldü. "Tembellik ediyorlar mı?"

Kenan gülümseyerek, "Hiç öyle değiller," dedi. "İkisinin de dersleri çok iyi. Mislina ekstra daha başarılı."

Dudağımın kenarını silerken, "O kadar çalışıyorum," dedi. "Ayıp olur kötü notlar alırsam."

Annem dudaklarını büzerek, "Lisede de böyleydi," diye konuştu. "Sürekli kitap okur, ders çalışırdı ama üniversiteye geçince çalışma seviyesi de yükseldi bizim kızın."

Akif Selim sıra ona gelmiş gibi elindeki çatalı bırakmadan annemin yüzüne bakarak, "Dersin başından kaldıramıyorum," dedi. "Hiç sıkılmıyor hiç de yorulmuyor."

"Maşallah," dedi annem hevesle. "İleride bir evladınız olursa kime çekerse çeksin pek akıllı ve terbiyeli olacak kesin."

O sırada hepimiz sustuk ama utançtan değildi. Akif Selim konuşmama kararı aldığında usulca soluklandım. "Anne biz henüz çocuk düşünmüyoruz," dedim. "Erken olduğunu biliyoruz. Önce okulumuzun bitmesini istiyoruz."

"Ben de hemen demedim ki zaten kızım, ileride dedim," diye açıkladı annem. Gülümseyerek önüme baktığımda annem bir anda boş bulunarak Ezgi ve Kenan'a baktı. "Siz peki?"

Ezgi şaşkınca, "Anlamadım?" diye sordu.

Annem, "Çocuk?" dedi.

O sırada elimdeki kaşığı daha güçsüz tuttum ve hızla anneme bakarak, "Anne Kenan ve Ezgi..." dediğimde annem telaşlanarak elini masaya koyup, "Ay öyle söylemek istemedim," dedi. "Bir anda heyecanlandım işte kusura bakmayın evladım. Sizi utandırmak ya da kızdırmak istemem."

Ezgi, "Estağfurullah," diye mırıldandı.

Annem, "Siz buradasınız ya içim içime sığmıyor," dedi. "Öyle boş konuştum. Ne çocuğu daha?"

Annemin kalbini buradaki herkes biliyordu ama Ezgi'nin kalbini herkes bilmiyordu. Onun asla sahip olamayacağı ve olmak istemediğini annemden duyması kalbini kırmış olabilirdi. Onu kızdırmamıştı ama kırmıştı. Ezgi'ye bakarak kaşlarını büzdüğümde bana bakıp tebessüm etti. Sorun yok, der gibiydi.

Babam homurdanarak anneme, "Yahu sen de ne çok seviyorsun gençleri utandırmayı," dedi.

Annem, "Bilerek söylemedim ki," deyince Kenan sakince soluk alıp verdi ama konuşmak için gerekli haddi kendinde göremedi çünkü burada konuşacak biri varsa o da Ezgi'ydi. Ezgi de bu içinde bulunmaktan bir hayli rahatsız olduğu konudan sıyrılmak istercesine, "Üzülme Leyla teyze," dedi. "Utanmadım ya da kızmadım. Olabilir böyle şeyler."

Annem çok mahcup olmuş Ezgi de yine bizim Ezgi'ydi işte.

Ortamın bu garip havasını dağıtmak istercesine ayaklandım. "Ben tatlıları getireyim en iyisi." Mutfağa gidip tatlı tabaklarını hazırladım ve onları sofraya koydum. Her şeye rağmen hoş sohbet dönmeye devam etti. Biz bizdik aslında, bu hep böyle olmuştu.

Az sonra sofrayı topladık ve bulaşıklar için mutfağa geçtik. Babamlar içeride çaylarını içip sohbet ederken biz de bulaşığa girişttik. Annem kollarını sıvayarak, "Kızım zaten yola çıkacaksınız birazdan yorulmayın ben hallederim," deyince itiraz ettim ve tabakları temizlemeye devam ettim. "Anne tamam, hallediyoruz işte."

Ezgi sessizce bana yardım ederken annem kendini kötü hissederek ona baktı. "Ezgi kusuruma bakma kızım," dedi. "Sanki senin biraz canını sıktım ben."

"Hayır," dedi Ezgi çabucak. Sesi çok yumuşaktı. Anneme bakarak, "Hiç öyle olmadı," dedi. "Siz beni evladınız yerine koydunuz insan hiç ailesine alınır, gücenir mi?"

Kalbime dokunan birkaç iyi insan, birkaç küçük güzel şeyler.

Annem çok mutlu olduğunda onun sırtını sıvazlayarak, "Güzel kızlarım benim," dedi. "Siz iyi olun sadece." Annem geri çekildiğinde

balkon kapısının kenarındaki küçük kasayı bize gösterdi. "Bak bunun içinde konserveler, kuru sebzeler var. Giderken götürün. Ezgi senin için de ayırdım kızım. Güzel güzel yiyin. Bitince yine yollarım."

"Anne..."

"Zahmet etmedim efendim," diye kızdı annem hemen. "Yiyeceksiniz bunları. Aa! Kızdırmayın beni."

Ezgi ile gülmeye başladığımızda annem de bize katıldı. Anne ve kızları çok tatlı anların içinde var olduk, var olmaktan büyük keyif aldık.

Veda vakti geldiğinde hazırlandık. Annemin gözleri doldu çünkü benim de gözlerim dolmuştu. Babam daha dirayetli dursa da onun kalbini bildiğimden bir şey söylemek zordu. Kenan ve Ezgi annemlerle vedalaşıp dışarı çıktıktan sonra Akif Selim önce babamın sonra da annemin elini öptü. Babam, "İyi bakın kendinize," dedi. "Üzmeyin birbirinizi."

"Üzmeyiz," dedi Akif Selim güven veren sesiyle. "Gözünüz arkada kalmasın."

Annemin dolu dolu bakan gözlerine dayanamayarak gidip sarıldım ve burnumu çektim. "Bak beni de ağlatma," dedim. "Geleceğim yine tekrar. Biz gelmezsek siz gelirsiniz, kalırsınız uzunca bir süre."

"Bakarız," dedi annem sırtımı sıvazlarken. Saçlarımdan öptü. Babama gittim ve onun ellerinden öpüp sarıldım. Babam, babamdı. Hep daha fazlasıydı ve fazla gelmeye çalışandı. Yüzüme bakıp "Hep gülümseyin," dedi. "Üzmeyin birbirinizi."

"Üzmeyiz baba," diye gülümsedim.

"Neyse çok üşütmeyin burada," dedi sonra. "Ankara'ya varamadan hasta olacaksınız yoksa."

Güldük. "Bir şey olmaz."

"Dikkatli gidin," dedi annem. "Arayın bizi sağ salim varınca tamam mı?"

"Ararız anneciğim," diye gülümsedim. Akif Selim o sırada elimi tuttu ve birkaç adım geriledik. Annem ve babam yan yana geldi, babam kolunu annemin beline sardığında onlara el salladım. Akif Selim nazikçe tebessüm edip, "Allah'a emanet olun," dedi.

Annem ve babam bize el salladığında annemin ağladığını gördüm. Ben de ağladım. Sanki hiç büyümemiş ve hiç gülmemiş gibiydim. Oysa büyümüş ve çok da gülmüştüm. Bazı gözyaşları da acıdan değil sevgiden var olurdu zaten. Anneme ve babama duyduğum sevginin bedeliydi bu gözyaşları da.

Günler geçmiş ama kış içimizde kalmaya devam etmişti.

Dil dersinden çıktıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Akif Selim dersten sonra Kenan'ın odasına gittiğinde biz de Sevde'yle kafeteryaya indik. Birer kahve alıp karşılıklı oturduk. "Vizeler bitti derken şimdi de finaller başladı," dedi Sevde. "Çok çalışmam ve büt'süz geçmem lazım. Ayşenur'la iddiaya girdik. Onun hiç büt'ü yok."

"Geçen dönem hiç büt'e kalmadın," dedim sakince. "Vizelerin de iyi geldi. Kalmazsın merak etme."

"Umarım," diye iç geçirdi Sevde kahvesini yudumlarken. Bacak bacak üzerine atıp kapıdan giren insanlara dalıp gitti gözlerim ve sonra birdenbire, "Kadir nerede acaba?" diye söylendim. "Dün aradım telefonu kapalıydı. Bolu'dan dönmedi mi ki?"

"Dedesinin yanına gidecekti," diye karşılık verdi Sevde sessizce. Bana bakmadığını gördüğümde kaşlarımı çatarak, "Siz konuştunuz mu?" diye sordum.

Sevde soruma hemen cevap vermedi ve bir süre dinlendi. Ardından omuzlarını kaldırıp indirdi, "Evet," dedi ağır ağır. "Son kez."

"Anlamadım? Ne demek son kez?"

Ruhuma nüfuz eden bu söz bana iyi şeyler hissettirmemişti. Sevde'nin bardağını çerçevelediği elleri titrerken yutkundum ve kendimi öne iterek ona yakından baktım. Kafasını, dikkatini verdiği yerden benim gözlerime çevirdiğinde, "Biz onunla vedalaştık," dedi. Sesi doluydu tıpkı gözleri gibi. "Bir gün bunun olacağını biliyordum ama böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim, Mislina."

Ne diyeceğimi bilemedim. Böylesi bir gönül davasının ne kazananı vardı ne de kaybedeni. Olmayacağını bilerek gidilmişti bazı yollar ve olmayacağını görerek kaybolmuştu yıllar fakat yürüyen de kaybolan da suçlu değildi. Yaşanması gerekiyordu ve yaşandı.

Sevde dudaklarını dişleyerek devam ettiğinde, "Onu çok kırdım," dedi. "Bilmeden, istemeden çok üzdüm. Çocuk dedim ona, o ağlarken ben güldüm ama bilmiyordum ki ben... Bilseydim eğer ne Burak'ı söylerdim ne de konuşurdum yanında."

"Bu senin suçun değil."

"Evet biliyorum ama öyle kötü bir andı ki ya hiç tanışmamış olmak ya da hiç yaşanmamış olsun istedim."

"Ne zaman konuştunuz?"

"Oluyor," diye genel bir cevap verdi omzunu silkerek. "Çok ağladım, çok üzdüm kendimi. Burak sorunca yalan söyledim. Bir sen biliyorsun işte. Kadir benim hayatımda hep çok değerli bir insandı ve hep de öyle kalacak. Tek temennim çok mutlu olması."

Kadir... Canım Kadir'im ve canım Sevde'm. İkinizin de hiçbir suçu yok çünkü kalp yönetilen bir organ değil, kalbin işi hissetmek ve bilirsiniz ki hisler yönetilmez onlar bizi yönetir. Unutmak, unutulmak için uğraşılır ama ölüm kadar zor ve acı veren bir şey daha varsa o da budur. Unutmak, unutamamak.

"Kadir mutlu olacak ben inanıyorum," dedim tüm içtenliğimle. "Ama sen de mutlu olmalı ve kendini suçlamayı bırakmalısın."

Sevde sessiz kaldığında bunu aşmaya çalıştığını hissettim. Çok uzun zamandır gerçekleşmesi gereken bir olaydı belki de ama yanlış kararlar ve insanlar engeldi. Sevde kendi durumundan sıyrılmak ister gibi kahve bardağını ağzına götürürken gözlerini kısarak yüzümü süzdü. "Siz ne yaptınız? Yılbaşı planı var mı?"

"Daha belli değil," dedim sakince. "Hem bilirsin çok büyük eğlenceler peşinde koşmayız sakin bir şeyler olur. Sizin bir planınız var mı?"

"Daha yok," dedi Sevde. "Burak bir şeyler ayarlayacaktı ama babamdan nasıl izin koparırım bilmiyorum. Burak'ı biliyor ama buna kolayca müsaade etmez."

"Denemekten zarar gelmez," dedim tebessümle. "Zaten yılbaşı dediğin nedir ki? Pek önem vermem öyle şeylere. Sadece insan o ruha bürününce tatlı heves kaplıyor içini."

"Bir günlüğüne de olsa dersler iptal oluyor," diye güldü Sevde. "Daha ne olsun manyak?"

Sırıtmaya başlarken omuzlarıma ağır bir yük oturmuş gibi iç çekerek geçmişin kapısını iki kez tıklattım ve gözlerimi kısarak masanın üzerinde duran ajandama baktım. "Geçen seneki yılbaşını hatırlıyor musun? Sen, ben ve Ezgi güzel bir gece geçirmiştik. Sonra..."

Sevde sabırsızca benden sözlerimi kaptığı gibi gülerek devam etti. "Sonra sen koşarak Akif Selim'in yanına inmiştin ve biz camda sizi izlemiştik." İç geçirdi. "O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve evlisiniz."

"İnsan bazen hayret ediyor değil mi?"

"Yok," dedi Sevde omzunu silkerek. "Sizin olacağınız zaten başından belliydi. Ruhlarınız da karakterleriniz de birbirine denk."

Kıkırdadım. "Sevde Kapışmak."

Bana eşlik ederken az sonra Berat yanımıza geldi. Sandalyesini çekip oturdu. "N'aber?"

"İyidir senden?" diye sordu Sevde. "Epeydir konuşamıyoruz da."

"Fark ediyorum," diyerek karşılık verdi Berat bunu sanki bir şikâyet değil de sitem olarak lanse ederken. İç geçirdi. "Ee, yılbaşı planınız var mı? Gerçi bu sene her şey daha başka."

"Bizim yok," dedim sakince. "Henüz."

"Geçen sene Kadir'le ve ortak arkadaşlarla bir parti yapmıştık ama bu sene kimseden ses soluk yok," dedi düz bir sesle. Sevde sorgucu bir tavırla, "Senin şu Felsefeci Cemre olayı ne alemde?" diye konuştu. "Son durumdan bizi bir haberdar edebilir misin?"

Berat kaçamak bakışlarıyla anında gülümsediğinde gülümsedik. "Ya," dedi Sevde mutlu olduğunda. "Tebrik ederim."

Berat anında savunmaya geçti. "Dur hemen öyle büyük şeyler söyleme ama oldu gibi de."

"Olmuş olmuş," dedi Sevde kafasını sallarken. "Ay rahatladım valla."

"Sana ne oluyor?" diye şaşırırken güldü Berat keyifle. "Baş göz ettin sonunda şükrediyorsun değil mi?"

"E biraz öyle," dedi Sevde saklamadan dudaklarını sarkıttığında. "Okul bitecek senin yanında birini göremedik ve sen de kendini çok saklayan biri olduğundan bu hallerin hoşumuza gitmiyor değil. Bize mutluluk saçan insanlar gerek."

Berat kaşlarını kaldırıp indirirken, "Bizim enerji kaynağımız Kadir'imiz yeter de artar," diye bakındı sağına soluna ve daha sessiz bir tonda devam etti: "Gerçi o da görünmüyor ortalıkta."

"Burada mı?" diye sordum sakince.

"Burada," dedi Berat. "Ama sabah gördüm bir, sonra gitti sanırım."

Konunun üzerine düşmek istemedim çünkü Sevde'nin yanında konuşmak mantıklı olmayacaktı. Berat'ın haberi var mıydı onu bile bilmiyordum.

Gün sonunda ben eve geldim Akif Selim ise çalışmaya gitti. Akşam için yemek hazırlamaya başladım. Dışarıda kar vardı ve mutfağın perdelerini sonuna kadar açmış o huzurla evimizde bir şeylerle meşgul olmuştum. Bunu sevmiştim. Yemekleri hallettikten sonra katlanacak çamaşırları yerine koydum ve kirlileri makineye atıp çalıştırdım. O vakte kadar da Akif Selim gelmişti. Ellerini yıkarken ben de sofrayı kurdum ve yemeğimizi yemeye başladık. "Yorgun musun?" diye sordum sakince.

"Yok," dedi düz bir sesle.

Onu düne göre biraz suskun görmek tuhafıma giden bir durum değildi ama nasıl olduğunu sormak her zaman kendimi daha iyi hissettiriyordu. Salataya uzanırken, "Bu arada yarın için abime davetliyiz," dedi. "Hem ilk kez evine gideceksin sen de. Bir sorun olmaz değil mi?"

"Hayır neden olsun ki?"

"Bilmem sana sormadım ya o yüzden," dediğinde gülümsedim. "Kenan benim de abim ve bu tarz şeyleri sormana gerek yok. Başka kim gelecek?"

Sakince, "Yine dört kişiyiz," dedi. "Ezgi de olacak." Güldü. "Yemekleri kendi yapacak, haklı tabii Ezgi'nin gönlüne girsin iyice sonuçta yemek yapan erkek her zaman bir adım öndedir."

Gülümsedim. "Ben seni severken yemek yaptığını bilmiyordum ama tabii ki yemek bir adım öne çıkarır insanı." İç geçirerek bir parça ekmek böldüm. "Şanslı kızlarız cidden ne yalan söyleyeyim böyle bir abi kardeşe kolayca denk gelinmez bu zamanda."

Mürekkep mavisi gözlerini kısarak gözlerime düştü. "Asıl şanslı olan siz misiniz yoksa biz mi?"

Sorusuna cevap vermeden hafifçe tebessüm ettiğimde, "Film izleyelim mi?" diye sordu. "Yeni televizyonumuzda izleyeceğimiz ilk film."

"Olur," dedim kafamı sallayarak. "Meyve de soyarız."

"Bir de battaniye."

"Daha ne olsun," diye ayaklandım ve gidip Akif Selim'in boynuna yakın bir yeri öperek musluğa döndüm.

Ani ve habersiz her teması çok sevdiğini biliyordum. Beraber bulaşıkları yıkadıktan sonra biraz mısır patlattık ve biraz da meyve alıp televizyonumuzun karşısına geçtik. Akif Selim film listesinden bir şeyler seçerken pijamalarımızla ayaklarımızı sehpanın üzerine uzattık. Kucağımda meyve tabağı ve elimde de meyve bıçağı vardı. Film başlarken ben de bir elma soydum ve onu dört parçaya bölüp bir parçasını bıçağın ucuna batırıp sakince Akif Selim'e uzattım. Akif Selim de sakince elmayı bıçağın ucundan aldı ve yemeye başladı. Meyveler bitene kadar tüm döngü bu şekilde devam etti.

Biz sahiden evlenmişiz.

Saatler sonra 2020 yılına gireceğiz ve bizi neler bekliyor bilmiyorum.

Fakat yılların değil yaşananların bir önemi olduğuna inanırım hep. Bu sene benim için o kadar güzel geçmişti ki tarif edecek tek bir kelimem bile yoktu. Elbette kötü şeyler yaşamıştık ama iyilik dönüp dolaşıp bizi bulduğundan zihnimin ağır basan kısmı mutlulukla doluyordu. Bu yıldan da onu diliyor ve istiyordum. Bizi üzmemesini.

Son zamanlarda çok iyi bir dörtlü olduğumuza inandığım insanlarla bir aradaydık. Sade ve güzel bir akşam yemeği yiyecek hoş zaman geçirecektik. Sevdiklerimizle bir arada olmak bize onların kıymetini her seferinde daha fazla hissettiriyordu. Üçümüz masada otururken Kenan, kimsenin bir şeye dokunmamasını istemişti ve tek tek servisleri o yapıyordu. Harika bir çorba sunumundan sonra biftekleri ve yanındaki ilk defa böylesini tattığım pilava bakarken, "Çok başarılı," dedim Kenan'a. Nihayet Ezgi'nin karşısına geçip oturduğunda beni bulup, "Afiyet olsun," dedi.

Akif Selim abisine yan dönerek, "Kaç saat çalıştın bunlara?" diye sordu.

Kenan sessizce gülerek onu uyardı. "Bir sussana oğlum sen."

"İşin gücün şov," diye güldü Akif Selim. Ardından Ezgi'ye bakarak, "Asla aç kalmayacaksın demek isterdim ama şu an tek maksadı göz boyamak," deyip devam etti tavrına. Onunla beraber güldüğümde Kenan sahte bir sitemle sol kaşını kaldırdı ve bana baktı. "Mislina itiraf etsene Akif bu kadar başarılı yemekler yapamıyor değil mi?"

Tam konuşacağım vakit Ezgi sakince, "Yemeklerin başarılı olduğuna kim karar verdi ki?" diye baktı Kenan'a.

Kenan kalakaldı ve yutkunarak gözlerini kıstı. "Sevmedin mi?"

Ezgi dik dik bakmaya devam ederken kendinden taviz vermiyordu. Kenan'ın yüzündeki renk değişimi onu biraz incitmiş olmalıydı. Konuşacak kimse olmadığında sofradaki çatal sesini bölen şey Ezgi'nin gülüşleri oldu. "Başarılı değil çok başarılı bu yemekler." Hemen sonra pilavı kaşıklayarak afiyetle yedi ve Kenan'a yeniden bakıp, "Tarifini verir misin?" diye sordu.

Bakakaldığımızda bu konuda bizden daha fazlasına sahip olan Kenan, nereden geldiğini şaşırmış gibi önce anlam veremedi sonra da çok sevinerek gülmeye başladı. Ortaya koyduğu ürünün en çok da Ezgi tarafından takdir görmesini, önemsediğini anlamak zor değildi ama Ezgi işte, Ezgi'ydi o.

"Tabii," dedi Kenan hızla. "Hatta ben sana yine yaparım."

Akif Selim bilerek Kenan'a oynadı ve Ezgi'ye bakıp, "Sen de adamın yüreğine mi indireceksin?" diye sordu. "Kalp atışlarını ben bile hissettim."

"Abartmasana lan," diye homurdandı Kenan.

"Tabii tabii," diye mırıldandı Akif Selim. Kenan ağzının içinden bir şeyler söylemeye devam ederken Ezgi, su bardağını kavradı ve ayaklandı ama Kenan ondan evvel davranarak, "Sen zahmet etme," dedi ve bardağı nazikçe elinden aldı. "Ben getiririm."

Kenan mutfağa gittiğinde Ezgi de tam yerine oturduğu vakit kapı çaldı. Ezgi boş bulunarak, "Ben bakayım," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Oturduğum yerden kapıyı çok rahat görebiliyordum. Ezgi sakince kapıyı açtığında kapının dışındaki kişi Zeynep Hoca'dan başkası değildi. Okulumuzdaki asistan. Çok şık kırmızı bir elbise giymiş biraz makyaj yapmıştı, elindeki de sanırım şarap şişesiydi. Son derece hevesle bakan gözleri ve tavrı kapıda Ezgi'yi görünce söndüğünde kaşlarımı çattım.

Ezgi'nin yüzünü göremiyordum ama yüzünün aldığı ifadeyi tahmin etmek pek de zor olacağa benzemiyordu.

"Merhaba," dedi Zeynep Hoca şaşkınlığa uğrarken. Bunu beklemediği aşikârdı. "Kenan yok mu?"

Ezgi, "Kenan Hoca mı?" diye sordu direkt. "Burada, içeride ne oldu?"

Zeynep Hoca teklemeye başlarken Kenan, elindeki bardağı masaya bırakıp kapıya baktığında adımları yavaşladı. Ezgi sakince Kenan'a dönerek, "Seni soruyor," dedi.

Kenan da neye uğradığını şaşırdığında o da bunun beklenmedik bir durum olduğunun farkındaydı. Temkinli bir sesle Zeynep Hoca'ya bakıp, "Buyurun Zeynep Hanım?" diye konuştu. "Bir şey mi oldu?"

"Ha ben şey..." Zeynep Hoca konuşamadı çünkü buraya başka maksatla gelmişti ve şu an işin içinden nasıl sıyrılacağını düşünüyordu fakat herkes farkındaydı ve o da rezil olmamak için yalan konuşacaktı muhtemel. Elindeki şarap şişesini tutarak ona baktı ve kızaran yüzüyle mırıldandı: "Müsaitsen bu gece birer kadeh şarap içer miyiz diye sormak için gelmiştim."

Dürüst davranmıştı. Ezgi, derin bir nefes alıp kollarını göğsünde topladı, Kenan'ın yüzüne bakmadan kafasını öne eğdi ve sanki orada durmasının yersiz olduğunu hissedermiş gibi arkasını dönerek gelip yanıma oturdu. Kenan kısacık bir süre arkasından baktığında sıkıntılı bir şekilde Zeynep Hoca'ya dönerek, "Müsait değilim Zeynep Hanım," dedi. "Kız arkadaşım ve kardeşlerim var. Ayrıca ben alkol kullanmıyorum keşke haberim olsaydı da bunu size başka şekilde söyleseydim."

Bu kırıcı bir üslup değildi çünkü buradaki hata Zeynep Hoca'nındı. Haber vermesi gerekirdi. Kenan'ın cevabı karşısında tüm heveal kırıldığında, "Anladım," dedi ve bir adım gerileyerek, "Peki, o zaman belki başka sefere, iyi akşamlar ve iyi yıllar."

Kenan, "Size de Zeynep Hanım," diyerek usulca kapıyı kapattı ve derince bir soluk alıp yerine geçerek direkt Ezgi'nin yüzüne baktı. Ezgi pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu çünkü kendine güveniyordu ve gereksiz kıskançlık göstermeyecekti fakat Kenan kendini açıklamak zorunda hissetti. "Eğer böyle bir şey olacağını bilseydim Zeynep Hanım'a söylerdim ama..."

"Yok sorun değil," dedi Ezgi, Kenan'ın doldurduğu su bardağını kavrarken. "Bu onun kabalığı. Bu tip şeylerde önceden sorulur ve müsaitliğe bakılır. Hoş, o da geldi ve baktı sonra da gitti." Ardından bardaktaki suyun yarısını içip masanın üzerine koydu. "Ama benim takıldığım nokta sen ona "siz" diye hitap ederken onun "sen" diye hitap etmesi... Neyse."

Kenan, "Zeynep Hanım aslında..."

Sözleri yine Ezgi'nin onu nazikçe kesmesiyle yarıda kaldı. "Bana bir açıklama yapmana gerek yok ve sorun değil cidden." Omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra kaşığı eline aldı ve pilavını kaşıklamaya devam etti.

Kenan, Ezgi'nin gerçek hislerinin bu olduğuna inanmak istedi ve sanırım bunu şu an anlayacak ya da sorgulayacak durumda değildi.

Yemeklerimiz bittikten sonra küçük ve biraz kasvetli oturma odasına geçtik. Vakit ilerliyordu ve neredeyse dakikalar sonra takvimdeki sayının yeri değişecek ama her şey kaldığı yerden yaşanmaya devam edecekti. Sakin ve sessiz geçen bir gecenin ardından sıfır heyecan ile geri sayımı bekledik ama beklemek için bekledik. Elimdeki çay bardağını bırakırken gülümseyerek, "2020 yılında daha güzel şeyler olur mu?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi. "Bu yıl da çok güzeldi ama 2020 sanki sürprizler yaşatacak gibi."

Ezgi dudaklarını büzerek, "Bana göre her yıl aynı," dedi. "Sıfır heyecan dümdüz yaşam."

Kenan mesafeli bir şekilde, "Sahiden mi sıfır heyecan?" diye sorduğunda Ezgi kendini kötü hissederek bakışlarını kaçırdı. "Yok o kadar değil, heyecan var tabii."

Ezgi biz buradayken rahat değildi yani sanki kendini hep kasıyor ve hep kısıtlıyordu. Baş başayken nasıl olduklarını bilmiyordum ama beraberken kendini geri çektiğinin farkındaydım. Akif Selim arkasına yaslanırken beni usulca kolunun altına çekerek, "Benim sevdiğim insan yanımda olduktan sonra istersek 2050 yılına girelim umurumda değil," dedi.

Kenan, "O kadar yaşar mıyız?" diye sordu dümdüz bir şekilde.

Ezgi, "2050 yılına kadar yaşayıp ne yapacağız ya?" diye güldü soğuk soğuk. "Dünya zaten aldı başını gidiyor mal oluruz bak mal."

Kenan, "2050 yılına kadar seninle yaşayacaksam mal olmaya razıyım ben," deyiverdiğinde Ezgi hiçbir şey söyleyemedi.

Akif Selim fırsattan istifade kulağıma yaklaşarak, "Biz kalksak mı artık?" diye sordu. "Onlar için değil kendimiz için. Önemsiz ama ben sadece seninle girmek istiyorum bu yıla. Bencilce mi sence?"

"Hayır ama ayıp olur."

Akif Selim gülerek, "Abimin içinden kalkıp gitmemiz için dakika saydığına yemin edebilirim," dedi.

Yanaklarımdaki sıcaklıkla beraber bunu anında onayladığımda Akif Selim çabucak kolunu çekerek, "Biz gidiyoruz," dedi.

Ezgi, "Nereye?" diye sordu.

"Evimize."

"Niye şimdi?"

"Başka bir planımız vardı bizim yani on ikiye girmeden önce."

Kenan, "Kardeşim şurada ne kaldı on ikiye bekleyin sonra gidersiniz," dediğinde Akif Selim sabırsızca ayaklandı, elini bana uzattı ve beni yavaşça kaldırdı. "Yok abi ben eşimle gireceğim bu yıla çünkü nasıl girersek öyle geçermiş ya... Yani seninle geçirmektense sevdiğimle geçirmeyi tercih ederim."

Ezgi tip tip bakarak, "Yeni sürüm Akif hoş geldin aramıza," diye homurdandı.

Kenan, "İyi gidin," dediğinde Ezgi şaşırarak, "Sen de dünden razısın," dedi. "Bir oturun deyip itiraz etseydin."

Kenan oralı bile olmazken, "Koca koca insanlar ayaklarına mı kapanayım?" diye sordu. "Benimle geçirmek istemiyormuş yılını, yürü git lan zibidi."

"Abi ayıp oluyor," diye mırıldandı Akif Selim ama dokunsam gülmekten ölecekti. Kendimizi tutmaya başladık ve buna bir süre daha devam ettik.

Ezgi bana imalı gözlerle bakarken omzumu silktim onun gözleriyle karşılaşmamaya çalıştım. O burada kalacak daha sonra gelecekti. Birbirimize söylenerek başlayan gece onların yanından güzel temennilerle ayrılarak son buldu. Eve geldik ve ışıkları yaktık. Üzerimdeki montu çıkardıktan sonra saate baktım. On ikiye daha bir saatten fazla vardı.

Akif Selim anahtarı portmantonun üzerine koyarken, "Sevdiğim insanla yeni bir yıl daha," diye konuştu gülümseyerek. "Tüm yıl buna şükrettim ve bu yıl da aynısı olacak."

Onu kısa bir süre için yalnız bırakıp odamıza gittiğimde üzerimdeki beni rahatsız etmeye başlayan bluzdan kurtulmak isteyerek belinden kavradım ve yukarı doğru sıyırdım. Akif Selim kapıya yaslanarak bana baktı. "Ben yardımcı olurdum."

Muzipçe tebessüm ettiğimde, "Ona ne şüphe," diyerek dolabımın kapağını açtım. Akif Selim mutfağa gittiğinde ben de askılıkları karıştırmaya başladım fakat dolabın içinde, arkada saklı bir dosya gördüm. Bunu ilk kez görüyordum ve sıfır kaygıyla ne olduğunu anlamaya çalıştım. Dosyayı elime aldığım gibi bir adım geriye giderek üzerinde yazana baktım.

Üzerinde Akif Selim'in ve hastanenin adı yazıyordu.

Kalbim ani bir şekilde kasılmaya başlarken ellerim de titremeye başladı. Dosyayı titreyen ellerimle açtığımda içinden çıkan iki kâğıdı gördü gözlerim bu sefer. Baktığım yerde gözlerimdeki irisler bir büyüdü bir küçüldü. Ardından bir şeyler okudum ama ne olduğunu anlayamadım. Anlamak istemedim. Ne yazıyordu burada? İyi bir şey mi yazıyordu? Ne diyordu mesela buradaki cümlede? Neyi anlatıyordu? Bir şeyler okuyordum ama aklım almıyor yalnızca kalbim daha fazla acıyor ve sıkışıyordu.

Yutkunarak delicesine titreyen ellerimle iyi şeylerin yazmadığını gördüğüm bu kâğıt parçasında hayatımızın gerçeği yazıyordu. Ne olduğunu sahiden anlamamıştım ama iyi şeyler yazmadığından emindim. Akif Selim'in koridordan buraya doğru yaklaşan sesini duydum kendi zihnimin sesini bastırmayı başardığımda, "Mislina acaba dışarı mı çıksak?" diye sordu. "Hem belki..." Sonra konuşmadı çünkü beni gördü ve sustu.

Kızarmış gözlerimle Akif Selim'e baktığımda bir anda suratının kireç kestiğini gördüm. Elimdeki kâğıtları ona gösterirken, "Bu-bunlar ne?" diye sordum. "Ne yazıyor burada?"

Akif Selim bana cevap vermedi.

"Burada ne yazıyor Akif Selim?"

Bana cevap vermeye pek de gönüllü durmuyordu ama kalbim çok hızlı atarken beraberinde çok da acı getiriyordu. Elimde tuttuklarım bir kâğıt parçasıydı belki ama ben yandıklarını ve beni de yaktıklarını hissediyordum. Akif Selim'in her saniye susan ve içine kapanan yüzünde gördüğüm şey belki konuşsa bu kadar acı vermeyecekti biliyordum.

Üzerine yürüdüm ve karşısında durdum. "Bana bir şey söyle! Bana ne olur bir şey söyle."

Kafasını önüne eğdi. "Korkulacak bir şey yok."

"O zaman neden bana söylemedin?" diye sordum hızla. "Ne zaman gittin doktora? Ne söyledi sana?"

"Mislina korkulacak bir şey yok," dedi Akif Selim tekrarlayarak. "Bunu bilmen de gerekmiyordu yani aslın..."

Bir anda öfkelendim ve gülmeye başladım. Şaşırdı. "Bilmem gerekmiyordu öyle mi?" Sol kaşımı kaldırdım gülmeye devam ederken ve her geçen saniye daha çok öfke toplarken. "Senin eşinim, sevdiğin insanım ve ne halde olduğunu bilmeme gerek yok öyle mi? Niye bu kadar bencilsin sen? Niye?"

"Bu bencillik değil ki," diye kısık sesle. "İki gün önce çıktı o sonuçlar ve sana da sonra söyleyecektim. Çok mutluydun ve tadını kaçırmak istemedim yemin ederim. Belki sonra..."

"Sonra ağlayabilirim nasılsa değil mi Akif Selim?"

"Hayır öyle söylemek istemedim," diye baktı bana mavi gözlerinin etrafını saran beyaz kum taneleri kızardığında. "Bunu seninle elbette paylaşacaktım çünkü sen eşimsin, sevdiğimsin ve ben senden bir şey saklamam ama bu dosya kalbini kırsın istemedim."

Gülüşlerim söndü ve gözyaşım kalbimin içine düştü. Elimi korkarak ama cesaretle kalbinin üzerine koydum. İçinin titrediğini içimin titrediğinden biliyordum. Kalplerimiz denkti. Gözlerini bakarak yutkundum ve sessizce ağzımı araladım. "Kalbin nasıl Akif Selim?"

"Şimdilik iyi," diyebildi.

"Ya sonra?"

Dudakları titredi. "Sonra da iyi olacak."

Gözlerim dolduğunda, "Yalan söyleme," dedim. "Beni üz ama yalvarırım yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum ki."

"Söylüyorsun."

"Bana inanmıyor musun?"

Kafamı nefes alamayarak iki yana salladığımda Akif Selim gözlerini kapattı ve biraz bekledi. Elimi kalbinin üzerinden çekmediğimde, "Ne söyledi doktor?" diye sordum. "Bunu benimle paylaşırsın herhâlde ne bileyim zahmet edersen eğer..."

"Endişelenecek bir durum yok."

"Sana inanmak istiyorum."

"İnan o zaman."

"İnandırsana."

Bunun için çaba harcamayacaktı çünkü herkesi inandırsa bile beni asla inandıramazdı. Sustu, en iyi bildiği şeyi yaptı ve sustu. Üzerine gittim. Belki kırılacak belki kıracaktım ama amacım da kalbimden geçenler de hiçbir zaman bu olmayacaktı. "İnandırsana beni! İnandıramazsın, değil mi? Sen yine döner arkanı gidersin ve ben mal gibi kalırım öyle. Ben sana söz verdim, ben sana ölene kadar yanında kalacağıma söz verdim. Biliyorum, burada iyi şeyler yazmıyor ama anla şunu artık anla! Beni kalbin değil, sessiz kalışların öldürüyor!"

"Ölmeyeceğim ki," diye döküldü dudaklarından safça birkaç kelime. "Sen de ölmeyeceksin ki."

Gözümden bir damla yaş düştüğünde, "Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordum. Sinirlerim yıpranmıştı ve sağlıklı şeyler düşünemiyordum. "Bununla mı avutuyorsun beni?"

"Seninle neden dalga geçeyim?" diye çattı kaşlarını birden. "Senden bir şey saklamıyorum. Saklamadım! O kâğıt parçasında bizi kötü bir son beklemiyor yemin ederim. Her şey yoluna girecek."

İnanmak istedim ama yapamadım. İlk kez ona inanamadım ve bu sefer kendime inandım. Beni sadece avutuyordu zira gözleri sözlerinden daha gerçekti.

Sessiz kaldım. Bağırmak, öfke kusmak istiyor ama ona sıkıca sarılıp kalbinden öpmek istiyordum. Her şeyi aynı anda yapmamın imkânı yoktu ben de sustum. Akif Selim kabul edilmiş bir yenilgiyle, "İnanmıyorsun öyle mi?" diye sordu.

Gözlerine baktığımda ağlamamak için zor durduğunu gördüm ve bundan kaçtığı gibi kafasını hafifçe aşağı yukarı sallayıp arkasını döndü ve montunu alıp evden ayrıldı. Kapıyı kapattı ve içeride kalan ben oldum. Gözyaşlarım yağmur damlaları gibi akmaya başlarken geri geri gittim ve yatağımızın ucuna oturup kendimi serbest bıraktım. Onu bu kadar çok sevmek, onu her şeyden daha fazla sevmenin bedeli miydi bu gözyaşları?

Çok acıyordum, çok acımıştı.

Ellerimde duran kâğıtlar kül olmuştu.

Sahiden bu kâğıtlar mı belirleyecekti bizim sonumuzu?

Ağladım, ağladım, ağladım. O kadar uzun zamandır ağlamıyordum ve o kadar uzun zamandır mutluydum ki her şeyin yolunda gitmesinin aslında en büyük tuhaflık olduğunun farkındaydım.

Dakikalarca bekledim. Gözlerim acıyordu. Saate baktım. Daha on iki olmamıştı ve Akif Selim evimize gelmemişti. Dışarısı çok soğuktu ve o üşürdü. Kalbi daha çok üşürdü. Oturduğum yerden kalkıp her şeyi geride bırakır gibi önce mutfağın penceresine baktım fakat buradan doğru düzgün şeyler görünmüyordu. Oturma odasının penceresinin önünde dikildim. Kar yağıyordu, yağmaya yeni başlamıştı.

Sonra onu gördüm. Akif Selim'imi. Kalbimin eşiğini.

O sokak lambasının altındaki bankta öylece oturuyordu. Tıpkı geçen sene gireceğimiz yılbaşındaki gibi.

Elimi pencereye götürdüğümde bu kez beni yanına gitmemek için tutan hiçbir şeyin olmadığını ama ikimizin de incinen kalplerimizle var olduğumuzu biliyordum. Çok üzülmüştü, çok üzülmüştüm. Ne o beni bilerek üzerdi ne de ben onu ama bazen öyle anların içinde bulurduk ki kendimizi hiç üzülmemiş olsun isterdik.

Daha fazla burada böylece beklemeden montumu, beremi ve bir çift eldivenimi alıp hızlı hızlı aşağı indim. Merdivenleri sanki kaydıraktan kayar gibi arkamda bıraktığımda sonunda apartmandan dışarı çıktım ve yumuşak havayla buluştum. Kar telaşsız bir şekilde yağıyor ben de emin adımlarla Akif Selim'in yanına ilerliyordum.

Sakince gittim ve yanına oturdum. İkimiz de konuşmadık. Eldivenlerim kucağımdaydı. Şehir akıp gidiyor ama kimse yokmuş gibi geliyordu. Kalbimde bir hava topladım ve usulca dışarı bıraktım. "Ben sana inanıyorum," dedim. "Ben sana hep inandım ki."

Akif Selim, "Sana yalan söylemiyorum," dedi. "O kâğıtta yazanlar değil, bana inanmaman üzüyor."

"Ama yine de üzüleceğiz değil mi?" diye sordum titrerken.

Ses vermediğinde cevabımı aldım. Dudaklarımı sıkmaya başlarken parmaklarımla oynadım. "Ben seni hiç bırakmayacağım," diye ilave etti. "Kalbimin son ritminde bile senin ellerini tutacağım, sana yemin ederim bu böyle olacak."

"Biliyorum," dedim sessizce. Kar taneleri sesimi yutmuş gibiydi.

Akif Selim gözlerini ellerime değdirdi. "Eldivenlerini giysene üşüyorsun."

Eldivenlerime baktım ve derin bir nefes alıp yavaşça sağ elime birini giydirdim. Ardından sol eldiveni kavrayıp Akif Selim'in elini tuttum.

Gözlerine bakarken, "Durumu eşitleyelim," diyerek sol eline eldiveni giydirdim.

O gün de ağlayabilirdim güzelliğimize bugün de. Ben hep bize ağlardım zaten.

Sağ ve sol ellerimiz ısınırken bu kez Akif Selim çıplak kalan sağ elini sol elimle birleştirdi. Ellerimizi buluşturdu. Birbirimize baktık. Konuşmadan da çok şey anlatabiliyormuş insan ya da tek bir bakıştan onca cümle okuyabiliyormuş. Onu severken öğrendim bunu.

Başımı Akif Selim'in omzuna yasladım o da bana yaslandı. Kar bize yağdı bu gece ve tüm şehir bizim için sustu. Dakikalar geldi geçti sonra uzakta bir yerlerde havai fişekler patladı. İkimiz de yüzümüzü oraya çevirdik. Gülümsedik. İç çektim. "Mutlu yıllar, Akif Selim."

Bekledi ve soğuk dudaklarını şakağıma bastırıp geri çekildi. *"Mutlu yıllarımıza, Kar Çiçeğim."*

XIII

"Hayaller Durağı"

BILLIE EILISH – I LOVE YOU

Sanki hiç büyümemişiz ve kalbimiz hep çocuk kalmış gibi.

Büyüdük ama kalbimiz hep çocuk kaldı. Bir çocuğun kalbi gibi temiz, pak ve saf kaldı. Kırmadan, dökmeden, yıpratmadan da sevmek mümkündü. Bu bizdik. Bu Akif Selim ve benim kalbimin hikâyesiydi. Hani masallardaki o sonsuza kadar mutluluğun anlatıldığı kısım vardır ya ve ondan sonrasının yazılmadığı, işte biz o kısımdaydık. Biz masalların sonunu yazacaktık. Sonsuz bir mutluluk ile çünkü bunu hak ediyorduk. Kalplerimiz böylesine güzel severken biz güzel bir sonu hak ediyorduk.

Mutfakta beraber yemek yapıyorduk. O salatayı yaparken ben de kremalı mantar pişiriyordum. Evlilik şöyle bir devirde sakınılan bir durum olabiliyordu ama onunla olan evliliğim beni bu devirde dünyanın en şanslı insanı yapmıştı.

Ben çok âşığım ona.

Elimdeki bardağı tezgâhın üzerine bıraktım ve Akif Selim'in yanına giderek musluğu açtığım gibi ellerimi yıkamaya başladım. O sırada Akif Selim dikkatini doğradığı domatesten çekti ve yanağımdan bir kez öptü. Küçük bir tebessümle gülümsediğimde musluğu kapattım ve karşıdaki kâğıt havluya uzandım. Yanından çekilip ocağın başında dikildiğimde tencerenin kapağını açarak tahta kaşıkla karıştırmaya başladım. "Pişmek üzere bu." Kaşığa biraz mantar doldurdum ve bir tanesini ağzıma attım. "Pişmiş pişmiş."

Akif Selim keyifle gülerek, "O kadar acıkmışsın ki çiğ çiğ bile yiyeceksin," dedi.

Gülerek tencerenin kapağını kapattım. "Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yiyemedim."

Daha çok gülmeye başladığında elindeki bıçakla salatalığa uzandı. "Güzelim korkma o mezuniyet elbisesine sığacaksın, niye endişe ediyorsun ki?"

Ah mezuniyet... Okul hayatımız bitiyordu.

"Endişe ettiğimden değil," diye iç geçirdim. "Son zamanlarda kilo almış gibi hissediyorum kendimi." Karşısında dikilerek kollarımı iki yana açtım. "Almış mıyım sence de Akif Selim?"

Mürekkep mavisi gözlerini kısarak bedenimi süzdü. "Hım... Bir on kilo fazlan var."

"Ya!" diye çattım kaşlarımı. "O kadar da değil." Bana ifadesiz bakmaya başladığında yutkunarak mırıldandım. "O kadar mı sahiden?"

Bir anda kahkaha attı ve kafasını iki yana salladı. "Allah'ım karım delirdi."

Dayanamadım ve ona eşlik ederek gülmeye başladım. Ardından kollarımı boynuna sardım ve parmak uçlarımdan hafifçe yükselerek ensesinden öptüm. "Mislina," diye fısıldadı Akif Selim. "Yemek yiyeceğiz ama ayarlarımla oynuyorsun şu an."

Ona inat öpmeye devam ettiğimde derin bir nefes aldı ve elindeki bıçağı bırakıp arkasını bana dönerek sırtını tezgâha yasladı. Kollarımın yeri boynunda sabit kaldığında ellerimi ensesinde birleştirdim. Güzel yüzündeki yaşamı gördüm. Güzel bakışlarında kendimi gördüm. O hep böyle bakardı bana. Bunca yıldır bir kez bile 'acaba beni eskisi kadar sevmiyor mu?' diye düşünmedim hiç. Beni hep sevdiğini, seveceğini biliyordum. Ellerini belimin çukuruna koyduğunda, "Bunu hep söylemek istiyorum," dedi gözlerime derin derin bakarken. "Seni seviyorum."

"Bunu hep söyleyeceğim," dedim yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum."

Birbirimize bakmaya devam ederken kapı çaldı. Kollarımı boynundan çekerken, "Dur ben bakayım," dedim. "Sen de salatayı bitirsene, öleceğim açlıktan."

Akif Selim salatayı yapmaya devam ederken kapıyı açtım. Sevde ve Burak karşımdaydı. Onları görünce gözlerimi büyüterek, "Aa, hoş geldiniz," dedim. "Geçsenize."

Sevde tebessümle, "Yok Mislina," diyerek elindeki davetiyeyi bana uzattı. "Burak'la davetiyelerimizi aldık da şimdi, ilk size vermek istedik."

Sevde ve Burak gelecek hafta evlenecekti.

Sevde'nin uzattığı davetiyeyi elime aldığımda üzerindeki *Akif Selim – Mislina Çakırca* yazına tebessüm etmeden duramadım. "Çok güzel olmuş bu," dedim içim ısındığında.

Sevde, "Bizim de çok içimize sindi," diye güldü. "Tabii mandalina ya da çiçek kokmuyor ama olsun."

"Sevde," dedim gözlerine bakıp güldüğünde. Omzunu silkti. Gözlerim Burak'ın gözlerine odaklandı. "Şimdiden bir kez daha tebrik ederim. Daha erken ama biliyorsunuz işte."

Burak kahverengi gözlerini kapatıp açarken, "Teşekkür ederiz," dedi.

Sevde girişken bir halde, "Zaten düğünde bir dakika oturmayacak," diye dikti gözlerini gözlerime.

"Tamam oynayacağız ama oturacağım da şimdiden söyleyeyim haberin olsun."

"Göreceğiz," diye güldüğünde soluklanıp ekledi. "Bu arada elbisenin boyu tam oldu değil mi yarın için?"

Gözlerimi devirerek kafamı salladım. "Evet hallettik sonunda."

"Sevindim," diye rahatladı içi. Ardından birkaç adım geri çekilerek, "Neyse biz gidelim zaten çok yere uğrayacağız, bir de yarın mezuniyet derken..." Duraksadı. "Ezgi evdedir, değil mi? Ona da davetiyesini vereyim."

Kafamı salladım. "Evde."

"Tamam o zaman, yarın görüşürüz."

"Ama böyle ayaküstü olmadı ki," diye büzdüm dudaklarımı.

"Oldu oldu," diye güldü. "Bundan sonra daha sık görüşeceğiz zaten. Hadi biz kaçtık, iyi akşamlar size."

"Size de," deyip gülümsedim ve kapıyı kapatıp elimdeki davetiyeye bakarak mutfağa ilerledim. Akif Selim yüzünü bana çevirip gözlerini davetiyeye odakladığında o sormadan ben söyledim. "Sevde ve Burak'ın düğün davetiyesi." Bir şey söylemedi. Onlar adına çok mutluydum ama kalbimin ufacık bir kısmında ufacık bir yara vardı. Bunu hissetmem doğru değildi ama hissediyordum işte. Onca yıl geçmesine rağmen hâlâ hissediyordum.

"Kadir'e de gönderecek mi?" diye sordu Akif Selim sessizce.

"Bilmiyorum," dedim çaresizce. "Sevde ve Kadir konuşmuyor ki en son ne zaman konuştuklarını bile hatırlamıyorum. Zaten son sene bir araya gelip hiçbirimiz bir şeyler yapmadık hiç." Davetiyeyi rafın üzerine koyarken iç geçirdim. "Ama sanırım ona davetiye göndermez çünkü bunu Kadir de istemez."

"Onunla en son ne zaman konuştun?" diye sordu Akif Selim, Kadir'i kastederek. "Ben de konuşuyorum ama biliyorsun duyguları konusunda sana daha açık."

"Biz Kadir'le konuşuyoruz ama Kadir'in kalbini geçen yıldan beri konuşmuyoruz," diye itiraf ettim. "Bazen konu Sevde'ye gelecek gibi oluyor ve hemen susuyor. Kadir bunu kabullendi ve unutmaya çalışıyor." Gülümsedim. "Ama eskisi gibi değil. Biraz daha içine kapandı, ben inanıyorum onun karşısına çok güzel kalpli bir kadın çıkacak."

"Umarım benim kadar şanslı olur," deyiverdi.

Gözlerimi kısarak yanına yaklaştım ve ensesinden bir kez daha öptüm. İrkildi. "Mislina benim en sevdiğim yemek ne?"

"Sen yemek ayırt etmesin ki hepsini seversin."

"Hayır, benim en sevdiğim yemek sensin," dedi. "O yüzden karnımı çok doyurmayacağım çünkü seni yiyeceğim."

"Akif Selim," dedim ona bir kez daha ve öpüp geri çekildim. Az sonra soframızı kurduk ve güzel bir yemeğin ardından kendimizi televizyonumuzun karşısında, kucağımızda bir kâse yeşil erik ve çilekler bulduk. Ayaklarımızı da sehpaya uzatmıştık. "İşte en çok bunu seviyorum," diye güldüm eriği ağzıma götürürken. "Evlilik daha doğrusu seninle her şey çok güzel."

Kumandayla kanalları değiştirirken, "İkinci yılımızı dolduracağız," dedi. "Ama dün gibi sanki."

"Hatırlıyor musun daha iki gün öncesine kadar sınavlara çalışırken bana sürekli kahve yapıyordun."

Gözlerini gözlerime değdirmeden sırıttı. "Canımın içi iki gün önce sana kahve yapmıştım zaten, son finali de ver diye."

"Ay unuttum doğru," dedim eriği kütür kütür yerken. Akif Selim'in iştahı kabardığında o da eline bir erik aldı ve ısırdı. Ayaklarımıza baktığımda ikimizin de ayaklarımızı salladığını gördüm. Her seferinde şu manzaraya karşı gülüyordum. Akif Selim kanalları gezerken öylesine bir filme denk geldik ve orada kaldık. O sırada telefonum titredi ve gelen mesaja baktım. Sınıf grubunda yazışma başlamıştı. Gülerek bildirimlerimi açtım ve yazışmaları okumaya başladım.

AÜ Edebiyat

Taha: *Sevgili arkadaşlarım, dört sene boyunca bana katlandığınız için teşekkür ediyorum. Hepinizin gözlerine ve aklına sağlık.*

Murat: *Sonunda bitti.*

Taha: *Oğlum üzülüyorum öyle deme ya.*

Murat: *Sus ağlıyorum şu an.*

Gül: *Ühühühühühü*

Taha: *Ne?*

Taha: *Gül bile ağlıyorsa durum ciddidir abi.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Kızım manyak mısın sen ya?*

Gül: *Şaka şaka*

Taha: *Bir şeyi merak ediyorum, bu zamana kadar bu gülmelerin bizimle oyun oynadığın için miydi yoksa sahiden güldüğün için mi?*

Gül: *Bazen gülüyordum.*

Taha: *Anladım.*

Gül: *Sinirlerinizi bozdum mu?*

Taha: *Valla yalan yok benimkini bozdun.*

Hamdi: *Gençler hakkınızı helal edin, yarın göremediğim olursa buradan yazıyorum.*

Fatih: *Aynen öyle.*

Özlem: *Bitti sahiden. Bana ders notu veren herkesten Allah razı olsun.*

Murat adlı kullanıcı grup adını ***AÜ Ağlama Duvarı*** olarak değiştirdi.

Gül: *Hühühühühü*

Taha: *Gül seni öyle hatırlamak istemiyorum.*

Gül: *Beni hatırlar mısın?*

Taha: *Seni ölsem unutmam abi, toksik tip seni.*

Gül: *Ayıp oluyor.*

Taha: *Şaka şaka gül diye*

Gül: *Ahahahahahahahahahahahaha*

Gruptan çıkarken gülmeye devam ettiğimin farkına vardım ve iç geçirerek telefonu öylece kenara koydum. Televizyondaki rastgele açılmış ekrana bakarken gözlerimi kısarak, "Akif Selim?" diye seslendim.

"Hım?"

"Acaba biz evlenmeseydik ama sevgiliyiz tabii... Acaba mezuniyete giderken nasıl olurduk ki? Beni kapıdan alırdın değil mi? Beraber giderdik, hani filmlerde falan öyle oluyor ya."

"Yok," dedi omzunu silkerek. "Ayrı ayrı giderdik orada buluşurduk. Aynı apartmanda ve beraber olmamızın bir önemi yok yani."

"Şaka?" diye çevirdim yüzünü yüzüme.

"Değil."

"Aa! Yazıklar olsun."

Gülmeye başladığında kolunu boynuma doğru attı ve beni kendine çekerek yanağıma sıcacık bir öpücük daha bıraktı. Sırıtmaya başlarken, "Senin düşündüğün yerdeyim ben," dedi. "Sen ne zaman güzel şeyler hayal etsen ben hep orada olacağım gerçekleştirmek için."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir sesle. Dudaklarımı yaladığımda göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. "Ama bazen düşünürken buluyorum işte kendimi. Bu apartmana taşındığım ilk günü hatırlıyorum, sonra senin yollarını pencere önünde beklediğim ve apartmana çıkarken daha yakından görebilmek için kapının küçük camından seni izlediğim günleri... Çok imkânsızmışız ama öyleyken bile çok güzelmişiz." İç geçirdim. "Hâlâ çok güzel fakat diyorum ya, zaman bize çok güzel dokunmuş canımın içi."

"Zaman değil Mislina," diye konuştu ağır ağır. "Önce sen sonra da biz dokunduk. Hayatımın en güzel yıllarını yaşıyorum sayende. Ne zaman ufacık bir şeyi dert edecek hale gelsem seni hatırlıyor ve 'boş ver, bak hayatında Mislina var,' diyorum. Sen nefes almak gibisin benim için."

Gözlerimin içinde varlığı belli bir dert edindiğinde yüzümü ona çevirerek güzel çehresinde soluklandım. Önceden içimden söylediğim her şeyi şimdi gözlerine bakarken söylüyordum ve bazen buna gerek kalmıyordu. O beni ben konuşmadan da okuyabiliyordu. Dünyanın en güzel gözleri ona ait dudaklarıma kaydığında gülümsedim ve hiç düşünmeden dudağından öptüm. Beni direkt kabullendi ve kucağımdaki erik, çilek kâsesini alarak kendi yanındaki boşluğa bıraktığı gibi belime çekilerek üzerime yaklaştı. "Erken uyumamız gerek," dedim kendimi geri çektiğimde.

Kaşlarını çattı. "Saat daha on bile değil."

"Ha, iyi o zaman," deyip güldüm ve yeniden öptüm dudaklarından. Akif Selim burada zaman kaybetmenin mantıksız olacağını bildiğinden dudaklarımdan ayrıldı ve ayağa kalkarken kollarıyla beni kavradı ve kucağına aldı. Bu onu zorladığında, "Sana kötü bir haberim var," dedi nefes nefese.

Yutkundum. "Ne?"

"O elbiseye sığmak konusundaki endişelerinde haklısın, kilo almışsın."

"Ya biliyordum ya biliyordum," diye isyan ettim kafamı omzuna gömdüğümde. "İndir beni spor yapmam lazım hemen."

Akif Selim hunharca gülmeye başladığında beni daha sıkı kavradı ve hafif hafif beni kaldırıp indirdi. Şaşkınlıkla, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Güldü. "Ağırlık kaldırıyorum."

"Ya bak!" diye kızdım ona. "Ne kadar kötüsün ama!"

Durdu ve dudağımdan öpüp yüzüme baktı. "Kilo falan almamışsın kandırdım seni. Çok güzelsin bunu bilmiyor musun?"

"Kadınlar böyle şeyleri kafaya takar," diye konuştum. "Elbisenin boyu uzun geldi ya kilo aldığımı da öyle kabullendim sanırım."

Kafasını iki yana sallarken omuzlarını düşürdü ve gözlerime daha yakından bakıp "Dünya'nın en güzel insanı," dedi tane tane. Ardından beni odamıza götürdü ve kapıyı kapattık.

Ertesi gün olduğunda okula gitmeden evvel Akif Selim hazırlandı ve bir işi olduğunu söyleyerek çıktı. Ezgi yanımdaydı. Gözlerini telefondan çektiğinde, "Leyla teyzeler ne zaman inecekler?" diye sordu. "Çok gecikmezler değil mi?"

"Konuştum yarım saat önce, direkt okula gelecekler," derken elim koyu kırmızı elbisemin dökümlü yakasına uzandı. Derin bir nefes alarak kendimi geri çektim ve aynanın karşısında kendimi süzerek, "Oldu mu?" diye sordum Ezgi'ye.

"Düştüm," diye sırıttı. "O kadar zarifsin ki kuğu gibisin resmen."

Bu kendimi daha iyi hissetmeme sebep olduğunda rujuma uzandım ve kapağını açtım. "Şimdi sen bölüm birincisisin ya," diye arkasına yaslandı Ezgi bana bakarken. "Hem de bu kadar güzel, of ne çok göz değer sana. Allah'ım korusun."

Ruju sürdükten sonra dudaklarıma iyice yedirdim ve kapağını elime alıp, "Vallahi bunca sene affedersin eşek gibi yemedim içmedim çalıştım," dedim. "Bölüm birinciliğine hiç oynamadım ama baktım puanım yüksek ben de son sene iyice asılınca oldu işte..." İç geçirdim. "Of çok heyecanlıyım Ezgi ya. Konuşmamı da hazırladım ama kesin takılırım."

"Biz orada olacağız Mislina," diye öne çekti kendini gözlerime bakarken. "Sakin ol."

"Umarım."

"Akif Selim nerede?"

"Bilmiyorum işim var dedi ama gelir," dedim. Ezgi, "Şimdi bu okuldaki gösteriden sonra parti olacak değil mi doğruyum ben?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı. "Biz de gelebiliyoruz?"

"Tabii ki geliyorsunuz konuştuk ya," dedim. "Çok kalabalık olur zaten. Dans eder, eğleniriz beraber. Kenan da geliyor zaten öyle değil mi?"

"Evet," diye salladı kafasını. O sırada mesaj geldi ve mesajı okudu. Gülümserken ayaklandı. "Hatta buraya geliyormuş. Neyse ben gideyim artık okulda nasılsa görüşeceğiz. Bak en önden yer kapacağım hem kendim hem de Leyla teyzeler için. Ellerim şişene kadar alkışlayacağım seni."

Gözlerim dolmaya hazır olduğunda bana kızdı. "Mislina saçmalama makyajın bozulacak."

"Sus," dedim gözlerimi kapatıp açtığında. Ezgi bana öpücük attı ve evden ayrıldı. Ben de son kalan detayları tamamladım ve küpelerimi de taktıktan sonra elimde telefonla beklemeye başladım. Evin içinde topuklu ayakkabılarımla gezerken nihayetinde Akif Selim'i aradım fakat açan olmadı. Çatık kaşlarımla söylenerek beklemeye devam ettiğimde gidip bir bardak su içtim. Ciddi manada heyecanlıydım ve bunu yenememekten korkuyordum. Neredeyse yarım saat sonra program başlayacaktı ama Akif Selim hâlâ ortalarda yoktu. Endişem ve heyecanım birbirine karışmaya başladığında hiçbir aramama cevap vermemesi de beni içten içe yıkmaya başlamıştı. "Neredesin Akif Selim neredesin?" Böyle böyle söylenerek soluk alıp verdim. Bir yandan saate bakıyor diğer yandan aramalarıma cevap vermeyen Akif Selim'i ısrarla aramaya devam ediyordum.

Pes edip telefonumu bıraktım ve sabırla koltuğa oturdum. Ellerimi çenemin altında birleştirdiğimde gözlerimi sehpanın üzerindeki dergiye odakladım. Bu heyecanla zaman da geçmezdi. Harika fikir!

Yaklaşık üç dakika sonra iş dayanılmaz hale geldiğinde Kenan'ı aramak için harekete geçtiğimde Akif Selim beni aradı. Ekranda adını görür görmez telefonu sıkıca kavradım ve ayaklanarak telefonu açtım. "Akif Selim neredesin? İyi misin? O kadar aradım seni!"

"Mislina sakin olur musun?"

Şaşırdım. "Nasıl sakin olayım söyler misin? Çok az kaldı programın başlamasına."

Gülümsediğini hissettiğimde içime dokunan ses tonuyla, "Sakin adımlarla pencerenin önüne gelir misin güzelim?" diye sordu.

"Anlamadım?" diye kaldırdım kaşlarımı ve pencereye baktım. Akif Selim ses etmediğinde kendimi pencere önünde buldum. Usulca perde-

yi sıyırdığımda onu aşağıda siyah bir arabanın önünde bana bakarken buldum. Kulağındaki telefonu indirmezken diğer eliyle bana el salladı ve gülmeye başladı. "Sizi mezuniyetimize götürmeye geldim Mislina Hanım, kapınızdan alıyorum..." Hafifçe öksürdü. "Kapımızdan diyecektim kusura bakmayın. Lütfen aşağı iner misiniz?"

Eridim. "Ya... Akif Selim..."

"Az önce dövecektin be kadın!"

Gülmeye başladım. "Meraktan öldüm burada."

Güldü. "Tamam tamam hadi bekliyorum bak seni."

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattım ve akşam için üzerime ceketimi, oradan da çantamı alarak aşağı indim. Apartmandan çıktığımda Akif Selim siyah takımıyla ellerini önünde bağlamış beni bekliyordu. Sırıtarak yanına ilerlerken ceketinin cebinden güneş gözlüğünü çıkardı ve taktı. "Güneş gibi gözümü alıyorsunuz da."

Daha çok sırıttığımda kafamı eğerek karşısında durdum. Akif Selim elime uzanarak nazikçe parmaklarımdan öptü. "Siz sadece hayal edin Mislina Hanım, ben gerçekleştirmek için orada olurum."

"Bak kalpten gideceğim şimdi," diye gülmeye devam ettim. "Neredeyse iki yıllık evliyiz ama sanırsın bir haftalık ilişkinin en güzel günlerini yaşıyoruz. Bak kalbim nasıl hızlı atıyor."

Etrafı kolaçan ederek, "Bunu evimizde kontrol edelim," dedi. "Fakat yetişmemiz gereken bir tören var. Sevgili karım bölüm birinciliğini kazandığı için kocası gururlu bir şekilde onu izleyecek."

"Sen de dördüncüsüsün," dedim sakin bir sesle. "Ben de seninle gurur duyuyorum."

"O kahvelerin dili olsa bir..." İç geçirdikten sonra birbirimize baktık. Akif Selim onu daha da karizmatik gösteren gözlükleri çıkarıp eline aldığında bana baktı ve omuzlarını düşürerek kafasını iki yana salladı. "Lafı bilerek sana getirmemeye çalışıyorum çünkü bu güzelliğini kelimelere dökecek bir cümle kuramayacağım sanırım."

"Teşekkür ederim," dedim kibar bir dille.

"Rica ederim," dedi tebessümle.

"Hadi madem, gidelim artık," diye sabırsızlandım. Akif Selim dudaklarını birbirine bastırıp arabanın kapısını açtı. Yavaşça geçip yerime oturduktan sonra elbisemi düzeltmeme yardımcı oldu ve ardından kapıyı kapattı.

On beş dakika sonra okula geldiğimizde direkt cübbelerimizi ve keplerimizi kafalarımıza geçirdik. Sevde, Berat, ben ve Akif Selim bölüm öğrencileri olarak bir aradaydık. İçerideki büyük salonda annemler ve Ezgi vardı. Çok kalabalık bir ortam olduğunu biliyordum. Heyecandan ellerimle oynamaya başladığımda Akif Selim'in önünde durdum ve gömleğinin yakasını düzelttim. O sırada Sevde, "Sen bir de konuşacaksın," dedi bana bakarken. "Ben böyle heyecanlıysam seni düşünemiyorum."

"Kendime hatırlatmamaya çalışıyorum," dedim zor bir nefes aldığımda. "Şu süreç geçsin gitsin hemen ne olur."

"Tadını çıkar," dedi Berat. "Hak ettin bunu."

Mahcubiyetle yüzüne baktığımda, "Teşekkür ederim," diyebildim. Gülümseyerek gözlerini kapatıp açtı. Dakikalar sonra olduğumuz yer koca bir topluluk haline geldiğinde ne kadar bastırmaya çalışsam da içimdeki heyecan daha da arttı. Akif Selim elimi tuttuğunda yüzünü yüzüme yaklaştırıp yanağımdan hafifçe öptü ve gözlerimin kenarına bakarak, "Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun," dedi. "Ve ben her zaman senin yanında olup, ellerini tutacağım Mislina."

Gözlerine bir ömür bıraktım yaşamak için.

Az sonra kapı açıldığında sıra halinde bizi bekleyen koca salona girdik. Tam karşımızdaki dev sahneye doğru isimlerimiz okundukça çıktık. Kalbim delicesine atıyordu. Kalbim çok atıyordu. En nihayetinde bir hayli fazla öğrenci yan yana dizildiğinde Akif Selim yanımdaki birkaç öğrenciyi aşıp yanıma geldi. Sersem ya. Gözlerim ikinci sırada oturan annemleri bulduğunda annem elini sallayarak bana öpücük attı. Ezgi ve Kenan yan yana otururken babamın gurur dolu bakışları hem benim hem de Akif Selim'in üzerindeydi.

Zaman aktıkça belli başlı düzene uyuldu ve en sonunda o an geldi. Bölüm birincisi olarak adım okundu ve salonda kocaman bir alkış koptu. Gözlerim direkt sahnenin önüne kaydı. Ezgi ayağa kalkmış dolu gözlerle beni alkışlarken annemin ağladığını, babamın da gözlerinin dolduğunu gördüm. Kadir de buradaydı. O da ayakta beni alkışlarken bir ara keyifle ıslık çaldı. Dişlerimi göstererek güldüğümde hayatımdaki tüm insanların benim için ne kadar mutlu olduklarını gördüm, tıpkı onlar için mutlu olduğum gibi.

Sahnede ilerledim. Önce adımın yazdığı metal başlığı mezuniyet kütüğüne çiviyle çaktım sonra da konuşmak için kürsüye geçtim. Duygusal bir konuşma yapacak değildim ki yapmadım da ama minnettar kaldığım hocalarım, arkadaşlarım ve aileme teşekkürü borç bildim. En çok da Akif Selim'ime... O kahve bardaklarını ve sınavlardaki stresimi çekip, daima yanımda olduğu için.

Konuşmalar, tebrikler sona erdikten sonra kep atma vakti geldi. Keplerimizi çıkardık ve ellerimize aldık. Sanırım dört yıllık öğrenimim boyunca yapmayı en çok istediğim şey de buydu ve az sonra gerçekleştirecektik. Hep bir ağızdan ondan geriye doğru saydık. Delicesine mutluyduk. Hepimizin ortak anıları ve güzel anları vardı. Bu bize aitti. Akif Selim yanımda, Sevde ve Berat da ötemdeydi. Sevde ile birbirimize bakıp göz kırptık. O benim okul hayatım boyunca başıma gelmiş en güzel dostlarımdan biriydi. Hayatımın sonuna kadar da birbirimizin hayatında olacaktık, bundan emindim. Geri sayım dudaklarımızdan sevinçle çıktığında nihayetinde sesler bire karıştı ve kollar havalanarak kepler havaya fırlatıldı.

Büyük bir coşkunun içindeydik, öğrencilik hayatımız bitmişti. Bu bize güzel bir fotoğraf çıkarsa da yine de öğrenci olmayı özleyeceğimi biliyordum.

Sahneden indikten sonra anneme ve babama sarıldım. Babamın gözlerini böyle dolu görmeye hazır olamazdım hiç ve o böyle olunca benim de ağlayasım gelirdi. Akif Selim babamın elinden öpüp alnına koyduğunda babam sırtını sıvazlayıp, "Tebrik ederim oğlum," dedi. "Bizi çok gururlandırdınız, çok şanslı anne ve babalarız ki iki güzel evladımız var."

Akif Selim, "Asıl biz şanslıyız," dedi. "Eksik olmayın baba."

Annem Akif Selim'i hayranlıkla izlerken yanına giderek ellerini yüzüne koydu ve kendine çekerek sarıldı. "Oy kurban olurum oğlum benim, maşallah size."

Akif Selim annemin tepkisine tebessümle karşılık verdiğinde anneme sıcacık sarıldı.

"Siz şimdi buradan partiye mi gideceksiniz?" diye sordu babam bana bakarken. Kafamı salladım. "Evet baba. Siz direkt bize geçin olur mu? Dolapta yemek var anne merak etmeyin. Kendi evinizdeymiş gibi işte."

Annem, "Sen dert etme orasını," diye gülümsedi. Sonra bir şey unutmuş gibi olduğunda direkt çantasına sarılarak "Ay bak heyecandan unutuyordum görüyor musun?" diye mırıldandı. "Neyi?" diye sordum.

Annem çantasından iki tane kutu çıkardı. Birini bana birini de Akif Selim'e uzattı. "Bunlar da babanızla bizim size ufak bir mezuniyet hediyemiz."

"Anneciğim ne gerek vardı?" diye üzdüm suratımı. Akif Selim de utanarak, "Sahiden hiç gereği yoktu," dedi.

Annem ikimize de kızarak, "Sinirlendirmeyin beni ama," dedi.

Akif Selim'le gülüşlerimizi bastırdığımızda elimizdeki kutuları açtık. Benim kutumun içinde çok zarif bir bileklik vardı. Küçük zincirleri

olan bilekliğin üzerindeki çiçek desenleri iç çekmeme sebebiyet verdiğinde Akif Selim'in kutudan çıkardığı siyah deri kemerli saat de oldukça şıktı. "Anne bu çok güzel," dedim bilekliğe dokunduğumda. "Çok teşekkür ederim anne," deyip babama baktım. "Baba."

Babam gözlerini kapatıp açarken, "Ufak bir hediye olsun istedik," dedi. "Çok yakışacaktır."

"Takar mısın?" diye gittim yanına. Babam bilekliği bileğime taktıktan sonra ona sıkıca sarıldım.

Akif Selim de anne ve babamıza teşekkürlerini sunduktan sonra onları eve uğurladık ve bizim ekiple beraber parti alanına geldik. Okul bu konuda bize yardımcı olmuştu. Bir hayli büyük bir alanın içinde kendimizi bulduğumuzda müzik, eğlence ve samimi ilişkiler ruhumu sarmaya başladı. Hepimiz buradaydık. Ben ve Akif Selim, Ezgi ve Kenan, Sevde ve Burak, Berat ve Cemre, Kadir ise yalnızdı ama onun yalnızlığını biz dolduruyorduk. O iyiydi.

Bir masaya geçip oturduk. Uzun zaman sonra belki de ilk kez tüm sevdiklerim bir aradaydık. Herkes çok güzeldi ama masada birbirine yabancı olan iki kişi vardı. Kadir ve Sevde. Kadir kendini kasmıyordu ve rahattı. Bazı şeyleri içinde bitirdiğini görebiliyordum.

Burak ve Sevde dans etmeye kalkınca Berat ve Cemre de onları takip etti. Akif Selim kulağıma doğru yaklaşıp, "Yorgun değilsin değil mi?" diye sordu. "Dans edelim mi?"

"Tabii," dedim tebessümle. Beni dansa kaldırdığında elimi tuttu ve kendimize güzel bir yer seçerek birbirimize döndük. Ellerim boynundaki yerini aldığı elleri belime özenle yerleşti. Gözlerinin içindeki ışığı kapıldıkça dünyamın aydınlandığını hissediyordum. "Akif Selim?" diye fısıldadım bir rüyadaymış gibi.

"Hım?"

"Öğrencilik hayatımız sona erdi farkında mısın?"

Gülerek gözlerini kıstı. "Şimdi kahveciler düşünsün."

Gülümsedim ve kafamı hafifçe salladım. Ellerinin varlığını belimdeki çukurda daha çok hissettiğimde iç geçirerek ensesindeki parmaklarımı hareket ettirdim. "İş hayatımız başlayacak," dedim sanki endişelenir gibi. "Çok garip hissediyorum."

"Acelemiz yok," dedi Akif Selim. "Ben birkaç yayınevine başvurdum zaten biliyorsun editörlük için onun yanında öğretmenlik de yapmak istiyorum ama konuşmak pek benlik değil."

"Ben de yüksek lisans yapıp yapmayacağımdan emin değilim," dedim çaresizce. "Bu mesleği yapmak, öğretmen olmak çok güzel bir şey ve kutsal ama bir yerde kendimi sorgularken buluyorum ya yapamazsam diye."

"Sen ve yapamamak öyle mi?" diye kaldırdı kaşlarını. "Bence senin öğrencilik hayatın daha bitmedi. Yüksek lisans işini konuştuk ya, hocalar bile seni bırakmak istemiyor. Okulda kaldığını ve ders verdiğini düşün. Bu harika bir şey."

"Evet öyle," diye gülümsedim. "Ama..." İç geçirdiğime yüzüme doğru yaklaşarak bana sıcacık baktı. "Benim güzel eşimin isteyip de yapamayacağı hiçbir şey olamaz. Ayrıca seni abartacağım sonuna kadar, farkında mısın sen bölüm birincimizsin! Sen Mislina Çakırca oldukça zor bir bölümün birincisisin ve yüksek lisanstan korkuyorsun öyle mi? Ne karar verirsen ver hep yanındayım ama bunu yapacağını biliyorum, istiyorsun."

Alnımı alnına yaslayarak gülümsedim. "Nefes almamız gereken yerde yine ders konuşuyoruz."

Gülümsedi. "Çünkü benim güzel karımın olmazsa olmaz huyu."

Gözlerimi kapattığımda gözlerini kapattığını hissettim. Az sonra kendimi geri çektiğimde dudaklarımı büzerek yüzüne bakarken, "Ayrıca senden harika bir öğretmen olur," dedim. "Senin gibi bir hocam olsaydı var ya... Seni izlemekten dersi dinlemezdim."

"Hoca yok ama koca var elimizde olur mu?" diye güldü.

Güldüm. "Allah'ım neyim ben, dünyanın en şanslı insanı mı?"

"Eh biraz öylesin."

"Bak bak," diye küçüldü gözlerim.

"Bir ömür boyu."

"Bir ömür boyu."

Dansımız bittikten sonra Kadir ve ben dışarı çıktık. Bulunduğumuz katın balkonuna çıktık. İkimiz de ayaktaydık ve öylece şehri izliyorduk. Üzerimdeki şala sarılarak tebessüm ettiğimde Kadir'in yüzüne bakıp, "Bir daha kafeteryada oturup bir şeyler içememek üzüyor," dedim. "Çok güzel anılar biriktirdik ama yine de."

"Hepsi çok güzeldi," dedi Kadir iç geçirirken. "Ama ben zaten uzun zaman önce o masaya veda etmiştim Mislina. Benim için yeni bir şey değil."

Bu beni üzdüğünde ona da belli etmeden duramadım. "Son sene çok buruk geçti hepimiz için. Bir yandan stajlarımız, bir yandan herkesin özel hayatı ama bunu bilerek yapmadık."

"Asla bilerek yapmadık," diye düzeltti hızla. "Ben çok güzel dostlar kazandım o okulda. Nefret ederek geldiğim bölüm ve okul bana bir tek sizi kazandırdı. Hiçbir şey kaybetmedim." Bu cümleden sonra durdu ve gözlerimiz birbirini gördü. Kadir'in içini gören ilk insan bendim ve bir tek bana karşı şeffaf olabiliyordu. O kendini bana karşı duyguları konusunda pek sakınmazdı. "Evet bir şeyler oldu ama iyi ki diyorum Mislina. İyi ki yaşamışım her şeyi. Hiç pişman değilim biliyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırırken hüzünle iç geçirdim. "Bir insanın arkasında keşkeler bırakması kadar acı bir şey olamaz zaten."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Sonra sustuk ve yine derin bir sessizliğe gömüldük. Ta ki Kadir yine konuşana kadar. "Ne yapacaksın peki? Yüksek lisans yapacağını konuşmuştuk en son."

"Öyle olacak gibi emin değilim," diye karamsarlığa düştüm. "Çok istiyorum bu başarının devamını getirmeyi ama yoruldum biraz sanırım ya da bunun hakkını verememe korkusu sardı anlamsız bir şekilde."

"Sen her şeyi yaparsın," diye güç verdi kalbiyle. "Şu an her şey çok taze zaten, bir dinlen ve öyle karar ver ama söylediğin gibi bu başarıyla okulda çok iyi bir yere sahip olabilirsin. Üstelik hocaların senin gibi bir öğrenciyi kolayca bırakacağını sanmıyorum."

"Bakalım," dedim iç geçirerek. "Biraz zaman geçsin öyle karar vereceğim." Bir süre susup devam ettim: "Peki sen?"

Omzunu silkti. "Polisliğe başvuracağım."

"İstiyor musun peki?"

"Evet," diye salladı kafasını.

Gözleri ve kalbi aynı eksenin üzerinde durduğunda cesaretimi topladım ve onu kırmadan bir adım attım. Kollarımı göğsümde topladığımda bunun sadece onun içindekini bana da dökmesini istediğim için yaptım. Kadir ben konuşmadan beni anlamış gibi gülümsediğinde, dudağının kenarında birikmiş olan o hevesin hissini gördüm. İçine oturmuştu. "Hayır," dedi soracağım soruyu tahmin edermiş gibi fakat duymak istemezken. "Düğünlerine gitmeyeceğim. Bu gece onu son görüşüm Mislina. Bir daha olmayacak, bir daha onu asla görmeyeceğim."

"Kadir..."

"Biz onunla geçen sene vedalaştık zaten," diye küçüldü sesi de kalbi de. "Ve ben orada Kadir'i bıraktım. Sevde'yi seven Kadir'i bıraktım o bankta. Ona sarıldığımda ve veda ettiğimde bıraktım. Şimdi başka bir Kadir var."

"Unutmaya çalışan Kadir mi var?"

Kafasını hızla aşağı yukarı salladı. "Evet o var. Unuttum diyemem ama eskisi gibi değilim. Yemin ederim eskisi gibi değil içim. Evlenecekler ve evli bir kadına dahi duyacağım bu adi hislerden kurtulacağım en azından." Omzunu silktim. "Soğudum her şeyden. İnan bana bugün uzunca bir zaman sonra ikisini çok mutlu gördüğümde soğudum ama Sevde'den değil, kalbimden... Doğal olarak yol da Sevde'ye çıkıyor." Ona inanıyordum, yalan söylemiyordu. "Ayrıca çok mutlu olsun hep, gerçekten o mutlu olsun yeter. Ben kalbimin çaresine bakarım ve bakmayı öğrendim."

"Bir gün çok mutlu olacaksın bunu biliyorsun değil mi?"

Gülümsedi. "Biliyorum. Bir gün çok mutlu olacağım. Hatta bir kızım olsun istiyorum biliyor musun?"

"Ya," dedim gözlerim anında parladığında. "O kadar güzel bir kızın olur ki..."

"Bunu annesi olacak kadın belirler sanırım," dedi ikimizi birden güldürmeyi başardığında. "Fakat sana bir şey itiraf etmem gerekirse ben Sevde'yle hiç çocuk hayali falan kurmadım. Onunla evlenme düşüncesi bile aklımdan geçmedi sanırım onun kalbinde bir yerim olmayacağını bildiğimden o kadarına cesaret edemedim ama şimdi..." Sustu ve bakışları anlık şehrin üzerinde gölgelendi. "Bir kızım olsun istiyorum işte. Evlenmek ve benim aklımı başımdan alacak biriyle karşılaşmak istiyorum, biliyorum bu mümkün."

"Mümkün," dedim kafamı salladığımda. "Sen kendine ve kalbine müsaade ettiğin sürece her şey mümkün."

Bu Kadir'in iyi hissetmesine sebep oldu ve gözlerinde de aynı şeyi gördüm. İnanan bir Kadir vardı. O kalbi kırık çocuk gitmiş yerine umudu yeniden ruhuna yazan bir adam vardı.

"Sizin nasıl gidiyor evlilik?" diye sordu bu kez gülümsediğinde. "Bak seni çok severim bilirsin ama Akif eniştem var ya, çok güzel bir insan sahiden."

"Öyle öyle," diye katıldım keyifle. "Biz de çok iyiyiz Allah'a şükür. Şimdi okul da bitti ya ikimiz de çalışacağız ve başka çevrelerimiz olacak ama biziz işte. Akif Selim ve Mislina."

Derin bir iç çekti gözlerime bakarken. "Akif Selim ve Mislina... Bir kitabın en güzel satırı."

Gülümsedim. "Kadir... Bir kitabın güzel bir kelimesi."

"Sen çok iyi bir insansın," dedi küçük bir veda hissi var olduğunda. "Bana dört yılın kazandırdığı en güzel şeylerden birisin. Ben yarın

Bolu'ya döneceğim ve bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum ama birbirimizin hayatında hep kalalım olur mu?"

"Ağlatmasana," diye doldu gözlerim hemen.

Bana bir adım yaklaştı ve gözlerimin içine gülerek baktı. "Ağlatmak için değil, gerçekten bil diye söylüyorum."

"Bir gün kızını sevmeye geleceğim," dedim gözlerimin dolmasına izin verdiğimde. "O gün bugünü hatırlayacağız tamam mı?"

"Unutursam kalbim kurusun be kızım," dedi tüm içtenliğiyle. Gözlerim onun gözlerine bakarken dolmaya devam ederken gülüşlerimiz de peşinden geldi. Bu okul bana çok güzel şeyler katmış, en çok da kalbimi vermişti ama insan olarak her arkadaşımın yeri ayrıyken Kadir'in de yeri öyleydi. Kadir'i kendime benzetiyordum fakat ben aşkına kavuşan o ise kendine yeni bir liman arayandı. Sonuç olarak çok güzel sevdik ve kalplerimiz ruhlarımızla örtüşmeyi bildi.

Sabah erkenden kalkmış birlikte kahvaltımızı yapmıştık. Akif Selim, Kenan'la bir işleri olduğundan evden ayrılmış Ezgi de bana çıkmıştı. Salonda karşılıklı çayımızı yudumluyorduk. "Demek yarın Sevde'nin düğünü var," diye güldü Ezgi. "Ulan elimizde büyüdü sanki he. Gerçi ben sonradan geldim ama olsun."

"Bu olacak bir şeydi," dedi çay bardağını parmaklarımla sardığımda. "Ama insan arkasına yaslanınca bir gülümsemiyor değil."

"Kızım siz bile neredeyse ikinci yılı dolduracaksınız," diye kıkırdadı hayret ederken. "Ay Mislina delireceğim ne ara ya?"

"Bazen kendimi salak salak sorgularken buluyorum biliyor musun?" diye konuştum keyifle ve en az onun kadar hayretle. "Sonra evli olduğum aklıma geliyor." Arkama yaslanarak bacaklarımı birbirinin üzerine atarak çay bardağını dudaklarıma yaklaştırdım ve Ezgi'nin bal rengi gözlerine vuran güneşten kızıl saçlarının güzelliğiyle ortaya çıkan hoşluğuna baktım. "Biz sıramızı savalı çok oluyor Ezgi Hanım, bilmem anlatabildim mi?"

Gözlerini devirdi. "Hayır anlatamadın çünkü ben geri zekâlıyım ya Mislina, bilmiyor musun anneciğim?"

Çayımdan aldığım yudumla ağzımın içi yumuşarken, "Her şey yolunda gidiyor değil mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Fazlasıyla."

Kaşlarımı çattım. "Bu sanki senin için sorunmuş gibi?"

"Hayır öyle değil," dediğinde cümlesinin bir devamı olduğunu sezmem uzun sürmedi. Onu dinlemeye hazırdım, ben onu hep dinlerdim. Ezgi dudaklarını kemirirken gözlerini yarıya kadar dolu olan bardağının içine odakladı ve bir parmağı bardağın üzerindeki halkanın üzerinde gezinmeye başladı. "O gün Kenan neredeyse evlenme teklifi edecekti," diye konuştu. Sesi kısıktı ve bunu üzülerek söylemişti. Sesinde hissettiğim tek şey bu değildi. Sesinde korku vardı.

"Nasıl? Neredeyse derken?"

Kafasını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme baktığında gözlerindeki kırgınlığı gördüm. "Konuştuk biraz ve kendine mâni olamadan bir şeyler oldu yani sözlü bir şekilde ama ben hemen önünü kestim. Bunu ona en başında anlatmıştım ama ona da kızamıyorum ki Mislina, ne yapacak ömür boyu bu şekilde mi olacak?"

"Evlenmekten korkuyor musun Ezgi?"

"Korku mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama ben Kenan'ı üzmek istemiyorum sadece," dedi açıkça. "Evlenirsek bir evladımız olmayacak ve anne de olmak istemiyorum. Evet, Kenan her şeyi göze alıyor ama..."

"Onunla mutlu musun?"

Gülümseyiverdi. "Çok."

"O seninle mutlu mu?"

"Mutlu," diye kabullendi hızla. "Benimle mutlu olduğunu gözlerinde görebiliyorum zaten. Bizim ilişkimiz de neredeyse bir buçuk yılı devirdi ve çok şey geride bıraktık ama bu ilişki böyle sürmez ki bir gün evlilik olmayacak mı?"

"Onun kendini sana karşı bastırdığını hissediyorsun değil mi?" diye sordum dürüst davranırken. "Sırf sen evlenmek istemiyorsun diye kendini hep tutuyor ve bu yüzden kendini mahcup hissediyorsun ama öyle olmadığını bir bilsen, bir anlatsan kalbine bu kadar yıpratmazsın kendini belki de."

"Mesele başka bir şey," dedi. "Sanırım artık büyüdüm." Bunun alelade bir cümle olmadığından ikimiz de fazlasıyla emindik. "Ben yaşanmışlıklarla dolu bir kadınım. Geçmişimi sadece iyi şeylerle hatırlayan ve geleceğe güzel bakmaya çalışan bir insanım. Büyüdüğümün farkındayım çünkü daha az konuşup daha çok düşünüyorum. Evlilikten korkuyor da sayılmam sadece bilirsin iyi bir ailem olmadı, bana sahip çıkacak bir anne, babaya sahip değildim ve benim gibi insanların yapacağı evlilikler..."

Cümlesinin devamında kendini karalamak istediğini gördüm çünkü her zaman insanın kendini suçlaması kısa yoldan vicdan rahatlama tekniğiydi. "Kısaca görmediğim aile sevgisini Kenan'a da hissettirememek."

İki farklı Ezgi tanımıştım ben, daha doğrusu bu Ezgi'yi tanıyor öncekini de az çok biliyordum. Önceki Ezgi, Emre'nin evlilik teklifini düşünmeden kabul etmiş onunla evlenmeyi çok istemişti, sonunda ne olacağını düşünmeden fakat bu Ezgi'nin korkuları vardı. Tanıdığım Ezgi, Kenan'ı kırmaktan korkuyor ve ona iyi bir aile olamamanın endişesi içinde geziyordu. Bildiğim Ezgi'yse Emre'yle her şeyi yaşamaya hazırdı. Şunu fark etmiştim onun güzel kalbinde; o Emre'ye âşık olmuştu. Onunla bir işe girdiğinde başlarına ne gelirse gelsin her şeyi göze almıştı. O Kenan'ı sevmişti. Sonunu düşünmüş, var oldukları her ne varsa yara almadan kurtulmak istemişti. Âşık olmak ve sevmek... Aynı kalbin iki farklı devrimi.

"Ezgi," diye yaklaştım ona. "Sen kendini biliyorsun güzelim. Her şeyi aştın bunu da aşarsın. Kenan seninle olacak, sen de onunla."

"Biliyor musun hayatım onun sayesinde daha anlamlı," diye itiraf etti. "Kendime çok kızdığım, kendimden vazgeçtiğim bir dönem de karşıma en büyük sınavlarımdan biri olarak çıktı ama bunu ona hiç söylemesem de iyi ki diyorum, iyi ki hayatımda."

"Bunu ona hiç söylemedin mi sahiden?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi.

"Bir kez olsun bunu duymadığı halde senin ellerini sıkı sıkıya tutuyorsa bu adam seni gerçekten seviyordur," dedim. "O seni asla bırakmaz."

"Beni bırakmayacağını biliyorum," diye memnun kaldı durumdan. Derin bir nefes alıp verdi. "Fakat sıranın bana geldiğini biliyorum. Hep o bana geldi, hep o baktı bana ve ben yerimde saydım ona nazaran daha küçük adımlar attım ama bu sefer bitti. Ben onun gözlerine bakarak bir kez bile "seni seviyorum" demedim biliyor musun?" Gülümsedim. Gülümsedi. "Ama seviyorum. Ben onu seviyorum."

"Bunu biliyor ama değil mi?"

"Biliyor ama bazen duymak da ister insan."

"Ne zaman söyleyeceksin peki? Bir buçuk yıldır belki de duymayı en çok istediği şey bu."

"Farkındayım," dedi kendini serbest bıraktığında. "Kenan'ı sevdiğimi ona itiraf edeceğim. Zaten biliyor ama dedim ya; kelimeler de kalbi doyurmalı."

"Senin, sizin için her şeyin en güzelini diliyorum."

Ezgi sadece gülümsemekle yetindi. Onun korkuları vardı. Her şeyin farkındaydım ve bu çok normaldi. Adımları büyük değildi, temkinliydi. Çok güzel bir ilişkisi olsa da kendini sakındığı bir yanının olduğunu görüyordum. Zamanın bir hükmünün olmadığını görüyordum bu tür konularda zira kalbin içindeki kişinin takvimle bir alıp veremediği olamazdı. Kalbin tek muhatabı oradaki kişinin bizi kendine bağladığı yerdi.

"Neyse ben gideyim ya," dedi Ezgi ayaklandığında. "Yarın beraber mi gideriz Sevde'nin düğününe?"

Kafamı salladım. "Olur. Zaten çok kalabalık olmayacakmış."

"En güzeli," derken beraber oturma odasından çıktık ve Ezgi'yi yolcu ettim. O gittikten sonra etrafı toplayarak kirlileri makineye attım, ütülenecekleri de ütüledim. Tüm günüm ev işleriyle geçti. Ertesi gün akşama kadar Akif Selim'le vakit geçirdikten sonra nihayet düğün için hazırlanmıştık. Ben güzel bir elbise giyerken Akif Selim de yine şık bir takım giymişti. Uzun saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin vererek boynumdaki kolyeye bakıp gülümsedim. Zeliha annemizin kolyesiydi ve hep oradaydı. Arada çıkarıyordum ama hep benimleydi. Akif Selim kol düğmelerini iliklediktен sonra ceketini de giyerek bana baktı. "Abimler bizi bekliyor."

"Hazırım zaten," dedim derin bir nefes alıp verdiğimde. Gülümseyerek beni süzdüğünde gülümseyerek ona baktım. "Üzerine ceketini almayı unutma," diye konuştu. "Hava soğuk değil ama akşam ya üşüme."

"Alacağım," diyerek dolabıma girdim ve içinden ceketi çıkarıp kolumun kenarına astım. Beraber evden çıktığımızda Kenan ve Ezgi'nin bizi beklediğini gördüm. Arabaya geçince Kenan, "Tamam mıyız?" diye sordu.

Akif Selim, "Tamam sen devam et," diyerek karşılık verdi.

Kenan hareket ederken Ezgi, "Erken daha zaten," dedi. "Biz Sevde'nin yanına gideriz siz de başınızın çaresine bakarsınız."

Kenan gülerek Ezgi'ye yandan bir bakış savurduğunda, "Biz başımızın çaresine bakmayı biliriz," dedi. Ezgi de ona bakıp güldü. Onların ilişkisinin her gelişmesi gözlerimizin önünde meydana geldiğinden günden güne kat ettikleri yol da bizimle beraber büyümüştü. Çok güzellerdi.

Kırk dakika sonra düğünün yapılacağı alana geldik. Büyük, kapalı bir salondu. Henüz kimse yoktu ve biz de direkt Sevde'nin yanına gittik. Ezgi ile beraber gelin odasına girdiğimizde Sevde'nin son hazırlıklarının tamamlandığını gördüm. Ayaktaydı ve başında bir kadın vardı. Bizi görünce ağzı kocaman açıldı ve gülümseyerek ellerini uzattı. "Hoş geldiniz."

Hayranlıkla onu süzdüğümde, "Sevde," diye döküldü dudaklarımdan aynı hisler. "O kadar güzel görünüyorsun ki... Peri masalından fırlamış gibi."

"Ya," diye küçüldü yüz ifadesi. "Olmuş muyum sahiden o kadar?"

"Fazlası var," dedi Ezgi gülerken. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim," diye mahcup oldu Sevde, belindeki detayı düzeltirken. Gelinliği pek kabarık değildi ve sadeydi ama duvağı bir hayli uzundu. Uzun duvak sevdiğini, bu duvağı seçerken öğrenmiştim. Gelinlik provasındayken de kendimi çok garip hissetmiştim şimdi de öyleydim. Sevde'nin hazırlığı bittiğinde gelin odasında bir sürü fotoğraf ve video çekindik. Hayatımızın en mutlu günleriydi ve geleceğe dair anılar biriktirme arayışındaydık. Biraz sonra nikâh merasimine geçtiğimizde Sevde'nin şahidi ben oldum Burak'ın şahidi de çocukluk arkadaşıydı.

Nikâh kıyıldı, sözler verildi ve şahitlik edildi. Sevde ve Burak evlendi.

İlk danslarını yaptılar. Sonra sahneye biz çıktık. Üç çifttik ve üçümüz de mutluyduk. Cemre'yi çok iyi tanıdığım söylenemezdi ama Berat'la güzel giden bir ilişkileri vardı. İyi arkadaşlıklar ve güzel birliktelikler, sanırım bazı yolların sonunda varacağımız nokta hep aynı oluyordu.

Dolu dolu bir geceyi arkamızda bıraktık. Sevde'mizin en mutlu gününde yanındaydık ve ellerini hiç bırakmadık. Şarkılar söyledik, oyunlar oynadık, güldük, eğlendik ve sayısız güzel anlar bıraktık. Artık büyümüştük ve yollarımıza daha sağlam adımlarla daha büyük mutluluklar devam edecektik.

Ezgi ve Kenan'ın oldukça iyi giden bir ilişkisi vardı. Fazlasıyla mutlu ve birbirlerine karşı anlayışlıydılar. Aslında karakterleri bazı yerlerde zıtlık gösterse de ortak paydada buluşmak onlar için bir elin beş parmağını sevebilmek kadar kolay oluyordu.

Bir gece yürüyüşünde el ele daha önce hep yürüdükleri ama sanki hiç görmedikleri bir yerde yürümeye başladılar. Aynı gökyüzünün altına sığabilmek mümkündü. Kenan, Ezgi'nin elini hiç bırakmazken onun çıplak kalan omuzlarına bakarak gözlerine tutundu. "Üşüyor musun?"

"Çok değil," dedi Ezgi ve o sırada Kenan duraksayıp üzerindeki siyah ceketi çıkarmaya başladı. Ezgi, "Ay saçmalama lütfen," dediğinde Kenan umursamadan, "İçimde gömlek var," diye gülümsedi ve çıkardığı ceketi eline aldığı gibi Ezgi'ye döndü. Nazikçe ceketi açarak onun güzel bedenini sardığında, ceketin içinde kalan saçlarını da dışarı çı-

kardı. Ezgi ceketin yakalarını birleştirdiğinde gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Kenan, "Rica ederim," diye karşılık verdiğinde yeniden elleri bir araya geldi ve ilerlemeye kaldıkları yerden devam ettiler.

Ezgi çok sıcak, gerçek hislerle seviyordu Kenan'ı ama bunun adına aşk demek ne kadar doğru olurdu bilmiyordu o da. Sevgilerini kıyaslamak gibi bir derdi hiçbir zaman olmamıştı fakat kalbinde Emre'ye karşı hissettiği delicesine hisler yerine daha ağır, daha dokunaklı hisler vardı. Sanırım o âşık olma şansını bir kez kullanmış ama kendini ömür boyu seveceğine inandığı bir adamın kalbine mühürlemişti. Bir hayat için böylesi bir kalp hareketi ne kadar yaşanırdı bilmiyorum ama Ezgi bunca zamandır verdiği vicdan savaşını geride bırakmıştı. O kimseyi silmemiş sadece izlerinin saklamayı bilmişti.

En güzel yanı da Kenan bunu biliyordu ve onu hiçbir şey için zorlamamış, bir kez olsun kırmamıştı.

Çakırca erkekleri, dünyanın en güzel gözlerine ve kalplerine sahip değiller miydi?

"Bu yaz ne yapacağız?" diye sordu Kenan. "Geçen sene tatile bile gidemedik, bu sene gider miyiz?"

"Bilmem ki," dedi Ezgi saf bir sesle. "Geçen sene hiç izin alamadım, sen de çalıştın. Bu sene ne olur bilmiyorum."

"Ezgi ben artık seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum," dedi Kenan bunun bir şikâyetten ziyade ufak bir istek olduğunu hissettirerek. "İkimiz de çalışıyoruz ama o kadar uzun zaman oldu ki baş başa bir şeyler yapmayalı. Sana da soramıyorum meşgulsün diye... Yani..."

Ezgi olduğu yerde durduğunda Kenan'ın gözlerinin tam içine baktı ve gülümsedi. "İyi ki hayatımdasın."

Kenan duyduğu bu sözle şaşkınlığını gizleyemediğinde duruma anlam vermeye çalıştı ama sahiden şaşırmıştı. Elleri, gözleri ve en çok da kalbi ısındığında yirmi yedi yaşındaki bu koca adam ufacık bir cümleye sevinç gözyaşları dökecek hale gelmişti. Sevildiğinin farkındaydı ama dile gelmiş kelimeler de sevgiyi beslerdi. Ezgi mahcup bir ifadeyle yutkunduğunda, "Ben sana haksızlık yapıyorum çoğu zaman," dedi. "Gerçekten o kadar şanslıyım ki hayatımda bana iyi gelecek bir insana sahibim ama sana senin bana verdiğin kadar sevgiyi ne kadar verebiliyorum bilmiyorum."

"Ezgi böyle düşünme," diye mırıldandı Kenan. "Üzülürüm sonra."

"Hayır üzül ya da üzülelim diye değil," dedi Ezgi gülmeye başladığında. "Sadece bunun böyle olduğunun farkındayız. Ben biraz soğuk bir tipim kabul ama seninle çok iyi hissediyorum. Hislerim çok yoğun, gerçek ama söylemeye gelince geri çekiliyorum belki de..." Yüreği ağırlaştı ve kafasını öne eğdi. "Seni de kaybetmek istemiyorum."

Kenan endişelenerek adımlarını Ezgi'nin adımlarına yakın tuttu ve ayakkabılarının uçları birbirine değdi. Karanlık onları yutmuş sayılmazdı ama karanlık bir ışıktan ziyade artık onlara daha yakındı. Gökteki yıldızların altında birbirini bulmuş iki yarım kalbin tam kalbe denk düşmesiydi onların hikâyesi. "Hayır," diye uzandı diğer eline Kenan. "Biz birbirimizi kaybetmeyeceğiz, Ezgi'm. Ben bir gün bile senin bir adım gerinde durmayacağım. Ne zaman kafanı sağa ya da sola çevirsen orada, hemen yanında olacağım."

Ezgi minnettar bakışlarıyla Kenan'ın ellerinin arasındaki ellerini yuvasından çıkarmadığında, "Seni seviyorum," dedi.

Bu ona ilk kez söylemişti.

Kenan üst üste duyduğu bu güzel cümlelerden sonra dengesini kaybeden kalbiyle gülümsemeye başladığında, "Yarın ölecek miyim yoksa?" diye sordu ve sol gözünü kıstı.

Ezgi sırıtmaya başlayıp elini Kenan'ın sol yüzüne götürdüğünde, "Çok kolay hislerini itiraf eden biri değilim bak," dedi. "Bir kere söyledim artık bir daha ne zaman söylerim bilmiyorum."

"Bari ses kaydı alsaydım," diye yakındı Kenan. "Açıp açıp dinlerdim!"

"Manyak ya," dedi Ezgi kafasını iki yana sallayıp güldüğünde. Kenan tam da bu anda Ezgi'nin gülüşünden öptü. Ezgi ellerini Kenan'ın ellerinden kurtarıp boynuna götürdüğünde gözlerini kapattı ve Kenan'ın öpücüğüne karşılık verdi. İkisinin de her seferinde karnı ağrıyordu. Kenan kendini geri çekerken fakat Ezgi'nin dudaklarına doğru konuştu. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..." Nefesler sıcak bir güneş oldu. "Sen söylemesen de olur ben ikimiz adına konuşurum."

Akif Selim ve ben, bir şiirin ilk dizesi, bir şarkının nakaratı ve bir yazarın saf hisleriydik.

Sanki bir kitabın iki karakteriydik ve hep en güzel satırlar bizim için yazılmıştı. Sayfalar çevrildikçe sevgi de büyüdü ve biz sevmeyi öğrendik. Ben sevmeyi öğrendim. Bunu bana var olduğuna inandığım ve arada kendimi bu hayalden alıkoyamadığım kitabın yazarı öğretti.

Hepimiz birilerinden bir şeyler öğrenirdik sonuçta, ben de sevmeyi ve sevilmeyi öğrenmiştim.

Elimde iki bardak kahve kupasıyla balkona çıktım. Akif Selim kitap okuyordu. Onu rahatsız etmeden yanına geçtim ve oturdum. Konuşturmadan gözlerini takip ettiğimde kitabın sayfasının son cümlelerinde olduğunu gördüm. Sabırla bekledim. Birkaç saniye sonra kitabın arasına ayracı koydu ve kapağını kapattı. Elimdeki kupayı ona uzattığımda yanağıma da öpücük bırakmayı ihmal etmedi. Böyle küçük ama tatlı şeyleri seviyordum. Yan yana oturmuş evimizin balkonunda kahvelerimizi yudumlamaya başladık. Sakin, sıcak bir yaz akşamına benziyordu ama henüz yaz gelmiş sayılmazdı. "Bu yaz Kuşadası'na gidelim mi?" diye sordu Akif Selim.

"Olur," dedim memnuniyetle. "Ama daha var vaktimiz."

"Ağustos gibi gidelim," diye gülümsedi kahvesini dudaklarına yaklaştırdığında. "Hem ben de işimden izin almış olurum, hem de kitap çıkacak."

"Sahi?" diye döndüm yüzüne. "Bitti mi edisyon?"

"Az kaldı," dedi Akif Selim. "O şiir kitabının en güzel haliyle çıkmasını istiyorum."

Dalgın dalgın tebessüm ettim. *Bir Şiir Zeliha.* Kitabın adı buydu.

"Bu ismi bulmamda bana yardımcı olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Akif Selim yüzüme baktığında. Gözlerindeki sevgi kupamdaki kahve kadar sıcaktı. "Bir kitaba isim koymak çok kolay bir iş değil."

"Bu annemizin kitabına çok güzel oldu," dedim kolumu Akif Selim'in boynuna doğru uzattığımda. Elim saçlarının uçlarını severken çılgınca bir fikirle sırıtırken buldum kendimi. "Akif Selim, sence biz bir kitabın iki ana karakteri olsaydık o kitabın adı ne olurdu?"

Sorduğum soruyla kaşlarını çattığında bunun kızgınlıktan değil oldukça hoşuna giden bir şey olduğunu anlamıştım. "Hım?" diye memnun kalırken düşünmeye başladı. Yersiz heyecan bedenimi sardığında dudaklarıma bulaşan kahveyi sildim ve iç geçirerek güzel yüzünden çiçekler topladım. "Bilmem ki," dedi sonra. "İçinde senin var olduğun bir kitabın adı ne olursa olsun güzel olur."

"Alternatif olarak düşünsek," diye güldüm onu biraz daha zorlarken. "Hadi biraz düşünelim işte."

"Tamam," dedi gözlerini kısıp karşı apartmanın çatısına bakarken. Onu keyifle izlediğimde durdu ve "Mandalina kokulu yârim," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Gülmeye başladığında omzuna hafifçe vurdum. "Dalga geçmesene."

"Hayda!" diye tepki verdi ama gülmeye devam ediyordu. "İsim de beğenmiyor şuna bak!"

"Ama dalga geçiyorsun."

"Hiç de bile," diye yok saydı. "Çok orijinal bir isim."

Gözlerimi devirerek kahvemi yudumladığımda o da kahvesinden bir yudum aldı. Boğazımı temizleyerek Akif Selim'e bakmaya devam ettiğimde, "Sardunya," dedim bir anda. "Bu kitabın içinde sardunya kelimesi geçmeli."

"Sardunyam," dedi ağır ağır. "Ve benim kalbim."

"Ve benim gözlerim." Durdum sonra şöyle dedim. "Ve mürekkep mavisi gözlerin."

Akif Selim ağzımdan çıkan cümlelerle gözlerimizi birleştirdiğinde bunun çokça hoşuna gittiğini ikimizin de bir aynı frekansın üzerindeki ritme benzeyen ve aynı anda kıvrılan dudaklarımızdan anlamıştım. Devam ettim. "Benim sardunyalarım var ve senin mürekkep mavisi gözlerin. Ben hep senin yollarını o penceremin önünde sardunyalarımla beraber bekledim ve günü geldiğinde onların senin gözlerinin rengine döneceğine inandım. *Sen benim mürekkebe boyanan sardunyamsın, Akif Selim.*"

Onun güzel gözleri sanki çölde bir serap görmüş gibi hayranlıkla benim yüzümde toplandığında tekrarladı: "*Mürekkebe Boyanan Sardunya.*"

"Hıhı," diye salladım kafamı. "Çok güzel değil mi?"

"Çok," dedi yumuşacık bir sesle. "Senin kadar güzel."

İç çekerek elimdeki kupayı dizime, başımı da onun güzel omzuna yasladım. Ne zaman kendimi boşlukta hissetsem hep soluğumu onun sıcacık göğsünde alırdım. Bir rüyanın içinde ya da bir kitabın içinde değildik ama çok sevmek de insanlar içindi.

Dakikalar bizi sessiz bir şarkıyla büyülediğinde Akif Selim'in sesi önce kulağıma sonra da kalbime dokundu. "Mislina, bir bebeğimiz olsun istiyorum."

Afalladım.

"Ne?" diye kaldırdım kafamı direkt omzundan. Dudaklarım titremeye başladığında ellerimin de hazırda beklediğini görmem uzun sürmedi. Tek bir cümle bunların hepsinin olması için yeterliydi. Bana bir bahar gibi bakan gözleri bu karanlık ama sıcak geceyi çiçek bahçesin-

deymişim gibi hissettirmişti. O hep böyle hissettirirdi. Ben bilmezdim Akif Selim ve siyahı aynı cümlede kullanmayı. "Nasıl?" diye devam ettim bu kez, bildiğim ve anladığım halde.

Derince bir nefes alırken yutkunarak tuttu elimi. "Ben baba olmak istiyorum."

"Ama sen..."

"Evet önceden buna hazır olmadığımı sanıyordum ama içten içe hep istedim," derken ikimiz de -en çok ben- kalbimin yerinden sökülecek kadar sert attığını fark ettim. "Biliyorum okul, yüksek lisans sonra işler... Evet, zaman bizim için doğru değil ama bir bebeğimiz olsa, sana benzeyen gözleri ve saçları ya da erkek olur bilmiyorum... Sonra evin içinde gezer küçük küçük..."

Ben devam ettim. "Etrafı dağıtır ve birlikte toplarız."

"Beraber kitap okuruz ona."

"Banyo yaptırırız."

"Her şeyi oluruz."

"Her şeyi oluruz."

Farkında olmadan aynı hayallerin durağında buluşmuşuz ve bunu hep istemişiz. Elimi sakınmadan güzel suratına götürdüğünde dudaklarını bileğime bastırdı ve öptü. Gözlerini açtığında gözlerimiz o hayallerin gerçeğine konuştu. "Biz güzel hayaller kurduk ve gerçekleştiriyoruz, Akif Selim. Şimdi bir bebeğimiz olursa ona bizim dünyamızı vermeye hazırız. Akif Selim ve Mislina'nın dünyasında, mürekkebe boyanmış sardunyanın en güzel yaprağını, evladımızı."

XIV

"Şiirler ve Sevgililer"

YAŞLI AMCA – YILDIZLARA BAK

"Küçük bir saksıdaki tohumdur umut,
Suyunu ve güneşini mahrum bırakırsan
Saksıya küser, toprakta ölür,
Ama sevgini katarak büyütürsen,
Ellerine sarılır, kalbini ısıtır.
Soğuklar gelir, rüzgâr eser yüreğimde
Fakat umudun olduğu bir yerde
Yüreğim de üşümez gözlerim de."

Akif Selim o duymayı en sevdiğim sesiyle uykulu gözlerime bir şiir bıraktığında gülümseyerek onu izlediğimin farkındaydı. Zeliha annemizin yarım bıraktığı ve tamamladığı *Bir Şiir Zeliha* kitabına ait bir şiirdi okuduğu. Kendi yazmıştı. Onlarca şiirden sadece biriydi ama binlerce şiire bedeldi hissettirdikleri. Canımın içi, hep en güzeliydi.

Akif Selim kitabı usulca yatağımızın kenarındaki komodine üzerine koyduğunda, "Kitapçılardaki yerini almaya başladı değil mi?" diye sordum sessizce.

"Evet," dedi. "Bu hafta dağıtıma çıkacakmış ama en kısa zamanda anne ve babamın kütüphanesine gidip bu kitabı en güzel köşeye koyacağım."

İç geçirdikten sonra Akif Selim yüzünü bana döndü ve sırtımdaki yastığı düzeltti. Bana tıpkı bir bebek gibi bakıyordu zira artık dikkat etmemiz gereken başka bir durum vardı.

Bir oğlumuz olacaktı.

Karnım epey büyümüştü ve doğuma da çok kısa bir zaman kalmıştı. Bazen hâlâ bir rüyanın içinde yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Her şey çok güzel ama hızlı gelişirken biz de büyümüştük ve bu süreç bize

güzellikler katarak gelişiyordu. Ellerimi karnıma koyduğumda başımı da Akif Selim'in omzuna yasladım. Beni kolunun altına saklamıştı. Güzel parmaklarıyla saçlarımın uçlarını severken, "Ağrın var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bazen kasılıyor ama geçiyor."

"Her an yanında olmak istiyorum," diye mırıldandı. "Ama bu mümkün olmuyor."

Diğer elimle eline uzandım ve sevdim. "Her an yanımdasın zaten Akif Selim, kalbimdesin sen. Üstelik çalışıyorsun ve Ezgi burada."

"Biliyorum ama..."

"Çok az kaldı zaten doğuma da bak. Zaman ne kadar çabuk geçti."

Duraksadı ve aynı film şeridini izlemeye başladık. Bunu biliyordum. Saçlarımın uçlarını severken, "Mezun olmamızın ardından tam üç sene geçti ama dün gibi geliyor Mislina," dedi. "Zamanın bu kadar hızlı geçmesi beni üzüyor çünkü seni istediğim kadar yaşayamamaktan öylesine çok korkuyorum ki."

Kafamı omzundan kaldırıp güzel yüzüne bir öpücük bıraktım. "İstersek yüzyıl yaşayalım biz yine doyamayız ki birbirimize. Hem böyle düşünme; bak her şey yolunda gidiyor. Bir sağlık sıkıntısı da çıkmadı. İlaçlarını düzenli kullandıkça hayatımız hep güzel geçecek."

Gülümsedi. "Ama ben yaşlandığımız zaman seni sinir edemeyecek miyim?"

Gülümsedim. "Sen beni hep sinir edebilirsin ama bu bizim boyumuzu aşıyor biliyorsun. Biz bu hayata birbirimizi kırmamak için gelmişiz."

"Sahi en son ne zaman kırdık birbirimizi?"

Gözlerimi kısarak düşünceyle omuzlarımı düşürdüm. "O kadar uzun zaman olmuş ki hatırlamıyorum bile."

"Kendimizle gurur duyalım."

Dudağımın kenarı kıvrıldığında irkilerek sırıttım. "Ha şunu unuttum; geçen gün canım portakal çekmişti onun yerine portakal suyu almıştın ve bu yüzden sana kızmıştım."

"İyi de güzelim mayıs ayının ortasında benden portakal istedin hem de Ankara'da yaşıyoruz! Aradım her yeri ama bulamadım sen de biliyorsun. Bir de gecenin ikisiydi saat!"

"Hormonlardan biraz sitem etmiş olabilirim ama bu aşermek dedikleri olay cidden başka bir durum. Seni çok kırdım mı yoksa?"

"Hayır tabii ki," diye öptü şakağımdan güldüğünde. "Hatta o kadar tatlı kızmıştın ki bir an benden hep olmadık şeyleri istemen için dua ettim içimden."

"Sersemsin," dedim eline yumuşacık vurduğumda. "Ama hiç zorlanmadık değil mi bu süreçte? Ben ilk hamile olduğumu öğrenince çok mutlu olsam bile bir yandan korkmuştum çünkü karnımda bize ait bir şey taşıyacağım hissiyle yüzleşmek beni sana tarif edemeyeceğim yerlere sürüklemişti."

Akif Selim elini karnımın üzerine koydu ve başparmağıyla hafifçe sevdi. "Sen dünyanın en güzel annesi olacaksın. Oğlumuz İlhan senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı." Oğlumuza koyacağımız isim buydu: *İlhan*.

"Sen de dünyanın en güzel babası olacaksın," dedim elimi karnımın üzerindeki elinin üzerine koyduğumda. "O kadar mutluyum ki Akif Selim, keşke bunu sana gösterebilsem. İçimden taşıyor mutluluk."

"Sen hep mutlu ol diye varım," dedi. "Biz çok güzel bir aile olacağız Mislina. Uzun zamandır bebek sahibi olmak istiyorduk ama bak en güzel zamana denk geldik."

Ben yüksek lisans yapmıştım fakat eğitimim hamileliğimden ötürü biraz duraksamıştı. Bebeğimizden sonra eğitimime kaldığım yerden devam edecek ve üniversitede öğretmen olacaktım. Akif Selim ise Zeliha annemizin kitabını çıkarmış, bir yayınevinde editörlük yapıyordu. Bunun yanı sıra boş durmayarak bir şeyler yazmaya başlamıştı. İleride bir kitap çıkarma düşüncesi vardı. Kalemi öyle güzel, zarif ve hisliydi ki satırlarını okurken kalbine dokunuyor gibiydim.

"Akif Selim ben sanki rüyada gibiyim," dedim her gün hissettiğim şeyleri dilimle dışa vurduğumda. "Yani biz büyüdük ve çocuğumuz olacak. Bir oğlumuz olacak değil mi?"

Gülmeye başladığında, "Doğuma birkaç hafta kalmışken bunu bana sorman peki?" dedi.

Gülerek kafamı omzundan kaldırdım. Sırtımdaki yastığı yerinden düzeltttiğinde kolunu çekmişti. Saçlarımı yüzümün kıyısından öteye ittiğimde dudaklarımı sarkıtarak "Hamile olduğumu hissettiğimin en belirgin yanlarından biri de kilo almam," dedim. Ellerimi gösterdim. "Baksana parmaklarıma, tombik tombik oldu."

Akif Selim elimi tuttu ve parmaklarımı tek tek öptü. "Ben seni her halinle seviyorum."

"Biliyorum," dedim iç geçirerek.

Bunca sene aynı evin içinde yaşadık ve yaşayacağımız yıllar var ama hâlâ ilk günkü gibi âşığız ve arkadaşız. Ne ben sıkılıyorum ne de o. Biz hep birbirimize koştuk acele etmeden ve birbirimizi tüketmeden, sanırım aramızdaki bağın bu kadar derin olması da bu yüzden.

"Ben birkaç ev bakmıştım," diye konuştu Akif Selim biraz sonra. "Daha zamanımız var ama yine de bakmadan duramıyorum."

"Daha zamanımız var evet," dedim. "Ayrı bir eve çıkıp çocuklarımızı orada büyütmeyi hep istedik ama aceleye gerek yok. Hem..." Duraksadım ve epey ağır bir şekilde iç geçirdim. Sanırım gözlerimin dolmasına karşı koyamayacaktım zira yaşanmışlıklar öyle güzeldi ki buna karşı koymak da istemiyordum. "Başka bir eve çıkmak istesek bile bu apartmanı bırakmayı o kadar istemiyorum ki. Öyle çok alıştım ki buraya."

İkimiz de sessizdik ve ufak gece lambamızın etrafa yaydığı ışıkla aydınlanıyorduk. "Ben de öyle fakat bazen hep o hayalini kurduğun bahçeyi hatırlatıyorum kendime. Çocuklarımızla o bahçede doyasıya oynayacağımız anları."

Gülümseyerek çenesini kavradım ve parmaklarımın uçlarıyla sevdim. "Seni bu kadar hevesli görmek öyle güzel ki... Fakat gerçekten acelemiz yok. Üstelik bebeğimiz daha doğmadı ve burada büyütebiliriz. Ben senin kendini yormanı ve büyük bir borcun altına girmeni istemiyorum. İlhan'ımızı sağlıkla kucağımıza alalım da o sonraki meselemiz olsun."

İkimizin de gözleri hemen yatağımızın ucunda duran beşiğe kaydığında, "Geceleri çok ağlar mı sence?" diye gülümsedi sorarken.

"Kime çekeceğini bilmiyoruz ama ben bebekken çok sakin, uysalmışım. Sen de öyleymişsin anlattığına göre..." Derin bir nefes alıp karnıma dokundum. "Artık İlhan Bey'in paşa gönlü bilir."

"Ben onu saat kaç olursa olsun uyuturum," dedi Akif Selim.

"Hiç şüphem yok ki," dedim. "Ama onun hakkında emin olduğumuz tek konu gözlerinin mavi olacağı."

"Çok canlar yakacak şimdiden," diye eğlendi sessizce. "Babasına çekerse çapkınlığın yanından bile geçemez ama sessiz ve derin biri olur. Tabii bu konuşmalarımı onun ileriki yaşları için söylüyorum."

"Yaşlanıyoruz," dedim tatlı bir tebessüm lakin acı bir gerçekle.

"Güzel yaşlanıyoruz ama," dedi sonra. "Hayatın her anından bir anlam çıkarıp, bu hayatı layıkıyla yaşayarak. Bir defa daha gelsem yine bu hayata koşarım ne olursa olsun."

Ona minnet dolu bir gülümseme sundum. Gözlerime ağırlık çöktüğünden bunun bir yanının uyku bir yanının özlediğim insanlardan kaynaklı olduğunu fark ettim. "Hüseyin amcam ve Ayşe teyzem," dedim iç geçirirken. "Çok özledim onları biliyor musun?"

Geçen sene ikisi de vefat etmişti. Hüseyin amcam kalp krizi sebebiyle vefat etmişken yaklaşık bir hafta sonra da Ayşe teyzem onun arkasından gitmişti. Ecel demişlerdi ve öyleydi.

Akif Selim'e değil de kendime daima itiraf ettiğim ve Allah'tan istediğim şey buydu; eğer bir gün ölürsem ikimizin arası bu kadar kısa olsun. Onun peşinden gideyim ya da o benim peşimden gelsin. Evlatlarımızı üzmeden, onların üzerine yük kalmadan bu dünyadan göçüp gitmek istiyordum. Bunları düşünmek için yeri değildi belki ama insan hali işte, kimseyle paylaşamasa da ruhundaki gerçeklere koşarken bundan kaçamıyordu.

"Ben de öyle," dedi Akif Selim sesine hasretin kokusu sindiğinde. "Ama onları daima güzel hatırlayacağız. Mesela ben her sabah o dükkânın önünden geçerken Hüseyin amcamı görüyor gibiyim."

İkimiz de bazı şeyleri beraber yaşadığımız için duygularımızı paylaşmamız ve bu duyguları karşılıklı yaşamamız kolay oluyordu. Akif Selim derhal toparlanarak, "Ama tabii ki kendimizi üzmüyoruz öyle değil mi annesi?" diye sordu ve karnıma yaklaşıp öptü. "Ve babası?"

"Ya Akif Selim," diye iç geçirdim gülerek. "Sen de bebek gibisin yapmasana şöyle."

"Bir tek senin," diye öptü dudağımdan sonra da geri çekildi.

"O değil de Ezgi dedik ya iki gün sonra üniversite sınavına gireceği aklıma geldi," dedim. O kadar gururlu ve mutluydum ki onun adına sanki ben başarmıştım bir şeyleri ve ben çaba sarf etmiştim.

"Kazanacağına inanıyorum," dedi Akif Selim. "Kafasında birkaç bölüm vardı ama en son hangisinde karar kılmıştı?"

"Sosyal Hizmet okumak istiyor," diye mırıldandım. "Aslında biliyorsun Ezgi hiç sıcak bakmıyordu ama sonra neden olmasın ki dedi? Tabii Kenan'ın da payı büyük çünkü hem beraber inandılar hem de beraber çalıştılar."

"Geçen gün abimi bir görseydin," diyerek güldü Akif Selim. "Bir heyecanla anlatıyor sanırsın damat olacak."

"Bir gün o da olacak," dedim. "Ezgi önce şu sınava bir girsin ve kazansın bir gün o da olacak. Çok uzun süredir beraberler ama konu evliliğe gelmiyordu daha doğrusu Ezgi kendini çekiyordu ama şimdi her şey başka olabilir..."

"İnsan bu hayatta istediği her şeyi yapabilir," diyerek yanağımdan öptü ve boynuma yaklaştı. Tatlı nefesini tenime sürdüğünde huylanarak kıkırdadım. "Mesela benim mükemmel karım yakında üniversitede bir öğretim görevlisi olacak ve kim bilir ileride profesörlüğe kadar yükselecek öyle değil mi?"

Ellerimi ensesine koydum ve saçlarını dibini severek ben de bir şeyler ekledim. "Mesela benim mükemmel eşim de çok güzel bir yazar olup insanların kalplerine dokunacak ve onu okuyan herkese iyi gelecek."

Akif Selim kendini geri çektiğinde sıcak mavileriyle gözlerime sıcacık baktı. Onun gözlerindeki umuda sarılarak büyüyordum her gün ve kalbimi onunla besliyordum. Ne bu sevginin ne de bu hislerin sonu olmayacaktı. Ben hep ona bu sadakatle bağlı kalacaktım. "Uyuyalım artık," dedi dağılan saçlarımı düzeltirken. Ardından karnıma yaklaştı ve öptü. "Uyuyalım değil mi babacığım? Gerçi sen zaten uyuyorsundur sürekli."

Gülmeye başladım. "Hıhı, arada horluyor, sesini duyuyorum."

"Sahi mi?"

"Ay hayır tabii ki," dedim gülmeye devam ederken. "Şaka yapıyorum."

Akif Selim bir kez daha karnımdan öptükten sonra komodinlerimizin başında duran gece lambalarını kapattık ve yatağımıza uzandık. Kolunu benim boynumun altına geçirdi ve beni göğsüne doğru çekti. Bir elimi göğsüne bir elimi de karnıma koyduktan sonra gözlerimizi tavana diktik. "Bu tavana ne zaman baksam seneler önce odamda tek başıma uyurken kurduğum hayalleri hatırlıyorum," dedim sessizce. "Ve şimdi buradayım."

"Sen hayatıma girdiğinden beri hayaller kurmaya başladım," diye söyledi. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum canımın içi."

"Ve seninle olduğum beri hayallerimi yaşıyorum."

Gözlerimi tebessümle kapattığımda saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "İyi geceler güzelim benim."

"İyi geceler, Akif Selim."

Güzel bir gecenin ardından ertesi sabah Akif Selim çalıştığı yayınevine giderken ben de kahvaltı sonrası birkaç dergi karıştırdım ve uzun çiçekli elbisemi giyinip Ezgi'nin yanına indim fakat merdivenlerden inerken Sezer ile karşılaştım. Epeyce boyu uzamış ve kocaman insan olmuştu. Beni görünce, "Mislina abla nasılsın?" diye sordu. Olgun bir genç olsa da o sevimli halini taşımaya devam ediyordu. Çok saygılı biriydi.

"İyiyim Sezer, sen nasılsın?" diye sordum son basamağı da indikten sonra. Bir elim belimdeydi. Yüzüne ve gözlerine bakarak şaşkınlıkla gülümsedim. "Sanki seni her gördüğümde bir yaş daha artıyorsun."

Güldü. "Zaten geçen hafta doğum günümdü abla."

"Doğru ya. Ee durumlar nasıl?"

"Ne olsun işte abla yarın üniversite sınavına gireceğim biraz streliyim ama çok çalıştım kazanmak istiyorum."

"Sen zaten çok çalışkan ve zeki birisin bunu biliyorsun."

"Senin de yardımlarınla tabii," dedi. "Bana okulu biraz daha sevdiren sensin." Gözlerini kaçırarak güldü. "Yani ortaokuldayken hatırlıyorum da bazı şeyleri..."

"Bilmez miyim?" diye kafamı iki yana salladım.

Gözleri karnıma kaydığında, "İlhan ne zaman gelecek?" diye sordu. "Kusura bakma böyle konuşuyorum ama beni yanlış anlamadığını bildiğimden. Valla sizden çok ben heyecanlıyım desem doğru olabilir çünkü Akif abi ve senin bebeğinin dünyanın yedi harikasından biri olacağından şüphem yok ve gereksiz bir sabırsızlık var üzerimde."

"Sezer ya," dedim iyice tombullaşan yüzümle. "Estağfurullah ben seni hiç yanlış anlamam ki." İç geçirdim. "Çok az kaldı biz de heyecanlıyız."

"Hadi hayırlısı," diye tebessüm etti. Ardından yüzünü Ezgi'nin kapısına çevirdi. "Ezgi abla da sınava girecekti değil mi yarın? Konuşmuştuk."

"Evet o da sınava girecek," dedim. "Bir bakmaya geldim ne durumda diye."

"Kazanır o."

"Kazanacaksınız ikiniz de."

"İnşallah abla, sağ ol her şey için," dediğinde geri çekildi. "Neyse ben seni daha fazla ayakta tutmayayım kendine iyi bak."

"Sen de öyle ve başarılar Sezer. Sakın panik yapma."

Gülümseyerek arkasını döndü. "Âmin abla âmin."

Sezer gittikten sonra yavaşça Ezgi'nin kapısını çaldım. Biraz sonra kapıyı açtığında kızıl saçlarını tepeden toplamış ve uykulu gözlerle bana bakmıştı. İçeri girerken, "Yeni mi uyandın?" diye sordum.

Salona ilerledi. Peşinden gittim. "Hiç uyudun mu diye bir sorsana?"

"O niye?" diye sorup salona girdiğimde masanın üzerindeki test kitapları ve çalışma kâğıtlarını gördüm. Duraksadığımda Ezgi, masanın üzerinde duran kahve bardağını kavradı ve bana bakarken yudumladı. Gülmeye başladım. Kaşlarını çatarak bardağı ağzından çekti ve dudaklarının kenarını sildi. "Ne oldu?"

"Sanki kendimi izliyor gibiyim," dedim.

"Ben senin kadar olamam," diye kaşlarını havalandırdı ve bardağı bıraktı. "Otursana ayakta kalma." Karnımı severek sırıttı. "Ee nasılmış teyzesi? Anneyi üzmüyorsun değil mi?"

"Üzmüyor hiç üzmüyor," diyerek koltuğa oturduğumda Ezgi de sandalyeyi çekip tişörtünün kollarını bir kez daha kıvırıp oturdu ve bana baktı. "Yorgun görünüyorsun Ezgi," dedim. "Sahiden hiç mi uyumadın?"

"Bir saat kadar anca," dedi ve dudaklarını büktü. "Yarın büyük gün ve hazır hissetmek zorundayım. Üstelik Kenan'la çalıştık tüm gece, o da sabah gitti zaten."

"O uyumadı mı?"

"Birkaç saat uyudu daha doğrusu ben uyusun istedim," diyerek elinin tersiyle esneyen ağzını kapattı. "Sabah işe gidecek benim yüzümden uykusuz ders mi versin?"

"Düşünme öyle," deyip iç geçirdim. "Ama bak kasma bu kadar. Sen rahattın oysaki niye böyle bir anda heyecana kapıldın?"

"Heyecandan ziyade verilen emekleri boşa çıkarmamak istiyorum." Ellerini bir araya getirip gülümsedi. Yüzündeki tatlı bir tebessüm belirdi. "Kenan çok inanıyor bana, o kadar çok inanıyor benden daha çok istiyor ki onu da üzmek istemiyorum. Sen gördün aylardır çalıştırıyor beni."

"Ezgi sen Kenan'ı üzmezsin ki," dedim kıvrılan dudaklarımla. "Ve lütfen böyle düşünme bak sınav arifesi. Acayip iyi şeyler başaracaksın."

Bacak bacak üzerine atarak saçlarını karıştırdı. "Tabii orasına ben de inanmıyorum desem yalan olur ama ilk kez böyle bir şeyi deneyimleyeceğim için şaşkınım. Tabii yaşım da ilerliyor birkaç seneye otuz olacağım." Yüzü ekşidi. "Ay korkunç ya imdat!"

"Yirmilik çıtırsın daha, ne otuzu?" diye sordum göz kırparak.

Güldü. "Sen boş ver benim sınavımı, stresimi senin nasıl gidiyor?"

"Sanki bilmiyorsun," dedim.

"Bir sıkıntı çıkmıyor değil mi?"

"Yok yok gayet iyiyiz şükürler olsun ki," dediğimde soluklandım. "Doğuma neredeyse haftalar kaldı. Hatta hafta."

"Haftaya minicik bir şey geliyor aramıza," dedi sevimli bir ses tonuyla. Ezgi de hepimiz gibi yaş almış ve belli başlı yaşanmışlıklarla önüne bakmıştı ama içindeki o çocuksu ruh, heves hiç değişmemişti. Beni hâlâ en çok güldürenlerdendi. Her şeyiyle kız kardeşimdi benim. "Bu arada haberiniz var mı bilmiyorum ama yarın sınavdan sonra hep birlikte yemeğe çıkacağız."

"Hep birlikte?"

"Siz ve biz. Kenan'la yani."

"Haberim yoktu ama çıkarız tabii," dedim. "Siz niye baş başa çıkmıyorsunuz?"

"Bizim başka güne başka planlarımız var," diye iç geçirdi Ezgi. "Şu sınav bir bitsin de önüme bakacağım."

"Ne gibi?"

Bana kötü kötü baktı. "Sen de var ya az değilsin."

"Aa manyak! Ne dedim ki şimdi?"

Ezgi oturduğu yerden kalktı ve yanıma gelerek yüzünü bana çevirdi. Bal rengi gözlerindeki o ışık kalbime sesleniyordu. "Bunu şu an konuşmanın zamanı değil," derken gözlerini devirdi. "Hem de sınav öncesi ama sorun yok."

"Ne oldu?"

"Ben hep evlilikten kaçtım, istemedim çünkü anlıyorsun işte Mislina... Ama bazen daha doğrusu son zamanlarda her şeyi daha iyi anladım." Kurumuş dudaklarını hızla ıslatıp çekti. "Kaç yıldır beraberiz ve ben onunla bir yola başlarken zorlandım ama o hep beni bekledi, anladı ve hiç zorlamadı. Şimdi yanımda, hep yanımdaydı fakat bu haksızlık. Evlenmek istediğini biliyorum. Benimle evlenmeyi her şeyden çok istiyor."

"Ya sen?"

Sustu ve omuzlarındaki ağırlıktan kurtulmuşçasına gülümsedi. "İstiyorum. Onunla evlenmeyi gerçekten istiyorum."

"Ya," dedim ağzımı araladığımda. "Bunu biliyordum zaten ama itiraf etmesi yıllarını aldı."

"Çünkü bir anda liseyi bitirme kararı aldım ve bitirdim. İş, dersler ve üniversite sınavı derken bunları düşünecek vaktim olmadı. Ben bu süreçleri yaşarken bana seni tenzih ederek konuşuyorum en çok inanan ve destek veren kişi Kenan'dı. Kurduğum hayallere kendi hayaliymiş gibi sarıldı. Bunları bilerek ve görerek yok sayamam ki hiçbir şeyi."

"Bunu gerçekten istediğin için yapacaksın ama değil mi Ezgi?"

"Elbette," dedi gözleri kapanıp açılırken. "Evet, bizim bir bebeğimiz olmayacak belki ama onunla aynı evin içinde bir hayat geçirme fikri kulağıma çok da uzak gelmiyor. Bazen bana yakışmayacak tepkiler verip tavana bakıp hayaller kuruyorum." Güldü. "Otuz yaşıma gireceğim girdiğim triplere bak!"

"Saçmalamasana ya," dedim. "Hayal kurmanın yaşı mı olur? Hayır sanki doksan yaşına merdiven dayadın?"

"Of neyse işte," diye avucunun içini şakağına yaslayarak omzunu silkti. "Şu sınav bir olup bitsin de bakarız önümüze. Sahi sen bırak şimdi beni de var mı diğerlerinden haberler?"

"Sevde ve Burak tatile gittiler bildiğin gibi Burak'ın izni bitmeden aradan çıkarmak istemişler. Berat ve Cemre de iyiler."

"Cemre çalışıyor muydu?"

"Yok," dedim. "En son çalışmıyordu ama güzel bir evlilikleri var. Geçen gün konuşmuştuk da biraz Cemre'yle. Çok sakin bir kadın seviyorum onu."

"Aynen itici biri değil."

"Kesinlikle."

"Kadir peki?" diye sordu Ezgi sakin bir ses tonuyla.

Kadir'in adı ya da hissi geçince içimde hep farklı bir olay meydana geliyordu. Ya mutluluktan ağlayasım geliyor ya da tatlı bir hüzünden doluyordu gözlerim. Onu ayrı seviyor ve görüyordum. Bunu biliyordu. Beş ay evvel görüşme fırsatı bulmuştuk, polis olmuştu ve Çanakkale'de görev yapıyordu. Her ay muhakkak arayıp sorardık birbirimizi. Bağlarımızı koparmamıştık.

Üstelik Kadir evlenmişti.

İşin aslını bana anlatmamıştı ama eşinin adı Bahar'dı ve öğretmendi. Düğünlerine gitmiştik. Kadir gerçekten Bahar'a değer veriyordu. Ne söylersem doğru olurdu bilmiyorum ama Kadir'in mutluluğu hak ettiğini düşünüyordum her insan gibi ama Kadir ayrıydı benim için... O sevilmeye layıktı. Bahar'ı da çok iyi tanımazdım lakin Kadir'e bakışını yakaladığım ve aralarındaki saygıyı gördüğümden beri onu da seviyordum.

Arkadaşlarımın hepsi bir şekilde kendi yollarını çizmiş ve hayatlarına devam etmişlerdi. Hepimiz ve olması gerektiği gibi.

"Kadir'le konuşuyoruz," dedim gülümsediğimde. "Keyfi yerinde ve mutlu."

"Özledim onu da," diye güldü Ezgi. "Of herkes evlendi resmen ya."

"Sahiden öyle oldu," dedim hayretle. "Tamam çok normal ama daha iki gün önce kafeteryada çay içerken şimdi hepimizin evli ve benim de hamile olmam? Çok garip geliyor bazen."

"Sanki hep aynı yaşta kalacakmışız gibi değil mi?"

"Evet aynen bu."

"Neyse," dedi sonra toparlayarak. "Şu kitapları bir toplayayım valla bırakıyorum şimdi çalışmayı da. An itibariyle bıraktım!"

"İyi ki gelmişim o zaman," dedim. "Hatta sen şimdi bir duş al sonra da akşama kadar uyu. Yoksa bu kafayla sınavda uyursun."

"Öyle yapacağım."

Ayaklandım. "Ben de kalkayım artık. Sabah Akif Selim'le konuşmuştuk. İlhan babam ve Zeliha annemin mezarına gideceğiz. Oradan da kütüphaneye."

"İyi madem," dedi. Gözleri yeniden karnıma ulaştığında güldü. "Mislina sen çok tatlı bir hamilelik süreci geçirdiğinin farkında mısın? Karnın çok büyümedi ama yüzün tombik, bebeksi oldu iyice. İnsanın bebeği değil seni yiyesi geliyor."

Gözlerimi kaçırarak güldüm. "Akif Selim gibi mi? Tombik olmadım ya hiçbir zaman tuhaf görüyorum kendimi ama çok da şikayetçi değilim zaten. Sonumuz hayır olsun."

"Çiçek gibisin çiçek."

Ona öpücük attıktan sonra yukarı çıktım. İçerisi inanılmaz sıcaktı ve sıcak havaları sevmiyordum. Bir bardak su içtikten sonra Akif Selim'in aramasıyla duraksadım. "İyi misin Mislina? Neler yaptın bugün?" diye sordu direkt. Her an tetikteydi.

"İyiyim iyiyim," dedim sakince. "Ezgi ile konuştuk daha yeni yukarı çıktım. Senin işin çok mu daha? Ben hazırlanayım mı?"

"Bir saate biter işim."

"Tamam, ben geliyorum o zaman."

"Seni alırım."

"Taksiyle gelirim oradan geçeriz Akif Selim," dedim yumuşak bir sesle. "Hem Kenan'ın da ihtiyacı olabilir."

"Kenan sabah bana bırakmıştı zaten arabayı," diye karşılık verdi. "Sen dert etme o kısmını."

"Tamam olsun ben şimdi hemen hazırlanır taksiyle yayınevine gelir oradan da çıkarız."

Derin bir nefes alıp verdi. "Peki madem öyle olsun."

"İlaçlarını aldın değil mi?"

"Evet az önce içtim."

"Tamam rahatladım şimdi." Gülümsediğini fark ettim. Acele eder gibi ekledim. "Ben seni oyalamayayım, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra yavaşça banyoya gittim ve elimi yüzümü güzelce ve ılık suyla yıkadım. Odamıza giderek dolabımın kapağını açtım ve üzerimdeki elbiseyi değiştirdim. Çantama bir şeyler attıktan

sonra kısacık sürede hazırlandım. Evden çıkmadan evvel annemin telefonuyla duraksadım. "Efendim anne?" diye açtım telefonu.

"Ne yapıyorsun annem? Torunum ne yapıyor?"

Güldüm. "Yan gelip yatıyordur anne ne yapacak."

"Oy kurban olurum ben ona da sana da," dedi sıcacık sesiyle. "Haliniz keyfiniz yerinde mi?"

"Anneciğim daha dün konuştuk ya hepsini her gün özet mi geçeyim ama?"

"Kızım insanın günü gününü tutar mı? Aa!"

"İyiyiz anneciğim çok iyiyiz. Biz de birazdan İlhan babamla Zeliha annemin mezarına gideceğiz."

"Ne güzel düşünmüşsünüz," dedi annem iç geçirerek.

"Siz ne yapıyorsunuz? Babam evde mi?"

"Dışarı çıktı evde çok bunalıyor," dedi. "Çok sıcak burası orası da öyle mi?"

"Öyle anne çok sıcak sahiden."

"Aman dikkat edin anneciğim sıcak geçmesin başınıza. Ezgi nasıl? Yarın sınava girecekti değil mi? Bol bol dua ediyorum onun için, hepiniz için. Arayacağım onu da."

"Şimdi arama uyuyor," dedim. "Ama iyi Ezgi de merak etme."

"İyi bakalım sonra arayayım... Tamam ben seni çok tutmayayım. Selam söyle Akif oğluma hadi dikkat edin."

"Ederiz..."

"Ha bu arada Mislina," diye durdurdu beni. "Biz müsaitseniz haftaya doğumdan önce gelelim diyoruz kızım babanla."

"Estağfurullah anneciğim o nasıl laf öyle? Gelin tabii ki."

"Sonra konuşalım o halde."

"Öyle yapalım. Babama selam söyle öpüyorum sizi."

"Biz de sizi kızım."

Telefonlarımızı kapattıktan sonra anahtarı elime aldım ve apartmandan çıktım. Çağırdığım taksi çoktan gelmişti. Yarım saatten daha az bir süre sonra Akif Selim'in yanında oldum fakat içeride çok kalmadan arabaya geçtik ve önce kütüphaneye sonra da mezarlığa geldik. İkimizin elinde de birer buket çiçek vardı. Ağır adımlarla yan yana olan mezarlara doğru yürüdük ve büyük çam ağaçlarının altında durduk. Ben elimdeki çiçeği Zeliha annenin, Akif Selim de İlhan babamızın

mezarına koydu. Ellerimizi açıp dua ettik ve sustuk. Akif Selim köşedeki çeşmeden su getirip anne ve babamızın mezarını suladı ve otları temizledi. Ona yardım ettim. Bu süreçte hiç konuşmadık ama konuşsak bu kadar anlaşılamazdık.

Dakikalar belki de daha uzun bir zamanın ardından mezarlıktan çıktıktan sonra Akif Selim elimi tuttu ve gözlerime baktı. Gözlerinde gördüğüm hissi biliyordum ve bunu kendimi itiraf ederken her seferinde konuşmaktan korkuyordum.

"O zaman bu akşam Ezgi'nin yeni okulu için en güzel balığı mı yiyoruz?" diye sordu Akif Selim sandalyemi çektiğinde. Yerime yavaşça oturduğumda arkamda durup omuzlarıma dokundu ve kafama öpücük bırakıp yanıma geçti.

Ezgi kendi sandalyesini çektiğinde, "Durun bir," dedi. "Daha hiçbir şey belli değil."

"Belli belli," dedi Kenan keyifli bir sesle. Ezgi'nin gözlerine baktı. "Zamanının yettiğini ve iyi geçtiğini söyledin Ezgi. Kazandın diyelim mi?"

Ezgi omuzlarını kaldırırken kollarının masanın üzerine koydu. "Yani sanırım ama ilk kez girdiğimden ne söylemem gerektiğini de bilmiyorum. Bakacağız artık duruma göre."

O sırada garson bey yanımıza geldi. Biz güzel bir restorana gelmiş fakat dışarıdaki masaların birine oturmuştuk. Hava serindi ama üşümüyorduk. Bu ılık esinti günün sıcaklığından arındırmaya yetmişti. Akif Selim yüzünü bana çevirip, "Şal isteyeyim mi?" diye sordu. "Üşümüyorsun değil mi?"

"Yok, iyiyim," dedim sessizce. Saçlarımın uçları hareketlenmişti.

Az sonra siparişlerimiz geldiğinde bir yandan yemeğimizi yemeye diğer yandan da sohbet etmeye başladık. Kenan elindeki bıçakla balığı keserken, "Ezgi de eğer bizim okula gelirse Mislina da orada olacak," dedi. "Üçlü bir takım kurarız. Akif Selim de dışarıda kalır."

Akif Selim keyifle balığı ağzına atarken, "Hemen dışlandım hemen," dedi. "Ezgi Kenan'ın gerçek yüzünü gör işte."

Ezgi, "Hiç uğraşma Akif," dedi. "Ben gördüğümü biliyorum."

Kenan o sırada tatmin bir hisle kafasını sallarken dudağımın kenarını temizleyerek su bardağıma uzandım ve dudaklarımın önünde dur-

durup, "Yalnız hakikaten de öyle olursa çok güzel olur," dedim. "Ezgi, Kenan ve ben aynı okuldayız. Tüm Çakırcalar bir arada."

Tam bu sırada masada bir sessizlik meydana geldi. Gözlerim Ezgi'nin gözlerini bulduğunda yanlış bir şey söylemişim gibi kendimi düzeltme gereğine yelteneceğim vakit Ezgi beklenmedik bir tavır sergileyerek derin bir nefes aldı. Kenan ise, "Tüm Çakırcalar değil," diye mırıldandı. "Yani Ezgi..."

"Olurum," dedi Ezgi bir anda.

Hepimiz kilitlendik en çok da Kenan.

Tüm gözleri Ezgi'nin güzel gözlerinin üzerinde toplandığında yüzümdeki tatlı ifadeyi görmek için birinin bana ayna tutmasına gerek yoktu. Akif Selim sessizliğini korurken biz çemberin dışında kalmayı tercih eden taraf olduk. Kenan'ın yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Ezgi umudu yüzüne resmetmiş sırf Kenan ile o resmi beraber boyamak için gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu. Kenan afallamış bir sesle, "Na-nasıl?" dedi. Telaşla dudaklarını ıslattı. "Yani sen şimdi..."

Ezgi gözlerini kapatıp açtı. "Ben de bir Çakırca olurum."

"Ezgi..."

"Biliyorum şu an bunun sırası değil," dedi Ezgi direkt Kenan'ın sözlerini keserek. İkisi de birbirine dönmüştü ve onlar için etrafta kimse yoktu zira insan karşılıklı bu kadar güzel hisler beslediği insanla bir olunca dünya durur, tüm canlılar da o dünyayla yok olurdu. "Daha doğrusu bunu bu şekilde hayal etmemiş olabilirsin ama sen ve ben, yani ben seninle... Biz işte anlasana..."

Kenan gülmeye başladığında yutkundu ve derhal toparlanarak sandalyesinin arkasında duran siyah ceketinin cebinden bir yüzük çıkardı. Ezgi dahil biz de gözlerimizi kocaman açtığımızda Kenan saçlarını düzelttiği gibi elindeki yüzükle Ezgi'nin önünde diz çöktü. Yan masalardaki insanların mutlu ve meraklı bakışlarının altında kaldık daha doğrusu onlar. Ezgi, "Kenan ne yapıyorsun?" diye sordu yüzüğe bakarken. Çok şaşkındı.

Kenan omzunu silkerek güldü ve parmaklarının ucundaki yüzüğe bakıp, "Uzun zamandır benimleydi doğru anını bekledi," dedi. "Kutusu yok bu arada kusura bakma."

"Deli misin ya?"

Ağzım kulaklarıma geldiğinde sırıtmaya başladım. Ben böyleysem Ezgi'nin kalbini düşünemiyordum. Dudaklarını ısırıp serbest bıraktığında Kenan gözlerini sükûnetle kapattı ve soluklandı. "Ezgi," dedi sonra titreyen sesiyle. "Benim sonum sensin. Ben seni çok seviyorum."

Gözlerine o kadar derin bakıyordu ki parmaklarının titrediğini de gördüm. "Benimle evlenir misin?"

"Evet," dedi Ezgi kafasını aşağı yukarı sallarken. "Seninle evlenirim."

Kenan gülümsediğinde Ezgi'nin kıvrılan dudaklarına baktı ve ardından Ezgi'nin parmağını nazikçe tuttu ve yüzüğü taktı. İkisinin de eli titriyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bu kadar güzel oldukları ve bizi bu kadar mutlu ettikleri için onlara teşekkür etmeliydik.

Ezgi parmağına takılan yüzüğe baktığında Kenan elini bırakmadı ve ikisi birlikte ayağa kalkıp sarıldı.

Ezgi korkularının üzerine gitmiş, hak ettiği mutluluğa koşmuştu.

Kenan sabrını tüketmeden beklemiş, sevgisinin elinden tutmuştu.

Çok keyifli ve güzel bir gecenin ardından eve doğru yolculuğa çıkmıştık. Kenan sürücü koltuğunda Ezgi de yanındaydı. Biz de arka koltuktaydık. Ezgi camı açmış yumuşak esintinin içeri girmesine müsaade ediyordu. "Yalnız," dedi sonra gülerek. "Üniversite sınavı sonrası evlenme teklifi almak da ayrı bir olay."

Kenan ona bir bakış attı. "Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Ezgi, "Hayır," dedi. "O manada söylemedim ki."

"Adamın yüreğine indireceksin Ezgi," diyerek güldü Akif Selim. "Belli etmiyor pek ama kalbi deliriyordur."

Kenan, "Biraz öyle tabii," dedi. "En büyük hayalimdi bu benim."

"Benimle evlenmek mi?" diye sordu Ezgi şaşkınca.

Kenan kafasını salladı.

Ezgi tuhaf bir durgunlukla ona bakarken yaptığı tek şey Kenan'a tebessüm etmek oldu. İkisi de gülümsediğinde Ezgi elini radyoya götürdü ve güzel bir parça açtı. Bu gece her açıdan çok güzel bir geceydi. Hep birlikte radyodaki parçaya eşlik etmeye başladık. Akif Selim ara ara gelip yanağımdan öpüyor ve saçlarımı seviyordu. Başımı omzuna yaslıyor ve orada bekliyordum, bu soluk almaktan farksızdı.

Az sonra Kenan benzin almak için bir benzin istasyonuna uğradığında Akif Selim de onunla beraber indi. Arabanın içinde Ezgi ile ikimiz kaldık. "Nasıl hissediyorsun Ezgi?" diye sordum sabırsızca. "Bunu sonra konuşacağız ama sıcacık hislerini hemen alayım."

Ezgi iç geçirdi. "Mutlu hissediyorum. Gerçekten mutlu hissediyorum Mislina. Kenan hayatıma girdiğinden beri kaybettiğim huzuru bulmuş gibiyim ama mutluyum işte."

"O kadar sevindim ki," diye içlendim. "Sonuna kadar hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim güzelim benim," dedi. Güldü. "Yani hoca olmazsa koca olur icabı gibi oldu ama bu tamamen mizahi yön tabii. İnşallah okulu da kazanacağım."

"Şüphem yok inan bana."

"Biliyorum," diye karşılık verdiğinde ikimiz de sustuk.

Elimi karnıma koyduğumda bir dakikadan daha uzun bir süre sessizliği bozan bir durum oldu. Bir anda kendini belli eden karın ağrım ve sancım. Kasıklarımdan giren bu ağrı yüzümdeki haritanın gidişatını değiştirdiğinde endişeyle dudaklarımı ısırarak karnımdaki ellerime baktım. "Ezgi... Ezgi bir şey oluyor."

"Ne?" diye döndü hızla arkasını, ses tonum ona hız kazandırmışa benziyordu.

"Ezgi sanırım..." Karnımı yoklarken dudaklarımdan tiz bir inilti döküldü. "Karnım... Karnımda bir ağrı var. Ne oluyor?"

"Mislina bir dakika bir dakika," dedi telaşla. "Sakin ol bir tamam mı?"

"Ezgi yoksa doğuracak mıyım?" diye sordum sesim sıkıntılı çıktığında. Kalp atışlarım da bu oranda hızlanmıştı. Acım her saniye yol kat ederken aceleyle, "Bu acı veriyor," dedim. Bacaklarım aralandı. "Akif Selim'i çağırır mısın? Ezgi... Ezgi geliyor gerçekten hissediyorum." Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı ısırdım. "Ezgi hadi acele et!"

Ezgi nereden geldiğini şaşırmış bir halde arabanın kapısını açtı. "Mislina," dedi sonra nefes nefese. "Mislina sanırım doğuruyor!"

"Ne?" diye tepki verdi Akif Selim biraz uzaktan işittiğim sesiyle. Yakında değildi lakin koşmaya başladığını anladım. Saniyeler içinde arabanın kapıları açıldı ve Akif Selim yanımdaki yerini aldı. "Mislina," dedi bana dokunamazken. Dili ağzında yuvarlanıyordu. "Ne-ne oluyor?"

"Geliyor."

"Kim?"

Kenan arabayı çalıştırdığında sinirle gülmeye başladım. Akif Selim olayın şokundan ne söylediğini bilmediğinden hızla Akif Selim'in eline sarıldım. "Kenan acele eder misin?" diye seslendim. Terlemeye başlamıştım ve kıvranıyordum.

Kenan, "Korkma hemen yetiştiriyorum seni," dedi ve istasyondan ayrıldık.

Akif Selim elimi sıkı sıkıya tutarken önüme düşen saçlarımı arkaya yatırdı ve yüzüme bakıp, "Derin derin nefes al tamam mı güzelim?" diye söylenmeye başladı. "Birazcık dayan. Ben buradayım."

Ezgi'nin telaşını duydum. "Mislina bak tuttun tuttun sonuna geldin, sakın pes etme."

"Ezgi!" dedim acıyla. "Şu an gülemeyeceğim."

"Şaka yapmadım zaten."

"Abi bassana gaza," dedi Akif Selim soluk soluğa. "Hadi!"

"Tamam basıyorum oğlum sakin olun!" dedi Kenan.

Camları açtık ve derin derin nefes alıp vermeye başladım. "İlhan," diye baktı aynadan Kenan neşeyle. "Amcam bak bize bir sürpriz yapacaksan şimdi sırası değil. Bir on dakika sonra olabilir ama!"

"Kenan yazıyorum bunları deftere!" dedim kızarak. "Ay canım acıyor, nefes alamıyorum bassana gaza!"

"Mislina ama gerginliğini alıyorum."

Ezgi gülerek "Şu an sırası değil," dedi. "Mislina beni bile dövebilir."

"İmdat!" dedim çığlık atar gibi. "Dayanamayacağım." O esnada farkında olmadan Akif Selim'in elini sıktım hem de fazlasıyla lakin bundan şikayetçi olmadı, belli bile etmedi.

Akif Selim üzerime titreyerek, "Az kaldı bak vallahi az kaldı," dedi. "Ne olur biraz daha dayan."

Gözlerimi kapattım ve temiz havayı ciğerlerime konuk ettim. Bu döngü biz hastaneye gidene kadar sürdü. Dakikalar sonra hastaneye geldiğimizde hızla bir sedye getirdiler ve beni içeri aldılar. Bir sürü insan vardı başımda. Doktor, hemşireler, Ezgi, Kenan ve elimi bir an olsun bırakmayan Akif Selim. "Buradayım," dedi gülümseyerek. "Ben buradayım canımın içi. Sizi bekliyoruz."

"Biz geleceğiz," diye tebessüm ettim yorgun ama umuduma sarılarak. "Bekleyin bizi."

Avuç içlerim ve kalbim,

Sıcacık.

Biriyle dokunuyor, diğeriyle hissediyorum.

Dünya'nın tüm güzellikleri,

Benim için var olmuş gibi.

Odamızdaydık. *Ben, Akif Selim ve oğlumuz.*

Üçümüz bir aradaydık. İki kişilik ailemize dünyanın en masum, en tatlı misafiri bir daha gitmemek üzere gelmişti. Canımdı o benim. Biriciğim ve bebeğimdi.

Bir gün hastanede kalmış sabah erken saatlerde eve gelmiştik. Annemler içerideydi, biz de kendi odamızda. İlhan uyuyordu ve biz de onu izliyorduk. Akif Selim beşiğin başında dikilmiş onun küçücük yüzüne eğilerek gülümsediğinde, "Bu minik gerçekten bizim mi?" diye sordu. Sessizdi.

Gülümsedim ve saçlarına dokundum. "Dünden beri bunu sorguluyorsun Akif Selim. Bizim olduğuna daha ne kadar inandırabilirim?"

"Çok güzel ama Mislina," dedi Akif Selim. "O kadar küçük ve tatlı ki... Ellerine bakar mısın?" Ellerine hafifçe dokundu. Elleri de o kadar minikti ki insanın dokundukça içi ferahlıyordu. "İncitmekten korkuyorum."

"Sen kimseyi incitmezsin sakın endişe duyma," dedim onu ferahlatmak isterken. "Kucağına aldığın ilk anı unuttun mu yoksa? Nasıl ürkek ama güzel sarıldın."

Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Hayatımda ilk defa bir bebeği kucağıma aldım ve o da bizim bebeğimiz. Ben babayım sen de anne. Sanırım uzunca bir süre bunu idrak etmeye çalışacağım."

"Sersemsin," diye sevdim yüzünü.

Gülümseyerek yanağıma buse bıraktı. "Sen biraz dinlen olur mu ben hallederim her şeyi."

"Yorgun değilim ama sen sabah işe gideceksin," dedim. "Üstelik annemler burada merak etme." Üstelemediğinde omuzlarımı düşürerek İlhan'ın üzerindeki ince pikeyi düzelttim. "Uyusun biz de içeri geçelim. Bir şey olursa hemen geliriz."

"Zaten sürekli uyuyor," diye güldü. "Kime çekti bu çocuk böyle?"

Sırıttım. "Bismillah bir dur daha erken bu tespitlere."

"Neyse ki ikimizin de genleri çok iyi öyle değil mi? Hiç endişem yok."

"Kesinlikle öyle."

Bu konu üzerinde uzlaştıktan sonra annemlerin yanına gittik. Babam çayını yudumlayarak televizyon izliyor annem de pencerenin önünde elma soyuyordu. Dün apar topar gelmişlerdi. Annem, "Uyudu mu?" diye sordu bana bakıp.

"Uyudu," dedim.

Akif Selim babamın yanına oturduğunda annem keyifle, "Uyusun da büyüsün," dedi. "Oy anneannesi kurban olsun ona. Pek tatlı maşallah."

Gülümsemeye başladık. Babam televizyonun sesini biraz daha kısarken Akif Selim'e döndü. "Senin işler nasıl gidiyor oğlum? Var mı bir sıkıntı?"

"Yok baba sağ olasın," dedi Akif Selim sıkıntısız bir sesle. "Her şey yolunda Allah'a şükürler olsun ki."

Annem soyduğu elmaları sehpanın üzerine bıraktı. Babam elma diliminden bir ısırık alınca, "Doğuma daha bir hafta var deyince ben de ona göre hazırlamıştım kendimi," dedi. "Hiçbir şey alamadan geldik öyle."

"O nasıl laf ama baba?" dedim mahcubiyetle. "Lütfen duymamış olayım. Siz yanımızda olun bizim başka hediyeye ihtiyacımız yok ki."

"Deme öyle," dedi annem gülerek bana seslendiğinde. "Belli etmiyor pek ama günleri sayıyordu. Hele biraz büyüsün bak nasıl dede olacak."

"O kadar tahmin ediyorum ki bazı şeyleri," diye gülümsedim babama kısık gözlerle bakarken. "Çok iyi bir dede olacak."

O an Akif Selim'in yüzünü gördüm. Çok mutluydu ama hani bir şeylerin eksik olduğunu fark ettiğimiz anlar olurdu ya, onu gözlerinde görmüştüm. Keşke İlhan babamız ve Zeliha annemiz de burada olsaydı. Öyle çok isterdim ki onlarla bir arada olmayı fakat nasip değilmiş, hayat bedenleri bir arada tutmasa bile kalpleri sıkıca sarmaya yetermiş.

"Neyse kızım biz yatalım artık," dedi annem biraz daha sohbet ettikten sonra. "Sabah Akif oğlum işe gidecek, sen de yoruldun zaten."

Akif Selim ayaklandığında annemin elindeki tabağı almaya yeltendim fakat izin vermedi. "Gidin siz hadi evladım! Ben hallederim her şeyi." Akif Selim'e bakıp gülümsedi. "Oğlum canının istediği bir yemek var mı yarın güzelce pişireyim?"

"Yok anne sen ne yaparsan yerim ben," dedi Akif Selim tatlı bir sesle.

"İyi o zaman bir börek açayım," diye kafasını salladı annem.

"Şimdiden ellerine sağlık."

"Ne demek oğlum," dedi ve Akif Selim'in omzuna dokunarak gözleriyle yüzünü sevdi. Annem de babam da Akif Selim'i o kadar çok seviyor ve değer veriyordu ki dışarıdan gözlemleyen ve hakkımızda bir şey bilmeyen biri onu damat değil de öz evlatları sanabilirdi fakat babam da demişti; ben kendime damat değil bir evlat alıyorum diye...

Sanırım her anı duygusal bir bağlamda toplamak her anımı böylesine güzel bir ailede olduğum için şükretmekten geçiyordu.

Odamıza geçtiğimizde İlhan çoktan uyanmıştı ve yatağın üzerindeydi. Akif Selim sağına ben de soluna bedenimizin yarısıyla uzanmıştık. O kadar sessiz ve tepkisizdi ki oyuncak bebek gibiydi. Gece lambası çok rahatsız edici olmadığı için kolayca huzursuz olmuyordu. Akif Selim bir elini ben de diğer elini tutup öptük. Sürekli öptük, kokladık ve sevdik.

"Sabaha kadar izleyebilirim seni," dedim şefkatli bir sesle. "Hiç bıkmadan ve gözümü kırpmadan."

Akif Selim dudaklarını İlhan'ın kafasına yaklaştırdı ve hafifçe öptü. "Rüyada gibiyim Mislina."

"Ama gerçek."

"Rüyalarım bile bu kadar güzel değil. Çok teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bu anı yaşamama sebep olduğun için," diye iç geçirdi. "Gerçekten gözümü açtığım her sabah seni görmek, seninle uyumak öylesine güzel bir hediye ki bana... Şimdi bir de bebeğimiz var, bir oğlumuz. Onun için elimden ne geliyorsa yapacağım. Onun için çok iyi bir baba olacağım."

"Bunu biliyorum ki," diye gülümsedim. "Sen çok güzel bir baba olacaksın ve öylesin de zaten."

"Bekle," dedi sonra yatağın üzerinden kalkıp arkasını döndüğünde. Kaşlarımı çattım. Ne olduğuna anlam vermeye çalıştım. Akif Selim dolabın kapağını açtı ve içinden bir kutu çıkardı. Yatağın kenarına oturduğunda biraz toparlandım.

"O ne ki?" diye sordum.

"Dün vermeyi unuttum," dedi şaşkınca. "Kafa mı kaldı?"

Kutuyu açtığında içinden çıkıp da güzel ellerinin arasına aldığı şey çok tatlı bir çift küpe çıkardı.

Küpeler mandalina şeklindeydi.

Bu hayatımda gördüğüm en tatlı şeylerden biriydi.

Tıpkı bayramlık kıyafetlerini gören bir çocuk gibi ağzım kulaklarıma vardığında Akif Selim gözlerime derin bir sevgiyle bakarak, "Bunlar senin için," dedi. "Çok önceden almıştım ama bugünü bekledim vermek için."

"Akif Selim..." Konuşamadan gözlerim doldu.

"Hayır güzelim, hayır," dedi sessiz bir endişeyle. "Gözlerin dolsun diye değil ki."

"Ama mandalina."

"Evet bizim hikâyemiz," diye gülümsedi minnetle. Küpelere baktık. "Sembolik bir hediye ama anlamı asla böyle değil. Anlamı çok derin canımın içi. Ne zaman sana baksam o günü hatırlıyor kalbim. Bir mandalina, bir şarkı, bir sardunya Mislina... Hepsi bizi tamamlıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen, kendi sessizliğini duymamak için müzik dinleyen o adamı, başka seslere âşık ettin," dedi sonra. "Sana, bebeğimize ve sevdiklerimize. Sen bana öyle güzel dokundun ki senin ellerinde yeniden büyüdüm ben."

"Seni çok seviyorum bunu biliyorsun değil mi?"

"Ben altmış yaşına da gelsem unutmam bugünü de seni de," diye karşılık verdi.

Kızarık gözlerimle gülmeye başladığımda güldü ve burnumun ucundan öperek geri çekildi. Küpelere dokunduğumda, "Çok şirinler," dedi.

"Tıpkı senin gibi."

Küpelere bakmaya devam ederken İlhan'a doğru gösterdim ve sırıttım. "Baban bana ne almış görüyor musun anneciğim? Sen biraz daha büyü harika bir babaya sahip olduğunu anlayacaksın."

"Ve anneye."

Onu öpmeye başladık. Akif Selim ve ben. Kurduğumuz bu dünyanın içine güzellikler katmaya ve geleceğimize çiçekler bırakmak için saf tohumlar bırakmaya devam edecektik.

Güneş doğduğunda,

Şarkılar çaldığında,

Mandalinalar olduğunda,

Sardunyalar boyandığında.

Daima.

XV

"Final"

FİKRET KIZILOK – BU KALP SENİ UNUTUR MU?

Sevgi; pencere önünde sardunyalarımla, Kumru'mla ve Çakır'ımla Akif Selim'in yollarını gözlemekti. Sevgi; Akif Selim'in yollarını gözlerken sardunyalarıma dokunmak, Kumru'mla konuşmak ve Çakır'ımla susmaktı. Ben ilk kalp atışımın beni buraya kadar getireceğini bilemezdim ama kalbim öyle güzel atmıştı ki son kalp atışıma kadar ilkine sadık kalacaktı.

Şimdi ise yine bir pencere önündeyim ve sardunyalarımı suluyordum. Havalar sıcak ve suya ihtiyaçları var fakat sevgim mevsim ayırt etmeksizin onlarla beraber ve bu hep böyle olacak. Ben atmış yaşına gelsem de.

Ve evet pencere önündeyim dedim ya hani; bu kez Akif Selim'in yollarını gözlemiyorum. Bu kez Akif Selim ve oğlumuzun kahkahalarına şahit oluyorum.

İkisi de bahçede. Geçen sene taşındığımız evimizin güzel ve tatlı bahçesinde çimlerin üzerinde oyun oynuyorlar.

İlhan üç yaşına basmıştı.

Dünyanın en şanslı annesi ve babasıydık zira o kadar güzel bir bebekti ki onunla oynamak, ona bakmak ve onu sevmek bizi hiç yaşlandırmıyordu. Otuz yaşıma az kalmıştı ama kalbim hep ilk günkü gibi atıyordu. Zamandan nasibini almayan tek şey kalbim ve gözlerimdi. Aynı hissediyor ve aynı bakıyordu hatta her geçen gün zamana inat daha dinç ve gençti.

"Anneciğim!" diye seslendi İlhan elini kaldırıp bana öpücük attığında. Babası gibi açık kahverengi saçları ve masmavi gözleriyle elmas gibi parlıyordu. Minik elleri, gözleri, ayakları ve dişleriyle ona baktıkça sürekli öpesim ve ısırasım geliyordu.

"Annem," dedim açık pencereden ben de ona el salladığımda.

Akif Selim, "Gelsene Mislina," dedi.

"Pilavın suyunu halledeyim geliyorum."

"Ama akşama daha var beraber hallederiz."

Gülümsemekle yetindim ve arkamı döndüm. Bu akşam evimizde güzel bir yemek verecektik. Aylardır görmediğimiz arkadaşlarımızla hasret giderecektik.

Buzdolabından çıkardığım meyve suyu ve ballı sütü bardaklara koyduktan sonra elimde tepsiyle bahçeye çıkarak Akif Selim ve İlhan'ın yanına gittim. Ağacın altındaki minderlere oturmuşlardı. İlhan hevesle bir şeyler anlatıyor Akif Selim de dikkatle dinliyordu. Gülerek eğildiğimde Akif Selim hızla elimdeki tepsiyi aldı ve kenara koydu. "Ne anlatıyorsun sen bakalım?" diye sordum İlhan'ın saçlarını düzeltirken.

"Bir şeyler," dedi İlhan gülerek. Akif Selim'e döndü. "Aramızda sır, değil mi babacığım?"

"Evet öyle babacığım," dedi Akif Selim yanağından güzel bir öpücük alırken.

"Demek öyle," diye tavır yaptım mahsustan. "Küstüm size."

"Küsme anneciğim küsme," dedi İlhan aceleyle endişe ettiğinde. Ayaklandı ve boynuma sarıldı.

Yüzü sol omzuma düşerken elimi küçücük sırtına götürerek sıvazladım ve güldüm. "Tamam küsmedim."

Elleri saçlarımda gezinirken kendini geri çekti ve iki yanağıma kocaman öpücükler bıraktı. "Oh mis gibi oldum," dedim iç geçirerek ve ben de onu öptüm.

"Oyun oynayalım mı?"

"Ballı sütümüzü içelim önce," diyerek kavradığım bardağı İlhan'a gösterdim. Oturdu ve bardağı iki eliyle tutarak yudumlamaya başladı. Biz de Akif Selim ile meyve sularımızı içtik. "Kadir seni aradı mı?" diye sordum gözlerimi kısarak Akif Selim'e.

Kafasını salladı. "Aradı. Akşama burada olacaklar."

"Berat ve Sevde'yle de konuştum bir aksilik olmayacak."

"Kenan ve Ezgi de tamam," deyip gülümsedi. "O kadar uzun zaman sonra yine bir arada olmak tuhaf ama güzel."

"Evet öyle ama bu sefer herkesin bir eşi var."

"Ve daha kalabalığız."

"Hıhım," diyerek İlhan'ın ağzına bulaşan sütü sildim. Hava yeterince sıcak olduğu için üzerimdeki gömleğin bir düğmesini açtım ve

soluklandım. Akif Selim'e bakıp "Sen içeri geç istersen," dedim. "Çok sıcak seni üzmesin."

"Üzmez merak etme," diye gülümsedi. "İyi böyle."

Gülümsedim ve elimi saçlarına götürüp düzelttim. O esnada telefonuna birkaç mesaj geldi. Mesajları dikkatle okurken bir şeyler yazdı ve gönderdi. Gözlerinin kenarında biriken tebessümü gördüğümde dudaklarının da bundan nasibini aldığını gördüm. İçimdeki sıcak hisle ona döndüğümde o zaten çoktan bana bakmıştı. "*Bir Şiir Zeliha*," diye başladı sözlerine annemizin kitabından konuyu açtığında. "Bugün 23.baskısına girmiş."

"Ya," dedim gözlerindeki sevince ortak koşarken. "Çok sevindim canımın içi."

"Ben de öyle," diye gülümsedi. "Üç sene içinde bu kadar büyümesine hâlâ şaşırıyorum ama çok mutluyum Mislina."

"Hak ediyor," dedim eline uzandığımda. Onun yanında olduğumu her an biliyordu ve hissettirmek hoşuma gidiyordu. "Çok emek verildi. Zeliha annemiz olsun sen ol ve diğer çalışanlar olsun çok emek verdiniz Akif Selim şimdi insanların alıp okuması ve bu kadar sevilmesi onun sadece bir şiir kitabından ibaret olmadığının anlamı."

"Belki," diye baktı gözlerime derin derin. Ardından elinin üzerindeki elimi aldı ve öptü. Canımın en içiydi ya, hep öyleydi işte. Her gün biraz daha içerde ve canım da.

Dudaklarımdaki meyve tadını silerken saçlarımı düzeltip, "Peki senin kitabın ne durumda?" diye sordum. "Bildiğim kadarıyla en son final bölümünü düzenliyordun."

"Üç senedir emek veriyorum," diye iç geçirdi. "Aslında başına otursam tek seferde bile yazabilirdim ama yaşayarak yazmak daha güzeli bunu en iyi sen bilirsin bu yüzden çok ağırdan aldım az kaldı ama."

"Daha adını bile söylemedin bana."

"Sürpriz olsun," dedi göz kırparak.

Gülmeye başladığımda İlhan, "Sürpriz," diye bağırdı ve boş bardağı havaya kaldırdı. "Bitirdim anneciğim babacığım, bakın bitirdim!"

"Aferin sana," dedi Akif Selim ve İlhan'ın kafasından birkaç kez öptü.

"Hadi şimdi oyun oynayalım," dedi ayağa kalkıp zıplamaya ve koşmaya başladığında.

"Dur çok koşma," diye seslendim. "Düşersin."

"Bir şey olmaz anneciğim," dedi koşmaya devam ederken. Akif Selim ile sanki en sevdiğimiz filmi izler gibi onun bu neşeli hallerini izlerken iç geçirerek kafamı Akif Selim'in omzuna yasladım. "Ne çabuk büyüyor öyle değil mi?"

Gülümsediğini işittim. "İlk baba dediği günü hatırlıyorum da... Sahiden öyle."

Güldüm. "Evet Akif Selim ilk baba demişti ve bunu sürekli hatırlatıyorsun."

"Seni kızdırmak hoşuma gidiyor," dedi neşeyle. "Ama fark etmez ki ne söylediği."

"Orası öyle tabii."

İlhan evimizin giriş kapısındaki merdivene gittiğinde basamağın kenarında duran saksının üzerindeki çiçeğe dikkatle bakarken, "Ne gördün?" diye seslendim ona.

"Kebelek gördüm anneciğim."

Güldük. "Kebelek gördün demek?"

"Evet," dedi ve minik parmağını kelebeğe yaklaştırdı. "Çok güzel anneciğim bakın." İlhan kelebeğe dokunacağı sıra kelebek uçmaya başladı. İlhan tatlı bir çığlık atarak kelebeğin peşinde koşarken ellerini havaya kaldırdı ve konuşmaya daha doğrusu kelebeğe sesini duyurmaya çalıştı. "Gitme, buraya gel güzel kebelek."

Akif Selim ile birbirimize baktığımızda kafamı omzundan kaldırdım. Akif Selim tam burnumun ucuna ve çillerimden bir kez öperken, "Sen de benim kebeleğimsin," diye fısıldadı.

"Ben de senin kebeleğinim," dedim ve ekledim. "Bir de Kar Çiçeği'n."

"Evet öylesin," deyip dudağımın kenarına da bir öpücük kondurdu.

"Güzel kebelek o kadar yükseğe çıkma!" diye bağırdı İlhan kafasını gökyüzüne kaldırdığında. Olduğu yerde zıplarken, "Babacığım kebelek çok yüksekte onu alır mısın?" diye sordu.

Akif Selim iç geçirerek "Oğlumuzun bize ihtiyacı var," dedi ve ayaklandı. Ardından elimden tutarak beni kaldırdı. Birlikte İlhan'ın yanına gittiğimizde Akif Selim onu kucağına aldığı gibi dikkatli bir şekilde omuzlarına aldığında iki elim de daima ellerindeydi. İlhan'ın elleri sıkı sıkıya Akif Selim'in elindeyken Akif Selim, "Hani kebelek nerede?" diye sordu. "Göster de beraber alalım."

"Uçmuş," diye üzüldü İlhan dudaklarını sarkıtarak. Sonra bir şey oldu ve irkildi. İlerideki elma ağacına doğru baktı. "Orada babacığım orada! Gördüm."

"Ben bile göremiyorum sen nasıl görüyorsun?" diye güldü.

"Gördüm işte gördüm!"

"Pekâlâ," dedi Akif Selim derin bir nefes alarak. "Hazır mısınız beyefendi? Birazdan güzel kebeleği göreceğiz."

"Hazırım hazırım!"

Birlikte koşmaya başladık lakin kelebek yerinde durmadı ve peşinden gittik. Dakikalarca şen kahkahalar atarak koştuğumuzda İlhan'ı yere indirdik. Akif Selim soluk soluğa kaldığında İlhan, "Bekle babacığım," dedi ve koşarak az evvel oturduğumuz minderlerin üzerinde duran ilacı aldığı gibi babasına uzattı. "Al babacığım."

Akif Selim ilacını alarak ağzına sıktığında ikimiz de Akif Selim'i izledik. İlhan ellerini babasının yüzüne koyarken, "İyi misin şimdi?" diye sordu. O kadar güzel bakıyordu ki merhamet doluydu küçücük yüreği.

Akif Selim gözlerini temkinli bir şekilde kapatıp açtığında, "İyiyim," dedi.

İlhan kollarını açarak Akif Selim'in boynuna sarıldığında onlara baktım, aşkla. "Sen de gel anneciğim," diye açtı diğer kolunu. Gülerek açtığı kollarının altına girdim ve küçücük dünyamıza kocaman bir sevgiyi sığdırmayı başarabilmiştik.

Güneş tamamen gökyüzünü terk ettiğinde ay yerini almıştı ama biraz daha ışığa ihtiyacımız vardı. Bahçedeki ışıklandırmayı açarken üçümüz beraber sofrayı kurmaya başladık. Akif Selim servis tabaklarını götürürken İlhan da çatal ve kaşıkları götürüyordu. Ocaktaki yemeklerin altını kapattığımda elbisemin kemerini düzelterek duvardaki küçük aynadan kendime bakıp saçlarıma baktım. "Çok güzelsin çok," dedi Akif Selim sessizce içeri girdiğinde.

"Üzerim yemek kokmuyor değil mi?" diye sordum.

Akif Selim yanıma yaklaştı ve burnunu boynuma doğru yaklaştırarak önce kokladı sonra da öptü. "Hayır çiçek gibi kokuyorsun."

Dudaklarım kıvrıldığında ona döndüm ve dudaklarından bir kez öptüm. Akif Selim ellerini bel çukuruma koyduğunda ellerimi ensesine taşıyacağım vakit dışarıdan ses geldi. Bu İlhan'ın sesiydi. "Ezgi teyzem ve Kenan amcam geldi!"

"Geldiler," diye iç geçirdik aynı anda.

Beraber dışarı çıktığımızda Ezgi ve Kenan'ı gördük. El eleydi ikisi de. Kenan diğer elindeki tatlı kutusunu masanın üzerine koyduğunda, "Hoş geldiniz," dedim.

Ezgi, "Hoş bulduk," deyip güldü. "Sanki her gün görüşmüyormuşuz gibi bu ne resmiyet kardeşim?"

Akif Selim gülerek "Ezgi geldiyse resmiyet kalmaz zaten," dedi.

Onlara sarıldık. Kenan, İlhan'ı görür görmez kollarını iki yana açtı ve onu kucakladığı gibi havaya kaldırıp "Kimi görüyorum ben kimi?" diye sordu ve yüzüne doğru çekerek öpücüklere boğdu. İlhan kahkahalar atarken Ezgi ikisini sadece izlemekle yetindi ama çok mutlu olduğunu görüyordum.

İki sene önce de Ezgi ve Kenan evlenmişti.

Ezgi Sosyal Hizmet bölümünü kazanmıştı ve seneye mezun olacaktı. Geleceğiyle ilgili güzel planları vardı ve ne zaman anlatsa gözlerim dolardı. Bir çocuk esirgeme kurumunda çalışmak istiyor hatta yeterli imkânlara sahip olursa kendi bizzat çocuk esirgeme kurumu açmak istiyordu. Kenan da en büyük destekçisiydi. Biz de öyleydik fakat onlar artık hayat arkadaşı olduklarından her şey onlar için daha yakındı.

"Diğerleri daha gelmedi mi?" diye sordu Ezgi beraber mutfağa geçtiğimizde.

"Yok ama gelirler birazdan," diyerek pilav tenceresine sardığım örtüyü kaldırdım. "Siz neler yaptınız?"

İç geçirdi ve dolaptan soğuk su sürahisini çıkardı. "Bugün son finali de verdim seneyi kapattık."

"Seneye mezunsun yani?" Gülümsedim.

Bardağa su doldururken güldü. "Valla öyle olacak gibi. Mislina üniversite mezunu olacağım ya resmen."

"Helal benim çiçeğime."

Suyu içtikten sonra soluklandı. "Nasip kısmet iş hayatına."

"O da olur merak etme."

"İnşallah." Dudaklarındaki ıslaklığı sildi. "Siz neler yaptınız peki? Her şey yolunda mı?"

"Evet bildiğin gibi," dedim çekmeceden çıkardığım kepçeyi elime aldığımda. Ocağa doğru yaklaşırken dışarıdaki kalabalığın arttığını ve sesin de yükseldiğini fark ettim. "Sevdeler ve Beratlar geldi sanırım."

Ezgi su bardağını bırakıp benden sonra dışarı çıktığında Sevde'yi görür görmez sırıttım. "Hoş geldiniz." Ona sımsıkı sarıldım. Uzun za-

mandır görüşmüyorduk. Sırtlarımızı sıvazlarken, "Çok özledim seni," dedim.

"Ben de seni çok çok," diye güldü. "Anne hanım."

Gülerek birbirimizden ayrıldığımızda, "Seni de anne olarak görmek isteriz Sevde Hanım," dedim.

"Nasip nasip," dedi ve Ezgi'yle merhabalaşıp sarıldılar. O esnada Burak'a selam verdim. Berat ve Cemre geride dururken Cemre'nin karnına bakarak, "Ya epey büyümüş," dedim. "Çok tatlı."

Cemre ellerini karnına koyup güldü. "Bir de bana sor tatlılığını."

"Kaç hafta kaldı?"

"Üç."

"Çok az kalmış," dedim ve gülümseyerek yüzüne baktım. Gülümsedi. "Ayakta kalmayın, şöyle geçin," diyerek masayı işaret ettiğimde Berat hemen yanımızda belirdi. "Hoş geldin," dedim ona dönerek. "Nasılsın Berat?"

"Gördüğün gibi koşuşturma bir heyecan," dedi gülerek.

"İyi gördüm sizi iyi," deyip kaşlarımı çattım. "Kadir'le konuştun değil mi gelecek?"

"Az önce konuştuk trafiğe takılmış geliyor," dediğinde hafif bir rahatlama hissettim.

Az sonra kızlarla beraber yemekleri getirdiğimizde servise başlamadan bahçenin kapısında bir araba belirdi. "Kadirler geldi," dedi Akif Selim.

Gülümsemeye başladım ve yüzümü onlara çevirdim. Ev sahibi olarak Akif Selim ve oğlumuzla beraber ileri doğru yürüdük onları karşılamak için. İlhan elimden sıkı sıkı tutarken az sonra arabanın kapısı açıldı. Bahar ön koltuktan inerken Kadir de sürücü koltuğundan indi ve arka kapıyı açtığı gibi kızını kucağına alarak kapıyı kapattı.

Kadir kucağında kızı Duru ve yanında eşi Bahar ile buraya geliyordu.

"Anneciğim Duru mu geldi?" diye işaret etti eliyle İlhan.

"Evet anneciğim, Duru geldi," dedim gülerek. Duru henüz bir yaşında dünya tatlısı ve güzeli bir bebekti.

Kadir bir eliyle bahçe kapısını açarken Bahar'a öncelik tanıdı ve ardından kendi girdi. Karşımızda belirdiklerinde gözlerimi kısarak, "Hemen Duru'yu gördü," dedim İlhan'ı kastederek.

Kadir, İlhan'a bakıp "Kızıma âşık mı oldun yakışıklı?" diye sordu. "Bizden öyle kolay kız alınmaz haberin olsun."

Akif Selim, "Duru Hanım'a bırakalım biz o işi," diye yumuşak bir geçişle güldü.

Kendimi tutamadım ve Duru'yu kucağıma alarak öptüm. "Ya sen nasıl bu kadar güzelsin nasıl nasıl?" Elbisesinin pililerini ve küçük gözleriyle bakan suratını defalarca kez yemek istedim. Yanaklarına sayısız kez öpücük bıraktığımda Kadir de İlhan'ın saçlarını okşadı ve bir şeyler konuşarak güldü.

"Nasılsınız?" diye sordum sonra onlara bakarak. Bahar samimi bir tebessümle, "İyiyiz," dedi. "Dün gece geldik zaten Çanakkale'den. Büyükbabamlarda kaldık ama trafiğe takılınca anca gelebildik."

"Hoş geldiniz," dedim. "Fazla bekletmeyelim sizi de geçin lütfen."

Kadir, Duru'yu kucağına tekrar alınca beraber sofraya doğru yürüdük. Bir hareketlilik söz konusu olduğunda herkes birbiriyle selamlaşıp merhabalaştı ve yemeğimize geçtik. Büyük ve enerjisi güzel bir yemeğin ardından erkekler bahçede kalırken biz içeri geçtik ve etrafı toparladık. Cemre salonda biraz dinlenirken biz de mutfaktaydık. "Çayı demledin değil mi Ezgi?" diye sordum ekmekleri rafa koyarken.

"Demledim," dedi.

Sevde de ıslak bezle tezgâhın üzerini temizlerken, "Lütfen otur artık," dedim. Ayaktaki Bahar'a baktım. "Ayakta kalmayın lütfen oturun."

"Estağfurullah," dedi. Bahar. "Her şey çok güzeldi ellerinize sağlık."

"Ne demek afiyet olsun," dedim.

"Eviniz çok güzelmiş bu arada," dedi Bahar etrafa bakarken. "Ferah ve insanın canı hiç sıkılmaz."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim tebessümle. "Önceden apartmanda oturuyorduk, İlhan doğunca buraya geçtik."

"Biz de inşallah ileride bir eve geçeceğiz," dedi Bahar. "Tabii Kadir'in görev yerine göre değişecek biraz."

"Nerede olacağınız belli mi?"

"Yüksek ihtimalle Doğu'ya gideceğiz."

"Hım," dedim ne söyleyeceğimi bilemezken.

Ezgi, "O apartmanın bir dili olsa da konuşsa ama değil mi Mislina?" diye sordu.

Gülümsedim. "Girersek çıkamayız Ezgi."

Sevde, "Ne çok anı var," dedi. "Çok güzeldi her şey."

Bahar, Sevde'ye bakıp "Siz üniversiteden arkadaştınız değil mi?" diye sordu. Bahar ve Sevde daha önce hiç yüz yüze gelmemişti.

Sevde, "Evet," dedi.

Ekledim. "Ben, Kadir, Sevde ve Berat üniversite arkadaşıyız. Dört yılımız beraber dolu dolu geçti."

"Kadir nasıldı üniversitedeyken?" diye sordu gözlerime bakarken. "Bana hiç anlatmaz biliyor musun Mislina? Az çok seni biliyorum yani güzel anılardan bahsetti ama bir konu açıldığında ben anlatırım o sadece dinler ekleme yapmaz."

Ne söyleyecektim ki şimdi? Ne anlatacaktım ben Bahar'a? Kadir olması gerektiğini kadarını anlatmıştır Bahar'a zira her kalbin hikâyesi sahibine sadık kalmalıdır. Güzel bir zamandan geçtik, çok sevdik, çok kırıldık ve çok kırdık belki ama kalpler kendi savaşını verdi. Kimi yenildi kimi pes etti fakat gün sonunda herkes solunda birini buldu.

Kalp izlerle dolu bir haritadır fakat evini içindeki kişi belirler.

"Kadir çok iyi bir dosttur," dedim tüm içtenliğimle. "Sadece istediği bölümü okumadı ve bu yüzden üniversite hayatı onun açısından biraz sıkıntılı geçti."

"Evet onu biliyorum," dedi Bahar üzülerek.

"Kadir iyi bir arkadaştır," diye onayladı Sevde beni. "En eğlencelimizdi ve bizi hep güldürürdü."

Bahar Sevde'ye baktı. "Evet öyle, beni de çok güldürüyor özellikle Duru'yu."

Sevde gülümsedi. "Çok tatlı bir kızınız var, Allah onu size bağışlasın."

"Çok sağ ol," dedi Bahar da aynı samimiyetle.

"Kadir bir kız çocuğu olsun istiyordu ve nasip oldu," dedim araya girerek.

Bahar sessiz kaldığında koridordan Kadir'in sesini işittik. "Bahar bir bakar mısın güzelim?"

Bahar ayaklandığında dışarı çıktı fakat sesleri buraya geliyordu. Kadir, "Hanımefendinin karnı acıktı," dedi ve güldü.

Bahar, "Hemen doyuralım o zaman," dedi ve bebeğini kucağına aldı. İkisi birlikte kapıda dikilerek buraya baktığında Bahar kızını kucağında tutarak, "Müsait bir yer var mı acaba?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim. "Koridorun sonundaki oda boş."

"Tamam sen zahmet etme ben giderim," dedi ve arkasını döndü.

Kadir kapının ağzında kaldığında üçümüze bakıp önce Ezgi'ye güldü. "Ezgi Reis yaşlanmışsın sen ya!"

"Hadi be oradan!" diye kızdı Ezgi sahte bir öfkeyle. "Saçımda iki tane beyaz var diye yaşlanmadık Kadir Efendi. Hem sen kendine bak tam bir aile babasısın."

"E öyleyiz valla," dedi Kadir halinden memnun bir şekilde.

"İyi gördüm seni iyi," dedi Ezgi sonra.

"Ben de seni," dedi Kadir. "Konuşuruz daha."

"Konuşalım bir alalım ifadeni."

"Yalnız," diye dikti kaşlarını havaya. "Burada ifade alacak tek yetkili benim ama tabii hanımlara boynumuz kıldan ince."

"Eyvallah," dedi Ezgi keyifle.

Tatlı bir karşılıklı sohbetin ardından Kadir'in yüzündeki neşe usulca durgunlaştı ama solmadı. Sevde'yi gördü ve ona baktı. "Sen nasılsın Sevde? Her şey yolundadır umarım?"

"İyiyim Kadir, teşekkür ederim," dedi Sevde. "Senin de yolundadır umarım."

"Çok iyiyim ben."

"Çok sevindim," dedi gülümserken. "Kızınız çok tatlı."

"Teşekkür ederim," diye kafasını salladı Kadir.

Sözler kendini tükettiğinde onca yaşanandan ve geçmişten geriye kalan güzel anlar ve bizi bu ana sürükleyen hatıralardı.

Zaman ilerlerken tüm ekip birlikte masaya geçtik. Bir karpuz dilimini İlhan'a uzattığımda Berat buraya bakıp, "Ne zaman karpuz görsem aklıma Kadir geliyor," dedi. "Kendime engel olamıyorum."

Kenan gülerek "Karpuz ve Kadir ikilisini unutmak ne mümkün?" dedi.

"Ah o piknik," diye iç geçirdim arkama yaslanarak. "En unutulmaz anlarımızdan biriydi kesinlikle."

"Her şey unutulur ama piknik unutulmaz," dedi Kadir, Duru'nun önlüğünü düzeltip yüzüne öpücük kondurduğunda. "Öyle değil mi babası?"

"Kadir seni böyle göreceğim aklıma gelmezdi," diye gülümsedi Akif Selim. "Yakıştı ama babalık."

"Sen kendine baktın mı hiç?" diye sordu Kadir keyiflenerek. "Üniversitenin başına gidersek bak şu anki haline sen bile hayret edersin."

"Hayalet Bey," dedi Berat düz bir sesle.

Gülümsemeye başladığımızda Akif Selim, "Mislina'yı görene kadardı hepsi," dedi. "Her insana dokunan bir insan muhakkak vardır."

"Öyle," dedi Kadir derin bir sesle.

Burak ve Sevde yan yana otururken ikisini de güzel görmek beni mutlu etmişti. Herkes var olduğu hayatta çok mutlu görünüyordu. Burak, Akif Selim'e bakıp, "Şiir kitabını çok severek okudum," dedi. "Çok başarılı bir eserdi tebrik ederim."

"Teşekkür ederim," dedi nazikçe Akif Selim.

"Bugün güzel bir haber daha aldık, yeni baskısına girdi."

"Ay çok iyi," dedi Sevde. "Tebrikler tebrikler."

"Ben daha okuma fırsatı bulamadım ama ilk fırsatta okuyacağım her ne kadar gecikmiş olsam bile," dedi Cemre içeceğinden bir yudum alıp dudaklarını diliyle ıslatırken.

"Estağfurullah," dedi Akif Selim mesafeli bir sesle. "Okursunuz elbet bir gün."

Tatlı bir haziran akşamı esen rüzgârın sesiyle ışıkların ve aynı gökyüzünün altında birbirini hiç kaybetmeyen arkadaşlardık.

"Hatırlıyor musunuz yıllar önce Bursa'da bir sahilde bir arada hepimiz bir dilek tutmuştuk," dedi Berat gözleri masadaki tabağa dalıp giderken. "Ben gitar çalmıştım."

"Evet," dedi Kadir gülerek. "Sırf Cemre gitar çalan erkeklerden hoşlanıyorum dediği için gitar çalmıştın şovcu herif."

Cemre ,Berat'a döndü ve gözlerini kıstı. "Oradaki Cemre ben miyim?"

Berat, "Tabii ki sensin," dediğinde gülmeye başladık. "Başka Cemre'm mi var benim?"

Cemre'nin yanakları pembeleşirken Kenan konuşmaya başladı. "Peki hanginizin dileği gerçek oldu? Yani şu an söylersek ne kadar doğru olur bilmiyorum ama merak ettim doğrusu ne de olsa hep bir aradayız."

Kadir direkt, "Benimki gerçek oldu," dedi.

Fakat ne dilediğini kimse bilmiyordu.

Berat, "Benimki de," dedi. Ardından Ezgi, Kenan, Sevde, Akif Selim de aynı cevabı verdi. Ben de öyle. Hepimizin dileğinin gerçeklemesi bir düşün içinde düş yaşıyormuşuz hissini vermişti.

Geçmişten, gelecekten ve hayallerimizden bahsederken konu bize tekrar döndüğünde, "Ne zaman gidiyorsunuz?" diye sordu Sevde merakla.

"Haftaya inşallah," dedim gözlerimi kapatıp açarken.

Gelecek haftanın başında Amsterdam'a gidecektik. Akif Selim ile hayalimiz yurt dışına çıkmak ve dünyanın güzel şehirlerini gezmekti. İlk durağımız Amsterdam olacaktı oradan başka rotalarımıza yönelecektik. Uzun zamandır bunun birikimini yapıyor ve zamanını bekliyorduk. Hayallerimizin yarım kalmasını istemiyor bunu beraber yaşamak istiyorduk.

"Gittiğiniz yerden bol bol fotoğraf, video çekin," dedi.

"Size de nasip olur umarım," dedi Akif Selim. Kenan'a bakıp güldü. "Gerçi abim ve Ezgi'nin de böyle bir planı var."

Kenan gözlerini tam karşısında oturan Ezgi'ye çevirdi. Çok derin ve Ezgi'nin kendini dünyanın tek insanıymış gibi hissedeceği şekilde bakıyordu. "Ezgi'yi bekliyorum ben, bir mezun olsun her şey olur."

"Seneye nasipse," dedi Ezgi iç geçirerek.

"Abi siz şaka maka evlisiniz la," diye güldü Kadir. "İnsan bazen hayret ediyor."

Ezgi kafasını sağına doğru çevirip Kadir'e bakarken, "Bu masadaki çoğu şey insanı hayrete düşürür ama güzel bir hayret değil mi Kadir?" dedi.

"Haklısın Ezgi," dedi Kadir.

"Hep haklıyım canım benim bunu bilirsiniz."

"Biliriz biliriz," diye konuştuk hep bir ağızdan.

Veda vakti geldiğinde saat epey ilerlediğinde hepimiz ayaklandık ve bahçe kapısının önünde durduk. Önce Sevde ile vedalaştım. Ona sımsıkı sarılarak gözlerimi kapattım. "En kısa sürede bize bekliyoruz," dedi. "Özletmeyelim birbirimizi."

"İnşallah Sevde," dedim. "İnşallah."

Burak'a da güzel dileklerde bulunduktan sonra Berat ve Cemre'yle vedalaştık. "Çok sağlıklı bir oğlunuz olur inşallah," dedim. "Çok güzel bir aile olacaksınız en kısa sürede bebekle tanışmak dileğiyle, geldiğiniz için çok sağ olun."

"Ne demek," dedi Cemre. "Çok güzel ağırladınız bizi."

Mahcubiyetle gözlerimi kapatıp açarken sarıldık.

Akif Selim de bu sırada diğerleriyle vedalaşıyordu.

Ezgi ile karşı karşıya geldiğimizde gülmeye başladık. "Yarın yine görüşürüz," dedi Ezgi. "Hiç görmüyoruz ya birbirimizi."

"Olsun biz adetimizi bozmayalım," dedim ve ona sarıldım.

En nihayetinde herkes birbiriyle sarılıp gülüşürken Kadir ve Bahar'ın karşısında dikildim. Duru'yu son kez kucağıma alıp yanaklarından öptüm. "Prensesim benim, çiçek kızım."

Kadir, İlhan'a göz kırptı ve onun boyuna eğildi, ellerinden tuttu. "Kendine iyi bak tamam mı yakışıklı? Senin annen ve baban var ya dünyanın en güzel iki insanı."

"Biliyorum," dedi İlhan kafasını sallarken.

"Küçük adamın bu saate kadar uyuması gerekiyordu ama sizi görünce uykusu kaçtı," dedi Akif Selim tatlı bir isyanla.

"Hiç uykum yok ki baba," diye kaldırdı kafasını yukarı doğru ve Akif Selim'e baktı daha sonra esnedi.

Gülmeye başladık. "Evet sahiden hiç yokmuş."

Duru'yu Kadir'in kucağına verirken Akif Selim de İlhan'ı kucağına aldı. "İyi ki geldiniz," dedim Kadir ve Bahar'a.

"Her şey için teşekkürler," dedi Bahar. "Çok güzel ağırladınız bizi."

"Ne mutlu bize," dedim.

Kadir, "Bir dahaki sefer inşallah kısmet bize," dedi. "Çok da ayakta tutmayalım sizi. Kendinize dikkat edin görüşeceğiz nasılsa."

"Görüşeceğiz tabii," dedi Akif Selim. "Dikkat edin kendinize."

"Siz de."

Herkes arabasına bindi ve İlhan minik ellerini öpüp onlara el salladı. Onlar da bize. Akif Selim, ben ve İlhan... Üçümüz yan yana gelerek evimize gelen misafirlere el salladık.

Hayatıma dahil olan ve hayatımızdan çıkmayacak bu güzel insanların her yaşımızda bizimle olması ve olacakları gerçeği bu hayatı yaşanılır kılan nadide güzelliklerden biriydi ve biz de yaşıyorduk. En güzelini.

"Anneciğim uçağa mı bineceğiz?" diye sordu İlhan valizin başında dikilirken.

"Evet canımın içi," deyip arkamı döndüm ve dolabımda duran askılıktaki elbiseyi aldım. "Uçağa bineceğiz beraber."

"Sen daha önce hiç uçağa bindin mi anneciğim?"

"Hayır hiç binmedim."

"Babam bindi mi?"

"Hayır o da binmedi."

"Ya," dedi saf saf. "Ben de hiç binmedim."

Gülmeye başladığımda elbisemi katlayıp valizimin içine koydum. Yanımıza çok eşya almayacaktık ama yine de valizimiz olacaktı. Akif Selim'in kıyafetlerini katlarken komodinin üzerinde duran telefonum çalmaya başladı. İlhan koşarak telefonumu aldı ve bana uzattı. Ekrana baktım. "Anneanne arıyor."

"Anneannem," diye zıpladı. Çok seviyordu.

Telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim anne?"

"Mislina iyi misiniz kızım? Neler yaptınız? Saat kaçta kalkıyor uçağınız?"

"Akşama kalkıyor anne," dedim iç geçirerek. "Valizimizi hazırlıyordum daha doğrusu İlhan'la hazırlıyorduk."

"Oy kurban olduğum benim," diye güldü. "Orada mı?"

"Burada burada," deyip tepeden bana bakan bir çift mavi göze bakıp sırıttım ve telefonu ona uzattım. Küçük parmaklarıyla telefonu kulağına yasladı. "Anneanneciğim nasılsın?"

Annemin sesini duyarken İlhan hevesle odanın içinde gezerek onunla konuşmaya başladı. Odadan çıktığında ben de şarkı söyleyerek kıyafetlerimizi yerleştirmeye devam ettim. Aradan iki dakika geçti ya da geçmedi içeriden bir çığlık koptu. İlhan'ın çığlığıydı. Yüreğime oturan bu feryat, olduğum yere kar yağdırmaya başladığında elimdeki kıyafetleri atarak, "İlhan," diye bağırdım ve odadan çıkıp sesin geldiği yere koştum.

Oturma odasından geliyordu. İlhan ağlayarak beni çağırdığında yanına gittim ve gördüğüm durumla elimi kalbime koyarak hızla Akif Selim'e koştum.

Yerdeydi, yatıyordu.

Gözleri kapalıydı.

"Akif Selim," dedim dizlerimi sertçe zemine koyup canımın tek bir tanesini bile umursamazken. Delicesine titreyen ellerimle bir anda gözyaşı döken gözlerimle yüzüne baktım. Tenine dokundum. "Akif Selim canımın içi aç gözlerini."

"Anneciğim," diye ağlıyordu İlhan. "Anneciğim babam... Babam uyuyor mu?"

"İlhan telefonu ver," deyip gözlerimdeki yaşlarla telefona uzandım ve hayatımdaki en büyük mücadeleyi saniyeler içinde başlatıp ambulansı aradım.

Beklemek... Akif Selim'in başında, atmayan kalbinde ve görmeyen gözlerinde beklemek...

Önce bir adamı sevdim,

Sonra sardunyam dedim

Lakin mürekkebimiz bitmedi,

Kurumayacağından eminim.

Saniyeler, dakikalar ya da zaman... Her neyse unuttum olanları fakat zamanın tüketemediği şey biziz. Yaşamak ve ölmek kadar gerçek bir şey varsa o da sonsuzluğa olan inancım. Tek gerçeğim hayallerimdeki inanca ve aşka.

Bize ve sana.

Birkaç saat sonra Akif Selim'i ameliyat için hazırladılar. Gözlerim kıpkırmızıydı ama bunu ona belli edemezdim. O kadar güçsüzdüm ki bir çiçeğe dokunacak bile gücüm yoktu. İçimde fırtınalar kopuyordu ama dışarıya tek bir rüzgârı göstermiyordum. Oğlumuz için güçlü olmak zorundaydım.

Az sonra hemşireler Akif Selim'i hazırladıklarında doktordan beş dakika kadar istedim.

Sadece beş dakika...

Bu onu son görüşüm olmayacaktı ama beş dakikayı bir ömre nasıl sığdırabilirdim ki?

Buz gibi tenimle bu sıcakta Akif Selim'imin başına gittim. Kalp krizi demişti doktor, atlattığını söylemişti fakat ameliyata alacaklardı çünkü kalbinde bir hasar olmuştu. Ne olduğunu da söylemişti ama anlamamıştım. Akif Selim'in canı acımıştı gerisinin ne önemi vardı sanki?

Bir sürü kablo vardı kollarında ve göğsünde. Ağzını ve burnunu kapatan oksijen maskesini gördüğümde ve makine sesini duyduğumda hayatımızın bu kadar ince bir çizginin üzerinde olmasına sadece ağlayabilirdim. Derin bir nefes aldım, onun için güçlü olmalıydım. Beni ağlarken görürse çok üzülürdü o da ağlardı. Ellerimle gözlerimin altındaki ıslaklığı sildim ve beş dakikamızı bir adım sonra başlattım.

Hayatımın geri kalanı onundu zaten beş dakika çok acımasızca değil miydi?

Başında dikildiğimde gözlerini açarak bana baktı ve gülümsedi. Gözlerinin kenarında biriken hüznü biliyordum ama saklayamıyordu. Belki

de o da benim gibi iyi oynuyordu ama hislerimiz gerçekti. Elini tuttuğumda soğuk tenlerimiz barıştı. Üşüyen oydu belki ama ısıtan ben değildim çünkü ben de soğuktum.

"Akif Selim," dedim sesim cansız bir varlık gibi çıktığında. "Ben buradayım canımın içi."

Elimi usulca sıktı ama gücü daha fazlasına yetmedi. Diğer elini ağzını ve burnunu kapatan oksijen maskesine götürdüğünde usulca aşağı indirdi ve yutkundu. "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Iyi... İyi olacağım sakın üzülme tamam mı?"

"Yok üzülmüyorum," dedim gözlerim dolduğunda. Güldüm. "İyi olacaksın sen biliyorum." Fakat gülerken farkında olmadan bir damla gözyaşının süzülmesine izin verdim.

Kafamı eğerek kendimi saklamak istediğimde Akif Selim, "Şş," dedi. "Ağlama sakın, yalvarırım sana ağlama güzelim benim."

Sessiz kalarak dudaklarımı ısırdığımda Akif Selim yüzüne bakmam için beni zorladı. *Allah'ım gücümü, kalbimi, ömrümü benden alma. Akif Selim'imizi bizden alma.*

Zamanla yarıştığımı bildiğim için boğazım düğüm düğüm kafamı kaldırıp ıslak gözlerimle bana gülümseyerek bakan gözlere baktım. Elimi güzel yüzüne koyduğumda, "Gözlerin hiç kapanmayacak biliyorum ben," dedim. Eğer ki ağlamak bir fayda sağlasaydı beş dakika boyunca hiç susmazdım ama fayda sağlamazdı bilirdim. Parmaklarımı gözlerinin kenarına koyarak dudaklarımda şarkımızla konuştum. *"Pardon bakar mısınız tanışmış mıydık?"*

Yorgun bir şekilde gülümseyerek devam etti. *"Yüzünüz ne kadar da aşina, sizi tanıdığıma yemin ederim."*

Gözlerine bakarken kendimi tutamadım ve ağladım. Onun ellerini tutarken bile güçlü kalamazdım ki o benim gücümdü ve ben onu kaybetmekten delicesine korkuyordum. "Hayır hayır," dedi yutkunarak. "Hayır Mislina, bunu yapma ne olur."

"Lütfen," diye eğildim gözlerine ve öptüm mavilerinden. "Lütfen kalbin bize iyi davransın Akif Selim."

"O bize hep iyi davranır zaten güzelim," dedi elimi daha sıkı tutarken. "Sen ağlama yeter ki."

"Benim kalbim ikimize yetmez mi?" diye sordum çaresizce.

Gülümsedi ve elini yüzüme koyarak gözlerimin altındaki yaşı sildi fakat her seferinde bir yenisini daha ekliyordu gözlerim ve parmakları daha çok üşüyordu. Elini kavrayarak öpmeye başladım ve hiç bırakmadım.

"İlhan nerede?" diye sordu.

"Ezgi ve Kenan'ın yanında," dedim.

"Bir şey söylemedin değil mi?"

"Hayır," diye iki yana salladım kafamı. "İyi olduğunu, olacağını biliyor..." Göğsümde bir yangın başladı, kıvılcımı beni sardı. "Olacaksın değil mi Akif Selim? İyi olacaksın öyle değil mi?"

"Evet Mislina, evet Kar Çiçeği'm, evet yaşama sevincim..." Mavi gözlerindeki yorgunluk gözlerime vurduğu bir prangaydı ve ondan öteye bakamıyordum, daima ona tutsaktım. "Sana söz iyi olacağım. Sadece bir ameliyat..." Sesi giderek daha da halsizleşiyordu.

"Konuşma daha fazla ama..." Gözlerimi sımsıkı kapattığımda ıslanmış kirpiklerimi hissetmek ağlama hissimi körükledi. "Ama hep konuş istiyorum."

"Konuşacağım," diye gülümsedi beni de gülümsetmek isterken. "Bunu bir atlatalım söz en çok ben konuşacağım."

"Hiç susma ama tamam mı? Bir an bile susma."

"Bir an bile susmayacağım."

"Keşke zamanımız olsa da sana bir masal anlatsam," dedim sonra. "Ama sen konuşacağın için bana gerek kalmayacak değil mi?"

"Kalmayacak," diye kapatıp açtı gözlerini, adım adım uykuya gidiyordu ama uyumasın istiyordum.

"Uçağı kaçırdık ama üzülme hiç," dedim rolleri saniyeler içinde değiştirdiğimde çünkü benden bunu isteyen tek şey zamandı. "Bir sonrakine bineriz değil mi nasılsa? Hem bir sürü güzel yer gezeceğiz daha."

Gözlerini kapatıp açtı konuşmazken.

Nefesimi daha az aldım.

"Seni seviyorum," dedi Akif Selim gözlerime bakarken. "Sen benim kalbimin çağısın. Seninle bir çağı açtım bir çağı kapattım. Bir tek varsın ve sen olacaksın... Bunu hiç unut..." Soluğu tıkandı. "Unutma çiçeğim."

"Unutmam," dedim ıslak gözlerimle. "Ben seni hiç unutmam."

"Ben de seni unutmam, Kar Çiçeği'm."

Ellerimiz birbiri için atan iki kalp gibiydi. Birbirinin evi ve birbirini sığınağı.

Son saniyelere girdiğimizde tam şu an zamanı durdurmanın mümkün olduğu bir dünya istedim. "Kalbin iyi olacak ve kaldığımız yerden

devam edeceğiz," dedim hızla dudaklarımı ıslatırken. "Çok konuşup seni yormak istemiyorum ama bize inanıyorum Akif Selim. Gözyaşlarıma aldırma ben bir bize ağlarım zaten..."

"Biz..." Gülümsedi bir sabah güneşi gibi. "Sen, ben ve oğlumuz..."

"Evet canımın içi biz," dedim yüzünden öperken. "Biz."

"Bizi seviyorum."

"Bizi seviyorum."

Sesler fazlalaştı ve birileri sesimize karıştı. Ellerimiz ayrıldı ama kalplerimiz hiç durmadı. Onun yavaşlayan ve duran kalbine inat benimki daha çok asıldı sırf ikimize de yetebilsin diye.

Biliyordum ki bu bizim için son beş dakika değildi, bu geri kalan hayatımızın başındaki ilk beş dakikaydı ve az evvel onu harcamıştık ömrümüzün devamından sayıları eksiltirken.

Sevgi acıtır, öp yaralarımdan sana da bulaşır.

Bir kitabın ilk cümlesi, bir şarkının ilk nakaratı, bir bebeğin ilk çığlığı ve bir kalbin ilk çarpıntısı... Her güzel şeyin ilk anıydı bu satırlar zira gözlerden akıp da mavilerle boyanan sardunyalarıma sevgiden başkasını veremezdim.

Sevgi acıtır demiştim ama bu can acıtan, pişmanlıklara sürükleyen ve hayal kırıklığı olan bir manaya çıkmıyordu. Sevgim acıtmıştı fakat titreyen ellerimiz, birbirine ağlayan gözlerimiz, ölesiye seven kalplerimiz içindi.

İlk görüşte kalbimi bu kadar ağrıtan bir sevginin bedeli son görüşe kadar bu ağrıyla yaşamak olacakmış meğerse... Yaşadım da zaten. Son görüşe kadar bu ağrıyla yaşadım çünkü içinde evim vardı, oradan çıkamadım.

Uzun uzun yıllar sonra...

Ağır adımlarla kütüphanenin karşısında dikildim ve eskitemediğim o kitabı elime aldım.

Akif Selim'in güzel eseriydi bu. Başka da kitap yazmamıştı, yazamamıştı.

Kapağına baktım sanki hiç görmemişim, her detayını bile ezbere bilmiyormuşum gibi. Dudaklarımda hisli bir tebessümle, "*Boyalı Sar-*

dunyalar," diye mırıldandım. Kitabın adı buydu ve ne zaman adını zikretsem göğsümün içinde varlığı tarifsiz bir hüzün beliriyordu. Sayfalarını karıştırırken üzerinden yıllar geçmesine rağmen aldığım, hâlâ hissedebildiğim mandalina kokusunu içime çektim.

Kokusu gitmişti ama bir kez sinmişti ya ruhuma o yetmişti.

Kitabı usulca kapatıp kütüphanemizin en güzel köşesine koyduktan sonra aile albümümüze dokundum. Yine maziyi yad edecektim. Arkamı dönerek masanın üzerinde duran gözlüğümü elime aldım ve yavaşça koltuğa oturup gözlüğümü taktım. Yarı ak yarı açık kahve saçlarımı düzelterek albümün kapağını açtım.

Akif Selim'i gördüm ilk. Gülümseyerek yüzüne dokunduğumda, "Canımın içi," diye fısıldadım. Parmağımdaki alyansa bakarken daha çok gülümsedim.

Albümün sayfalarını çevirmeye devam ettim. Her sayfasında binlerce anı binlerce his vardı. *Fotoğraflar canı olmayan kâğıt parçalarıysa şayet neden yüzleri gülen bu insanlara bakarken gözlerim doluyordu?*

Derin bir nefes alıp dakikalar sonra albümü yerine bıraktım ve mutfağa gidip biraz su getirdikten sonra penceremizin önündeki sardunyalarıma baktım. Dışarıda kar yağıyordu ama hava soğuk değildi. Sokağa baktım. Her şey ne kadar değişmişti. Her gün sokağa bakıyor olsam da on dokuz yaşındaki o genç kızın gördüklerinden ileri gidemiyordum.

Şimdi kaç yaşındaydım?

Bilmiyorum ama yaşlıydım. Saymayı bırakmıştım sadece yaşlanıyordum.

Her şeyin başladığı apartmandaydık, uzun yıllar önce buraya tekrar dönmüştük. Hatıralarım, dostlarım ve yaşanmışlıklarımın olduğu bu apartmanda vereceğim son nefesimi bekliyordum öylece. Hayatımın başlangıcı ve sonu gibi.

Sardunyalarımı sulayacağım sırа içeriden bir ses işittim.

"Anne!" diye odaya girdi Leyla. Leyla'm, canım kızım. Rahmetli anneannesinin adını koymuştuk. Yirmi yaşında çok güzel bir genç kızdı. Ona baktım. Peri gibiydi. Masmavi gözleri, elması kıskandıracak teni, içimi ısıtan bakışlarıyla bizim kızımızdı. Akif Selim'in ve benim. İlhan'ın da küçük kız kardeşi.

"Efendim kızım?"

Üzerindeki elbiseyi göstererek dudaklarını büktü. "Sence bu elbiseyle üşür müyüm?"

Dizlerinin bir tık üzerindeki elbiseye baktım. "Üşümezsin ama üzerine kalın bir şeyler giymeyi ihmal etme."

"Hiç emin olamadım," diye sarkıttı dudaklarını. "Bu bizim Giray'la ilk buluşmamız olacak, ilk görüş çok önemli öyle değil mi?"

Gülümsedim, bu cümle kendimi başkasından duymak gibiydi.

"Öyle," diye iç geçirdim ve elimdeki sürahiyi bıraktım. "Gel sana bir şey göstereceğim."

Beraber yatak odamıza gittik. Dolabımı açarak gençliğimde giydiğim eteğimi ve kazağımı çıkardım. İkisini de Akif Selim almıştı. Koyu kırmızı bordo renkli kadife etek ve çiçekli kazağımı Leyla'ma gösterdim. "Bunları giy istersen."

Leyla'mın gözleri parlarken, "Çok güzeller," dedi ve eline alıp baktı. "Anneciğim bunlar çok tatlı, senin miydi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Evet, baban almıştı."

"Ya," diye iç geçirdi. "Keşke görseydi beni de burada olsaydı."

Bir şey diyemedim.

Leyla'm büyük bir sevinçle yanağımdan öptü. "Seni çok seviyorum, çiçeğim annem benim."

"Güzel kızım," dedim.

Leyla'm acele ederek geri çekildiğinde, "Bu arada abim aradı," dedi. "Akşam yemeğe çıkaracakmış bizi zahmete girmeyin dedi."

"Kızım ne gerek vardı ki?" diye sordum kısık sesimle. "Akşama hazırlayacaktım bir şeyler."

"Abimi biliyorsun işte anne," dedi gülerek. "Hep bir incelik, naziklik peşinde."

"Babana çekmiş işte." Yüzümde tatlı bir tebessüm belirdi.

"Ben de sana mı çektim?"

Ellerimi saçlarının uçlarına götürdüm. "Bana benziyorsun."

"Hayır sen çok daha güzelsin," dedi gülümseyerek. "Gören annem değil de ablam sanıyor seni. Fıstıksın sen fıstık." Geldi ve tekrar kocaman öpücüklerle karşılık verdi.

Gülerek "Dur deli kızım dur," dedim.

"Ay geç kalacağım bak," dedi telaşa kapıldığında. "Hemen bunları giyeyim bakalım sana yakıştığı kadar bana da yakışacak mı? Çok teşekkür ederim annem."

"Ne demek çiçek kızım," dediğimde Leyla'm odadan çıkacağı sıra onu yeniden durdurdum ve kırmızı beremi gördüm. Leyla'm kaşlarını çatarak arkasını döndüğünde kırmızı beremi de ona uzattım. "Bak bunu da giy, kar yağıyor dışarıda üşütme."

"Ama ama..." Mahcubiyetle dudaklarını büzdüğünde kırmızı bereyi aldı ve baktı. "Bu kadar şirin bir hanımefendi olmana aşığım."

"Ah Leyla'm ah..."

Bana öpücük attı ve odasına gitti.

Ben de sardunyalarımın başına. Onları sulamaya başladığımda, "Çok sardunyam oldu," dedim. "Kimisi soldu, kimisi toprağında öldü ama hepsi de boyandı. Sevgimi hiç eksik tutmadım ama vakti geleni de yanımda tutamadım."

Sardunyalarımı öperek suladıktan sonra penceremin önünde duran sandalyemi çektim ve hemen yanımda duran kitabı elime alarak kaldığım yeri açtım. Leyla'm çoktan hazırlanmıştı. Geldi ve saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Çok gecikmem."

Gülümseyerek eline dokundum.

Leyla'm evden çıktıktan sonra tek başıma kaldığım evimde kar eşliğinde kitabımı okumaya devam ettim. Eskisi kadar hızlı okuyamıyordum ama okumayı hiç bırakmamıştım. Yaşlanmıştım belki ama birçok öğrencim vardı ve ders vermeye devam ediyordum.

Profesör olduğumu bile unutuyordum bazen, ne safım.

Okuduğum satırla ağırlaşan gözlerim kapanırken kolumdaki ince kemerli saate baktım. "Epey de olmuş." Kitabı kapatıp ayaklandım. "Nerede kaldın?" Sonra penceremden dışarı baktım. Kar durmuştu ve tüm sokak beyaza bürünmüştü. Hiçbir şeyin eskisi gibi kalmadığı bu sokakta gördüğüm tek şey geçmişti.

İç geçirdiğimde bir adım öne çıktım ve sonra onu gördüm.

Hep oturduğumuz bankta ve sokak lambamızın altında.

Her şey değişmişti. Yollar, sokaklar, apartmanlar, insanlar bile... Ama ne o bank eskimişti ne de sokak lambası.

Arkamı döndüm ve mutfağa gidip biraz mandalina soydum. Soyduğum mandalinaları sepete koyduktan sonra kabanımı, atkımı, beremi ve eldivenlerimi giyerek evden ayrıldım. Elimde sepetin içindeki bir tabak mandalinayla banka doğru ilerledim.

Oradaydı, oturuyordu.

Akif Selim'im dünyanın en güzel yerinde, her şeyimizi paylaşıp bir olduğumuz o sokak lambasının altında öylece oturuyordu.

Yanına gittim ve oturdum.

Gözleri bir yere dalıp gitmişti. Alışmıştım. Dalıp giderdi çoğu zaman. "Neredeydin?" diye sordum yüzüne baktığımda.

Gözlerini gözlerime çevirdi. O hüzün dolu bakışları ve koyulaşan mavi gözleri her seferinde ilk kez bakıyormuşum gibi kalbimi bu kadar hızlı çarpıtmaya devam ediyordu. *Kaç kez âşık olacaktım ben sana? Bak ikimiz de yaşlandık ama kalbim ilk günkü gibi canımın içi, hiç doyamayacağım ben sana.*

"Babamı ziyarete gittim," dedi kırışmış gözlerinin kenarı kısılırken. "Selamı var herkese. Seni de görmek istiyor."

Gülümsedim. "Gideriz tabii, gitmez olur muyuz?"

Yüzüme baktı ve bir şey söylemedi. Akif Selim yüzüme uzun uzun bakıp konuşmamayı severdi. *Önceden çok konuşurdu, söz verdiği gibi ama artık yorulmuştu. Susarak seviyordu beni, hatırladığı zamanlar.*

"Acıktın mı?" diye sordum.

"Yok."

"Akşam İlhan bizi yemeye çıkaracakmış," diye karşılık verdim. "Biraz daha bekleyelim."

Kaşlarını çattı. "İlhan kim?"

Ellerine dokundum. Eldivenlerini çıkarmamıştı hiç ama yine de ısıtmak istemiştim. Yorgun ama güzel yüzüne bakarken, "Oğlumuz," dedim. "Bizim oğlumuz."

"Oğlumuz..." Hatırlayamadı. Arada hatırlıyor arada unutuyordu. Hiç kızamıyordum ki nasıl kızabilirdim ben canıma?

"Üşüdün mü Akif Selim?" diye sordum yüzüne dokunduğumda. Kafasını iki yana salladı. Gülümserken beresini düzelttim. Ak saçlarını da beresinin içine sıkıştırdım. Yanımda duran sepeti kucağıma aldığımda, "Sana mandalina soydum," dedim. Sepetin içinden çıkardığım mandalinayı birkaç parçaya ayırıp ona uzattım.

Mandalinayı aldı ve bir tanesini ağzına attı. Ona eşlik ettim. Beraber mandalinamızı yemeye başladık.

İnsanlar ve arabalar önümüzden geçip gidiyordu ama dünyada sadece ikimizi hissedebiliyordum. Geçmişi yaşıyorduk biz geleceğe gidememiştik. Sevdiklerimiz, koca bir ailemiz olmuştu ama Akif Selim ve ben aynı kalmıştık.

Mandalinası bittiğinde, "Bir tane daha ister misin?" diye sordum.

"Sonra yerim," dedi.

Sepeti yanıma koydum ve sırtımı tümüyle banka verdim. İkimiz de aynı yere bakıyorduk. Yüreğimdeki kuşun kanat seslerini işittiğimde kafamı usulca Akif Selim'in omzuna yasladım. Hiç rahatsız olmadı. "Seninle burada oturduğumuz ilk anı hatırlıyorum, sonra beni öptüğün anı... Seninle her şeyi hatırlıyorum Akif Selim."

O da hatırlıyor muydu?

Bunu ona hiç sormazdım çünkü vereceği cevabın beni üzmesinden değil onu kırmasından korkardım. Ben Akif Selim'e hiç kırılmazdım ki bu onun elinde olan bir durum değildi. Kalbinde vardım, kalbindeki ezberin adıydım ben dili itiraf etmese de olurdu.

"Altmış yaşımı da her şeyiyle hatırlayacağım," diye ekledim sonra kısık sesimle. "On dokuz yaşındaki genç kıza minnet duyarken."

"Niye ki? On dokuz yaşında ne oldu sana?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Sardunyalarım dünyama girdi ve onları boyayacak bir adamla tanıştım."

"Boyadı mı peki?"

"Hıhım," dedim. "Boyadı, dünyanın en güzel rengine. Mürekkep mavisi gözlerine."

Akif Selim sessiz kaldı. Sessizliğinden sevdiğim yanına sevgimi ekleyerek devam ettim. Sevgim hep eklendi. Ne o azaldı ne de ben. Biz hep sevdik, biz öyle güzel sevdik ki birbirimizi, yaşadığını bu denli hisseden başka iki kalp olamazdı.

Soluklandığımda yüreğimdeki çiçekleri kokladım. Akif Selim kafasını biraz bana doğru eğdiğinde gözlerimi kapatmadan evvel şunları söyledi: "Ben her şeyi unuturum ama ne seni ne de bizi unutamam, seni kimsenin göremediği bir yerde saklıyorum Kar Çiçeğim. Ben kendimi unuturum ama seni hiç unutamam." Kirpiklerimin arasından süzülen gözyaşım sevgidendi, hep bu sebepten aktığı gibi.

SÜMEYYE
DEMİRKAN

MÜREKKEBE BOYANAN SARDUNYA

SON

Sümeyye Demirkan'dan

"Sevgi acıtır, öp yaralarımdan belki sana da bulaşır." Her şey bu cümlenin bir anda aklıma gelmesiyle başladı. Mislina beni kendi dünyasına davet ettiğinde beni bu kadar zarif ve güzel bir evrenin beklediğinden habersizdim. Kalemim bile şaşkındı zira kelimelerin hissi olmadığını bildiğim halde kelimelerden his aktı. Hayal kurmayı Mislina kadar sevmeyen ben, onunla en güzel hayalleri yaşadım. Kumru'm, Sardunyalarım ve Çakır'ım... Her şeyiyle bana çok şey öğreten bir tanelerim. Bir günlüğün içinde yaşadım ben, onlar anlattı ben yazdım ama hep beraberdik.

Akif Selim... Binlerce satıra sahip ve dünyanın en güzel kalplerinden birine ait bir insan için ne söylersem eksik kalacak. Onlar bir karakter değil, hiçbir zaman olmadılar. Akif Selim ve Mislina'mı yazarken daima gülümsedim. Final kitabının son satırlarını yazarken ağladım ama mutluluktan. Çok tuhaf geldi her şey fakat ne güzel büyüdüler, büyüdük öyle değil mi?

Finali yazmak kolay olmadı ama yazmaya başladığımda bir anda bittiğini gördüm. Öyle çok kapıldım ki onlara mürekkebim hiç durmadı, akıp gitti.

Kitaptaki diğer tüm karakterlerin bir hikâyesi vardı ve okuduk. Onlar hep kalbimde kalacaklar: Kadir, Sevde, Berat, Ezgi, Kenan, Sezer, Feridun abi, Hüseyin amca, Ayşe teyze, Leyla Hanım, Hikmet Bey, İlhan Çakırca, Zeliha Çakırca ve diğer güzel sesler, bedenler... Hepsi Mislina'nın gördüğü ve daima önünde durduğu pencerenin güzel insanları.

Bu bir his kitabı. Kötülüğün olmadığı, sevginin ne kadar güzel bir dünyayı var edebildiği ve o olduğu zaman her şeyin üstesinden gelinebileceğini göstermeye, anlatmaya çalıştığım bir dünya, dünyamdı. Umarım başarılı olabilmişimdir ve umarım kalbine dokunabilmişimdir güzel okur.

Akif Selim ve Mislina, ne zaman aklına gelirse bil ki o bankta ve sokak lambasının altında oturuyorlar. Birbirlerini hep sevdiler ve daima sevecekler. Mandalinayla başlayan hikâyemiz mandalinayla devam etti fakat asla son bulmayacak. Sardunyalar mürekkep mavisine boyandı ama asla kurumayacak.

Öyle çok konuşmak ve yazmak istiyorum ki aslında; bu satırlarım kafamdaki kitabın sadece bir sayfası... Evet o kadar yoğun ki hislerim ve bu hiç bitmeyecek.

Hayatımıza girdiğin, kalemimle tanıştığın yahut kalemimi başka bir duyguyla okuduğun, Akif Selim ve Mislina'nın dünyasına konuk olduğun için teşekkür ederim güzel okur.

Seni sevdiğimizi hiç unutma.

Bir de kışın sıkı giyin ve bol bol mandalina ye, üşütme. :')

TEŞEKKÜR

Bana hep inanan, her zorluğumda her heyecanımda ve her başarımda yanımda olan canım annem, babam ve kardeşlerime, satırlarıma inanan, hisseden ve samimiyetime güvenip bizimle olan güzel okurlarıma, kitabımızın en ince ayrıntısıyla ilgilenen, emek veren sevgili editörlerim Emre Bey'e ve Burcu Hanım'a ve kitabımızı en iyi şekilde hazırlayan yayınevime teşekkür ederim.

İyi ki varsınız. *Sevgi güzeldir, onu saklamayalım.*

Satırlarım daima hissetmeyi bilenler için olacak, yani sizin.

SÜMEYYE DEMİRKAN

"Kalp izleriyle dolu bir havitadır,
şehrinin bileti ona ait olandır."

Güneşin ısıttığı ruhlar artık tüm mevsimin tadını almıştı ve bundan sonra hangi gökyüzünün altında olurlarsa olsunlar baktıkları pencere bir oldukça hissetmek her zamankinden daha güzel olacaktı.

Mislina ve Akif Selim'in birbiri için atan kalpleri var oldukları bu dünyada en güzel sevgiyi anlatmaya devam ediyordu.

Kar yağdı, güneş açtı, bahar geldi ve yaprak döktü bu gökyüzü, sanki hiç bitmeyecek bir masalın içinde yaşamışlar gibi. Peki masallar da bir gün son bulurdu ama onlar kendi masallarına bir son yazmadılar çünkü sevmek de yaşamak gibiydi, sonu yoktu.

"Karanlık bir sokakla, ulaşılmaz bir ışığın altında görmüş gibiydim ilk onu; bu kocaman dünyada sevdiğim ve ait olduğum şehri bulup orada sonsuza kadar yaşamak gibiydi."

THG 138915 TTO

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786258 133127